Lau Súng Cướp Cò

Contents

Lau Súng Cướp Cò **3**
1. Chương 1: Mở Đầu . . . 3
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 13
4. Chương 4 . . . 17
5. Chương 5 . . . 21
6. Chương 6 . . . 25
7. Chương 7 . . . 29
8. Chương 8 . . . 33
9. Chương 9 . . . 36
10. Chương 10 . . . 40
11. Chương 11 . . . 45
12. Chương 12 . . . 50
13. Chương 13 . . . 54
14. Chương 14 . . . 59
15. Chương 15 . . . 64
16. Chương 16 . . . 67
17. Chương 17 . . . 72
18. Chương 18 . . . 77
19. Chương 19 . . . 80
20. Chương 20 . . . 83
21. Chương 21 . . . 88
22. Chương 22 . . . 91
23. Chương 23 . . . 95
24. Chương 24 . . . 99
25. Chương 25 . . . 102
26. Chương 26 . . . 105
27. Chương 27 . . . 109
28. Chương 28 . . . 114
29. Chương 29 . . . 117
30. Chương 30 . . . 120
31. Chương 31 . . . 124
32. Chương 32 . . . 128
33. Chương 33 . . . 132
34. Chương 34 . . . 136
35. Chương 35 . . . 141
36. Chương 36 . . . 145
37. Chương 37 . . . 148
38. Chương 38 . . . 152
39. Chương 39 . . . 156
40. Chương 40 . . . 159
41. Chương 41 . . . 164

42. Chương 42 . . . 168
43. Chương 43 . . . 171
44. Chương 44 . . . 175
45. Chương 45 . . . 178
46. Chương 46 . . . 182
47. Chương 47 . . . 187
48. Chương 48 . . . 190
49. Chương 49 . . . 194
50. Chương 50 . . . 198
51. Chương 51 . . . 202
52. Chương 52 . . . 205
53. Chương 53 . . . 210
54. Chương 54 . . . 213
55. Chương 55 . . . 216
56. Chương 56 . . . 220
57. Chương 57 . . . 224
58. Chương 58 . . . 227
59. Chương 59 . . . 230
60. Chương 60 . . . 233
61. Chương 61 . . . 236
62. Chương 62 . . . 240
63. Chương 63 . . . 243
64. Chương 64 . . . 247
65. Chương 65 . . . 250
66. Chương 66 . . . 254
67. Chương 67 . . . 258
68. Chương 68 . . . 262
69. Chương 69 . . . 265
70. Chương 70 . . . 269
71. Chương 71 . . . 274
72. Chương 72 . . . 277
73. Chương 73 . . . 281
74. Chương 74: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 285
75. Chương 75: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 289
76. Chương 77: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 292
77. Chương 78: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 295
78. Chương 79: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 297
79. Chương 80: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 298
80. Chương 82: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 302
81. Chương 84: Khắc Cốt Ghi Tâm . . . 304
82. Chương 88: Khắc Tận Xương . . . 307
83. Chương 89: Khắc Tận Xương . . . 310
84. Chương 90: Khắc Tận Xương . . . 313
85. Chương 91 . . . 316
86. Chương 92: Khắc Tận Xương . . . 320
87. Chương 93: Khắc Tận Xương . . . 323
88. Chương 94 . . . 327
89. Chương 95: Khắc Tận Xương. . . . 330
90. Chương 96: Khắc Tận Xương . . . 334
91. Chương 97 . . . 338
92. Chương 98: Khắc Tận Xương . . . 345
93. Chương 99: Khắc Tận Xương. . . . 349
94. Chương 100: Chương 100 . . . 352
95. Chương 101 . . . 355

96. Chương 102: Khắc Tận Xương 359
97. Chương 103 362
98. Chương 104: Khắc Tận Xương 363
99. Chương 105: Khắc Tận Xương 366
100. Chương 106: Khắc Tận Xương 368
101. Chương 107: Khắc Tận Xương 371
102. Chương 108: Khắc Tận Xương 374
103. Chương 109: Khắc Tận Xương (người Đẹp Và Thú Hoang, 1) 376
104. Chương 110: Người Đẹp Và Thú Hoang, 2 379
105. Chương 111: Người Đẹp Và Thú Hoang, 3 382
106. Chương 112: Người Đẹp Và Thú Hoang, 4 385
107. Chương 113: Người Đẹp Và Thú Hoang, 5 388
108. Chương 114: Người Đẹp Và Thú Hoang, 6 391
109. Chương 115: Người Đẹp Và Thú Hoang, 7 394

Lau Súng Cướp Cò

Giới thiệu
Người đàn ông này luôn luôn bá đạo, dưới tình huống này giọng điệu theo lễ nghi vẫn đối với cô phục

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lau-sung-cuop-co

1. Chương 1: Mở Đầu

Có người nói: đau đớn là cảm giác yếu đuối tách rời thân thể.

Sẽ đau, liền có nghĩa là còn chưa đủ lớn mạnh.

Rừng cây.

Nhiệt độ, dã thú, cạm bẫy, sau lưng kẻ địch đuổi giết, bên tai rít lên tiếng đạn sượt qua cùng với hỏa lực nổ vang.

Cố Lạc bị người đàn ông này mang theo tham gia không có biên giới ở trong rừng rậm chạy hơn bốn ngày, bị mảnh vỡ nổ tung thương tổn tới gương mặt, bị viên đạn bay nhanh sượt qua cánh tay, bị cỏ dại sắc bén cứa vào chân.

Nhưng, chưa bao giờ nghĩ tới quay đầu lại.

Kẻ địch hỏa lực càng mãnh liệt.

Một nhóm người ngã xuống, lập tức sẽ có nhóm người kế tiếp mang súng xông tới, chiến thuật biển người đem thể lực của bọn họ bức đến cực hạn. Hình như toàn bộ binh lực của Tác Nhĩ dốc toàn bộ lực lượng chỉ

vì muốn người của cô, cùng sinh mệnh của người đàn ông ở bên cạnh cô.

Đối phương có đầy đủ đạn dược tiếp tế, mà bọn họ không có.

Nơi này, là chiến trường chính của Tác Nhĩ.

Người đàn ông tự mình bảo vệ cô, lui về phía sau biên giới mãnh liệt đánh trả. Trong nháy mắt khi đạn sắp bắn hết, tay trái móc ra băng đạn mới mở cái mộng ra, nhanh chóng thay băng đạn mới thuận thế lắp ráp tiếp tục bắn, động tác lưu loát hoàn mỹ, cả quá trình gần như chỉ ở trong một giây hoàn thành, đầy đủ giữ vững hỏa lực dày đặc, đánh cho đối phương không ngóc đầu lên được.

Ace rốt cuộc dẫn theo người tiến đến trợ giúp, bọn họ có thể dừng để thở gấp, nhưng đây chỉ là tạm thời.

Người đàn ông vứt bỏ AK đã bắn hết, lôi kéo cô trốn được sau một tảng đá lớn tìm kiếm che chở, nhân cơ hội nghỉ ngơi và hồi phục.

"Boss, đỡ lấy." Ace gọi Cố Lạc một tiếng, ném khẩu súng trưởng M16 cho cô, sau đó mới chú ý tới bộ dáng của cô, nhíu lông mày nén lại lắp bắp kinh hãi.

Cố Lạc toàn thân cao thấp vô số vết thương lớn nhỏ, quần áo rách mướp, mu tay trái thậm chí còn có một lỗ máu (lỗ thủng đang chảy máu) kinh khủng, vết máu khô khốc cùng mới mẻ cơ hồ bao trùm lên toàn bộ làn da trên người cô, trên mặt dính vết bẩn nhìn không ra màu da ban đầu, chỉ có đôi mắt sáng ngời kia.

Ace đi theo bên người cô sáu năm, gặp qua cô bị thương, nhưng chưa bao giờ gặp qua cô bị thương như thế nhìn thấy mà ghê, cởi áo khoác cho cô mặc vào, lại phát hiện cô ngay cả trên đùi đều là vết roi sâu cạn không đồng nhất, trong mắt nhất thời bốc hỏa, âm ngoan đến cực điểm. "Tác Nhĩ thật đúng là xuống tay được!"

"Không có gì đáng ngại, ít nhất ngươi còn có thể nhìn thấy ta còn sống mà không phải một cỗ thi thể." Cố Lạc nói nhẹ nhàng bâng quơ, giống như những vết thương này đối với cô mà nói chỉ là bị muỗi chích một chút. Cô ngồi chồm hỗm trên mặt đất dùng chân kẹp súng một tay thuần thục lắp băng đạn, chợt bị bàn tay người đàn ông bóp cằm nâng lên, thô lỗ đem một đoạn da (túi da dê đựng nước) mềm nhét vào trong miệng cô, ngay sau đó một cỗ nước mát lạnh chảy vào trong miệng cô.

Cố Lạc ngước đầu, mặc cho Thi Dạ Triêu lấy phương thức này cho cô nước uống. Mở mắt ra, phát hiện hắn đang khẽ cúi đầu nhìn mình, ánh mắt không rõ ý tứ.

"Làm sao?" Cố Lạc nhíu mày hỏi, đáy mắt không nhìn ra có nửa điểm sợ hãi, hoảng hốt, làm cho người ta căn bản không thể tưởng tượng được cô từng cùng thủ hạ của Tác Nhĩ xung đột qua.

Thi Dạ Triêu vặn tiếp nắp túi nước, giơ tay lên vuốt ve gương mặt đầy vết bùn hòa lẫn vết máu cùng mồ hôi của cô. "Mấy ngày nay anh suy nghĩ, Cố Doãn làm sao cam lòng đem em huấn luyện thành một người như vậy."

Người phụ nữ trước mắt này, Thi Dạ Triêu vẫn biết là cô không giống như vậy, đến bây giờ mới hiểu được cô "bất đồng" vượt quá mức bình thường cách xa tưởng tượng của anh.

Cố Lạc động khóe miệng, đường cong xuất hiện trên môi không nhìn ra là cười hay là đùa cợt.

Ace mang bên mình túi cấp cứu chỉ đủ cho Cố Lạc xử lý vết thương đơn giản nhất, không nhịn được nghiêng đầu đi chất vấn Thi Dạ Triêu."Đừng nói với tôi, anh còn để đầu tên khốn kia ở lại trên cổ hắn!"

Thi Dạ Triêu không lên tiếng trả lời, mí mắt cũng không động một cái, nhưng giữa hai lông mày vẫn chưa từng tiêu tan hung ác càng ngưng trọng thêm. Anh chưa nói, nhưng tâm tư của anh, Cố Lạc sớm có cảm giác, trong lòng mơ hồ lo lắng , hướng Ace ném qua một cái ánh mắt. "Bản đồ!"

Đó là cảnh cáo, Ace lập tức hiểu ý, im re móc ra bản đồ mở ra trên mặt đất. Động tác của anh xưa nay dã man, thuốc khử trùng trực tiếp đổ vào mu bàn tay của cô xối rửa, vết thương nhất thời phát ra tiếng xì xì thậm chí xuất hiện cỗ khói trắng nhàn nhạt.

Cố Lạc cắn răng, hừ cũng không hừ một tiếng, trên trán lại tràn đầy mồ hôi, đầu ngón tay phải đi theo tầm mắt ở trên địa đồ nhanh chóng tìm tòi đường ra, trong đầu lập kế hoạch lộ tuyến chạy trốn."Phía đông

không thể đi, phía tây là vách đá, phía bắc là sông Ngõa Tích." Cô dừng một chút, "Phía nam, núi Nộ Phong với rừng rậm nguyên sơ."

Núi Nộ Phong với rừng rậm nguyên sơ nổi tiếng xấu, dân bản xứ cho nó biệt danh: rừng chết. Chỉ vì trong rừng rậm khắp nơi đều phân bố nước, thực vật cùng rắn, côn trùng kịch độc thậm chí ngay cả nguồn nước đều là có chứa kịch độc, tiến vào đó đến người cùng động vật căn bản không cách nào sinh tồn.

Cô cau mày suy tư, suy đoán: "Tác Nhĩ là bức chúng ta tiến vào rừng chết lúc này, phải đổi một con đường đi."

Thi Dạ Triêu mắt lạnh quan sát nhất cử nhất động của người phụ nữ này, chợt nghiêng người về phía cô, một cánh tay chống vào hòn đá phía sau cô, ánh mắt tinh nhuệ nhìn thẳng mắt của cô, trầm thấp mở miệng, mang theo mấy phần tín hiệu nguy hiểm.

"Thì ra là trước kia tất cả đều là ngụy trang với anh? Em che giấu cũng thật là đủ. . . . . Tự nhiên."

Xưng hô như vậy, chỉ có khi thời khắc bọn họ thân mật nhất mới có thể từ trong miệng anh nghe được, giờ phút này trong kẽ răng anh nặn ra hai chữ này tràn đầy châm chọc. Cố Lạc đón nhận ánh mắt xem kỹ tìm tòi nghiên cứu của anh, dùng nòng súng chỉa vào lồng ngực của anh, ngăn cách khoảng cách hai người quá đáng gần sát."Đừng nói khách khí như vậy, 'mức độ' của tôi anh vẫn luôn là người rõ ràng nhất."

Ace động tác trên tay không ngừng, chỉ cấp cho Thi Dạ Triêu một nét mặt "Anh em, thật hâm mộ ngươi".

Cả đời này người phụ nữ có thể nói chuyện cùng anh như vậy, sợ là chỉ có một Cố Lạc. Thi Dạ Triêu mặt lạnh ngồi trở lại đi, ngón tay ở trên địa đồ chỉ."Hướng bắc, đi sông Ngõa Tích."

"Không được, Tác Nhĩ khẳng định sớm bố trí canh phòng nơi đó." Cố Lạc chỉ xuống phía Tây Nam núi Nộ Phong. "Đi nơi này."

"Khoảng cách quá xa, hơn nữa núi Nộ Phong độ cao so với mặt biển cao hơn địa thế phức tạp." Ace phản đối, "Tình huống của cô con đường này căn bản không được, sông Ngõa Tích thích hợp cô, trước khi tới đây tôi đã dẫn người đem người Tác Nhĩ đóng ở đó giải quyết hơn nữa cắt đứt liên lạc của bọn họ, trong thời gian ngắn chỉ có con đường này là an toàn."

Cố Lạc quá thông minh, hình như phát giác cái gì bỗng chốc ngẩng đầu nhìn anh, Ace nét mặt không thay đổi, nhưng lại lén lút chột dạ không dứt.

Bên ngoài chiến hỏa không ngừng, thuộc hạ thông qua điện báo vô tuyến báo cáo, Tác Nhĩ lại ột tiểu đội đánh lên, bọn họ không cầm cự được quá lâu.

Ace ra lệnh còn chưa mở miệng, trong tai nghe liền truyền đến thuộc hạ khàn giọng rống giận: "R——P——G——"

Cố Lạc trong lòng cả kinh, sau một khắc liền bị Thi Dạ Triêu phản ứng cực nhanh kéo vào trong ngực, lật người áp đảo trên mặt đất gắt gao bảo vệ, ngay sau đó âm thanh oanh tạc liên tiếp vang lên, giống như là nổ tung ở bên cạnh họ. Thân cây bị phá thành mảnh nhỏ cùng cục đá vụn chung quanh sụp đổ, bùn đất cùng bụi cây bị nổ bay ùn ùn kéo đến ập xuống.

Một hồi lâu sau, Ace bị cành cây cùng đất vụn đè loạn trên người bò ra, vẫy vẫy bụi đầy mặt và cổ lên tiếng mắng: "RPG? Mẹ kiếp! Tác Nhĩ thật là muốn đuổi tận giết sạch!"

Trong vòng phạm vi tầm nhìn, ánh lửa ngút trời, bốn chiếc quân dụng Hummer chỉ còn dư một chiếc còn có thể di chuyển, còn lại toàn bộ bởi vì tổn hại nghiêm trọng cơ hồ thành một đống sắt vụn.

Tình thế nguy cấp, bọn họ không thể lãng phí bất kỳ một phút nào nữa, Thi Dạ Triêu cùng Ace yên lặng trao đổi ánh mắt, đem một khẩu súng lục cùng một thanh mã tấu đứng ở bên cạnh cô.

Cố Lạc mi tâm nhảy dựng, tầm mắt ở trên người hai người đàn ông này nhanh chóng quét một vòng, trong nháy mắt xác định suy đoán của mình."Chớ hòng mơ tưởng bỏ lại tôi!"

"Boss, chúng ta là đi tìm Tác Nhĩ báo thù cho cô." Ace vừa đánh trả hỏa lực vừa sáng ngời nói dối.

Tác Nhĩ thế tấn công như thế rõ ràng muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, nếu không phải binh lực hai bên muốn giao chiến trực diện cách nhau quá xa, kết quả ra sao cô căn bản không cảm tưởng tượng.

"Ít nói nhảm, tôi khi nào thì ở trước mặt anh rút lui trước!" Cố Lạc cổ họng phình to, hít sâu một hơi, giờ phút này hoàn toàn không có dũng khí đi nhìn ánh mắt của Thi Dạ Triêu, chỉ sợ từ trong mắt của anh thấy cùng Ace ngầm hiểu lẫn nhau gì đó, ôm súng chống đỡ vai, họng súng nhẹ nhàng, từ trong ống ngắm nhắm ngay mấy trăm mét bên ngoài nơi nào đó trong bụi cỏ lộ ra một phần nhỏ mũ sắt, trên mặt sát ý hiển thị rõ, hơi thở nhẹ nhàng chậm chạp thở ra đồng thời, ngón trỏ khẽ chọc cò súng.

Đối phương chỉ chậm hơn so với cô vậy mà thời gian không đến một giây, liền đã bị một phát chết ngay.

Khi bắn mang tới lực đàn hồi đem cảm giác vết thương toàn thân cô đau đớn hình như trong nháy mắt phóng đại gấp trăm lần, ngay tiếp theo ý thức đều đi theo rung động dữ dội hoảng hốt, mồ hôi từ cái trán chảy xuống, chảy xuôi lướt qua da, thấm vào trong mắt.

Thi Dạ Triêu như thế nào mặc cho cô trốn tránh, một tay lấy cô kéo trở lại. "Đợi đến khi anh cùng Ace dẫn người dẫn rời đi hỏa lực, em lái xe thẳng hướng bắc, đi tới sông Ngõa Tích đem xe vứt ở chỗ đó, dọc theo bên bờ hướng hạ du đi, 4 km sau sẽ thấy một con thuyền, đáy thuyền có một cái túi được bao kín, bên trong có vũ khí, vật phẩm cấp cứu, thức ăn nước uống, còn có bản đồ, dựa theo đánh giấu đường đi ở trên đó rời khỏi nơi này."

Cố Lạc ngẩn ra, không dám tin."Các anh đã sớm lên kế hoạch tốt lắm?"

"Em ở đây chỉ làm liên lụy bọn anh."

Người đàn ông này luôn luôn bá đạo, dưới tình huống này giọng điệu theo lễ nghi vẫn đối với cô phục vụ quên mình, cố tình Cố Lạc cũng không sợ anh, bảo cô như thế nào nghe theo?

Chiến hỏa nổi lên bốn phía thì hai người dùng trầm mặc giằng co lẫn nhau.

Cố Lạc vẫn không lên tiếng, Thi Dạ Triêu một tay giữ chặt cổ của cô ép buộc cô ngẩng đầu nhìn mình: "Nghe được lời của anh sao?"

Môi cô cứng ngắc vểnh lên, đáy mắt nhuốm khổng lồ tức giận, gằn đầy đủ tên tuổi của anh."Thi, Dạ, Triêu."

". . . . . ."

"Anh đem em cứu ra, chính là vì để cho em như vậy rời khỏi anh?"

Không tiếng động.

Cam chịu.

Cố Lạc tâm chìm đến đáy cốc.

. . . . . .

Thi Dạ Triêu vẻ mặt nhạt nhẽo, sóng nước chẳng xao, chỉ là hơi dừng một chút liền buông tay ra, kéo chốt súng: "Từ Ngao bị Cố Doãn kềm chế không thể tới, phía dưới đường em phải tự mình đi. Anh sẽ che chở em, vẫn hướng bắc —— không nên quay đầu lại."

Cố Lạc trong nháy mắt giận không kềm được, níu lấy cổ áo anh. "Đừng đem em làm kẻ ngu, em không sợ chết, nếu không sẽ không để cho chính mình một thân bị thương chờ anh đến!"

Thi Dạ Triêu nhìn chăm chú cô chốc lát, con ngươi màu hổ phách nhuộm màu sắc giết chóc so bình thường càng thêm mê người, nhưng cũng càng thêm lạnh lùng. "Anh biết rõ em không phải sợ chết, là anh không muốn để em chết."

Ngón tay anh lau đi khóe mắt ướt át của cô, nặng nề, tàn nhẫn mở miệng: "Anh hiểu em đang nhớ cái gì, Cố Lạc, có chuyện có lẽ anh nên nói rõ một chút, anh tới cứu em cũng không phải bởi vì nguyên nhân em nghĩ kia, chẳng qua là Tác Nhĩ đoạt đồ của anh, anh phải đoạt lại."

Thi Dạ Triêu đẩy tay của cô ra, ánh mắt lạnh thấu xương giống như lưỡi dao sắc bén, đánh tới chỗ yếu nhất của Cố Lạc. "Em cho là lấy loại quan hệ này giữa em và anh, có thể tồn tại tình cảm giống như vậy sao?"

. . . . . .

Rõ ràng tiếng gầm rú đinh tai nhức óc như vậy, Cố Lạc vẫn nghe rõ anh đang nói mỗi một chữ, mất máu quá nhiều rốt cuộc làm cho cô bắt đầu cảm thấy rét run cùng từng trận choáng váng, ngón tay chợt không có hơi sức bắt lại anh.

Buông ra, nhẹ giọng cười."Nói rất hay."

"Anh thích sự thông minh của em."

Thi Dạ Triêu không lưu luyến chút nào quay đầu, nghe giọng nói Cố Lạc cực lạnh ở phía sau vang lên. "Rất vinh hạnh."

Thi Dạ Triêu cúi mắt, sau đó lại giương mắt lấy ánh mắt ra hiệu cho Ace.

Nếu như đổi một trường hợp, lấy tính khí của Ace nhất định phải một quyền hướng trên người Thi Dạ Triêu chào hỏi, nhưng hôm nay bọn họ có một mục đích giống nhau—— để cho cô còn sống.

Anh khẽ cắn răng, hướng về phía vô tuyến điện cùng các anh em rống lên một tiếng: "Yểm trợ!"

Sau đó thừa dịp thuộc hạ dùng hỏa lực che giấu chỗ trống kéo Cố Lạc mạnh mẽ áp tải đến chiếc Hummer trước mặt, đôi tay nâng mặt của cô lên, vẻ mặt có chút nặng nề. "Hãy nghe tôi nói, tôi biết kế hoạch này của chúng tôi cô sẽ tức giận."

Đầu Cố Lạc bị anh khống chế, nhưng đôi mắt vẫn quật cường nhìn chằm chằm Thi Dạ Triêu ở bên kia, ánh mắt oán hận, che một tầng xám tro.

Ace suy sụp không thể không thở dài, vẫn nói tiếp: "Cô đi rồi, chúng tôi không phải nhất định sẽ chết, nhưng cô ở đây, chúng tôi nhất định không sống được, Tác Nhĩ sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Boss, cô phải còn sống, cùng Từ Ngao tới cứu chúng tôi trở về." Anh thu lại quá khứ bất cần đời, "Bây giờ không phải là thời điểm xử trí theo cảm tính, trong tay cô nắm giữ sống chết của chúng tôi, hiểu ý của tôi không? Cô phải đi."

Nói xong lời cuối cùng này, Ace cơ hồ ở trong mắt cô thấy được thứ gì đó gọi là nước mắt, biết cô nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua cô khóc.

Giống như Thi Dạ Triêu nói, cô đúng là người thông minh, cũng không phải người xung động, cân nhắc tình thế phân tích lợi hại cô cho tới bây giờ đều hiểu nhất.

Cố Lạc nhắm lại mắt, dùng tự chủ cực lớn mới không cho nước mắt rớt xuống, tay bao trùm ngay trước mắt, dần dần buông ra gắt gao cắn đôi môi, vài lần nghẹn ngào mới phát ra âm thanh. "Lúc nào thì đến phiên anh ra lệnh cho tôi? Trước khi tôi trở lại hãy chống đỡ cho tôi, không nên tùy tiện chết."

Ace cười một tiếng, "Dạ, quan lớn!"

Rất lâu về sau, Cố Lạc đều suy nghĩ tại sao cô không phải một người đàn bà bình thường, có thể vào thời điểm mấu chốt nghe the yêu hận của bản thân lựa chọn đường phải đi, mà không phải là để xuống yêu hận chạy theo con đường cô chỉ có thể đi.

Cô mở cửa Hummer trước khi rời đi cuối cùng nhìn thấy, là dấu tay Thi Dạ Triêu muốn cô một đường hướng phía bắc, cùng với vẻ mặt tỉnh táo đến tàn khốc nặng nề nhìn hai mắt cô thật lâu.

Dưới chân dẫm lên chân ga, cố gắng có thể cách xa bọn họ, cách xa anh nhanh nhất.

Ace lộn trở lại bên cạnh Thi Dạ Triêu, cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe, cả người dáng vẻ tàn nhẫn khát máu mới bỏ lệnh cấm."Thật mẹ nó muốn đem băng đạn này bắn vào trên người anh! Để cho tôi nói những lời đó chẳng khác nào cầm đao đâm cô ấy!"

Nhưng anh lại không thể không thừa nhận, Thi Dạ Triêu nắm bắt nhược điểm của Cố Lạc quá chuẩn, một kích trí mạng, tuyệt không dài dòng dây dưa, dùng miệng của cậu ta, trực tiếp thay cô ấy lựa chọn, hoàn toàn không cho cô ấy cơ hội nói không thể.

Bộ dáng Cố Lạc một mực ẩn nhẫn thoáng qua trước mắt Ace, làm cho trong lòng anh từng đợt khó chịu, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh này.

“Tôi không tin anh đối với cô ấy một chút tình cảm cũng không có.”

Thi Dạ Triêu mang lấy một cây súng máy hạng nhẹ, ngón tay đè lại cò súng không thả, nòng súng máy tỏa ra hơi nóng, che giấu tâm tình ở đáy mắt chỗ sâu nào đó của anh, chỉ nhàn nhạt trả lại cậu ta năm chữ ngắn gọn:

“Những thứ này, không quan trọng.”

Ace yên lặng, trong nháy mắt nói không ra lời.

Những thứ kia Cố Lạc cho là so với tính mạng còn quan trọng hơn, đối với Thi Dạ Triêu mà nói lại hoàn toàn không bằng tính mạng của cô.

Trong kính chiếu hậu ánh lửa càng ngày càng yếu, tiếng súng càng ngày càng xa, Cố Lạc cầm tay lái tay trái bởi vì dùng sức quá độ chảy ra nhiều máu hơn, nhiễm đỏ băng gạc.

Một đường hướng phía bắc, không nên quay đầu lại.

Không nên quay đầu lại.

Cô ra lệnh mình kềm chế không nên tại lúc này có cảm xúc, nghe theo lời Thi Dạ Triêu nói một đường lái xe chạy về hướng bắc, ở sông Ngõa Tích bỏ xe đi bộ, cũng cẩn thận một chút không có để lại bất cứ dấu vết gì.

Cố Lạc tìm được con thuyền nhỏ kia, ngoại hình đơn sơ, mục tiêu duy nhất để che giấu bản thân không bị bại lộ.

Thuyền nhỏ ở trên sông Ngõa Tích rộng rãi lướt qua cực nhanh, tạo nên vằn nước như gương sáng giống như ở trên mặt sông yên lặng xé mở một vết rách thật dài.

Cố Lạc tay khống chế bánh lái, dùng mã tấu mở ra ở đáy thuyền tìm được một túi bọc kín, bên trong ngoại trừ có những thứ anh nói qua, mặt khác còn chuẩn bị quần áo sạch sẽ, tiền mặt, bao gồm hộ chiếu các loại văn kiện cần thiết.

Mà ở dưới đáy túi, lại còn có năm địa chỉ cùng năm cái chìa khóa nhà rải rác ở những quốc gia khác nhau, nếu cô đi bất kỳ chỗ nào trong này, cũng sẽ không có người dễ dàng tìm được cô.

Bỗng chốc, Cố Lạc rốt cuộc cảm giác mình có thể càn rỡ khóc, nhưng đôi mắt lại bị gió thổi đến khô khốc chỉ còn lại đau đớn bén nhọn.

Cô chợt hiểu một chuyện:

Câu “Không nên quay đầu lại” kia, rõ ràng là Thi Dạ Triêu đang hướng cô cáo biệt.

—— tất nhiên, vĩnh biệt.

2. Chương 2

Thời gian: Mười ba tháng trước.

Địa điểm: Nước M.

Nước M trên bầu trời rừng cây nhiệt đới phía bắc, một đoàn máy bay trực thăng màu đen ở trong màn đêm quanh quẩn. Toàn bộ quân nhân ngồi ở bên trong khoang thuyền, chờ đợi máy bay trực thăng đưa bọn họ đến địa điểm chỉ định thi hành nhiệm vụ.

Liên tục bay trên không không lâu lắm, máy bay trực thăng lơ lửng ở phía trên một mảnh đất trống nhỏ, phía dưới cỏ cây cành lá bị cánh quạt mang tới luồng gió khổng lồ ép cong xuống. Hai cái dây thừng từ hai bên cửa khoang được bỏ xuống, bên trong khoang thuyền đội viên theo dây thừng động tác lưu loát trượt lên lục.

Một đội viên rơi xuống đất đầu tiên, nhanh chóng lấy xuống cái móc khóa an toàn chân sau tư thế quỳ gối cầm súng canh gác. So sánh với những người cao lớn khác, người này thân hình ngược lại gầy rất nhiều, giấu ở bên trong đồng phục tác chiến nguỵ trang thân hình nhỏ bé đơn độc giống như không chịu được trang bị nặng nề trên người, có thể di động lại làm linh hoạt thành thạo, hai mắt sắc bén như đao nhìn chăm chú vào tất cả chung quanh gió thổi cỏ lay, toàn thân cũng lộ ra một cỗ mạnh mẽ nhiệt tình làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trừ bỏ anh em vào sinh ra tử nhiều năm ở bên cạnh, cho dù ai cũng sẽ không tin tưởng ở nơi hỗn tạp này trong một đám đàng ông tinh tráng người này thật sự đúng là phụ nữ không thể giả được, hơn nữa còn giữ danh hiệu Athena là thành viên nữ duy nhất trong tiểu đội.

Đội viên phía sau sau khi hạ xuống nhanh chóng phụ trách nhận canh gác một hướng khác, ăn ý bao quanh trở thành một hình tròn phòng hộ. Toàn bộ đội viên chạm đất, phi công lái máy bay trực thăng lên cao thay đổi hướng đi rất nhanh biến mất ở trong màn đêm.

Xác nhận tình huống chung quanh không khác thường, Cố Lạc vung tay lên, các đội viên nhanh chóng tiến vào rừng nhiệt đới vắng vẻ nhất nước M.

Một đội người theo sợi dây hạ xuống rút lui chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, qua trong giây lát tất cả lại quay về yên tĩnh như lúc đầu.

Ngay khi lúc này đây phía sau rừng nhiệt đới rậm rạp bát ngát, một cứ điểm bí ẩn – bọn họ tự xưng là căn cứ J, người ở đó cũng không biết giờ phút này đang có một tiểu đội Dong Binh trang bị hoàn mỹ huấn luyện nghiêm chỉnh lặng yên không tiếng động dưới sự che chở của đêm tối hướng tới bọn họ từng bước tiến tới gần.

***

Thời điểm phát giác có người dùng cái chìa khóa mở cửa chính, người đàn ông ở bên trong phòng liền tỉnh.

Bình thường thời gian này thì sẽ không có người trở lại dùng hình với hắn, người đàn ông chống lên nửa người nhìn chăm chú vào cửa sắt khép chặt của hình phòng. Sau khi cửa sắt bị người từ bên ngoài mở ra, hắn nhìn thấy lại là hai người binh lính mặc đồng phục tác chiến, trên mặt thoa thuốc màu nguỵ trang mang theo súng.

Thấy rõ tình hình bên trong phòng, một người xoay người lưng quay về phía bọn họ giơ súng canh gác ở tại cửa ra vào, tên còn lại cất bước đi vào, từ đầu tới đuôi quan sát người đàn ông này một phen, nhỏ giọng hỏi thăm.“Wesson tiên sinh?”

Người đàn ông mặc dù bị thương, nhưng trạng thái tinh thần cũng khá tốt, khi đối phương quan sát mình đồng thời từ đầu tới đuôi tỉ mỉ đem người thân hình gầy trước mặt này nhìn qua mấy lần, cũng ở lúc đối phương mở miệng là lúc liền xác nhận suy đoán của mình —— đây là một người phụ nữ.

Hỏi xong những lời này, Cố Lạc rõ ràng cảm nhận được người này ánh mắt từ ban đầu cẩn thận phòng bị chậm rãi bắt đầu biến chuyển, loại chuyển biến này cũng không phải là bởi vì câu hỏi của cô, mà bởi vì cô.

Người đàn ông ngồi dậy ngồi dậy, lung lay xiềng xích trói buộc tay chân mình.“Là tới cứu tôi, hay là tới giết tôi?”

Cố Lạc dời họng súng lên trên, nhắm ngay mi tâm của hắn.“Trả lời tôi hai vấn đề: Vợ ngài Đệ Nhị Nhậm thích động vật gì nhất?”

Người đàn ông: “Sóc.”

“Con nhỏ nhất ra đời vào tháng mấy?”

“Tháng tư, ngày đó trời đổ mưa.”

Cố Lạc sau khi hắn trả lời xong mới rốt cuộc dời đi họng súng, đem cây súng vác sau lưng, đẩy ra mũ giáp nhìn ban đêm ở trên đầu, đè lại máy truyền tin báo cáo: “Con tin an toàn, đã xác nhận thành công thân phận.”

Cô tiến lên ngồi xổm xuống liếc nhìn xiềng xích, từ trên thân thể lấy ra công cụ dễ dàng đem cạy ra, dùng băng gạc tùy thân đem hai chân hắn bị thương máu thịt be bét băng bó lại, ngẩng đầu hỏi hắn.“Có thể đi sao?”

Người đàn ông gật đầu.

Có thể là do giam giữ quá lâu, lúc đứng dậy không khỏi có chút lảo đảo, Cố Lạc kịp thời đỡ lấy hắn, đem cánh tay hắn khoác lên trên vai mình. “Dựa vào tôi.”

Người đàn ông nhíu mày, không nhúc nhích.“Nếu như mà tôi mới vừa rồi không có trả lời vấn đề của cô, sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Vậy tôi chính là tới giết ngài.”

Giọng nói Cố Lạc y hệt như đang đàm luận thời tiết trả lời hắn, làm cho người đàn ông nghe nói xong chỉ do dự chốc lát liền đem một phần sức nặng chuyển dời đến trên người cô.

Cố Lạc âm thầm ổn định trọng tâm, đối diện với người đàn ông mở miệng nhỏ giọng kêu.“Đội trưởng, có thể rút lui.”

Từ Ngao xoay người lại, hướng người đàn ông gật đầu ý bảo, nói ra lời nói vô cùng công thức hóa lại vừa ngầm uy hiếp.“Wesson tiên sinh, chúng tôi là tới cứu ngài đi ra, nhưng ngài phải bảo đảm trước khi rời khỏi nơi này phải hoàn toàn nghe lệnh của tôi, không thể tự tiện làm bất cứ chuyện gì.”

Tính mạng trải qua giam giữ, người đàn ông tự nhiên phối hợp.

Nhưng ngay khi Cố Lạc mới vừa đi ra cửa thì cũng cảm giác bàn tay của người đàn ông này ở trên eo cô siết chặt ra ám hiệu. Cố Lạc không có lên tiếng, nhìn cũng chưa từng nhìn hắn, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng.

Hắn không có ở trên mặt cô nhìn thấy nét mặt mong đợi, nhưng lại cảm thấy thú vị.

. . . . . .

Đi ra khỏi căn phòng nhốt hắn hơn nửa tháng, người đàn ông phát hiện trong bóng tối còn có mấy tên mặc trang phục quân nhân giống nhau, trên đồng phục tác chiến của bọn họ không có quá nhiều tiêu chí dùng cho phân biệt thân phận.

“Năm người các ngươi đã tới rồi?”

Hắn hình như có nghi vấn rất sâu, nhưng không có ai giải thích cho hắn, hình như căn bản không đem loại nghi vấn này để ở trong lòng.

Mấy người đem hắn bảo hộ ở trung tâm, mang theo hắn vòng qua tầng tầng thủ vệ cùng hệ thống theo dõi, xuyên qua lưới sắt làm thành chướng ngại cùng một mảng nhỏ lùm cây cuối cùng đi tới một bên hồ.

Cả quá trình rút lui im hơi lặng tiếng, bọn họ tựa như bị câm, không nói một chữ, tất cả khai thông đều dựa vào tay ra hiệu làm cho người ta xem không hiểu.

Từ Ngao ra lệnh đội ngũ dừng lại, đè xuống máy truyền tin liên lạc với thuộc hạ bên kia bờ hồ phụ trách đánh úp yểm trợ.“S, tình huống như thế nào?”

“An toàn, thủ vệ tháp canh ngủ thiếp đi.” Ace thông qua kính ngắm thời khắc quan sát tình huống đối diện.

“Chúng ta năm phút sau lặn xuống nước, chú ý che chở.”

“Nhận được.”

“Lặn xuống nước?” Người đàn ông lại một lần đặt câu hỏi.“Không phải bơi qua?”

Cố Lạc lấy ra một túi dụng cụ dưỡng khí đưa cho người đàn ông đeo lên, chợt bị hắn bắt được tay. Cố Lạc bỗng chốc giương mắt, ánh mắt sắc bén, kéo kéo tay, bị hắn nắm càng chặt hơn.

“Wesson tiên sinh ——”

“Phụ nữ.” Người đàn ông mở miệng cắt đứt cô, giương mắt cúi đầu ở mu bàn tay của cô in lên một cái hôn khẽ.

“Cô có thể gọi tôi là Tác Nhĩ.”

. . . . . .

Tác Nhĩ nói xong câu này, nhạy cảm phát giác chung quanh mấy người đàn ông này mặc dù không có động tác gì, trong ánh mắt lại lộ ra mấy phần khác thường.

Không khí quanh mình có chút biến hóa vi diệu, trong thời gian hắn đang phân tâm, Cố Lạc chợt rút tay về, đem dụng cụ dưỡng khí trên người hắn cố định chốt thật tốt, lập tức đứng dậy đi tới sau lưng Từ Ngao.

Từ Ngao ăn ý cùng cô trao đổi vị trí, khom người kiểm tra mấy chỗ bị thương nặng hơn trên người Tác Nhĩ.“Chúng tôi muốn từ nơi này lặn xuống nước đến bên đối diện, sẽ không đối với vết thương trên người ngài tạo thành ảnh hưởng quá lớn, người của tôi sẽ mang ngài theo…ngài cần phải làm là ngậm bình ô xy mãi cho đến khi nổi trên mặt nước mới thôi. Cách nơi này không tới 50m có một tháp canh của quân địch, nếu như ngài trong quá trình lặn xuống nước phát ra động tĩnh quá lớn hoặc là thò đầu lên trên mặt nước, rất dễ dàng bị đèn pha phát hiện sau đó sẽ lập tức có súng chào hỏi tới đây.”

Từ Ngao lúc giao phó những thứ này thái độ giống như là cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, lãnh khốc cứng nhắc không mang theo tình cảm, hình như cũng không đem thân phận của người đàn ông này để ở trong mắt. Tác Nhĩ cũng phát giác rồi, “Nếu như mà tôi không có đoán sai, dù là đạn hỏa tiễn hướng tôi bay tới, các anh cũng phải liều mạng giúp tôi không phải sao?”

Từ Ngao hơi kéo khóe miệng, “Vì bảo đảm nhiệm vụ có thể thuận lợi hoàn thành cũng vì tính mạng thuộc hạ của tôi, nếu cần thiết, tôi sẽ lựa chọn đánh ngài ngất xỉu.”

Hắn không giống đùa giỡn người, Tác Nhĩ không hề tiếp tục cái đề tài này nữa, cằm hếch một cái về phía sau hắn: “Do người phụ nữ kia mang tôi theo?”

“Nơi này không có phụ nữ.” Từ Nao tính nhẫn nại cực tốt trả lời hắn, “Chỉ có đội viên của tôi.”

Tác Nhĩ ánh mắt liếc nhìn Cố Lạc, đối với Từ Ngao không có biểu cảm gì cười một tiếng.

“Tôi muốn biết tên của cô ấy.”

. . . . . .

. . . . . .

Từ biên giới nước M được cứu ra rồi đến ngày kế chờ một đoàn người khác tới giao tiếp nhiệm vụ, Tác Nhĩ trên đầu trùm khăn màu đen giống như một phạm nhân bị mang theo lên máy bay trực thăng, cho đến cuối cùng, hắn cũng không thể lấy được tên tuổi người phụ nữ kia, thậm chí ngay cả tướng mạo chân thật khi cô tẩy thuốc màu ngụy trang cũng không có duyên nhìn thấy.

Đưa mắt nhìn máy bay trực thăng hộ tống hắn cất cánh, Cố Lạc mới lấy xuống kính mát kéo khăn che mặt hình tam giác, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.“Cũng không nên nhận nhiệm vụ này, thứ người như thế để hắn chết ở trong tay đám người đó là tốt nhất, cũng coi là thay dân trừ hại.”

“Đi về hỏi anh cô, cậu ta mới là thủ lĩnh, nhiệm vụ là cậu ta nhận, mệnh lệnh là cậu ta hạ, tôi và cô một dạng chỉ là người chấp hành.” Không phải là trong khi làm nhiệm vụ Từ Ngao tựa như thay đổi, căn bản không giống như Tác Nhĩ nhìn thấy lãnh khốc nghiêm túc như vậy, kính mát hạ xuống ngược lại là vẻ mặt tràn đầy ý cười.“Cô cũng không phải là lần đầu tiên, nghiêm túc như vậy?”

Xác thực, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ thi hành nhiệm vụ cứu viện, cũng không phải là lần đầu tiên bị con mắt nhân vật phát hiện cô là phụ nữ, bị ngôn ngữ lỗ mãng đùa giỡn cũng không phải là chưa từng có, bọn họ sớm thành thói quen. Nhưng chưa có người nào có thể làm cho Cố Lạc ghét như vậy, ánh mắt của Tác Nhĩ nhìn cô khiến cho cô có cảm giác vô cùng không thoải mái, thậm chí là chán ghét.

“Chỉ mong về sau sẽ không phải gặp lại người này.” Cố Lạc xoay người liền hướng một chiếc máy bay trực thăng khác đang chờ đợi bọn họ đi tới.

Ace trong miệng nhai kẹo cao su, không nhịn được hỏi Từ Ngao: "Cô nhóc thế nào?"

"Bị người cợt nhả quấy nhiễu không thành." Từ Ngao thuận miệng nhạo báng một câu, chọc cho các huynh đệ cười nhẹ .

"Thật sự là có người cùng tôi một dạng háo sắc không muốn sống." Ace chậc chậc hai tiếng, lập tức hiểu Từ Ngao ám chỉ là ai."Vậy nguyên nhân cô nhóc tức giận là do bị tính cách cợt nhả quấy rối, vẫn là chưa thực hiện được?"

"Sao không tự mình đi hỏi cô ấy?"

"Miễn, tôi còn muốn sống yên ổn ngày mấy ngày nữa."

Nhưng thứ người như bọn họ, nhất định không trải qua cuộc sống tầm thường của người bình thường.

Đến gần thêm khu vực biên giới nước Mỹ, mấy chiếc xe vận chuyển ngoại hình bình thường tạo thành cát bụi đầy trời trên lộ trình chạy.

Ngoài ngàn dặm, điện thoại của người nào đó vang lên, không biết người bên kia đầu điện thoại hướng tới hắn báo cáo cái gì, hắn chỉ dạ liền cắt đứt, ngón tay đang kẹp nửa điếu thuốc lá giơ giơ lên, người đàn ông phía sau khẽ khom người chờ đợi mênh lệnh.

"Thông báo Athena, có thể hành động."

"Vâng"

Bên kia, máy bay trực thăng chở Athena trở về đã đáp xuống đất, đoàn người Từ Ngao còn chưa đi rất nhanh máy truyền tin liền vang lên.

Từ Ngao nghe xong, chỉ giản lược trả lời một câu: "Hiểu." Sau đó xoay người mặt ngó thuộc hạ."Nhiệm vụ mới, trở về bổ sung đạn dược, sửa sang lại trang bị, bốn mươi phút sau lên đường."

"Vâng"

Các đội viên không có oán trách, giống như là thói quen liên tục tác chiến, mang theo ba lô ngồi lên xe jeep chờ đợi bọn họ.

Cố Lạc đi tới bên cạnh xe đem ba lô cùng súng bỏ vào chỗ ngồi phía sau, trong lúc vô tình phát hiện Từ Ngao đang nhìn mình, cho là hắn có chuyện muốn nói rõ với mình."Sao vậy?"

Từ Ngao trầm ngâm chốc lát, cố ý nhỏ giọng."Chúng ta phải đi phục kích một đội xe vận chuyển trang bị, cướp hàng hóa trên đó."

". . . . . ."

". . . . . ."

Không đợi được đoạn sau, Cố Lạc tò mò nháy mắt."Sau đó thì sao?"

Từ Ngao nhìn cô, chậm rãi mở miệng.

"Tôi cảm thấy trước cần thiết thông báo cho cô, số hàng chúng ta sắp sửa cướp kia, tình báo nói hắn cũng có mặt, là Thi Dạ Triêu."

Cố Lạc sắc mặt nhất thời biến đổi, "Cố chủ là ai ?"

"Thân phận cố chủ là bảo mật, chúng ta không thể nào biết."

"Người nào ra lệnh?"

"Còn có thể là ai ?" Từ Ngao nở nụ cười châm chọc.

"Anh cô, Cố Doãn."

. . . . . .

3. Chương 3

Hiện nay trên thế giới, ước chừng gần sáu triệu thùng món súng ống đạn dược lưu thông ở khắp nơi, đây là một con số cực lớn đến kinh khủng. Mà trong đó có một phần súng đạn tương đối lớn được gia dịch qua tay thương nhân Hoa kiều chuyên buôn bán súng đạn Cố Bạch Bùi mà hoàn thành, người mua thường là quân đội quốc gia và một số cá nhân tổ chức. Cố gia, là ranh giới súng đạn không thể có khả năng dễ dàng rung chuyển.

Lấy súng đạn lập nghiệp Cố Bạch Bùi vốn là có hai con trai một con gái, Cố Doãn là con trưởng. Sau khi con thứ Cố Thanh khi còn nhỏ ngoài ý muốn qua đời, Cố Doãn trở thành người nối nghiệp duy nhất của Cố Bạch Bùi.

Hôm nay Cố Bạch Bùi đem phần lớn chuyện trong tay đều giao do hắn để làm, Cố Doãn đang dần dần thay thế được vị trí của ông.

Nhận được điện thoại của em gái, Cố Doãn một chút cũng không ngoài dự liệu, ngoài dự liệu là thái độ của cô.

"Nói thật cho em, anh thu của cố chủ bao nhiêu tiền?"

"Em trước giờ không hỏi tới những thứ này."

Thái độ Cố Doãn rõ ràng không muốn nói cho cô biết, ngược lại dẫn đến Cố Lạc hừ lạnh một cái."Em không từ chối anh làm khó, ra lệnh cho em thi hành, nhưng em sẽ ra gấp đôi giá tiền, cùng anh mua tên người này."

Cố Doãn chợt cười, "Tiền của em còn không phải đều là anh cấp cho em, tính toán để cho em đánh, huống chi mục tiêu nhiệm vụ chỉ là hàng, không phải là người của hắn, cái người này sao khẩn trương làm cái gì?"

"Muốn đem tất cả có thể uy hiếp bóp chết ngay từ đầu, đây là anh dạy em, tiền em sẽ không dùng một phân một hào của Cố gia, anh yên tâm."

Cố Lạc nói xong cắt đứt liên lạc ngồi vào trong xe, Từ Ngao nổ máy xe."Có muốn cùng Cố Doãn nói hay không, cô không tham gia hành động lần này?"

"Không." Cố Lạc trực tiếp cự tuyệt, "Cố chủ dám đi tìm Thi Dạ Triêu phiền toái nhất định có bối cảnh tương đối, nếu ra không nổi giá Cố Doãn cũng sẽ không đón lấy nhiệm vụ này, đã nhận sẽ không có khả năng hủy bỏ nữa. Tôi không làm, anh ấy sẽ phái người khác đi làm, anh không còn rõ tác phong của anh ấy?"

Từ Ngao trầm ngâm, vừa lái xe vừa nhìn chăm chú nét mặt của cô."Thứ cho tôi hỏi một câu, bắt đầu từ lúc nào, sự sống chết của người đàn ông này đối với cô mà nói quan trọng như vậy rồi hả ? Cô lưu tâm vẫn luôn không phải là lão Nhị Thi gia sao?"

Cố Lạc há miệng thở dốc, cuối cùng không có lên tiếng. Từ Ngao khó được thấy người phụ nữ miệng lưỡi bén nhọn này kinh ngạc, nhất quyết không tha tiếp tục nói ra nghi vấn: "Cô cũng biết anh em bọn họ không hợp, cô đã là đứng ở bên lão Nhị, tôi không hiểu tại sao còn phải cùng Thi Dạ Triêu phát triển trở thành loại quan hệ kia?"

Cố Lạc chỉ sợ hắn nhắc tới cái này, tâm không vững dạ, cầm bình nước không được tự nhiên xoay qua chỗ khác làm bộ một mặt nhìn ra bên ngoài một mặt mở nắp uống."Đã nói với anh, đó là ngoài ý muốn."

Từ Ngao cười ra tiếng, xấu xa chọc phá."Vậy ngoài ý muốn thật đúng là phiền phức."

Ngoài ý muốn.

Ở trong cuộc đời Cố Lạc được xưng tụng là bất ngờ cũng không phải là người đàn ông cô âm thầm thích nhiều năm, mà là người anh cùng hắn đấu từ bé đến lớn —— Thi Dạ Triêu.

Thi gia ở Bắc Mĩ lực ảnh hưởng so sánh với Cố Bạch Bùi cái tên này chỉ có hơn chứ không kém, nhưng đó là chuyện của thế giới bọn họ, không phải vạn bất đắc dĩ Cố Lạc cũng không tham dự. Mà cô và Thi Dạ Triêu vốn là ngay cả bằng hữu cũng không tính là quan hệ, số lượng hai người cùng xuất hiện không nhiều lắm cũng không phải là bởi vì Thi Dạ Diễm.

Có một số người, trên người trời sinh tản ra một loại hơi thở nguy hiểm, giấu cũng không giấu được, Thi Dạ Triêu chính là người như vậy. Đây cũng là nguyên nhân Cố Lạc biết anh hồi lâu nhưng vẫn cố ý tránh cùng anh quá nhiều lui tới, mỗi lần cùng với anh, cảm giác giữa hai người sẽ có chuyện xảy ra, mà sự kiện kia tuyệt đối sẽ là ở ngoài phạm vi năng lực khống chế của cô.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng đối với Thi Dạ Triêu cô đã e sợ sắp đến trình độ tránh không kịp.

Nhưng hình như, trời ãi thích đùa giỡn người làm một cái "Không như mong muốn", cô cẩn thận như vậy, bất quá cũng chỉ là một lần phóng túng kia, lại ngay sáng sớm hôm sau tỉnh lại là lúc phát giác mình thượng sai giường.

—— không, nghiêm khắc mà nói, là thượng sai người.

Lúc ấy Cố Lạc còn chưa có ý thức được, một bước sai, từng bước sai.

. . . . . .

Thi Dạ Triêu nhớ mấy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Cố Lạc cô còn là một tiểu cô nương tuổi quá trẻ, cho là cô là trợ lý mới bên cạnh Thi Dạ Diễm, sau lại mới biết sau lưng tiểu cô nương này có bối cảnh khó lường. Đồng minh của Thi Dạ Diễm tự nhiên sẽ thuộc về phạm vi đối địch của anh, Thi Dạ Triêu cũng không khinh địch, lại duy chỉ có đem một mình Cố Lạc đặt ở trong lòng, chính anh cũng không biết rõ là vì cái gì.

Cũng may mấy năm nay người phụ nữ này hết sức đúng mực, cũng không chính diện tham dự tranh đấu gay gắt của anh em hai người bọn họ.

Chỉ là ai cũng không ngờ, một người phụ nữ không được anh để ở trong lòng, lại sẽ có một ngày bị anh đặt trên giường.

Làm Thi Dạ Triêu càng không nghĩ tới là, hai người từ sau đêm đó lần đầu chạm mặt là ở dưới tình huống đạn bay đầy trời, một loạt tiếng pháo ——

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, cả vùng đất nghênh đón bóng tối.

Đoàn xe đã lái vào thêm trong biên giới, đầu đuôi tất cả ba chiếc chỉ vì hộ tống chiếc xe dài hơn ở giữa, nếu có người muốn động tay động chân bây giờ là thời cơ tốt nhất.

Thi Dạ Triêu mới vừa suy đoán như vậy, liền nghe thấy ngoài xe mấy tiếng tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, vốn là vững vàng chạy ở giữa thân xe rung động dữ dội, sau đó bị buộc dừng lại. Lấy hiểu biết của anh đối với vũ khí, đây hẳn là là uy lực của súng phá bọc thép.

Xem ra thật sự là anh đã đoán đúng, Thi Dạ Triêu cầm điện thoại lên bấm một dãy số: "Nếu có người muốn lên chiếc xe này, không cần ngăn trở, để những người khác lên là được."

"Hiểu!" 72 cúp máy, dẫn người cố ý tránh ra bộ phận thùng xe.

Trừ ngoài thùng xe không ngừng truyền tới tiếng súng dày đặc, bên trong bộ phận thùng xe lại hoàn toàn yên tĩnh, giống như bên ngoài cùng bên trong rõ ràng là hai thế giới bất đồng. Sườn xe trước đó đã làm phòng hộ đặc biệt, không phải đường kính đạn đặc biệt khó có thể đâm thủng, phong bế bên trong buồng xe tối tăm, Thi Dạ Triêu giống như một thợ săn không nóng không vội bày mồi chờ đợi con mồi mắc câu.

Lại qua mấy phút, cửa khoang xe rốt cuộc bị người từ bên ngoài phá mở, khói mù còn chưa tiêu tán, một bóng người nhảy đi lên.

Cố Lạc không ngờ nơi này lại vẫn có một tầng rèm vải màu đen che ánh sáng, cô kéo, phát hiện rèm bốn phía đều bị cố định lại, không có cửa vào. Cố Lạc chỉ đành phải dùng chủy thủ tùy thân đưa nó phá vỡ một lỗ mới nghiêng người đi vào, bên trong tối đen như mực, chỉ có bên ngoài xe đèn lớn mang tới một chùm ánh sáng từ nơi cô mở ra bắn vào, chiếu xạ đến chiếc hòm lớn được để ở trong thùng xe.

Đây chính là nhiệm vụ bọn họ hành động lần này.

Cố Lạc đôi tay mang súng cẩn thận mà chậm rãi đến gần, đứng tại chỗ một lát, bĩu môi, rõ ràng nơi này không có ai, cũng không biết làm sao lại là cảm thấy có chút kì quái .

Cô quỳ một chân xuống đất, buông súng trong tay, từ trên thân lấy ra một quả bom mini nghiêng đầu tra xét bốn phía cấu tạo đặc biệt của cái rương, chuẩn bị phá khóa mở rương, đồng thời một tay đè lại máy truyền tin nhỏ giọng báo cáo:

"Tôi tìm được rồi."

Chỉ bốn chữ này, lại làm cho người đàn ông ở trong bóng tối âm thầm nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô bỗng chốc nheo lại mắt: cái âm thanh này. . . . . .

Thi Dạ Triêu đang trong đầu nhanh chóng tìm kiếm nhớ lại âm thanh liên quan này, lại thấy cô cố gắng cài đặt quả bom mini kia, mặt mày nghiêm túc, nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng dậy bước chân dài đi về phía cô.

"Người phái em tới không có nói cho em biết bên trong rương này là vật gì?"

Cố Lạc bị âm thanh này dọa sợ hết hồn, trong đầu chỉ có hai chữ: nguy rồi! Người có thể ở dưới tình huống này không bị cô phát hiện cũng không phải kẻ đơn giản.

Nếu đi nhặt súng trường trên đất sẽ không kịp, cô nhanh chóng rút súng lục trên đùi ra xoay người lại nhắm ngay phương hướng của âm thanh suýt nữa bóp cò súng.

Suýt nữa.

Bởi vì lúc người đàn ông đang nói đã tới gần bên người cô, một tay nắm được cổ tay cô đang cầm súng tay kia mạnh mẽ đánh trúng cánh tay cô. Đột nhiên đau đớn kịch liệt ập tới nhất thời khiến Cố Lạc không thể không buông lỏng tay, nhưng đồng thời khi súng lục rơi xuống, tay trái cô đã rút ra chủy thủ bên hông đâm tới anh.

Nào biết người đàn ông duỗi chân đưa đến giữa hai chân cô gạt một cái, cô không có phòng bị lập tức mất đi trọng tâm ngã về sau, bị anh áp chế gắt gao ở trên rương.

Ngay sau đó, cái trán của cô bị khẩu súng lục trong tay người đàn ông chẳng biết lấy ra lúc nào chống đỡ.

Một chiêu, anh chỉ dùng một chiêu trói được cô.

Cố Lạc đầu đập vào mặt nhô ra của chiếc rương cứng rắn, trước mắt thoáng chốc hoa lên, trong đầu ong ong. Lúc trước do màn vải che bị mở ra khe hở rọi ánh sáng vào, không thiên vị rơi vào trên mặt cô được che bởi chiếc khăn quàng cổ.

Cô chỉ lo đau, hoàn toàn không phát hiện người đàn ông ở trên người mình khi nhìn thấy đôi mắt cô lộ ở bên ngoài song bởi vì đau đớn mà mặt mày nhíu lại thì động tác bỗng dưng cứng đờ.

Người đang kịch liệt đau đớn, có lúc ý thức sẽ nhất thời bãi công, nhất là đầu bị thương .

Cố Lạc lần này đụng không nhẹ, đợi cô chịu đựng qua sóng đau đớn cùng hôn mê này, mới chợt phát hiện có người cầm súng chĩa vào trên trán cô, dưới tình huống này vì sao cô còn có thể sống được?

Cô hé mở mắt, cố gắng đem lực chú ý đang tan rã tập trung lại, đáng tiếc mặt của người kia hoàn toàn ẩn ở trong ánh sáng hôn ám, chỉ có một hình dáng mơ hồ. Đang lúc cô nghi ngờ người này tại sao không nổ súng thì người đàn ông chợt mở miệng, hỏi một vấn đề cơ hồ khiến trái tim của cô ngưng đập.

"Mặc kệ làm yêu hay là giết người, em đều thích làm dưới tình huống không mở đèn?"

Thi Dạ Triêu nói lời này, họng súng vẫn như cũ chặt chống đỡ mi tâm của cô. Cố Lạc mở lớn hai mắt, trơ mắt nhìn anh khẽ cúi thấp thân thể tới gần mình, trong con ngươi màu hổ phách ngày thường xinh đẹp đến kinh diễm giờ phút này hình như phản chiếu cô ở dưới khăn quàng cổ lo sợ không yên.

Giống nhau nhờ ánh sáng hoàng hôn, Cố lạc rốt cuộc thấy rõ vẻ mặt lạnh lùng lại mang theo nụ cười mấy phần mỉa mai của Thi Dạ Triêu.

"Chúng ta là có phải hay không còn thiếu nhau một câu —— Xin chào?"

Cố Lạc tim hơi chậm lại, rốt cuộc phát giác trước mắt hai người tư thế ái muội, chân anh ngăn ở giữa hai chân cô cô, trong lúc vô tình, nơi nào đó cố tình đang đè ép cô. . . . . Cố Lạc mặt đỏ lên, rốt cuộc nhớ tới phản kích, bỗng chốc nhấc chân muốn công kích một chỗ yếu ớt nhất của đàn ông. Chỉ là bị Thi Dạ Triêu sớm phát hiện ý đồ của cô, thân thể nhanh chóng hướng về sau vừa rút lui né tránh tách ra. Cố Lạc nhân cơ hội nhún đầu ngón chân trên mặt đất phóng người lên, đưa tay chụp tới, súng trở lại trên tay cô trong nháy mắt, họng súng lập tức nhắm ngay Thi Dạ Triêu, ngắm giữa mi tâm của anh.

Hai người đều là sững sờ, sau đó không khí tĩnh mịch làm người ta áp lực lan tràn ra. . . . . .

Cố Lạc không muốn thật sự nổ súng, một loạt động tác này hoàn toàn là động tác cô từ nhỏ huấn luyện thành thói quen, rất nhiều khi thói quen của thân thể so trí nhớ đầu óc càng đáng sợ hơn.

Thi Dạ Triêu nhìn cô, mím môi lạnh lùng cười, lại dưới ánh nhìn chăm chú của cô đem súng trong tay thu vào bao súng bên trong tây trang.“Có thể nói cho anh biết em là ai phái tới hay không?”

Cố Lạc không nói lời nào, lấy trầm mặc cho anh đáp án, không ngoài dự liệu của Thi Dạ Triêu.“Anh biết rõ là em tới làm gì .”

Cố Lạc không nói, ngay sau đó lại nhìn thấy anh bắt đầu cởi nút áo tây trang.

“Thứ em muốn cũng không nằm ở trong cái rương đó, bên trong chỉ là một thứ vô dụng với em nhưng khi em mở ra trong nháy mắt sẽ lấy mạng em.” Thi Dạ Triêu gạt vạt áo tây trang xuống, sau đó hướng cô mở ra hai tay trống không, vừa chỉ chỉ mình.

“Làm một giao dịch: thứ em muốn đang ở trên người anh, nhưng em tự mình đến lấy.”

Cố Lạc cau mày, trực giác cho là đây là cạm bẫy, Thi Dạ Triêu biết cô sẽ hoài nghi như vậy, hai tay chắp sau lưng.“Không cần phòng bị anh như vậy, nếu như thực sự muốn giết anh, mới vừa rồi em có rất nhiều cơ hội, căn bản không tới phiên em bây giờ chĩa súng về phía anh.”

Anh nói là sự thật, nhưng Cố Lạc vẫn như cũ do dự, Thi Dạ Triêu chỉ đành phải chắp tay lui về phía sau, dựa lưng vào buồng xe.“Không có gan này sao? Sợ anh?”

Phép khích tướng đối với phụ nữ hình như vĩnh viễn đều là phương pháp hữu hiệu nhất, Cố Lạc mắt, chậm rãi tiến lên, thời điểm cách anh chỉ một bước thì dừng lại, tay phải cầm súng, tay trái từ từ đưa vào bên trong tây trang anh lục lọi.

Trong lòng bàn tay, chạm đến đầu tiên chính là lồng ngực cứng rắn của anh, bởi vì đó là vị trí túi áo sơ mi, đáng tiếc trống không.

“Xuống phía dưới.”

Thi Dạ Triêu tốt bụng cho nhắc nhở, không biết tại sao, Cố Lạc chợt khẩn trương, trong đầu chợt xuất hiện một đêm kia cô vẫn muốn cố gắng quên đi. . . . . .

Tay đi tới bên hông anh, sờ được cũng chỉ là bao súng cùng súng lục.

“Lại hướng xuống.”

Lần này sờ được chính hàng rào cơ bụng rõ ràng của anh. . . . . Cố Lạc mặt bắt đầu nóng lên.

“Còn phải xuống dưới một chút.”

Lại hướng xuống dưới không phải là —— tay cô dừng lại, trong mắt tóe ra tức giận, chợt ý thức được anh là đang đùa giỡn mình.“Anh ——”

Cô vừa muốn thu tay lại, liền bị Thi Dạ Triêu nắm thắt lưng xoay người đẩy lên vách thùng xe, người đàn ông này hình như hoàn toàn không quan tâm súng trong tay cô biết cướp cò, vẫn như cũ thân thể dán chặt cô khống chế được hành động của cô.

Thi Dạ Triêu nắm cằm nhỏ của cô, cũng không đi tháo khăn quàng cổ của cô.“Em quá nóng nảy, đồ đang ở trong túi quần anh, em chỉ cần xuống phía dưới là có thể sờ được.” Nói xong liền đem một cái hộp nhỏ bằng vàng hình vuông nhét vào trong tay cô.

"Đều có thể cho em, để cho em trở về báo cáo, nhưng đừng quên anh và em đã làm giao dịch, anh cho em hai lựa chọn để trao đổi vật phẩm nhiệm vụ của em, nhưng cơ hội chỉ có một lần: nói cho anh biết là ai phái em tới?"

". . . . . ."

"Ở trên lập trường của đàn ông, anh rất vui mừng em làm lựa chọn như vậy." Thi Dạ Triêu sớm biết cô sẽ không nói."Thứ hai, có thể trao đổi đồ là bản thân em. Cố lạc, cho em thời gian hai tuần lễ tự đưa mình đến trên giường của anh, đừng để cho anh tự mình động thủ, chuyện quá bạo lực anh thực sự không thích."

Anh bỗng dưng nâng lên một nụ cười bên khóe miệng có điều ngụ ý."Phương thức giống như lần trước đó, ở chỗ này của anh vô cùng hưởng thụ."

Nếu không phải hai cái tay đang cầm đồ này nọ, Cố Lạc thật muốn cho người đàn ông không biết xấu hổ này một cái tát.

Cô như vậy, có tính là vừa thất "thân" (convert là mất thân ^^) thành thiên cổ hận hay không?

4. Chương 4

Trong mắt cô rõ ràng đã có tức giận, Thi Dạ Triêu nhẹ buông tay lui về phía sau, anh kéo ra khoảng cách giữa hai người, trong nháy mắt họng súng của Cố Lạc liền để ở trước cổ anh.

Thi Dạ Triêu vẻ mặt vô tội, không trốn không tránh."Cái gì cũng cho em, còn không đi?"

Cố Lạc hình như vẫn còn ở suy tính vấn đề là trước khi đi thưởng anh mấy bàn tay hay là mấy phát đạn, liền nghe người đàn ông này lại không biết xấu hổ mà nói: "Chẳng lẽ mục tiêu nhiệm vụ của em là anh?"

Nếu không phải Từ Ngao ở trong máy truyền tin thường xuyên gọi, Cố Lạc thật muốn đối với anh làm chút gì khiến anh nhớ lâu một chút.

Một bóng người chợt lên xe, cũng không biết làm cái gì nguyên bản vốn lè có rèm che kín bây giờ cuộn lên trên, bên trong xe nhất thời sáng lên.

72 (nguyên cv k biết nghĩa là gì, chắc là biệt hiệu) biết có người đi vào, lại chậm chạp không thấy bên trong bất kỳ động tĩnh, cuối cùng không yên lòng, vậy mà vừa đi lên liền đụng vào trường hợp như vậy, lập tức rút súng đối đầu cùng Cố Lạc.

Thi Dạ Triêu cũng không ngờ tới 72 lại đột nhiên xuất hiện, thấy cô rút súng mí mắt bỗng chốc nhảy dựng, đưa tay liền kéo Cố Lạc về phía mình."72! Không cần nổ súng!"

Anh vừa vặn nắm trúng nơi cánh tay cô bị thương lúc trước, Cố Lạc chợt cảm thấy đau nhức, trong nháy mắt tổng cộng đã xảy ra ba chuyện: cô rơi vào trong ngực một người đàn ông; nghe một tiếng súng vang; có đồ vật gì đó ở bên tai cô "vèo" một cái xẹt qua quá gần. . . . . .

Đó là đạn.

72 còn duy trì tư thế xạ kích, họng súng hình như còn tỏa ra một luồng khói xanh, lại bị hành động đột ngột của Thi Dạ Triêu hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, đôi môi không huyết sắc.

Thi Dạ Triêu trợn mắt nhìn 72 một cái, mới một tay xoay Cố Lạc lại kiểm tra đầu cô có bị thương không, ngón tay cách khăn quàng cổ ở trên lỗ tai cô sờ sờ, mặt mày giãn ra, dáng vẻ hẳn là rất vui sướng."Thế này thì không hay rồi, vốn là em chỉ thiếu anh một buổi tối, nhưng bây giờ thiếu anh một cái mạng, chuẩn bị lấy gì để trả anh?"

. . . . . .

Lấy gì trả anh?

Lúc trở về gặp Cố Doãn, trên đường đi, trong đầu Cố lạc đều là lời nói của Thi Dạ Triêu cùng vẻ mặt muốn ăn đòn của anh.

Cố Doãn chỉ mặc cái áo ngủ, trong mắt còn mang theo vài phần nhập nhèm buồn ngủ, rõ ràng mới từ ôn nhu hương (đoán là mỹ nhân) bò dậy, ngáp dài xuống lầu, thuận tay đốt điếu thuốc hít một hơi, ngồi vào ghế sa lon, thân thể khẽ ngửa ra sau.“Như thế nào?”

Cố Lạc nghiêng người ngồi ở cạnh bàn trà, mím môi không nói, cũng không nhìn anh, hơn nữa đối với lời nói của anh còn mắt điếc tai ngơ.

Ý thức của cô như đi vào cõi thần tiên, Cố Doãn nhíu mày nhìn Từ Ngao một chút, Từ Ngao đang bôi thuốc cho Cố Lạc, thầm nghĩ cánh tay này của cô không có bị bẻ gẩy cũng coi như Thi Dạ Triêu xuống tay lưu tình, chính là chỗ này có một mảng bầm tím quá mức nhìn thấy mà ghê.

Cố Doãn lúc này mới phát hiện ra Cố Lạc bị thương, khoát tay ý bảo Từ Ngao tránh ra, mình thì ngồi vào vị trí của hắn. Vậy mà cái mông của anh mới vừa đụng tới ghế sa lon, Cố Lạc đã muốn đứng dậy.

“Ngồi xuống!” Cố Doãn tốc độ cực nhanh nắm bàn tay bị thương của cô, không để ý có ảnh hưởng đến vết thương của cô hay không, không chút nào dịu dàng lôi trở lại.

Cố Lạc bị đau cau mày, chịu đựng không lên tiếng. Cố Doãn ngậm thuốc ở trên môi, đón lấy công việc lúc trước của Từ Ngao tiếp tục xử lý mảng bầm tím này, lên tiếng châm chọc.“Anh còn tưởng rằng chỉ cần không phải Thi Dạ Diễm, những người khác em đều không sao cả, thì ra là chỉ cần có liên quan tới hắn mọi người đều không được việc, em thật sự xem mình là Athena của hắn? Bảo vệ hắn rồi những người ở bên cạnh hắn?”

“Em lại không biết anh nhiều chuyện, bớt can thiệp vào chuyện của em đi.” Cố Lạc đáp trả lại, lấy ánh mắt ra hiệu Từ Ngao vừa xem náo nhiệt.

Từ Ngao sớm tập mãi thành thói quen hình thức hai anh em này ở chung, đem một hộp vuông tinh sảo bằng vàng đặt ở trước mặt Cố Doãn.“Trừ cô ấy xảy ra chút ngoài ý muốn, tất cả hành động đều thuận lợi.”

Cố Doãn gật đầu một cái, “Vết thương kia, ai làm?” Bản lĩnh của cô mặc dù không phải đứng đầu, cũng coi như là cao thủ.

“Đều đã nói anh đừng động tới em.” Cố Lạc cong lên một chân, tay chống đầu.“Em muốn có thời gian nghỉ lễ dài.”

Cố Doãn há lại cho cô lừa gạt như vậy, ngược lại nhìn về phía Từ Ngao, Từ Ngao không thể làm gì khác hơn là thay cô trả lời.“Thi Dạ Triêu.”

Ngoài dự đoán hợp tình lý, động tác trong tay Cố Doãn vẫn là hơi dừng lại, lại tiếp tục, nhìn về phía Cố Lạc.“Em và cậu ta giao chiến trực tiếp? Cậu ta nhận ra là em rồi sao?”

“Nhận ra, nhưng em không có thừa nhận, yên tâm chứ?” Cố Lạc thuận tay nhặt lên cái hộp vứt vào trong ngực anh.“Cố Doãn, đừng quên em lúc trước nói cho anh, ra cái giá.”

Toàn bộ cái hộp bằng vàng, cấu tạo góc góc cạnh cạnh, cũng có mấy phần sức nặng, đập làm Cố Doãn đau. Anh nhe răng trợn mắt hấp khí, xoa lồng ngực một tay, dí mạnh trán của cô.“Em rốt cuộc là con gái nhà ai? Với anh trai em tính toán rõ ràng như thế?”

***

Đừng tưởng rằng Cố Doãn nói như vậy lại thật sự sẽ đem tên cố chủ nói cho cô biết, anh là một thương nhân theo đuổi ích lợi cực độ, sẽ không để cho chính mình tự ăn tí xíu thua thiệt.

Một số tiền lớn như vậy, thật khiến Cố Lạc khó khăn, không thể sử dụng một phân tiền của cô ở Cố gia, như vậy người cô nghĩ tới có thể giúp cô cũng chỉ còn lại có một.

Vết bầm trên cánh tay dần dần biến mất từng chút, nếu nhìn kỹ vẫn là rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là mặc áo dài tay tận lực che giấu.

Bất quá mới rạng sáng bốn giờ, sắc trời đã hơi sáng.

Cố Lạc ngồi ở trong xe, gục trên tay lái nhìn chằm chằm căn nhà đối diện kia, trong mắt không nhìn ra tâm tình khác, chỉ có một chút mệt mỏi.

Sau hai giờ, cửa lớn mở ra, một người đàn ông cao lớn từ bên trong đi ra.

Người đàn ông vừa ra liền chạy thẳng tới chỗ cô, gõ mui xe một cái. Cố Lạc hạ xuống cửa sổ xe, thò tay ra ngoài nắm lấy cổ tay anh ta nhìn xuống đồng hồ đeo tay."Tôi chờ anh đã sắp ba giờ rồi, vì sao anh không dứt khoát ăn xong điểm tâm rồi ra?"

Giọng nói của cô rất lớn, Thi Dạ Diễm mở cửa xe, làm dấu tay cầu xin."Điện thoại di động tối hôm qua bị con gái của tôi chơi đến hết pin, vừa mới nhìn thấy tin nhắn của cô, mời cô ăn điểm tâm, coi như xin lỗi."

Cố Lạc đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, còn khách khí với hắn cái gì.

Tiểu Trà Diệp hai tay nhỏ bé nắm sandwich Thi Dạ Diễm làm cho cố gắng chiến đấu hăng hái, cố gắng nuốt xuống mùi vị kỳ quái này, nhìn thấy ba lại mang về một người phụ nữ xinh đẹp, kinh ngạc quên nhai, một đôi mắt mở lớn. Một giây kế tiếp kinh ngạc hóa thành vui mừng, bỏ lại sandwich nhảy xuống cái ghế nhào tới trong ngực Cố Lạc.

"Cô Lạc Lạc! Tiểu Trà Diệp rất lâu không có gặp dì rồi !"

Cố Lạc bị đứa nhỏ này đụng phải lùi lại một bước, vững vàng tiếp được thân thể nhỏ bé của nó, ôm nó, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nặng nề hôn một cái."Nhớ cô?"

"Muốn chết rồi !" Tiểu Trà Diệp tay nhỏ bé còn dính tương salad bưng lấy mặt Cố Lạc, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên lại còn có mấy phần uất ức."Cô đều không đến thăm con, cô Lạc Lạc không thích tiểu Trà Diệp rồi !"

"Đừng dùng bộ dạng này." Thi Dạ Diễm đem con gái từ trong ngực cô ôm trở về tới lên ghế, đẩy về sandwich phía trước."Lần trước con nói gì, nhờ cô mua cho con mấy con nhện để nuôi, kết quả lồng tre không có đóng, lại bò đến trên giường mẹ con."

Cố Lạc không biết còn xảy ra chuyện như vậy, âm thầm lè lưỡi."Nguyệt Như đâu?"

"Mẹ trở về nhìn cậu nhỏ rồi, không ở nhà." Tiểu Trà Diệp trả lời nghi vấn của Cố Lạc trước, lại cố lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trừng Thi Dạ Diễm."Mẹ vẫn là quan trọng hơn so với tiểu Trà Diệp đó, mẹ không thích ba cũng không để cho con nuôi."

"Trọng điểm không phải ở chỗ này." Thi Dạ Diễm làm xong cho Cố Lạc một phần sandwich khác để tới trước mặt cô."Loại nhện đó là có độc tính chết người."

Tiểu Trà Diệp bắt được chỗ sơ hở trong lời của ba, "Vậy không có độc có thể nuôi?"

Thi Dạ Diễm mím môi, ngước mắt đảo qua, tiểu Trà Diệp lập tức câm miệng cúi đầu ăn, một lát sau liếc trộm sắc mặt ba, phát hiện không có khác thường, nhỏ giọng lầm bầm: "Mẹ chính là quan trọng hơn so với con."

Thi Dạ Diễm làm bộ không nghe thấy, cũng không để ý cô nhóc. Thân thể Cố Lạc xê dịch về phía cô nhóc, nhỏ giọng hỏi, "Tại sao?"

Tiểu Trà Diệp tay nhỏ bé che lấy miệng."Người đàn ông này đó, vì dỗ phụ nữ vui vẻ, hai người liền làm ra một mình con để nuôi, nhưng là, lại không cho phép con nuôi tiểu sủng vật, có phải hay không rất không công bằng?"

Cố Lạc không thể không dùng ho nhẹ để nhịn xuống xúc động muốn cười, bị con gái ghét bỏ Thi Dạ Diễm rất bất mãn cách con gái dùng từ."Đầu tiên, con không phải là sủng vật của ba và mẹ, tiếp theo ba không có không cho phép con nuôi, nhưng giống như thằn lằn, rắn và nhện những loại ghê tởm gì đó con nghĩ cũng đừng nghĩ. Thực kỳ quái, sở thích khác người thường của con đến tột cùng là di truyền người nào?"

Một câu cuối cùng kia, Thi Dạ Diễm cũng chỉ là thuận miệng phát bực tức, lại làm cho trong đầu Cố Lạc chợt nhảy ra khuôn mặt một người đàn ông.

“Anh trai của ba rồi.” Tiểu Trà Diệp cười tủm tỉm, hào phóng giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc.“Thi Dạ Triêu.”

“Phốc ——”

Cố Lạc đang thất thần, chợt nghe cái tên này sơ ý một chút liền đem sữa tươi mới vừa vào miệng phun ra. Tiểu Trà Diệp tốt bụng giúp cô vỗ lưng, lại đã nắm khăn giấy thay cô lau miệng.” Cô Lạc Lạc, cô cũng sợ ba sao?”

Cố Lạc lắc đầu, cố ho khan nói không ra lời. Tiểu Trà Diệp khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tiếc nuối, vấn đề nuôi tiểu sủng vật này nếu như cô là con gái của cô Lạc Lạc cùng bác Thi Dạ Triêu thì hình như hạnh phúc hơn nhiều.

Đưa tiểu Trà Diệp lên xe trường học, Thi Dạ Diễm trở về khi Cố Lạc đang xem một số ảnh chụp gia đình của một nhà ba người bọn họ, còn có toàn bộ một mặt tường đều là hình chụp tiểu Trà Diệp từ khi ra đời đến bây giờ.

“Có phải sắp đến sinh nhật của con gái anh hay không?”

“Tháng sau.” Thi Dạ Diễm hất cằm về phía cánh tay của cô.“Trời nóng như vậy còn mặc áo dài tay, cánh tay thế nào?”

“Một kẻ hèn hạ đánh thôi.” Cố Lạc hời hợt.

Cô không muốn nói, Thi Dạ Diễm cũng không hỏi tới.“Tìm tôi vội vã như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi ——” lời đến khóe miệng, Cố Lạc nhìn ảnh chụp Thi Dạ Diễm, chợt thay đổi chủ ý.“Tôi cần một khoản tiền.”

“Bao nhiêu?” Thi Dạ Diễm liền chuẩn bị viết chi phiếu cho cô, nghe cô nói một con số, không khỏi ngẩng đầu.“Thế nào, người ta chỉ là đả thương cô…cô liền quậy chết người rồi hả ? Số tiền kia coi như là khoản bồi thường cho người thân người chết sao?”

“Anh thật là xem trọng tôi.” Cố Lạc nhận lấy chi phiếu, chuẩn bị đi.“Sợ rằng rất lâu mới có thể trả lại anh, tôi không muốn dùng tiền Cố gia.”

“Cô có thể vì tôi làm việc, cầm tiền công xứng đáng.” Thi Dạ Diễm mở cửa cho cô, khó có được nổi lên đùa giỡn.“Nếu là đặt ở mười năm trước, nói không chừng tôi sẽ cho cô lấy thân báo đáp, vậy thì dễ dàng hơn.”

Cố Lạc lườm anh một cái, cất xong chi phiếu.“Làm sao hai anh em một đức hạnh.”

Thi Dạ Diễm hếch mày, Cố Lạc tự biết nói sai, nhắm mắt không tiếp lời. Thi Dạ Diễm làm sao chịu thả cô, cửa mở ra một nửa chợt lấy tay chống đỡ, rất có thái độ truy hỏi kỹ càng sự việc.“Giữa cô và Evan, xảy ra chuyện gì ma tôi không biết?”

“Chuyện gì cũng không có.”

“. . . . . .”

“Người này là ánh mắt gì? Không tin tôi?” Cố Lạc rất ít khi nói dối như vậy, lòng bàn tay ẩm ướt.“Tôi đối với Thi Dạ Triêu nửa chút hứng thú cũng không có, tôi cũng không phải là bụng đói ăn quàng, nhìn thấy anh ta mất khẩu vị được không? Huống chi cũng sắp nửa năm chưa từng gặp anh ta.”

Thi Dạ Diễm không có hỏi nữa, chỉ là cười có chút giảo hoạt, sau đó mở cửa, thành tâm thành ý vỗ vỗ bả vai cô.“Chúc cô nhiều may mắn.”

Cố Lạc không có tâm tư suy nghĩ một câu nói không đầu không đuôi này của anh, đẩy tay của anh ra bước ra khỏi cửa chính, sau đó bước chân liền dừng lại tại chỗ, bước không ra rồi.

Thi Dạ Triêu hai cánh tay vòng ở trước ngực tựa ở ngoài cửa, trên mặt mang mắt kính màu đậm, trên người chỉ mặc áo sơ mi cùng quần tây, cổ áo nút áo không cài khẽ mở, thái độ vô cùng thoải mái, bộ dạng rõ ràng là đã đến thật lâu.

Cố Lạc tâm lộp bộp một chút, hơi thở nghẹn ở trong cổ họng quên thở ra.

Thi Dạ Triêu đầu khẽ nghiêng, hết sức lễ phép cùng cô chào hỏi.“Buổi sáng khỏe.”

“. . . . . .”

“Là anh nhớ lộn, hay là Cố tiểu thư quá mau quên, chúng ta có lâu như vậy không gặp sao?” Thi Dạ Triêu vẫn như cũ duy trì cái tư thế kia, ngăn trở đường đi của cô.

Cố Lạc cho là anh muốn nói chuyện một tuần trước, cố gắng trấn định.“Là anh nhớ lộn, tôi bị công ty phái đi nước M công tác tối thiểu phải hai tháng, hôm nay mới trở lại.”

Thi Dạ Triêu “à” một tiếng thật dài.“Hoá ra là như vậy .”

“Dĩ nhiên, ngày đó tôi đi thiếu chút nữa lầm máy bay, vẫn là Er¬ic lái xe đưa tôi đến sân bay, anh ấy biết.”

“Ừ.” Thi Dạ Diễm thật sự cũng không phủ nhận, đây là sự thật.

Cố Lạc đột nhiên cảm thấy mình có chút lo lắng, sống lưng cũng thẳng tắp, dù sao ngày đó Thi Dạ Triêu không có kéo rơi khăn quàng cổ của cô, không tính là nhìn thấy bộ mặt thật của cô, cô hoàn toàn có thể chết không thừa nhận.

Thi Dạ Triêu khóe môi hơi nhếch, xuyên thấu qua tròng kính nét mặt cười như không cười.

“Như vậy, Er¬ic biết em ngày đó tại sao thiếu chút nữa lầm máy bay không?”

Trong mắt Cố Lạc bỗng chốc bắn ra một đạo cảnh cáo lạnh lùng, Thi Dạ Diễm ở sau lưng cô, dĩ nhiên không thấy được, thành thực lắc đầu.“Không biết.”

“Cùng đàn ông lăn cả đêm, ngày thứ hai đuổi không kịp máy bay cũng không kỳ quái.” Thi Dạ Triêu hoàn toàn không đem cảnh cáo của cô để ở trong mắt, cứ như vậy đem chuyện riêng tư nhất của người phụ nữ này bộc lộ ra ngoài.

Thi Dạ Diễm vốn không có ý tìm tòi nghiên cứu cuộc sống riêng tư của cô, chợt cảm thấy là lạ ở chỗ nào.“Làm sao anh biết?”

Vẻ mặt Cố Lạc hận không thể cắn chết được anh, mà nụ cười bên môi Thi Dạ Triêu càng ngày càng sâu.“Bởi vì —— trùng hợp.”

5. Chương 5

Trùng hợp?

Như thế nào trùng hợp?

Làm sao trùng hợp?

Nếu là Thi Dạ Triêu mang theo phụ nữ đi mướn phòng, Thi Dạ Diễm cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn chỉ là ở nghi ngờ là dưới loại tình huống nào sẽ làm Thi Dạ Triêu nói ra một câu“Trùng hợp”. Quen biết nhiều năm như vậy hiểu biết về cô cũng coi như sâu, cũng không biết cô là loại phụ nữ biết chơi tình một đêm.

“Cô chừng nào thì —— có bạn trai? Có cơ hội nhận thức một chút?” Anh chọn dùng từ sẽ không làm cho cô quá lúng túng.

“Tôi không có bạn trai!” Cố Lạc cắn răng, quay đầu lại trừng Thi Dạ Diễm một cái: “Anh từ lúc nào thì trở nên nhiều chuyện như vậy?”

Thi Dạ Diễm vô tội bị trừng, không thèm để ý nhún nhún vai.“Tôi là sợ cô ăn chay đã lâu thành thói quen, quên mình là một phụ nữ, tương lai sẽ không tốt cho việc lập gia đình.”

“Không cần anh quan tâm vớ vẩn.” Cố Lạc quay đầu lại, Thi Dạ Triêu vẫn là bộ mặt kia, nhìn cũng làm người ta căm tức.“Thi Dạ Triêu tiên sinh.”

“Gọi xa lạ như vậy?”

“Mời về sau tôn trọng riêng tư của tôi một chút, không nên nói lung tung.”

. . . . . .

Không khí đông cứng rồi, một lát sau hai người đàn ông này thế nhưng đồng thời cười nhẹ ra tiếng. Thi Dạ Triêu đẩy mắt kính một cái, " 'Riêng tư' của tôi không cho em cũng đã biết?"

Cố Lạc xác định 100% anh nói những lời này là đang ám chỉ cái gì, hít sâu một hơi, cũng bất chấp cái gì lễ phép."Ai mà thèm biết riêng tư của anh! Mau tránh ra!"

Thi Dạ Triêu không có ngăn cản quá nhiều, nghiêng người nhường đường. Cố Lạc không muốn lưu lại một phút nào nữa, quay người liền đi, còn chưa đi được bao xa giọng nói của Thi Dạ Triêu lại truyền tới trong lỗ tai cô.

"Em bình thường đều là cái bộ dáng này? Mặc đồ giống như nhân viên công ty. . . . . Ừm, anh vẫn là thích bộ đồ tối hôm đó em mặc."

Cố Lạc miệng không tiếng động khạc ra một chuỗi thô tục, ở trước mặt Thi Dạ Diễm phản bác quá mức vội vàng sẽ chỉ làm anh ta sinh nghi hơn, cô chỉ có thể tăng nhanh bước chân rời đi nơi này, mắt không thấy, tâm không phiền, tránh cho Thi Dạ Triêu lại nói ra cái gì làm cho cô khó chịu.

Trở lại trong xe, tầm mắt Cố Lạc trong lúc vô tình đi hướng bên kia thoáng nhìn, hai người đã tiến vào. Mới vừa rồi sợ là đoạn đối thoại giữa cô và Thi Dạ Diễm đều bị người đàn ông này ở ngoài cửa nghe được, cho nên mới muốn trả thù cô ác liệt như vậy? Thật là người đàn ông hẹp hòi!

Âm thầm lại mắng anh mấy câu, Cố Lạc đạp chân ga, vội vàng tránh anh xa một chút.

Nhưng xe mới lái chỉ hơn 10m, chợt dừng ngay lại. Hai tay cô nắm tay lái, cắn môi dưới suy nghĩ: dưới tình huống này để hai người đàn ông này ở cùng nhau, thật sự là không thành vấn đề?

Vì vậy lúc Cố Lạc bước ra khỏi ngưỡng cửa này sau đó không tới 5 phút, cô lần nữa gõ cửa phòng. Tới mở cửa, Thi Dạ Diễm thấy cô đi mà quay lại, nhíu mày."Thế nào? Quên đồ?"

"Không có." Cố Lạc âm thầm nắm quyền."Xe của tôi bị hư, có thể phiền toái Evan đưa tôi một đoạn đường hay không, anh ở nơi này trong không tiện gọi xe."

Thi Dạ Diễm lông mày nhướng cao hơn, nhìn vào bên trong một chút. Thi Dạ Triêu để ly xuống, cũng không để ý Thi Dạ Diễm kinh ngạc như vậy, cầm lên chìa khóa xe đứng dậy, lúc đi qua Thi Dạ Diễm đứng bên cạnh nhỏ giọng nói một câu: "Sự kiện kia hôm nào sẽ tiếp tục nói."

Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu trở lại trên xe hắn, mới vừa đóng cửa xe trước hết nói địa chỉ.

Thi Dạ Triêu gật đầu, kéo qua dây nịt an toàn."Anh biết rồi."

"Làm sao anh biết?" Cố Lạc nghi ngờ, ngay sau đó cảnh giác."Anh điều tra tôi?"

Thi Dạ Triêu buồn cười nhìn cô một cái, "Là em tự mình nói cho anh biết, nói em là nhân viên của công ty, đi làm ở nơi nào."

Bình thường thân phận của Cố Lạc là làm nhân viên tại một công ty nhỏ do người bạn mở, vốn là cô và Thi Dạ Triêu cũng không có qua nhiều thân quen, Thi Dạ Triêu cũng không quan tâm chuyện riêng của cô, chỉ là từ sau một đêm đó, quỹ đạo cuộc sống của hai người hình như bắt đầu dần dần xảy ra những thay đổi tế nhị.

"Tôi khi nào thì ——" Cố Lạc kịp thời ngậm miệng, lời nói không có hỏi ra ngoài cũng đã biết rồi đáp án, có chút ảo não nhìn ngoài cửa sổ.

"Em ngày đó rốt cuộc uống bao nhiêu, nói qua cái gì đều không nhớ rồi hả ?" Thi Dạ Triêu lái xe, nhàn nhạt liếc nhìn cô. Cố Lạc làm bộ không nghe thấy, đeo tai nghe lên nghe nhạc.

Nơi Thi Dạ Diễm ở cách nội thành có chút xa, còn có một đoạn đường xe qua lại cực kỳ thưa thớt. Bên trong buồng xe chợt trở nên có chút buồn bực, Thi Dạ Triêu bình thường cũng nói không nhiều, người đàn ông này nếu không phải tình hình đặc biệt ở trước công chúng lúc ấy mới đem nụ cười yếu ớt treo ở khóe miệng, tính tình âm trầm lạnh nhạt, cơ hồ đến trình độ lạnh lùng. Nhất là đang trầm mặc thì cả người cũng tản ra âm trầm cùng nguy hiểm làm người ta không dám đến gần.

Loại cảm giác đó giống như là ở trước mặt ngươi là một Xà vương đang ngủ (cv là nhãn kính vương xà, nhưng dịch nghĩa k hợp nên chém vậy), thoạt nhìn yên tĩnh, cũng bất động, ngươi cũng không dám có chút thư giãn, bởi vì không biết nó lúc nào sẽ ở lúc ngươi không hề phòng bị chợt phát động công kích trí mạng nhất.

Thi Dạ Triêu vẫn cho Cố Lạc loại cảm giác này, vào giờ phút này lại càng như vậy, thật hoài nghi mình ngày đó là trúng ngọn gió nào, lại đem người đàn ông này lên giường.

Dọc theo đường đi, Cố Lạc cũng không có cùng anh nói qua một câu, hoặc là vừa nghe âm nhạc vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoặc là cúi đầu nghịch điện thoại di động, bộ dáng hoàn toàn coi như anh không tồn tại. Thi Dạ Triêu có loại cảm giác bị lơ là, liền bắt đầu thả chậm tốc độ xe, cuối cùng đem xe dừng ở ven đường.

Cố Lạc ngẩng đầu, lấy xuống tai nghe, phát hiện trước mặt là một cây cầu ở trên đường.“Tại sao dừng xe?”

“Có thể là xe của anh cũng bị hỏng rồi.”

Thi Dạ Triêu nói dối, đóng lại cửa sổ xe đang hạ xuống, lập tức nhìn thấy Cố Lạc toàn thân căng cứng.“Cố tiểu thư, em đây là khẩn trương sao?”

“Cùng Thi tiên sinh đơn độc ở chung đương nhiên có chút khẩn trương.” Cố Lạc bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Tôi đi xuống xem một chút xe hư ở chỗ nào.”

Cô mới chỉ vừa nghiêng người, một tay Thi Dạ Triêu cũng đã khoác lên trên vai cô hơi dùng lực một chút đem thân thể cô áp trở lại.“Không cần, xe của anh và xe của em hẳn là có một tật xấu, nên thời điểm tốt tự nhiên sẽ tốt.”

Cố Lạc lại cười.“Vậy sao? Vậy cũng phải nghĩ biện pháp, trở về còn có một đoạn đường thật dài, tôi đi làm trễ không quan trọng, Thi tổng lại không như vậy, chậm trễ một phút tổn thất ——”

“Cố Lạc.” Thi Dạ Triêu cắt đứt cô biểu diễn, cũng không giả mù sa mưa gọi cô là Cố tiểu thư nữa.“Hôm nay là Chủ nhật ngày đầu tiên.”

“. . . . . .”

“Nói cho anh một chút em nghĩ như thế nào?” Thi Dạ Triêu rất hứng thú nhìn cô. Vốn chuyện tình một đêm như vậy đối với anh mà nói không hề có gì đặc biệt, có lẽ đối với cô mà nói cũng lại là bình thường, nếu là cô ngay từ đầu liền thản nhiên một chút, anh cùng lắm coi đêm đó chỉ là một hồi diễm ngộ thôi, mặc dù chưa bao giờ nghĩ tới đối tượng diễm ngộ là cô.

Nhưng vì cái gì người phụ nữ này vẫn cho anh một loại. . . . . .Ảo giác “quỵt nợ”?

Cố Lạc lại không lên tiếng, nhưng vẻ mặt coi như tự nhiên, vén sợi tóc phân tán, chỉ là trán lại lấm tấm mồ hôi hột khiến Thi Dạ Triêu chợt nhớ tới những đoạn tuyệt hảo kia, anh đưa tay điều chỉnh máy điều hòa.“Anh đoán nguyên nhân có khả năng nhất, chính là em không muốn để cho Er¬ic biết chuyện này.”

“Chuyện gì?”

Cố Lạc vốn định vẫn giả bộ ngu, lại làm Thi Dạ Triêu có cơ hội đem chuyện cô vẫn tránh bày ra ở trước mặt hai người.

“Chuyện theo anh lên giường.”

“. . . . . .” Cố Lạc cảm thấy giật mình, ngón tay bỗng dưng nắm lại .

Nếu Thi Dạ Triêu không nhìn lầm, sắc mặt Cố Lạc quả thật trong nháy mắt có biến hóa, rất nhanh, khôi phục lại bình tĩnh, quay mặt lại chống lại tầm mắt của anh.

Cô nhìn anh một hồi lâu, cánh môi đầy đặn lúc mở lúc đóng lại nói ra một câu khiến Thi Dạ Triêu nhất thời hối hận không đem tình hình thực tế ghi lại làm chứng cớ.“Tôi và anh. . . . . Có làm qua chuyện này?”

Thi Dạ Triêu tròng mắt hơi híp, mở miệng châm chọc.“Cố Lạc, chơi trò mất trí nhớ cũng không thú vị, anh lại không yêu cầu em phụ trách.”

Cố Lạc lúc này liền nở nụ cười, lại làm ra vẻ vô cùng áy náy."Thật xin lỗi, ở trong đầu của tôi thật không nhớ là có chuyện này, nếu như có, tôi sẽ đối với anh phụ trách, có lẽ là anh nhớ lộn, người phụ nữ cùng anh làm chuyện kia không phải là tôi, cũng có khả năng dáng dấp rất giống tôi, xin lỗi."

Cố Lạc nói xong nhanh chóng mở cửa xe, nếu cùng người này tiếp tục ở chung sẽ có một loại cảm giác thiếu dưỡng khí, cùng lắm thì không ngồi xe của anh ta, trở về nội thành, nói không chừng còn có thể lúc nửa đường liên lụy người tốt bụng đi nhờ xe.

Thi Dạ Triêu trong lúc nhất thời có chút sững sờ, lại bị anh đoán trúng, người phụ nữ này thật sự quỵt nợ, không ngờ Thi Dạ Triêu anh sẽ có một ngày bị người khác mặc quần xong trở mặt.

Thi Dạ Triêu xuống xe mấy bước đuổi theo lôi cô trở lại, thô lỗ nắm cằm nhỏ của cô.

"Như vậy chơi rất vui sao?"

"Dĩ nhiên chơi không vui." Nơi anh nắm vừa vặn là nơi lúc trước bị anh đả thương, còn chưa khỏi hẳn, chợt bị xé ra như vậy lại có cảm giác đau đớn mờ ảo, Cố Lạc âm thầm chịu đựng, "Tôi đã có vị hôn phu, làm sao có thể tùy tiện cùng đàn ông khác lên giường?"

"Hả? Xin hỏi người đàn ông nào vinh hạnh như vậy có thể cưới được con gái của Cố Bạch Bùi?"

Cố Lạc dĩ nhiên cho không nói ra tên tuổi vị hôn phu, Cố Doãn cũng chỉ là nói với cô Cố Bạch Bùi đã sắp xếp xong xuôi đối tượng cho cô, cô căn bản không quan tâm đối phương là người nào, đối với cô mà nói nếu như đối phương không phải là người cô muốn gả, như vậy gả cho người nào đều là giống nhau .

Cô đáp không được, Thi Dạ Triêu cười lạnh."Mới vừa rồi ở trước mặt Er¬ic tại sao cô không nói như vậy? Hiện tại mới sửa miệng không phải quá muộn sao?"

Cố Lạc bị anh nắm thật sự rất đau, cánh tay, cằm nơi nào cũng như nát vụn vậy."Anh có thể đừng dùng sức như vậy hay không, rất đau!"

Lời này đối với hai người mà nói giống như đã từng quen biết từng chữ giống như là xúc động mở chốt mập mờ nào đó, khiến Thi Dạ Triêu chuyển suy nghĩ, tay buông lỏng."Hôm nay không thích hợp, hôm nào, Cố Lạc."

"Cái gì hôm nào?" Cố Lạc xoa cằm tức giận hỏi.

Thi Dạ Triêu tiến lên một bước, đem cô ngăn ở lan can đầu cầu đá, thái độ bề trên."Kỳ hạn giao dịch còn có năm ngày, sau năm ngày, vẫn là ở nhà anh, trên giường anh, anh sẽ đem tất cả đêm hôm đó từ, đầu, đến, đuôi ở trong trí nhớ của em toàn bộ giúp em tìm trở về, yên tâm."

Cố Lạc vẫn là một bộ dáng cười nhạt, bĩu môi, lại nhìn hai mắt anh."Anh ngày đó dùng thuốc hả? Đến tột cùng coi ai là tôi làm cho anh nhớ mãi không quên như vậy? Dường như mất hồn, người ấy là Chử Dư Tịch tiểu thư sao?"

Người ngoài có thể không biết Thi Dạ Triêu từng vì một người phụ nữ suýt nữa mất mạng, nhưng Cố Lạc lại rất rõ ràng, chỉ dùng một cái tên liền trực tiếp chọc vào điểm trí mạng nhất trên người đàn ông này.

Thi Dạ Triêu trong mắt thoáng chốc xẹt qua một chút ác độc, khẽ cười."Người phụ nữ miệng lưỡi bén nhọn, đã như vậy, không ngại cũng hỏi chính em một chút, đêm đó ở trên người anh lớn mật uốn éo như vậy thời điểm đó coi anh là người nào? Vị hôn phu của em? Hay là —— em trai anh? Nếu như là người trước, vậy hẳn là đối với vị tiên sinh này nói chúc mừng, nhưng nếu là người sau, Cố Lạc, em không cảm thấy nên nói với anh tiếng cám ơn sao? Ít nhất anh và cậu ấy giống nhau không ít, rất dễ dàng làm cho em tham gia trò chơi, nếu không em cũng sẽ không ở lúc cao triều gọi tên của cậu ấy."

. . . . . .

Thi Dạ Triêu ác độc ở chỗ anh tại không đem vết thương làm thành vết thương, mặc kệ là của mình, hay là người khác .

Mà Cố Lạc dũng cảm ở chỗ cô có thể không đem sỉ nhục làm thành sỉ nhục, nhất là chính cô.

Cô rất lâu không lên tiếng, tựa hồ đang nghĩ dùng cái để phản bác anh, Thi Dạ Triêu kiên nhẫn mười phần thưởng thức cô bày ra vẻ mặt xinh đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn cố làm ra vẻ trấn định.“Không có lời gì để nói sao?”

“Có.” Cố Lạc giương mắt, đầu ngón tay mảnh khảnh cợt nhã nâng cằm của anh, chỉ gọn gàng linh hoạt đáp trả anh hai chữ.

“Cám ơn.”

6. Chương 6

Nhan Hạ trở về phòng làm việc lấy đồ, mới vừa đi ra khỏi văn phòng chỉ nghe thấy có người gọi mình tên, quay đầu lại nhìn thấy ven đường dừng một chiếc màu đen xe sang trọng, Cố Lạc đang từ trên xe bước ra.

Tài xế là một người đàn ông, không có xuống xe nhưng tầm mắt một mực đi theo sau lưng Cố lạc, nhìn Cố Lạc đi về phía Nhan Hạ, lễ phép hướng cô gật đầu chào hỏi, sau đó một cước đạp chân ga nhanh chóng rời đi.

Nhan Hạ nháy nháy mắt, còn nhìn chằm chằm đằng sau đuôi xe sang trọng xinh đẹp hỏi: “Đó là ai? Anh trai hay là em trai?”

Cố Lạc nhận lấy một túi đồ lớn trong tay cô giơ lên.“Cậu hy vọng là người nào?”

“Tùy tiện là người nào cũng tốt.” Nhan Hạ vẻ mặt hoa si, cặp mắt ở phía sau kính cận thị sáng lên.“Trên đời này có thể gặp được người đàn ông có thực lực có quan hệ lâu lăm lại có diện mạo tốt như vậy, cái người phụ nữ này thật là tốt số, lập tức gặp được một đôi anh em cực phẩm như vậy, không nắm chắc một người thật sự là đáng tiếc.”

“Còn phải để mình nhắc nhở cậu bao nhiêu lần, Er¬ic đã kết hôn.” Cô ấy lại muốn nhắc lại chuyện xưa, Cố Lạc thở dài.“Muốn mình đi phá hư hôn nhân của người ta sao?”

“Thời điểm các người biết nhau anh ta cũng không phải là đã kết hôn, ít nhất vào ba năm trước anh ta vẫn là người đàn ông độc thân kim cương chân chính, Thi Dạ Diễm phong độ, khi đó cậu làm gì thế?”

“Trong lòng anh ấy vẫn luôn có người khác, tình cảm của bọn họ không phải bất luận kẻ nào có thể chen vào, mình cần gì phải đi tìm phần khó chịu này, làm bạn bè cũng không tồi a.”

Khi đó Thi Dạ Diễm bị người khác hãm hại cơ hồ mất đi một nửa giang sơn một tay cố gắng xây dựng, mất đi sự tin tưởng của ba Thi, vì bảo vệ an toàn của Du Nguyệt Như bị buộc cùng cô ấy tách ra bốn năm thủy chung không thể gặp nhau.

Đó là giai đoạn hai anh em Thi Dạ Triêu tranh quyền đoạt thế hung tàn nhất, cũng là thời kỳ sự nghiệp cùng tình cảm của anh ấy gian nan nhất. Mà trong lúc đó, Cố Lạc bỏ xuống tất cả tình nguyện đi theo ở bên cạnh anh trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh, cũng thuyết phục Cố Bạch Bùi chìa tay giúp đỡ, trở thành hậu thuẫn cường đại nhất sau lưng Thi Dạ Diễm, để cho anh chỉ dùng thời gian bốn năm liền Đông Sơn tái khởi.

Cũng chính bởi vì bốn năm ngày đêm làm bạn này, khiến Cố Lạc thấy rõ tình cảm của người đàn ông này đối với Du Nguyệt Như nhiều hơn so với cô tưởng tượng bền chắc không thể gãy, để cho cô thay thế vị trí của Du Nguyệt Như trong lòng anh, Cố Lạc nghĩ cũng không dám nghĩ, thậm chí cũng không dám cho anh biết mình có tình cảm với anh.

“Đối với anh ta mà nói là không sai, nhưng với cậu thì sao?” Nhan Hạ mặc dù không phải người trong vòng luẩn quẩn của Cố Lạc, cũng là bạn bè tốt nhất của cô, biết toàn bộ bí mật của cô.“Phụ nữ nếu muốn lấy được hạnh phúc thuộc về mình, nhất định phải vì tình yêu mà liều mình đi tranh thủ, cậu cho rằng sẽ tùy tiện từ trên trời rơi xuống người đàn ông đời này liền không phải cậu không lấy? Cậu a, đã từng có cơ hội tốt như vậy lại để nó từ trong tay chạy đi, đáng đời bây giờ nhìn người ta ngọt ngào mà mình vẫn là một người cô đơn.”

“Muốn có được hạnh phúc của người đàn ông, liền cần phải chia rẽ người ta?”

“Không phá hủy gia đình người ta làm sao cậu lấy được người đàn ông lấy được hạnh phúc?”

“. . . . . Chúng ta mỗi lần đều ở đây chỉ để tranh luận cái đề tài này không ngừng nghỉ sao?” Cô không thể cùng Thi Dạ Diễm ở cùng nhau, Nhan Hạ so với cô còn canh cánh trong lòng, vì thế đều muốn hạ thấp lo âu.

Nhan Hạ nghĩ nghĩ, cầm hất theo phương hướng Thi Dạ Triêu rời khỏi.“Ông anh kia? Không phải là độc thân sao?”

“Tha ình đi, đó chính là một con rắn độc.”

“Cậu lại không sợ rắn.”

“Cũng không phải là sợ, mà mình ghét vật kia.” Cố Lạc không muốn tiếp tục thảo luận những thứ này, đổi đề tài, “Lục Kya Việt đâu?”

Đầu óc Nhan Hạ tương đối thẳng, lập tức liền bị Cố Lạc đưa cái đề tài này đánh lạc hướng.“Mình đang muốn cùng cậu nói cái này, cậu phải có chuẩn bị tâm lý, thằng nhóc giận cậu rồi.”

Cố Lạc trong lòng thoáng nhảy: xong rồi, lại bị chửi rồi.

***

Lục Kya Việt tốn thời gian hai tiếng lắp ráp 2200 mảnh ghép hình rất nhỏ để tạo thành bức hình Barrett lập thể.

Cố Lạc ôm hai hộp giấy lớn khe khẽ đẩy mở cửa phòng nó, liếc mắt liền nhìn thấy Lục Kya Việt đưa lưng về phía mình ngồi dưới đất cúi đầu nghiêm túc xếp những miếng ghép hình, cũng không quay đầu lại ném một câu: “Cơm trưa ăn cái gì? Trước đó đã nói, cháu không muốn ăn đồ cô nấu nữa, còn chưa bằng một nửa tài nghệ của mẹ cháu.”

Tài nấu nướng của Nhan Hạ quả thật rất hành hạ người khác, cho dù cô ấy có bỏ nhiều cố gắng hơn nữa cũng không có biện pháp khiến cô ấy đạt yêu cầu.

Dĩ nhiên, có loại phụ nữ tài nấu nướng không giỏi như Nhan Hạ tồn tại, chính là vì để tôn lên loại phụ nữ có tài nấu nướng miễn cưỡng vẫn còn có chỗ để dùng giống như cô. Mặc dù Lục Kya Việt cũng chưa bao giờ khen ngợi cô làm ăn ngon gì đó, nhưng trong lúc vô tình nghe được loại ý kiến mang tính khẳng định, trong lòng Cố Lạc vẫn là vô cùng vui sướng. (đúng là ngưu tâm ngưu mã tầm mã mà, chị cũng có hơn gì bà cô Nhan Hạ đâu cơ chứ >_<>

“Hi.”

Lục Kya Việt nghe thấy giọng nói này, động tác chỉ dừng một chút, sau đó lại tiếp tục ghép các mảnh ghép.

Cố Lạc rón ra rón rén đi vào, thấy bức “Barrett” đầy khí phách ở trên mặt đất khoa trương than thở ra tiếng.“Oa a, thật là đẹp trai!”

“. . . . . .”

Lục Kya Việt cũng không ngẩng đầu lên, hoàn toàn coi cô không tồn tại. Cố Lạc có chút lúng túng , xếp chân ngồi trên thảm, đem hai hộp giấy lớn đựng mô hình ghép hình súng ống mới đặt ở bên cạnh nó, cho là như vậy có thể hấp dẫn sự chú ý của nó, không ngờ quà cô tặng cùng cô đều bị đối xử lạnh nhạt.

Là để không đủ gần? Đứa nhỏ này không thấy?

Cố Lạc lặng lẽ đem cái hộp mô hình đẩy tới gần nó hơn một chút, nửa phút sau đẩy gần một chút nữa.

“Kya Kya, không nhìn một chút sao? Mẹ thật vất vả mới nhờ bạn bè mua được hai mô hình này.” Cô rất nhanh bổ túc một câu.“Bản số lượng có hạn trên thế giới.”

Lục Kya Việt nhíu lông mày nhỏ lại, “Không cần ầm ĩ.”

“Oh, được.”

Cố Lạc lập tức làm ra hiệu im lặng, yên lặng nhìn thằng nhóc đem mấy miếng ghép hình cuối cùng ghép xong.

Lục Kya Việt nửa cúi người cẩn thận kiểm tra một phen xác nhận không có vấn đề, đôi tay cẩn thận nâng mô hình quý báu để lên trên tủ khoe khoang, cuối cùng vỗ vỗ tay nhỏ bé không có hạt bụi, từ trong túi xách lấy ra một quyển vở da cá cựu rồi lại ngồi trên sàn nhà ở trước mặt cô, đem vở mở ra một tờ nào đó cùng một cây viết rồi đưa cho cô.

"Cố Lạc, mời tự mình đếm một chút lần này đã bỏ lại con bao lâu, sau đó ký tên." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, Lục Kya Việt vẻ mặt thật là nghiêm túc, đôi tay ôm ngực, eo nhỏ thẳng tắp, chỗ nào như đứa bé 9 tuổi?

Ở trước mặt nó, Cố Lạc ngược lại giống như là đứa trẻ làm chuyện sai lầm, quét mắt lên cuốn vở những ngày có nét gạch chéo màu đó, lại lật từng tờ từng tờ một, cười lấy lòng."Hai tháng lẻ ba ngày."

Lục Kya Việt mặt không chút thay đổi, trầm mặc không nói.

Cố Lạc chỉ đành phải ở trên quyển vở ký tên của mình cùng một hàng chữ:

Thiếu Lục Kya Việt hai tháng lẻ ba ngày, trong vòng ba năm, bồi thường gấp đôi.

—— Cố Lạc.

Kể từ khi nó bắt đầu hiểu chuyện, sau mỗi lần cô làm nhiệm vụ trở lại, đều phải viết giấy nợ như vậy. Đôi tay Cố Lạc đem vở đưa tới, không hề lo lắng giải thích: "Mẹ cũng không muốn rời khỏi con lâu như vậy, cấp trên có nhiệm vụ, không thể phân thân, chẳng qua mẹ đã xin nghỉ phép dài ngày, có thể có nhiều thời gian ở nhà cùng con hơn, cho nên lần này cũng đừng trách mẹ?"

Dứt lời, cô bí mật quan sát nét mặt đứa nhỏ này, quả nhiên nghe cô có nói có thời gian nghỉ phép dài tức giận giữa lông mày nhất thời mất đi không ít, vẻ mặt cũng không có nghiêm túc như vừa rồi nữa.

"Kya Kya?"

Cố Lạc nhân cơ hội thử dò xét, Lục Kya Việt đã kiểm tra "giấy nợ" của cô khuôn mặt nhỏ nhắn hướng bên cạnh liếc một cái."Xem biểu hiện của Lạc Lạc."

Cố Lạc mím môi cười một tiếng, đem quà tặng trực tiếp đẩy tới trước mặt nó."Cái này 'biểu hiện' như thế nào?"

Lục Kya Việt từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng khinh thường, tay nhỏ bé cũng đã thật nhanh bắt đầu xé bỏ cái hộp bao bên ngoài.

Nếu như nói có cái gì mà Cố Lạc không giải quyết được, vậy khẳng định là Lục Kya Việt. (thực ra từ trong bản tiếng Trung tên nhóc này nghĩa là Lục Già Việt, cv là Lục Kya Việt nên mình để theo cv cho hay)

Theo như Nhan Hạ nói, Cố Lạc thật sự là đời trước thiếu đứa bé này, đời này liền tới đến bên người cô đòi nợ. Nhưng đối với Cố Lạc mà nói, lưu lại Lục Kya Việt lại nhìn nó từng ngày từng ngày lớn lên, cô mới phát giác được đó là cuộc sống. Chỉ có ở bên cạnh Lục Kya Việt thì mới cảm giác được tất cả đều là chân thật, mới có thể làm cho cô tạm thời vứt bỏ vị trí tàn khốc trên thế giới của cô.

Đứa bé này, đã trở thành bộ phận quan trọng nhất trong cuộc sống của cô cho đến bây giờ.

Lần này thời gian rời đi thật sự có hơi lâu, không trách Lục Kya Việt vẫn không cho cô sắc mặt tốt, Cố Lạc buồn bực vô cùng, cuối cùng suy nghĩ biện pháp, gọi Nhan Hạ cùng bọn họ cùng đi trượt tuyết.

Vancouver ở phía bắc Whistler cách khoảng 120 km là thắng cảnh trượt tuyết có diện tích lớn nhất Bắc Mĩ, trên đỉnh núi quanh năm tuyết đọng, cho nên cho dù là mùa hè có thể đến thể nghiệm niềm vui thú trượt tuyết như cũ.

Trừ các loại súng ống, trượt tuyết là niềm yêu thích thứ hai trong đời của người bạn nhỏ Lục Kya Việt.

Ở trên đường đi Lục Kya Việt vẫn còn cố ý xị mặt với Cố Lạc, nhưng chờ thời điểm bọn họ leo lên xe cáp một đường đi thẳng hướng trên đỉnh núi, tên tiểu tử này rốt cuộc mới lộ ra một ít biểu cảm của một đứa trẻ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không che giấu được hưng phấn, chỉ vào một chỗ đi ngang qua kêu lên.

"Cố Lạc người xem! Năm ngoái chúng ta đã qua nơi đó, người còn làm rớt hỏng máy chụp hình của con."

Bị người khác tố giác làm chuyện xấu, Cố Lạc xấu hổ bấm bấm khuôn mặt nhỏ bé của nó."Không phải là đã bồi thường cái mới cho sao, đừng hẹp hòi như vậy."

Nhan Hạ sợ độ cao, che mắt căn bản không dám nhìn xuống, ôm cánh tay Cố Lạc liên tục oán trách."Không bao giờ bồi các người tới chỗ này nữa!"

"Lời này cô đã nói rất nhiều lần rồi." Lục Kya Việt nhún nhún vai, nghiêng đầu nhìn Cố Lạc một chút."Lạc Lạc, con có thể hỏi người một chuyện sao?"

"Được." Chỉ cần là ở bên ngoài, Lục Kya Việt cho tới bây giờ cũng sẽ không gọi cô là mẹ, mà là trực tiếp gọi tên đầy đủ của cô hoặc là Lạc Lạc. (vì vậy nên mình sẽ để nhóc này xưng hô với Cố Lạc là Người - con khi ở bên ngoài nhé)

"Người chừng nào thì mới có thể giống như phụ nữ?"

". . . . . ." Cố Lạc cúi đầu nhìn ngực mình: cô đây là bị con trai chê? "Đặc điểm phái nữ của mẹ rất không rõ ràng?"

"Không phải cái vấn đề này." Lục Kya Việt lắc đầu một cái."Bên cạnh người mới gọi là phụ nữ, người, không phải."

Nghe vậy, Nhan Hạ cười lớn, cười đến thân thể đều run. Cố Lạc tức giận vỗ đầu của nó."Không sợ độ cao thì không phải là phụ nữ?"

"Người xuyên tạc lời con nói..., con là nói người chỉ có bề ngoài là phụ nữ, trừ điểm này, chính là con ở trên người người không nhìn ra bất kỳ đặc điểm nào giống như phụ nữ."

Lời như thế Cố Lạc đã nghe qua từ trong miệng rất nhiều người, Cố Doãn, Từ Ngao, Nhan Hạ, thậm chí là Thi Dạ Diễm.

Cố Lạc tâm tình vừa lên lại buồn bực hạ xuống, không biết vì sao bất chợt rất nhớ Ace, nhưng nghĩ đến người này lại cảm thấy bi ai. Chẳng lẽ trong mắt đàn ông chỉ có loại giống cái có thể động dục, cô mới xem như phụ nữ?

Mùa hè ở Whistler cực kỳ náo nhiệt, vì tính tình của Lục Kya Việt, ba người ở đỉnh núi điên cuồng chơi mấy ngày. Nếu không phải bởi vì Nhan Hạ còn phải trở về đi làm, Cố Lạc cũng tính toán mang theo Lục Kya Việt ở nơi này.

Whistler là địa điểm du lịch rất lớn, trong đó tổng cộng có bốn sân đánh Golf tiêu chuẩn quốc tế. Ngày cuối cùng, Lục Kya Việt ầm ĩ muốn đi học đánh Golf, hiển nhiên Cố Lạc xin gì được nấy.

Nhan Hạ lúc trượt tuyết không cẩn thận bị trặc chân, miễn cưỡng trở thành người xem, thấy thật sự nhàm chán liền định đi dạo chung quanh. Cô khập khễnh đứng dậy, trọng tâm không yên không có đứng ngay ngắn, đụng một cái vào người phụ nữ vừa vặn đi ngang qua.

Nhan Hạ vội vàng nói xin lỗi, người phụ nữ tính khí coi như được, không hề trách cứ, ngược lại đưa tay đỡ cô."Cẩn thận."

"Cám ơn." Nhan Hạ đứng vững, ngẩng đầu lên nói cảm ơn, đồng thời lúc ngẩng đầu, khi thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông đứng bên cạnh người phụ đó thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

Thi Dạ Triêu nhận ra Nhan Hạ, lông mày vô thức nhíu lại. Nhan Hạ bởi vì một động tác này của anh khẩn trương nuốt nước miếng, cứng ngắc hướng anh vẫy vẫy tay."Hi. . . . . Hi."

Thi Dạ Triêu vẻ mặt nhàn nhạt nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, nhỏ giọng ở bên tai người phụ nữ nói câu gì đó, người phụ nữ rời đi trước, sau đó anh mới nặng nề mở miệng, lấy giọng trần thuật.

"Cô ấy ở chỗ này."

Nhan Hạ lại nuốt nước miếng, có chút cà lăm hỏi: "Ai. . . . . .Ai?" (>_<>

***

Lục Kya Việt học thật nhanh, thời gian rất ngắn liền nắm giữ kỹ năng cơ bản. Đặt cầu, đứng, vung mạnh cán, đánh cầu, chuyển eo, đi cà nhắc cuối cùng thu gậy (chỗ này mình k hiểu nên để nguyên), tư thế tiêu chuẩn lưu loát, Lục Kya Việt quay đầu lại khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên đòi khen ngợi, Cố Lạc hướng nó giơ ngón tay cái lên."Tiếp tục."

Mà Lục Kya Việt lại không nhúc nhích, nháy mắt nhìn sau lưng cô."Lạc Lạc, người kia là đang nhìn người sao?"

Cố Lạc ở nơi này không có người quen, nhưng vừa quay đầu lại, thật sự nhìn thấy một người quen.

Thi Dạ Triêu một tay chống gậy golf, vẻ mặt đùa giỡn nhìn một lớn một nhỏ."Hình như gần đây, chúng ta rất có duyên a, hay là nói thật ra thì Cố tiểu thư đang giữ chữ tín, đuổi theo tôi thực hiện giao dịch."

7. Chương 7

Ở Whistler lớn như vậy cũng có thể đụng phải Thi Dạ Triêu, lại là dưới tình huống cùng con trai đi chung với nhau, phản ứng đầu tiên của Cố Lạc cơ hồ đều là đang suy nghĩ có muốn "giết người diệt khẩu" hay không mà thôi.

Lục Kya Việt cách Cố Lạc rất gần, dễ dàng cảm nhận được lúc ấy trên người cô tản ra tâm tình giống như khẩn trương, người có thể khiến ẹ khẩn trương mà ở trong phạm vi nhóc biết thật sự là quá ít, không khỏi nhìn người đàn ông này nhiều hơn một chút.

Thi Dạ Triêu mới vừa rồi còn chưa có chú ý tới đứa bé trai này lắm, nhưng nó nhìn mình chằm chằm như vậy, ngược lại dẫn tới sự chú ý của anh.

Một người đàn ông, một đứa bé trai, ánh mắt của hai người không tiếng động va chạm vào nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Cố Lạc, ánh mắt của hai người đều hướng cô truyền lại cùng một nghi vấn: hắn là ai?

Nhan Hạ khập khễnh trở lại, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại, đem đầu nhỏ của Lục Kya Việt xoay trở lại."Chúng ta qua bên kia."

Lục Kya Việt cũng không kiên trì muốn lấy được đáp án, đi theo Nhan Hạ đến một sân bãi khác có người tiếp tục luyện tập chơi bóng, chỉ còn lại Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu ở tại nguyên chỗ "Lưỡng lưỡng tương vọng" (chắc là hai bên nhìn nhau). Thi Dạ Triêu giống như là phát hiện ra cái gì, chợt hí mắt quan sát một thân trang phục của cô, lại nhìn sang Lục Kya Việt ở bên kia, lúc nhìn lại cô ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Cố Lạc trong bụng thầm hô không ổn, vì để con trai vui vẻ, cô cố ý mặc vào bộ trang phục có chút hương vị quần áo cho ba mẹ và con này, cô bình thường vẫn cẩn thận gấp đôi, nào biết lại khéo như vậy bị người đàn ông này bắt gặp.

"Xin lỗi, vẫn là không nhớ nổi từ lúc nào đã làm giao dịch gì cùng anh." Cố Lạc vốn không muốn để ý đến anh, hiện tại không thể không tiếp tục đề tài dời đi sự chú ý của anh."Anh gần đây rãnh rỗi như vậy, như thế nào đều có thể đụng phải anh?"

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt câu môi dưới, xem đồng hồ."Nếu trùng hợp như thế, nể mặt cùng nhau ăn cơm?"

"Thật xin lỗi, tôi phải theo bạn ——"

"Vậy thì gọi bạn của em cùng đi."

Dáng vẻ Thi Dạ Triêu một bộ không cho người phản bác, đã gọi điện thoại bắt đầu đặt bàn.

Cố Lạc cau mày trừng anh, Thi Dạ Triêu thảnh thơi nâng lên vành mũ."Để cho anh đoán một chút, em sẽ không đến mức đã ở trong lòng lập kế hoạch phải chạy trốn như thế nào chứ?"

"Nếu như là vậy?" Cố Lạc không cam tâm khiêu khích.

Thi Dạ Triêu vẻ mặt không thay đổi.“Bây giờ em hành động, anh còn có thời gian bắt em trở lại, theo kịp thời gian cơm tối.”

Cố Lạc hung hăng lườm anh một cái, làm như vậy thật đúng là phù hợp tính cách của anh ta.

So với Cố Lạc tâm tình bất đồng, sau khi Nhan Hạ biết được phải cùng Thi Dạ Triêu cùng nhau dùng cơm thì hưng phấn không thôi, tới tới lui lui đổi mấy bộ quần áo vẫn không hài lòng như cũ.

“Không phải chỉ là ăn bữa cơm thôi sao, cũng không phải là xem mắt, thời điểm cùng Từ Ngao đi chung với nhau cũng không thấy cậu tỉ mỉ ăn mặc như vậy.” Cố Lạc chỉ đổi bộ váy thật đơn giản, Lục Kya Việt đứng ở sau lưng cô vẻ mặt nghiêm túc buộc tóc dài cho cô thành một búi tóc.

Nhan Hạ liếc cô một cái.“Này đừng nhắc lại tên kia, mình sắp quên Từ Ngao bộ dạng như thế nào rồi, chỉ nhớ một thân cơ bắp rắn chắc của anh ta thôi.”

“Thật sự là người phụ nữ vô tình.” Cố Lạc thay anh em tốt bất bình.

Nhan Hạ cùng Từ Ngao bởi vì cô mà quen biết, từng lui tới một đoạn thời gian, bởi vì lý do tính tình nên cuối cùng chia tay. Cố Lạc vẫn cho là bọn họ thật lòng yêu nhau, ai biết sau khi chia tay ai cũng xuống dốc, đối tượng đổi từng người từng người một, số đào hoa thịn vượng đến trình độ khiến người khác đỏ mắt.

“Từ Ngao là kiểu đàn ông cơ bắp thật sự làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, vẫn là Thi Dạ Triêu loại đàn ông lịch sự thích hợp với mình, dù sao cậu cũng không thích anh ta, không bằng nình thử một chút.” Nhan Hạ nói xong rồi hướng gương uốn éo làm dáng bày ra mấy tạo hình, rốt cuộc hài lòng gật đầu.

Cố Lạc sợ cô nói thêm gì nữa làm ô uế lỗ tai con trai nên không trả lời tiếp, chỉ âm thầm oán thầm: nếu như Nhan Hạ có thể tự trải nghiệm được phương thức “lịch sự” của Thi Dạ Triêu, đoán chừng lời oán trách đều nói không ra hết. Từ Ngao vì sao làm cho người ta “khó có thể tiếp nhận” thì cô không biết, chỉ biết là hai tháng trước cùng Thi Dạ Triêu một đêm kia, trình độ kịch liệt làm cho cô bây giờ nhớ lại đến tới chân cũng sẽ không tự chủ phát run, cô rất hoài nghi nếu là đổi thành một người phụ nữ yếu đuối và anh ta lăn lộn một đêm, có thể sẽ làm ra mạng người hay không?

Lục Kya Việt xử lý hết tóc của Cố Lạc mới bắt đầu đi đôi giầy nhỏ của mình.“Mẹ, người kia rất nguy hiểm sao?”

Cố Lạc suy nghĩ một chút: “Đối với mẹ mà nói có một chút, nhưng đối với con mà nói có lẽ không.” Điểm này cô quả thật mò không ra thái độ của Thi Dạ Triêu, rất khó cho cậu nhóc đáp án.

Lục Kya Việt buộc lại dây giày, miệng nhỏ nhếch lên, trong lòng đối với Thi Dạ Triêu đã có bước đầu phán định: người đàn ông đó rất nguy hiểm.

Đi tới khách sạn bọn họ phát hiện bên cạnh Thi Dạ Triêu còn có một người phụ nữ khác, chính là người phụ nữ Nhan Hạ đụng vào: một vị phu nhân khí chất có một không hai.

Cố Lạc xa xa thấy rõ người phụ nữ kia không khỏi giật mình, lập tức có ý niệm quay trở về, đáng tiếc Thi Dạ Triêu ở bên kia đang nói chuyện điện thoại đã nhìn thấy họ, làm sao còn kịp chạy trốn?

Thi Dạ Triêu thu hồi điện thoại, hết sức thân sĩ vì hai người phụ nữ kéo ra cái ghế, đang định vì hai bên làm giới thiệu thì một cánh tay của người phụ nữ hơi nhấc lên chặn lời anh, chủ động vươn tay về phía Cố Lạc: “Không biết Cố tiểu thư đối với tôi có còn ấn tượng hay không, tôi là Kỷ Linh.”

Cố Lạc ngẩn ra, cùng Kỷ Linh bắt tay một cái.“Dĩ nhiên, không nghĩ tới bác gái vẫn nhớ đến cháu.”

Kỷ Linh giương môi cười một tiếng, “Làm sao có thể quên? Cháu có thể tính là ân nhân cứu mạng của con trai bác, năm đó nếu không có cháu chìa tay giúp đỡ nó, làm sao lại có nó bây giờ?”

Nhan Hạ ở một bên nghe được kinh hồn bạt vía, thì ra là cô không cẩn thận đụng vào người ta lại chính là bà chủ của Thi gia, mẹ của hai anh em Thi gia. Cũng may Kỷ Linh là người vô cùng hiền hoà, nhìn thấy Nhan Hạ thận trọng bà không đồng ý dịu dàng cười.“Nhan tiểu thư tốt nhất đi gặp bác sĩ một chút, trượt tuyết bị trật chân, không có việc gì thì tốt, bằng không bỏ qua trị liệu thì sẽ không tốt.”

Nhan Hạ thầm nghĩ, làm thế nào mà người phụ nữ Kỷ Linh có thể sinh ra hai người con trai tính tình khác biệt lớn như vậy.

Vốn tưởng rằng Kỷ Linh là muốn cùng bọn họ dùng cơm, nhưng đồ ăn còn chưa đưa lên Kỷ Linh đã rời đi trước, giống như bà chỉ là vì muốn chào hỏi với Cố Lạc.

"Cố tiểu thư, nói không chừng chúng ta sẽ rất mau lại gặp mặt."

Kỷ Linh lưu lại những lời này cùng một nụ cười thần bí, đồ ăn đã được bày trên bàn nhưng không khí vẫn làm cho người ta không buông lỏng được. Chỉ là người đau khổ nhất thật ra thì chỉ có mình Nhan Hạ, cô len lén liếc mắt nhìn người đàn ông phía đối diện từ đầu tới đuôi cũng không nói được mấy câu.

Cũng không thể nói rõ anh ta nơi nào làm không tốt, hành động cử chỉ của Thi Dạ Triêu hoàn toàn tìm không ra bất kỳ lỗi nào, nên có lẽ phép tất cả đều có, cũng không phải là không biết cười. Nhan Hạ dầu gì cũng là bà chủ của một công ty, người giỏi giang sắc bén gặp được cũng không ít, rất nhanh ý thức được đối với Thi Dạ Triêu mà nói đó căn bản không phải lễ phép cái gì, hoàn toàn chính là loại khinh thường thờ ơ mặc người khác nhích lại gần mình.

Nhưng cô cũng nhìn ra được, thái độ Thi Dạ Triêu đối với Cố Lạc vẫn là khác nhau rất lớn, mà biểu hiện của Cố Lạc mặc dù bình thường, nhưng luôn là vô tình hay cố ý trốn tránh ánh mắt của anh ta.

Lăn lộn trên tình trường nhiều năm, Nhan Hạ dễ dàng ngửi được giữa hai người này có bí mật liên lạc, khóe miệng lặng lẽ cong cong: nha đầu chết tiệt , còn nói không có quan hệ gì với anh ta, nếu thật sự không có sao người đàn ông này còn có thể dùng cái loại ánh mắt muốn lột sạch cậu để nhìn cậu?

Trên bàn ăn không khí càng ngày càng kỳ quái, Lục Kya Việt lại chỉ chuyên tâm cắt miếng thịt bò bít tết, chuyện mà một đứa bé nên làm trong trường hợp này: ăn.

Lục Kya Việt ngồi chung một chỗ với Nhan Hạ, chỉ là nhìn qua không hề giống mẹ con, tầm mắt Thi Dạ Triêu dừng lại ở trên người Lục Kya Việt."Cháu tên là gì?"

Động tác của hai người phụ nữ hơi sững sờ, Lục Kya Việt ngẩng đầu, không hề sợ hãi."Chú là đang hỏi cháu sao?"

Thi Dạ Triêu nhẹ nhàng gật đầu.

" Lục Kya Việt."

Lục?

"Ai đặt tên cho cháu?"

"Mẹ cháu."

"Mẹ cháu là ai ?"

Lục Kya Việt trừng mắt nhìn, "Thật xin lỗi, cháu không thể nói cho chú biết."

Thi Dạ Triêu tò mò: "Tại sao?"

"Bởi vì bà ấy là mẹ cháu." Lục Kya Việt cho anh lời giải thích có chút mạc danh kỳ diệu (không thể lý giải), chủ động kết thúc đề tài, cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhan Hạ sợ chọc anh mất hứng, lập tức cười làm lành: "Lời đứa bé nói Thi tiên sinh đừng để ý, tính tình Kya Kya luôn luôn như thế."

Thi Dạ Triêu giống như là không nghe thấy Nhan Hạ nói, nhàn nhạt nhìn người phụ nữ đang cúi đầu ăn giống như vậy."Đứa nhỏ này là của ai?"

"Hình như với anh không quan hệ." Cố Lạc cũng không ngẩng đầu lên, cô không biết vào giờ phút này, thần thái mình và Lục Kya Việt ăn (cv là chạy theo nhưng mình k hiểu nên chém vậy) giống như là từ một khuôn mẫu đúc ra.

Thi Dạ Triêu buông dao nĩa, ánh mắt hứng thú."Không phải là em chứ?"

Ngữ khí anh tràn đầy ý tứ cười nhạo, Cố Lạc nuốt xuống ngụm rượu nhạt nhẽo trong miệng, nửa thật nửa giả nhìn lại."Chính là tôi." Cô đưa tay sờ sờ đầu Lục Kya Việt nhìn sơ khá chỉnh tề."Nào, con trai ngoan, gọi mẹ cho chú này nghe một chút."

Nhan Hạ thiếu chút nữa bị sặc, xoay người che môi ho nhẹ.

Lục Kya Việt gạt tay của cô ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang theo chút không kiên nhẫn.“Lạc Lạc, không nên làm loạn, con đang ăn.”

Cố Lạc tự tìm mất mặt, phẫn nộ thu tay lại, nghe Thi Dạ Triêu nói: “Chưa cưới mà đã sinh con không giống việc em sẽ làm.”

“Chính là cùng vị hôn phu của tôi sinh, nếu không anh cho rằng tại sao tôi phải lập gia đình? Còn không phải là vì cho con trai một gia đình hoàn chỉnh?”

Thi Dạ Triêu đã thành thói quen cô thuận miệng nói loạn, liền cùng với cô chơi tiếp.“Theo hiểu biết của anh, tình sử của em rất đơn giản, nhiều năm như vậy người trong lòng cũng chỉ có một mình Eric.”

Cố Lạc không để bụng lại bị anh vạch trần vết thương.“Người phụ nữ nào mà chả có thời kì ngây ngô không hiểu chuyện? Không cẩn thận chơi quá lửa, cũng chỉ có thể sinh ra thôi.”

Thi Dạ Triêu nghiêng đầu hỏi tiểu đại nhân: “Cháu bao nhiêu tuổi rồi hả ?”

“Chín tuổi.”

Thi Dạ Triêu thoáng cười.“Trưởng thành sớm.”

Lục Kya Việt cũng nghiêng cái đầu nhỏ hỏi: “Ai?”

Thi Dạ Triêu cho nó một cái ánh mắt “hai người các ngươi”, hiện tại Cố lạc cũng chưa tròn hai mươi sáu tuổi, lại có con trai lớn chín tuổi? Ai tin? “Vị hôn phu của em thực sự bình thản, nhiều năm như vậy mới bằng lòng cho em cùng con trai một danh phận.”

Cố Lạc nhún vai.“Cái này gọi là gì nhỉ, đúng rồi, gương vỡ lại lành, hai người quanh đi quẩn lại nhiều năm cuối cùng lại tiến tới với nhau chuyện xưa không ít a, anh không có trải qua?”

“. . . . . .”

“Ai nha.” Cố Lạc che miệng kêu lên, ngược lại vẻ mặt áy náy.“Thật xin lỗi, tôi quên, vị Chử tiểu thư kia hình như đã đính hôn rồi, tháng sau chính là hôn lễ đi? Nguyệt Như lần này trở về nước hình như chính là vì giúp một tay chuẩn bị.”

“. . . . . .”

“Anh sẽ đi tham gia hôn lễ của bọn họ sao? Nếu như anh cần, tôi rất vui lòng làm bạn gái của anh.”

Thi Dạ Triêu bên môi còn đang nở nụ cười, nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện vẻ mặt “thành khẩn” một lát. “Vậy anh phải cám ơn em trước, nếu như vị hôn phu của em không ngại.”

“Sẽ không, anh ấy rất hào phóng .” Cố Lạc híp mắt cười.“Tôi rất mong đợi buổi hôn lễ kia.”

Bọn họ vừa tới liền mội hồi môi thương khẩu chiến (thương có nghĩa là súng), mùi thuốc súng càng ngày càng đậm, hai khách xem bên cạnh đã sớm dừng dùng cơm nhìn chằm chằm, nhất là Nhan Hạ, cảm thấy bạn tốt đang nhổ lông ở ngoài miệng sư tử mà không biết.

Thi Dạ Triêu gọi người hầu bàn tới, gọi thếm mấy món điểm tâm ngọt, vừa vặn đều là Lục Kya Việt thích.“Cảm ơn chú.”

Thi Dạ Triêu nhìn ra đáy mắt chờ mong của nó, chỉ cười không nói. Chờ món điểm tâm ngọt mang lên hết, anh nói: “Nếu đồ không đủ có thể gọi nữa, sau bữa ăn sẽ có người đưa các cô trở về, tôi có việc phải xử lý, nên đi trước một bước.”

Nghe vậy Cố Lạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy mà sau khi anh đứng dậy lại đi tới bên người cô, bàn tay vững vàng cầm cánh tay nhỏ bé của cô, sau đó nói với Lục Kya Việt: “Người bạn nhỏ, cho chú mượn mẹ của cháu một lúc, coi như là cám ơn chú, không ngại đi, cháu yên tâm, chú sẽ đem mẹ cháu còn nguyên trả lại cho cháu.”

Lục Kya Việt còn chưa có phản ứng kịp, Cố Lạc cũng đã bị Thi Dạ Triêu mạnh mẽ mang rời khỏi phòng ăn, quẹo trái quẹo phải xuyên qua một hành lang dài nhỏ vào thang máy. Thi Dạ Triêu lực tay quá lớn, Cố Lạc căn bản cạy không ra sự kiềm chế của anh.

"Có lời gì không thể nói ở nơi công cộng? Đây là muốn dẫn tôi đến chỗ nào?"

Thi Dạ Triêu đè xuống nút con số một tầng nào đó sau đó mới đem Cố Lạc một đường không ngoan ngoãn chống đỡ lên tay vịn ở bên trong thang máy, ngón tay cách váy trực tiếp thăm dò giữa hai chân cô."Anh muốn nói anh rất hoài niệm cảm giác ở nơi này của em, loại đề tài người lớn này để cho con trai em nghe được không?"

Trong động tác của anh cố ý mang theo bạo ngược, Cố Lạc lập tức cảm thấy khẽ đau nhói, giữ chặt tay của anh, nghiêm mặt nói cảnh cáo."Anh đến cùng muốn làm cái gì!"

"Em." Thi Dạ Triêu trở tay chuyển một cái thoát khỏi tay cô, lần này vén váy lên chạm vào làn da trơn nhẵn của cô."Vốn định dẫn em về nhà sẽ giúp em tìm về trí nhớ bỏ lỡ, nhưng bây giờ cảm thấy ở nơi này không tồi."

"Thi, Dạ, Triêu! Buông tay cho tôi!"

"Quả nhiên lần này không uống nhiều, còn phân biệt được anh là ai." Thi Dạ Triêu cúi đầu, ác liệt ở trên vành tai cô khẽ cắn xuống."Không biết chờ một chút em còn có thể gọi sai tên của anh và của cậu ấy hay không, không lẽ áp lực tâm lý, anh không ngại."

Cố Lạc nghiến răng, tay nắm Thi Dạ Triêu càng dùng sức, âm thanh ẩn chứa một tia u ám.

"So sánh với anh chờ mong hôn lễ của Chử Dư Tịch, tôi càng mong đợi tối hôm nay hơn."

8. Chương 8

Nếu như nói, Cố Lạc đã từng hối hận chuyện gì, hai tháng trước lầm đem Thi Dạ Triêu cùng ngủ tuyệt đối coi như là một chuyện.

Vừa rồi Thi Dạ Triêu nói không sai, qua nhiều năm như vậy cô thích chẳng qua cũng chỉ có một người là Thi Dạ Diễm mà thôi. Cô chưa bao giờ là người nhát gan, duy chỉ có đối mặt phần cảm tình này lại trước giờ đều thiếu dũng khí.

Cô có thể không so đo tất cả trợ giúp anh vượt qua cuộc sống tăm tối nhất, khi đó lần đầu tiên cô cảm thấy may mắn khi mình là con gái của Cố Bạch Bùi, may mắn lớn lên ở Cố gia có năng lực như vậy.

Cô cũng có thể ở bên Thi Dạ Diễm khi tìm lại tình yêu đến lúc anh vui vẻ, giống như chính cô hiểu rõ tâm sự, bởi vì anh vì Du Nguyệt Như nguyện trả giá cùng buông tha, cô là người trong số rất ít chính mắt chứng kiến toàn bộ hành trình.

Thi Dạ Diễm cũng giống Thi Dạ Triêu, chân chính tin tưởng cũng không có nhiều người, Cố Lạc tuyệt đối cũng coi là một người trong đó, là một người vô cùng quan trọng. Giao tình trải qua sống chết, không phải tùy tiện người nào là có thể được, cô biết mình ở trong mắt Thi Dạ Diễm hơn nữa như là "anh em".

Làm anh em, bọn họ tùy ý có thể đến gần, có thể tuy hai mà một, nhưng nếu phải làm người yêu, người đàn ông kia là thứ cô vĩnh viễn không thể đụng vào.

Chỉ là phần lớn mọi người đều giống nhau, càng không chiếm được, lại càng muốn có.

Không ai biết Cố Lạc đem những thứ "muốn" kia đến tột cùng ở trong lòng đè nén bao lâu, có lẽ ngay cả chính cô cũng không biết, nếu không tại sao bàn tay lạnh lẽo của Thi Dạ Triêu ở trên người cô tùy ý xâm lược thì trong đầu cô tất cả lại đều là một bộ dáng của người khác? Thì tại sao đôi mắt màu hổ phách kia cùng Thi Dạ Diễm giống nhau như đúc từ trên cao nhìn xuống nhìn cô thì thân thể của cô đối với xâm phạm của anh ta lại chợt liền không kháng cự như vậy nữa. . . . . .

Kéo rèm cửa sổ dầy cộm nặng nề, bên trong cả gian phòng chỉ mở ngọn đèn nhỏ ở cửa ra vào.

Trong bóng tối ánh sáng hòa vào u tối không rõ ràng, dễ dàng che dấu cái gì đó, cũng dễ dàng làm bại lộ cái gì đó.

Suy nghĩ của Cố Lạc rất là mâu thuẫn, cô hi vọng mình có thể giống như một đêm kia của hai tháng trước say đến ý thức không rõ, phân không ra hư thật, tạm thời những thứ mình lo lắng không phải là chân thực mà chỉ là một giấc mộng. Nhưng hiện tại cô đang thanh tỉnh, tỉnh táo đến mức không dám dùng phương thức sa đọa này, hơn nữa đối tượng là người đàn ông giống như rắn độc.

Trong khi nội tâm cô đang giãy giụa thì Thi Dạ Triêu không có bỏ qua tất cả biểu cảm rất nhỏ cùng hỗn tạp trong đáy mắt cô.

"Loại thời điểm này không cần suy nghĩ quá nhiều, đi theo cảm giác thân thể là được." Anh chống ở bên người cô, một tay kéo mở cà vạt cùng nút áo áo sơ mi, cúi đầu ngửi nhẹ mùi hương nhàn nhạt trên người cô lưu lại sau khi tắm."Em thật sự hình như không thích dùng nước hoa, rất tốt, anh thích hơi thở sạch sẽ trên người em."

Khóe miệng anh khẽ nâng, cố ý ở bên tai cô nhỏ giọng hỏi : "Giống như hơi thở con gái, anh cho là ở bên cạnh Er¬ic bốn năm này em đã ở trên người cậu ấy học được không ít kinh nghiệm, thế nào lại vẫn như tiểu nha đầu không hiểu chuyện?"

Đêm đó Cố Lạc mặc dù chủ động ân ái, nhưng kỷ xảo lại hoàn toàn không có, điều này cũng làm cho Thi Dạ Triêu ngoài ý muốn, anh xác định ở một điểm này cô cũng không có ngụy trang, bao gồm cái cảm giác và phản ứng của cô khi mới vừa tiến vào cô, cơ hồ khiến anh hoài nghi người phụ nữ này căn bản là lần đầu tiên.

Cố Lạc trốn tránh môi cùng tay của anh, cố gắng từ bên kia giường lật qua."Tôi cảnh cáo anh! Thử đụng chạm tôi một lần nữa xem cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Trong thời gian Thi Dạ Triêu cởi áo sơ mi một cái chân của Cố Lạc đã chạm phải thảm, nhưng gót chân còn chưa có rơi xuống liền bị bắt trở về, khóa kéo váy sau lưng trong nháy mắt bị anh kéo đến xương cùng.

"Vậy cũng đừng khách khí với anh." Thi Dạ Triêu rất lịch sự không có xé rách váy của cô, khéo léo đem cô từ bên trong lột ra."Mới vừa rồi đồng ý với con trai của em sẽ đem em nguyện vẹn trả lại, nhưng cái này phải cần em phối hợp mới được."

Nhắc tới con trai, Cố Lạc chậm nửa nhịp nhớ tới một chuyện khác, phản kháng giảm đi một chút, nằm ở chỗ này thở gấp."Thi Dạ Triêu, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, ba của con tôi không dễ chọc như vậy."

"Nói một chút coi, hắn ta có bao nhiêu không dễ chọc?"

Thi Dạ Triêu khép hờ mắt, mượn ánh đèn mờ nhạt ở cửa, lại một lần nữa nhìn thấy ánh sáng chiếu xuống mái tóc màu đen của Cố Lạc, trên lưng có một hình xăm đáng sợ khiến người ta sợ hãi.

Phía trên kia xăm chính là một loại Đồ Đằng, đến gần vị trí xương cùng còn xăm một ít chữ Hy Lạp.

Đối với một ít chữ Hy Lạp này, đêm đó khi Thi Dạ Triêu lần đầu tiên nhìn thấy liền hoảng hốt cảm thấy giống như đã từng quen biết, chỉ là lục soát khắp trí nhớ cũng tìm khắp nơi không thấy đoạn ngắn nào có nửa điểm liên quan. Ngón tay anh dọc theo hàng chữ này chậm chạp di động, cái loại cảm giác quen thuộc nhàn nhạt đó lại lần nữa nổi lên.

Khi Thi Dạ Triêu chạm vào cô thì rõ ràng thấy cô có phản ứng đáng yêu bỗng chốc căng thẳng thân thể."Phản ứng này của em, anh làm khẩn trương hay là làm hưng phấn?"

Cố Lạc giãy cổ tay bị anh siết, kéo lại váy che kín trước ngực xoay người lại không chút do dự đạp lên ngực anh một cước."Nên chơi đã Thi Dạ Triêu! Tôi nói rồi tôi đã có vị hôn phu! Nếu như anh nghĩ cần phụ nữ như vậy chính mình tự đi tìm là được! Tôi không phải anh tùy tiện là có thể đụng!"

"Vẫn cho là sau khi lên giường liền trở mặt phải là chuyện đàn ông làm." Thi Dạ Triêu theo sức lực của cô ngửa thân thể ra sau nghiêng trên giường, nhìn cô động tác lưu loát nhảy xuống giường mặc quần áo, ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô một tay cởi dây lưng bên hông kéo xuống khóa quần, tầm mắt không rời quét qua bộ dáng mê người quần áo không chỉnh tề của cô, cởi ra quần dài, chỉ mặc một thứ cuối cùng để che

đậy thân thể sải bước xuống giường."Yên tâm, anh sẽ không tùy tiện chạm vào em, anh sẽ rất nghiêm túc chạm vào em."

"Khuyên anh đừng tìm phiền toái ình!" Nếu không phải nghĩ tới mau chóng rời khỏi nơi này, Cố Lạc vô cùng muốn quăng cho anh một cái tát.

Không để ý tới giày cao gót bị anh vứt bỏ, Cố Lạc mấy bước chạy đến cửa, nhưng buồn bực phát hiện đây là khóa vân tay. (thảo nào lão Triêu vẫn ung dung >_<>

"Là 'phiền toái' tự mình tìm anh." Thi Dạ Triêu đã đi tới phía sau cô, lần này không hề thân sĩ nữa, thừa dịp cô có phòng bị ở phía trước nhanh chóng ở sau gáy cô đánh một cái, sau đó tiếp được thân thể cô bị đau trượt xuống trực tiếp ném vào giường lớn.

"Anh ngày đó nói qua, đừng để cho anh tự mình động thủ, chuyện quá bạo lực anh không quá ưa thích."

Cố Lạc sớm nên biết người này không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, lại thật sự ra tay với cô, còn vừa nhanh vừa mạnh. Kỹ xảo Thi Dạ Triêu lột quần áo phụ nữ thật là cao siêu, mấy cái liền đem quần cô hoàn toàn cởi hết, thân thể cường tráng của anh đè ép cô, bàn tay cách áo lót đặt lên trước ngực của cô, cánh môi lạnh lẽo dán bên tai cô.

"Vốn là anh muốn cho em thoải mái trước, giống như lần trước vậy, nhưng biểu hiện của em khiến cho anh vô cùng không hài lòng." Anh nói xong lời này, tay đã trượt đến bên hông Cố Lạc, kéo xuống chiếc quần lót bằng lụa mỏng manh, đầu gối mạnh mẽ đẩy ra chân của cô, lòng bàn tay trực tiếp bao lại nơi kia, một nửa ngón tay "Phốc" một cái đi vào, lặp đi lặp lại.

Cố Lạc nhất thời ưỡn người, rụt lại, vừa muốn mở miệng mắng, điện thoại Thi Dạ Triêu chợt vang lên.

Điện thoại di động đang lúc ở bên cạnh bọn họ, Thi Dạ Triêu quét mắt nhìn số hiển thị, khóe miệng lại lộ ý cười mơ hồ, đè xuống phím kết nối cùng loa ngoài, giọng tiểu Trà Diệp non nớt thanh thúy truyền tới."Evan?"

Thân thể Cố Lạc khựng lại, đem thô tục lại nuốt trở vào.

"Ừ, chuyện gì?" Thi Dạ Triêu lại thêm vào một ngón tay, nhìn Cố Lạc không tiếng động phản kháng.

"Cha nói mấy ngày trước bác đã tới nhà cháu?"

"Đúng." Ma sát, vào sâu.

"Như thế nào không đợi cháu tan học á." Giọng Tiểu Trà Diệp nghe vào có mấy phần bất mãn.

"Có chuyện đi trước đây." Thi Dạ Triêu kiên nhẫn vô cùng vừa dụ dỗ cô gái nhỏ trong điện thoại, vừa dụ người phụ nữ phía dưới. Đừng nhìn hai anh em Thi gia quan hệ phức tạp, nhưng Thi Dạ Triêu đối với cô cháu gái này ngược lại tương đối thương yêu.

"Hừ, cha có lời muốn nói với bác á."

"Được."

Giọng nói Thi Dạ Diễm một lát sau thông qua loa ngoài của điện thoại truyền tới, trong quá trình Thi Dạ Triêu cùng cậu ấy thông điện thoại, có thể rõ ràng cảm thấy Cố Lạc cứng ngắc cùng tức giận. Nhưng cô càng như vậy, Thi Dạ Triêu lại càng thấy được tay mình bị hút sâu hơn, hành hạ dục vọng của anh.

Đang lúc phân tâm như vậy, buông lỏng một chút sức lực để cho cô tay tránh thoát ra một cái, Thi Dạ Triêu nhất thời cảm thấy một quyền phong (nắm tay) mạnh mẽ hướng mình đánh tới, lùi người tránh thoát.

Cố Lạc vừa muốn nhân cơ hội phản kích, Thi Dạ Triêu nhanh hơn một bước đem hai cánh tay của cô toàn bộ hai tay bắt chéo sau lưng đè dưới người cô áp chế, lần nữa đẩy hai chân cô ra, lấy nhiệt thiết cứng rắn thay thế ngón tay chống đỡ cô, hạ thấp giọng hỏi: "Muốn chào hỏi cùng cậu ấy sao? Anh có thể đợi."

Cố Lạc hung hăng nghiến răng, thống hận mình mất đi cơ hội phản kích tốt nhất, bây giờ bị Thi Dạ Triêu khống chế. Cô không dám phát ra âm thanh, sợ bị Thi Dạ Diễm nghe được, mà Thi Dạ Triêu chính là nắm trúng ý định này của cô, tùy ý cười một tiếng, cúi đầu mổ hôn cần cổ, làn da tinh tế của cô.

“Hỏi em một lần nữa, có muốn hay không?”

“. . . . . .”

“Được, đây là em tự chọn .” Dứt lời, thẳng người, đi vào nới chặt khít kia, xuyên thấu, không chút lưu tình.

Cự đại, nóng trướng, vào sâu, khiến cho Cố Lạc ngẩng đầu lên, cắn răng nhịn được kêu đau, cũng trong giờ phút này nghe được câu cuối cùng Thi Dạ Diễm nói trước khi cúp điện thoại.“Ngày đó nói còn chưa xong, Evan, giữa anh và Cố Lạc, có phải hay không xảy ra cái gì?”

Trong lòng Cố Lạc như bị kim châm vậy, chua xót đau đớn.

Thi Dạ Triêu rút lui khỏi cô, lại tiếp tục hung hãn đi vào, nắm cằm của cô, buộc cô nhìn thẳng mình.“Em cảm thấy, anh nên trả lời cậu ấy như thế nào?”

Thi Dạ Diễm bên kia đang nằm ở trên ghế sa lon đang kẹp điện thoại cùng con gái chơi đùa, tiểu Trà Diệp trong tiếng cười chợt nghe thấy những lời này của Thi Dạ Triêu, chân mày bỗng chốc nhăn lại.“Cô ở bên cạnh bác?”

Ngón trỏ của anh cường ngạnh dò xét giữa hai cánh môi cơ hồ cắn chặt của cô, ở trong mắt cô thấy tuyệt vọng thì Thi Dạ Triêu đưa tay cắt đứt điện thoại, đáy mắt dần dần xuất hiện sương mù, không khid quanh người nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Bị cúp điện thoại trái tim Thi Dạ Diễm giống như quấn quanh một đám mây đen, tiểu Trà Diệp nhận thấy được cảm xúc của anh biến chuyển, yên lặng bước tới ngồi ở trên bụng anh.“Lạc Lạc cùng Evan ở chung một chỗ?”

Thi Dạ Diễm suy ngẫm không nói, tiểu Trà Diệp không rõ chân tướng, tự mình suy ngẫm một chút, chợt lộ ra vẻ mặt vui sướng.“Cha, không bằng để cho Evan làm bạn trai của Lạc Lạc đi?”

Chân màyThi Dạ Diễm bỗng chốc nhăn thành một đoàn, lập tức lục tìm số điện thoại của Cố Lạc gọi đi, vang lên mấy tiếng sau rốt cuộc tiếp thông, chỉ là giọng nói bên kia truyền tới cũng là một đứa bé trai.“Xin chào?”

Thi Dạ Diễm không để ý đối phương là ai, mở miệng liền hỏi: “Cố Lạc đâu? Cùng ai ở chung một chỗ?”

Lục Kya việt trầm mặc chốc lát, cân nhắc nhiều lần sau đó nói ra một cái tên.

“Thi Dạ Triêu.”

9. Chương 9

Mấy năm trước một ngày kia, Cố Lạc đang đánh nhau kịch liệt trong khi huấn luyện vô ý té bị thương một chân, bị Cố Doãn đón về nhà dưỡng thương.

Anh em hai người đang trên đường trở về không biết bởi vì chuyện gì rùm beng, xe ở trước cửa lớn Cố Gia còn chưa dừng hẳn cô liền mở ra cửa xe chân sau nhảy xuống, chống gậy thở phì phò đem Cố Doãn bỏ lại đằng sau.

Có lẽ là quá mức đắm chìm trong tức giận, lúc đi ra cô không nhìn thấy hai người xuất hiện, trực tiếp tiến đụng vào trong ngực người đi đầu. Cô còn chưa có mắng là người nào không có mắt là không biết nhường đường cho cô, người đàn ông kia hai bàn tay to liền thô lỗ đẩy cô ra, nhìn cũng chưa từng nhìn cô chạy thẳng tới chỗ Cố Doãn mới vừa xuống xe.

“Tôi cho anh thời gian lâu như vậy, bây giờ anh cho câu trả lời chắc chắn?”

Cố Lạc không thấy diện mạo của người đó, chỉ kinh ngạc anh ta lấy thái độ phách lối đối với Cố Doãn. Cố Doãn cũng không phải không cáu kỉnh, anh chính là một Tiếu Diện Hổ (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác) tiêu chuẩn, biết con người Cố Doãn sẽ có rất ít người lấy thái độ này

nói chuyện cùng anh, không biết con người của Cố Doãn căn bản là không thể tìm được nhà của anh, ngay cả bản thân Cố Lạc nếu không phải cực kỳ tức giận cũng căn bản sẽ không đi chọc giận anh.

Người đàn ông này trong lúc nói chuyện để lộ ra cùng Cố Doãn quan hệ không phải là ít, như vậy liền càng phải biết Cố Doãn không thể dễ dàng tha thứ có người ở trước mặt anh cả vú lấp miệng em như vậy.

Mắt Cố Doãn nhìn về Cố Lạc bên này, mới trả lời người kia: "Hết cách rồi, có người không để cho tôi động đến hắn."

Người đàn ông kia nghe xong liền cười lạnh: "Người nào có thể có bản lĩnh lớn như vậy, tôi hỏi anh một lần cuối cùng, hi vọng nghe được anh thay đổi chủ ý."

Cố Doãn trầm ngâm, lắc đầu một cái."Xin lỗi, lần này xẻm như tôi nợ anh."

Người đàn ông cũng dứt khoát, không hề dây dưa nữa, lên một chiếc xe đi mất. Cố Doãn nhặt lên cây gậy trên đất đưa cho Cố Lạc, tức giận lúc trước cùng cô cãi vã còn chưa hoàn toàn biến mất."Khuỷu tay hướng ra ngoài" a, anh nên đánh gẫy cái chân kia của em, để cho em chỉ có thể thành thật ở nhà."

Cố Lạc nhận lấy gậy căm tức nhìn anh."Anh có thể không nghe em, chẳng qua nếu như Thi Dạ Diễm có nửa điểm bất trắc, em liền chôn theo anh ấy! Anh biết em không phải nói giỡn."

"Cậu ta bị hãm hại đó là cậu ta xui xẻo, nội bộ Thi gia tranh đấu mắc mớ gì tới em?"

"Bọn họ đấu hay không đấu cùng em không quan hệ, em chính là không muốn anh ấy gặp chuyện không may! Nhất là vào lúc này!"

"Thật sự cho rằng mình có bao nhiêu bản lĩnh?" Cố Doãn thật muốn đem đầu óc cô moi ra xem một chút bên trong là hình dạng như thế nào, anh chỉ vào phương hướng mới vừa rồi người nọ rời khỏi: "Biết anh ta là ai không? Anh ta chính là Thi Dạ Triêu, Thi Dạ Triêu của Thi gia ở Canada."

Cố Lạc tâm cả kinh, "Anh ta tìm anh làm gì?"

"Em nói xem?" Cố Doãn ôm cánh tay, "Mục đích ngược lại với em."

Khi đó Thi Dạ Triêu chính là muốn ở lúc Thi Dạ Diễm yếu ớt nhất mượn tay Cố Doãn đối với anh đuổi tận giết tuyệt, mà cuối cùng Cố Doãn đã cự tuyệt vì cô.

Ác độc.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Cố Lạc đối với anh mặc dù lúc ấy ngay cả mặt Thi Dạ Triêu cũng không thấy rõ, cũng chính bởi vì vậy, cô mới quyết định đi theo bên cạnh Thi Dạ Diễm.

Mà hận, là loại tình cảm duy nhất Cố Lạc đối với anh sinh ra.

Hôm nay đã nhiều năm như vậy, bởi vì Thi Dạ Diễm tuyên bố thối lui khỏi Thi gia tự lập môn hộ, đấu tranh giữa hai anh em mới có thể dừng lại. Thi Dạ Diễm thu hoạch được là tình yêu Du Nguyệt Như, là con gái khả ái của bọn họ, còn có Thi Dạ Triêu tự tay bắn một viên đạn vào trên người của anh.

Cũng bởi vì viên này đạn, khiến Cố Lạc đối với anh thù hận lại sâu hơn một bước.

Chẳng qua loại thù cùng hận, đối với Cố Lạc mà nói là vĩnh viễn không thể buông xuống, vậy sẽ làm cho tình cảm cô đối với Thi Dạ Diễm hoàn toàn ra ánh sáng. Cho nên cô vẫn đang luôn dùng những thứ khác đè nén nó, ngụy trang nó, thế nhưng là lâu như vậy, lại làm cho cô lúc đối mặt với người này lại sinh ra một loại ảo giác khác thường.

Cô không cách nào hình dung chính xác, khi một người bị giam giữ giống như thời xa xưa một con muỗi nhỏ bị nhựa cây trói buộc chặt tự do, trải qua thời gian ngàn năm sau bọn họ cùng nhau biến thành hổ phách (theo mình thì nghĩ đó là hóa thạch), bị định nghĩa giá trị thay thế lúc ấy nơi không có ai nhìn thấy vùng vẫy giãy chết. (đoạn này mình k hiểu, mọi người tự hiểu nhé)

Tựa như hiện tại người đàn ông này đang chọc thủng một chỗ nào đó ở trên thân thể cô, cường hãn dùng tốc độ nhanh chóng không cách nào kháng cự lấp đầy chỗ sâu hư không của cô. Tâm càng trống rỗng, thân thể cũng khoái lạc, loại vui vẻ này tích góp từng tí một tới trình độ nhất định, thì ra là những thứ kháng cự cùng thù hận kia lại bắt đầu từ từ mà trở nên mơ hồ.

Cô chợt nghĩ, nếu như đối với Thi Dạ Triêu hận có thể bị thay thế bị chuyển hóa, như vậy cô đối với Thi Dạ Diễm yêu, có hay không giống nhau có thể từ từ biến mất. . . . . .

Cố Lạc đã sớm buông tha giãy giụa, cô cũng giãy giụa không được, chỉ khép hờ mắt nhìn gương mặt người này cùng Thi Dạ Diễm cực kỳ giống nhau, còn có cặp mắt kia, hết sức nhẫn nại không bật ra âm thanh.

Cô ngoan như vậy, khiến hành động Thi Dạ Triêu thuận sướng không ít, đẩy ra cánh môi của cô, không muốn để cho cô cắn chính mình, càng muốn nghe âm thanh của cô, nhưng người phụ này rất bướng bỉnh, từ đầu đến cuối không lên tiếng. Thi Dạ Triêu đem cô càng thêm mở ra, sâu nặng đâm vào, cúi đầu mổ hôn ở giữa lông mày cô nhíu lại.

"Cần gì nhịn khổ cực như vậy, anh cũng không phải là chưa từng nghe qua em rên rỉ ở trên giường."

Đầu ngón tay ở trong miệng cô chợt đau xót, Thi Dạ Triêu cong môi lên, "Đây là ám hiệu anh dùng lực không đủ?" Nói xong chợt trầm mình đâm vào, không hề khắc chế lực độ cùng tốc độ nữa. . . . . .

Cố Lạc không phải loại phụ nữ bình thường bị chạm vào một chút là sẽ chết, cô biết mình như thế nào đi nữa cũng trốn không thoát lần yêu vui sướng này không bằng "tự nhiên muốn làm gì cũng được" .

Cô chưa từng có quá nhiều kinh nghiệm, cũng không cần quá nhiều kinh nghiệm cũng đã tự mình lĩnh giáo qua Thi Dạ Triêu ở trên giường là không dịu dàng —— nào chỉ là không dịu dàng, căn bản là hung ác. Mỗi một cái đều muốn xuyên thấu cô, ngoáy ở trong tận chỗ sâu nhất, khiến cho quả tim cô cũng hăng hái đi theo.

Khi những thứ cảm giác này chất chứa trong cùng một lúc hướng cô vọt tới, Cố Lạc trong nháy mắt đó đại não trống không, ngón chân đều căng cứng, đôi tay nắm chặt ga giường không tự chủ leo lên vai anh, lập tức móng tay bắt lấy cơ bắp rắn chắc của anh, giương cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển.

Cho đến khi anh phóng thích, thẳng đến khi cảm giác bị dìm ngập sắp chết dần dần thối lui. . . . . .

Trên người hai người mồ hôi hòa vào nhau, mặt của bọn họ cách nhau rất gần, nghe thấy hô hấp của nhau, lại trong suốt cả quá trình chưa từng có một lần hôn môi.

Đợi cô hơi bình tĩnh lại, Thi Dạ Triêu mới nửa nâng lên thân thể, bàn tay vuốt ve cổ của cô."Anh hoài nghi em chỉ có thời điểm ở trên giường mới có thể giống phụ nữ, mới có thể làm cho anh cảm thấy em yếu ớt cùng nhu nhược."

Cố Lạc mở đôi mắt ướt át, ánh mắt tan rã lại mang theo điểm trì độn nhìn lại anh, một hồi lâu sau mở miệng nói câu đầu tiên lại là câu thô tục."Anh không mang bao ngoài!"

"Chuyện đột nhiên xảy ra, hiện tại mới nghĩ đến cái này, có chút chậm." Thi Dạ Triêu hưởng thụ cảm giác tốt đẹp ở bên trong hạ thể của cô sau đó mới rút lui ra khỏi.

Cố Lạc đem áo sơ mi của anh kéo qua che thân mình."Anh cái tên khốn kiếp này! Hơi bị quá đáng!"

Thi Dạ Triêu nghiêng người chống đầu lấy ra điếu thuốc, chỉ ngậm ở trong môi cũng không đốt."Nơi nào quá đáng? Không cho em thoải mái sao? Vậy những dấu vết sau lưng anh cũng là tiểu miêu quấy nhiễu hay sao?"

Cố Lạc nóng lên, lần đầu tiên quẫn bách mà nói không ra lời.

Cái bộ dáng này lấy lòng Thi Dạ Triêu, duỗi tay ra đem cô kéo về trong lòng, nửa đè ở hạ thân, mổ hôn làn da mỏng lấm tấm mồ hôi cô."Em thượng anh một lần, anh thượng em một lần, có qua có lại mới toại lòng nhau, rất công bằng."

Cố Lạc trái tránh phải trốn môi của anh, lại bị anh nhân cơ hội ở dưới áo sơ mi chiếm tiện nghi."Cũng đúng, người xuất lực đều là anh, tôi không lỗ cái gì."

Thi Dạ Triêu cười khẽ, tay dò xét tiến vào đầm lầy lầy lội."Qua tối nay, nếu em nguyện ý, ngược lại còn có thể kiếm về chút ít, anh miễn phí cung cấp thể lực, em cái gì đều không cần làm, chịu đựng là được, sao?"

Phối hợp động tác trên tay của anh, một tiếng kia ngữ điệu vô cùng có ý tứ dụ dỗ khiến bụng Cố Lạc lại điểm một đám ngọn lửa."Thi Dạ Triêu, dứt khoát chúng ta ngay hôm nay nói rõ ràng, đêm hôm đó là một

ngoài ý muốn, tôi. . . . . Tôi không phải cố ý muốn đối với anh như vậy, anh có thể giống đàn ông một chút hay không, đừng mãi níu lấy chuyện này không buông, cũng không phải là lần đầu tiên của anh, chẳng lẽ thật sự còn muốn tôi đối với anh phụ trách?"

Là xem như xin lỗi? Còn kèm thêm châm chọc anh một phen¿'Nếu quả thật muốn em phụ trách, em định làm gì? Hủy bỏ hôn ước với vị hôn phu sao?"

Cố Lạc cuối cùng từ trong ngực anh tránh ra, lăn đến bên kia giường."Không thành vấn đề, nhưng anh không phải!"

Thi Dạ Triêu ép người tới gần, "Em sai lầm rồi, đây chính là lần đầu tiên của anh, lần đầu tiên bị phụ nữ thượng còn được một khoản tiền." Hai tay anh cố định cổ của cô, đôi môi từ xương quai xanh của cô dời xuống đến nơi mềm mại, ngậm nhẹ.

Cố Lạc hô hấp lại bắt đầu bị anh đảo loạn rồi, cho đến khi nơi đó nở rộ, Thi Dạ Triêu mới ngẩng đầu lên, chống lại con ngươi của cô, cực kỳ châm chọc cười nói: "Đây chính là lần đầu tiên anh dùng cái loại phương thức này kiếm được tiền, chẳng lẽ không đáng phải khó quên?"

Một đêm kia hai người chơi điên cuồng quá mức, ngay cả anh đã đến buổi trưa ngày hôm sau mới rời giường, chỉ là tắm rửa sạch sẽ, lúc trở ra cô cũng đã không thấy bóng người. Thi Dạ Triêu còn tưởng rằng người phụ nữ này chẳng lẽ là xấu hổ thì đã nhìn thấy cô để ở đầu giường của anh một chồng tiền, còn là Đô-la, lúc ấy anh giận đến mặt đều đen rồi. Lại đi tìm cô, phát hiện cô ngày đó cũng đã đi nước M, vừa đi chính là tháng.

"Em cứ như vậy sợ để Er¬ic biết chuyện chúng ta đã làm? Cho nên mới trốn tránh anh như vậy? Mới không dám thoải mái thừa nhận?"

"Không có liên quan gì anh ấy." Cố Lạc đón nhận tầm mắt của anh lại nói dối."Chuyện như vậy tôi cuối cùng cũng không hy vọng bị vị hôn phu của tôi biết, cũng không phải tránh anh."

Thi Dạ Triêu ngăn chặn cô, lần nữa thẳng tiến vào, đầu ngón tay quét khuôn mặt ẩn nhẫn của cô."Con trai, vị hôn phu, kỹ thuật giả bộ của em có thể so với kỹ thuật nói láo thật sự tốt hơn nhiều." Anh cực kỳ chậm rãi động, tay hướng xuống phía dưới, thêm một ngón tay vào, "Chặt thành ra như vậy, như thế nào khiến anh tin tưởng em đã sinh đứa bé?"

Cố lạc bị anh chọc toàn thân tê dại, co rụt lại muốn chạy trốn, nhưng vẫn bị anh đè ép không nhúc nhích được."Ai quản anh. . . . . Có tin hay không."

Xác thực, vật nhỏ kia có phải của cô hay không đối với Thi Dạ Triêu mà nói không có gì bất đồng, anh căn bản không quan tâm, chỉ là có chút tò mò nếu cô thật sự có vị hôn phu tại sao lại chạy đến nới thanh sắc đó cố ý mua đàn ông cả đêm xuân tiêu. Nếu đúng như lời cô nói thì cô và Thi Dạ Diễm trong lúc đó không quan hệ, làm sao sẽ mượn cảm giác say ở trong lòng anh khóc sụt sùi kêu tên của người đó.

Thi Dạ Triêu rất sớm liền nhìn ra tình cảm của cô đối với Thi Dạ Diễm, không phải cô ngụy trang chưa đủ tốt, mà là anh hiểu rất rõ phụ nữ nếu là vụng trộm thích một người, cô sẽ có ánh mắt như thế nào, vẻ mặt như thế nào.

. . . . . .

Trời có chút sáng lên thì Cố Lạc đã bị anh hành hạ hoàn toàn không có hơi sức, mềm nhũn ngồi phịch xốc xếch ở trên giường, tóc đen tán loạn, bị anh dây dưa giữ ở ngón giữa, mập mờ quan hệ.

Cố Lạc thoát không khỏi tay của anh, không còn hơi sức: "Đêm nay. . . . . Coi như trả lại cho anh rồi. . . . . Về sau hai chúng ta không thiếu nợ nhau."

Thi Dạ Triêu còn chưa có trả lời cô, liền nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, Cố Lạc ngủ thiếp đi.

Thi Dạ Triêu thoả mãn ở bên môi rút đi, dục vọng ở đáy mắt cũng biến mất, nhìn chằm chằm ngày ở trên đồng hồ điện tử ở đầu giường, lòng bàn tay bao trùm đến vị trí ngực, nơi đó có một vết sẹo nhàn nhạt.

Một năm kia một ngày này, Chử Dư Tịch ở trên người của anh lưu lại, gần như khiến anh mất mạng.

Hôm nay, một người phụ nữ cùng anh nói không ai nợ ai.

Đã có quan hệ giữa hai người, nếu thật sự yêu cầu không thiếu nợ nhau, nói dễ hơn làm.

Tiểu Tịch. . . . . Nói dễ hơn làm.

10. Chương 10

Thật lâu không có ngủ sâu như vậy, lâu như vậy.

Cố Lạc tỉnh lại lần nữa, cả người đều giống như bị đào hư không. Phòng lớn như thế chỉ còn mình cô, trừ bỏ dấp dính giữa chân và chỗ sâu trong cơ thể còn có dấu vết trên làn da cô, sẽ không tìm ra cùng Thi Dạ Triêu có liên quan gì đó.

Liền không khí cũng là tươi mát, không có nửa điểm hơi thở ái muội sau cuộc hoan ái.

Cố Lạc vào trong phòng tắm ngâm một gần một canh giờ, hai chân như cũ hơi run lên, đói bụng đến khô quắt, tối hôm qua ăn được chút đồ kia ngay từ lúc một đêm vận động tiêu hao hầu như không còn.

Thi Dạ Triêu trở lại, vừa vặn nhìn cô ôm trong ngực một đống lớn thức ăn ngồi xếp bằng ở trên giường phấn đấu. Cố Lạc chỉ liếc anh một cái đơn giản anh là trong suốt, Thi Dạ Triêu nhìn thời gian trên đồng hồ để bàn một chút, lấy đồ ăn nhah trên tay cô.

"Loại đồ này không phải thiên địch của phụ nữ ư, không sợ béo phì?"

"Không phải anh đem tôi nhốt ở đây không được ra, tôi làm sao sẽ ăn cái này?" Cố Lạc chỉ quấn khăn tắm, trên người mang theo hơi nước, tóc vừa ướt lại loạn, không hề có nửa điểm hình tượng từ trong tay anh đoạt lại túi đồ ăn nhanh.

Thi Dạ Triêu lướt nhanh ngực cô phập phồng, đem túi giấy thả vào bên người cô."Thay quần áo đi, dẫn em đến phòng ăn ăn một chút gì đó, sau đó đưa em trở về."

Thi Dạ Triêu chuẩn bị cho cô chính là một cái váy coi như bảo thủ, chỉ có sau lưng là thiết kế hở một chút, có thể thấy hơn phân nửa phiến lưng.

Cố Lạc cầm cái kia váy do dự nửa ngày, Thi Dạ Triêu biết đại khái cô đang suy nghĩ gì, biết rõ còn hỏi: "Có vấn đề gì?"

"Tôi chưa bao giờ mặc bất kỳ y phục lộ lưng." Cố Lạc đem váy ném cho anh, "Đổi một cái khác."

"Vậy em muốn mặc y phục lộ địa phương nào?" Đây đã là Thi Dạ Triêu căn cứ theo thói quen ăn mặc bình thường của cô chọn lựa một cái đã thích hợp nhất với cô rồi."Chẳng lẽ để anh tìm cho em một bộ đồ công sở đến?"

"Không thành vấn đề."

"Anh cũng không muốn lúc chúng ta đi cùng nhau để cho người khác cho là em là thư ký của anh." Thi Dạ Triêu đem váy lại ném trả cho cô."Chỉ có cái này, không muốn mặc em có thể cởi bỏ, anh không có ý kiến."

Cố Lạc ở trong lòng mắng anh một trận, chuẩn bị kéo ra khăn tắm, nhưng người đàn ông này căn bản không thấy nửa điểm ý tứ muốn tránh, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng nhắc nhở: "Thật xin lỗi, tôi muốn thay quần áo."

"Không cần ngượng ngùng." Thi Dạ Triêu làm một dấu tay xin cứ tự nhiên, ung dung ngồi ở đằng kia.

Cố Lạc cùng anh giằng co chốc lát, xoay người kéo ra khăn tắm, ở trước mặt anh dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo lót cùng cái váy lộ lưng kia anh chuẩn bị cho, kéo lên khóa kéo bên hông mới quay người lại, trên mặt không thấy ngượng ngùng, cả quá trình vậy mà chỉ dùng mấy giây.

Thi Dạ Triêu khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt nhòa, nhìn cô buông tóc che lại hình xăm sau lưng, làm cho người khác cảm giác so bình thường nhu hòa không ít."Nói cho cùng là trải qua huấn luyện, nhưng là em không biết là hiện tại dưới tình huống này, em làm như vậy chỉ càng thêm bại lộ suy nghĩ trong lòng em? Anh cũng không phải là chưa có xem qua thân thể của em."

Cố Lạc khom người mang giày cao gót, cố gắng chịu đựng kích động đem giầy ném vào đầu anh, người đàn ông này vẫn là người khiến cho cô muốn đánh hắn một trận.

72 ở phòng ăn đã sớm chuẩn bị đồ ăn chờ bọn họ xuống, thấy Cố Lạc ngọt ngào cười một tiếng."Buổi tối tốt lành, Cố tiểu thư."

Tóc ngắn gọn gàng, váy ngắn màu đỏ, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, cử chỉ hào phóng. Cố Lạc biết người phụ nữ này, vẫn luôn là một trong những người gần nhất ở bên cạnh Thi Dạ Triêu, cũng là người phụ nữ lần trước hướng về phía cô nã một phát súng.

"Mới vừa nói sai rồi, thư ký của anh cũng so với em mê người hơn." Thi Dạ Triêu không khách khí ở bên tai cô nhỏ giọng châm chọc, kéo ra cái ghế của cô."Cái người này phụ nữ có tuổi nên nghĩ biện pháp làm cho bản thân mình có cảm xúc một chút mới đúng, nếu như em bình thường cũng có thể duy trì cổ nhiệt tình như ở trên giường kia, Er¬ic có lẽ sớm di tình biệt luyến (ý là thay đổi tình cảm) ở tại trên người của em rồi."

72 tự nhiên sẽ không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, chỉ xem mình cái gì cũng chưa nghe thấy.

Cố Lạc không thể nhịn, tiện tay đem dao ăn ở trên tay hướng anh quăng tới, nếu không phải Thi Dạ Triêu phản ứng mau một tay tiếp được, chắc chắn ở trên mặt anh vẽ ra một vết ."Nếu như anh công phu trên giường xuất sắc bằng một nửa gương mặt này của anh, Chử Dư Tịch có lẽ đã sớm là người của anh rồi."

Thi Dạ Triêu đem dao ăn thả lại cạnh tay cô."Em nên chờ trên người anh mất hết những dấu móng tay kia rồi hãy nói những lời như thế này, cũng tốt để cho anh chết không đối chứng."

". . . . . ."

72 cúi đầu hơi nhếch môi, bằng không sợ mình bật cười, lại không thể không bội phục Cố Lạc.

Người khác không biết còn chưa tính, cô đã biết Chử Dư Tịch cái tên này là cấm kị của Thi Dạ Triêu còn dám như vậy ở ngay trước mặt vạch trần thương thế của hắn, thật sự là dũng khí rất nhiều.

Cố Lạc đi tới chỗ Nhan Hạ đón con trai tử, Lục Kya Việt nhìn cô thật sự không có việc gì mới buông lỏng tâm tình."Không phải nói người ta là một nhân vật nguy hiểm sao? Mẹ vẫn cùng người ta lêu lổng đến bây giờ mới về nhà? Các người đã làm gì rồi hả?"

Không biết phải giải thích những thứ này như thế nào với Lục Kya Việt, nói bậy khẳng định lừa gạt không được tiểu tinh linh này, Cố Lạc nói quanh co nửa ngày cũng không nói chút gì ."Không phải con cho rằng đây là nguy hiểm sao, đây là chuyện giữa người lớn với nhau, con hiện tại còn chưa hiểu, tóm lại mẹ không phải là bình an trở lại sao?"

Nhan Hạ chuyên tâm làm mặt nạ, lười phải vạch trần cô. Cố Lạc sắp xếp lại túi sách của Lục Kya Việt, đem mũ lưỡi trai đội lên trên đầu nó."Nhan Hạ, chúng ta đi."

Lục Kya Việt đi theo cô đi tới cửa trước đổi giày, chợt nhớ tới một chuyện, từ trong túi móc ra điện thoại di động của cô."Mẹ, Er¬ic gọi điện thoại tới ẹ, bảo mẹ gọi lại cho chú ấy."

Cố Lạc tay run lên, điện thoại di động thiếu chút nữa không có bắt được.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Lạc vẫn vì chuyện này mà buồn rầu, đi làm cũng không có tinh thần.

Nhan Hạ đương nhiên biết cô tại sao không dám gọi điện thoại trả lời cho Thi Dạ Diễm, trước khi sắp tan ca chạy tới phòng làm việc của cô."Cậu biết bộ dáng cậu bây giờ giống cái gì không? Như vợ bị chồng bắt gian, trong đầu hoảng loạn a."

"Nếu để ình từ trong miệng cậu nghe thấy loại lời nói này, mình gọi Từ Ngao tới đây thu thập cậu." Cố Lạc vùi đầu sau đống tài liệu cố làm ra vẻ rất bận rộn."Không phải tan việc sao? Tại sao còn chưa đi?"

"Ít lấy Từ Ngao hù dọa mình." Nhan Hạ cười không có lương tâm, "Vẫn quên không có hỏi cậu, Thi tiên sinh kỹ thuật như thế nào?"

"Chẳng ra làm sao, tệ hết biết rồi." Cố Lạc nói lời này một chút cũng không cảm thấy chột dạ, ngược lại có loại cảm giác vô cùng tồi tệ.

Nhan Hạ lập tức liền lấy tài liệu trong tay gõ đầu của cô.“Còn nói với mình các cậu không quan hệ, xem mình là người mù hay là xem mình là kẻ ngu, nhìn ánh mắt của anh ta nhìn cậu cũng không đơn giản, ngay cả con trai của cậu cũng biết hai người các cậu có vấn đề, nói, các cậu từng có mấy lần?”

Cố Lạc có chuyện từ trước đến giờ đều không dối gạt Nhan Hạ, chỉ riêng chuyện này cô một chữ cũng không muốn nói.

“Nhất định là có chuyện gì không muốn cho người khác biết.” Nhan Hạ rốt cuộc cái gì cũng không có hỏi ra, lời nói xoay chuyển.“Không nói cũng không sao cả, chỉ là các cậu hiện tại tính toán chuyện gì? Anh ta cố ý theo đuổi cậu?”

“Vậy mình thật là vinh hạnh.” Cố Lạc cho cô một cái cười lạnh khoa trương.“Mình và anh ta không có việc gì, không ai nợ ai rồi.”

“Cậu ngày đó tính lấy thân trả nợ?” Nhan Hạ lắc đầu, lấy giọng của người từng trải vỗ vai chị em tốt.“Chị nói cho em biết, một buổi tối đối với đàn ông mà nói, xa, thiếu xa, có một số đàn ông, nếu như cậu thiếu hắn cái gì ngàn vạn đừng cho là đồng giá trả lại liền ok rồi, bọn họ chính là cho vay nặng lãi, sẽ cùng cậu không ngừng đòi lợi tức, yên tâm, khi cậu không có thỏa mãn hắn triệt để, hai người không xong đâu.”

“Cậu đừng rủa mình!”

Nhan Hạ nói lời này Cố Lạc mí mắt nhảy dựng, chợt nhớ tới lần nhiệm vụ vài tuần trước kia, Thi Dạ Triêu nói: vốn là em chỉ thiếu anh một buổi tối, nhưng bây giờ thiếu anh một cái mạng, chuẩn bị lấy gì trả anh?

Cố Lạc đón Lục Kya Việt tan giờ học, ở dưới lầu nhìn thấy xe Thi Dạ Diễm đỗ ở đó. Vẫn không có điện thoại lại cho anh, liền dự cảm được không sớm thì muộn cũng phải gặp anh. Người đàn ông này một thân tây trang thẳng đứng tựa vào bên cạnh xe, cũng không gọi cô, lại chờ cô phát hiện ra mình.

Cố Lạc muốn làm bộ không nhìn thấy cũng không được, Lục Kya Việt thành thực khiến cô nhức đầu, lôi kéo váy của cô đi tới. Cố Lạc nhắm mắt đối với Thi Dạ Diễm cười một tiếng: “Chào.”

Lục Kya Việt cung kính lễ phép chào hỏi cùng Thi Dạ Diễm, tiểu Trà Diệp từ sau lưng ba cười hì hì lộ ra cái đầu nhỏ: “Kya Kya!” Cô đã bịch bịch bịch chạy tới nhón mũi chân lôi cánh tay hắn cho Lục Kya Việt một cái hôn lên mặt.

Lục Kya Việt tuổi không lớn lắm, tính tình trầm ổn so với đứa trẻ bình thường rất nhiều, dù là vui mừng cũng sẽ không thấy nó cười to, có thể thấy tiểu Trà Diệp vẻ mặt của nó luôn là không tự giác buông lỏng rất nhiều.“Ân Ân.”

Thi Duy Ân là tên thật của tiểu Trà Diệp, hình như mọi người sớm quên tên tuổi tiểu cô nương này, chỉ nhớ rõ nhũ danh của nó, chỉ có Lục Kya Việt sẽ gọi nó như vậy.

Hai đứa trẻ ríu rít chơi ở một bên, trái lại làm Cố Lạc buông lỏng tâm tình khẩn trương.“Thế nào lại rảnh rỗi như vậy?”

“Em đã bận rộn như vậy, ngay cả điện thoại cũng không có thời gian gọi cho anh, không thể làm gì khác hơn là anh tự mình tới đây, xem một chút có cái gì có thể giúp được em.”

Thi Dạ Diễm nói một hồi khiến Cố Lạc không nén được giận, “Quả thật rất bận , công ty Nhan Hạ rất nhiều chuyện em muốn giúp cô ấy, còn có Kya Kya chuẩn bị biểu diễn hết năm trước khi nghỉ hè. . . . . Tìm em có chuyện gì?”

Thi Dạ Diễm yên lặng quan sát cô, đi thẳng vào vấn đề.“Đêm đó anh gọi điện thoại cho Thi Dạ Triêu, hai người ở chung một chỗ?”

Cố Lạc không ngờ anh trực tiếp như vậy, trước đó nghĩ tốt lý do từ chối toàn bộ không cần dùng.

“Cả đêm đều ở cùng nhau?”

“. . . . . .”

Thi Dạ Diễm cười, gõ nhẹ vào mui xe, Cố Lạc đi qua dựa vào trước xe của anh, rồi lại nghe anh nói câu khiến cô nắm chặt tay lạnh cả người: "Lần đó ở nhà anh, anh ta nhắc tới sự kiện hai tháng trước, cũng là cùng anh ta sao?"

Cố Lạc không muốn thừa nhận, nhưng anh đã nói như vậy, cô phủ nhận cũng vô dụng."Anh ta nói cái gì với anh?"

"Không có." Thi Dạ Diễm nhún vai."Em biết bọn anh chưa bao giờ hỏi lẫn nhau bất luận chuyện gì, chuyện của anh ta anh cũng vậy không có hứng thú biết, nhưng em không giống vậy."

"Có bao nhiêu không giống vậy?"

Cố Lạc nghiêng đầu hỏi, trong mắt mang chút giảo hoạt, rất giống dáng vẻ mấy năm trước kia khi mới vừa quen anh. Thi Dạ Diễm thật lâu cũng không ở trong mắt cô thấy ánh sáng như vậy —— là anh thật lâu không có cẩn thận xem qua biến hóa trong mắt cô.

Bởi vì biết ánh mắt của cô vì sao mà thay đổi, Thi Dạ Diễm cũng không phải đàn ông chậm lụt tình cảm, làm sao có thể một chút cũng không cảm thấy tâm của cô đối với mình, nhưng chính là bởi vì biết mới không thể đi để ý quá nhiều.

Thật may là Cố Lạc là một phụ nữ thông minh, cô đem quan hệ với anh xử lý tương đối tốt, chưa bao giờ cho anh khốn nhiễu, vì vậy mặc kệ là làm bạn bè, anh em hoặc là ân nhân của anh, Thi Dạ Diễm tương đối quý trọng phần ân tình này.

"Nếu như em muốn tìm đàn ông, anh có thể giới thiệu cái khác thích hợp với em cho em." Thi Dạ Diễm nghiêm túc nói: "Thi Dạ Triêu không thích hợp với em, không phải là bởi vì vấn đề giữa anh và anh ta, là anh hiểu rất rõ con người cùng quá khứ của anh ta, em hiểu ý của anh."

Cố Lạc dĩ nhiên hiểu.

Thi Dạ Triêu không bị người ngoài biết duy nhất chỉ có tình cảm trước đây chính là đối với Chử Dư Tịch một đoạn yêu mà không thành, hắn không tiếc dùng ích lợi cùng âm mưu đem một người phụ nữ vây ở bên cạnh thời gian dài đến hai năm. Thi Dạ Triêu đối với tình yêu chấp niệm hơn nhiều so với sự cố chấp của cô, cơ hồ là mang theo tâm tình hủy diệt.

"Lòng dạ anh ta ngoan độc, điểm này anh biết rõ nhất, Lạc, em không phải là đối thủ của anh ta."

Vì buộc anh rời khỏi Thi gia, Thi Dạ Triêu thậm chí dùng tính mạng của Du Nguyệt Như cùng tiểu Trà Diệp để uy hiếp anh, còn tự tay hướng anh nã một phát súng. Thi Dạ Triêu hung ác chưa bao giờ suy giảm, Thi Dạ Diễm so với ai khác đều hiểu, nhưng anh cũng không hận anh ta, bởi vì nguyên nhân chính là nhờ Thi Dạ Triêu anh mới có được cuộc sống gần như bồi thêm tánh mạng cũng không đổi được.

Thế nhưng không có nghĩa là anh nguyện ý nhìn Cố Lạc cùng người như Thi Dạ Triêu tiến tới với nhau.

Cố Lạc cười hỏi: "Anh là đang lo lắng cho em sao?"

Thi Dạ Diễm thẳng thắn: "Dĩ nhiên, anh không hy vọng em bị thương tổn. . . . . Về mặt tình cảm."

"Yên tâm, sẽ không có người nào có thể ở phương diện tình cảm thương tổn tới em." Cố Lạc ý cười phai nhạt, mắt đẹp nhìn thẳng anh."Er¬ic, có chuyện sớm nên nói cho anh biết."

Cô như vậy chính thức khơi lên vấn đề, lại chậm chạp không có đoạn sau, gợi lên sự lo lắng của Thi Dạ Diễm."Chuyện gì làm cho em khó mở miệng như vậy?"

"Anh phải suy nghĩ một chút chuẩn bị quà tặng gì cho em."

Cố Lạc lần nữa cong lên mắt."Em sắp kết hôn rồi."

Chắc "trái bom" lần này uy lực thật không nhỏ, Thi Dạ Diễm đôi môi khẽ nhếch, vẻ mặt kinh ngạc."Cùng Thi Dạ Triêu?"

Cố Lạc phốc xuy bật cười."Nghĩ gì thế? Em cũng không muốn làm chị dâu của anh."

“Nếu như em thật sự thành chị dâu anh, vậy cũng thật là tiện nghi cho Thi Dạ Triêu.” Thi Dạ Diễm bĩu môi.

“Nếu như chú giữ thái độ cùng lời nói này, anh nghĩ anh cần phải nghiêm túc suy tính một chút như thế nào mới có thể làm cho cô ấy thật sự trở thành chị dâu chú.” Thi Dạ Triêu ngậm điếu thuốc đứng ở phía sau bọn họ, trong tay cầm áo khoác tây trang, cà vạt lỏng loẹt vắt ở cần cổ, cổ áo sơ mi tùy ý mở, ở bên cạnh làm nổi bật hình tượng Thi Dạ Diễm chỉnh tề già giặn không khỏi lộ vài phần cợt nhã.

“Đây là mới từ trên giường người phụ nữ nào bò dậy? Cả người lộ vẻ ngả ngớn.” Thi Dạ Diễm mới không quan tâm bị bắt gặp, liếc mắt nhìn anh.

Thi Dạ Triêu nhếch khóe miệng đến gần, nhẹ liếc về phía Cố Lạc, sau đó đối với Thi Duy Ân ở bên kia đang cùng Lục Kya Việt chơi đến vui vẻ huýt sáo. Tiểu Trà Diệp đối với tiếng huýt sáo này cực kỳ nhạy cảm, đầu nhỏ quay lại, nhìn thấy Thi Dạ Triêu khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời liền vui vẻ.

“Evan!”

Thi Dạ Triêu sớm quỳ một chân trên đất ngồi chồm hổm xuống mở rộng cánh tay chờ tiểu nha đầu này hướng mình chạy như bay tới đây, ở trên mặt anh chụt chụt hôn hai cái, trước dẩu môi rút điếu thuốc của anh, sau đó đùa bỡn cọ cọ anh. Trên đời này người khác phái có thể không tim không phổi ở trong ngực Thi Dạ Triêu nũng nịu như vậy, cũng chỉ có tiểu nha đầu này rồi.

Cố Lạc nghiêng đầu nhìn hai người này, lấy góc độ của cô vừa lúc thấy được thái độ của Thi Dạ Triêu, cùng hắn lúc bình thường cấp cho người ta hoặc âm lãnh hoặc cảm giác nguy hiểm hoàn toàn khác nhau, cơ hồ khiến người khác cho rằng Thi Duy Ân căn bản là con gái của hắn.

Thi Dạ Triêu con ngươi vừa nhấc, chống lại Cố Lạc, hai người tầm mắt trên không trung đụng một cái, Cố Lạc lập tức dời đi, đứng dậy cùng Thi Dạ Diễm cáo biệt.“Em đi về trước đây, sẽ liên lạc lại.”

Cố Lạc xoay người tránh ra, Lục Kya Việt nhìn Thi Duy Ân sớm quên hắn ở sau ót một chút, đeo cặp sách nhặt lên món đồ chơi ở trên đất chạy nhanh mấy bước đi theo.“Lạc Lạc.”

“Hả?”

“Con không thích người đó.”

“Người nào?”

“. . . . . Thi Dạ Triêu.”

Cố Lạc bước không ngừng, quay đầu lại nhìn một chút, nén cười vò vò đầu Lục Kya Việt.“Bởi vì anh ta đoạt phụ nữ của con sao?”

“Ân Ân còn nhỏ.” Lục Kya việt cải chính.“Ân Ân là cô gái.”

“Không sao, rồi cô nhóc ấy cũng sẽ lớn, con cũng vậy.” Cố Lạc khích lệ con trai.“Đến lúc đó sẽ đem cô gái của con từ trong tay hắn ta đoạt lại.”

“Nhưng con đánh không lại hắn.”

“Mẹ giúp con.”

“Mẹ cũng đánh không lại.”

Cố Lạc sặc, Lục Kya Việt không lưu tình chút nào dội cho cô nước lạnh.“Mẹ nếu đánh thắng được hắn, ngày đó cũng sẽ không ở trên giường lăn lộn cùng hắn rồi.”

Cố Lạc dừng lại, hung hăng nghiến răng: Nhan Hạ cái người hèn hạ này!

11. Chương 11

Nơi này mặc dù không phải khu nhà giàu, nhưng cũng khu vực trống trải hoàn cảnh tuyệt đẹp, nhưng đã vượt ra khỏi phạm vi Thi Dạ Triêu bình thường hoạt động rất nhiều, anh lớn như thế này lại chạy tới nơi xa xôi tất nhiên không phải nhàn rỗi không chuyện gì làm.

Nhìn chăm chú Cố Lạc cùng con vật nhỏ kia vào một căn nhà, Thi Dạ Triêu mới ôm Thi Duy Ân đứng dậy."Trước đó con còn không biết Vancouver còn địa phương con không biết, cô làm sao lại chọn chỗ ở như vậy."

Thi Dạ Diễm từ chối cho ý kiến, ánh mắt nhìn về anh lại không rõ ý tứ hàm xúc, Thi Dạ Triêu ngoài miệng chứa bạc cười, lạnh nhạt tiếp chiêu. Thi Duy Ân đã thành thói quen giữa hai người đàn ông này động một tý là không khí khẩn trương giằng co, thấy nhưng không thể trách, dù sao mẹ nói qua chỉ cần có mình ở đây, bọn họ khẳng định không đánh.

"Anh rốt cuộc có ý định gì?" Thi Dạ Diễm dẫn đầu mở miệng nói: "Nhiều phụ nữ như vậy không tìm, lại tìm cô ấy?"

Anh nào biết rằng lúc này là thật oan uổng Thi Dạ Triêu rồi, quỹ đạo sinh mạng của hai người rõ ràng là bắt đầu xảy ra thay đổi từ khi Cố Lạc xuất hiện. Thi Dạ Triêu nghĩ nếu người phụ nữ này đang ở đây, sợ là lại muốn âm thầm cảnh cáo anh không nên nói chuyện lung tung, khóe mắt nhẹ nhàng cong cong, đối với tiểu công chúa ở trong ngực oán trách: "Ba con quản thật rộng, ngay cả bác tìm phụ nữ hắn cũng muốn cản trở."

Thi Duy Ân mọi chuyện đều nghe theo ba mình lần này thế nhưng lại phản bội, tán đồng gật đầu một cái."Evan, bác bây giờ có bạn gái sao?"

"Không có, muốn giới thiệu cho bác sao?"

"Con cảm thấy Lạc Lạc cũng rất thích hợp với bác, nhưng. . . . . ." Cô chu mỏ."Cha nói không thể đem Lạc Lạc đẩy vào trong hố lửa, đây là ý gì?"

Thi Dạ Triêu nhìn về phía em trai cũng không biết cái gì gọi là xấu hổ, "Cậu chính là dạy con gái như vậy?"

"Ở phương diện này tôi vẫn là so với anh có kinh nghiệm." Thi Dạ Diễm ôm con gái đưa về trong xe.

Thi Dạ Triêu biết cậu có lời muốn nói với mình, cà vạt đem vốn là nới lỏng kéo mở thêm, dựa nghiêng ở trước xe, hai chân vắt chéo, lấy tư thái như một vị vua chờ anh. Thi Dạ Diễm mới vừa đến gần anh đã ngửi thấy một cỗ nhàn nhạt mùi rượu cồn.

"Uống rượu?"

"Mới từ chỗ ba trở lại, uống một chút."

Không trách được trên người anh ta có chút cảm giác long đong mệt mỏi, thì ra là mới từ nhà cũ Thi gia trở lại. Toronto mới là chỗ ở nền mong của Thi gia, nếu không cần thiết Thi Dạ Triêu phần lớn thời gian sẽ sống ở Vancouver. Không phải Thi Dạ Diễm nghi ngờ, hôm nay Thi Dạ Triêu cùng bình thường xác thực không giống nhau.

Anh trong lúc nhất thời không lên tiếng, Thi Dạ Triêu chủ động dẫn về đề tài: "Có phải hay không muốn nói với anh về Cố Lạc?"

"Tôi không có chuyện gì để nói, anh muốn chơi tùy anh, chỉ là nhắc nhở anh một chút." Thi Dạ Diễm cười như không cười: "Cố Lạc không phải Chử Dư Tịch, cô ấy sẽ không bộc lộ bất kỳ nhược điểm gì cho anh xem được."

"Cậu đối với cô thật đúng là hiểu rõ." Thi Dạ Triêu tầm mắt rơi vào một chỗ ở phía trước, qua hồi lâu mới nói."Nhưng thật đáng tiếc, cô ấy càng muốn che dấu chúng, lại càng bị anh xem rõ ràng."

***

Cố Lạc cho là Thi Dạ Triêu nếu tìm được nơi ở của cô, thế nào cũng muốn tới làm ồn ào, nhưng là đêm đó Thi Dạ Triêu cũng không có tái xuất hiện ở trước mặt cô.

Biểu diễn hết năm kết thúc, Lục Kya Việt chân chính nghênh đón nghỉ hè. Hắn thích nghỉ hè không phải là bởi vì có thể không cần lên lớp, mà bởi vì là có thể có nhiều thời gian hơn cùng Thi Duy Ân ở chung một chỗ. Tiểu cô nương này hiếu kỳ quá mức, đối với bất kỳ không hiểu cái gì cũng muốn truy vấn ngọn nguồn một phen, Thi Dạ Diễm dù có kiên nhẫn cũng không nhịn được cô mười vạn cái tại sao, huống chi kiên nhẫn loại chuyện này là kỹ năng anh những năm gần đây nhất mới bắt đầu bồi dưỡng. Cho nên ở thời điểm có thể ném cho Lục Kya Việt, Thi Duy Ân cơ hồ đều là Lục Kya Việt mang theo. Hai đứa trẻ cả ngày dính cùng một chỗ, Cố Lạc thời gian chợt bỏ trống, có thể chuyên tâm tới công ty Nhan Hạ giúp mấy chuyện vụn vặt.

Có buổi tối, Lục Kya Việt sẽ trực tiếp ở lại nhà Thi Dạ Diễm, Cố Lạc liền đi cùng Nhan Hạ lêu lổng. Nhan Hạ bình thường công việc mặc dù bận rộn, nhưng là thời điểm nên hưởng thụ tuyệt không lãng phí thời gian. Nhan mỹ nhân số đào hoa vẫn tràn đầy, đi đến chỗ nào đều có đàn ông đuổi theo tán tụng. Có lẽ là trên người Cố Lạc khí thế "người lạ chớ tới gần" quá mạnh mẽ, giải quyết cho cô không ít phiền toái.

Nhan Hạ vội vàng ứng phó các loại hoa đào, Cố Lạc cầm cái chìa khóa của cô ấy về nhà trước, mới vừa đóng cửa lại liền bị một người đàn ông ở sau lưng ôm vào trong ngực. Cố Lạc theo phản xạ vung quyền công kích, bị đối phương nhanh nhẹn tránh ra.

"Cố Lạc?" Giọng nói chần chờ của Từ Ngao đột nhiên vang lên.

Cố Lạc vội vàng mở đèn, khác không nhìn thấy, đem thân thể cường tráng của Từ Ngao nhìn mấy lần."Thế nào không bật đèn? Lén lút."

Từ Ngao vội vàng che lại bộ vị trọng yếu nhô lên, mặc dù ngang hông anh vẫn còn quấn khăn tắm ."Tại sao là cô? Nhan Hạ đâu?"

Cố Lạc nhất thời liền biết mục đích anh tới, liền cười: "Hai người các anh không phải là chia tay sao? Còn tới nhà cô ấy làm gì?"

"Chia tay thì không được ôn chuyện?" Từ Ngao mặt dày khoác lác.

"Loại chuyện cũ gì cần trước đó tắm rửa, còn phải cởi thành ra như vậy đợi cô ấy trở lại vác súng ra trận?" Cố Lạc cho anh một vẻ mặt trẻ con không thể dạy."Không phải là tôi đã nói anh, anh không thể lãng mạn một chút, dịu dàng một chút sao? Nhan Hạ tại sao lại chia tay với anh? Thế nào một ít trí nhớ đều không có?"

Từ Ngao bất cứ chuyện gì đều can đảm cẩn trọng có được ưu thế tuyệt đối, duy chỉ ở phương diện phụ nữ này anh lại không xoay chuyển, dù trong nhiệm vụ anh kiên nhẫn vô cùng một khi đụng phải phụ nữ, cũng chỉ còn lại có cái rắm, mặc dù không đến nỗi không có hạn cuối giống như Ace, nhưng Ace dầu gì đã trải qua tình trường thủ đoạn tán gái còn inh hơn anh nhiều. Phụ nữ bị Từ Ngao hấp dẫn cũng không ít, nhưng có thể kiên trì lui tới lâu dài cũng chỉ có Nhan Hạ.

Cố Lạc cũng vì bọn họ tiếc nuối, nhưng tối nay nhìn phương thức Từ Ngao "ngoài ý muốn" ra sân, cũng chỉ cảm thấy hắn là đáng đời rồi.

Nhan Hạ cùng hoa đào vẫn còn tiền tấu kỳ liền bị một cuộc điện thoại của Cố Lạc kêu trở lại.

"Làm sao vậy làm sao vậy?" Vào cửa nhìn thấy Tề Ngao đã mặc chỉnh tề công khai ngồi ở nhà mình vẻ mặt bỗng dưng dừng lại, Nhan hạ đáy mắt ảm ảm, ngay sau đó lại khôi phục như thường."Ơ, thật là đã lâu không gặp khách ít đến."

Quả thật đã lâu không gặp, người phụ nữ này lại nhiều hơn một chút phong tao, Từ Ngao trong lòng vừa giận dấy lên ngọn lửa, liên tiếp nháy mắt cho Cố Lạc. Cố Lạc mang theo túi xách vừa muốn tự động lui khỏi trường, Từ Ngao lại lên tiếng: "Cô đừng đi xa, chờ tôi một giờ kết thúc chiến đấu, còn có việc nói cho co."

Cố Lạc ở gần đó tản bộ chừng gần hai giờ, gọi cho Từ Ngao một cuộc điện thoại, liền nghe hắn đang bên kia hơi thở không yên, tiếng nói khàn khàn chỉ dặn dò bốn chữ: "Tại chỗ đợi lệnh!"

Phối hợp với một tiếng phụ nữ rên ngâm đè nén rất nhỏ, Cố Lạc cũng biết "chiến đấu" đúng như hỏa như tử. (cv là đồ nhưng từ này tra google cũng có nghĩa là tử)

Chờ Từ Ngao rốt cuộc giải quyết Nhan Hạ, Cố Lạc cũng đã chạy về nhà.“Có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói.”

“Cô thế nào không nghe mệnh lệnh cấp trên đây?” Từ Ngao toàn thân sung sướng nằm ở trên giường lớn của Nhan Hạ, hời hợt trách cứ .

“Từ Ngao, chợt phát hiện anh cũng rất hèn hạ.” Cô nói xong liền ngắt máy, đi ra bên ngoài bắt đầu làm vận động.

Từ Ngao gọi lại điện thoại cho cô không được, vì vậy đã gửi đi tin nhắn: thật có việc cùng cô nói, ở nhà chờ tôi đến tìm cô.

Cố Lạc làm xong vận động, mồ hôi đầm đìa, mới vừa cởi quần áo chuẩn bị ở trong bồn tắm thoải mái tắm một cái lại nghe thấy có người gõ cửa, không thể làm gì khác hơn là mặc áo tắm ra ngoài mở cửa. Ngoài cửa chính là Từ Ngao, thấy cô hình tượng như thế, mày rậm nhướng lên, đưa cổ hướng bên trong nhìn.

“Ta tới là không đúng lúc? Giấu đàn ông?”

“Đúng, giấu đàn ông, thực không khéo.” Cố Lạc hai cánh tay ôm ngực ngăn ở cửa, không muốn cho hắn vào nhà.

Từ Ngao biết mình đem cô phơi nắng mới chọc cô mất hứng, răng trắng vừa lộ.“Thật sự giận tôi?”

“Làm sao dám, đội trưởng.”

Cố Lạc lành lạnh giễu cợt, chọc cười Từ Ngao, đưa tay lay lay tóc cô buông lỏng, lại siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.“Tiểu Lạc Lạc.”

Cố Lạc nghiêng đầu né tránh anh, không nhịn được cười.“Tôi đều đã trưởng thành, anh còn bộ dáng này?”

“Bao nhiêu cũng là Tiểu Lạc Lạc của anh.” Từ Ngao lớn tuổi hơn cô ước chừng hơn 10 tuổi, từ lúc cô bị Cố Doãn đưa đến dưới tay anh, hai người ăn ngủ huấn luyện đều ở cùng một chỗ, nói là Từ Ngao nhìn cô lớn lên cũng không quá đáng. Huấn luyện viên, cấp trên, đồng bạn, anh trai, bạn bè, anh ở trong cuộc đời Cố Lạc sắm rất nhiều vai trò, đối với cô mà nói đều là cực kỳ quan trọng. Có nhiều thời điểm, so với Cố Doãn anh càng giống như người thân của cô.

Từ Ngao lần này tới chủ yếu là vì nói cho cô biết một tin, thuận tiện tới cùng Nhan Hạ ôn chuyện, mặc dù ở trong mắt cố lạc thì quan hệ giữa chủ yếu và thứ yếu phải ngược lại mới đúng.

“Cố tiên sinh sắp tới sẽ đến Vancouver, chuyện Lục Kya Việt em cẩn thận một chút.”

Vị Cố tiên sinh này dĩ nhiên chỉ là Cố Bạch Bùi, xem ra cô lại phải suy nghĩ đem Lục Kya Việt đưa đến chỗ anh trai của Nhan Hạ tránh sóng gió.

Lục Kya Việt biết được chuyện này, có chút tâm tình nho nhỏ.“Lần này cần đi bao lâu?”

“Cũng sẽ không quá lâu, chờ ông ấy đi mẹ lập tức đón con trở lại.” Cố Lạc cho là vật nhỏ này không bỏ được Thi Duy Ân, ngồi đối diện nó, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của vẫn còn ngây thơ nhưng đã có thể nhìn ra vẻ mặt trai đẹp.“Giận mẹ sao?”

Lục Kya Việt lắc đầu, “Con chỉ muốn mau mau lớn lên, không để ẹ khổ cực vì bảo vệ con nữa, con muốn bảo vệ mẹ. . . . . Cùng Ân Ân.”

Cố Lạc trong lòng đau xót, cùng mi tâm của nó vô cùng thân mật cọ cọ.“Kya Kya ngoan.”

“Mẹ cũng ngoan.” Lục Kya Việt ngửa đầu ở cô trán hôn xuống.“Cố tiên sinh tới làm cái gì?”

Cố Lạc suy tư, “Có lẽ là vì chuyện gả mẹ ra ngoài đi, có muốn có một người ba hay không?”

Lục Kya Việt run rẩy mở to mắt, trong mắt thoáng qua giãy giụa, sau đó là kiên định.“Con có mẹ là đủ rồi. . . . . Mẹ, mẹ biết người phải gả là ai không?”

Cố Lạc thành thực lắc đầu một cái, “Không biết là ai, dù sao. . . . . .” Cô dừng một chút, “Dù sao vẫn lập gia đình .”

Lục Kya Việt trầm mặc thật lâu, nói: “Con nhất định sẽ cưới Ân Ân về.”

Cố Lạc cười nó còn nhỏ tuổi như vậy liền bắt đầu nhớ thương con gái, Lục Kya Việt không có phản bác, cậu biết chỉ có như vậy, mẹ cùng Er¬ic mới có thể coi như là người một nhà.(mỗi mũi tên trúng hai đích >_<)>

Đêm hôm trước chuẩn bị đưa Lục Kya Việt đi, Thi Dạ Triêu không mời mà tới.

Anh nhàn nhã tựa vào cổng bên cạnh hàng rào bằng hoa các loại, qua thật lâu mới có người đến mở cửa cho anh. Lục Kya Việt nắm tay cầm cửa, một bộ dáng đề phòng nhìn anh.“Xin hỏi chú có chuyện gì sao?”

Thi Dạ Triêu không để ý cậu, lướt qua cậu đi thẳng vào.

Đây là lần đầu tiên anh tới nơi ở của Cố Lạc—— nói chuẩn xác là là nơi ở cduar Cố Lạc cùng cái vật nhỏ này. Phòng ốc diện tích không tính là quá lớn, trang trí cũng cùng gia đình bình thường không khác, không giá rẻ nhưng cũng không xa xỉ, ít nhất trong mắt anh vô cùng không hợp thân phận tiểu thư Cố gia của cô, nhưng khắp nơi lại để lộ ra một chút tình cảm: ở góc vẽ nguệch ngoạc, đèn đặt dưới đất khoác lên cái chụp thủ công, lót ghế và chén tự chế, khay trà, tủ thấp cùng trên bệ cửa sổ thành hàng trưng bày thực vật nhỏ, trên ghế sa lon tùy ý ném hai bộ quần áo, áo lót, còn có mấy vật linh tinh. . . . . .

Lục Kya Việt theo ánh mắt của anh nhìn lại, khẽ cau mày: hắn mới không có chú ý một chút người phụ nữu này lại ném đồ linh tinh. Lục Kya Việt vội vàng đem quần áo xếp ngay ngắn đem về phòng cô đi, trở về lần nữa lúc Thi Dạ Triêu gần như đã đem cả phòng ốc cũng quan sát qua một vòng, “Các người bình thường thì ở lại đây?”

Lục Kya Việt không trả lời, đi đến tủ lạnh cầm một lon cola cùng một chai nước suối để trước mặt anh.“Có lẽ chú uống không quen, nhưng chỉ có thứ này thôi.”

Thi Dạ Triêu có thể cảm thấy cái vật nhỏ này đối với mình có địch ý, địch ý này tới có chút không giải thích được, lần trước lúc ở chung một chỗ ăn cơm nó còn như tiểu thân sĩ. Anh cẩn thận chu đáo đánh giá tướng mạo Lục Kya Việt một lát, môi hồng răng trắng, mày rậm mắt đen, còn có phong cách trầm ổn không hợp với lưad tuổi của nó, đáy mắt có gì đó so những đứa trẻ khác phức tạp hơn một chút.

“Cậu và Cố Lạc rốt cuộc là quan hệ như thế nào?”

Lục Kya Việt hiển nhiên cự tuyệt đàm luận cái đề tài này, cái miệng nhỏ nhắn mím môi, mắt đen bóng cũng quan sát anh.“Chú và Lạc Lạc là quan hệ gì?” (^^)

Thi Dạ Triêu mở chốt nắp bình uống nước suối, đây là hỏi đến anh: anh và Cố Lạc hiện tại tính là quan hệ gì?

Khi hai anh em bọn họ vẫn còn đang đấu đá thì anh và Cố Lạc dĩ nhiên là quan hệ thù địch, nhưng là bây giờ Thi Dạ Diễm đã bị anh bức ra khỏi Thi gia, vì vợ con đã sớm bắt đầu lên phiêu bạc nghiêm chỉnh buôn bán, anh vẫn cố gắng tránh vướng mắc cùng giảm bớt tình anh em bấp bênh của bọn họ. Nếu như tính luôn hai đêm bọn họ ngủ với nhau kia, dưới tình huống này, anh và Cố Lạc phải là quan hệ thế nào?

“Cậu cho là thế nào?”

“Ít nhất không phải bạn bè.”

“Tôi có thể xin hỏi Lục tiên sinh đối với bạn bè là định nghĩa như thế nào sao?”

Thi Dạ Triêu có chút buồn cười hỏi cậu, Lục Kya Việt vẻ mặt nghiêm túc: “ví dụ như cô và Er¬ic như vậy, chính là bạn bè, cùng chú không phải.”

Thi Dạ Triêu ý vị không rõ cười, khóe miệng giương lên thật cao.“Sai lầm rồi, ta cùng Cố Lạc theo một ý nghĩa nào đó cũng là bạn bè.”

“Phương diện nào?”

Cố Lạc tắm xong ra ngoài bị Thi Dạ Triêu bỗng nhiên xuất hiện ở nhà mình dọa sợ hết hồn.

“Lục Kya Việt!” Cố Lạc mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng, tóc nửa ướt phân tán khoác lên vai.“Đi về phòng làm bài tập.”

Lục Kya Việt rất nghe lời trở về phòng, đem không gian tặng cho hai người. Cố Lạc nhanh chóng đóng cửa sổ phòng khách kéo rèm cửa sổ, đem cửa lớn mở ra khe hở cẩn thận nhìn ra ngoài, không có phát hiện cái gì khả nghi mới đóng chặt cửa phòng.

"Sợ cùng anh lén lút yêu đương bị phát hiện?" Thi Dạ Triêu vặn mở nắp bình, đi tới phía trước cửa sổ "rẹt" một cái đem rèm cửa sổ giương mở. Cố Lạc mấy bước đã chạy tới lần nữa kéo xuống rèm cửa sổ đồng thời lấy một tay đẩy anh đè lên tường, cánh tay chống đỡ cổ họng của anh, có chút hung dữ chất vấn."Anh tới nơi này làm gì?"

Thi Dạ Triêu lại ngửi thấy được trên người cô cái loại hơi thở sạch sẽ đó, nghiêng nghiêng đầu không dễ dàng phát giác đến gần cô mấy phân."Tìm đến nơi em trốn tránh thật đúng là không dễ dàng, Vancouver đều sắp bị anh lật một nửa."

Cố Lạc đang suy tính có nên dọn nhà hay không, nghe lời của anh khẽ cau mày."Tìm tôi? Nhớ lần trước cũng đã nói rất rõ ràng, hai chúng ta thanh toán sạch sẽ rồi."

Thi Dạ Triêu xem thường, "Có phải có chuyện liên quan tới anh trí nhớ của em cũng sẽ không tốt như vậy hay không? Không cảm thấy mình quên chút gì sao?"

Trải qua một phen anh nhắc nhở như vậy, Cố Lạc hình như nhớ ra cái gì đó, buông ra kiềm chế."Là quên một chuyện, tôi còn nợ anh một câu 'cám ơn'."

"Không cần khách khí, có thể vì Er¬ic làm chút chuyện anh rất vinh hạnh, nhưng anh không phải là chỉ cái này." Thi Dạ Triêu thầm nghĩ, thật là một người phụ nữ nhỏ mọn (>_<). thấy="" trong="" mắt="" cô="" lộ="" ra="" nghi="" ngờ,="" ngón="" tay="" thi="" dạ="" triêu="" hơi="" vén="" rèm="" cửa="" sổ="" mỏng,="" che="" lại="" nửa="" gương="" mặt="" của="" cô="" chỉ="" lộ="" ra="" đôi="" mắt,="" ngón="" tay="" di="" chuyển="" ở="" trên="" cánh="" tay="" đã="" lành="" vết="" thương="" của="" cô,="" nơi="" này="" lúc="" trước="" từng="" bị="" anh="" làm="" bầm="" một="" mảng="">

"Em quên chính là mình thiếu anh một cái mạng, 72 kỹ thuật bắn súng vẫn rất chuẩn, anh không kéo em vậy viên đạn lập tức sẽ theo chỗ này của em đi xuyên qua." Đầu ngón tay của anh đặt nhẹ nơi mi tâm của Cố Lạc, sau đó kéo đến sườn mặt quét nhẹ, mang theo ý vị trêu chọc.

Rõ ràng đã làm đến nước này, Cố Lạc không còn cần thiết giả bộ ngu ngốc giấu giếm."Anh cứ như vậy xác định đó là tôi?"

"Anh không giống em trí nhớ thường xảy ra vấn đề." Thi Dạ Triêu đáy mắt thoáng qua một chút tà khí." Dưới tình huống ở nơi ánh sáng rất tối bộ dạng em nhíu mày, cho anh ấn tượng vô cùng khắc sâu."

Cố Lạc lập tức biết anh lại ám chỉ cái gì, nghiêm mặt xoay người phải đi, Thi Dạ Triêu tốc độ thật mau, trực tiếp kéo cô trở lại, bàn tay to nắm hông của cô. Cố Lạc giữ chặt tay của anh, lớn tiếng cảnh cáo: "Đừng nghĩ sẽ cùng tôi nói chuyện giao dịch cái quỷ gì." Giao dịch tiếp theo, căn bản tính cùng cô ở trên giường!

Thi Dạ Triêu cười, "Đừng khẩn trương như vậy, anh chỉ là thay người tới truyền một lời, có người muốn gặp em."

"Vị đại nhân vật nào còn có thể làm phiền đến Thi tiên sinh tự mình đi truyền lời?" Cố Lạc hất tay của anh ra cùng anh giữ vững khoảng cách an toàn, cùng người đàn ông này áp sát quá gần sẽ luôn làm cho cô lo lắng, cả người không thoải mái.

"Đương nhiên là có."

Cô vừa rời đi, cái loại hơi thở sạch sẽ đó ở chung quanh anh nhất thời phai nhạt không ít, Thi Dạ Triêu chậm rãi khép lại tay, nhét vào túi quần, miễn cho lại muốn bắt lại cô lần nữa."Một vị Thi tiên sinh khác, Thi Thác Thần."

Cố Lạc khẽ kinh ngạc: Ba của Thi Dạ Triêu?

12. Chương 12

Trước có Kỷ Linh, hiện tại có Thi Thác Thần mời, Cố Lạc thật sự đang suy nghĩ không hiểu tại sao hai người này đều muốn gặp mình. Thi Dạ Triêu sau khi rời đi, Lục Kya Việt mở cửa phòng, mặt nặng nề."Mẹ và Thi Dạ Triêu, rốt cuộc quan hệ thế nào?"

"Mẹ cùng hắn không có gì." Cố Lạc bật thốt lên, khi nó nhíu mày sau đó đính chính: "Được rồi, thật sự đã không quan hệ rồi."

Cô đem trọng điểm đặt ở lên chữ "đã", xoay người trở về phòng, Lục Kya Việt đuổi theo ở sau lưng cô: "Thi Thác Thần không phải cha của chú ấy sao? Nếu không có quan hệ, tại sao cha chú ấy muốn gặp mẹ?"

"Đừng quên Er¬ic cũng là con trai của ông ấy, có lẽ là có liên quan đến Eric."

"Vậy hẳn là là Er¬ic tới nói ẹ biết, mà không phải chú ấy."

Cố Lạc than thở, chọc chọc lên cái đầu nhỏ thông minh của nó."Con tại sao không thể thỉnh thoảng giống trẻ con một chút? Nghĩ nhiều thứ như vậy sẽ không mệt mỏi?"

"Thời điểm khi Con dạy mẹ tiếng Nga mẹ cũng không nói như vậy."

Lục Kya Việt ở phương diện ngôn ngữ là một thiên tài, sáu tuổi thì đã đã hiểu ngôn ngữ chín nước. Cậu rất ít không thích ai, Thi Dạ Triêu tuyệt đối được ột người trong đó.

Sáng sớm hôm sau, Cố Lạc lái xe đem Lục Kya Việt đưa đến một trấn nhỏ cách nơi này không xa, anh họ của Nhan Hạ là Nhan Hàn cùng vợ con ở nơi này hơn mười năm, ở trấn nhỏ này không có danh tiếng gì nhưng cảnh sắc độc nhất, mỗi lần khi cần thiết Cố Lạc cũng sẽ đem Lục Kya Việt đưa đến nơi này. Vợ chồng Nhan Hàn chưa bao giờ hỏi nguyên nhân, đối xử với Lục Kya Việt cũng cực tốt.

Cố Lạc đem hành lý của Lục Kya Việt từ sau cốp xe xách xuống, khom người ôm lấy cậu coi như là tạm biệt. Lục Kya Việt theo thường lệ hôn một cái lên gương mặt của cô, không yên lòng dặn dò: "Mẹ phải cẩn thận một chút, đừng làm con lo lắng, cũng không cần lo lắng cho con, thời điểm mẹ không ở bên cạnh con sẽ đúng thời gian ăn cơm ngủ, chăm sóc mình thật tốt."

Lục Kya Việt dĩ nhiên biết nghề nghiệp của Cố Lạc là một lính đánh thuê, hai người mỗi một lần chia ra cũng không thiếu được dặn dò như vậy, chỉ sợ Cố Lạc sẽ ở lúc thi hành nhiệm vụ vì mình phân tâm dẫn đến nguy hiểm.

Cố Lạc cười, xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé."Chờ mẹ trở lại."

Lục Kya Việt nặng nề gật đầu, đây luôn luôn đều là cam kết nặng nhất mà Cố Lạc cho cậu.

Nhan Hạ bị Từ Ngao quấn mấy ngày, công ty cũng đi không được, nếu không phải hai người này rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt cô, Cố Lạc cũng bắt đầu lo lắng vấn đề Nhan Hạ sống hay chết.

Nhan mỹ nhân rõ ràng là bộ dáng bị tàn phá qua, nhưng sắc mặt không tệ. Từ Ngao thì không cần phải nói, tất cả thỏa mãn cũng viết ở trên mặt. Ba người hẹn dùng cơm ở một quán đồ ăn Trung Quốc, Nhan Hạ không nhìn thấy Lục Kya Việt vật nhỏ này còn có chút mất mác, biết được đã bị đưa đến chỗ Nhan Hàn liền gật đầu sáng tỏ.

Từ Ngao đã nhận được tin tức, Cố Doãn cũng sẽ cùng Cố Bạch Bùi cùng đi Vancouver, hơn nữa còn mang đến một nhiệm vụ, nội dung nhiệm vụ tạm thời không rõ. Cố Lạc phải về ở một nhà trọ khác của mình, chỗ này, cách chỗ ở người nào đó vẫn không tính là xa.

Cố Lạc động tác nhai chậm, chợt có thứ gì đó ở trong đầu cô thoáng qua. Từ Ngao liếc một cái cũng biết cô có chuyện, hỏi, Cố Lạc chỉ lắc đầu, cô tạm thời vẫn còn không rõ ràng, ý niệm này chỉ là thoáng qua mà thôi, cô muốn bắt cũng không bắt được.

Hai người này ăn ý, kỳ thực Nhan Hạ muốn chen miệng vào nhưng không lọt, sụp bả vai ngoan ngoãn ngồi ăn. Cố Lạc đối với cô tối hôm nay hiếm khi an tĩnh vô cùng hiếu kỳ, Từ Ngao giải đáp nghi vấn, chỉ chỉ cổ họng: "Cổ họng cô ấy đau." ^_^

"Đang êm đẹp sao cổ họng lại đau? Tức giận sao?"

Vừa hỏi mặt của Nhan Hạ chợt đỏ, Từ Ngao liền cười.“Không phải, trách tôi…”

“Câm miệng!” Nhan Hạ rất không thục nữ nện anh một cái, ngược lại không chịu nổi da thô thịt dày của anh làm đau tay của chính mình.

Cố Lạc suy nghĩ một chút, không có quá hiểu.“Hai vị coi như là hòa hảo rồi sao?”

“Anh ta nghĩ tốt đẹp.” Nhan Hạ uống một ngụm nước làm trơn cổ họng đau đớn, vẻ mặt nghiêm chỉnh.“Từ Ngao, tôi chính thức cảnh cáo anh, chúng ta đã chia tay rồi, về sau anh đừng đến tìm tôi nữa, loại chuyện nối lại tình xưa như vậy ở tôi Nhan Hạ này không thể nào xảy ra.”

Từ Ngao xem thường, lông mày đều không nhíu một cái: “Anh nói muốn cùng em nối lại tình xưa rồi sao?”

“Anh đem tôi biến thành cái gì? Miễn phí cho anh tiết dục hay sao?”

Từ Ngao lại không phản bác, lần này ngay cả Cố Lạc cũng đá anh một cước cho thỏa đáng chị em hả giận. Nhan Hạ đánh không lại anh, mắng anh lại không có tác dụng gì, thèm ăn giảm đi, bỏ lại đôi đũa xoay người đi đến phòng vệ sinh.

“Từ Ngao, anh không thể thất đức như vậy.” Cố Lạc cũng để đũa xuống: “Nhan Hạ em sẽ giải thích, sau anh cô ấy không cùng bất luận kẻ nào xảy ra cái gì, nếu trong lòng cô ấy một chút cũng không có anh, chết cũng sẽ không để cho anh chạm vào.”

Từ Ngao cười nhạt, “Chuyện của anh em đừng xen vào.”

“Nhưng cô ấy là chị em của em, chị em tốt nhất của em.”

“Anh biết rõ.” Từ Ngao than thở, “Nếu trong lòng anh không có cô ấy, coi như cô ấy lấy chết uy hiếp anh cũng vậy sẽ không gặp mặt cô ấy.”

Nhan Hạ từ phòng vệ sinh trở lại với một bộ dáng không có tim không có phổi, Cố Lạc nhìn ra cô ấy dưới mắt ửng đỏ, hình như đã khóc, há miệng, vẫn là đem lời nói nuốt trở về. Thật ra thì chuyện yêu đương, Cố Lạc cũng biết trừ người trong cuộc bên ngoài bất luận kẻ nào cũng không giúp được gì. Nhan Hạ lớn hơn cô bốn tuổi, so với cô nhìn đàn ông nhiều hơn bốn năm cuối cùng vẫn còn hủy ở trên tay Từ Ngao.

Mà cô đây? Lớn như vậy cũng chỉ có qua một lần kia không bệnh mà mất tình cảm. Cô Lạc là hâm mộ cô, ít nhất vui vui vẻ vẻ có yêu hận qua, không giống cô như vậy yêu không được lại không thể nào hận lên.

Đây là Từ Ngao có thể ở nơi này tiêu dao khoái hoạt ngày cuối cùng, cùng Nhan Hạ tan rã trong không vui. Cô uống một chút rượu, Từ Ngao kêu xe cho cô trở về, trước chia tay lại ép buộc đòi một cái hôn sâu bị một cái tát mới bằng lòng buông tay.

Từ Ngao mở cửa xe Cố Lạc, đưa cô trở về nhà trọ. Cố Lạc không cho anh đi, hai người ở dưới lầu ngồi nửa ngày, Từ Ngao không nhịn được hỏi: “Có phải là có tâm sự gì hay không?”

Cố Lạc hỏi anh muốn một điếu thuốc, yên lặng hít vài hơi sau đó dụi đi, đầu tựa vào trên bả vai anh.“Từ Ngao, em không muốn lập gia đình.”

“Phải không muốn lập gia đình, vẫn là không muốn gả cho người khác ngoại trừ anh ta?”

Cố Lạc đánh vào bên hông anh một quyền, Từ Ngao bị đau: “Chờ em thật sự kết hôn, vẫn là gặp người có công phu tốt hơn em, tránh cho sơ ý một chút để ình thành quả phụ.”

Cố Lạc thật lâu không có lên tiếng, ôm cổ của anh rúc vào trong ngực anh, giống như khi còn bé khi bị Cố Doãn bắt nạt, chạy đến bên Từ Ngao để tìm an ủi. Từ Ngao hơi hơi im lặng, bàn tay theo đầu của cô, tiểu cô nương khi đó, hiện tại đã là người phụ nữ thành thục.

“Em lại cùng Thi Dạ Triêu làm.”

“. . . . . .”

“Lần này không uống say, cũng không phải là ngoài ý muốn.”

“. . . . . .”

“Thời điểm nhắm mắt lại, sẽ cho rằng đó là anh ấy.”

“. . . . . .”

“Mà em biết. . . . . Không phải.”

Từ Ngao sờ lên mặt của cô cũng không thấy nước mắt, nhưng vì cái gì ánh mắt của cô sẽ làm anh cảm thấy cô rõ ràng là đang khóc.“Em không khóc sao?”

Anh chưa từng nhìn thấy cô khóc, từ nhỏ đến lớn, Cố Lạc bị thương vô số, lại một giọt nước mắt cũng không có rơi, đây chính là nguyên nhân Từ Ngao nói cô không phải phụ nữ, hoàn toàn không có tuyến nước mắt phát triển nhất của phụ nữ.

Cố Lạc sờ khóe mắt một cái, khô ráo, tiếp đó lại đánh bất ngờ cho anh một quyền.“Không cho nói em không phải phụ nữ.”

Từ Ngao làm nơi trút giận cho cô một lát, lúc gần đi sờ sờ đầu của cô.“Có chuyện gọi điện thoại cho anh.”

“Anh lại không thể hễ kêu là tới.”

“Là chuyện của em, Cố Doãn sẽ không ngăn anh.”

. . . . . .

Cố Doãn vẫn không tiết lộ thời gian chính xác nhóm người Cố Bạch Bùi tới Vancouver, Cố Lạc hỏi cũng hỏi không được cái gì . Nhan Hạ đối với loại hào môn kết thân này của bọn họ không giúp được gì, chỉ có than thở.“Đáng tiếc vị Thi tiên sinh kia.”

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, Cố Lạc lập tức liền nhận được điện thoại của Thi Dạ Triêu. Anh báo thời gian cùng địa điểm gặp mặt: “Đi đón em?”

“Không cần, cũng không phải là không tìm được.”

Cô là cố ý tránh khỏi cùng anh tiếp xúc, Thi Dạ Triêu cười khẽ: “Em thực không cần phải chán ghét anh như vậy.”

“Chẳng lẽ còn phải thích anh?”

“Có thể thử, không có hại.” Thi Dạ Triêu dừng một chút, “Tin tưởng anh.”

Cố Lạc lúc ấy cũng không biết đây là loại ám hiệu nào đó của anh, trực tiếp cúp điện thoại của anh.

Lúc này Vancouver cũng không phải mùa mưa, nhưng ngày đi gặp Thi Thác Thần, lại gặp mưa phùn rả rích. Cố Lạc mặc lễ phục váy dài đến gối đi trước đến nơi hẹn, Thi Dạ Triêu so với cô đến sớm hơn, một thân tây trang phẳng phiu, giờ phút này đang phòng ngoài hút thuốc lá, bộ dáng giống như đang đợi cô.

“Tôi tới trễ?” Cố Lạc vội nhìn đồng hồ, cách thời gian hẹn gặp ít nhất còn có 5 phút.

Thi Dạ Triêu lắc đầu một cái, bấm khói nhàn nhạt nhìn cô. Ánh mắt kia Cố Lạc không có hiểu, cũng lười hiểu, hướng về phía hành lang thủy tinh kiểm tra khuôn mặt được trang điểm lần cuối, hoàn mỹ. Thi Dạ Triêu tự mình giúp cô mở cửa, lại thâm sâu liếc nhìn cô một cái. Cố Lạc không thể không dừng chân: “Có chuyện gì sao?”

“Không có.”

Vốn tưởng rằng chỉ là mấy người ăn bữa cơm mà thôi, vòng qua bình phong mới phát hiện bên trong lại là một bữa tiệc mô hình nhỏ. Thi Dạ Triêu chủ động hướng cô cong lên cánh tay, Cố Lạc không muốn ở đây trong trường hợp này hạ nhục anh, nhẹ nhàng khoác tay anh, điều chỉnh phía vẻ mặt thuận theo anh dẫn đi vào trong, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi.“Không phải Thi tiên sinh muốn gặp tôi sao? Làm sao mà nhiều người như vậy?”

“Mất bình tĩnh? Muốn đi nói bây giờ vẫn còn kịp.”

Cố Lạc cho anh một cái hừ lạnh, “Sớm biết tôi sẽ đổi một cái váy xinh đẹp hơn.”

Thi Thác Thần cùng Kỷ Linh đã sớm đến, còn có mấy người ở Thi gia rất có địa vị vây ở bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện với nhau. Kỷ Linh vẫn là tính khí tốt nhất, dáng người hay khuôn mặt bảo dưỡng cực tốt."Cố tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Cố Lạc nào dám nhọc công người phụ nữ này đại giá, hạ thấp tư thái hàn huyên, sau đó mới hướng chủ vị là người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen khẽ khom người cung kính hành lễ."Bác Thi, để bác chờ lâu."

Thi Thác Thần trên mặt thủy chung treo nụ cười ấm áp, xem ra vô hại, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra khôn khéo. Ông ở đây, không khí chính là khẩn trương, không ai buông lỏng , loại cảm giác này cùng cảm giác Thi Dạ Triêu cho cô cực kỳ giống nhau, thật sự là con giống cha, chỉ là Thi Dạ Triêu cười phần lớn đều là lạnh lẽo.

Tầm mắt Thi Thác Thần chậm rãi quan sát cô, giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô."Evan, mời Cố tiểu thư ngồi, không cần giữ lễ tiết."

Lời tuy như thế, nhưng ở trước mặt Thi Thác Thần ngay cả Thi Dạ Triêu cùng Thi Dạ Diễm đều không tự giác thu liễm tài năng, huống chi là cô.

Bọn họ giống như là đang đợi người quan trọng mà không phải đang đợi cô, Cố Lạc suy nghĩ bữa tiệc này rốt cuộc là có dụng ý gì, có người tới đây cùng Thi Thác Thần rỉ tai một câu. Khóe miệng Thi Thác Thần nhếch lên, buông sâm banh trong tay ra, thu chân đứng dậy.

Vốn là một đám người ở trước mặt ông tự động tách ra nhường ra một con đường, có người từ đầu kia thảm đỏ đi tới đây, người chưa tới âm thanh đã tới."Ngại quá Thác Thần, máy bay lầm chút thời gian, đến chậm."

Cố Lạc nhanh chóng ngẩng đầu, hít vào một hơi.

Đầu tiên thấy người tới là Cố Doãn, Cố Doãn chào hỏi qua vợ chồng Thi Thác Thần, tự giác hướng sang bên cạnh đứng nhường đường cho người sau lưng. Câu nói vừa rồi chính là xuất ra từ miệng người này, đó không phải là người khác, chính là đại quân súng đạn gốc Hoa trước mắt đã bắt đầu lui về nhưng ở lĩnh vực súng đạn trên thế giới thanh danh vẫn hiển hách như cũ —— Cố Bạch Bùi.

Hai gia tộc cơ hồ ở Bắc Mĩ chiếm nửa bầu trời, người nắm quyền hai gia tộc lấy phương thức này để gặp mặt, suy nghĩ mấy ngày trước ở trong đầu Cố Lạc lóe lên lại xuất hiện rồi, một dự cảm không tốt mơ hồ nổi trên mặt nước. Dưới chân dâng lên một cỗ khí lạnh đoạt người, chui vào thân thể, Cố Lạc cắn răng, cự tuyệt khiến dự cảm đó trở nên rõ ràng. Cô quay đầu lại nhìn về phía Thi Dạ Triêu thần thái tự nhiên, phát hiện mình chợt hiểu hàm nghĩa ánh mắt lúc trước của hắn, lại đành ở cái nhìn soi mói của anh lùi lại một bước.

Thi Dạ Triêu đưa tay nhẹ ôm hông của cô: "Đứng không vững, có thể dựa vào anh."

Cố Lạc bị hun nóng hất tay của anh ra, chuẩn bị rời khỏi bữa tiệc, mới đi hai bước liền bị người kéo lấy cứng rắn mang về bên cạnh Thi Dạ Triêu. Cố Doãn dùng thân thể cao lớn ngăn trở ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người khác, hạ thấp giọng: "Em muốn làm gì?"

"Trở về!"

Cố Doãn châm biếm, đem cô hướng trong ngực Thi Dạ Triêu đẩy."Đừng làm loạn, chúng ta hôm nay tới cũng là vì em, làm sao em có thể đi?"

Cố Doãn động tác thô lỗ, Thi Dạ Triêu không thể không đưa tay tiếp được cô, Cố Lạc lần nữa hất tay Thi Dạ Triêu ra, cắn răng nghiến lợi thối lui khỏi trong ngực anh, lần này động tác đã dẫn theo công kích. Cố Doãn sau khi ngăn lại hành động của cô, Cố Lạc nơi nào sẽ khoanh tay chịu trói, trở tay xoay người lại đánh ra, có thể di động thực hiện ở nửa đường liền bị một bàn tay to chặn lại xuống dưới. Thi Dạ Triêu đưa Cố Lạc ra sau lưng mình, đồng thời ngăn trở Cố Doãn.

"Tính khí của cậu như thế nào vẫn là như vậy?"

Tính khí Cố Doãn luôn luôn không được tốt, trên mặt đã thấy chút tức giận, thấy tư thái Thi Dạ Triêu rõ ràng là che chở Cố Lạc, hắn nhẫn nhịn, thu tay lại, kéo kéo lại tay áo."Không cần làm hỏng chuyện ngày hôm nay."

Bên kia Cố Bạch Bùi cùng vợ chồng Thi Thác Thần hình như cũng không biết tình huống xảy ra bên này, hoặc giống như là ép một chút chợt vào lúc này kêu bọn họ qua. Cố Bạch Bùi hăng hái khá cao, trước mặt mọi người cho con gái một cái ôm thật chặt.

"Lạc Lạc, có nhớ ba hay không?"

Cố Lạc tâm tình ngưng lại: "Chuyện này. . . . . Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Cố Bạch Bùi trên mặt tất cả đều là cưng chiều, nắm vai con gái, "Hôm nay trình diện không có người ngoài, đều là nhân vật có mặt mũi của Thi gia, mọi người chỉ là muốn nhìn thấy con thôi, không cần khẩn trương."

"Tại sao muốn nhìn con?"

Cánh môi Cố Lạc đã bắt đầu lui huyết sắc, Cố Bạch Bùi nhướng mày, cười nói: "Chẳng lẽ anh con không có nói cho con biết, con sẽ phải lập gia đình?"

"Gả cho ai?"

"Cô nương ngốc, còn có thể là ai?" Kỷ Linh tiếp lời , dịu dàng lại hàm nghĩa khá sâu cười."Bác chỉ còn lại một đứa con trai vẫn còn độc thân, con nói thử xem?"

Cố Lạc vọt một cái đứng lên, bởi vì kích động ngực kịch liệt phập phồng, Cố Doãn một ánh mắt cảnh cáo nhanh chóng quét tới.

Không khí chợt bị đông kết, mọi người dừng lại nói chuyện với nhau.

Cố Bạch Bùi nụ cười vẫn còn, nhưng ánh mắt đã chìm, Thi Thác Thần cùng Kỷ Linh vẻ mặt giống nhau không có quá nhiều biến hóa. Dưới ánh mắt mọi người không rõ chân tướng, Cố Lạc âm thầm nắm chặt tay, rõ ràng kiên định nói ba chữ:

"Tôi, cự, tuyệt."

"Cố Lạc!" Cố Doãn vặn lông mày, nhỏ giọng khiển trách.

Thi Dạ Triêu sớm đoán được cục diện này, khóe miệng gợi lên ý cười yếu ớt, thong dong đứng dậy."Xin lỗi, Cố tiên sinh, có chuyện cháu không thể không nói trước một chút." Anh nhẹ nhàng liếc nhìn Cố Lạc."Cháu cùng Cố tiểu thư giống nhau, trước đó cũng không có ý tưởng kết hôn."

Thi Thác Thần con mắt sắc rét, trầm mở miệng."Hiện tại có cũng không muộn."

Thi Dạ Triêu mặt mày hơi thu lại, chợt ngước mắt, chống lại đôi mắt tức giận của Cố Lạc: "Có thể, nhưng con có một điều kiện."

13. Chương 13

Thi Dạ Triêu lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức yên lặng, không khí so với mới vừa rồi Cố Lạc trước mặt mọi người cự hôn càng khẩn trương, đè nén hơn.

Điều kiện.

Cố Lạc không tự chủ nuốt nước miếng một cái, Thi Dạ Triêu lại dám ở nơi này trước mặt hai người đàn ông này ra điều kiện.

Thi Thác Thần vẫn là vẻ mặt lúc trước, không lên tiếng, cũng không phản ứng. Cố Lạc mò không ra thái độ của ông, nhưng cô hiểu rõ Cố Bạch Bùi, bởi vì Cố Doãn hoàn toàn chính là phiên bản của ông, cho nên nhìn thấy Cố Bạch Bùi trầm mặt sắc tiếp đem tay phải đưa vào bên trong tây trang chính là cái động tác kia, lòng của cô trong nháy mắt nhảy lên, không hề nghĩ ngợi trực tiếp ngăn ở trước người Thi Dạ Triêu.

"Ba!"

Cố Bạch Bùi tay dừng lại, sau đó chậm rãi lấy ra một điếu xì gà, đốt, quay đầu đi ý bảo cô tránh ra.

Là xì gà —— cũng không phải súng lục. (>_<>

Cố Lạc không dám không vâng lời, thối lui sang bên.

Cố Bạch Bùi nhếch lên một chân, thân thể dựa vào ghế sa lon."Điều kiện gì?"

Thi Dạ Triêu nhận được ánh mắt hàm ẩn cảnh cáo của Thi Thác Thần, nói: "Tạm thời không cần công khai bất cứ tin tức gì có liên quan đến hôn sự, hơn nữa con hi vọng. . . . . ." Anh yên lặng nhìn Cố Lạc một cái, "Con hi vọng Cố tiểu thư là cam tâm tình nguyện gả cho con đấy."

. . . . . .

Cố Lạc ngực hơi chậm lại, hoàn toàn không ngờ điều kiện của Thi Dạ Triêu lại là cô. . . . . .

Ấm áp hình như lại trở về đáy mắt của Thi Thác Thần, Kỷ Linh nhíu lông mày nhấp một hớp sâm banh, hơi lộ ra nụ cười. Cố Bạch Bùi tròng mắt híp lại, Cố Doãn trong tay chơi cái bật lửa, không lên tiếng.

Nửa phút trôi qua, Cố Bạch Bùi trước tiên mở miệng."Chỉ những thứ này?"

Thi Dạ Triêu gật đầu, "Chỉ những thứ này."

Lại nửa phút trôi qua, Cố Bạch Bùi cười ha ha: "Tốt."

***

Bữa tiệc vẫn còn tiếp tục, cũng không có bởi vì nhạc đệm này mà cắt đứt quá lâu.

Xã giao cần thiết trôi qua, Thi Dạ Triêu viện cớ muốn dẫn Cố Lạc rời đi, Cố Doãn không có ngăn trở."Đi về nghỉ trước, ngày mai anh tìm em."

Cố Lạc không để ý đến anh, xoay người sang chỗ khác. Cố Doãn không vui, nhưng không có nổi giận.

Bên ngoài rả rích mưa phùn vẫn còn tung bay, không khí mang theo hơi lạnh. Cố Lạc đi ở phía trước, giày cao gót dẫm trên đất phát ra tiếng vang chói tai, Thi Dạ Triêu ở sau lưng cô cách xa mấy bước đi theo."Muốn đi đâu, anh đưa em đi."

Cố Lạc dừng lại, quay đầu lại nhìn anh: "Anh có phải đã sớm biết đúng không?"

"Biết cái gì?"

"Chuyện ngày hôm nay."

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, Cố Lạc nghiến răng, "Đùa bỡn người khác chơi rất vui? Hả?"

"Đừng tức giận như vậy." Thi Dạ Triêu bày ra một bộ dáng vô tội, "Hỏi em một vấn đề? Chúng ta trước kia đã làm?"

"Anh nghĩ thì hay lắm!"

"Nếu không anh làm sao sẽ để cho em sinh ra con trai lớn như vậy?"

"Tôi. . . . . ." Cô cứng họng.

"Còn trốn anh đi tốn tiền tìm đàn ông, Cố Lạc, em là đang lo lắng sau khi cưới anh không thỏa mãn được em cho nên trước ăn trộm sảng khoái sao?"

Cố Lạc chưa bao giờ từng quẫn bách qua như vậy, cắn môi trừng anh, một câu nói không ra. Thi Dạ Triêu nhưng cũng không tính toán thả cô, nâng lên cằm nhỏ của cô, khẽ cúi đầu đến gần."Bị phụ nữ chất vấn như vậy, là một người đàn ông đều không thoải mái."

"Anh đủ rồi, Thi Dạ Triêu." Cố Lạc đẩy tay của anh ra, "Không phải đã chứng minh qua mình không thành vấn đề sao?"

Thi Dạ Triêu sờ sờ cằm, "Xem ra em nghĩ cùng anh không ai nợ ai, hình như rất không có khả năng rồi."

"Không có gì không thể, tôi không thương anh…anh không yêu tôi, tôi sẽ không gả cho anh, anh cũng sẽ không lấy tôi, vấn đề giải quyết rất tốt." Cố Lạc đi vào trong mưa, cố gắng khiến mưa này dập tắt nội tâm phiền não, bất đắc dĩ mưa nhỏ như châm, ngược lại xoắn cô càng khó chịu.

Thi Dạ Triêu nhìn bóng lưng của cô, cảm giác cô khi biết đối tượng kết hôn là mình một khắc kia cũng đã nên hỏng mất hoặc là nên bộc phát, nhưng sống lưng của cô vẫn ngay thẳng được như vậy.

"Thi Dạ Triêu." Cố Lạc lần nữa xoay người đối mặt anh: "Chúng ta thương lượng sự kiện."

"Nói một chút coi."

Cố Lạc rất khó mở miệng, cũng không nắm chắc chút nào."Xin giúp tôi giữ bí mật, tôi không muốn để cho Cố Gia biết sự tồn tại của Lục Kya Việt."

Thi Dạ Triêu trầm mặc, trầm mặc thật lâu, anh trầm mặc khiến Cố Lạc càng phát ra lo lắng, lại bởi vì lo lắng mất đi vốn để đàm phán.

". . . . . Hoặc là, anh muốn nói là giao dịch cũng có thể."

". . . . . ."

". . . . . ."

Thi Dạ Triêu rốt cuộc mở miệng, "Em có đồ vật gì có thể cùng anh giao dịch? Tiền sao? Thứ cho anh nói thẳng, em có thể cần phải nâng giá tiền, đối với anh mà nói căn bản không có năng lực dụ hoặc, hơn nữa. . . . . Cùng em nói đến tiền, tổn thương tình cảm."

Anh chỉ cười một tiếng, nghiêng người tránh ra, đoán chừng cô sẽ đuổi theo, cũng không quay đầu lại. Quả nhiên, Cố Lạc chỉ ở tại chỗ do dự chốc lát liền đi qua giữ chặt lấy anh, đang muốn mở miệng, một chùm đèn xe liền chiếu vào trên người bọn họ, còn cố ý lóe lóe.

Cố Lạc lấy tay ngăn cản mắt, đợi đèn xe tắt hết mới nhìn rõ người nọ ở trong xe, nhất thời luống cuống.

Thi Dạ Diễm mặc dù đã rời khỏi Thi gia, nhưng dù sao vẫn là con trai của Thi Thác Thần cùng Kỷ Linh, một số trường hợp cần thiết vẫn là sẽ lấy thân phận của Thi Dạ Diễm để lộ mặt. Tối nay vốn nên sớm đến, bởi vì một ít chuyện trì hoãn đến bây giờ mới hiện thân.

"Hai vị hăng hái như vậy, buổi tối khuya đứng ở bên ngoài gặp mưa?"

Thi Thác Thần chỉ để cho người khác mang tin tức đến cho anh, chuyện có liên quan đến cùng Cố Gia kết thân một chữ cũng không nói qua, vì vậy Thi Dạ Diễm đối với mục đích của bữa tiệc tối nay thực sự cũng không biết rõ.

Thi Dạ Diễm trong khi nói chuyện chân dài đã sải bước đến mấy bậc thềm, Cố Lạc không để ý đến Thi Dạ Triêu, vội vàng ngăn lại Thi Dạ Diễm.

Thi Dạ Diễm dừng lại, "Sao vậy?"

". . . . . Bên trong rất nhàm chán, hơn nữa sắp kết thúc rồi."

"Anh biết rõ." Thi Dạ Diễm vốn là đối với bữa tiệc như vậy không có hứng thú, tới cũng cũng chỉ là căn cứ vào lễ phép cơ bản nhất."Anh tiến vào chào hỏi, không nghĩ nán lại quá lâu."

Thi Dạ Diễm vòng qua cô, bước chân mới bước liền bị cô bắt được ống tay áo."Er¬ic chờ một chút!"

Cố Lạc nhất thời không nghĩ ra lý do không cho anh đi vào, đôi môi mở ra, vô cùng xấu hổ. Thi Dạ Diễm nhíu mày, nghi ngờ."Có chuyện gì sao?"

"Em. . . . . ." Cố Lạc vô ý liếc nhìn Thi Dạ Triêu."Anh có thể đừng vào đây hay không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì. . . . . ." Cố Lạc bình thường đầu óc thông minh cũng không biết thế nào, vào thời khắc này hoàn toàn biến thành hỗn loạn, tầm mắt thỉnh thoảng né tránh, lại thỉnh thoảng liếc về hướng Thi Dạ Triêu. Thi Dạ Diễm ở chỗ cô không có được đáp án, trực tiếp lấy ánh mắt hỏi thăm Thi Dạ Triêu.

Thì ra là người phụ nữ này đang vui vẻ trước mặt đàn ông, có thể trở nên hoảng hốt chạy bừa như vậy, thậm chí không tiếc hướng tới anh cầu cứu. Cố Lạc trong mắt luống cuống, gấp gáp, sợ nhất bị Thi Dạ Triêu nhìn thấu, nhanh chóng cười một tiếng.

“Cô ấy và Cố Doãn ầm ĩ mấy câu, trong lòng không thoải mái, muốn tìm người đi uống vài chén.” Thi Dạ Triêu thờ ơ lạnh nhạt, khóe miệng chứa đựng châm chọc.“Không bằng cùng nhau đi, Er¬ic, chúng ta hình như cũng rất lâu không có ở cùng nhau uống rượu rồi.”

Thi Dạ Diễm thu hồi chân, tầm mắt ở giữa hai người quét một vòng, rốt cuộc mở miệng: “Được.”

***

Ở nhà Thi Dạ Triêu, Cố Lạc là lần thứ hai, không phải hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ là tất cả trí nhớ liên quan đều như vậy làm cho không người nào có thể mở miệng.

“Dự định vẫn đứng ở cửa ra vào? Không cần khách khí như vậy.” Thi Dạ Triêu trong tay giơ lên bình rượu lâu năm cực phẩm từ hầm rượu lộn trở lại, đi tới đằng sau quầy bar không chút để ý bồi thêm một câu: “Em cũng không phải là lần đầu tiên tới.”

Thật may là bên trong nhà chỉ mở vài chiếc đèn, ánh sáng không rõ, vẻ không tự nhiên trên mặt Cố Lạc cũng liền không có rõ ràng như vậy.

Thi Dạ Diễm làm sao nghe không ra hàm nghĩa trong lời của anh, tự mình từ trên kệ lấy ba cái ly theo thứ tự đẩy ra, đợi Thi Dạ Triêu mở ra nút gỗ rót rượu vào trong ly của mình, đem một ly trong đó đẩy tới trước mặt cô. Cố Lạc nhìn chằm chằm chất lỏng màu đậm trong ly này, bỗng dưng hơi ngửa đầu, lại uống một hơi cạn sạch.

Hai người đàn ông này cái ly trong tay cũng còn chưa chạm đến miệng, bị cử chỉ hào khí này của cô làm cho kinh hãi đồng thời dừng lại. Thi Dạ Triêu lần nữa rót chút rượu cho cô, Cố Lạc giữ yên lặng lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Thi Dạ Triêu lại rót thêm một chút, lần này rốt cuộc lên tiếng.“Em nhất định phải làm hỏng mọi thứ như vậy?”

Cố Lạc không để ý tới, lần thứ tư nâng chén thì Thi Dạ Diễm cũng không nhịn được, nhưng anh đổi phương pháp hỏi: “Đêm đó cái hai người gọi là ‘trùng hợp’, em cũng là uống rượu như vậy?” Chiếu theo hiểu biết của anh đối với Cố Lạc, tửu lượng của cô cũng không có tốt, thật bình thường thật bình thường.

Phốc ——

Lúc này rượu không có lãng phí ở trong bụng của cô, mà là trực tiếp phun ra ngoài.

Thi Dạ Diễm chuyển tới khăn giấy, Cố Lạc che môi ho nửa ngày mới nói ra được.“Thi Dạ Diễm! Có thể hay không đừng nói chuyện này nữa?”

Thi Dạ Diễm nhún vai, Thi Dạ Triêu vẫn cười cười.

Thi Dạ Diễm hỏi cô nguyên nhân cùng Cố Doãn gây gổ, bị Cố Lạc lấp liếm cho qua, nhưng anh sớm nhìn ra tối hôm nay cô có cái gì không đúng, thừa dịp Thi Dạ Triêu rời khỏi lúc rảnh rỗi hỏi ra nghi vấn. Rượu chỉ do một mình Cố Lạc uống cạn hơn phân nửa, gò má ửng đỏ, đã nhuộm nồng đậm men say. Cô nắm chặt ly rượu, trầm mặc hồi lâu, ngước mắt, đưa mắt nhìn anh: “Nếu như. . . . . .”

“Cái gì?”

Có lẽ là tác dụng rượu cồn, khiến cô ý thức lơi lỏng, thậm chí xuất hiện chút ảo giác, luôn cho là người đàn ông trước mắt này nhìn mình thì trong mắt quả thật có cô.

Trong đôi mắt? Như vậy, trong lòng đâu. . . . . .

Cố Lạc trợt xuống ghế dựa chân cao, tay chống bên quầy bar khẽ nghiêng về hướng Thi Dạ Diễm, trọng tâm hơi có không yên, thân thể lúc ẩn lúc hiện.“Nếu như. . . . . Không có cô ấy. . . . . .”

Anh? Cô ấy?

Thi Dạ Diễm phân biệt không được trong miệng cô chỉ người nào, đưa tay vịn thân thể lay động của cô.

“Không có cô ấy. . . . . Anh có hay không. . . . . .” Cố Lạc đặt lên tay anh đang đỡ mình, chậm rãi chuyển qua trước ngực: “Muốn em. . . . . .”

Cơ hồ là trong nháy mắt, Thi Dạ Diễm hiểu ý của cô, nhanh chóng lấy tay ra, đứng lên, một cái xoay người đỡ cô ngồi ở vị trí của mình: "Em uống say rồi, anh đi lấy chút nước cho em."

Đôi tay Cố Lạc níu lại vạt áo của anh, đầu chống đỡ lưng của anh, phát ra âm thanh giống như nức nở nghẹn ngào thật nhỏ. Là van xin hay là cái khác, âm thanh nhỏ đến không cách nào phân biệt.

Cô mượn sức lực của anh đứng dậy, đi vòng qua trước người anh, ngửa đầu đưa mắt nhìn anh. Cố Lạc nghĩ chăm chú nhìn anh, nhưng bên trong tầm mắt lại xuất hiện vô số khuôn mặt của anh —— trên mỗi một khuôn mặt, cũng viết lạnh lùng, viết cự tuyệt.

Cố Lạc ngực buồn phiền, ẩn ẩn đau, giơ tay lên đi chạm tới anh, lại ở nửa đường dừng lại ở trên cổ áo sơ mi khẽ rộng mở của anh. Đầu óc cô nóng lên, cho đến bây giờ đối với người đàn ông này làm được một hành động khác người, lại cởi một nút áo trên áo sơ mi của anh ra. . . . . .

Thi Dạ Diễm lông mày vừa nhíu, động tác nhẹ lại quả quyết đẩy cô ra, quở nhẹ: "Cố Lạc!"

Cố Lạc không vững, lui về phía sau hai bước, ngang hông chợt bị người dùng tay vừa đỡ. Thi Dạ Triêu đúng lúc trở lại, một tay nắm ở thân thể của cô mới không làm cho cô ngã nhào, hài hước nhếch môi."Cần gì tuyệt tình như vậy? Du Nguyệt Như lại không có ở đây, cô ấy vừa đối với cậu hữu tình chủ động hiến thân, cậu đừng cô phụ tâm ý của cô ấy mới đúng, nơi này của tôi có rất nhiều phòng."

Thi Dạ Diễm không có biểu cảm gì, cài lại nút áo, tiện tay cầm lấy chén nước hắn bưng tới trực tiếp hất lên mặt Cố Lạc, sau đó đem cô từ trong tay Thi Dạ Triêu kéo qua, nâng lên cằm của cô, lạnh giọng hỏi: "Tỉnh táo một chút rồi sao?"

". . . . . ."

"Tỉnh táo sẽ đưa em về nhà, tránh cho em làm tiếp chuyện hồ đồ." Dứt lời lôi kéo cô chuẩn bị rời đi.

Sở dĩ phải nhân cơ hội mượn rượu giả điên, là bởi vì lúc tỉnh táo không có cái loại dũng khí đó, chuyện làm sau khi say không có nghĩa là tỉnh là có thể quên. Giống như, sau khi say, tỉnh táo cần phải trả giá cao gấp trăm lần.

Một dội nước lạnh, đem Cố Lạc từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài dội thấu, dội tỉnh.

Khi phản ứng lại, đã bị anh kéo đến cửa trước, bắt đầu phản kháng. Thi Dạ Diễm cho là cô còn say, không chịu buông tay, Cố Lạc cắn răng, dùng sức từ trong tay anh tránh ra."Em. . . . . Đợi lát nữa tự em sẽ đi về."

Thi Dạ Diễm lười phải cùng cô nói nhảm, vừa muốn tiến lên một bước, Cố Lạc liền chợt lui về phía sau mấy bước tránh anh như rắn rết: "Em nói tự em sẽ đi về! Không cần anh quan tâm!"

. . . . . .

Hai bên giằng co, Thi Dạ Diễm quét mắt Thi Dạ Triêu bên kia dù bận vẫn ung dung, đối phương một lát sau gật đầu."Có tôi, yên tâm."

Thi Dạ Diễm ít nhiều có thể hiểu Cố Lạc giờ phút này, anh đối với cô tàn nhẫn nhiều năm như vậy, lúc này anh đi, với cô mà nói chính là nhân từ lớn nhất.

***

Thi Dạ Triêu lưng dựa quầy rượu, yên lặng thưởng thức chất lỏng ba phen mấy bận khiến Cố Lạc hiện nguyên hình, lấy tư thái người đứng xem quan sát người phụ nữ vẫn đứng tại chỗ im lặng không lên tiếng.

Anh không quấy rầy, cũng không phải là tốt bụng, chỉ là muốn biết phụ nữ nhếch nhác tới mức như thế, tiếp theo lại làm những gì, khóc lớn một trận?

Sai lầm rồi.

Cố Lạc vuốt nước trên mặt, quay người lại lúc biểu hiện trên mặt không thấy nửa điểm khác thường, nhếch nhác, khó chịu, luống cuống, hoàn toàn không có.

Cô cầm lên túi xách rời khỏi nhà Thi Dạ Triêu, đi không bao xa thấy một quán bar bảng hiệu còn lóe mây tía, suy nghĩ một chút quẹo đi vào, đã như vậy, sao không định say đến càng triệt để hơn.

Thi Dạ Triêu đồng ý Thi Dạ Diễm, liền tự nhiên sẽ không mặc kệ cô.

Vô luận ở địa phương nào, cô gái đẹp độc thân say rượu ở trong mắt đàn ông đều là loại dụ hoặc. Bên cạnh Cố Lạc không ngừng có các loại đàn ông tới đây đến gần, đều không có phản ứng, cô hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, đối với tất cả quanh mình thờ ơ.

Thi Dạ Triêu chỉ ở vị trí cách mấy bàn nhìn, tò mò người phụ nữ này tối nay liên tiếp bị nhiều đả kích như vậy vẫn như cũ không thấy chán nản mà anh dự đoán.

Quán bar đóng cửa, Cố Lạc là một nhóm khách cuối cùng rời đi, xuống bậc thang lúc bị những người bên cạnh đụng vào, dưới chân như nhũn ra, trực tiếp tựa vào bên tường, sau đó liền nhìn chằm chằm mặt đất, bất động.

Mọi người giải tán, Thi Dạ Triêu mới nhàn nhã tới đây, "Uống đủ chưa? Nếu không có đủ, trước mặt còn có một quầy rượu, suốt đêm ."

Cô không nói lời nào, Thi Dạ Triêu cho là cô đồng ý."Vậy đi thôi."

Anh tự giác dẫn đường, mới bước hai bước chỉ nghe thấy từ sau lưng truyền đến giọng nói của cô, nhưng không nghe rõ, quay trở lại hỏi: "Cái gì?"

Cố Lạc ngước mắt, đáy mắt một mảng đau đớn kinh người, cánh môi giật giật, khạc ra hai chữ: "Đừng đi. . . . . ."

Thi Dạ Triêu im lặng, xác định cô là hoàn toàn say quá đi, bởi vì một đêm kia, cô chính là ánh mắt như thế, vẻ mặt như thế. Anh không thể không thở dài, vịn thân thể của cô chuẩn bị đưa cô trở về, vậy mà người phụ nữ này lại trực tiếp ôm cổ của anh.

Sau một khắc, anh ngửi thấy được một cỗ hương thuần cảm giác say, sau đó một cánh môi mềm mại dày đặc chặt chẽ dán lên môi của anh.

14. Chương 14

Đây là lần đầu tiên hôn môi giữa hai người.

Trước chưa từng nghĩ tới muốn hôn cô, cho nên cũng không biết cánh môi của cô đúng là như vậy . . . . . Mềm dẻo thơm ngon.

Đêm đó sau khi say Cố Lạc đã từng vô ý thức tìm kiếm môi của anh, những đều bị anh khéo léo tránh được.

Bên trong hơi thở của cô kèm theo hương thuần rượu cồn, không ngờ dính sát môi của anh như thế. Thi Dạ Triêu kéo cô, lại bị cô ôm càng chặt hơn, liền cúi mắt hé mắt nhìn người phụ nữ này, cũng không đáp lại. Cố Lạc ôm cổ anh, rất có khuynh hướng càng hôn càng sâu, hai tay anh cố định trụ đầu của cô tách ra cánh môi dán liền nhau, bỏ dở cái hôn không đúng lúc này.

"Cố Lạc."

Anh gọi tên của cô, Cố Lạc một đôi mắt sương mù, đôi môi hé mở, thở gấp.

"Em biết anh là ai?"

Tầm mắt Cố Lạc dời lên trên, nhìn đôi mắt màu hổ phách của anh.

"Đôi mắt của anh và cậu ta giống nhau." Thi Dạ Triêu hình như biết đáp án cô muốn nói ra, khẽ kéo ra thân thể của cô."Dựa vào cái này để phân biệt, em sẽ sai rất lớn."

Nhà Cố Lạc cách nơi này của anh cũng không tính quá xa, Thi Dạ Triêu nửa ôm cô trở lại bên cạnh, chủ ý đưa cô về nhà, chỉ là vừa đem cô thả vào trong xe cô liền chợt bụm miệng.

Cố Lạc cảm thấy trong dạ dày phiên giang đảo hải khó chịu, có thứ gì đó không ngừng dâng trào, sau đó

Thi Dạ Triêu mới chỉ cau mày, cô cũng đã không nhịn được phun ra.

Lần đầu tiên, Thi Dạ Triêu bị người khác ói đầy người.

Khóe miệng mím môi, cứng hai giây, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, đợi bên kia tiếp thông, lạnh lùng nói: "Tới đây."

***

72 dọn dẹp xong cho Cố Lạc, xách theo quần áo dơ Thi Dạ Triêu cởi xuống."Những thứ này. . . . . ."

"Vứt bỏ."

Thi Dạ Triêu tắm xong khoác áo ngủ ra ngoài, đốt điếu thuốc ngồi vào ghế sa lon, ngửa đầu tựa vào trên lưng sofa, tóc còn nhỏ nước. 72 xử lý tốt những thứ quần áo không hay ho kia, cầm cái khăn lông đứng ở sau lưng anh lau tóc cho anh, lặng lẽ quan sát vẻ mặt của anh.

Người đàn ông hai mắt nhắm nghiền, mi tâm không giương, 72 liếc nhìn phương hướng trên lầu."Tôi đưa cô ấy trở về?"

"Lau đi."

72 câm miệng, đợi lau khô tóc của anh, để xuống khăn lông, không nhịn được hỏi vấn đề sát phong cảnh."Cần ta lưu lại chăm sóc cô sao?"

Hồi lâu, lấy được trả lời:

"Không cần."

"Ừ." Một lát sau, 72 lại thử thăm dò mở miệng: "Tôi không có đưa cô ấy đến phòng khách." Ý ở ngoài lời, người đang phòng của hắn.

. . . . . .

. . . . . .

Thi Dạ Triêu trên mặt không thấy biến hóa, nhắm hai mắt hít một hơi thuốc."Đang đợi ta khen ngợi cô làm tốt?"

"Không có, vậy anh sớm nghỉ ngơi một chút."

72 len lén le lưỡi, đi nha.

Ở bên cạnh anh thời gian cũng không ngắn, bao nhiêu lần thăm dò tính tình cùng thói quen của anh. Nếu như nói hai anh em Thi gia tính tình trống đánh xuôi kèn thổi ngược, ít có cùng điểm chung, như vậy một trong số "ít có" này chính là cuộc sống riêng tư của bọn họ trong vòng luẩn quẩn có thể coi là sạch sẽ.

Trong thời gian có vị Cố tiểu thư này như vậy nhất định tuyệt sẽ không có người thứ hai. Huống chi bắt đầu từ tối hôm nay, Cố Lạc đã là con dâu Thi tiên sinh quyết định.

***

Trên giường Thi Dạ Triêu, trước đó, chỉ có một người phụ nữ ngủ qua, một người phụ nữ hận anh hận tận xương.

Bỏ qua trí nhớ bị anh cố ý phủi sạch, bao gồm mấy ngày cô bị buộc ở bên cạnh hắn. Nhưng có một số thứ hình như rất khó bị lau đi, giống như ác ma núp ở nơi nào đó, chỉ chờ một thời cơ thích hợp mới hiện thân tới tùy ý lăng trì bản thân mình cho là che đậy vết thương rất tốt.

Cố Lạc làm dơ quần áo của hai người, 72 chỉ đành phải giúp cô tắm rửa lại đỡ về trên giường. Có lẽ là bởi vì uống quá nhiều loại rượu, lúc anh đi vào người phụ nữ này vẫn còn ở trên giường ôm chăn khó chịu sôi trào, mắt thấy sẽ lăn xuống giường đi.

Thi Dạ Triêu đang ở một bên, không chút ý tứ nào giúp cô, cứ như vậy nhìn cô cọ cọ, cuối cùng từ trên giường rớt xuống —— phải nói ở trong nháy mắt rớt xuống, Cố Lạc tay chống đất mượn lực thân thể nghiêng một cái làm giảm xóc trên thảm trải sàn lăn mấy cái, đúng lúc lăn đến bên chân anh.

Thi Dạ Triêu ngồi xổm xuống, vén tóc trên mặt cô: hành động liên tiếp mới vừa rồi của cô, rõ ràng là một loại phản xạ có điều kiện tự bảo vệ mình, chỉ có người trải qua huấn luyện mới trong tình huống ý thức không rõ sẽ làm ra phản xạ có điều kiện như vậy.

Thi Dạ Triêu bế cô trở lại trên giường, ga giường cùng chăn mỏng đậm màu sắc cà phê, làm nổi bật thân thể trắng nõn của người phụ nữ, trong trí nhớ đã từng có hình ảnh tương tự. Nhưng trong trí nhớ người phụ nữ cũng sẽ không giống như Cố Lạc nửa mở mắt dùng cái ánh mắt khẩn cầu này nhìn anh, người nọ lúc đang ngủ đối với đụng chạm của anh đều là kháng cự.

Mà giờ khắc này người phụ nữ trước mặt này vẫn như cũ không có phân rõ anh là ai, tay nhỏ bé bắt lấy áo ngủ của anh không thả, từng chút từng chút đến gần anh, trong miệng nỉ non không rõ ràng tên của em trai anh.

Thi Dạ Triêu chỉ ở trong mắt của cô tìm kiếm, chợt rất muốn hiểu rõ Cố Lạc đến tột cùng là đem tình cảm đối với Thi Dạ Diễm đè nén đến trình độ nào mà lúc bình thường mới kiềm chế được không lộ nửa chút dấu vết, cũng trong tối nay sau khi biết được hôn ước với mới thất thường như thế.

Ban đêm nhiệt độ có chút lạnh, Cố Lạc tham lam hấp thu nhiệt độ trên người của anh. Thi Dạ Triêu theo sức lực của cô nằm xuống, mặc cho cô không ngừng nhích lại gần mình, mè nheo tới mè nheo lui, cuối cùng ở trong lòng anh co lại. Cô rất khó chịu, luôn không tìm được tư thế thoải mái, cuối cùng gối đầu ở trên ngực anh hình như mới dễ chịu hơn chút, căn bản không biết trong quá trình cô mè nheo đã đẩy bản thân mình vào tình cảnh nguy hiểm cỡ nào.

Đó là nhịp tim của ai, trầm ổn, có lực, gõ màng nhĩ cô, đánh vỡ phòng bị của cô, phóng thích toàn bộ dục vọng bị cô nhốt ở sâu trong nội tâm.

. . . . . .

Thi Dạ Triêu âm thầm chịu đựng bị cô trong lúc vô tình khơi hỏa, bỗng nhiên có cảm giác trên ngực truyền đến một hồi lạnh lẽo, thân thể trên người hơi run. Anh hơi nâng cằm của cô, cô nhắm đôi mắt, giống như là đã ngủ rồi, mượn ánh sáng hơi yếu nhìn thấy cô trên mặt một mảnh ướt át.

Khóc?

Thi Dạ Triêu vẻ mặt lành lạnh, ngón tay ở trên mặt cô lau một cái, nhìn chăm chú vào giọt chất lỏng kia ở trên tay anh từ từ khô khốc, biến mất. Nhìn lại Cố Lạc, mang theo mấy phần giễu cợt, lật người đè cô ở dưới thân, bàn tay dò xét tiến vào người cô ở dưới chăn mỏng, sờ xoạng, sau đó kéo mở chăn, cởi ra áo ngủ của mình. Ban đầu không muốn nhân buổi tối này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chợt thay đổi chủ ý.

Mặc kệ cô nguyện ý hay không, Thi Thác Thần cùng Cố Bạch Bùi một khi quyết định chuyện không thể nào bởi vì cô "không muốn" mà tùy ý sửa đổi, Thi Dạ Triêu ngay từ lúc lần trước đi Toronto thời điểm thấy Thi Thác Thần cũng đã hiểu điểm này.

Trên tay anh tư liệu đống vũ khí mới kia không bán đấu giá cho bất luận kẻ nào, có thể giao dịch từ trước đến giờ chỉ là thành phẩm mà không phải là kỹ thuật quan trọng. Cố Doãn khẩu vị quá lớn, mà Cố Bạch Bùi càng muốn mượn cơ hội dùng những trang bị độc quyền kiểu mới đem phạm vi buôn bán của Cố Gia đưa lên một bậc thang cao hơn, coi như chưa chắc thành công cũng có thể ở trên con đường này nhiều hơn một khối bia. Điều kiện anh yêu cầu đủ khiến Thi Thác Thần động lòng, huống chi cùng Cố Bạch Bùi liên thủ đối với Thi gia trăm lợi không một hại, bản thân Thi Dạ Triêu cũng rất rõ ràng.

Anh và kỹ thuật trong tay anh là lá vương bài, mà Cố Lạc chính là thành ý nhất mà bố mẹ cô vì Thi gia dâng lên.

Hôn nhân này, căn bản là đã định, không có bất kỳ khoan nhượng.

Cô có lẽ còn không biết quan hệ lợi ích ở trong đó, nhưng đối với địa vị và tác dụng của chính mình cô cũng đã đoán được một hai. Nghĩ đến đây, Thi Dạ Triêu tăng thêm lực độ, anh thô lỗ khiến Cố Lạc không tự

chủ ưm mấy tiếng, sau đó này tiếng ưm cũng bởi vì động tác trên tay anh dần dần biến thành rên ngâm.

Ngón tay thon dài chen vào, hoặc đi tới hoặc lui về phía sau, đợi cô thích ứng, tiết ra nước dịch, gia nhập một ngón, cẩn thận khuếch trương. Kiên định vào chiếm cứ, gia tăng tốc độ, sâu vào, lặp lại như thế, nhìn cô bị dục vọng hành hạ, thân thể cong lên lộ ra phản ứng thành thực, cho đến khi ở trong tay anh nở rộ. . . . . .

Hô hấp loạn nhịp, nhịp tim cũng thế, trên mặt cô, mắt, thậm chí da thịt toàn thân cũng thấm một tầng ươn ướt. Cố Lạc di chuyển nặng nề đầu lại nóng lên, lại ngã trở về, tay nhỏ bé run rẩy nâng lên, không có bắt được áo ngủ của anh, trực tiếp chạm vào thắt lưng tinh tráng dưới áo ngủ rộng mở của anh, vô ý thức kích thích.

Thi Dạ Triêu rút tay, đột nhiên trống không khiến cho cô nho nhỏ kháng nghị, lòng bàn tay cứ như vậy bắt đụng phải một chỗ cứng rắn kiên đĩnh ở dưới bụng anh. Xúc cảm kỳ quái làm cho cô. . . . . Cầm, dừng chốc lát, tiếp đó lại cầm.

Thi Dạ Triêu vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng bởi vì cô dấy lên dục hỏa ở đáy mắt cháy thành một mảng lửa. Cố Lạc khẽ nghiêng đầu, đôi môi ở bên gáy anh không an phận quét, hô hấp nóng một chút từng cái thổi lất phất. Cô bởi vì anh động tình, lầm cho rằng anh động lòng, mà trong lòng của anh lại bình tĩnh được như cục diện đáng buồn.

Đây thật là không công bằng.

Thi Dạ Triêu cúi đầu hôn lên điểm nhỏ trên người cô, nâng chân của cô lên, tìm đúng vị trí, trầm hông, xông vào, không chút lưu tình.

Cố Lạc bởi vì xâm nhập này co rúm bả vai lại, cố nén mỏi mệt cùng nhức đầu muốn nứt lặng lẽ mở mắt, còn chưa nhìn rõ cái gì liền lập tức bị một lần đánh sâu vào vam chạm chỉ còn lại ý thức rối loạn.

Cuối cùng cô đối với tối nay mơ hồ ấn tượng, chính là một người đàn ông ở trong cơ thể của cô tàn sát bừa bãi lúc cô cảm thấy tuyệt vọng muốn kêu cứu lại không phát ra được âm thanh nào. . . . . .

***

Cố Lạc ở giữa ngày hôm sau khi cực độ khát nước tỉnh lại, phát hiện mình lõa thể ngủ ở trên giường không tính là quen thuộc nhưng cũng không xa lạ gì, tất cả chung quanh cũng lộ ra chút cảm giác đã từng quen biết. Cô nằm ở nơi đó xoa đầu muốn nứt, cố gắng triệu hồi ý thức, cắn môi mượn đau đớn để ình nhanh chóng tỉnh táo.

Sau đó trí nhớ của cô đột nhiên trở lại một đêm, cô chợt ngồi dậy, rốt cuộc ý thức được một chuyện: nơi này là nhà Thi Dạ Triêu, giường Thi Dạ Triêu, mà bọn họ lại dẫm lên vết xe đổ, đem tình huống ngày đó lặp lại một lần nữa.

Nhưng lần này, cô không có hốt hoảng luống cuống, cũng không có sợ, tinh thần bình ổn, chân không xuống giường đi vào phòng tắm.

Nơi này của Thi Dạ Triêu hoàn toàn không có quần áo của phụ nữa, một cái cũng không có.

Cố Lạc quấn khăn tắm ở phòng thay đồ của anh tìm thật lâu, cau mày đối mặt với một phòng áo sơ mi nam.

"Có thể ngủ cùng anh, nhưng không muốn mặc quần áo của anh?" Thi Dạ Triêu lúc đi vào đã nhìn thấy cô đang đứng ở phòng thay đồ thông với phòng ngủ, tựa hồ đang lựa chọn mặc cái gì cho tốt. Mà lúc anh cầm đồ chuẩn bị đi ra ngoài thì phát hiện cô vẫn đứng tại tại chỗ, thế mới biết cô đang lựa chọn là mặc hay không mặc, mà không phải mặc cái gì đó.

Cố Lạc sớm nghe được tiếng động anh tiến vào, vì không để ình nhìn qua quá mất mặt, cố ý không có biểu hiện quá mức hoảng hốt, tiện tay cầm một cái. Trước mặc vào, sau đó mới cởi khăn tắm ra, cài nút áo vào, xoay người, không cho ánh mắt của anh chiếm được một chút tiện nghi.

Hai người nét mặt đều là nhàn nhạt, tầm mắt trái ngược nhau, đáy mắt dường như có rất nhiều thứ thoáng qua, nhưng sau khi thoáng qua, chỉ còn dư một mảnh yên tĩnh, chợt cái gì cũng không muốn nói, không cần

phải nói.

"Đợi lát nữa 72 sẽ cầm quần áo tới cho em, mặt khác. . . . . ." Thi Dạ Triêu quay đầu đi, "Chào buổi sáng, cùng nhau đi xuống ăn một chút gì?"

Câu này thật sự là hỏi thăm, mà không giống như lúc ở Wheeler bá đạo yêu cầu mình cùng hắn dùng cơm. Anh nói xong xoay người đi ra ngoài, cố Lạc đứng một lúc, lại không tìm được lý do cự tuyệt.

Lúc cô xuống lầu Thi Dạ Triêu đang cùng người nào đó nói chuyện điện thoại, thấy cô xuống liền giương cằm lên. Trên bàn ăn đã có sẵn bữa ăn sáng, là kiểu Trung Quốc, cháo trắng rau dưa, thích hợp dạ dày người say rượu. Cố Lạc múc một muỗng cháo trắng thổi thổi, nuốt xuống, cảm giác thiêu đốt trong dạ dày nhất thời hóa giải chút.

Thi Dạ Triêu một tay giơ điện thoại thỉnh thoảng cùng đối phương dùng tiếng Nga nói chuyện với nhau mấy câu, một tay múc một chén cháo trắng khác ở lúc cô vừa ăn sạch liền đẩy tới trước mặt cô. Cố Lạc chần chờ chốc lát, thuận theo con sâu thèm ăn trong bụng, cúi đầu tiếp tục uống cháo, lần này động tác chậm chạp, len lén lườm anh một cái, cảm giác này. . . . . Có điểm quái lạ .

Chờ anh nói xong điện thoại ngồi vào đối diện cô, Cố Lạc ngừng hỏi: "Tiếng Nga?"

"Nghe hiểu được?"

"Chỉ biết mấy câu, tôi phát âm không tốt loại ngôn ngữ vừa muốn cuốn lưỡi lại muốn run rẩy." Cô lắc đầu, tiếng Nga là ngôn ngữ cô vẫn luôn không thể xử lý, mỗi lần nghe Lục Kya Việt nói cô đều muốn cười giọng điệu kỳ quái này một phen, nhưng từ trong miệng Thi Dạ Triêu cô thế nhưng cảm thấy không có gì buồn cười, ngược lại dễ nghe vô cùng.

"Luyện tập nhiều là tốt, đầu lưỡi của em cần nâng cao độ mềm dẻo, tự nhiên sẽ nắm chắc mấu chốt phát âm."

"Nâng cao như thế nào?" Cố Lạc đi theo hỏi: "Làm sao anh biết đầu lưỡi của tôi không đủ mềm dẻo?"

Thi Dạ Triêu khóe miệng hình như hiện lên thoáng cười, nửa thật nửa giả trả lời cô: "Từ hôn môi có thể cảm giác ra, kỹ xảo hôn môi của em——"

Cố Lạc giật mình một cái ưỡn thẳng lưng, Thi Dạ Triêu nhìn vẻ mặt nghi ngờ pha lẫn kinh ngạc của cô cho ra lời bình: "Rất kém cỏi."

"Anh ——"

"Kém đến kỳ lạ." Anh tiếp tục không nể mặt đả kích.

"Thi Dạ Triêu!" Cố Lạc cắn răng, không biết là đỏ mặt do xấu hổ hay là do tức giận."Ai cho anh hôn tôi?"

Thi Dạ Triêu thu lại nụ cười, "Anh cũng vậy không muốn có loại thể nghiệm hỏng bét này, em giống như một cô bé mười mấy tuổi không hề có kinh nghiệm. . . . . ."

Bỗng dưng, có cái gì đó nhanh chóng xẹt qua trong đầu Thi Dạ Triêu, giống như là một đoạn ngắn không rõ ràng. Anh ngước mắt nhìn về phía Cố Lạc, híp lại hai mắt nhìn kỹ gương mặt cô gái này.

Cố Lạc bị anh nhìn sững sờ, không tự chủ khẩn trương.

Thi Dạ Triêu chợt để đũa xuống tới đây kéo cô, trước khi cô phản kháng nắm chặt hai tay của cô, đem hơn nửa người cô áp ở trên bàn."Đừng động."

Anh vén lên vạt áo sơ mi của cô lộ ra hình xăm trên lưng cùng với mấy chữ Hy Lạp lướt qua một lần."Cái hình xăm này cùng hàng chữ này, có nghĩa là gì?"

Đang lúc Cố Lạc cho rằng người đàn ông này là nhất thời nổi lên "Ý" lại muốn làm chuyện kia, nghe anh hỏi như vậy, mặt mày dừng lại."Không có ý gì, cảm thấy chơi vui mà thôi."

"Xăm lúc nào? Ai xăm cho em?" Thi Dạ Triêu dĩ nhiên sẽ không tin cô lời nói.

Cố Lạc khẽ lặng yên, giãy sự kiềm chế của anh."Anh quản được người nào xăm cho tôi sao, buông ra!"

Lúc 72 tới thấy chính là cảnh tượng này, mắt chớp chớp, trề miệng một cái.“Ách. . . . . Xin lỗi, không cần để ý tới tôi…tôi lập tức biến mất.”

Cô để xuống quần áo cho Cố Lạc, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người rời đi hơn nữa còn đóng cửa, suy nghĩ ông chủ có phải hay không một đêm cũng không ăn đủ, ban ngày tiếp tục ăn. (bingo. Một đêm ăn không đủ)

Thi Dạ Triêu rốt cuộc buông cô ra, nếu không phải là tiếng chuông điện thoại di động của cô chợt vang lên, Cố Lạc thực sẽ cho anh một cái tát.

Điện thoại là Cố Doãn gọi tới: “Rời giường rồi hả?”

“Vừa dậy.” Cố Lạc nhìn chằm chằm Thi Dạ Triêu.

“Được, một phút đồng hồ sau anh đến.”

Cố Doãn nói cần phải cúp điện thoại, bị Cố Lạc ngăn lại.“Đừng! Em. . . . . Em không có ở nhà.”

Bên kia Cố Doãn cợt nhả cười một tiếng, “Anh biết em ở đâu.”

Cố Lạc siết điện thoại, trầm ngâm chốc lát, “Anh ấy làm sao có thể biết tôi ở chỗ này của anh vậy?”

Thi Dạ Triêu cũng không phủ nhận, quét mắt qua phong cảnh chỗ vạt áo của cô.“Không muốn nghe anh ta nói lời nói khó nghe hơn, trước hết đi thay quần áo đi.”

15. Chương 15

Cố Lạc lên trên lầu thay quần áo, ở trong phòng vệ sinh lấy mỹ phẩm trong túi xách trang điểm lại bản thân, không muốn để cho Cố Doãn nhìn ra cô tối hôm qua đã làm những thứ gì.

Tối hôm qua. . . . . .

Nhớ tới Thi Dạ Diễm, tay Cố Lạc dừng lại một chút, ánh mắt chợt âm u, mới vừa rồi chưa mặc đã đi ra ngoài thật sự là muốn tát trên mặt mình.

Cố Doãn quả nhiên rất nhanh xuất hiện, ở dưới lầu đợi một lát mới thấy Cố Lạc xuống, hai cánh tay mở rộng khoác lên trên lưng sofa tư thái càn rỡ quan sát cô, nụ cười treo lên khóe miệng. “Tối ngày hôm qua là ai trước mặt mọi người cự tuyệt hôn sự? Xoay người liền leo lên giường của hắn?”

Cố Lạc không để ý anh, coi như không nghe thấy.

Cố Doãn nghiêng nghiêng người, ngược lại hỏi Thi Dạ Triêu: “Chẳng lẽ là cậu muốn dùng kỹ thuật trên giường để tranh thủ nó cam tâm tình nguyện?”

“Anh không nói lời ghê tởm sẽ chết sao?”

Cố Lạc ngồi xuống đối diện anh mang giày, lạnh lùng đáp lễ. Một câu nói mắng hai người đàn ông ở chỗ này, Cố Doãn liếc nhìn Thi Dạ Triêu. “Tôi mà là cậu, chuyện này tuyệt đối nhịn không được.”

Thi Dạ Triêu cũng không có phản ứng gì quá lớn, đối với sự châm chọc của Cố Lạc không thèm để ý chút nào. Cố Doãn dụi điếu thuốc lá, đáy mắt không dễ dàng phát giác một chút âm u xẹt qua, theo ý anh cái này tương đương với một loại dung túng.“Phụ nữ khác có thể nuông chiều, nhưng nhà chúng tôi——không được nuông chiều quá.”

Cố Doãn đối với Cố Lạc, từ trước đến giờ cũng như này, khi sủng thì sủng vô cùng, lúc hung ác thì hung ác dị thường, lời nói ác độc nói ra mặc kệ cô có thể tiếp nhận hay không. Thi Dạ Triêu hiểu rõ Cố Doãn, cũng ít nhiều biết chút ít tính tình Cố Lạc, mắt thấy hai anh em này lại đối chọi gay gắt, chậm rãi đứng dậy, nói: “Đối đãi với phụ nữ tựa như đối đãi với sủng vật, cần thuận theo tính tình của cô ấy, cô ấy mới có thể bất tri bất giác ở trong bẫy người bày ra càng vùng vẫy càng lún sâu, trốn cũng không trốn thoát được.”

Cố Lạc nghe vậy không vui ngẩng đầu, vừa lúc bị anh hạ tay ép nhẹ ở đầu, vén tóc cô ở phía sau cổ bị nút áo trói vào, sau đó bàn tay vuốt vuốt mái tóc đen của cô, cử chỉ này thật giống như đối đãi một con mèo sủng vật.

Cố Lạc nghiêng đầu né tránh anh đụng chạm, nghiến răng, sau đó từ trong túi lấy ra tờ chi phiếu đặt ở trên bàn trà."Đây là cám ơn anh."

Cô ý tứ khiêu khích rất rõ ràng, Thi Dạ Triêu im lặng một chút.". . . . . Cám ơn anh cái gì?"

"Đương nhiên là cám ơn anh tối hôm qua bán lực 'chăm sóc'."

Đến phiên Thi Dạ Triêu nghiến răng, mặt đen. Đưa tiền thì cũng thôi đi, nhưng ít tiền này so với lần đầu tiên cô lưu lại số lượng kém xa, là đang ám hiệu biểu hiện của anh thụt lùi? Người phụ nữ này quả nhiên theo như lời Cố Doãn nói: không được nuông chiều!

Cố Doãn cười không được, dùng sức vuốt vuốt đầu của cô."Em thật đúng là có can đảm." Lại vỗ vỗ vai của cô: "Đi ra ngoài trước chờ anh."

Cố Lạc vừa mới đi ra ngoài, Cố Doãn liền thu hồi nụ cười, kéo kéo quần áo: "Kế hoạch vốn là trong vòng nửa năm cử hành hôn lễ, cậu nói một câu liền trì hoãn thời gian dài hơn. Thế nào, nơi nào còn khiến ngài Thi thiếu gia hài lòng? Tôi đều đã đem em gái đưa cho cậu."

Thi Dạ Triêu trong mắt hơi lộ ra giễu cợt, Cố Doãn hừ hừ: "Đừng cho là tôi không biết cậu nói ra điều kiện kia là có ý tứ gì."

"Tôi có thể có ý gì?" Thi Dạ Triêu nhàn nhạt, "Cố lão tiên sinh cùng ba tôi sáng sớm đã thảo luận xong cuộc mua bán này, gõ chùy định âm, còn cho phép tôi nói phản đối?"

"Ít làm trò!" Cố Doãn xì miệng, "Người khác không biết, tôi có thể không biết cậu là hạng người gì? Người không biết thật sự sẽ cho rằng cậu là cỡ nào săn sóc vị hôn phu, cũng là vì nó suy nghĩ, cái gì muốn nó "cam tâm tình nguyện" ? Thật ra chính là đẩy nó lên đỉnh sóng gió, cậu đem mình phủi sạch sẽ núp ở phía sau màn xem kịch vui, Thi Dạ Triêu, cậu thật đúng là một phần tử âm hiểm chính cống."

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, Cố Doãn quả thật không ngốc, âm mưa của anh không có tránh được đôi mắt của Cố Doãn.

Không người nào nguyện ý hôn nhân của mình bị khống chế, Thi Dạ Triêu cũng không ngoại lệ, anh lợi dụng Cố Lạc kháng cự đối với cuộc hôn nhân này để chặn miệng hai người Cố Bạch Bùi cùng Thi Thác Thần. Thi Thác Thần chung quy không có tư cách đi bức hôn Cố Lạc, dưới tình huống khi anh không có phản đối rõ ràng thì Thi Thác Thần mặc dù là biết rõ tính toán của anh cũng không thể tìm anh gây phiền phức, nói anh không ra gì. Mà tranh đấu giữa hai cha con Cố Lạc và Cố Bạch Bùi, cũng không liên quan đến anh rồi.

Mặc dù Cố Lạc cuối cùng sẽ bị áp lực bức bách hướng Cố Bạch Bùi thỏa hiệp, nhưng trước đó anh vẫn còn có thể tiêu diêu tự tại một thời gian. Ít nhất chuyện kết hôn này, người ép buộc cô cũng không phải là mình, anh không có nửa chút trách nhiệm, còn giống như "người bị hại" đáng thương. (bạn nhận ra một điều là không nên đắc tội với những người như thế này >_<>

***

Cố Lạc bị anh trai mang đến khách sạn Cố Bạch Bùi đang ở, Cố Bạch Bùi đang có khách, Cố Lạc liền ở bên ngoài, chưa tiến vào. Ước chừng nửa giờ sau, khách ra ngoài, hẳn là Thi Dạ Diễm.

Cố Lạc nhất thời lại nghĩ đến say rượu đối với anh làm hành động hoang đường, cảm thấy không mặt mũi gặp người, nhưng Cố Doãn đang ở đây, chỉ đành phải giả bộ không có việc gì."Sao anh lại tới đây?"

"Tối hôm qua chưa kịp cùng Cố tiên sinh chào hỏi, hôm nay tới đây thăm hỏi." Thi Dạ Diễm nét mặt, ánh mắt, thái độ đều cùng một dạng như ngày trước, không có nửa điểm khác thường.

Năm đó là Cố Lạc dùng hết phương pháp thuyết phục Cố Bạch Bùi ra tay tương trợ, Thi Dạ Diễm vẫn nhớ ân tình này.

Lúc hai người nói chuyện, Cố Doãn đứng ở một bên nhìn, chờ sau khi Thi Dạ Diễm đi, gương mặt không có ý tốt."Lạc, anh hỏi một vấn đề?"

"Em không muốn trả lời." Cố Lạc đánh cuộc với chính mình, Cố Doãn tuyệt đối sẽ nói ra lời nói không tốt đẹp gì .

“Vừa mới cùng anh trai cậu ta ngủ xong, lại cùng cậu ta nói chuyện phiếm như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng em có cảm giác gì?”

Quả nhiên.

Cố Lạc hít thở sâu một hơi, bất ngờ đánh cho Cố Doãn một cái cùi trỏ.“Chuyện riêng của em, anh có thể mặc kệ hay không?”

Cố Doãn có dự kiến trước, chặn lại.“Đây cũng không phải là chuyện riêng của em rồi, liên quan đến ích lợi Cố gia, anh có thể mặc kệ?”

Cũng giống như Cố Doãn, Cố Bạch Bùi nói ra chuyện tối ngày hôm qua, thái độ ông kiên quyết, không tha ngỗ ngược, hai cha con cô chưa nói mấy câu không khí liền đông cứng.

“Con tuổi cũng không nhỏ, sớm muộn cũng phải kết hôn, nó là con trai trưởng của Thi gia, các ngươi ai cũng không thiệt thòi ai, ta nghĩ không ra lý do con nhất định cự tuyệt!”

Cố Doãn phát ra một tiếng cười khẽ, hơi châm chọc.“Còn có thể bởi vì sao, tình cũ khó quên.”

“Con còn nghĩ đến Er¬ic?” Cố Bạch Bùi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Có còn chút tiền đồ hay không? Một người đàn ông mà thôi, rốt cuộc Thi Dạ Diễm chỗ nào đáng giá con như vậy?”

“Cố Doãn! Anh có thể câm miệng đấy!” Cố Lạc có thể đánh Cố Doãn, nhưng đối với Cố Bạch Bùi chỉ có thể đè nén tức giận: “Không liên quan đến Thi Dạ Diễm, là con không muốn gả cho Thi Dạ Triêu.”

“Không muốn? Em không muốn? Rất tốt!” Cố Doãn dứt khoát vỗ tay hoan nghênh. “Athena nhiệm vụ kế tiếp chính là khiến người này biến mất trên đời!”

“Anh dám!” Cố Lạc cắn răng nghiến lợi.“Em đã nói với anh nếu Thi Dạ Diễm ở trong tay anh có chuyện, em liền chôn theo anh ấy!”

Cố Bạch Bùi mặt mày dừng lại, vẻ mặt chìm xuống.“Con nói cái gì?”

Cùng lúc đó, Cố Doãn đang muốn uống đồ, nghe vậy im lặng, tay cầm chén sứ, dùng sức đến miệng trở nên trắng bệch. Anh để cái cốc xuống, mặt lạnh đứng dậy, nhẫn tâm hướng trên mặt cô vung một cái tát.“Đây là lần thứ hai, những lời này dám nói với anh lần thứ ba, anh lập tức sẽ thành toàn cho em.”

Đầu Cố Lạc bị anh đánh nghiêng, lại bị anh xoay trở lại, ngón cái lau đi tia máu khóe miệng.“Đừng quên thân phận của em, Cố Lạc, anh không cho em tư cách lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến với giới hạn nhẫn nại của anh.”

Hai người tầm mắt tương đối, giờ phút này Cố Doãn căn bản không phải Cố Doãn bình thường, đáy mắt anh cháy lên ác độc và tàn nhẫn mà đã nhiều năm Cố Lạc không nhìn thấy, liên tiếp ném cô trở về trong trí nhớ đáng sợ ngày đó. (sao mình cứ cảm thấy anh này là đang muốn giúp Cố Lạc tránh cơn phẫn nộ của ba Cố nhỉ)

Cố Bạch Bùi vốn định nổi giận, thấy Cố Doãn đã dạy dỗ cô, không thể làm gì khác hơn là ép xuống.“Ta cho con thời gian điều chỉnh mình, không buộc các con lập tức kết hôn. Lạc, ngày mai ba sẽ trở về, con phải tự giải quyết cho tốt.”

Tự giải quyết cho tốt, là cảnh cáo, cũng là từ kết thúc, cô muốn cự tuyệt, không có một chút tác dụng nào.

Sau hôm ấy, Cố Lạc vẫn tự giam mình ở trong phòng. Một cái tát kia sức lực quá lớn, cách mấy ngày trên mặt sưng còn chưa có tiêu sạch sẽ.

Cố Doãn đến thăm cô, Cố Lạc mở cửa cho anh rồi trở về phòng ngủ của mình, một câu cũng không nói. Cố Doãn đẩy cửa phòng cô, thế nhưng mở ra. Cô không khóa, biết cửa không ngăn được anh, chỉ là phí công. Trong phòng kéo rèm cửa sổ, ánh sáng hết sức mờ mờ, cô đem mình vùi ở trong chăn, chỉ lộ ra nửa cái đầu.

Cố Doãn ở mép giường cô ngồi một lát, huých cô một cái, thấy cô không có phản ứng, kiên quyết xoay thân thể của cô lại, nhìn chăm chú một lát vết sưng trên mặt của cô.

“Không có thoa thuốc?”

“Không chết được.”

“Anh không cho em chết, em đương nhiên không chết được.” Cố Doãn chạm mặt cô một cái.“Xuống tay nặng chút, bây giờ còn đau không?”

Cố Lạc không có đáp lại hắn, đẩy tay của anh ra lại ôm chăn quay lưng đi. Cô mặc váy ngủ dây đeo, lộ ra một nửa hình xăm trên lưng, Cố Doãn giơ tay lên, ngón tay đi theo tầm mắt miêu tả hoa văn phía trên đó, rõ ràng cảm thấy cơ thể cô căng cứng.

“Anh còn tưởng rằng em sẽ vụng trộm đem hình xăm này tẩy đi.”

“. . . . . .”

“Anh đang hỏi em, nói .”

“. . . . . .”

“Còn muốn bị đánh?” Giọng nói anh lại nâng lên.

Trong chăn rốt cuộc truyền ra tiếng Cố Lạc trả lời: “Cũng có tính toán qua cái này, nhưng em không muốn sau khi tẩy đi lại bị anh dùng que hàn in chúng nó lên đi.”

Cố Doãn cười nhẹ, cúi thấp người, bàn tay đã dán lên lưng của cô, lướt xuống đến chữ tiếng Hy Lạp thì dừng lại. “May mắn em không có làm như vậy, nếu không anh thật sự sẽ đem những thứ này lần nữa in dấu ở trên người em, một điểm này, em coi như nghe lời.”

Tay Cố Doãn chỉ dừng lại ở chỗ đó trong chốc lát, liền bắt đầu chậm rãi ở trên lưng cô dao động, cũng cúi đầu, lấy cánh môi nhẹ nhàng đụng da của cô, tựa như hôn mà lại không phải là hôn.“Thời điểm cùng Thi Dạ Triêu làm, cậu ta có nhìn thấy hình xăm trên người em không?”

“Anh ta lại không mù.”

Thân thể Cố Lạc mỗi lần bị anh vừa đụng, liền cứng ngắc như cọc gỗ, Cố Doãn làm sao có thể không cảm nhận được.“Còn giận anh?”

“. . . . . .”

“Anh không đánh em, một khi để ba mở miệng, em có thể thật sự chôn theo hắn ta rồi.” Cố Doãn kéo xuống đai an toàn váy ngủ của cô. “Anh thế nào chịu được?”

Cố Lạc ngăn chặn váy ngủ, nói sang chuyện khác.“Sao anh không cùng ba trở về, còn ở lại chỗ này làm cái gì?”

“Lưu lại cho em một nhiệm vụ.” Cố Doãn xoay thân thể của cô lại, cố định trụ đầu của cô, muốn hôn.“Một tuần lễ sau nhân vật mục tiêu sẽ tới nước Z một chuyến, em và Từ Ngao cũng phải đi theo, bảo vệ an toàn của hắn.”

“Em không muốn đi.” Cố Lạc không tiếng động giãy giụa, né tránh anh đụng chạm.

Ánh mắt Cố Doãn hơi lộ ra không vui, cảnh cáo.“Nghe lời.”

“Đối phương là ai?”

Không có hôn đến môi của cô, Cố Doãn cũng không chấp nhất, dứt khoát không chạm vào cô nữa, chống lên thân thể, nói ra một cái tên.“Wesson tiên sinh.”

Cố Lạc có chút hồi tưởng: đó là người đàn ông dùng ánh mắt nhìn cô cũng sẽ khiến cho cô cảm thấy buồn nôn—— Tác Nhĩ?

16. Chương 16

Cố Lạc lộ ra vẻ mặt chán ghét, thân thể lăn một vòng, chạy ra khỏi phạm vi khống chế của Cố Doãn, lưu loát từ bên kia giường đi xuống, mặc thêm cái áo mỏng ở bên ngoài.

Cố Doãn đối với một loạt hành động kháng cự này của cô đã sớm có thói quen, cũng không hung dữ cô, lôi cà vạt đặt ở đầu giường cô, sau đó liền bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

Cô mặc, anh cởi.

Động tác anh cởi quần áo nhất thời khiến Cố Lạc cảnh giác, Cố Doãn trần trụi nửa người trên nằm ở trên giường cô."Lạc, tới đây."

Cố Lạc dĩ nhiên không động, còn lặng lẽ lui về phía sau mấy tấc.

Cố Doãn sống an nhàn sung sướng, đối với chất lượng cuộc sống cực kỳ soi mói, hiển nhiên không hài độ thoải mái của cái giường này của Cố Lạc, ở phía trên nằm một lát, miễn cưỡng thích ứng."Anh bảo em tới đây."

"Có lời cứ nói."

Cố Lạc lạnh lùng, mò không ra tâm tư hay thay đổi của anh.

Giữa hai người, nhất thời trầm mặc.

"Trải qua nhiều năm như vậy, tâm vẫn đối với anh đề phòng nặng như vậy." Trong giọng nói của Cố Doãn có một tia buồn bã không dễ dàng phát giác, tiếp khôi phục như thường: "Anh sẽ không đụng em, đặt tim trong bụng, tới đây xoa đầu cho anh."

"Đầu lại đau rồi hả ?" Cố Lạc do dự chốc lát, ngồi trở lại bên giường.

Cố Doãn thuận thế gối đầu lên chân cô, cặp mắt đóng lại, giữa lông mày nhíu lại, huyệt Thái Dương giật giật đau.

Cố Doãn người này, sở thích rất nhiều, lại không cố định, tất cả nhìn tâm tình, càng nguy hiểm lại càng có hứng thú, nhưng là trong đó chỉ có hai điểm vĩnh viễn không thay đổi: lợi ích cùng phụ nữ. Anh hiếm khi đến Vancouver, Thi Dạ Triêu tự nhiên không thể thua thiệt anh, thay đổi nhiều loại phụ nữ đuổi tới đây.

Đều là phụ nữ xinh đẹp sạch sẽ, anh cũng không cự tuyệt, những ngày qua đùa có chút quá, thân thể cảm giác hơi mệt mỏi."Người của Evan đúng là rất có tay nghề."

Cố Lạc không hiểu: "Thế nào?"

"Đã nghiền."

Cố Lạc lập tức hiểu, sức lực hai tay vừa phải ấn lên huyệt Thái Dương của anh, không lên tiếng. Tay thường cầm súng, bảo dưỡng tỉ mỉ hơn nữa cũng khó tránh khỏi mang chút vết chai, tay Cố Lạc không giống như phụ nữ bình thường mềm mại không xương, nhưng sức lực đấn đo cực tốt, Cố Doãn đau đầu bắt đầu chậm rãi giảm đi.

Hơi thở anh vững vàng, Cố Lạc từ từ thả nhẹ sức lực, để tránh quấy rầy giấc ngủ của anh, để Cố Doãn ngủ dù sao cũng tốt hơn để cho anh tỉnh. Anh tính khí không được tốt, trước khi anh ngủ say, Cố Lạc không dám vọng động, hơn nửa ngày sau mới động tác nhẹ vô cùng xuống giường.

Trong nháy mắt cô đóng cửa phòng ngủ, Cố Doãn mở hai mắt ra, đáy mắt sâu một mảnh.

Đầu của anh đau là bệnh cũ, có một mảnh đạn nhỏ ở lại trong đầu anh mấy năm, đó là quá khứ vì cứu cô tạo thành. Nếu không, người bị đạn xuyên thấu sẽ là cô.

Đó là điểm duy nhất Cô Lạc cho đến chết đều cho rằng cô thiếu nợ anh.

Cố Doãn đối cô tốt hoặc không tốt tạm thời không nói đến, nhưng anh chung quy là vì cô cản một viên đạn trí mạng —— ở thời điểm cô hận anh, thời điểm khi anh hận không thể giết chết cô.

. . . . . .

Ngoài cửa, Cố Lạc chậm rãi kéo ra rèm che cửa sổ bên cạnh cánh cửa sổ, dựa vào bên cửa sổ, nhìn mặt trời đang lặn ở phía xa trong thành phố.

Vừa rồi anh gối lên chân của cô ngủ, một màn này khiến cô hồi tưởng lại lúc mình còn rất nhỏ, Cố Doãn thỉnh thoảng cũng sẽ như vậy. Khi đó mặc dù cũng thường bị anh khi dễ, nhưng ở trong mắt cô, thân phận của Cố Doãn là một người anh không đủ tư cách, sẽ làm đau cô, cũng sẽ hung dữ với cô, mắng cô, thậm chí đánh cô. Cô nếu có chuyện, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là sẽ đến chỗ của anh tìm kiếm trợ giúp, chỉ vì. . . . . Anh là Cố Doãn, là anh trai cô.

Sau này. . . . . .

Sau này, cô từ từ lớn lên, tất cả cũng liền thay đổi. Cô vẫn như cũ sẽ phản kháng anh, nhưng là lại biết có một số thời điểm, Cố Doãn không thể chọc vào.

Nếu như cô có thể vẫn theo ý Cố Doãn, cuộc sống có thể so với hiện tại tốt hơn rất nhiều. Nhưng thuận theo anh, chắc chắn sẽ phải mất đi một số thứ, đầu tiên chính là tôn nghiêm, sau đó là thân thể. . . . . .

Cố Lạc cũng không phải là ruột thịt của Cố Bạch Bùi, điều này ở Cố gia cũng không phải là bí mật gì quá lớn, cô lúc nhỏ cũng biết việc này, Cố gia cũng không có gạt cô.

Cố Bạch Bùi lúc tuổi còn trẻ cũng đã xông pha ranh giới nguy hiểm, là người quá chuyên chú sự nghiệp, trước khi gặp được Cố phu nhân từng có phụ nữ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cố phu nhân sau khi sinh cho ông hai đứa con trai, Cố Bạch Bùi lại chợt muốn nuôi con gái.

Cố phu nhân cùng con thứ Cố Thanh năm ấy ngoài ý muốn bỏ mình, trong bụng của bà đã mang thai một cô bé, cô con gái này không có cơ hội ra đời theo mẹ và anh hai cùng nhau đi rồi, chỉ để lại cha con Cố Bạch Bùi cùng Cố Doãn.

Mà Cố Bạch Bùi từ đó về sau mặc dù cũng có qua những phụ nữ khác, nhưng thủy chung không tái giá.

Có một năm, ông mang theo Cố Doãn chỉ mới mười tuổi đi Đông Nam Á nói chuyện làm ăn, gặp phải kẻ thù của đối phương tới tìm, lửa đạn kẻ địch biến bàn đàm phán thành gỗ vụn. Mục tiêu của kẻ địch là đối phương, Cố Bạch Bùi đi đến chỗ nào đều mang người, cũng không bị tổn hại gì.

Ông mang theo Cố Doãn che chở dưới tay hướng một gian phòng cũ bỏ hoang rút lui bí mật, lại ở trong mưa bom bão đạn, nghe thấy một tiếng trẻ con khóc.

Đối phương phá hủy chiếc xe kia, thủ hạ phát hiện một cô bé. Cô bé trên mặt mang nước mắt lớn chừng hạt đậu, đến tay Cố Bạch Bùi chợt đình chỉ tiếng khóc, mắt to chớp chớp mong đợi, một chút nức nở, cái mũi nhỏ hồng hồng, da trắng noãn không thể tin được.

Ngay cả bên ngoài lửa đạn vẫn nổ vang như cũ, nhưng cô bé này thủy chung lại không khóc thêm một tiếng, mút lấy ngón tay mập mạp ở trong ngực Cố Bạch Bùi ngoan vô cùng.

Lại một tiếng nổ, nóc nhà chấn động rơi xuống một chút tạp vật, người thủ hạ che chở ông chủ cùng tiểu thiếu gia, mà Cố Bạch Bùi lại che chở vật nhỏ mềm nhũn này. Tất cả mọi người đang vì tính mạng lo lắng, duy chỉ có vật nhỏ này giơ lên tay mập mạp ở trên cằm Cố Bạch Bùi không biết nặng nhẹ vỗ mấy cái, sau đó cười khanh khách ra tiếng.

Thuộc hạ hỏi ông xử lý cô bé gái này như thế nào, Cố Bạch Bùi cảm nhận xúc cảm kỳ lạ từ bàn tay nhỏ bé của cô, trong lòng nơi nào đó không hiểu mềm nhũn xuống.

Kết quả sự kiện này là đối phương không biết rốt cuộc chọc người nào, hoàn toàn bị chỉnh đến suy sụp, còn dư lại không chết cũng lập tức trốn. Trốn chẳng biết đi đâu, Cố Bạch Bùi sai người tìm thật lâu cũng không có tung tích, cô bé gái này cứ như vậy bị Cố Bạch Bùi dẫn theo trở về, từ đó ở lại Cố Gia, gọi là Cố Lạc, thành con gái Cố Bạch Bùi, em gái Cố Doãn.

Ban đầu nếu không mặc kệ cô, hoặc để cho kẻ thù của đối phương biết được sự tồn tại của cô, hậu quả có thể nghĩ. Nhưng nuôi cô như vậy, làm con gái Cố gia, số mạng Cố Lạc lại thật sự tốt hơn sao?

Từ Ngao nói, làm người phải hiểu được tri ân đồ báo (biết ơn), nhất là ở thời điểm cho rằng sự tồn tại của mình không có ý nghĩa.

Giống như anh, bởi vì bốn chữ này cuối cùng trở thành một lính đánh thuê, Athena là thành viên không thể thiếu nhất, làm thuê cho Cố gia.

Mặc kệ là tri ân đồ báo cũng tốt, hay là vì chống lại tâm tư Cố Doãn đối với cô cũng tốt, tâm Cố Lạc cho tới bây giờ đều là trong suốt, cô cảm kích Cố gia cho cô một cơ hội lớn lên, cảm kích Cố Doãn ở trước khi cô lớn lên từng nghiêm túc thương yêu nhưng số lượng không nhiều lắm, nhưng đây không có nghĩa là cô có thể dùng thứ anh muốn để đáp lại.

Mỗi người, nếu có thể may mắn đi tới cái thế giới này, gặp được ai, yêu ai, hận ai, lại bỏ lỡ ai. . . . . Mà tất cả, có sự hiện diện của cô.

Cho nên đối với bản thân ông không phải là cha ruột, Cố Lạc rất sớm đã nghĩ thông suốt, tâm không có khúc mắc.

Dù sao khi cô cũng không biết trở thành cô nhi thì là bọn họ chủ động cho cô một mái nhà.

Mặc dù ý nghĩa cái nhà này, càng về sau, càng thay đổi mùi vị, nhưng tốt đẹp ban đầu, đáng giá cô khắc trong tâm khảm.

Thi Dạ Triêu chiêu đãi Cố Doãn vài ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng Cố Lạc một lần, hai người ngầm hiểu với nhau, Cố Lạc có thể tới đó mới là lạ.

Nhắc tới Cố Lạc, Cố Doãn hơi mệt mỏi, luôn miệng tỏ vẻ bản thân buồn bực, cứ như vậy một người em gái, dĩ nhiên cũng làm phải lập gia đình rồi. Lúc đó anh rượu quá mấy tuần, đang trong men say, trong lời nói không tha kia cũng không biết là thật hay giả.

Thi Dạ Triêu thờ ơ, lui tới nhiều năm, hiểu rõ Cố Doãn, chỉ vì lợi ích bán chuyện bán em gái hắn làm được. Nghĩ cũng biết người kia bị bán đi khẳng định chưa cho Cố Doãn sắc mặt tốt, hôm đó cô trở về kết quả cùng cha con Cố gia xảy ra tranh chấp kịch liệt, Thi Dạ Triêu thấy tận mắt má phải Cố Lạc mới biết.

Cố Doãn phải đi, Thi Dạ Triêu tự nhiên muốn đi đưa.

Nhiều ngày không ra cửa Cố Lạc bị Cố Doãn cứng rắn quấy nhiễu không thể không cho anh chút thể diện, đồng ý tiễn lên máy bay. Từ trong nhà ra ngoài, Cố Lạc liếc nhìn Thi Dạ Triêu cùng chiếc xe thể thao táo bạo dừng ở cửa trước Cố gia, không phải chiếc xe khiêm tốn bình thường anh hay lái.

Anh một bộ dáng đặc biệt đang đợi cô, khóe miệng tà tà giương lên, đường cong cực kỳ mê người.

Thẳng thắn nói, Thi Dạ Triêu là loại hình đàn ông nếu so với Thi Dạ Diễm càng được phụ nữ ưu ái hơn. Thi Dạ Diễm mọi việc thích trực tiếp, cực ít vòng vo, ngay cả đối đãi với phụ nữ cũng giống vậy. Như năm đó anh muốn Du Nguyệt Như, trực tiếp liền đem cô trói ở bên người cưng chiều, bá chiếm, tuyệt không cho phép cô nói một chữ "không", nói cũng vô ích, anh nếu không buông tay trước, Du Nguyệt Như chết cũng phải chết trên giường anh.

Mà Thi Dạ Triêu thì lại khác, Cố Lạc biết anh hung ác, nhưng cảm giác anh để lại cho người khác phần lớn khiến người ta không phát hiện được anh đến tột cùng sẽ có bao nhiêu ác độc. Ngày trước tiếp xúc với anh còn không lâu liền có loại cảm giác này, anh phần lớn là sóng nước chẳng xao, một khi cười lên, rõ ràng mê người như vậy cũng chắc chắn làm cho ngươi đứng ngồi không yên, như đứng đống lửa.

Người này trời sinh thì có hơi thở âm trầm nguy hiểm, nhưng hơi thở nguy hiểm này từ trên người anh tản mát ra đối với phụ nữ mà nói dụ người tựa như cục đường nhỏ đặt ở trước mặt đứa bé, chỉ là trong vỏ bọc đường bao lấy tuyệt đối chính là độc dược mà không phải là nhân đường ngọt ngào mềm dẻo.

Cố Lạc nhìn ra, người đàn ông nguy hiểm hoặc là kính nhi viễn chi (kính trọng từ xa), hoặc là dũng cảm chinh phục khiêu chiến. Với cô Thi Dạ Triêu là cần phải kính nhi viễn chi, lại ngoài ý muốn dụng tâm bên ngoài chồng chất cho đến cuối cùng biến thành một cái ngoài ý muốn thật lớn. Thân phận từ anh trai đối tượng cô thầm mến biến thành đối tượng cô say rượu buông thả dục vọng, càng buồn cười hơn chính là "vị hôn phu" cô dùng để làm lá chắn nguyên bản lại chính là người này.

Trước đó Cố Lạc chưa từng nghĩ tới có một ngày gần như tất cả chuyện cười trong đời của cô, cũng mở ra ở trước mặt người khác cho hắn nhìn sạch sẽ.

Càng không nghĩ "người khác" này là Thi Dạ Triêu.

Toàn bộ dự tính của cuộc đời cô, cũng bởi vì một đêm kia, bị rối loạn hoàn toàn. Cô hoảng hốt, luống cuống, thậm chí lại mấy phần khiếp đảm.

Chỉ vì Thi Dạ Triêu có thể dễ dàng nhìn thấu tình cảm cô che giấu nhiều năm như vậy, bắt đầu từ lúc nào chỗ nào? Mấy tháng trước, thậm chí sớm hơn. . . . . .

Cô nhìn về phía Thi Dạ Triêu tâm tình cực kỳ phức tạp, đột nhiên ý thức được anh đang rất hứng thú để cho cô "xem xét", Cố Lạc từ trong mất hồn triệu hồi ý thức, ngay sau đó từ trong túi xách lấy ra mắt kính đeo lên, bình tĩnh tự nhiên lên xe của mình, hoàn toàn không để ý anh.

Thi Dạ Triêu đối với động tác này của cô quả thật quá quen thuộc, cơ hồ cùng anh đoán trước giống nhau như đúc.

Mục đích của hai người đều là sân bay, Thi Dạ Triêu duy trì khoảng cách không gần không xa đi theo sau xe cô, Cố Lạc không tự chủ gia tăng chân ga.

Chờ bọn họ đến sân bay, Cố Doãn tự nhiên trước cùng Thi Dạ Triêu giả khuông giả thức khách sáo một phen, sau đó ôm vai Cố Lạc, "Cho anh cái hôn tạm biệt."

Một cái tát kia đem quan hệ giữa hai người nguyên bản là hơi khẩn trương đánh đổ triệt tiêu nhiều năm, Cố Doãn ở trước mặt mọi người dụ dỗ cô như vậy, quá nể mặt cô rồi.

Lúc này Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu khó có được thống nhất suy nghĩ: cũng chỉ có mặt mũi mà thôi.

Cố Lạc còn chưa cho anh cái hôn từ biệt, Cố Doãn đem đầu cô hướng trong ngực mình vuốt vuốt, hai người náo loạn mấy cái, Cố Doãn chỉ ở trên tóc cô hôn một cái, bị chán ghét hung dữ đẩy ra. Thi Dạ Triêu rất biết điều đi xa mấy bước, Cố Doãn còn ôm lấy cô, nhỏ giọng nói: "Lần trước số tiền anh gửi vào tài khoản, em đã nhận?"

"Đã nói không sử dụng một phân một hào của Cố gia, em nhận tiền là được." Ánh mắt Cố Lạc liếc mặt bên người đàn ông cao to kia một cái, hỏi Cố Doãn: "Lúc nào thì nói cho em biết tên tuổi người cố chủ kia?"

Bị hỏi như vậy, Cố Doãn suy nghĩ một chút: "Chờ em hoàn thành nhiệm vụ lần này trở lại sẽ nói cho em biết, chỉ là, em bây giờ có tính vì vị hôn phu của mình ra mặt hay không?"

Cố Lạc đôi mắt lạnh lẽo, từng chữ một."Em, không, gả!"

Cố Doãn chỉ coi cô như đứa bé đang ầm ĩ, liền vẻ mặt châm chọc cũng không chịu cho cô, chỉ ở trước khi lên máy bay mượn ôm cơ hội cô nói nhỏ một câu: "Không lấy cậu ta, liền gả cho anh, em chọn một."

. . . . . .

. . . . . .

Tiễn Cố Doãn đi, Cố Lạc xoay người rời đi, không, nói bước đi như bay cũng không sai bao nhiêu.

Bãi đậu xe, Thi Dạ Triêu sau khi cô vừa mở cửa xe liền bá đạo đóng lại."Có thể xin hỏi trong lòng em có bao nhiêu quỷ mỗi lần nhìn thấy anh đều hận không thể lập tức trốn xa một chút?"

"Trong lòng tôi có quỷ gì? Buồn cười." Cố Lạc cố ý nghiêng nghiêng đầu.

Thật buồn cười, cho nên Thi Dạ Triêu thật sự cong môi nở nụ cười."Tự em không phát hiện ra sao? Tổng cộng cùng anh làm ba lượt, một lần so với một lần sợ hãi sau khi sự việc xảy ra cùng anh gặp mặt, mặc dù em giờ phút này biểu hiện rất tỉnh táo, hai lần trước đó Er¬ic của em biết, anh hiểu, vậy lần này thì sao? Em sợ cái gì? Sợ anh lại cùng em chơi trò chơi 'mỗi người một lần' sẽ đem em kéo lên giường?"

Mỗi người một lần, tức là anh thượng tôi một lần, tôi lại thượng anh một lần. . . . . .

Cố Lạc còn chưa nghĩ ra nên trả lời anh như thế nào, liền bị Thi Dạ Triêu nâng lên mặt, đụng vào ánh mắt thâm thúy lại mang theo dục vọng rõ ràng của anh: "Nếu như mà anh nói anh quả thực có ý nghĩ này, em sẽ không sợ đến mức rời khỏi Vancouver chứ?"

Bỗng dưng, Thi Dạ Triêu mặt mày dừng lại, một cái tay khác bắt được kính mát lớn khoa trương trên mặt cô, nắm cằm nhỏ của cô trầm mặc chốc lát, sau đó hỏi: "Ai đánh?"

. . . . . .

Thi Dạ Triêu mắt nhíu lại, nghĩ đến một người: "Cố Doãn?"

Không biết vì sao, giọng của anh bình tĩnh như vậy nhưng khi nói ra tên của Cố Doãn thì Cố Lạc cảm thấy không khí chung quanh đều đình trệ lại, sau đó trên người không hiểu rét run.

"Vì không kết hôn với anh, tôi đã chuẩn bị xong tư tưởng lấy cái chết để chứng minh rồi." Cố Lạc đẩy tay của anh ra."Tôi thật sự một chút một chút cũng không muốn có liên hệ với anh."

Thi Dạ Triêu lông mày giương lên: "Nếu em chết, 'con trai của chúng ta' làm thế nào?"

Con trai của chúng ta.

Năm chữ, làm Cố Lạc nghẹn một câu cũng không nói ra lời.

17. Chương 17

Cố Doãn tát một cái kia quả thật dùng không ít sức lực, cho tới nhiều ngày như vậy từ trên mặt cô vẫn như cũ có thể nhìn thấy chút dấu vết. Nhưng dấu vết này cho đến bây giờ chỉ là một dấu vết mà thôi, cũng chỉ có Thi Dạ Triêu có thể đoán ra là bị người đánh, còn đoán được rất dễ dàng, tựa như chuyện cô bởi vì đính hôn mà chống lại gia đình từ lâu đã nằm trong dự liệu của anh.

Một loại khả năng giống như dần dần thành hình trong đầu Cố Lạc."Có lẽ, đây chính là điều anh muốn thấy chứ?"

"Cái gì?"

"Cái đó nếu nói vì tôi tranh thủ điều kiện, tôi đã nói anh không có tốt bụng như vậy." Anh vẻ mặt vô tội như vậy, càng khiến Cố Lạc xác định, ôm vai cười lạnh."Tại sao không trực tiếp hướng mọi người tỏ rõ anh và tôi cùng phản đối vụ hôn nhân này mà chỉ để cho tôi đi làm bia đỡ đạn?"

Người phụ nữ thông minh.

Thi Dạ Triêu cho cô một cái ánh mắt tán thưởng, một tay chống ở bên người cô, cự ly ái muội gần nhau hơn, thấy Cố Lạc vì tránh anh sau đó lui tựa vào trên cửa xe vẻ mặt đề phòng, môi mỏng cong lên vẽ ra đường cong đẹp mắt.

"Vốn là anh muốn làm như vậy, nhưng bây giờ thay đổi chủ ý."

Cầm một túm tóc trên vai cô vuốt khẽ, đôi mắt ở phía sau tròng kính màu đen nhìn chăm chú vào dung mạo cô, cái mũi nhỏ vểnh cao cùng với cái miệng nhỏ nhắn. "Bỏ đi những thứ khác không nói, anh lại càng ngày càng cảm thấy, chúng ta thật ra thì thật thích hợp."

Cố Lạc cười nhạt một tiếng, chán ghét đem tóc từ trong tay anh kéo trở về, muốn đi.

Đâu dễ dàng như vậy? Thi Dạ Triêu lập tức biến thành hai tay rảnh rang chống trái phải bên người cô. "Đây khá thua thiệt em dùng nụ hôn nhiệt tình như vậy tới nói cho anh biết, thật ra thì khi hôn đối tượng của anh cùng hôn em loại phụ nữ nhìn qua kinh nghiệm phong phú nhưng kỹ thuật hôn cực kém cảm giác cũng không tệ lắm."

Lại nói đêm đó, Cố Lạc tức giận vô cùng, ánh mắt biến đổi, chợt hất cằm lên."Vậy sao? Vậy anh có muốn cảm thụ nhiệt tình của tôi một lần nữa hay không?"

Môi phấn trắng nõn nà không son môi, gần trong gang tấc, bất đồng với đôi con ngươi màu đen bởi vì cố ý khiêu khích mà cọ rửa một tầng sóng nước mênh mông, là khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận mạnh mẽ.

Không biết đầu Tiểu Báo Tử này đem móng vuốt giấu ở nơi nào, nhưng Thi Dạ Triêu nguyện ý theo cùng, không tiếng động mà nhanh chóng lấy mắt kính của mình xuống lại treo ở trước ngực cô, giữ chặt sau gáy cô nâng lên đầu của cô, không nói lời gì cúi đầu hôn cái miệng nhỏ.

Môi của anh áp xuống thì mang theo một cỗ ý vị nghênh chiến cường hãn, cánh môi hai người dày đặc chặt chẽ dính vào cùng một chỗ, nhiệt độ truyền tới mang theo chút ít lạnh lẽo, lại khiến trái tim Cố Lạc vô hình run rẩy.

Quả nhiên là người học việc.

Thi Dạ Triêu ngậm môi của cô chút nhẹ chút nặng (miệng đồng ý), thừa dịp cô còn kịp phản ứng lại cạy kẽ răng, lưỡi linh hoạt vọt vào. Trực tiếp như thế, đầu óc Cố Lạc trong nháy mắt liền "ông" một tiếng.

Anh ở trong miệng cô tàn sát bữa bãi, cuốn cái lưỡi của cô truy đuổi. Cô tránh, anh cũng không cưỡng bách, chờ cô lơi lỏng lại lần nữa quấn lấy.

Bởi vì không tách rời như vậy, dưỡng khí trong phổi cô càng mỏng manh, trong óc hò hét loạn lên, lực chú ý phân tán, cơ hồ không có phát giác Thi Dạ Triêu trong lúc đó có tạm ngừng một lần. Cánh môi cô khẽ nhếch, gò má ửng đỏ, ánh mắt trở nên mê ly, khó được lộ ra bộ dáng đáng yêu ngớ ngẩn như vậy.

"Nếu như em chỉ có dưới tình huống uống say mới có thể trở nên nhiệt tình, anh không ngại để cho em lại đi chà đạp rượu của anh."

Thi Dạ Triêu cười nhạo rất rõ ràng, Cố Lạc trong nháy mắt lấy lại tinh thần, kéo xuống đầu của anh, hai người lần nữa dính hôn.

Thi Dạ Triêu thầm nghĩ người phụ nữ này thật là thông minh, học hỏi rất nhanh, ít nhất lần này đã đáp lại anh, nâng đầu của cô tính toán cái hôn này sâu hơn, nhưng đúng lúc dò vào, chợt cảm thấy đầu lưỡi truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt bén nhọn, trong miệng nhanh chóng lan tỏa một cỗ mùi máu tươi .

Hôn không thể không bỏ dở, Thi Dạ Triêu nghiêng đầu nhổ ngụm máu, môi mím thật chặt nhìn cô chằm chằm.

Cố Lạc ngoài miệng tự nhiên cũng dính máu của anh, đầu lưỡi ở trên môi khẽ xoay một vòng quét ra màu đỏ hồng, lộ ra vẻ mặt thực hiện được."Vậy không biết loại 'nhiệt tình' này để lại cho anh cảm giác như thế nào?"

Cô lần này cắn một chút cũng không lưu tình, Cố Lạc cũng đã chuẩn bị tốt tư tưởng anh sẽ giận dữ, thậm chí đã chuẩn bị xong anh sẽ động thủ phản kích. Nào biết anh chỉ lấy mu bàn tay chậm rãi lau vết máu trên môi, nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, sau đó đáy mắt lại hiện ra nụ cười bí ẩn, khóe mắt cong lên tiến tới gần cô, thân thể cơ hồ hoàn toàn dán lên cô, mà ngón tay ở bên môi cô vuốt giọt máu kia.

Cố Lạc không thích nụ cười của anh bây giờ, né tránh anh đụng chạm."Anh muốn làm gì?"

"Anh muốn làm gì?" Thi Dạ Triêu lặp lại, cố ý càng thêm dán chặt cô, để cho cô rõ ràng cảm thụ thân thể anh từ từ thức tỉnh một ít nơi, cúi đầu ở bên tai cô tựa như hôn lại không phải là hôn. Cố Lạc vừa muốn đẩy anh ra, liền nghe anh ở bên tai mình nói liên tiếp cơ hồ làm cho trái tim cô chợt dừng lời nói đến miệng.

"Hiện tại liền nói cho em biết anh muốn làm gì: Anh muốn dẫn em về nhà hoặc là trực tiếp ở chỗ này, xé váy của em, ở dưới tình huống em không có bất kỳ chuẩn bị hung hăng tiến, vào, em, một cái đến cùng, không chút lưu tình."

. . . . . .

. . . . . .

Suy nghĩ của Cố Lạc bởi vì lời nói của anh ngừng mấy giây, sau đó ra sức đẩy anh ra, hai mắt trợn tròn.

"Làm sao anh luôn khiến cho tôi muốn đánh anh như vậy!"

"Như nhau."

". . . . . ."

Hai người bọn họ, từ lúc mới bắt đầu phương thức chung đụng cũng không bình thường, phát triển đến bây giờ vẫn sẽ không bình thường. Thi Dạ Triêu đưa tay đem mắt kính giắt ở cổ áo cô gỡ xuống, tầm mắt thuận tiện dừng lại chốc lát ở một chút phong cảnh lộ ra trước ngực cô.

Cố Lạc hé mắt, toàn bộ tinh thần đề phòng, chỉ sợ một động tác của anh thật sự sẽ xé quần của cô.

Lúc này vừa vặn có một người phụ nữ gan dạ ăn mặc mát mẻ đi qua, quần áo rất là khêu gợi, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn bên này, cùng chống lại ánh mắt Thi Dạ Triêu, bước chân không ngừng phong tình vạn chủng cười cười.

Thi Dạ Triêu đối với người phụ nữ kia nét mặt nhàn nhạt, khóe miệng cũng không động tới, chỉ liếc về phía kia liền thu hồi tầm mắt.

Người phụ nữ vẻ mặt lúng túng rời đi, Thi Dạ Triêu mang mắt kính đeo trở lại, đánh giá Cố Lạc, nói: "Yên tâm đi, bộ quần áo hôm nay em mặc cứu em một mạng."

****

Nhan Hạ mới vừa kết thúc một hội nghị trở lại, còn chưa có ngồi vững vàng liền bị một cuộc điện thoại của Cố Lạc gọi đi. Hai người gặp mặt, vừa nhìn thấy sắc mặt của Cố Lạc, Nhan Hạ cũng biết có chuyện: "Đã xảy ra chuyện gì? Cậu không phải là đang ở cùng ba cậu cùng anh trai cậu sao?"

"Đi rồi."

Cố Lạc đem ly cà phê đã lạnh hết trong tay kia ừng ực ừng ực uống hết, tựa hồ cảm giác không đã nghiền lại rót một ly rượu. Nhan Hạ vừa hồ nghi nhìn cô, vừa cùng cô chạm cốc."Chuyện vị hôn phu của cậu như thế nào? Đính hôn rồi hả?"

Chất lỏng trong miệng Cố Lạc mới vừa nuốt xuống, động tác dừng lại, nhíu nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc y hệt tuyên thề."Mình không bao giờ dính vào thứ này nữa, tuyệt không."

Trực giác Nhan Hạ cho là cái này có liên quan đến Thi Dạ Triêu, thử thăm dò hỏi cô: "Cậu và Thi Dạ Triêu say rượu loạn tính rồi hả ?"

"Không có." Bởi vì loạn hẳn là chỉ có một mình cô, người đàn ông kia kia căn bản là cố ý đang hưởng thụ cô bị loạn, hồi tưởng Thi Dạ Triêu trong khoảng thời gian này đối với cô làm đủ loại, Cố Lạc ép không được giận.

Nhan Hạ biết được vị hôn phu trong truyền thuyết nguyên bản chính là Thi Dạ Triêu, cằm đều muốn rớt xuống, vẻ mặt không biết nên vui mừng hay là kinh sợ. "Cái này gọi là vận mệnh đi? Cậu và hai người đàn ông của Thi gia, đời này đều quăng không rõ quan hệ rồi."

Cố Lạc muốn đến chỗ Nhan Hàn đón con trai, Nhan Hạ lâu rồi không có đến nhà anh họ hỏi thăm sức khỏe, liền đi cùng một đường.

Trấn nhỏ tuy nhỏ, nhưng cảnh sắc cực tốt, cả năm du khách nối liền không dứt, trên trấn các loại hoạt động hấp dẫn du khách biểu diễn hừng hực khí thế. Lúc họ lái xe chạy đến, Lục Kya Việt đi theo Nhan Hàn cùng con trai Nhan Dịch cùng đi trên đường xem biểu diễn. Chị dâu họ chuẩn bị gọi điện thoại gọi ba người trở lại, Nhan Hạ liền ngăn trở."Để cho bọn họ chơi đi, em cùng Lạc cũng đi dạo một chút, nói không chừng còn có thể đụng phải đấy."

Người trên đường phố thật không ít, náo nhiệt khác thường, Nhan Hạ cố ý mang cô hóa giải tâm tình hỏng bét, lôi kéo cô nơi này đi dạo chỗ kia xem một chút, líu ríu nói không ngừng. Cố Lạc biết dụng tâm của cô, phối hợp đi theo vừa cười vừa nháo, không muốn mất hứng.

Hai người đi dạo đã lâu liền cảm giác khát nước, Nhan Hạ để Cố Lạc đi chơi trò chơi khảo nghiệm tính chính xác có thưởng, mình chạy đi mua hai cái Ice Cream, khi trở về Cố Lạc đã ôm một đống lớn phần thưởng đang đợi.

Phần thưởng cũng không đáng tiền, đều là mấy thứ giá rẻ, Nhan Hạ từ trong đống đồ lựa hai kẹp tóc trang sức đáng yêu học dáng vẻ đứa bé bên cạnh, cài lên ình cùng Cố Lạc, sau đó mới đem Ice Cream đưa cho cô.

"Cho, thân ái, đây là thù lao cậu hoàn thành nhiệm vụ."

Cố Lạc cố tình quét mắt nhìn, rõ ràng là ghét bỏ."Đây thật sự là thù lao thấp nhất lần đầu tiên mình được nhận trong khi làm nhiệm vụ."

"Cậu đã nói giá tiền là cùng độ khó của nhiệm vụ có liên quan trực tiếp đó thôi."

"Nữ nhân hẹp hòi."

Cố Lạc cười đâm cô, đem túi phần thưởng trang sức đổi sang một tay rồi mới đón cái Ice Cream cỡ bự.

Nhắc tới cũng khéo, một đám bạn nhỏ không biết từ nơi nào xông ra, vui chơi xuyên qua đám người, một người trong đó còn đụng phải Cố Lạc. Cũng liền vào lúc đó, cô đột nhiên cảm thấy trọng lượng trên tay chợt căng lên, Ice Cream đã nắm ở trong tay hình như biến thành một khối để cho cô căn bản bắt không được, cứ như vậy lại từ trong tay chảy xuống "bốp" một tiếng rơi xuống đất, còn cọ dơ bẩn quần của cô.

Nhan Hạ bất đắc dĩ cực kỳ, lại không thể tức giận với đứa bé, vội móc ra khăn giấy ngồi xổm xuống giúp cô lau."Đợi lát nữa trở về chỗ Nhan Hàn tẩy đi vậy."

Không thấy cô đáp lại, Nhan Hạ ngẩng đầu, đối diện với nét mặt giống như đang suy tư điều gì của Cố Lạc."Thế nào? Đụng đau cậu rồi hả ?"

"Không có." Cố Lạc cũng không biết vì sao, khép lại bàn tay đang mở ra, tất cả bình thường, vậy vừa nãy là chuyện gì xảy ra. . . . . .

Hai người cảm thấy thời gian không sai biệt lắm thời điểm vừa khéo tìm được Lục Kya Việt.

Nhan Hàn đứng ở trong đám người, mà Lục Kya Việt thế nhưng ngồi ở trên vai của hắn bằng tầm nhìn tốt quan sát biểu diễn trên sân khấu, cười đến ngửa tới ngửa lui. Lục Kya Việt so với đứa bé cùng lứa xem như phát dục vượt mức quy định, tay dài chân dài người cao, cũng may mà vóc người Nhan Hàn cường tráng mới có thể chịu được nó.

Cố Lạc xa xa thấy Lục Kya Việt, trên khuôn mặt nhỏ bé non nớt kia rất ít có thể nhìn thấy nụ cười tùy ý này, buồn bực phiền não trong lòng không khỏi giải tán rất nhiều. Nhan Hạ ở một bên cảm thán, "Kya Kya tên tiểu hỗn đản này ở trước mặt chúng ta giả dạng làm một bộ dáng tiểu đại nhân, thật ra thì còn không phải vẫn là một tiểu tử thúi sao."

Cố Lạc cũng không phản bác, một hồi lâu mới nói một câu: "Mỗi lần thấy Kya Kya như vậy, mình cảm thấy may mắn bản thân lúc trước quyết định giữ lại nó."

Nhan Hạ hiểu cô, "Cũng không biết là mạng cậu tốt hay là nó tốt số, cậu có một người con trai tri kỷ như vậy, nó có một người mẹ như vậy, Kya Kya hiểu chuyện lại thông minh, về sau nhất định là một người đàn ông khó lường."

"Mình không muốn nó có nhiều khó lường." Ánh mắt Cố Lạc ấm áp: "Mình chỉ muốn nó có thể như đứa trẻ bình thường khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, làm chuyện muốn làm, yêu người muốn yêu, cách xa tất cả nguy hiểm."

Khen ngợi kết thúc, Lục Kya Việt rốt cuộc phát hiện Cố Lạc, giùng giằng từ trên vai Nhan Hàn nhảy xuống, vạch ra đám người hướng cô không kịp chờ đợi đã chạy tới, đến bên cạnh dừng lại bước chân, nhìn chằm chằm đồ trang sức phim hoạt hoạ trên đầu hai người, bĩu môi."Nữ nhân ngây thơ, Ân Ân cũng sẽ không mang vật này chơi."

Nhan Hạ mỗi lần ở cùng nó cũng không tránh được ý nghĩ xé rách cái miệng nhỏ nhắn lời nói ác độc của nó, không thấy mặt lại nghĩ tới nó, định dùng sức chà xát khuôn mặt của nó cho hả giận, sau đó lại hôn hôn.

Lục Kya Việt rất nể tình không có ở trước mặt cô lau đi nước miếng trên mặt mình, lông may nhỏ vo thành một nắm, chọc cho Cố Lạc cười không ngừng.

***

Vật nhỏ biết được ngày nghỉ của cô đã kết thúc phải đi làm nhiệm vụ, người lại trở nên trầm mặc. Cố Lạc vì dụ dỗ con trai, dẫn nó đến khách sạn tương đối nổi tiếng của Vancouver ăn cái gì đó. Bình thường hai mẹ con trải qua cho tới bây giờ đều là cuộc sống của người bình thường, cực ít xa xỉ như vậy.

Thế giới xã hội thượng lưu là như thế nào, Lục Kya Việt không biết, cũng không muốn hiểu rõ, hôm nay lại hỏi Cố Lạc một câu như vậy: "Mẹ ở Cố Gia, bọn họ gọi mẹ là gì? Tiểu thư?"

Cố Lạc đang giải quyết con tôm hùm lớn, thuận miệng trả lời nó: "Không có, trực tiếp gọi tên mẹ."

"Vậy có phải hay không còn có rất nhiều người giúp việc tạo điều kiện ẹ sai khiến?"

"Trong nhà không có nhiều người giúp việc như vậy, Cố Doãn ở đấy, hộ vệ so với người giúp việc nhiều hơn." Chỉ là cũng may, người muốn từ chỗ của hắn lấy được ích lợi so với người muốn mạng hắn nhiều hơn rất nhiều."Thế nào đột nhiên hỏi những thứ này?"

Lục Kya Việt đối với Cố Gia cũng không có bao nhiêu hứng thú, "Mẹ, người chừng nào thì mới có thể không đi làm những chuyện nguy hiểm kia nữa?"

"Có lẽ. . . . . Nhanh thôi."

Cha con Cố gia không muốn để cho cô cả đời ở Athena, chờ gả cho người khác, những thứ chiến tranh nguy hiểm kia sẽ dần dần cách xa cô.

Chẳng qua hiện tại Cố Lạc tình nguyện lựa chọn chiến tranh, cũng không nguyện gả cho Thi Dạ Triêu. Nhưng cô rất hiểu rõ, hôn sự này đã định, lấy lực của cô một người hoàn toàn không thể thay đổi.

Cố Lạc đắm chìm trong cảm xúc hỏng bét này thì ăn không ngon, mắt tùy ý đảo qua, bỗng dưng dừng lại.

Một người đẹp tóc vàng tay kéo một người đàn ông đang đi qua trước mặt bọn họ, người đàn ông vốn là chuyên chú nghe điện thoại, hình như tiếp nhận được tầm mắt của cô, nghiêng đầu mắt nhìn về phía này.

Là Thi Dạ Triêu.

Anh nhìn thấy Cố Lạc, tự nhiên cũng thấy Lục Kya Việt.

Tầm mắt ba người trên không trung tiếp xúc ngắn ngủi, lại đồng thời dời đi như không có chuyện gì xảy ra. Một nam một nữ một đứa bé, trên mặt đều là một vẻ mặt hờ hững, chỉ coi đối phương là người không quen biết.

Chỗ Thi Dạ Triêu cùng mỹ nữ tóc vàng kia ngồi cách bọn họ cũng không xa, cách mấy bàn ở sau lưng Lục Kya Việt. Người đẹp gọi món ăn, thấy anh còn đang nghe điện thoại, không nói hai lời liền lấy điện thoại di động của anh tắt đi.

Hành động lớn mật như thế, Thi Dạ Triêu thế nhưng cũng không có phản ứng không vui gì, điều này cũng làm cho Cố Lạc âm thầm lấy làm kinh hãi, hai mắt không khỏi âm thầm nhìn mỹ nhân kia nhiều hơn, tò mò quan hệ hai người này.

Thật ra thì Lục Kya Việt nhìn ra, giữa hai người này có lẽ căn bản không giống quan hệ bạn bè như Nhan Hạ nói cho cậu biết chỉ là thỉnh thoảng "thân mật", nhưng sau khi cái đầu nhỏ của cậu phân tích cho ra kết luận là: cậu cũng không biết rõ Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu đến cùng là có chuyện gì xảy ra, đủ loại dấu hiệu tỏ rõ Cố Lạc cũng không muốn quá mức đến gần hắn ta, nhưng trên thực tế chung quy lại tránh không khỏi.

Mà bởi vì nguyên nhân Thi Duy Ân, cậu cũng không thích người đàn ông này.

"Lạc Lạc." Lục Kya Việt nhìn như vô tình đàm luận lôi chuyện của cô ra: "Mẹ đã gặp vị hôn phu của mình rồi sao?"

Cố Lạc còn chưa có nói cho nó chuyện khiến cho cô cực kỳ nhức đầu, "Đã thấy"

"Ồ." Lục Kya Việt suy nghĩ một chút, chọn từ Nhan Hạ thường dùng: "Vậy hắn ta hợp khẩu vị của mẹ sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Cố Lạc không cần ngẩng đầu cũng biết tầm mắt đùa giỡn của Thi Dạ Triêu đang nhìn mình chằm chằm.

18. Chương 18

Cái vấn đề này hình như khiến Cố lạc rất khó trả lời, Lục Kya Việt nửa ngày không đợi được đáp án của cô, lại theo bản năng quay đầu nhìn lại Thi Dạ Triêu.

Ở bàn đó, mỹ nữ tóc vàng đang chậm rãi mà nói một đề tài, mà hai tay Thi Dạ Triêu chống đầu, tư thái nhàn nhã, cười như không cười, rõ ràng là một bộ dáng lắng nghe, ánh mắt lại đang nhìn bên này, nói chuẩn xác là nhìn Cố Lạc.

Lục Kya Việt quay đầu trở lại, mân mân miệng nhỏ, không nghĩ ra mình quay đầu lại làm gì.

"Mẹ không muốn nói về cái vấn đề này." Khóe miệng cậu dính ít đồ ăn, Cố Lạc cầm khăn giấy đưa tay xoa xoa cho cậu.

Lục Kya Việt nghiêng đầu, "Xem ra hắn không phải món ăn của mẹ."

"Đối với ta mà nói người nọ tựa như con rắn chán ghét như vậy, âm hiểm ác độc làm đủ trò xấu còn luôn cố ý giả bộ bộ dáng vô hại, trong ngoài bất nhất ra vẻ đạo mạo, ngụy quân tử đích thực là tiểu nhân, không hiểu được tôn trọng phụ nữ, chỉ biết lấy ích lợi làm giao dịch, không có nhân tính, mười phần khốn kiếp." Cố Lạc ác ngại (hung dữ chán ghét) nhẹ liếc về bên kia một cái.

Bị bình phẩm từ đầu đến chân "món ăn kia" vẫn là cái tư thế kia cái biểu tình kia, giống như người bị quở trách trong miệng cô căn bản không có quan hệ gì với anh.

Cố Lạc không suy nghĩ lựa chọn tính từ thật quá đáng, Lục Kya Việt lại nghe ra chút đầu mối: "Mẹ biết chú kia? Hai người rất quen?"

"Không biết, không quen."

"Vậy sao mẹ lại hiểu rõ chú ấy như vậy?"

". . . . . ." Cố Lạc cứng họng, trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong.

Thi Dạ Triêu nhất thời liền cười một tiếng, khóe mắt hơi cong, thu hồi tầm mắt. Mỹ nhân tóc vàng kia cho là anh cười bởi vì mình nói chuyện thú vị, "Em đã nói rất có ý tứ đi?"

Thi Dạ Triêu gật đầu, lời nói mang hai ý nghĩa."Không sai, là rất có ý tứ."

Thấy dáng vẻ anh tâm tình không tệ, mỹ nữ nhân cơ hội nói ra mục đích của mình."Evan, buổi tối em đến chỗ anh có được hay không?"

Có lẽ bản thân Cố Lạc cũng không phát hiện, lực chú ý của cô bởi vì câu này lập tức liền tập trung đến trên người Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu trầm ngâm chốc lát, khẽ nâng con mắt quét bên kia, lần nữa gật đầu.

"Được."

Cố Lạc trong lòng cười lạnh, hắn là lại thêm một cái: cuộc sống riêng tư hỗn loạn!

Cô nên chọn thời gian đi bệnh viện kiểm tra một chút, đừng để nhiễm bệnh gì của hắn mới phải.

***

Từ Ngao điện thoại tới đây thúc giục cô lập tức về đơn vị, cảm xúc của Lục Kya Việt xuống thấp vô cùng, Cố Lạc vẫn là theo thường lệ đưa nó đến chỗ Nhan Hạ.

Lúc bọn họ đến Nhan Hạ đã sớm chờ ở lầu dưới, sau khi nói lời từ biệt, Lục Kya Việt hướng Nhan Hạ đi tới. Mặc dù loại chia ly này đã đếm không biết bao nhiêu lần, từ khi cậu là đứa trẻ lớn một chút do cô ôm đưa đến trong ngực Nhan Hạ, rồi đến hôm nay cậu lôi kéo vali hành lý nhỏ của mình từ bên người cô tránh ra, Cố Lạc trong lòng thủy chung đều là mâu thuẫn.

Cô chứng kiến cậu lớn lên, cho cậu một phần tình thương của mẹ cùng một phần che chở, nhưng là từ đầu đến cuối, cái nhà này đều là không hoàn chỉnh. Cô nhìn ra được, lúc Lục Kya Việt cùng Nhan Hàn ở chung một chỗ là lúc cậu đặc biệt vui vẻ, bởi vì cậu có thể đem người đàn ông này ảo tưởng thành cha của mình.

Một số tình cảm, một mình Cố Lạc rốt cuộc là không cách nào cho. Ngày trước nghĩ tới, sau này cô cho dù là gả cho người khác, thân phận của Lục Kya Việt cũng không khác con riêng. Vì bảo vệ an toàn của cậu, quan hệ của Cố Lạc với cậu căn bản không cách nào ra ngoài ánh sáng, Cố Gia sẽ không cho phép chuyện cô có một người con trai.

Chỉ là việc đời khó đoán, ai cũng sẽ không nghĩ đến đối tượng kết hôn Cố Gia vì cô an bài lại là Thi Dạ Triêu. Hai bí mật lớn nhất trên người cô, ngay từ đầu đều bị anh đã nhìn rõ ràng, hoàn toàn không có biện pháp che giấu.

Thi Dạ Triêu lần này không có đem chuyện của Lục Kya Việt tiết lộ cho Cố Doãn, trong lòng anh đánh cái chú ý quái quỷ gì Cố Lạc tạm thời đoán không ra, dứt khoát chờ anh chủ động nhắc tới, Lục Kya Việt tạm thời an toàn, cô cũng không có quá nhiều lo lắng.

Trước khi đi, cô còn phải đi làm một chuyện khác.

Sau khi Thi Dạ Diễm tự lập môn hộ, sự nghiệp từ đen tẩy trắng làm càng lúc càng lớn, thường xuyên gia tăng bay tới bay lui tới Mỹ. Trước khi Cố Lạc đi tìm anh cũng không xác định anh bây giờ vẫn còn ở Vancouver hay không, xây dựng tâm lý thật lâu cũng không đủ dũng khí, vẫn bồi hồi giữa hai lựa chọn chỉ gọi điện thoại cho anh hay là muốn thấy mặt anh.

Nhưng trợ lý của Thi Dạ Diễm Bách Vĩ nhận ra Cố Lạc, lần nữa trong lúc vô tình thấy cô, sau đó không khỏi nâng cổ tay xem đồng hồ: này cũng sắp nửa giờ đã qua, cô nương này rốt cuộc đang làm gì?

Anh nghĩ không thông, đi báo cho Thi Dạ Diễm, mà Thi Dạ Diễm đại khái đoán được nguyên nhân cô tìm đến mình, xử lý xong công sự liền tự mình xuống gặp cô.

"Em còn tính đứng ở lầu dưới công ty anh bao lâu?" Thi Dạ Diễm đột nhiên xuất hiện, đối đãi với cô như thường ngày. Vốn định mời cô đi quán cà phê lân cận, Cố Lạc cự tuyệt, lắc đầu.

"Không cần phiền phức, em chỉ là tới nói cho anh một chuyện, sau đó còn muốn đuổi theo máy bay." Cố Lạc cúi hạ con ngươi, ở trước mặt anh lần đầu tiên hiểu cái gì gọi là khó có thể mở miệng."Thật ra thì em. . . . . Là tới cùng anh. . . . . ."

Hai chữ tiếp theo, Cố Lạc vô luận như thế nào cũng không nói ra miệng, cô chưa bao giờ nghĩ hạ thấp mình như vậy, vẫn nắm chắc tốt như vậy. Nhưng hôm nay kích thích thật sự quá lớn, hình như làm tâm tình của cô nứt ra một lổ hổng khiến những thứ đè nén kia nhân cơ hội chạy ra ngoài, mới khiến cho cô mượn rượu làm chuyện hồ đồ.

Suy nghĩ trở lại đêm đó, cô làm chuyện hồ đồ đâu chỉ với Thi Dạ Diễm, với Thi Dạ Triêu càng thêm hồ đồ.

Cô khó mở miệng như vậy, Thi Dạ Diễm lại là người không có tính nhẫn nại, đã đợi lại đợi, không thể không trực tiếp cho cô trả lời: "Nếu như em là muốn nói chuyện lần trước, như vậy anh tiếp nhận lời xin lỗi của em, còn nữa, không cần bởi vì chuyện này không dám gặp anh, con gái của anh bởi vì em không nhìn tới nó đã cùng anh náo loạn nhiều lần."

Cũng không phải là thật trách cô, chỉ là anh biết chỉ có nói như vậy mới có thể khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cố Lạc nháy mắt, dở khóc dở cười."Anh nhất định phải trực tiếp như vậy? Không thể để ý cảm thụ của em sao?"

Nghe vậy, Thi Dạ Diễm thật là có chút không vui."Thời điểm em cởi quần áo của anh có suy tính đến cảm thụ của anh không? Người phụ nữ của anh về nước đã ba tháng rồi, có cần khảo nghiệm tự chủ của anh như vậy không?"

Ngày ngày phòng không gối chiếc cũng không phải là dễ chịu, nhất là đàn ông như anh. Cố Lạc bị anh trọc cười, không khí quái dị lúc trước trong nháy mắt biến mất không bóng dáng, hai người cứ như vậy lần nữa tìm về mối quan hệ anh em như ban đầu.

Nhưng cô vẫn để ý, cho nên ánh mắt nhìn anh vẫn như cũ tràn đầy tự trách cùng xấu hổ. Thi Dạ Diễm xoa xoa đầu của cô, động tác cùng thái độ một chút cũng không xem cô là phụ nữ."Đêm đó trước khi anh đến bữa tiệc xảy ra chuyện gì em thật không có ý định nói với anh một chút?"

Cố Lạc nhất định có chuyện gạt anh, nếu không sẽ không thay đổi thành như vậy. Nhưng chuyện cô không muốn nói, Thi Dạ Diễm tôn trọng cô, không hỏi Thi Thác Thần cùng Kỷ Linh một tiếng, càng không có hỏi Cố Bạch Bùi, không có hỏi bất luận kẻ nào.

Cố Lạc chung quy cái gì cũng không nói cho anh, nếu như cô giải quyết được, anh cũng không cần thiết biết, nếu như cô không giải quyết được, như vậy anh sớm muộn gì cũng sẽ biết.

***

Cố Lạc đến căn cứ Athena vì nhiệm vụ mà chuẩn bị, cô là quân nhân chuyên nghiệp, nháy mắt thay đồng phục tác chiến cũng đã đem việc phiền lòng bên ngoài tạm thời ném tất cả ở sau ót.

Phòng hội nghị tác chiến, Từ Ngao phát ỗi đội viên phần tài liệu, lưng dựa cái bàn khoanh tay mà đứng, giải thích chi tiết quy tắc nhiệm vụ cũng phân chia bộ phận cụ thể mỗi đội viên cần phụ trách.“Có cái gì không rõ, hiện tại đưa ra câu hỏi.”

Ace phủi phủi tài liệu, “Tại sao không phải bảo vệ phụ nữ?”

Tầm mắt Từ Ngao từ trên đầu hắn xẹt qua, nhìn về phía những đội viên khác: “Vấn đề kế tiếp.”

Cố Lạc: “Tôi có thể không đi không?”

Từ Ngao nhe răng cười một tiếng, “Lần này cần ba người tiến hành tiếp cận bảo vệ hắn, tôi, Ace, sau đó là cô, có một số việc có phụ nữ sẽ dễ dàng hơn, cô biết.”

Cố Lạc khẽ hừ không có biểu cảm gì, đem tài liệu ném cho anh.“Vậy tôi không thành vấn đề.”

“Được, hai ngày sau lên đường.”

Là người đứng đầu một tổ chức, Tác Nhĩ cố ý yên lặng thối lui thoái vị nhường cho những người khác, có lời đồn đãi hắn nghiêng về mấy người được đề cử, khiến những người dưới quyền hắn bất mãn. Người dưới tay hắn không phải vật trong ao, lòng dạ độc ác tham lam quá sâu, nhiều lần âm thầm hãm hại với ý đồ khiến hắn soán vị, hắn một cái cũng không trúng kế, vì vậy mới phát sinh chuyện nhóm người Từ Ngao Cố Lạc đi giải cứu hắn. Tác Nhĩ âm thầm điều tra, vẽ dung mạo người xuống tay xong, liền muốn tìm một cơ hội bắt được đối phương trước.

Trên đời này tồn tại rất nhiều chân lý, trong đó một cái chính là có tiền có thể sai khiến ma quỷ. Bên cạnh hắn có người bị mua chuộc, vì lý do an toàn tuyệt không thể an bài bất luận kẻ nào tới gần bản thân bảo vệ như trước nữa.

Tác Nhĩ lại gặp Từ Ngao cùng Cố Lạc lần nữa, ban đầu cũng không nhận ra bọn họ, chỉ có một tia hoài nghi, đó là loại khí chất từ chối người ngoài ngàn dặm trên người Cố Lạc khiến cho hắn xác định. Cố Lạc không có hóa trang, hoàn toàn vốn có, còn cố ý mặc quần áo tương đối trung tính hóa, tóc buộc lên ở sau ót, cách ăn mặc rất là khiêm tốn.

Từ Ngao đang cùng Tác Nhĩ thương lượng chi tiết cụ thể, Ace ở bên cạnh, Cố Lạc cố ý đứng ở vị trí xa nhất, còn đưa lưng về phía bọn họ.

Tầm mắt Tác Nhĩ một mực trên người cô đảo quanh, Ace ở sau lưng hắn khinh thường cong miệng: Ngay cả hắn cũng không theo đuổi được người phụ nữ này, người này đã là bố của hai đứa bé còn cố gắng nhúng chàm?

Chuyến bay đi nước Z cất cánh lúc gần tối, lúc lên máy bay Cố Lạc mới phát hiện ra chỗ mình ngồi cùng Tác Nhĩ là song song kề bên. Tác Nhĩ vừa đi lên liền nhắm mắt nghỉ ngơi không dự định quấy rầy cô, huống chi giữa hai vị trí cách chút cự ly, Từ Ngao cho cô một ánh mắt an tâm, Cố Lạc mới ngồi xuống cài dây an toàn.

“Tôi rốt cuộc biết lần đó vẻ mặt cô ấy là thế nào rồi.” Ace nhỏ giọng nói: “Đổi thành người khác dùng ánh mắt ấy nhìn cô ấy, sớm bị cô ấy ném qua vai đi.”

Từ Ngao kéo khóe miệng, liếc nhìn tạp chí.“Cậu bị ném mấy lần?”

Ace ngượng ngùng cười.“Không nhiều lắm, đủ hiểu ra vài năm rồi.”

***

Thời điểm khi bọn họ bay đến nước Z, Lục Kya Việt sau khi tan học một mình đón xe đi mua quà sinh nhật cho Thi Duy Ân, mấy ngày sau chính là sinh nhật bảy tuổi của cô nhóc. Cố Lạc ở chỗ Nhan Hạ để lại một tấm thẻ, lúc cô không có ở bên cạnh Lục Kya Việt thì tất cả chi tiêu của nó đều ở trong cái thẻ kia. Lục Kya Việt đi rất nhiều nơi chọn lựa quà tặng cho cô nhóc, bởi vì không biết đưa cho cô nhóc cái gì, do dự quyết định mua hết toàn bộ.

Trở lại nhà Nhan Hạ, cô còn chưa có trở lại, Lục Kya Việt đem toàn bộ quà tặng theo thứ tự gạt ra, lại đem tiền chạy đi mua hộp đóng gói. Thi Duy Ân thích màu sáng, mà mấy cái hộp bao bên ngoài trang trí phần lớn là màu đậm .

Thi Dạ Triêu từ một tiệc rượu ra ngoài, thời gian không còn sớm, 72 vừa lái xe vừa hỏi anh: "Trực tiếp về nhà sao?"

Anh chợt nghĩ đến trong nhà có người phụ nữ phiền toái đó ở."Không."

"Muốn đi đâu?"

Thi Dạ Triêu báo địa chỉ, 72 âm thầm nhướng lông mày mao: nhà Cố Lạc.

Kết quả tự nhiên chụp hụt, lại quay đầu chuẩn bị đi đến nhà trọ của cô ấy, lại ngoài ý ở trên đường muốn thấy một màn thú vị. Thi Dạ Triêu phân phó 72 đem xe dừng ở ven đường, hạ cửa xe xuống nhìn sang.

72 không hiểu, mấy đứa trẻ đánh nhau có cái gì tốt để nhìn? Nói chuẩn xác là một đứa trẻ đối chiến mấy đứa trẻ —— không, là một đứa bé đang bị mấy đứa trẻ đánh.

Lục Kya Việt lại một lần bị đánh ngã trên mặt đất, trên mặt trúng một quyền, trong miệng nhất thời cảm thấy nóng hầm hập, còn chưa có bò dậy lại bị người đá mấy đá, khắp nơi đều đau, nhưng chính là không có nói ra một tiếng cầu xin tha thứ hoặc kêu đau.

Thi Dạ Triêu đốt điếu thuốc, thảnh thơi ngồi ở trong xe nhìn một màn này: Lục Kya Việt. . . . . .

19. Chương 19

Tuổi mấy đứa bé nhìn qua cũng lớn hơn so với Lục Kya Việt một chút, thể trạng cũng khỏe mạnh hơn so với nó, xuống tay không nhẹ không nặng, quyền cước tương gia khiến Lục Kya Việt chịu không ít thua thiệt.

Thi Dạ Triêu hút xong điếu thuốc này, mới mở miệng yếu ớt: "Cô trở về trước đi."

72 mặc dù hiếu kỳ, nhưng từ trước đến giờ rất ít nói nhiều, xuống xe mắt lại nhìn đứa trẻ bị đánh ở bên kia, quay người chặn một chiếc xe rồi rời đi.

Đám trẻ kia rốt cuộc dừng tay, đứa cầm đầu cảm thấy chưa đã ghiền, lại nhấc chân hung hăng đạp mấy cái lên mấy cái túi giấy lớn rơi vãi ở trên đất. Lục Kya Việt mặt đen lại, vùng vẫy nửa ngày cũng không thể ngồi dậy, cũng rước lấy thanh âm châm biếm của đám trẻ kia.

Sau đó có người cảm thấy có cái gì không đúng, xoay người lại đã nhìn thấy người đàn ông cao lớn tựa vào trước xe đang nhìn bên này. Đám con nít trực giác luôn là chuẩn nhất, cảm thấy người này không dễ chọc, kiêng kỵ cảm giác bị áp bức vô hình trên người anh, uy hiếp Lục Kya Việt mấy câu liền vội vã chạy mất.

Lục Kya Việt đợi tất cả bọn nó giải tán mới nhìn thấy một người đàn ông đứng ở bên kia đường, mắt có chút sưng, không thấy rõ diện mạo đối phương, nhưng là từ hình dáng cùng cảm giác biết đó là ai. Bởi vì biết, mới càng không muốn ở trước mặt hắn bêu xấu, cắn răng nhịn đau chống lên nửa người, nhe răng trợn mắt ngồi dậy, đau đến mồ hôi đầy đầu.

Tính tình nó quật cường rất giống với Cố Lạc, Thi Dạ Triêu nhìn một lúc, nhấc chân lên bước đi tới trước mặt nó đứng lại."Cần giúp một tay không?"

“Cám ơn, không cần.” Lục Kya Việt không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, nhưng rất nhanh lại phát hiện mình cự tuyệt quá tắc trách, bởi vì cậu sử dụng hơi sức toàn thân cũng không thể đứng lên, mà ngược lại ngã trở về, rốt cuộc không đứng dậy được.

Thi Dạ Triêu từ trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống cậu đang cố kiên cường, bất lực cùng ảo não, ngồi chồm hổm xuống buồn cười hỏi cậu: “Hiện tại thế nào? Cần giúp một tay không?”

Lục Kya Việt không lên tiếng, đầu nhỏ không tự nhiên xoay qua chỗ khác.

Cuối cùng vẫn là Thi Dạ Triêu ôm vật nhỏ này lên xe, nịt chặt dây an toàn cho cậu: “Đi bệnh viện?”

Lục Kya Việt lập tức cự tuyệt: “Cháu không đi bệnh viện, về nhà xử lý một chút là được.”

Người tuy nhỏ, vẫn còn biết cẩn thận, hiểu cùng anh xuất hiện ở bệnh viện không phải là ý kiến hay gì.

Lục Kya Việt báo địa chỉ của Nhan Hạ, Thi Dạ Triêu lại đem cậu mang về nhà của mình.“Nhà ta ở ngay gần đây, ủy khuất cậu một chút.”

Lục Kya Việt không nói gì, không muốn để cho hắn biết là mình sợ hắn.

***

Lục Kya việt nằm ở ghế sa lon màu trắng bằng da thật hết sức không được tự nhiên, trên ghế sa lon phủ lên một tầng vải vóc thật mỏng để trang trí, chính mình là một thân dơ bẩn khó tránh khỏi sẽ dính vào đi.

Thi Dạ Triêu cầm lên cái hòm thuốc xuống lầu dưới liền nhìn thấy trên ghế sa lon kia một bóng người nhỏ bé ngồi thẳng tắp, ngồi vào bên cạnh cậu, bắt đầu rửa sạch mấy chỗ bị đã thương tương đối nghiêm trọng trên người cậu, sau đó lại bắt đầu thoa thuốc cho cậu.

Vốn là việc rửa sạch vết thương bôi thuốc này, anh có thể gọi 72 đến làm. Thi Dạ Triêu là lần đầu tiên hạ mình phục vụ một người cùng mình không có quan hệ gì, vẫn còn là trẻ con.

Thủ pháp của anh chuyên nghiệp nhưng cũng không dịu dàng, Lục Kya Việt toàn bộ quá trình chỉ cắn chặt, chỉ ngẫu nhiên phát ra kêu rên nho nhỏ, sau đó đem đôi môi cắn chặt hơn. Thi Dạ Triêu cầm lấy băng gạc tỉ mỉ quấn ở trên cánh tay nhỏ của cậu: “Còn tưởng rằng con trai Cố Lạc thế nào cũng phải có một hai chiêu, mẹ cậu không có dạy cậu công phu? Không sợ cậu ở bên ngoài thua thiệt?”

Đánh nhau thì động tác Lục Kya Việt coi như linh hoạt, nhưng nhìn ra một ít công phu cũng không có, điều này làm cho anh khẽ lấy làm kinh hãi.

Trừ bỏ Nhan Hạ Nhan Hàn cùng Thi Dạ Diễm, Lục Kya Việt đã dưỡng thành thói quen im lặng mặc kệ kẻ nào đàm luận Cố Lạc, thậm chí ngay cả chuyện của mình cũng sẽ không nói nhiều một chữ, đây là từ nhỏ Cố Lạc giáo dục thành, là vì an toàn của cậu. Mà đối mặt Thi Dạ Triêu, Lục Kya Việt không biết nên xác định vị trí người này như thế nào, rõ ràng nên đem hắn phân chia đến phạm vi không được phép kia, nhưng trên thực tế nói hay không nói đối với cậu mà nói căn bản không có gì khác nhau.

Vẻ mặt của cậu giống như là đang làm cân nhắc nào đó, sau đó mới mở miệng: “Cô nói học công phu quá cực khổ.”

“Cứ như vậy?” Thi Dạ Triêu rõ ràng không tin.

“Đúng vậy.”

Thi Dạ Triêu khẽ xì chút xíu, “Là mẹ ruột sao?”

Lục Kya Việt chu cái miệng nhỏ nhắn, không vui.“Chẳng lẽ học công phu không khổ cực?”

Thi Dạ Triêu từ chối cho ý kiến, Lục Kya Việt lại nói: “Nếu như tương lai chú có đứa bé, chú cam lòng lại để cho con của mình ăn nhiều khổ như vậy?” Thấy hắn không có lên tiếng, cậu nho nhỏ mỉa mai một câu: “Như vậy chính là ba ruột hả?”

Thái độ cậu nhóc che chở Cố Lạc rõ ràng như vậy, khiến Thi Dạ Triêu trong mắt nhuộm thoáng ý cười, đem băng vải cố định tốt, mới trả lời: “Có lẽ cậu cho rằng cô ấy là vì muốn tốt cho cậu, nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, mỗi một người ba cũng sẽ hi vọng con của mình mạnh nhất, cũng không muốn nhìn thấy bọn họ

có một ngày sẽ bị người khác giẫm ở dưới lòng bàn chân mà không còn sức đánh trả, bây giờ cậu còn nhỏ, có thể để người ta bảo vệ, nhưng không ai có thể thời thời khắc khắc bảo vệ cậu, hơn nữa bảo vệ cậu cả đời."

Lục Kya Việt ngẩn ra, nghe Thi Dạ Triêu lại tiếp tục, lần này trong giọng nói dẫn theo mấy phần châm chọc: "Lục tiên sinh, đàn ông muốn bảo vệ một người phụ nữ cũng không phải dựa vào miệng nói mấy câu bảo vệ cô ấy là có thể, lúc cần thiết chỉ có thể dựa vào quả đấm."

Thi Dạ Triêu nói xong lời này, trong đầu Lục Kya Việt nhất thời xuất hiện khuôn mặt của hai người phụ nữ: Cố Lạc cùng Thi Duy Ân. Khóe miệng cậu bĩu một cái, không hề lên tiếng nữa, nhưng từ ánh mắt nhìn ra được đã có dao động, Thi Dạ Triêu nhíu mày: "Thế nào, ba cậu không nói qua cái này cho cậu?"

Cái vấn đề này khiến Thi Dạ Triêu đột nhiên cảm thấy chạm vào một chỗ đau nào đấy của Lục Kya Việt, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó trầm xuống, ánh mắt buồn bã, đứa bé rốt cuộc vẫn là đứa bé, sẽ không che giấu tốt tâm tình của mình, vẻ mặt bi thương rất nhanh toát ra .

Hai người cũng không nói chuyện, trong lúc nhất thời, không khí lại có chút đè nén.

Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm Tiểu Suất Ca mặt mày thanh tú một con mắt khẽ sưng to lên một hồi lâu, "Cậu là đứa bé của Cố Lạc cùng ai?"

Rất kỳ quái, sau khi hỏi ra cái vấn đề này, cảm xúc trong Thi Dạ Triêu chợt tăng thêm mấy phần không vui.

Không vui?

Cũng không chuẩn xác, giống như là nặng nề, nhưng lại quá nhỏ. Anh không tìm được từ thích hợp để hình dung, tóm lại ngay cả có điểm không thoải mái như vậy, vốn là đáp án vấn đề anh cũng không nhất định phải biết, nhưng hỏi ra miệng lại có loại ý niệm muốn biết.

Cảm giác kia giống như là. . . . . Trong cổ họng anh chợt có một cây gai.

Nhan Hạ ở dưới lầu nhà mình thấy Thi Dạ Triêu rất là giật mình, bởi vì Cố Lạc không có giao phó, cho nên cô không biết những lời có thể nói, những lời không thể nói. Thật may là Thi Dạ Triêu không hề hỏi cô cái gì, chỉ đem Lục Kya Việt một thân nhếch nhác giao cho cô liền đi, lời nói có liên quan tới Cố Lạc một chữ cũng không nói.

Nhan Hạ mang Lục Kya Việt đi bệnh viện làm kiểm tra, cũng may thương thế của nó nhìn dọa người nhưng cũng không lo ngại, bằng không cô thế nào cũng bị Cố Lạc lột da không chừng.

Cùng Lục Kya Việt đánh nhau chính là bạn học cùng lớp với cậu, bởi vì bộ dáng Lục Kya Việt khiến nữ hài tử thích, kết quả liền như vậy thành tình địch số một của các nam sinh. Hay bởi vì cậu đầu nhỏ thông minh thành tích ưu tú, vì vậy "về công về tư" cậu đều đối với đồng học đã tạo thành chút uy hiếp, thỉnh thoảng liền bị tìm phiền toái, chỉ có điều lần này đối phương bỉ ổi chút, chiến thuật biển người làm cho cậu bị thua thiệt.

Lục Kya Việt ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, đến ngày sinh nhật Thi Duy Ân đi bộ đã không thành vấn đề. Nhan Hạ tự mình cùng cậu lần nữa mua hộp đóng gói, rất dễ nhận thấy ánh mắt người phụ nữ này so với cậu tốt hơn rất nhiều, Thi Duy Ân thấy liền vui vẻ không nhịn được, đem mảnh bánh ngọt lớn nhất đẹp nhất cho Lục Kya Việt.

Thi Dạ Triêu ở trên mặt cậu thấy thỏa mãn, mà tầm mắt hai người chống lại thì thỏa mãn lập tức hóa thành khoe khoang. >_

"Evan, đáng tiếc bác không thích đồ ngọt, bánh ngọt này con và mẹ cảm thấy ngon nhất." Thi Duy Ân khóe miệng dính bơ nói.

Thoáng chốc, Lục Kya Việt khoe khoang lại hóa thành mất mác. Thi Dạ Triêu thông minh hơn người, không khỏi bật cười, mới hiểu rõ thì ra là địch ý tên tiểu tử này đối với mình tất cả đều là bởi vì Thi Duy Ân.

Đêm đó khi chia tay thì Thi Duy Ân lôi kéo tay Lục Kya Việt, có chút ý tứ lưu luyến không rời."Em muốn cùng cha đi tham gia hôn lễ của cậu, mẹ nói muốn dẫn em ở lại nước Z một đoạn thời gian mới trở về, cho

nên phải có một đoạn thời gian không thể thấy Kya Kya rồi, phải nghĩ đến em nha!"

Lục Kya Việt dĩ nhiên so với cô lại càng không nỡ, ở trên mặt cô hôn một cái."Chăm sóc mình."

Thi Dạ Triêu lúc ấy cũng ở đây, bởi vì lời nói của Thi Duy Ân ánh mắt không dễ dàng phát giác trầm tầm. Cậu của cô bé, người mà em trai của Du Nguyệt Như Hoàng Phủ Luật muốn kết hôn, chính là người phụ nữ đã từng bị anh vây ở bên cạnh hai năm.

Quá nhiều chuyện cũ, bị Thi Dạ Triêu ngăn chặn lại, không thể nghĩ, không muốn nghĩ.

***

Cố Lạc lúc trước từng ác ý đã hỏi anh là có đi tham gia hôn lễ của bọn họ hay không, Thi Dạ Triêu lúc ấy quả thật có ý tưởng bóp chết cô. Nhưng là không quá vài ngày, sau khi anh nhận được điện thoại của Thi Dạ Diễm, người muốn bóp chết lại biến thành em trai anh.

"Miami bên kia xảy ra chút vấn đề, em phải tự mình đi xử lý." Thi Dạ Diễm ở trong điện thoại hơi trầm mặc chốc lát, nói: "Anh thay em mang con gái qua bên kia."

". . . . . ."

"Thuận tiện gặp lại người tình cũ."

Thi Dạ Diễm không sợ chết chế nhạo, chọc đúng huyệt chết của anh, lấy được đáp án là bên kia ống nghe truyền đến tút tút tút —— Thi Dạ Triêu trực tiếp cúp điện thoại.

Ước chừng hai giờ sau, Thi Duy Ân gõ cánh cửa phòng làm việc của Thi Dạ Triêu, ngọt ngào cùng anh chào hỏi. Đi theo phía sau dĩ nhiên là người ba cô thích nhất, Thi Dạ Diễm đem vé máy bay để xuống trước mặt anh."Anh có thể chuẩn bị một chút đến sân bay rồi, đừng nhầm thời gian."

Thi Dạ Triêu lông mày xinh đẹp rốt cuộc vặn lại, "Anh có đồng ý với chú sao?"

"Không cần đồng ý với em, đồng ý con gái của em là được."

Trên cánh tay nhỏ của Thi Duy Ân vác cái ba lô nhỏ leo lên trên đùi anh, nghiêng đầu hỏi: "Đồng ý con nha, chúng ta cùng đi gặp mợ nhỏ Tịch Tịch, hai người không phải biết sao? Cha nói hai người. . . . . Ưmh." Cô cắn môi dưới giương mắt nhìn trời suy tư, "Đúng rồi! Cha nói bác cùng mợ nhỏ Tịch Tịch quan hệ không phải là ít."

Thi Dạ Triêu sắc mặt trầm xuống, ánh mắt giết người nhìn chằm chằm người khởi xướng. Thi Dạ Diễm khí định thần nhàn: "Không cần nhìn em như vậy...em cũng không muốn như vậy, Bách Vĩ hình như đi cùng em, nếu không em cũng sẽ không đem con gái giao cho anh, người khác em không yên lòng."

Đối mặt với người anh trai đã từng suýt chút nữa thì lấy mạng của mình nói ra những lời này thật có chút buồn cười, nhưng có một thứ Thi Dạ Diễm không phủ nhận được: Thi Dạ Triêu đối với người khác âm hiểm ác độc đi nữa, bao gồm đối với mình, nhưng đối với Tiểu Trà Diệp thương yêu chưa bao giờ kém hơn so với anh.

Cứ như vậy, Thi Dạ Triêu cực kỳ không tình nguyện cộng thêm tâm tình phức tạp mang theo Thi Duy Ân đi lên chuyến bay đi đến nước Z, cũng ở nơi này ngoài ý muốn gặp được người có chút ngày ngày không có thấy: Cố Lạc.

20. Chương 20

Việc đời biến đổi thất thường.

Cũng có khi, thay đổi chỉ là chúng ta.

Ở trên đời này, trừ con gái, người phụ nữ có thể khiến cho Thi Dạ Diễm bỏ xuống tư thái đi dụ dỗ đi cưng chiều chỉ có Du Nguyệt Như.

Mà Du Nguyệt Như vốn là họ Hoàng Phủ, là trưởng nữ họ Hoàng Phủ một trong những gia tộc lớn đứng đầu ở thành T, cái gia tộc khổng lổ này nó mỗi một chi hệ thống mạng lưới liên lạc đều là tinh vi. Phía dưới Du Nguyệt Như còn có hai người em trai một người em gái, trưởng tử Hoàng Phủ Luật thật sự là xứng đáng cái tên Thái Tử Gia.

Ước chừng là ở mấy năm trước kia, chính là thời điểm Thi Dạ Diễm trẻ tuổi khí thịnh (nóng nảy), bởi vì một ít chuyện cùng Hoàng Phủ Luật biến thành tử địch (kẻ thù một mất một còn). Hai người ác đấu suýt nữa khiến số mạng Thái Tử Gia thân phận tôn quý này tha hương không còn nữa, may nhờ có Thi Dạ Triêu ra tay cứu giúp.

Rất nhiều chuyện xảy ra, đều là một vòng tuần hoàn, Hoàng Phủ Luật lần đó gặp nạn trong lúc vô hình tạo nên hai đoạn tình duyên. Du Nguyệt Như vì em trai báo thù, bị Thi Dạ Diễm vô sỉ giam cầm ở bên người, cưỡng chiếm cả thể xác lẫn tinh thần, đến cuối cùng lại thật sự không thả ra, thế cho nên sau này phải trả giá thật lớn mới có thể ôm được mỹ nhân về.

Mà một đoạn khác, với Thi Dạ Triêu mà nói chính là một cuộc nghiệt duyên.

Khi đó Chử Dư Tịch tuổi còn trẻ, tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều, là cô gái nhỏ đặc biệt nhất bên cạnh thái tử.

Khi đó thái tử vẫn là một con nhà giàu ăn chơi trác táng, lưu luyến bụi hoa trêu hoa ghẹo nguyệt. Chử Dư Tịch không phải người phụ nữ của hắn, lại bị hắn dùng một loại phương thức khác cưng chiều che chở. Nếu không phải Thi Dạ Triêu cứu hắn một mạng, hai người gọi nhau anh em, anh cũng sẽ không vì vậy cùng Chử Dư Tịch đến được gần như vậy.

Nhưng Thi Dạ Triêu khi đó, sau khi biết Chử Dư Tịch, đã biết thế nào là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Tình yêu cứ thế rào rạt, không chừa đường lui, không cho anh cơ hội dừng lại thở gấp. Ở trong thế giới của Thi Dạ Triêu, muốn nhất định sẽ suy nghĩ biện pháp lấy được, dùng biện pháp trực tiếp nhất cũng có tác dụng nhất. Anh từng nghĩ tới nếu Chử Dư Tịch là người chỉ cần anh chiếm được thì cũng có thể bỏ xuống được cũng không sao, đáng tiếc anh hiểu sai tình yêu. Trên đời này có một số người, ngươi nghĩ từ trên thân thể bọn họ lấy được một thứ gì đó, cho dù dùng phương thức gì, phương pháp gì, dù là nghiền xương thành tro, bọn họ có thể giao cho ngươi có thể nắm ở trong tay, chỉ có hờ hững cùng hận.

Kể từ nhiều năm trước lần đầu tiên bước lên đất đai thành phố này, sau mỗi một lần cũng là vì cô mà đến, ngay cả lần này cũng không ngoại lệ.

Năm tháng mài dũa, mài mòn tình yêu, mỗi người cũng sẽ không còn là bộ dạng như trước.

Mấy năm trước sau khi quyết định buông tay, Thi Dạ Triêu liền đem tất cả những thứ cùng Chử Dư Tịch có liên quan vứt bỏ, chỉ còn lại đoạn trí nhớ ngoan cố thỉnh thoảng thừa dịp anh không có phòng bị xuất ra ngoài tàn sát bừa bãi. Có lẽ là thật sự chặt đứt ý niệm, lần nữa đến tòa thành thị này, tim của anh bình tĩnh ngoài dự đoán.

Hôn lễ thái tử Hoàng Phủ Gia, dĩ nhiên là một cuộc lễ cưới trang trọng thịnh thế.

Vì không để cho hôn lễ có bất kỳ chút sai lầm, Du Nguyệt Như loay hoay ngay cả con gái cũng không có thời gian gặp, Thi Duy Ân bị vắng vẻ lại chạy về khách sạn. Thi Dạ Triêu kinh ngạc, "Tại sao trở lại?"

"Mẹ không có thời gian để ý đến con." Thi Duy Ân phùng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thân thể nhỏ bé hướng trên ghế sa lon vừa ngã.

Thi Dạ Triêu kêu một bàn đồ ăn cô thích cho cô giết thời gian, Thi Duy Ân lại chơi game máy tính thật lâu, thời gian vẫn còn sớm, đôi mắt nhỏ như hạt châu của cô lưu chuyển một cái, rót ly cola bưng trong tay đi đến bên Thi Dạ Triêu, ngó ngó máy vi tính của anh.

"Bác đang làm gì nha?"

Phía trên là một đống đồ cô xem không hiểu: bảng số liệu, hình ảnh mô hình. . . . . Có mấy thứ cô hiểu được, hình như là súng đạn gì đó.“Kya Kya cũng thích loay hoay những thứ này, các ngươi có thể trao đổi một chút nha!”

Cô ở bên cạnh anh nhích tới nhích lui rõ ràng là dáng vẻ có chuyện, còn cố ý trước khiến cho anh chú ý, Thi Dạ Triêu không thể không bế cô ôm lên trên đùi.“Rất nhàm chán?”

Cô gật đầu một cái, Thi Dạ Triêu xem đồng hồ: “Mẹ con cũng đã phái người tới đón con rồi.”

“Mới sẽ không, lúc trước con chạy để lại tờ giấy ẹ, nói ẹ biết bác sẽ đưa con đến hiện trường hôn lễ.” Thi Duy Ân lôi bàn tay to của anh, mắt to sáng ngời run rẩy: “Có được hay không?”

Quả nhiên, điện thoại của Du Nguyệt Như đúng lúc gọi lại: “Nếu như Tiểu Trà Diệp ở chỗ của anh, đem nó mang tới đây hộ em!” Cô bình thường ở chỗ Thi Dạ Diễm quen làm mưa làm gió, nhưng cuối cùng đối với Thi Dạ Triêu là kiêng kỵ, cuối cùng nhớ cộng thêm hai chữ: “Cám ơn.”

Bên kia điện thoại Du Nguyệt Như tựa hồ bận tối mày tối mặt, thậm chí không đợi anh đồng ý liền cúp điện thoại. Giọng của Du Nguyệt Như không được tốt, rất cao, Thi Duy Ân cũng nghe được rất rõ ràng, co lại rụt cổ.“Mẹ giống như mất hứng. . . . . .”

Cô tự tiện chạy đến chọc Du Nguyệt Như tức giận là chắc chắn, chẳng qua lần này Thi Duy Ân nhất định phải lôi kéo Thi Dạ Triêu qua đó tham gia náo nhiệt.

Thi Dạ Triêu nửa ngày không lên tiếng, khóe miệng chỉ xuất hiện đường cong nhàn nhạt.

Ân nhân cứu mạng của Hoàng Phủ Luật, người của Hoàng Phủ gia có rất ít người không biết anh, bao gồm phần lớn các tân khách.

Một thân thỏa đáng Thi Dạ Triêu vẻ mặt nhạt nhẽo xuất hiện tại trong hôn lễ thì những người ở hiện trường nhận ra anh đều là vẻ mặt kinh ngạc rồi sau đó châu đầu ghé tai. Chuyện anh và Hoàng Phủ Luật bởi vì Chử Dư Tịch trở mặt thành thù chưa từng có bị đặt trên mặt bàn, nhưng không có tường nào gió không lọt qua được. Vốn là thái tử lập gia đình là chuyện lớn như vậy người ở bên ngoài nhìn vào lấy thân phận cùng lập trường của Thi Dạ Triêu nên trình diện, nhưng tiết mục khoan thai suýt chút nữa thì tới trễ cùng vẻ mặt dạng hờ hững kia của anh khiến đề tài câu chuyện không căn cứ mà mọi người yêu thích càng nhiều.

Hôn lễ chưa chính thức bắt đầu, cả sân cỏ vườn hoa bị điểm xuyến khó phân mỹ lệ. Dưới chân anh đúng lúc là chỗ bắt đầu của thảm đỏ, màu sắc đỏ tươi này đâm vào mắt ai. Thi Duy Ân không biết những tâm tình kia trong lòng anh, dắt bàn tay to của anh, ở trong đám người tìm kiếm cái gì, rốt cuộc ở vườn hoa chỗ sâu đám người ở ngoài nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, dùng sức lôi kéo anh hướng người kia đi tới.

Thi Dạ Triêu thất thần bước theo, lại bị một tiếng thanh thúy “Tịch tịch” của Thi Duy Ân kéo trở lại, tầm mắt của anh đột nhiên chìm xuống. Không phải là không dám nhìn, không phải là không thể nhìn, mà là không muốn nhìn, cái loại không muốn đó, là từ chỗ sâu nhất nội tâm cự tuyệt.

Anh hạ mí mắt, cho nên trước hết đập vào mắt chính là một váy cưới đuôi kéo thật dài, sau đó lại hướng lên trên, bộ áo cưới của cô là màu trắng thuần khiết, xương bướm xinh đẹp, gáy tinh tế, cuối cùng ——

Chử Dư Tịch hai tay vỗ vỗ ở trước ngực há miệng để hít sâu hóa giải tâm tình khẩn trương, một tiếng kêu lên của Thi Duy Ân khiến cho cô quay đầu lại. Nhưng lần này, vốn hẳn nên thở ra, giọng nói bởi vì chống lại một đôi con ngươi lạnh lẽo lại sâu không đáy của Thi Dạ Triêu cứ như vậy cắm ở trong cổ họng, sau một khắc theo bản năng lui nửa bước.

Thi Dạ Triêu nhất thời khóe miệng khẽ nhếch lên, cố ý thả chậm bước bởi vì phản ứng cô lại hăng hái. Thi Duy Ân bị áo cưới của cô hấp dẫn, hưng phấn chạy vòng quanh mấy vòng, quỳ gối trên sân cỏ thận trọng nâng lên phần đuôi kéo, cái miệng nhỏ nhắn phát ra âm thanh than thở: ôi, áo cưới của mợ nhỏ so mẹ lúc kết hôn mặc xinh đẹp hơn!

Thi Dạ Triêu cố ý chậm rãi quan sát cô, tầm mắt từng tấc xẹt qua thân thể của cô, chờ Chử Dư Tịch âm thầm nắm chặt nắm tay mới thong thả ung dung mở miệng: “Nếu là mấy năm trước, tôi tình nguyện em không mặc gì cả, cũng sẽ lập tức đem em từ bên trong áo cưới này lột ra .”

Một hồi lâu, Chử Dư Tịch nhẹ nhàng nhàn nhạt khẽ nhếch một cái—— nét mặt châm chọc, không sai, đó không phải là cười.

"Bởi vì áo cưới này không phải vì anh mà mặc sao?"

. . . . . .

"Là đang khiêu khích anh sao?" Thi Dạ Triêu nụ cười thâm trầm, "Chỉ là, tôi lại thích thấy bộ dạng hiện tại mài sắc móng vuốt của em."

Lời vừa ra khỏi miệng, Thi Dạ Triêu chợt rất chán ghét mình như vậy: anh từng nói qua, hoặc là hoàn toàn lấy được cô, hoặc là hoàn toàn buông tha cô, trải qua rất nhiều hành hạ anh không thể không buông, thành toàn một mảnh tâm của cô đối với thái tử, có thể nào lại đang ở trước mặt cô đem hai chữ "thích" này (trong bản tiếng trung thì thích gồm hai chữ) dễ dàng như thế mà nói ra?

Cách đó không xa, một người đàn ông mặc Tuxedo màu trắng thẳng hướng bên này nhanh chóng chạy tới đây, Thi Dạ Triêu chỉ liếc người nọ một cái, trong mắt lộ ra mấy phần âm u."Như em mong muốn, chúng ta sẽ thử nhìn một chút, vài năm sau hiện tại tôi có bản lãnh cởi xuống áo cưới của em hay không."

Chử Dư Tịch thân thể căng thẳng, toàn thân đề phòng, Thi Dạ Triêu đối với cô nhẹ nhàng lắc đầu, chợt giơ tay lên, ngón tay xẹt qua khuôn mặt nhỏ bé mịn màng của cô, chưa dừng lại chút nào: "Đừng lo lắng, tôi một chút cũng không muốn gặp mặt em, không cần tay của ta, vẫn như thường cởi được nó."

Đối với đụng chạm của anh, Chử Dư Tịch phản ứng đầu tiên chính là cho anh một cái tát, lại bị một đạo giọng nam mỉm cười kịp thời ngăn lại.

"Cái người này tay nhỏ bé đánh xuống, người xin lỗi anh ta nhưng lại là anh rồi."

Có thể đem tây trang màu trắng mặc xinh đẹp như vậy lại không mất khí phách đàn ông trong nhận thức của Thi Dạ Triêu, cũng chỉ có Hoàng Phủ Luật rồi. Người đàn ông này luôn luôn như thế, gương mặt có chút tà khí hơn mấy phần so với anh, năm đó Thái Tử Gia không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt hiện tại vẫn như cũ như thế, bất đồng duy nhất chính là cuối cùng anh ta đem đi theo phía sau chính là cái đuôi nhỏ nâng niu trong lòng bàn tay, trên đời này chỉ có một mình cô được hưởng quyền lợi.

Tình cảm của Thái tử đối với Chử Dư Tịch có nhiều hậu tri hậu giác, còn có nhiều nóng bỏng kịch liệt, còn có nhiều quan tâm.

Mà điểm này, vừa vặn là Thi Dạ Triêu có thể dễ dàng chần chừ gì đó, anh nhanh nhẹn cười một tiếng: "Nói xin lỗi thật sự cũng không cần, thời điểm tôi thay anh mài móng vuốt của cô ấy, cô ấy so với hiện tại có thể hung hãn hơn nhiều."

"Thì ra là anh đến đòi cảm ơn sao? Tôi xác thực nên cảm tạ anh, móng vuốt của một người phụ nữ khi bén quả thật có chút khó có thể chống đỡ, nhất là dưới một số tình huống nào đấy, có lúc tôi quả thật có chút hoài niệm tiểu Tịch nghe lời trước kia."

Mạnh mẽ lưu cô ở bên cạnh hai năm, Thi Dạ Triêu dùng phương thức tàn nhẫn nhất bức ép Chử Dư Tịch, đoạn thời gian kia với ba người mà nói giống như trải qua địa ngục.

Thái tử canh cánh trong lòng nhưng thủy chung không thể thoải mái, chính là hai năm này, Thi Dạ Triêu so với ai khác đều hiểu.

Nhìn ra hắn có lời muốn nói với mình, Thái tử nháy mắt muốn Chử Dư Tịch rời đi. Sao có thể để hai người đàn ông này đơn độc ở chung một chỗ? Chử Dư Tịch cự tuyệt cũng viết ở trên mặt. Thái tử cười, hướng Thi Duy Ân vẫn còn loay hoay kéo đuôi áo cưới ngoắc ngoắc tay."Mẹ con ở bên kia, đi tìm mẹ đi, để ẹ con trang điểm lại ợ nhỏ."

Thi Duy Ân không thích nhất bị thái tử chỉ điểm, nhưng vì Chử Dư Tịch cô nhịn. Thấy thái tử kiên quyết, Chử Dư Tịch không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Thi Duy Ân tránh ra, không phải là không lo lắng Thi Dạ Triêu, chỉ là kinh nghiệm sau nhiều chuyện như vậy khiến cô nguyện ý tin tưởng thái tử.

Chỉ là, cô không biết trời cao bởi vì con đường tình yêu của cô còn cần có một chút khó khăn, bởi vì Thi Dạ Triêu nói vài câu, "Rất tin tưởng" của cô cùng "Rất quan tâm" của Thái tử đụng vào nhau, biến thành

một quả bom, đánh bể mộng đẹp của cô.

Du Nguyệt Như nghe nói Thi Dạ Triêu cùng Thái tử đơn độc ở chung một chỗ, mơ hồ lo lắng, còn đang suy nghĩ có nên đi qua nhìn một chút hay không, thái tử đã trở lại rồi.

Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi, lạnh giống như như mắc phải khối băng. Chử Dư Tịch trong lòng giật mình, chậm rãi đứng lên."Làm sao vậy?"

Thái tử gương mặt tuấn tú kéo căng, tầm mắt từ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cuối cùng rơi vào trên bụng dưới áo cưới của cô, đưa mắt nhìn hồi lâu, lâu đến Chử Dư Tịch rốt cuộc ý thức được Thi Dạ Triêu đến tột cùng nói với anh cái gì mà tay chân lạnh lẽo.

"Thái tử ca. . . . . ."

Thái tử từ giữa kẽ răng nặn ra bốn chữ: "Hôn lễ, hủy bỏ."

Chử Dư Tịch trong nháy mắt trên mặt không có chút huyết sắc nào, cơ hồ cho là mình nghe lầm. Du Nguyệt Như hít vào một hơi, không dám tin."Em lặp lại lần nữa?"

Lần này, đã nghe thấy âm thanh Thái tử nghiến răng: "Em cũng cần thời gian, mới suy tính tốt một chút."

"Suy tính thứ gì! Còn có cái thứ gì để cho em đến bây giờ mới bắt đầu suy tính!" Du Nguyệt Như tức giận vô cùng, ngón tay cũng sắp muốn đâm chọt trên mặt anh đi.

Thái tử không có lên tiếng trả lời lại, sâu sắc nhìn Chử Dư Tịch một cái, lui về phía sau mấy bước, xoay người tránh ra, một chữ cũng không có cho thêm cô, không có giải thích gì, không có nguyên nhân.

Nhưng Chử Dư Tịch biết nguyên nhân, cô nhắc áo cưới tìm được Thi Dạ Triêu, cực lực khắc chế cảm xúc, chưa từ bỏ ý định chất vấn: "Anh nói với anh ấy cái gì rồi hả?"

Thi Dạ Triêu sóng nước chẳng xao, đem khăn voan mỏng đội đầu của cô rơi trên mặt đất nhặt lên, ở trong tay vê nắm."Không có gì, sớm một chút nên cho cậu ta biết sự thực."

Một cỗ tức giận bùng lên, bao trùm lên trên cũng là hận ý mãnh liệt hơn."Tại sao phải làm như vậy?"

"Muốn biết đàn ông cô vì hắn trả giá nhiều như vậy, tình cảm của hắn đối với cô có thể đến trình độ nào." Thi Dạ Triêu dừng một chút, đem phần tàn khốc chôn sâu ngay cả anh cũng cự tuyệt nhắc tới đào lên, dùng cái này trừng phạt mình vừa mới "nói sai" cái câu "thích" kia.

Chử Dư Tịch tiếp tục nhẫn nhịn, âm thanh đã có chút rung động."Tôi không có sanh ra, cái gì. . . . . Cũng không tính, không tính!"

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt, tàn nhẫn cười một tiếng."Làm sao cô vẫn còn ngây thơ như vậy? Thai nhi lớn bảy tháng là hoàn toàn có thể sống ."

Cô chấn động, "Anh lúc nói đứa bé chết rồi, là tử thai!"

"Tiểu Tịch ngốc." Thi Dạ Triêu đem khăn voan cài đầu mở ra, lần nữa gắn vào trên tóc được chải tinh sảo của cô. "Tôi nói cái khác cô không tin, thế nào cố tình câu này lại tin rồi hả ?" Anh khẽ cúi đầu, đôi môi gần sát bên tai cô."Có muốn cùng tôi trở về Canada nhìn đứa bé một chút hay không? —— là một bé trai."

Tiếng nói rơi xuống, Thi Dạ Triêu vững vàng tiếp được bàn tay cô vung tới, tiếp theo đẩy ra, Chử Dư Tịch bị đuôi áo cưới ngăn trở bước chân, cứ như vậy nhếch nhác ngã ngồi ở trên bãi cỏ.

"Tôi lại không nói muốn trả đứa bé cho cô." Thi Dạ Triêu từ trên cao nhìn xuống, liếc nhìn người phụ nữ này."Tình cảm của cậu ta đối với cô —— không hơn gì cái này."

Mấy năm sau lần nữa từ trong mắt cô thấy thù hận quen thuộc, Thi Dạ Triêu liên tiếp bị loại hận ý này của cô khoét một khối thịt dường như khó chịu, loại đau đớn quen thuộc này buộc anh trở lại thực tế, xoay người chuẩn bị rời đi.

Người anh quyết định không cần, liền tuyệt đối không sẽ ôm một tia ảo tưởng nữa.

Nhưng bước chân anh còn chưa có mở ra, cũng chỉ cắm tại chỗ.

Cố Lạc một bộ lễ phục hở hang, khoanh tay đứng cách đó vài bước, cùng anh giằng co chốc lát, đi lại đây đỡ Chử Dư Tịch dậy.

"Nếu như cô muốn giết anh ta, tôi có thể cung cấp trợ giúp —— miễn phí."

Thi Dạ Triêu vẻ mặt hứng thú: "Hai người phụ nữ cùng lúc, tôi sợ chống đỡ không được."

21. Chương 21

Trong hai năm Chử Dư Tịch vẫn còn ở bên cạnh Thi Dạ Triêu, Cố Lạc từng ngẫu nhiên gặp qua cô mấy lần. Khi đó cảm giác Chử Dư Tịch cùng vào giờ phút này cho cô không kém bao nhiêu, hận ý trong lòng cô ấy đối với Thi Dạ Triêu rất sâu. Mà đàn ông cùng so sánh với khi đó nhưng lại khác rồi, ở đáy mắt anh phần kia nhất định đã không thấy, ánh mắt anh bây giờ là trong suốt .

Không biết tại sao, cái loại trong suốt đó khiến Cố Lạc cảm thấy, trong lòng lại không hiểu chát chát, cảm giác đó là ánh mắt của một người lúc yếu ớt nhất mới có.

Yếu ớt cái từ này đặt ở trên người Thi Dạ Triêu có chút buồn cười, như thái tử vậy đàn ông chỉ cần anh mấy câu nói liền nhiễu loạn tim của cậu ta, như Thi Dạ Diễm vậy đàn ông đấu với anh gần nửa đời cuối cùng thối lui khỏi Thi gia đúng như anh mong muốn buông tha tất cả, như Cố Doãn vậy đều không nguyện dễ dàng cùng anh kết thù kết oán, như vậy một Thi Dạ Triêu, nơi nào sẽ có yếu ớt, vì sao lại có yếu ớt.

Cố Lạc cùng Chử Dư Tịch nghiêm chỉnh mà nói cũng không lui tới, có chừng vài lần duyên phận này thôi, chỉ là không đành lòng khoanh tay đứng nhìn. Cô đem Chử Dư Tịch đưa đến chỗ Du Nguyệt Như rồi lại trở về, biểu hiện trên mặt cũng không quá tính đẹp mắt. Hai người cách xa nhau vài bước nhỏ, Cố Lạc tựa như quan sát người đàn ông biết từ trước này.

"Nếu như đây chính là yêu của anh đối với cô ấy, tôi chỉ cảm thấy cô ấy gặp anh là chuyện cả đời này xui xẻo nhất, còn người chân chính đáng thương là anh." Cố Lạc nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Sai lầm rồi, là thật đáng buồn."

Hiển nhiên đây là một chủ đề Thi Dạ Triêu không muốn bàn tới, bộ dạng không có biểu cảm gì. Cố Lạc tiến lên trên trước mấy bước, cách gần đó một chút, cố ý ở trên người của anh hít hà."Không ngờ trên người anh có một bí mật lớn như vậy, thế nào, Thi tiên sinh không biết giữa anh và Chử Dư Tịch tồn tại đứa bé kia sao? Nghiêm cẩn giữ bí mật như vậy, không phải chính tai nghe được thật đúng là không có cách nào tin tưởng đường đường Thi thiếu cũng là người làm ba."

Thi Dạ Triêu không nói lời nào, khóe miệng dần dần nhếch chặt, anh đang nhẫn nại cái gì đó, hay là lời của cô kích thích thứ gì đó sâu trong nội tâm của anh.

Hai người hai mặt nhìn nhau như vậy chỉ trong chốc lát, Cố Lạc từ bên cạnh anh lướt qua nhau, sắp đi qua thì bất chợt bị anh nắm tay. Tay anh sức lực hơi lớn, nắm chặt khiến chân mày cô nhíu lại.

Cố Lạc vào một khắc kia rõ ràng cảm nhận được cảm xúc kịch liệt của anh, tựa như có thứ gì đó sẽ lập tức trút xuống, nhưng mà lại đè nén sau khi trầm mặc, luồng khí nào đó lúc trước vờn quanh người anh thế nhưng từ từ biến mất.

Cố Lạc đẩy tay của anh ra, "Có mấy lời anh không cần phải nói, cho dù là nói rồi, trừ bản thân anh ra, cũng không còn người sẽ tin."

Thi Dạ Triêu cẩn thận nhìn chằm chằm mắt của cô, "Em hiểu như vậy, có phải bởi vì anh làm em vẫn luôn nghĩ còn có chuyện không dám làm hay không?"

Chuyện tình yêu hình như mỗi người đều có một con đường có thể đi, ai cũng từng ở thời điểm gian nan ảo tưởng qua nếu là ban đầu đổi một con đường, tình huống lại sẽ là như thế nào.

Chỉ là tình yêu không thể dùng thử, đường đi không được có thể không đi, nhưng tuyệt không có cơ hội lựa chọn lần thứ hai.

Tựa như Thi Dạ Triêu đối đãi với Chử Dư Tịch, tựa như Cố Lạc đối đãi với Thi Dạ Diễm.

"Làm sao em biết tới nơi này?" Thi Dạ Triêu cảm thấy kỳ quái khi Cố Lạc xuất hiện, cô và người của Hoàng Phủ gia cũng không có giao thiệp gì. Nhưng cô tối nay không ngừng xuất hiện, vẫn là chính thức ăn diện như thế, hẳn là. . . . . Tham dự cùng với người nào đó.

Bồi người nào? Thi Dạ Triêu trong lúc nhất thời không nghĩ ra.

Cố Lạc mỉa mai cười một tiếng: "Tôi cho là anh sẽ không tới, không ngờ anh đã đến rồi chính là vì tới phá hỏng."

"Đây không phải là điều em mong đợi sao?"

Giấu ở trong tóc dài buông xõa, trong tai nghe truyền đến Từ Ngao thúc giục, Cố Lạc không dây dưa với anh nữa, dù sao cô bây giờ vẫn còn trong tình trạng làm nhiệm vụ, không nên cùng người ngoài mục tiêu nhiệm vụ có quá nhiều tiếp xúc.

Thái tử hủy hôn, Du Nguyệt Như giận đến tối mắt, nhưng nhiều tân khách đã có mặt, đều là nhân vật có mặt mũi, dù là Hoàng Phủ Gia cũng xấu mặt không nổi.

Nhị đệ Hoàng Phủ Triệt phái người tìm một vòng cũng không tìm được bóng người của hắn, lúc ấy cách thời gian bắt đầu nghi thức hôn lễ chỉ không tới một khắc đồng hồ. Du Nguyệt Như trên mặt xinh đẹp kéo căng, cố gắng đè nén tức giận, cầm lấy lễ phục thái tử cởi xuống quăng cho Hoàng Phủ Triệt."Em không phải là còn thiếu Loan Loan một hôn lễ?"

Vì vậy hôn lễ sa hoa đình đám kia do Thái Tử Hoàng Phủ Gia làm nhân vật chính biến thành nhị thiếu của Hoàng Phủ Gia, thay đổi tạm thời ngày đó là ngoài ý muốn lớn nhất.

Trong tất cả tân khách, Tác Nhĩ coi như là vô cùng khiêm tốn, vốn là nghĩ về giao tình năm xưa với thái tử mà đến, thấy tình cảnh này, hắn cầm ly sâm banh ở góc khuất nhất, chờ sau khi buổi lễ kết thúc đem sâm banh uống một hơi cạn sạch, đứng dậy liền đi.

Cố Lạc dĩ nhiên muốn đi theo hắn, giống như thân mật kéo cánh tay của hắn, thừa dịp động tác trêu chọc tóc ấn nút máy truyền tin thông báo Từ Ngao cùng với Ace ở bên ngoài chờ đợi.

Từ Ngao nói đúng, có lúc thiếu phụ nữ quả thật không dễ làm, tỷ như trường hợp này chỉ có làm bạn gái Tác Nhĩ mới có thể thuận lợi tiến vào hiện trường hôn lễ, Cố Lạc dù không thích cũng không còn biện pháp.

Tác Nhĩ vì cô chuẩn bị lễ phục váy dài cực kỳ có tính lộ ra 'cảm giác dữ dội', Ace vừa nhìn liền cười, có chút hả hê, nghiêng đầu không có tỏ thái độ. Cố Lạc lúc ấy mặt mày chợt khinh nhẹ, Từ Ngao hiểu rõ cô, thay cô uyển chuyển cự tuyệt.

"Y phục như thế hành động không dễ dàng."

"Chẳng lẽ anh muốn cô ấy mặc như bây giờ cùng tôi cùng nhau tham dự cái loại trường hợp đó? Cô ấy sẽ bị ngăn ở cửa." Tác Nhĩ chỉ về phía cô ăn mặc trung tính buồn cười hỏi ngược lại, thái độ cũng là kiên quyết.

Mặc cho Từ Ngao liên tục khuyên bảo không làm nên chuyện gì, Tác Nhĩ rõ ràng cố ý gây khó khăn khiến cô phải mặc lên cái này, nếu như bình thường Cố Lạc sẽ không theo hắn nói nhảm nhiều hơn một câu, nhưng dù sao cũng không phải là bình thường, thời điểm không thể tùy hứng, Cố Lạc chưa bao giờ là người thất thường, nhưng cũng không phải là con cừu nhỏ mặc người chém giết.

"Làm bạn gái ngài có thể, mặc lễ phục cũng được, nhưng là kiểu dáng phải tự tôi chọn."

Tác Nhĩ mới chỉ hoài nghi lay động hạ mi, liền nghe Cố Lạc nói: "Wesson tiên sinh, tôi là tới bảo vệ an toàn của ngài, mặc lễ phục có thể là một phần công việc của tôi, nhưng mời hiểu, công tác của tôi cũng không bao gồm thỏa mãn đầy đủ dục vọng có chút ác liệt của ngài, nếu như ngài cứ muốn, tôi sẽ cùng cấp trên xin phép thay đổi người tới thay thế tôi." Cố Lạc lời nói không có trầm bổng du dương, ngược lại bình thường vô vị."Ngài cảm thấy thế nào?"

Tác Nhĩ lặng yên, hỏi Từ Ngao: "Người của ngươi đều là như vậy ——"

"Không, cô ấy là duy nhất." Từ Ngao thẳng thắn, lắng nghe sẽ phát hiện trong lời nói của anh hơi mang theo điểm kiêu ngạo."Chúng tôi chỉ cho phép cô ấy như vậy."

Ace cũng đi theo gật đầu một cái, "Chỉ có cô ấy." Hắn hạ thấp âm lượng: "Wesson tiên sinh, có vài người phụ nữ vẫn là theo tốt, đây là lời kinh nghiệm của tôi."

Tác Nhĩ cũng không phải là muốn cho cô đi như vậy, hắn nhượng bộ Cố Lạc như đã đoán trước. Phụ nữ như vậy ở trong thế giới của Tác Nhĩ vẫn là rất ít gặp phải, hắn đối với cô có hứng thú, từ lần gặp mặt đầu tiên thì đã bắt đầu, còn lần này gặp đúng là ngoài ý muốn cũng là vui mừng, cô đối với hắn càng lạnh hứng thú của hắn sẽ càng lớn.

Vốn tưởng rằng cô sẽ trả thù tính lựa chọn ăn mặc như nữ tu sĩ, khi cô trang phục lộng lẫy xuất hiện ở trước mặt hắn, Tác Nhĩ không che giấu chút nào kinh ngạc.

Nghiêm khắc mà nói đây là lần đầu tiên Tác Nhĩ thấy một mặt nữ tính hóa của cô như vậy, Cố Lạc vóc người cao gầy, tỷ lệ hoàn mỹ, bởi vì hàng năm vận động trên người mỗi một chỗ đều là hoàn mỹ, không nhiều lắm một phần không thiếu một phần. Mà gương mặt trang điểm của cô là khuôn mặt phụ nữ Đông Phương gặp qua có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn nhất, đường cong nhu hòa cùng mặt mày tinh sảo, còn có đôi môi mỹ lệ, không biết hôn lên sẽ là cảm giác gì.

Đã thấy nhiều phụ nữ nhỏ nhắn mềm mại, Cố Lạc như vậy khiến Tác Nhĩ hai mắt tỏa sáng, cả tâm đều là trong nháy mắt sáng sủa, tùy theo dâng lên không khỏi mênh mông, loại cảm giác này hắn đã rất nhiều năm chưa từng có rồi.

Hắn xác định đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên Cố Lạc dụng tâm ăn mặc, nhưng đã đủ để kinh ngạc đến hắn.

Thật ra thì không chỉ là hắn, Thi Dạ Triêu đồng dạng trí nhớ khắc sâu.

Người hai phe cơ hồ là chân trước chân sau rời khỏi tiệc cưới, Thi Dạ Triêu không mang 72 ở bên người, cũng không còn lái xe, một mình từ phía sau khách sạn đi ra ngoài, cố ý quẹo vào một cái đường nhỏ không có nhiều người.

Thành thị duyên hải, ban đêm gió biển từ từ thổi, mặc dù không giống như Vancouver gió đêm lạnh lẽo thoải mái, nhưng làm đầu óc người ta đủ tỉnh táo. Anh không muốn hồi tưởng mình mới vừa rồi làm cái gì, có lẽ hiện tại chỉ có chính anh rõ ràng lý do thái tử hủy hôn, nếu như thái tử thật sự có tâm, sẽ bỏ qua điểm mấu chốt ở trong lòng sử dụng phương thức của chính hắn càng thêm che chở người phụ nữ này.

Bên kia, Tác Nhĩ cùng Cố Lạc mới vừa ra ngoài liền có người để mắt tới, Ace chiếm cứ địa hình có lợi tay cầm một khẩu súng bắn tỉa, từ trong kính ngắm nhìn động tĩnh phía dưới, mà Từ Ngao cùng những đội viên khác thì lại âm thầm đi theo.

"Đối phương có chừng ba người, theo thứ tự là ở phương hướng chín giờ cùng mười một giờ của cô, đối với đôi nam nữ mặc áo tình nhân cũng rất khả nghi, chú ý một chút."

"Nhận được." Cố Lạc hộ tống Tác Nhĩ lên xe, nhìn như vô ý liếc nhìn đôi tình nhân nhỏ sau đó đi theo ngồi vào trong xe. Quả nhiên, đôi tình lữ kia cũng lên một chiếc xe đi theo đám bọn họ lái ra bãi đậu xe.

Chỉ chốc lát sau, xe đi theo bọn họ đã nhiều thêm hai chiếc.

"Bọn họ đại khái không sẽ ở địa phương nhiều người động thủ." Từ Ngao ra lệnh cho đồng đội làm tài xế, xe Tác Nhĩ lập tức ở trước mặt thay đổi con đường.

Con đường này bóng người thưa thớt, ánh đèn so với đường chính vừa rồi mờ mờ không ít. Hơi thở nguy hiểm chợt lan tràn ra, tay Cố Lạc lặng lẽ sờ lên vũ khí cột vào dưới bắp đùi bên trong lễ phục.

Bởi vì có lễ phục che giấu, từ góc độ Tác Nhĩ nhìn sang thì một động tác này của cô vô cùng dụ người khác mơ màng."Nói sao đây, phụ nữ ở trước mặt tôi làm động tác như vậy, mục đích của các cô đều là cùng một cái."

Lời của hắn mang hai ý nghĩa có điều ngụ ý, mà Cố Lạc ra vẻ không nghe, cảnh giới nhìn chăm chú vào tình huống quanh mình. Tác Nhĩ lại nói: "Cô tuyệt đối là ngoại lệ." Hắn nghiêng thân đến gần cô, cúi đầu ngửi hương vị trên người cô, "Tôi nghĩ, nếu như cô nguyện ý, chúng ta có thể có ở đây không quấy rầy công việc của cô điều kiện tiên quyết hơn là một bước hiểu rõ sâu hơn đối với nhau."

"Ngài hiện tại chính là đang quấy rầy công việc của tôi." Cố Lạc lạnh giọng, bảo tài xế giữ vững tốc độ xe, không cần quá nhanh cũng không cần qua chậm.

Đang lúc này, không biết từ nơi nào bắn lén tới bể lốp xe của bọn họ, sườn xe lay động kịch liệt mấy cái, tài xế lão luyện dùng tốc độ nhanh nhất khống chế được thăng bằng sau đó không thể không đem xe dừng lại. Đối phương đã động thủ, tiếp tục ngồi ở trong xe chỉ biết có thể trở thành bia ngắm sáng loáng, xe Từ Ngao đi theo phía sau ở trên đường, thấy tình huống như vậy liền gia tốc chạy qua."Có súng bắn tỉa?"

"Nhưng là rất biết ẩn núp, tạm thời không lộ ra tay chân." Ace mắt lam tựa như ra đa quét đối diện tìm kiếm sát thủ ẩn núp, cũng đang trong kính ngắm chợt phát hiện một bóng người quen thuộc."Thi Dạ Triêu?"

Khi âm thanh Ace ở bên trong tai nghe xuyên tới thì trước mặt Cố Lạc đã nhìn thấy người đàn ông kia cách đó không xa.

Thi Dạ Triêu hiển nhiên cũng nhìn thấy cô —— bọn họ.

"Evan?" Tác Nhĩ nhíu mày, "Trùng hợp vậy."

Thi Dạ Triêu cũng không nghĩ sẽ nhìn Tác Nhĩ lâu, mặt mày trầm xuống, sau đó giống như bình thường gợi lên ý cười nhạt nhẽo."Quả thật khéo." Dĩ nhiên, Tác Nhĩ không biết câu Thi Dạ Triêu nói là đối với người phụ nữ bên cạnh hắn.

Nhưng ở Cố Lạc nhìn ra, khéo ở đây, rõ ràng là oan gia ngõ hẹp.

Đang ở lúc xe Từ Ngao cách bọn họ cự ly còn có khoảng mười mấy mét thì Cố Lạc chỉ cảm thấy dư quang có thứ ánh sáng gì đó thoáng một cái đã qua. Trải qua nhiều lần huấn luyện, rất nhiều chuyện đã dưỡng thành một loại phản xạ có điều kiện, cho nên để ý liền biết đó là một loại súng trên đó có trang bị kính ngắm phản quang thì thân thể đã làm ra phản ứng —— che ở trước người Tác Nhĩ.

Ngay sau đó, trong bóng tối truyền đến "phù" một tiếng súng hơi yếu vang lên, là tiếng vang sau khi ra khỏi thiết bị ống hãm thanh.

Sau đó, có người trúng đạn.

22. Chương 22

Cùng súng đạn tiếp xúc, ước chừng là khi Cố Lạc bắt đầu hiểu chuyện cũng đã bắt đầu rồi, nhưng là chân chính cảm giác bị tử đạn xuyên qua thân thể, đây là lần đầu.

Ở cô đẩy Tác Nhĩ ra trong nháy mắt, trên vai phải cảm giác một trận đau nhức thiêu đốt kịch liệt lan tràn ra.

Lấy bản lĩnh của Cố Lạc cùng tình huống lúc đó muốn đẩy ra Tác Nhĩ có thể tự vệ cũng không khó, nhưng ở một khắc kia, một cái chân của cô chợt không có hơi sức, mềm yếu cơ hồ đứng không vững, nặng nề tựa như bất động. Mặc dù chỉ là một nháy mắt, nhưng ở lúc quan trọng đó suýt nữa gây thành bi kịch lớn.

Trong lúc mấy người chia ra trong thời gian ngắn nhất tìm kiếm vật che chắn gần đây, Cố Lạc dùng thân thể chống đỡ mặt tường chịu đựng qua đau đớn này, súng lục đổi sang tay trái, di chuyển đôi chân, cũng không khác thường, giống như mới vừa rồi một chút này căn bản không có xảy ra.

Cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, cúi thấp người đi vòng qua một mặt khác, lợi dụng gương trang điểm trong túi xách quan sát tình huống đối diện.

Từ Ngao dẫn người tìm kiếm , nhìn cô một cái, Cố Lạc lắc đầu một cái bày tỏ mình cũng không lo ngại: "Trước dẫn hắn đi từ phía sau, tôi che chở."

Tác Nhĩ nghĩ trải qua này lần nếu muốn dẫn xà xuất động bắt được người sống lưu chứng cớ làm công việc thanh lý môn hộ liền không tránh được sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng đồng nhất viên đạn bắn trúng vào

trên người Cố Lạc, vẫn là ở trước mặt hắn. Từ Ngao mang người bảo hộ ở bên cạnh hắn, chờ xe tiếp ứng từ góc tối lái tới, mấy người động tác lưu loát lên xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Từ Ngao từ kính chiếu hậu liếc nhìn về phía sau: "Ace."

"Hiểu, giao cho tôi."

Nhiệm vụ của bọn họ chỉ là bảo vệ thân thể Tác Nhĩ an toàn, về phần chuyện nội bộ tổ chức bọn anh thì không phải là bọn họ muốn nhúng tay rồi, tự nhiên có người của Tác Nhĩ tự mình tới phụ trách, hắn có thể bò đến vị trí này thủ hạ của hắn tất nhiên cũng không phải phế vật.

Ace đã tìm được vị trí đối phương đánh lén, người của Tác Nhĩ vừa đi lên, Từ Ngao liền thông báo anh có thể rút lui. Ace từ trong kính ngắm tìm kiếm đường rút lui cho Cố Lạc, sau đó thu người rút lui.

Nếu như tất cả theo kế hoạch dự định, cho dù Cố Lạc trúng đạn cũng sẽ không có vấn đề quá lớn, nhưng là trên thực tế, Tác Nhĩ đánh giá thấp nhân số của đối phương phái ra, bọn họ cho là Tác Nhĩ vẫn còn ở hiện trường, có một số nhỏ người liền hướng về Cố Lạc tiến tới gần.

Từ Ngao lại rẽ trở lại đã không kịp, càng không thể nào đem sinh mệnh Tác Nhĩ mạo hiểm. Ace nhanh chóng trở lại vị trí góc độ phía trước, nhưng là những người đó bức Cố Lạc đến địa phương căn bản không ở trong tầm mắt anh, sau đó anh căn bản không giúp được gì.

Từ Ngao: "Rất nhiều người?"

Cố Lạc: "Tám." Tiếng nói còn chưa có xong, lại phát hiện người âm thầm tới gần, liền sữa chửa: "Có lẽ là mười."

Từ Ngao: "Bỏ rơi bọn họ, nghĩ biện pháp gặp nhau."

Dựa theo kế hoạch, ở trên con đường đối diện kia có lưu một chiếc xe dự phòng chuyện xảy ra.

Cố Lạc che vết thương vòng qua đám người tìm được chiếc xe kia, còn không đợi mở cửa xe, sau lưng liền đưa qua một cái tay, đem cô lật lại chống đỡ ở trên thân xe. Cố Lạc lần này không có phản kháng, một là bởi vì anh vừa vặn đè lại vai phải của cô, đau đến cô không còn hơi sức; hai là cô từ phản quang trên cửa sổ xe nhìn ra người đến là ai, bỏ súng lục vào túi ở trước khi cô xoay người bị cô nhanh chóng cất xong, không cho nhìn anh thấy.

Lúc Thi Dạ Triêu giữ chặt vai của cô cảm giác đầu tiên chính là xúc cảm một trận ấm áp trên lòng bàn tay, mi tâm nhíu lại."Đưa chìa khóa xe cho anh."

Cố Lạc tính toán không có đưa cho anh, cũng không muốn kéo anh liên luỵ vào. Thi Dạ Triêu không thúc giục cô, ngược lại cười hỏi: "Hiện tại so sánh với những người đuổi theo em đó, chẳng lẽ anh đối với em mà nói so với bọn họ còn nguy hiểm hơn?"

. . . . . .

. . . . . .

Đáy mắt Cố Lạc có chút giãy giụa, sau đó mới giao ra chìa khóa xe. Thi Dạ Triêu nhét cô vào trong xe, Cố Lạc tựa vào chỗ ngồi phía sau, xé toang một đoạn váy quấn lên vết thương cầm máu, trên mặt đã thấm ra mồ hôi lạnh. Đối phương chuẩn bị hình như rất đầy đủ, ba chiếc xe đuổi theo phía sau bọn họ. Thi Dạ Triêu không có lái đi đường lớn, chỉ quẩn quanh mấy con đường nhỏ quanh co thì bỏ rơi bọn hắn.

Cố Lạc không nhìn thấy mấy chiếc xe theo kịp, "Anh đối với con đường này rất quen thuộc."

Thi Dạ Triêu nhẹ nhếch khóe miệng, "Anh cho là loại thời điểm này em nên tốt với anh một chút, không sợ làm anh mất hứng xui xẻo anh xúc động ném em ra ngoài?"

"Sẽ không nghĩ tới anh có thể thật sự giúp tôi, thật sự ném tôi xuống tôi cũng không cảm thấy có nhiều kinh ngạc."

Thi Dạ Triêu nhíu mày, "Anh ở trong lòng em ác liệt như vậy?"

"Dĩ nhiên không phải."

Câu này cô đáp thật sảng khoái, Thi Dạ Triêu còn chưa có nói tiếp liền nghe Cố Lạc nói: "Người như anh, căn bản cũng sẽ không khiến tôi để ở trong lòng."

Thi Dạ Triêu biết cô đang ám chỉ chuyện gì, không lên tiếng.

Cố Lạc bị anh mang tới khách sạn anh đang ở, trước khi xuống xe cởi áo khoác che lên trên người cô, vốn định đưa tay ôm cô, nhìn ra cô kháng cự, liền thu tay lại đứng ở ngoài xe, mắt lạnh nhìn cô cố làm như không có chuyện gì xảy ra.

Trên cánh tay giấu ở trong áo ngoài của anh, máu tươi bởi vì mấy động tác này từ vết thương tóe ra, hội tụ thành một dòng nhỏ theo cánh tay lượn xuống.

Cô tựa vào trên thân xe thở dốc một hơi, sắc môi trắng bệch, dị thường khó coi. Thi Dạ Triêu hoài nghi cô có thể từ nơi này kiên trì đến gian phòng hay không, nhẹ ôm ở hông của cô."Anh ghét phiền toái, nếu như em té xỉu ở nửa đường anh tuyệt đối sẽ không nghĩ xen vào chuyện của em nữa."

"Ai cần anh quản?" Cố Lạc trừng mắt nhìn anh, thân thể lại thuận thế nhẹ nhàng rúc vào trên người anh, xem xét thời thế, cô cũng không thể thật sự ở trước công chúng phạm sai lầm.

Trong thang máy, đã có một giọt máu theo móng tay cô rũ xuống rơi vào trên mặt đất, chờ thang máy dừng lại cửa vừa mở ra, Thi Dạ Triêu quả quyết ôm ngang cô lên đi ra ngoài, căn bản mặc kệ ánh mắt ái muội của những người đi chung thang máy.

Thi Dạ Triêu đặt cô lên trên giường, lúc vén lên áo khoác của cô cánh tay kia đã nhuộm không ít máu. Máu đỏ tươi cùng da thịt trắng nõn của cô tạo thành đối lập mãnh liệt, Thi Dạ Triêu cởi vải ra xem xét vết thương.

"Đạn đi xuyên qua."

Anh xoay người đi tìm khăn lông sạch sẽ, Từ Ngao từ máy truyền tin gọi tới, không thấy cô đáp lại hiển nhiên có chút nóng nảy. Cố Lạc lập tức đè ép âm thanh nhân cơ hội trả lời, "Từ Ngao, tôi không sao."

"Cô ở đâu? Để phái người đi đón cô."

Cô liếc cửa, chú ý nghe tiếng bước chân ở bên ngoài."Trước không cần đến, tôi. . . . . Đang ở cùng với Thi Dạ Triêu."

". . . . . ."

"Anh ta giúp tôi thoát khỏi mấy người kia."

"Tình trạng thương thế của cô thế nào?"

"Không có gì đáng ngại, anh ta sẽ xử lý giúp tôi, không cần lo lắng."

Từ Ngao ở bên kia hình như suy nghĩ một chút, "Như vậy cũng tốt, đúng giờ giữ vững liên lạc, coi chừng bản thân mình một chút."

Cố Lạc lấy xuống máy truyền tin cùng súng lục thả ở bên người, vén quần áo lên liếc nhìn vết thương, suy nghĩ nơi này nhất định không có thuốc tê. Quả nhiên Thi Dạ Triêu trở về câu nói đầu tiên là: "Để ngừa ngộ nhỡ, cần xem có mảnh vụn lưu lại ở bên trong hay không, nhưng là không có thuốc tê."

Đón đầu Cố Lạc, Thi Dạ Triêu lại nói: "Em nguyện ý anh có thể trước đánh em bất tỉnh."

"Không cần." Cô cần ở vào thời điểm này giữ vững tỉnh táo."Anh trực tiếp làm là được rồi."

Thi Dạ Triêu nhìn Cố Lạc một cái, cầm cây kéo cắt bỏ đai an toàn lễ phục của cô, rửa một chút vết máu ở vết thương."Em và Tác Nhĩ quan hệ thế nào?"

"Không quan hệ."

"Không quan hệ? Sẽ cùng hắn cùng nhau tham dự hôn lễ thái tử?"

"Có quan hệ hắn sẽ bỏ rơi tôi?" Cố Lạc nói xong mặt không đỏ tim không đập, cũng không biết Thi Dạ Triêu sẽ không tin tưởng.

Anh cố gắng dùng nói chuyện phiếm dời đi lực chú ý của cô.“Người như vậy, tận lực tránh tiếp xúc, phụ nữ chơi qua so với đàn ông em đã gặp còn nhiều hơn.”

Anh nghiêm trang nói xong, Cố Lạc bất chợt liền cười.“Lời như thế từ trong miệng anh nói ra cảm giác thật kỳ quái, chẳng lẽ anh là chính nhân quân tử?”

“. . . . . .” Thi Dạ Triêu thật đúng là không thể phản bác, xoắn khăn lông đưa tới bên môi cô.“Cắn.”

“Không cần, tôi có thể nhịn được không kêu.”

Thi Dạ Triêu nắm được cằm của cô, ép buộc cô hé miệng sau đó đem khăn lông nhét vào, lời nói mang hai nghĩa: “Em không nhịn được, coi như chờ chút nữa động tác của anh dịu dàng hơn em cũng không chịu nổi.”

Cố Lạc dĩ nhiên nghe được, lườm anh một cái, giữ lại tinh lực còn sót lại ứng phó hành hạ sau đó. Mới vừa rồi tình thế nguy cấp cô không để ý tới vết thương, hiện tại nguy cơ giải trừ, tất cả cảm giác đau tăng gấp bội hướng cô đánh tới.

Thi Dạ Triêu sử dụng công cụ tạo ra một lỗ nhỏ chỗ cô bị tử đạn ghim xuyên qua, đem đèn bàn vặn đến ánh sáng mạnh nhất, cái nhíp đưa vào trong bắt đầu tìm kiếm mảnh vụn đạn. Thân thể Cố Lạc lập tức căng thẳng, mỗi một động tác của anh, cô cảm nhận được đau nhức đều là không thể hình dung.

Cố Lạc trên người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, thân thể đều bởi vì đau đớn mà run rẩy, Thi Dạ Triêu thì làm như không thấy, giống như cô sẽ không đau vậy, đổi lại phương hướng góc độ bất đồng ở trong vết thương khoét. Chờ anh rốt cuộc lấy ra hai miếng mảnh vụn nhỏ thì Cố Lạc đã đau đến nỗi ngay cả run rẩy cũng không được rồi.

Dùng tốc độ nhanh nhất xử lý tốt vết thương, Thi Dạ Triêu lần nữa ngẩng đầu nhìn cô, Cố Lạc đã nhắm mắt lại gần như ngất đi, nhưng là như cô từng nói, trừ từng có một tiếng rên rỉ bị đau, thật không có kêu lên.

Thi Dạ Triêu đút thuốc cho cô, nhưng điều kiện thực sự là có hạn, phải chuyển sang nơi khác tiếp nhận xử lý sau đó, vết thương một khi nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm.

Thi Dạ Triêu gọi cô hai tiếng, Cố Lạc không có phản ứng, anh cúi thân thể, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.“Cái người này sao lại thoi thóp một hơi ở trên giường anh, anh chỉ hi vọng ở dưới tình huống phát sinh, em không phải bộ dạng hiện tại này.”

Mất máu quá nhiều, ý thức của cô đã bắt đầu trở nên mơ hồ, cũng không biết là cô có nghe được lời của mình hay không, chỉ thấy cánh môi của cô hình như giật giật, lỗ tai anh lại gần mới nghe rõ ràng cô đang nói cái gì.

“Tôi. . . . . Không thể chết được.”

Anh có thể xác định, đây là một câu Cố Lạc vô ý thức nói, cô không phải nói với anh, mà là đang tự nhủ, là ám chỉ cho bản mình.

Cô toàn thân ướt đẫm, gương mặt của cô trắng bệch ẩm ướt, mắt thỉnh thoảng nhắc lên khe hở, thỉnh thoảng đóng lại, lông mày thanh tú bởi vì đau đớn khó nhịn chau thành một đoàn. Bộ dáng Cố Lạc suy yếu như vậy, Thi Dạ Triêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Anh trầm mặc, lau mồ hôi hột trên trán cô, cho dù là trước mắt loại tình huống như thế này, tiềm thức Cố Lạc đều không thể buông lỏng .

“Anh ở đây, sẽ không để cho em chết.”

. . . . . .

. . . . . .

Cô phải lập tức đi bệnh viện, nhưng bệnh viện nơi này Thi Dạ Triêu căn bản không thể đưa cô đi, sẽ vì cô rước lấy phiền toái cực lớn.

Nếu là ở Canada, hết thảy đều dễ nói, nhưng bây giờ là ở nước M, tình huống cấp bách, Thi Dạ Triêu nhắm mắt suy tư chốc lát, mở mắt lần nữa, bấm một số điện thoại.

. . . . . .

***

Chuyện đời chung quy chạy không khỏi luân hồi, gió thổi thay phiên chuyển.

Thi Dạ Triêu ôm Cố Lạc đã bất tỉnh xuất hiện, Hoàng Phủ Triệt một thân lẫm liệt không nói hai lời cho anh một quyền."Anh tới chịu chết hay sao?"

Thi Dạ Triêu nghiêng đầu nhổ ngụm máu, "Thái tử nợ tôi một món nợ ân tình, coi như trả tôi, yêu cầu này cũng không quá đáng."

Hoàng Phủ Triệt quét mắt nhìn người phụ nữ trong ngực anh, "Nếu như mà tôi nói tôi không cứu cô ta, anh muốn quỳ xuống cầu tôi sao?"

Thi Dạ Triêu lành lạnh cười một tiếng, "Anh muốn tôi tìm người chôn theo cô ấy?"

23. Chương 23

Hai người, cứng đối cứng khi nếu là thế lực ngang nhau, như vậy trước tiên nắm giữ được nhược điểm người kia liền nắm giữ tiên cơ. Nhược điểm của Hoàng Phủ Triệt là người phụ nữ và đứa con của hắn, Thi Dạ Triêu rất rõ ràng, hắn sẽ không bắt các cô đi mạo hiểm như vậy.

"Đứa bé cũng lớn như vậy, cho tới hôm nay cho Nhan Loan Loan một hôn lễ, người phụ nữ của anh nên cảm tạ tôi."

Hai người giằng co, Hoàng Phủ Triệt trầm sắc mặt, nghiến rắng. "Anh có hiểu hai chữ vô sỉ viết như thế nào?"

Du Nguyệt Như bên kia rốt cuộc tìm được thái tử, Nhan Loan Loan được tin tức lập tức tới thông báo cho Hoàng Phủ Triệt, thấy Thi Dạ Triêu, lại là vẻ mặt oán hận, lấy ánh mắt oán giận người đàn ông của mình tại sao không trực tiếp giết chết hắn giải hận, Thi Dạ Triêu liền cười: "Nhan tiểu thư —— sai rồi, hiện tại nên đổi lại xưng hô, như vậy thích hợp sao? Không cầu cô tri ân đồ báo, ít nhất không cần lấy oán trả ơn như vậy chứ?"

Lấy oán báo "ơn" ?

Nhan Loan Loan lúc này cười lạnh, "Không chiếm được liền hủy diệt, đây thật đúng là tác phong của Thi thiếu anh, chỉ là tôi không hiểu rõ, ở ngoài mặt trừ có thể khiến cho tiểu Tịch hận anh hơn, ở bên trong anh có thể được cái gì tốt? Dù là hận cũng muốn cho cô nhớ anh? Tôi nên cho rằng anh đây là dụng tâm lương khổ sao?"

Cô nói một phen, Thi Dạ Triêu không phản ứng nhiều lắm, khóe miệng chỉ nhẹ nhàng câu lên. "Tôi nếu thật là 'dụng tâm', cô sẽ không có cơ hội đứng trước mặt tôi nói như vậy."

Hoàng Phủ Triệt con mắt sắc khẽ biến, đem Nhan Loan Loan kéo trở về, người đàn ông này hắn không phải chọc không được, mà là vào giờ phút này chọc không được."Nguyệt Như có ý gì?"

Nhan Loan Loan ngay trước mặt Thi Dạ Triêu nhắn lại lời nói của Du Nguyệt Như: "Chị Nguyệt Như đang bận chuyện của thái tử cùng tiểu Tịch, tất cả chuyện này cái gì cũng không liên quan không nên đi quấy rầy cô ấy (ý chỉ Chử Dư Tịch), ai sống ai chết, đều cùng chúng ta không quan hệ."

"Để anh nghe được, thật sự là xin lỗi." Hoàng Phủ Triệt vô tội buông tay, đoán chừng hắn không phải là người sẽ vì người khác hạ thấp của mình loại người kia, không muốn đem thời gian lãng phí ở trên người hắn, dẫn theo người cứ như vậy mà rời khỏi.

Du tháng như một câu nói, vậy thì đại biểu Thi Dạ Triêu ở chỗ này không tìm được thứ hai có thể giúp hắn người. Hoàng Phủ Gia thế lực không thể coi thường, bắt đầu lăn lộn giữa hắc bạch lưỡng đạo, anh lần này một mình tiến đến, ngay cả 72 cũng không mang theo, Hoàng Phủ Gia cố ý gây khó khăn, anh trong lúc nhất thời không có biện pháp.

Thi Dạ Triêu biết, theo tính tình Du Nguyệt Như cùng với giao tình của Cố Lạc, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Cố Lạc, cũng chỉ là nuốt không trôi khẩu khí kia. Anh cũng biết Du Nguyệt Như cố ý không để cho Hoàng Phủ Triệt trông nom, rõ ràng cố ý nhằm vào chính mình.

Bọn họ có thể trì hoãn thời gian vô kỳ hạn, nhưng Thi Dạ Triêu không kéo dài được. Cố Lạc đã liên tục bị vây ở trong hôn mê, nhiệt độ càng lúc càng cao, Thi Dạ Triêu dùng phương pháp nguyên thủy nhất giúp cô hạ nhiệt, hô hấp nóng bỏng thổi lất phất ở trên người của anh, mỗi một cái đều ở đây nói cho anh biết, tình huống của cô càng ngàycàng đến gần bờ vực nguy hiểm. Miệng vết thương ở phía sau bả vai nếu so với miệng vết thương ở trước mặt lớn hơn nhiều, máu chảy lại ngừng, dừng lại lại chảy, chân chính đáng sợ lại là ở trong cơ thể cô những thứ tổn thương cùng với mất máu cùng nhiễm khuẩn không nhìn thấy, còn có những mảnh vụn chỉ nhỏ nhất bắn ra từ đầu đạn tạo thành. May mắn nơi trúng đạn là cánh tay, nếu là bắp đùi, như vậy cô đã mất đi cái chân kia, nhưng nếu lại kéo dài xuống, cánh tay này của cô cũng không cách nào giữ được, thậm chí còn có mạng của cô.

Thi Dạ Triêu chỉ có thể chế tạo ra dụng cụ truyền máu giản dị nhất, kim tiêm dài nhỏ ghim vào trong cánh tay của mình, máu mới thông qua dây nhựa mềm liên tục không ngừng chảy vào thân thể của cô.

Ngón tay nhẹ đặt lên cổ tay cô để giò xét mạch đạp của cô, đây đã là lần thứ tư vì cô truyền máu máu, mà sắc môi của cô lại càng trở nên trắng bệch. . . . . .

Thi Dạ Triêu lấy điện thoại, lục tìm số của Cố Doãn, cũng đang làm do dự, anh cũng không rõ ràng tại sao lại có loại trực giác kia: nếu Cố Lcj thanh tỉnh, tuyệt đối sẽ không để cho anh gọi số điện thoại này đi thông báo cho Cố Doãn.

Có thể là lại đau, Cố Lạc nức nở rên ngâm thật nhỏ, hô hấp ngắn ngủi, trên mặt tái nhợt đáng sợ, trong lúc vô tình cầm nắm ở cái tay đang vì cô truyền máu, sau đó cũng không thả. Thi Dạ Triêu không có biểu cảm gì, cảm thụ cô đau đớn cùng run rẩy, dùng khăn lông lau chùi mồ hôi của cô.

Cô coi như thật sự xảy ra bất trắc, anh cũng không quản chuyện gì, cũng chỉ là mất đi một đám hỏi anh cũng kháng cự, mất đi cái máy kiếm tiền này của Cố Gia mà thôi.

Thế thôi. . . . . .

Thanh âm Cố Lạc nghẹn ngào, trong căn phòng an tĩnh nhàn nhạt vang vọng, giống như kim châm thật nhỏ thăm dò quả tim của anh, hời hợt, lại chọc anh tâm phiền ý loạn. Không bao lâu, ngay cả anh cũng bởi vì mất máu quá nhiều bắt đầu choáng váng đầu, Thi Dạ Triêu ngồi vào bên người cô nhẹ xoa trán trì hoãn, nỉ non nói:

"Em thế nào. . . . . Phiền toái như vậy."

Chuyện cầu người, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện Thi Dạ Triêu chưa từng làm, một lần cũng không có, anh là người kiêu ngạo như vậy, cuộc sống cho tới bây giờ cũng thuộc về vương quốc của anh, vật cần tìm hoặc là dễ như trở bàn tay, hoặc là lấy tư thái cường thế đoạt lấy. Nhưng vào hôm nay, ở ngoài năng lực của anh có thể đạt được, rốt cuộc có chuyện khiến cho anh cảm thấy khó giải quyết, anh làm trễ nải mỗi một phút, thì đồng nghĩa với đem Cố Lạc ném vào trong bóng tối xa hơn một tấc.

Thi Dạ Triêu lần nữa tìm được Hoàng Phủ Triệt, từ trên mặt đối phương thấy cười nhạo châm chọc cùng cao cao tại thượng, sau một lúc lâu vẻ mặt hắn mới sóng nước chẳng xao mở ra môi mỏng: "Anh biết cô ấy là con gái Cố gia, cứu cô ấy, đối với anh chỉ có lợi không có hại."

"Tôi không cần những thứ này, tiền thì kiếm không hết, nhiều một chút ít một chút đối với tôi mà nói không khác gì nhau."

Hoàng Phủ Triệt ôm vai, tư thái bày rất rõ ràng. Thi Dạ Triêu lại một trận trầm mặc, hơi rũ mắt, thái tử là trung tâm của Hoàng Phủ Gia, anh biết Hoàng Phủ Gia muốn cái gì, ôm Cố Lạc thật chặt, rồi lại nới ra.

"Tôi đồng ý với anh, không hề bước vào nơi này nửa bước nữa, cũng sẽ không —— gặp cô ấy."

Khôi phục lại ngước mắt: "Cuộc đời này vĩnh viễn không gặp nhau."

. . . . . .

Hoàng Phủ Triệt lấy được thứ mình muốn, mới móc ra điện thoại bắt đầu an bài Cố Lạc giải phẫu, hắn mặc dù không tình nguyện, nhưng Thi Dạ Triêu rắn độc này không thể đem hắn ép quá chặt.

Năm đó Thi Dạ Diễm cùng thái tử kết thù kết oán, Thi Thác Thần từng để Thi Dạ Triêu đi nói với anh bớt phóng túng một chút, lời anh ta nói là truyền lại, nhưng là không hơn. Thi Dạ Diễm lúc ấy còn cảm thấy cảm ơn anh ta đối với chuyện này duy trì thái độ dung túng, mà không ngăn trở giống như Thi Thác Thần vậy. Cho đến khi thái tử gặp nạn, Thi Dạ Triêu ra tay cứu giúp, Thi Dạ Diễm mới biết anh ta tính toán điều gì: hai hổ đánh nhau, nếu là Thi Dạ Diễm thương tổn anh ta cũng có thể ngư ông đắc lợi ngồi đó chiếm tiện nghi, ngược lại Thi Dạ Triêu chỉ cần vào thời điểm mấu chốt vừa ra tay liền dễ dàng đem thực lực tam phương thăng bằng vốn là cùng anh cùng thái tử đánh vỡ, chẳng những khiến địa vị Thi Dạ Diễm bị lung lay, hơn nữa còn có danh tiếng - ân nhân cứu mạng thái tử.

Tầm quan trọng của Thái tử đối với Hoàng Phủ Gia thì tương đương với tầm quan trọng của anh đối với Thi gia, cho dù ai cũng biết ân tình này không thể so sánh tầm thường, cơ hồ đánh đồng với một đòn sát thủ thậm chí một lá bùa hộ mệnh của anh.

Đây là mấy người này ngầm hiểu lẫn nhau, cho nên khi anh ôm Cố Lạc xuất hiện đến đòi phần nhân tình này thì Hoàng Phủ Triệt không phải là không kinh ngạc. Tình cảm của anh ta đối với Chử Dư Tịch cố chấp như vậy cũng không có hướng thái tử nói muốn bắt cô ấy bồi thường để cho cô ấy ở lại bên cạnh mình, hôm nay lại mở miệng vì một người phụ nữ từng cùng em trai anh ta cùng nhau đối phó với anh ta.

Cũng không biết là Thi Dạ Triêu người này luôn luôn đối với người khác phòng bị nặng hay căn bản là anh ta không tín nhiệm, hay là thật sự lo lắng cho người phụ nữ này, tóm lại trong toàn bộ quá trình bác sĩ giải phẫu cho Cố Lạc, anh ta chưa từng rời đi nửa bước. Cố Lạc bị thương cũng không nhẹ, nhưng mà bởi vì Thi Dạ Triêu xử lý kịp thời mới vì cô tranh thủ nhiều thời gian hơn.

"Theo loại đạn này nhìn vết thương tạo thành, lượng máu bị mất hẳn là không phải ít."

Bác sĩ ngẩng mặt nhìn sắc mặt Thi Dạ Triêu khó coi giống nhau, "Cậu truyền máu cho cô ấy?" Thấy anh khẽ vuốt cằm, không nói gì, cúi đầu tiếp tục xử lý thương thế của cô.

Hoàng Phủ Triệt im lặng, hắn biết Cố Lạc, mặc dù không có lui tới gì, nhưng đối với cô là người bên cạnh Thi Dạ Diễm chuyện này vẫn là tinh tường."Anh lúc này đây lại có kế hoạch gì?"

Thi Dạ Triêu nhíu mày, Hoàng Phủ Triệt lại nói: "Làm nhiều chuyện thất đức hại người không được lợi không sợ gặp phải báo ứng?" Thà dỡ mười tòa miếu không hủy nhất cọc hôn, ai cũng cho là anh ta sớm bỏ qua chấp niệm đối với Chử Dư Tịch, nhưng không nghĩ dĩ nhiên lại phá hủy hôn lễ như vậy, lại vì một người phụ nữ gần như đứng về phía đối lập ở thời điểm nhạy cảm như vậy tới tìm hắn, Hoàng Phủ Triệt quả thật không hiểu nổi rốt cuộc anh ta có dụng ý ở chỗ nào, Thi Dạ Triêu là một người bụng dạ cực sâu, vả lại vô cùng tiếc mạng, sẽ không dễ dàng để ình lâm vào cảnh hiểm nguy.

Đối mặt Hoàng Phủ Triệt chất vấn, Thi Dạ Triêu chỉ lạnh nhạt cười: "Anh nghĩ quá nhiều, tôi chỉ là vì cứu cô ấy mà thôi."

"Cứu người?" Hoàng Phủ Triệt cười lạnh: "Đang nói giỡn?" (điên với cái lão này quá)

Chỉ bằng anh ta đối với Thi Dạ Diễm làm những chuyện kia, anh ta ở đâu có cái gọi là lương tâm người, nếu thật muốn cứu người cũng chỉ vì lợi ích thôi, cứu thái tử chính là ví dụ tốt nhất. (điên tập 2. nhẫn.)

Thi Dạ Triêu dĩ nhiên biết loại chuyện vĩ đại này không có quan hệ gì với anh, hành động cứu cô lần này chính mình cũng cảm thấy có chút không giải thích được, nhưng lại là tự nhiên như vậy, hình như. . . . . Anh nên như vậy. (dấu hiệu của cảm cúm. Hè hè)

Cố Lạc hiện tại nằm ở trước mặt anh, nhắm mắt lại, trên bả vai một mảnh máu thịt be bét, số liệu các loại dụng cụ đang nhảy nhót, tính mạng của cô có thể nói nắm giữ ở trong tay anh.

Ý niệm của anh, là mạng của cô treo lơ lửng.

Trong phòng giải phẫu ngoại trừ âm thanh dụng cụ giải phẫu va chạm thật nhỏ, Thi Dạ Triêu hình như có thể nghe được tim của cô đập, cùng cô lúc này bộ dáng yếu đuối bất đồng, đó là một loại nhịp tim hàm chứa lực lượng nào đó, kiên cường dẻo dai, kiên định, rõ ràng chấn động màng nhĩ của anh.

—— tôi không thể chết được.

Đây là lời nói Cố Lạc ở trong hôn mê lặp lại vô số lần, phần lớn thời gian chỉ là hình dáng miệng mấp máy khi phát âm, lại thật sự giống như để cho anh nghe được âm thanh đáy lòng cô.

. . . . . .

Giải phẫu hao tốn thật nhiều thời gian, Thi Dạ Triêu trong lúc này giọt nước chưa uống hạt cơm chưa ăn, cho đến khi giải phẫu kết thúc, bác sĩ lấy xuống khẩu trang thở phào một hơi: "Đưa tới hơi trễ, nhưng tôi đã tận lực, kế tiếp liền xem bản thân cô ấy rồi."

Bác sĩ hình như là người đàn ông nhiều chuyện, tầm mắt ở giữa hai người liếc liếc, lại liếc nhìn trên cánh tay anh mấy vết kim tiêm tím bầm lớn hơn lỗ kim bình thường."Người phụ nữ của cậu?"

Thi Dạ Triêu không có trả lời hắn ta, Hoàng Phủ Triệt nghiêng đầu ý bảo người ở đây rời đi, phòng lớn như thế chỉ còn dư hai người bọn họ còn có Cố Lạc trên bàn mổ.

"Thái tử cùng cậu thanh toán xong rồi, Thi Dạ Triêu, nhớ lời cậu đã nói."

"Đúng, thanh toán xong rồi."

Thi Dạ Triêu nhanh nhẹn cười một tiếng, Hoàng Phủ Triệt ở trong nụ cười đó cũng không có thấy bất kỳ khổ sở nên có, chỉ cảm thấy trong nháy mắt đó, quả thật có thứ gì đó vụt tắt trong mắt anh.

Thanh toán xong cũng không phải là chỉ ân oán giữa anh và thái tử, đối với Thi Dạ Triêu mà nói, là tất cả cùng Chử Dư Tịch.

Cố Lạc là ở hai ngày sau mới đột nhiên tỉnh lại, cô có một giấc mộng thật dài, cuối cùng là bị bừng tỉnh. Mở mắt ra, đầu óc hỗn loạn như một đoàn dây rối, trong lúc nhất thời quên chuyện xảy ra trước đó, không cẩn thận liên lụy đến vết thương ở vai, ngã trở về, mặc cho đau đớn kịch liệt ném cô rơi xuống trí nhớ tìm trở lại.

Nhiệm vụ, Tác Nhĩ, hôn lễ, phục kích, bị thương. . . . . Sau đó là, Thi Dạ Triêu.

Cô lấy xuống chụp dưỡng khí động tác đơn giản nhưng dường như dùng hết tất cả hơi sức, nhắm hai mắt nằm ở trên giường thở gấp. Nếu không phải tiếng bước chân nhỏ nhẹ cùng tiếng vật liệu may mặc va chạm, Cố Lạc còn chưa có phát giác được bên trong nhà có người.

Có người vạch chăn trên người cô, xem xét vai của cô, lại lần nữa đắp kín, mà tầm mắt của người nọ rơi vào trên mặt không có chút huyết sắc nào của cô, sau đó trên cánh môi có một trận xúc cảm hơi lạnh. Cô mở mắt ra, đầu ngón tay Thi Dạ Triêu dính nước ở trên môi của cô nhấp nhẹ, làm trơn bóng cánh môi khô khốc của cô.

Quá lâu không có nước, Cố Lạc ý thức mở ra cánh môi bú chút dưỡng khí ít đến đáng thương trên ngón tay anh, đầu lưỡi quét qua, Thi Dạ Triêu đôi mắt lạnh nhạt mà sắc bén, hỏi một vấn đề.

"Em rốt cuộc đang vì Cố Doãn làm những gì chuyện?"

. . . . . .

Cố Lạc không có đáp, Thi Dạ Triêu tay chuyển qua vai cô đang quấn băng không nhẹ không nặng nhấn một cái. Cảm giác đau chợt tăng lên, Cố Lạc cắn răng, mồ hôi lạnh thấm ra, tiếng nói khàn khàn kỳ quái.

"Anh tại sao. . . . . Không trực tiếp. . . . . Giết chết tôi đi?" Đau như vậy cô cũng không chịu nổi.

Thi Dạ Triêu hai mắt hơi đóng, cong cong."Trước kia không có lý do, về sau càng sẽ không làm như vậy, không thể cứu cô vô ích."

Cố Lạc dĩ nhiên không hiểu, trong thân thể của mình đã giữ lại máu người đàn ông này, ngay cả vận mạng của bọn họ, cũng như dòng máu bọn họ hòa hợp làm một cũng phân không ra, kéo không rõ nữa.

Là yêu là hận, hay là ràng buộc dây dưa, bọn họ ai cũng không nhảy ra được rồi.

24. Chương 24

Cố Lạc khi mười bốn tuổi thì lần đầu tiên tiếp nhận huấn luyện tù binh phản chiến. Từ Ngao thân là đội trưởng Athena, cũng là tự mình dẫn dắt Cố Lạc, đối với tiểu cô nương này, hắn quả thật có chút không xuống tay được, liền do Ace làm thay.

Ngay lúc đó Cố Lạc ở trong mắt Ace nhưng chỉ là một nha đầu nhỏ gầy teo, tài liệu mỹ nhân không giả, nhưng là bộ ngực bình thường, toàn thân cao thấp một điểm là phụ nữ đặc biệt cũng không có. Huống chi ở trại lính không có phân chia nam nữ, Ace càng thêm không thương hương tiếc ngọc. Hắn mặc dù không có sử dụng toàn lực xuống tay cũng không nhẹ, một chút sức nhỏ, ngón út tay trái của Cố Lạc liền gãy xương.

Cô chỉ khó chịu hừ một tiếng, không có kêu, đàn ông như Ace biết con gái yếu ớt, cho đến khi cô ngất đi thời điểm quân y nghiệm thương cho cô mới phát hiện cô khẽ vặn vẹo ngón út.

Cố Lạc đối với cảm giác đau dễ dàng tha thứ trình độ nhưng thật ra là rất cao, điểm này thắng được tuyệt đại đa số đàn ông.

Thi Dạ Triêu không biết cái này nếu nói quá khứ thiên kim Cố Gia đến tột cùng trải qua cái tài gì có thể nhịn được dưới tình huống không có thuốc tê làm phẫu thuật đơn sơ nhất, bằng vào cái này, theo ý anh Cố Lạc cũng đã không phải một phụ nữ tầm thường, so với quá khứ anh đang biết, hiểu rõ cô, càng thêm không tầm thường.

Tay của anh ở trên vai của cô cố ý dùng sức, Cố Lạc đau đến hấp khí, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu lăn xuống. Ở lúc cô sắp gần như bất tỉnh, Thi Dạ Triêu rốt cuộc rảnh tay, máu tươi đã mơ hồ thấm lên trên băng gạc.

Máu hồng, băng gạc trắng, chiếu ra màu sắc xinh đẹp nhất. Anh bắt lấy cằm nhọn của cô, đại phát thiện tâm cho cô uống mấy ngụm nước. "Thường thường người mạnh miệng, không tránh được có thể chịu nhiều khổ hơn so với người khác."

"Chuyện của tôi, có quan hệ gì tới anh?" Cố Lạc gian nan thở gấp, cực kỳ suy yếu, thầm mắng anh khốn kiếp.

"Đau không?" Thi Dạ Triêu không có ép hỏi cô nữa."Anh chỉ là tò mò em có thể chịu bao nhiêu thống khổ mà thôi."

Trước khi trong mắt cô bốc hỏa, Thi Dạ Triêu gọi y tá.

Y tá đổi thuốc cho cô, băng bó lần nữa, không nghĩ ra thế nào đang êm đẹp nằm ở trên giường ngủ cũng có thể đem miệng vết thương kéo mở. Y tá đi ra ngoài khi trở lại bưng tới một chút thức ăn thích hợp cho cô ăn, đặt ở đầu giường là được rồi. Cố Lạc mấp máy cánh môi khô khốc, giùng giằng muốn đứng dậy.

Thi Dạ Triêu nhẹ múc một muỗng đặt ở bên môi thổi thổi, sau đó lại chính mình uống cạn, cũng cho ra đánh giá: "Chẳng ra gì." Nhìn về phía cô: "Muốn ăn không?"

Cố Lạc đói bụng mấy ngày, có cái ăn nơi nào sẽ quan tâm mùi vị như thế nào, cõi đời này loại khó ăn gì đó cô đều ăn không biết bao nhiêu rồi. Cô cắn răng mới dùng được cánh tay còn khỏe mạnh chống lên gần nửa người, mặt khác cánh tay kia chỉ có chút động một cái liền đau như kim châm muối xát.

Bên cạnh người đàn ông kia lại từ đầu đến cuối vẫn ung dung dáng vẻ hoàn toàn không tính toán giúp một tay, cô nhẫn nại đau đớn, ngước mắt: "Cầm chén bưng lên."

Thi Dạ Triêu nhíu mày, liền nghe cô bất mãn nghiêm mặt ra lệnh: "Đút cho tôi."

Thi Dạ Triêu nhất thời liền cười, nhưng cũng thật nghe lời bưng lên chén, múc một muỗng thổi nguội, chuyển tới bên môi cô."Không phải nói không có quan hệ gì với anh không để cho anh quản em? Ngủ mấy ngày liền thay đổi chủ ý?"

Cố Lạc dừng lại, "Mấy ngày?"

"Em bị thương đêm đó đã là chuyện mấy ngày trước rồi."

“. . . . . .” Cố Lạc âm thầm lấy làm kinh hãi, cúi đầu thu lại mặt mày, ánh mắt nhanh chóng ở quanh mình dò xét một phen, cũng không có phát hiện túi xách tùy thân của cô, ở trong đó có máy truyền tin của cô.“Hiện tại đây là nơi nào? Tôi nhớ rõ ràng anh dẫn tôi về khách sạn.”

“Loại tình huống này của em, thế nào lại ngớ ngẩn tiếp tục ở khách sạn?”

“Đồ của tôi đâu?”

Cô hỏi cẩn thận, Thi Dạ Triêu buông chén xuống, đem cái túi xách kia của cô lấy đến trước mặt cô.“Bên trong có đồ vật gì quan trọng?”

Súng của cô cùng máy truyền tin đều là đặc biệt đặt hàng theo yêu cầu, ngoại hình đều là hình dáng đồ trang sức, không đặc biệt xem xét là không nhìn ra. Cố Lạc bí mật quan sát nét mặt Thi Dạ Triêu, cũng không có khác thường, có lẽ anh ta mở ra, cũng có lẽ anh ta không có đặc biệt chú ý tới.

Cố Lạc cuối cùng là quá mức suy yếu, ăn cơm cùng thay thuốc xong, đầu lại bắt đầu hôn mê. Cô không muốn ngủ, không thể ngủ, trong đầu suy nghĩ phải như thế nào tránh được Thi Dạ Triêu cùng Từ Ngao liên lạc một lần, bên kia sợ rằng đã sắp điên.

Thi Dạ Triêu bàn tay bao trùm ở trán của cô trước, che lại mắt của cô.“Không muốn anh ép hỏi chuyện của em, Cố Doãn cùng Tác Nhĩ liền nhắm mắt ngủ, em đem mấy thứ kia trong lòng suy nghĩ cái gì cũng trước tạm buông, không cần phải quyết chống, nơi này rất an toàn, để ình thả lỏng một chút.”

“Dựa vào cái gì tin tưởng anh?”

“Dựa vào anh ở nơi này.”

“. . . . . .”

Cố Lạc tạm thời không còn hơi sức phản kháng hắn, cũng rất kỳ quái, nhiệt độ trên tay anh ta cùng thường ngày mang một chút lạnh, xuyên thấu qua da truyền tới, để cho đau trên đầu cô cùng đau trên vai thậm chí còn cả người đau cũng không khỏi biến mất chút.

Trước mắt bị anh bảo bọc, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có một mảnh hắc ám.

Gian phòng xa lạ, không giống bệnh viện, nhưng các loại dụng cụ nên có tất cả vẫn có, phải là một lãnh địa cá nhân thuộc về người nào đó. Đối với đối phương xa lạ Cố Lạc cho tới bây giờ đều là thần kinh khẩn trương, đây là bí mật nhỏ cô chưa bao giờ nói với người khác, ngay cả Nhan Hạ cùng Từ Ngao cũng không biết.

Không biết Thi Dạ Triêu là vì cô có thể an tâm ngủ hay là vì cái gì, tay của anh từ đầu đến cuối đặt ở trên trán của cô, hơi thở thuộc về anh bao quanh mình, xua đuổi chút mùi xa lạ làm cho cô khẩn trương.

Trước khi buồn ngủ, Cố Lạc nhận thức chậm mới phát hiện một chuyện: trừ Từ Ngao cô coi là người thân, người đàn ông đầu tiên có thể cho cô cảm giác an tâm ngủ, lại là —— Thi Dạ Triêu.

. . . . . .

Lại nói tình huống bên kia, bởi vì Tác Nhĩ bày bố thuận lợi bắt được nhóm thủ hạ có thế lực muốn tạo phản, quan trọng nhất người kia mặc dù chạy thoát nhưng đã là thế suy sức yếu. Từ Ngao, Ace một nhóm người vẫn như cũ bảo vệ ở bên cạnh hắn, phải đợi hộ tống hắn trở về nước nhiệm vụ mới tính là kết thúc.

Cố Lạc bị thương, cũng không biết tung tích, Từ Ngao bọn họ sốt ruột, nhưng là trên mặt che giấu rất tốt, một chút cũng không nhìn ra sốt ruột. Ngược lại Tác Nhĩ càng ngày càng ngồi không yên, phái người của mình đi ra ngoài tìm, nhưng cũng không có kết quả.

Cố Doãn được tin tức, buông chuyện trong tay dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.“Chuyện gì xảy ra?”

Từ Ngao liếc nhìn Tác Nhĩ, nhỏ giọng cùng Cố Doãn rỉ tai mấy câu. Cố Doãn sắc mặt trầm xuống, lúc này móc ra điện thoại liên lạc với người kia.

Người này dĩ nhiên chính là Thi Dạ Triêu.

Hôm đó Cố Doãn tự mình đi đón Cố Lạc, Cố Lạc đã có thể xuống giường, trước khi hắn đến dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, cho đến khi gương mặt nhìn qua rốt cuộc lộ ra chút đỏ thắm không hề tái nhợt như vậy nữa.

Cố Doãn tới chỗ nào đều mang cận vệ, bốn người đứng trước sau, hắn đi ở trong đó, sắc mặt căng thẳng, vẻ mặt kinh người, trận thế này dọa sợ một số y tá choáng váng. Hắn đi thẳng tới chỗ Thi Dạ Triêu, đứng lại, chất vấn: "Cô ấy sao vậy?"

"Nghe ý tứ cậu, hình như là tôi làm thương tổn tới cô ấy?" Thi Dạ Triêu híp mắt.

Cố Doãn im lặng, mở miệng lần nữa giọng nói có chút chậm rãi. Hai người mới vừa hàn huyên không có mấy câu, Cố Lạc liền từ phòng trong kéo cửa ra ngoài."Anh."

Cố Doãn nhanh chóng liếc cô một cái, trừ sắc mặt này nhìn ở ngoài không nhìn ra nơi đó có bị thương, nhưng cô rõ ràng bị thương. Cố Doãn trong lòng bỗng chốc xông lên tức giận, ghét nhất bộ dạng cô ở trước mặt mình giả bộ chuyện gì cũng không đáng kể.

"Chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Nghe Cố Doãn nói như vậy, Thi Dạ Triêu xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng là đang ở lúc anh chưa đóng kín cửa, âm thanh Cố Doãn hàm chứa tức giận từ bên trong truyền tới, hơn nữa kèm theo âm thanh thanh thúy của một cái tát.

"Anh dạy cho em cái gì liền ăn cơm là đi xuống sao (đoán là ăn xong quên ngay)? Ai cho phép em bị thương?"

Thi Dạ Triêu tay dừng lại, ngay sau đó nghe được âm thanh vật liệu may mặc bị xé mở.

Cố Doãn xé ra quần áo bông vải mỏng trên người Cố Lạc, đem thân thể cô xoay qua chỗ khác, nhìn chằm chằm băng gạc chướng mắt bao trùm lên mảng lớn hình xăm ghê người trên lưng cô, níu lấy tóc của cô nhỏ giọng nói: "Đừng để cho anh biết em là cố ý bị thương ở chỗ này."

Cố Lạc bị anh thô lỗ ép buộc đau cực kỳ, gắt gao cắn răng muốn từ trong tay anh tránh ra, liên lụy vết thương băng gạc nhanh chóng lại nhuộm vết máu, đau nhức khiến cho ý thức cô trong nháy mắt trống rỗng. Sau đó, trong mơ hồ cảm thấy sức lực trói buộc cô của Cố Doãn chợt chuyển giao, thân thể của cô hướng một bên khuynh đảo, sau đó một người đàn ông tay tiếp được cô, hơn nữa cẩn thận tránh được vai của cô, để cho cô tựa vào trong lòng ngực mình, thuận thế túm lại áo lỏng lẻo sau lưng cô.

Thi Dạ Triêu lành lạnh nghiêm mặt sắc ôm Cố Lạc, rõ ràng cảm nhận được thân thể cô run rẩy."Cố Doãn, cậu uống lộn thuốc?"

Cố Doãn phát cáu, hừ cười."Tôi dạy dỗ phụ nữ, anh không có tư cách nhúng tay."

Thi Dạ Triêu mày rậm bắn tới, con mắt sắc bén chợt rét, không khí vòng quanh thân bắt đầu mạc danh kì diệu đè nén, tầm mắt đang giằng co tập trung bạo khí hồi lâu chưa từng thấy qua, Cố Doãn nhìn thấy đều là sững sờ, trong lòng cả kinh, người đàn ông này bình thường che giấu quá tốt, làm cho anh lại không cẩn thận quên Thi Dạ Triêu đến tột cùng là người như thế nào.

"Dù là muốn giáo huấn, hiện tại cũng không tới phiên cậu." Thi Dạ Triêu trầm giọng mà lại cả vú lấp miệng em, từ từ nói: "Cậu có phải hay không quên cô ấy bây giờ là người của tôi, đánh chó còn phải xem chủ nhân, cậu ăn bao nhiêu gan báo đụng đến người của tôi còn hỏi tôi có tư cách nhúng tay?"

Cố Doãn mím môi, tiếp theo cười như không cười lặp lại: "Người của anh? Cô ấy là người Cố gia tôi, điểm này cần tôi nhắc nhở anh?"

Nói xong, hắn tự tay muốn đi túm cô.

Giữa Cố Doãn cùng anh cách nhau bàn gỗ tròn nhỏ phong cách cổ xưa, phía trên còn để cái khay lúc y tá chạy thoát quên mang đi ra ngoài, mà trong khay còn bày bánh mì nướng cùng một dao ăn bằng thép.

Kì thực tay Cố Doãn mới chỉ nâng lên, đã cảm thấy có cái gì đó sắc bén sượt qua gan bàn tay của hắn, đau bén nhọn, cúi đầu nhìn xuống, đỉnh dao ăn vững vàng cắm ở trên bàn tròn —— gan bàn tay của hắn .

Hộ vệ sau lưng Cố Doãn đồng loạt rút súng nhắm ngay Thi Dạ Triêu, nhưng ngại vì thân phận của Thi Dạ Triêu, không ai dám nổ súng.

"Đã từng là như vậy." Chỉ thấy anh không vui âm hiểm kéo khóe miệng: "Cha con các cậu đã đem cô ấy bán cho tôi, một điểm này, có muốn tôi tới nhắc nhở cậu hay không?"

Một tờ hôn ước, một người, một khoản ích lợi thật lớn.

Cố Lạc ở trong ngực Thi Dạ Triêu, trong lòng vô cùng bi ai. Mặc dù đây là chuyện bọn hắn ngầm hiểu với nhau, nhưng từ trong miệng Thi Dạ Triêu nói ra như vậy cùng với Cố Doãn cam chịu, vẫn là nặng nề đánh xuống lòng cô.

Vết thương đạn bắn đau đớn, trong đầu càng hỗn độn.

Cố Lạc chậm rãi khép mắt, hồi lâu mới chen vào nói, giọng nói bình tĩnh.

"Gọi người đến, miệng vết thương của tôi rách ra."

Thi Dạ Triêu ôm lấy Cố lạc chuẩn bị đi ra ngoài tìm y tá, bị hộ vệ Cố Doãn ngăn lại, Cố DOãn tay vừa nhấc, nói: "Chúng ta đi."

25. Chương 25

Cố Doãn tay vừa nhấc, hộ vệ thu súng lui về phía sau, hắn bình tĩnh đứng trước mặt Thi Dạ Triêu, ánh mắt nhìn anh, lời nói lại là ra lệnh cho Cố Lạc: "Lạc, anh ở bên ngoài chờ em."

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh ngắn ngủi.

Thi Dạ Triêu căn bản không có ý tứ buông tay, Cố Doãn đè ép nóng nảy lại lập lại một lần: "Muốn anh tự mình động thủ sao?"

Cố Lạc âm thầm hít sâu một hơi, cắn răng chịu đựng đau nhức ý bảo anh buông mình ra, sau đó từ trong ngực anh, con ngươi vừa nhấc, chống lại anh.

Hai người tầm mắt khẽ va chạm, một loại cảm giác vi diệu lặng yên không tiếng động ở trong không khí lên men, Cố Lạc nhanh chóng mở to mắt, cùng Cố Doãn gật đầu một cái.

Thời điểm y tá xử lý vết thương cho Cố Lạc Cố Lạc lưu lại một tên bảo vệ tại chỗ, mình thì chờ ở bên ngoài, hắn không thích mùi máu tươi.

"Phải cẩn thận một chút, nếu không vết thương rất khó khép lại, sẽ lưu lại sẹo rất khó coi." Y tá dặn dò, có chút oán trách liếc nhìn Thi Dạ Triêu bên cạnh, lầm tưởng vừa rồi là kiệt tác của anh."Cô bây giờ chính là thời điểm nên nằm trên giường, không thể tùy tiện mà lộn xộn, loại thương tổn này chăm sóc không tốt chính là chuyện cả đời."

Thi Dạ Triêu cởi ra áo khoác choàng ở trên người cô che lại áo bị Cố Doãn xé rách, nhẹ nâng lên cằm của cô. Gương mặt Cố Lạc bị Cố Doãn đánh ột cái tát phiếm hồng, khóe miệng thậm chí có một tia tơ máu."Hắn thường đối em như vậy?"

Cố Lạc không lên tiếng, không tâm tình cũng không còn tinh lực, chỉ đem đầu né tránh.

Cố Doãn phiền muộn chờ ở bên ngoài đợi, cửa vừa có động tĩnh còn tưởng rằng là Cố Lạc ra, quay đầu lại nhìn lên là Thi Dạ Triêu.

Cố Doãn trước không nhịn được, giơ lên cái tay đã quấn băng gạc: "Bắt đầu đối với nó để ý?"

Thi Dạ Triêu kéo khóe môi, "Cậu để cô ấy làm việc cho cậu?"

"Tôi làm sao sai bảo được vị đại tiểu thư này." Cố Doãn giả bộ ngu, "Nó muốn làm cái gì, cùng ai ở chung một chỗ tôi chưa bao giờ trông nom."

"Nói cách khác chuyện cô ấy và Tác Nhĩ ở chung một chỗ cậu không biết?"

Cố Doãn nghiêng đầu, một hộ vệ tiến lên, "Trở về điều tra một chút là ai làm."

Hộ vệ gật đầu, lui ra, Cố Doãn lại nói: "Tôi còn cho là chuyện gì làm cho anh nổi nóng, Tác Nhĩ lão sắc quỷ coi như là một khách hàng lớn của tôi, có chút giao tình, trước cùng Cố Lạc từng có vài lần duyên phận, tâm tư của đàn ông anh cũng hiểu, em gái tôi tôi biết, sẽ không cùng hắn có cái gì, gặp dịp thì chơi mà thôi, sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?"

Thi Dạ Triêu vẻ mặt không thay đổi, không nhìn ra tâm tình gì . Hai người đàn ông này đầu tiên là trầm mặc chốc lát, Cố Doãn buông tay: "Là anh không cho công khai quan hệ hai người, lại nói. . . . . ." Hắn cười , "Anh chịu đồng ý việc hôn sự này nhưng mà cũng chỉ là lợi ích trên hết thôi, huống chi còn chưa kết hôn, điều này cũng không có gì chứ? Cái này mất hứng rồi hả?"

Cố Doãn tính đang thử dò xét, Thi Dạ Triêu dĩ nhiên biết."Chúng ta quen biết thời gian cũng không ngắn, xem ra cậu chính là không hiểu tôi."

Cố Doãn nhíu mày.

"Nếu đây là một khoản buôn bán, cậu có phải hay không quên đây là Cố Gia các người cầu xin tôi làm, sợ là cho tới bây giờ cũng không nhớ tôi sẽ trả lại hàng?" Thi Dạ Triêu hai cánh tay để ngang trước ngực, bỗ nghễ mà nhìn. "Nếu như đã là đồ của tôi, nếu để người khác đụng, sẽ làm tôi cảm thấy —— ghê tởm, phụ nữ cũng giống như vậy. Hay là nói, cậu còn có những em gái khác để cho tôi lựa chọn?"

". . . . . ."

Cố Doãn nghiến răng, ngay cả người bên cạnh đều cảm nhận được cơn giận của hắn, vào giờ phút này, người đứng ở trước mặt hắn nếu như không phải là Thi Dạ Triêu mà là tùy tiện thay một người khác, sợ là đã bị hắn móc súng đánh cho thành tổ ong vò vẽ rồi.

Cố Doãn chưa bao giờ bị thua thiệt như vậy, sắc mặt cũng thay đổi, nhưng đối mặt với người đàn ông này, thế nhưng hắn lại chỉ có thể đè ép lửa giận cái gì cũng không thể làm, giữa hai người này không khí đang giương cung bạt kiếm, Cố Lạc từ bên trong ra ngoài, khoác áo khoác của Thi Dạ Triêu, tầm mắt qua lại quét một vòng. Cố Doãn bình tĩnh ném lại một ánh mắt, hộ vệ tiến lên dìu Cố Lạc: "Xe ở bên ngoài."

Từ lúc bị thương đến bây giờ thời gian cũng chẳng qua mấy ngày, đổi lại người khác sợ rằng giường cũng không dậy nổi, Cố Lạc tố chất thân thể khá hơn nữa cũng là cậy mạnh chống đỡ, mới vừa lại bị Cố Doãn lăn qua lăn lại như vậy thật không chịu nổi. Nhưng hộ vệ nơi nào biết rõ ràng như vậy, động tác không nhẹ không nặng dắt cô vai, đau đến đôi môi Cố Lạc thoáng chốc tụt huyết sắc.

Cố Doãn vốn định ôm cô, nhưng bởi vì gặp ánh mắt lạnh lùng của cô tức giận lập tức nhảy đến cao nhất, lần này hắn không có động thủ lần nữa, cũng không còn nhằm vào cô nữa, nghiêng đầu nhìnThi Dạ Triêu: "Phụ nữ Er¬ic đã dùng qua anh cũng sẽ không cảm thấy buồn nôn hả?"

Cố Lạc thân thể ngẩn ra, bước chân dừng lại, quả đấm rất nhanh, sau một khắc liền xoay người lại không chút suy nghĩ hướng về phía Cố Doãn giơ tay chính là một cái tát."Miệng sạch sẽ một chút cho tôi."

Bọn cận vệ tập thể đần độn. . . . . .

Cố Doãn vẻ mặt anh tuấn có chút trở nên vặn vẹo, sắc mặt biến thành màu đen, nhìn cô chằm chằm nói không ra lời.

Chỉ có Thi Dạ Triêu, không biến sắc, lại cười.

***

Cố Lạc bị Cố Doãn mang về dưỡng thương, việc này chính là hơn hai tháng. Trong lúc này, người bên cạnh Cố Doãn những ngày sau này khổ không thể tả.

Ace trộm đi hỏi thăm, hộ vệ âm thầm cùng hắn giao tình coi như không tệ, bất đắc dĩ lắc đầu than thở: "Là tính khí của hai anh em nhà này, Cố Lạc lại cá chết bướng bỉnh, hai người ở cùng một chỗ có thể không đánh nhau? Huống chi lần này chọc vào chuyện Thi thiếu, Cố Lạc lại. . . . . ."

Hộ vệ dừng lại, Ace phát giác có chuyện không bình thường, cũng không hỏi, bản thân hộ vệ không nhịn được: "Cố Lạc thật không nên vào lúc này đi về cùng hắn, Cố Doãn bị cô đánh, sợ là thật sự tức giận rồi."

Thật ra thì làm cho Cố Doãn tức giận không phải là chuyện này, mà là chỗ gan bàn tay hắn bị dao ăn vạch ra một vết thương, đây đối với hắn mà nói là một loại khiêu khích. Cố Doãn cùng Thi Dạ Triêu hai người là vì Cố Lạc, đây mới là mấu chốt. Người Cố gia ai không biết Cố Doãn đối với Cố Lạc có bao nhiêu mạnh mẽ khống chế, nhưng cũng đồng thời rất dung túng cô phản kháng, dù sao có nhảy cũng nhảy không ra khỏi lòng bàn tay hắn, lại không có người dám vì Cố Lạc cùng hắn gây xung đột chính diện, trừ Từ Ngao cùng Ace, cơ hồ không có người nào vì cô nói chuyện, bởi vì chỉ biết mở ra một hậu quả: Cố Lạc bị khi dễ càng thêm nghiêm trọng.

Còn lần này không giống, Thi Dạ Triêu lấy tư thái che chở Cố Lạc như vậy, hơn nữa còn đả thương hắn, Cố Doãn cảm nhận được một loại cảm giác sỉ nhục cùng giận dữ trước nay chưa có.

Ace đem tình huống thăm dò nói cho Từ Ngao, "Thi gia cái đó đối với Cố Lạc là có ý định gì? Có nên cảnh tỉnh anh ta hay không, đừng hảo tâm làm chuyện xấu ngược lại hại Cố Lạc?"

Từ Ngao chỉ cười không nói, bị Ace ép mới nói: "Thi Dạ Triêu không giống cậu và tôi, không giống chúng ta làm thuê cho Cố Gia, ngược lại là Cố Gia hiện tại muốn bám lấy anh ta."

Ace tán đồng gật đầu một cái, Từ Ngao không đầu không đuôi bỏ thêm một câu: "Dù sao cũng phải có một người không giống như vậy, nếu như là anh ta. . . . . Cũng tốt."

Dù sao cũng phải có một người không giống như vậy.

Nếu như có người có thể làm cho cuộc sống của Cố Lạc ở Cố gia phát sinh thay đổi, Từ Ngao tình nguyện người kia là Thi Dạ Triêu, cho dù là giữa bọn họ không có cái gọi là tình yêu. So với hư vô mờ mịt gì đó, Từ Ngao càng muốn cô sống vui vẻ một chút đơn thuần một chút.

Mà Thi Dạ Triêu, có năng lực cho cô tất cả mong muốn.

Cố Doãn tức giận đến mấy, nhưng đối với thương thế của cô cũng không có bỏ qua, an bài chuyên gia chăm sóc, bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày tự có người phụ trách, và được yêu cầu để hắn xem qua trước. Dù vậy, mọi người vẫn là không hiểu rõ tính tình hắn âm dương bất định, có một số việc cũng không biết có nên báo hay không, tỷ như ——

Cố Doãn hôm nay trở về sớm, người làm chuẩn bị xong bữa ăn, hắn ra lệnh bưng đến phòng của Cố Lạc ở trên lầu, hoàn toàn không có nhìn thấy bóng người của cô.

"Cô ấy ra cửa rồi hả? Tại sao không ai nói cho tôi biết?" Cố Doãn hất đồ, "Cho là tôi chết sao?"

"Là cô ấy nói lập tức sẽ trở về, bảo chúng tôi không nên vì chút chyện này đi quấy rầy ngài."

"Cô ấy nói?" Cố Doãn vặn chân mày: "Các ngươi không biết nơi này là người nào định đoạt?"

"Đương nhiên chính là anh định đoạt." Cố Lạc vừa vặn vào cửa đáp lại âm thanh giận giữ của hắn, cầm trên tay chiến lợi phẩm đẫy máu trở về ném lên trên giường."Em chỉ là đi ra ngoài hóng mát một chút, nếu không sẽ cảm giác mình là một phạm nhân, thế nào, điều này cũng cần cùng anh báo cáo? Em thật sự là tù nhân của anh rồi hả ?"

Phía dưới tĩnh mịch, mọi người không dám thở mạnh. Cố Doãn phất phất tay, mọi người lui ra ngoài trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, hắn tiện tay đóng cửa, khóa lại.

Cố Lạc nghe tiếng khóa cửa, động tác cởi giày cao gót dừng lại, cố ý cách hắn xa chút. Chỉ là gian phòng lại lớn như vậy, nên tránh không khỏi. Cố Doãn đi tới, bàn tay từ cánh tay của cô lướt lên vai cô, dừng lại chốc lát, sau đó cởi nút áo cô.

Cố Lạc nắm chặt khẽ ngăn, bị hắn nắm ngược lại."Để anh xem xem vết thương của em."

Chỗ bị thương, vết thương khép lại, hiện ra vết sẹo non nớt màu hồng."Năng lực tự lành rất tốt, bộ dáng nhanh như vậy."

"Là thuốc của anh hữu hiệu."

Cố Doãn liếc cô, chậm rãi kéo cổ áo, tiếp tục cởi nút áo cô. Cố Lạc lần nữa đỡ tay của hắn, lần này rõ ràng mang theo chán ghét, đứng dậy đưa lưng về phía hắn cài nút áo. Cố Doãn híp híp mắt, sau đó kéo cô về

trong lòng, một cánh tay vươn qua vậy nhốt hông của cô, một cái tay khác giữ chặt cằm của cô. Cố Lạc dùng cánh tay không bị thương cho hắn một kích, Cố Doãn bị đau, nhưng vẫn là không buông tay, khẽ cúi đầu ở bên tai cô: "Em mới cùng hắn ở cùng nhau nán lại bao lâu, cũng biết động thủ với anh?"

"Em cũng không phải là lần đầu tiên cùng anh động thủ."

Cố Doãn cười cười, "Đúng vậy, em cho tới bây giờ đều không phải là con cừu nhỏ chỉ biết nghe lời, chẳng qua anh chính là thích mạnh mẽ này của em."

Dứt lời, thô lỗ đẩy cô đến trên giường, thân thể đi theo phủ lên, kéo mở áo cô, lộ ra đường cong phần lưng hoàn mỹ, một tay đè lại đầu của cô, ngón tay ở phía trên miêu tả, sau đó cúi đầu hôn lên.

Vai Cố Lạc vẫn như cũ nằm trong thời kỳ dưỡng bệnh, không thể dùng sức quá mức, khi cô giãy giụa thì Cố Doãn đem cô càng ép vào nệm. Cố Doãn hôn rất nặng, mút đến da cô đều ẩn ẩn đau, Cố Lạc cau mày, cực kỳ chán ghét, rất nhanh nhận ra dục vọng hắn căng phồng."Cút ngay!"

Cố Doãn mắt điếc tai ngơ, lại dành ra một cái tay cởi đai lưng, kéo ra khóa quần, sau đó đưa tay tìm kiếm dưới váy cô. Cố Lạc phản kháng kịch liệt hơn, "Cố Doãn!"

"Hả?"

"Anh đã nói đời này cũng sẽ không đụng em đấy!"

"Em có bản lãnh hất tay anh, thế nào không nghĩ tới hậu quả?" Hắn từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, "Anh lại không thể giết em, coi trọng em một lần không tồi."

Cố Doãn cũng không phải là người có kiên nhẫn, váy vén lên trên, bàn tay trực tiếp bao lại mông vân vê chà xát. Cố Lạc không chịu đi vào khuôn khổ, hít sâu một hơi chuẩn bị dùng sức phản kích, lại nghe Cố Doãn chợt vào lúc này nói một câu:

"Có lẽ sau lần này, anh sẽ đổi ý, không đem em 'bán' cho hắn ta."

Hắn tự giễu, Cố Lạc dừng lại.

"Em không phải là không muốn gả cho Thi Dạ Triêu?"

". . . . . ."

"Nói thật, Cố Lạc." Động tác của hắn bắt đầu thay đổi trở nên dịu dàng, trong tròng mắt cụp xuống thoáng qua ảm đạm sâu nặng chưa bao giờ có người gặp qua."Anh không muốn để em gả cho bất luận kẻ nào, anh chỉ muốn em —— thuộc về anh."

Cố Lạc cảm thấy rợn cả tóc gáy, lúc cô lần đầu tiên nghe Cố Doãn nói những lời này, bị hắn cởi quần áo cột vào giường, ở sau lưng cô xăm một hình vẽ. Cái loại đau đớn đó giống như cắt xương khoét thịt, lúc đó cô cho là lần đầu tiên mới chịu đựng đau như vậy.

. . . . . .

Thân thể cô cứng ngắc như vậy, Cố Doãn câu hạ khóe môi, kéo xuống quần lót của cô."Như thế nào? Anh biết rõ em không muốn làm chị dâu Thi Dạ Diễm, hiện tại cho em cơ hội này."

Cố Lạc cắn môi, tay nắm lấy ga giường, không dám tùy tiện kích thích người đàn ông đã bùng phát dục vọng: "Đừng đến đây, trước đây anh không phải là từng chê em bẩn, nếu không làm sao nhịn tới hôm nay."

"Anh cũng vậy cảm giác mình có thể nhịn, nếu không Thi Dạ Diễm sớm nên chết một vạn lần." Cố Doãn cúi đầu, cắn bả vai bị thương kia, ác liệt đâm ngực cô: "Nhưng anh cảm thấy em càng có thể nhịn, hắn ta đến bây giờ cũng không biết hắn ta là người đàn ông đầu tiên ư? Lạc, em có cảm thấy thích đáng hay không khi việc đầu tiên không phải giúp hắn ta Đông Sơn tái khởi, mà là giúp hắn ta lấy được Du Nguyệt Như, em một bước sai, từng bước sai, mất đi cơ hội quý báu nhất."

26. Chương 26

Thời điểm Cố Lạc xác nhận Cố Doãn đối với mình có lòng riêng là lúc cô mới mười mấy tuổi.

Cô không phải là con gái ruột Cố Bạch Bùi ở Cố Gia cũng không phải bí mật, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng cái gì, Cố Bạch Bùi cưng chiều cô, Cố Doãn cưng chiều cô hơn. Trong mắt tất cả mọi người, Cố Lạc từ đầu đến cuối đều là đứa bé Cố gia, cô là hòn ngọc quý trên tay Cố Bạch Bùi, là tiểu cô nương đi theo phía sau Cố Doãn được cưng chiều mà không kiêu.

Ban đêm lúc không có người, Cố Lạc thỉnh thoảng cũng sẽ ảo tưởng cha đẻ mẹ đẻ mình một chút sẽ là hạng người gì, nhưng là không hơn, trời cao nếu an bài cô đi tới Cố Gia liền nhất định có đạo lý của ông ấy.

Theo ý cô, "Sinh" , là bản năng đầu tiên của mỗi người đi tới trên đời này, là chuyện quan trọng nhất ở trên đời này, cũng là ân lớn nhất cha mẹ cho con cái trong cuộc đời này. Nếu không phải cha con Cố gia động lòng trắc ẩn, kết quả của cô nhất định là khi còn chưa biết cái thế giới này thì trước cũng đã vội vã từ biệt.

Cha con Cố gia nguyện ý lúc cô trở thành cô nhi cho cô một nhà, một nơi dựa vào, một cơ hội sống lần nữa cũng lớn lên, đối với lần này Cố Lạc vẫn luôn là tâm tồn cảm kích.

Nhưng tất cả những thứ tốt đẹp này, về sau cũng từ từ thay đổi bộ dáng.

Sự nghiệp Cố Bạch Bùi như mặt trời ban trưa, mọi chuyện ở trên mặt bàn cũng không chỗ kiêng dè ở trước mặt cô, trước mười tuổi tất cả kiến thức của cô chính là một mặt trong cuộc sống tốt đẹp này, sau mười tuổi mới bắt đầu hiểu rõ ngày trước không biết mặt khác của thực tế, một đứa bé thuộc về Cố gia phải hiểu thế giới, vũ khí cùng ích lợi tiền bạc.

Quân hỏa (súng ống đạn dược) vũ khí Cố Lạc tiếp xúc rất sớm, nhưng đối với khái niệm chân chính của nó vẫn đều là mơ hồ, chỉ biết là đó là thứ Cố Gia dùng để kiếm tiền.

Cho đến sinh nhật mười tuổi năm ấy, Cố Doãn ngày đó gạt bỏ tất cả chương trình trong ngày an bài đặc biệt theo cô chơi, thật ra thì từ lúc cô đi tới Cố Gia sau mỗi sinh nhật, Cố Doãn cũng sẽ như thế. Nói chuẩn xác, Cố Lạc cũng không biết sinh nhật chính xác của mình cụ thể là ngày nào. Cố Bạch Bùi đã có tâm coi cô như con gái của mình nuôi dưỡng liền hoàn toàn vì cô đã đổi mới tên cùng ngày sinh mới, ngày đó nhặt được cô liền làm ngày cô ra đời.

Ngày đó Cố Doãn đem hai món đồ vật đặt ở trước mặt cô, muốn cô lựa chọn một thứ làm quà sinh nhật của mình: một cái váy giá trị xa xỉ, phía trên khảm kim cương châu báu chói mắt, còn có một khẩu súng lục Beretta.

Cố Lạc không hề trì hoãn chút nào lựa chọn cái sau, thậm chí say mê cuồng nhiệt hôn lên gương mặt của hắn, đó là khẩu súng đầu tiên trong đời thuộc về bản thân cô. Cố Doãn lúc ấy chỉ là nắm cằm của cô, có thâm ý khác cười: "Không cần cám ơn anh, đây là em tự chọn ."

Cố Lạc lúc ấy nào biết vận mạng của cô đã từ nơi cây súng lục này bắt đầu xảy ra thay đổi.

Thầy giáo đầu tiền dạy Cố Lạc đánh lộn là Cố Doãn, thầy giáo đầu tiên dạy cô xạ kích đồng dạng là Cố Doãn, ngay cả người đàn ông đầu tiên của cô cũng suýt nữa là hắn.

Lúc mười ba tuổi, Cố Doãn đưa cô đến trên tay Từ Ngao, tiếp nhận các loại huấn luyện chính thống nghiêm khắc, hành hạ cùng với khảo nghiệm. Cô đối với mấy cái phương diện này tiếp nhận cực nhanh, ngộ tính cũng ột chút liền lộ ra, tố chất thân thể ngay cả Từ Ngao đều phải bội phục, là trời sinh dự đoán làm quân nhân.

Theo tuổi cô tăng lên, cô hiểu mang họ Cố Gia hắn là gánh vác trách nhiệm, hiểu hơn Cố Doãn ban đầu câu nói kia chính là hàm nghĩa gì. Nếu như nói, trước kia Cố Doãn là nể tình cô tuổi còn nhỏ không có đối với cô xuống tay, chỉ ngẫu nhiên một lời mang hai ý nghĩa ám chỉ mà thôi, như vậy đến sau khi cô mười lăm tuổi, ý định Cố Doãn đối với cô đã từ từ không che giấu nữa rồi. Nhìn ánh mắt hắn nhìn cô cùng phương thức đối đãi với cô rõ ràng là đã coi cô như một phụ nữ không phải là em gái của mình nữa.

Từng có một đoạn thời gian, Cố Doãn sợ nhìn thấy hắn, trốn tránh ở Athena không trở về.

Lúc ấy trên tay Cố Doãn có một việc rất lớn mua bán kéo dài một năm rốt cuộc hoàn thành, hắn nghĩ tới người đầu tiên chia sẻ phần vui sướng này chính là Cố lạc. Chuyến bay sau khi hạ xuống đã là nửa đêm, hắn tự mình đi đón cô trở lại.

Ở trên đường cũng may, vừa vào Cố Gia, Cố Doãn tựa như vạch trần phong ấn dã thú, trực tiếp đem Cố Lạc đè lên giường. Cô liều chết phản kháng, thậm chí quăng cho Cố Doãn một cái tát, đó là lần đầu tiên cô cùng hắn động thủ.

Cố Doãn uống chút rượu, rượu cồn tán loạn ở trong dòng máu, hắn thất cổ của cô, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ tuổi lại quật cường này."Hiện tại anh có thể không động vào em, nhiều nhất đợi em thêm hai năm, anh xem em trong lúc này có thể tiến bộ tới trình độ nào."

Nhìn ra đáy mắt cô ẩn núp sợ hãi, Cố Doãn giận quá thành cười, "Nuôi em lớn như vậy, không vì cái gì khác, chỉ vì em có thể —— thuộc về anh." Hắn cúi đầu dùng miệng che trán của cô trước, đó là một câu nói đáng sợ nhất Cố Lạc từ trong miệng hắn nghe được, mà chuyện càng đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau ——

Cố Doãn không có vội vã muốn cô, lại đem cô mạnh mẽ cột vào trên giường, lấy ra một công cụ cô không gọi nổi tên ở sau lưng cô xăm lên một hình vẽ: một ít chữ Hy Lạp. Đó là một câu pháp chú cổ xưa, dĩ nhiên sẽ không có pháp lực thật, nhưng là Cố Doãn ở trên người cô lưu lại gông xiềng, là đối với cô dục vọng trắng trợn không che đậy, là dấu hiệu cô thuộc về hắn.

Cố Doãn đối với cô nhất định phải có, cũng là bởi vì quá tự tin cô trốn không thoát lòng bàn tay của mình liền thư thả cho cô hai năm tự do, chẳng quan tâm, sợ mình không nhịn được muốn ăn cô.

Nhưng hai năm sau, hắn vạn vạn không ngờ Cố Lạc lại lựa chọn dùng một loại phương thức hắn không cách (nào)… tiếp nhận nhưng cũng hữu dụng nhất thành công phản kháng hắn ——trước hắn, cô tìm đàn ông phá thân thể của mình trước.

Khi đó Cố Doãn mới hoàn toàn nhận rõ Cố Lạc, cô không còn là tiểu cô nương khi còn bé gặp chuyện sẽ cầu xin hắn giúp một tay, không còn là tiểu cô nương mặc dù bị hắn khi dễ tức giận lại xoay người liền quên còn có thể cười hì hì dính lên hắn, cô có chủ ý của mình kiên trì của mình. Cố Doãn thậm chí cảm thấy Cố Lạc như vậy chính là đứa bé của Cố gia, trên người cô cái loại hung ác đó cực kỳ giống người Cố gia. Bao gồm thông minh của cô giống nhau khiến Cố Doãn cắn răng nghiến lợi, cô làm như vậy cũng không phải là chỉ vì cô biết hắn đối với phụ nữ có thích sạch sẽ nghiêm trọng, hiểu hơn Cố Doãn đối với cô ham muốn giữ lấy mãnh liệt đến biến thái, hắn nghĩ cần chính là toàn bộ của cô, từ thân đến tâm rồi đến ý thức.

Cố Lạc tự biết không có cái gọi là quyền lợi, bản lĩnh lại không bằng hắn, cũng không có vì vậy thỏa hiệp khuất phục, cô tình nguyện đem lần đầu quý báo nhất của phụ nữ tùy tiện cho một người đàn ông lúc ấy cô căn bản không biết cũng không nguyện ý để cho hắn đụng, đây là Cố Doãn bình sinh lần đầu tiên bị người đem chiến thiếp (thư khiêu chiến) ném tới trên mặt mình, lần đầu tiên bị khiêu khích như vậy.

Hắn tuyên bố muốn đem người nọ chặt làm trăm mảnh, Cố Lạc cũng không gấp không buồn, tự nhiên muốn làm gì cũng được. Sau đó trước mặt người mang về tin tức, Cố Doãn mới biết cô vì sao bình tĩnh như vậy, chỉ vì đối phương là người ngay cả hắn cũng không thể dễ dàng động đến —— Thi Dạ Diễm.

Cố Doãn giận tím mặt, "Em thật ra rất biết chọn người!"

Cố Lạc từng nghĩ tới chọc giận Cố Doãn kết quả xấu nhất chính là bị hắn đánh ột trận sau lại một phát bắn chết, sự thật chứng minh là cô quá mức ngây thơ. Cố Doãn để cho cô còn sống, lại cho cô sỉ nhục lớn nhất, ở sau lưng cô xăm lên chuỗi pháp chú cùng Đồ Đằng. Ở cánh tay bên phải của Cố Doãn ít người nhìn thấy, giống nhau xăm một Đồ Đằng, cùng với một cái sau lưng cô kết hợp chặt chẽ với nhau."Anh sẽ không gặp mặt em, nhưng em đời này đều cùng anh không thoát được quan hệ, nếu như em dám đem hình xăm trên người tẩy đi, anh liền cầm dao găm ở tại trên người của em lần nữa khắc một lần, không tin, thử nhìn một chút."

Cố Lạc cho là chuyện này cứ như vậy trôi qua, nhưng là hơn một năm về sau cô biết được chuyện Thi Dạ Diễm bị người khác thiết kế, đi chất vấn Cố Doãn. Cố Doãn chỉ hời hợt trả lời cô: "Là chính bản thân hắn xui xẻo, đắc tội người khác, không có quan hệ gì với anh, coi như cùng anh có quan hệ, người hại hắn cũng không phải là anh, mà là em."

Thật ra thì sự kiện kia xác thực cùng Cố Doãn không có bao nhiêu quan hệ, chỉ là bị hắn trong lúc vô tình được cơ hội, thuận nước đẩy thuyền giúp người nọ một phen thôi. Nói cho cùng ở thế giới Cố Doãn, kẻ địch của kẻ địch, chính là bạn bè, hắn không thể chính diện cùng Thi Dạ Diễm gây xung đột chỉ có giả mượn tay

người khác quật đổ hắn. Nhưng cũng vì vậy khiến quan hệ giữa Cố Lạc cùng Thi Dạ Diễm càng ngày càng gần, làm cho cô cách mình càng ngày càng xa. . . . . .

Không thể lấy được Cố Lạc, là một chuyện hắn cho tới bây giờ đều canh cánh trong lòng.

Cố Lạc cũng không thừa nhận cảm tình hắn đối với bản thân mình là yêu, người như hắn cũng chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua cái vấn đề này, những gì hắn làm cũng chỉ là thuận theo tim của mình: muốn, liền muốn. Chỉ là Cố Lạc cho tới bây giờ để cho hắn chỉ là muốn, lại không chiếm được.

Trước không ngăn trở cô và Thi Dạ Diễm, bởi vì hắn hiểu rõ Thi Dạ Diễm sẽ không đáp lại tình cảm của cô, em gái của hắn cũng như hắn, trong nội tâm cũng có kiêu ngạo không chịu cúi đầu.

Từ sau khi làm rõ quan hệ giữa hắn và cô, hoặc đánh hoặc đấu, hoặc cưng chiều hoặc ngược chung sống nhiều năm như vậy cho tới bây giờ, Cố Doãn đã thành thói quen như vậy. Dù sao hai người từ nhỏ cùng lớn lên, không thể tiến vì người yêu, lui bước còn có một tầng quan hệ anh em dây dưa không đứt được. Cố Doãn thương cô cưng chiều cô dung túng cô là thật, trêu tức cô đánh cô lợi dụng cô cũng là thật, cho nên chuyện Cố Bạch Bùi quyết định cùng Thi gia kết thân, nhưng thật ra là có Cố Doãn tham dự. Chỉ là trong lòng hắn đến tột cùng mưu tính những thứ gì, Cố Lạc nhìn không thấu .

Ví như cô biết lần này Thi Dạ Triêu khiêu chiến tính tình của hắn, để cho hắn ăn ngậm bồ hòn, nhưng cô không biết Thi Dạ Triêu khiến Cố Doãn sinh ra một loại cảm giác trước kia chưa bao giờ có, một loại cảm giác nguy cơ khó mà diễn tả bằng lời, cho tới khi làm cho hắn bắt đầu dao động đã thành thói quen cùng Cố Lạc trong lúc đó tình cảm nửa vời, không tiến được lại thu không trở về.

Khi Cố Doãn một phen nói xong những lời này với cô, nói hắn có khả năng thay đổi chủ ý không gả cô ra ngoài, Cố lạc chỉ cảm thấy người đàn ông này hình như có chỗ nào không giống với ban đầu.

Cô lâu không có đáp lại, Cố Doãn dẫn lại tính tình cùng nội tâm muốn xông lên bóp cổ cô đem thân thể cô lật qua đối mặt với mình."Gả cho Thi Dạ Triêu làm chị dâu Thi Dạ Diễm hay là cùng anh lên giường, hai chuyện này làm cho em khó lựa chọn như vậy?"

Hắn đang ở trên mặt Cố Lạc không nhìn thấy bi thương mong đợi, chỉ có một chút thê lương."Anh hoặc là giết chết em rồi, hoặc là chỉ coi anh là anh trai, Cố Doãn, cõi đời này không có bất kỳ một chuyện gì có thể làm cho em trả giá cao hướng anh khuất phục."

Cố Doãn trầm mặc một hồi lâu, nắm tay của cô lần nữa dùng sức, "Không có?"

"Không có."

Cô như đinh chém sắt ném hai chữ, hóa thành lực lượng nào đó bén nhọn ở trái tim bền chắc không thể phá vỡ của Cố Doãn đánh xuống.

"Vậy thì tốt, anh thành toàn lòng can đảm của em." Cố Doãn vẻ mặt sóng nước chẳng xao, thế nhưng lại không tức giận nữa, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, ngồi thẳng lên lần nữa kéo lên khóa quần cài lại đai lưng."Có khi anh suy nghĩ, năm đó nếu như em chết, tất cả cũng đơn giản."

Quần áo Cố Lạc bị hắn xé nát, không thể làm gì khác hơn là cuốn cái mền bao lấy mình."Vậy thì anh không nên đỡ đạn cho em."

Cố Doãn chán ghét hừ lạnh: "Em cho là anh nguyện ý? Đó là phản xạ có điều kiện." Lời vừa ra khỏi miệng, cảm thấy nơi đó không ổn, tựa như bại lộ cái gì, chỉ đành phải bồi thêm một câu: "Tựa như em đỡ đạn cho Tác Nhĩ một dạng, là huấn luyện ra phản xạ có điều kiện."

Nhưng bổ sung những lời này nói ra còn không bằng không nói, Cố Doãn mím môi không lên tiếng nữa, mà vẻ mặt Cố Lạc lại hơi buông lỏng một chút."Không giống nhau."

Cố Doãn nhíu mày, Cố Lạc nghiêm túc nhìn hắn: "Em đỡ đạn cho Tác Nhĩ là kết quả của huấn luyện, anh, không phải." Những tình cảm của Cố Doãn đối với cô là thật, Cố Lạc là rõ ràng, đó không phải là "huấn luyện" ra phản xạ có điều kiện, đó là hành vi phản xạ có điều kiện "Cố Doãn bảo vệ cô".

Động tác Cố Doãn chỉnh lý quần áo không dễ dàng phát giác ra tạm ngừng, không nhịn được cau mày."Cút nhanh lên, chớ chọc anh phiền."

Cố Lạc lườm hắn một cái, "Lại nhiệm vụ gì đó?"

"Không phải mới vừa nói thành toàn lòng can đảm của em?" Cố Doãn châm chọc kéo kéo môi, "Anh thật sự muốn nhìn một chút Thi Dạ Diễm biết em phải gả cho anh trai hắn thì là vẻ mặt gì, hoặc là ——" hắn từ trên cao nhìn xuống giữ chặt cằm của cô, nhéo nhéo."Hoặc là xem thời điểm hắn gọi em là chị dâu, em lại là vẻ mặt gì."

Cố Lạc vung tay của hắn ra, "Em nói rồi em sẽ không gả cho hắn!"

"Anh cũng nói qua vậy đây cũng không phải do em."

Cố Lạc cứ như vậy bị Cố Doãn ép đi khỏi Cố Gia, cơ hồ là phái người một đường áp tải trở về Vancouver. Trước khi đưa cô đi còn xem xét tình trạng khôi phục thương thế, Dr. J vẫn luôn là thầy thuốc cho Cố Lạc, từ nhiều năm trước tới nay vết thương lớn vết thương nhỏ vẫn luôn do hắn phụ trách.

Cố Lạc chống đỡ người Cố Doãn phái tới đi theo bên người cô, nói lên tình trạng kiểm tra toàn diện thân thể. Dr. J hỏi: "Nơi nào không thoải mái?"

Cố Lạc suy nghĩ một chút, "Cũng không có chỗ nào không thoải mái, chính là cảm thấy có chút. . . . . Có cái gì không đúng, có lúc mạc danh sẽ không tránh khỏi cảm giác mệt mỏi, hoặc là không còn hơi sức."

"Thường?"

"Không, thỉnh thoảng, ít vô cùng."

Dr. J cười một tiếng, "Tinh thần khẩn trương quá độ rồi, nghỉ ngơi thật tốt là được, nhưng mà hôm nay vừa đúng có thời gian, làm kiểm tra toàn thân cũng tốt, tránh cho cô suy nghĩ lung tung."

Từ chỗ Dr. J rời đi, Cố Lạc liền vội vã đi lên máy bay trở lại Vancouver, cho nên gấp gáp đưa người đi như vậy, là bởi vì Thi Dạ Triêu hôm đó từng bày tỏ "Trả lại hàng".

Hơn hai tháng, Thi Dạ Triêu đối với vết thương của Cố lạc không có nửa điểm quan tâm, hoàn toàn chẳng quan tâm, hơn nữa ở bên người mang theo phụ nữ. Cố Lạc nếu thật là bị trả hàng, vậy Cố Gia tổn thất thật lớn.

Sau khi người của Cố Doãn rời đi, Cố Lạc suy nghĩ khi nào thì đi đến chỗ Nhan Hạ xem Lục Kya Việt, lần này lại viết giấy nợ cấp cho vật nhỏ này rồi, còn phải bị vứt sắc mặt. Cô đang suy nghĩ muốn dùng quà tặng gì tới dụ dỗ nó, liền bị điện thoại của Nhan Hạ cắt đứt.

"Lạc, cậu biết chuyện Thi Dạ Triêu gặp tập kích không!"

"Cái gì?" Cố Lạc trong lòng cả kinh.

"Thi Dạ Triêu đã xảy ra chuyện! Tối ngày hôm qua tiến vào bệnh viện, nghe nói hiện tại cũng chưa có truyền ra bất cứ tin tức gì! Mình xem tin tức trên ti vi, hiện trường đầy vết máu thật là dọa người! Er¬ic cũng bị gọi trở về Thi gia rồi, xem ra tình huống vô cùng không lạc quan."

Cố Lạc đầu óc một tiếng ông ông —— Thi Dạ Triêu, đã xảy ra chuyện?

Thi Dạ Triêu, đã xảy ra chuyện. . . . . .

27. Chương 27

Cơ hồ cũng trong lúc đó, điện thoại của Cố Bạch Bùi cũng gọi tới, muốn cô đại biểu Cố Gia đi thăm Thi Dạ Triêu."Ta đã cùng bác Thi chào hỏi, trễ một chút sẽ có người tới đón con."

Dụng ý của Cố Bạch Bùi Cố Lạc đương nhiên biết rõ, nhưng cũng tìm không ra lý do cự tuyệt.

Quả nhiên, rất nhanh có người tới đón cô, máy bay tư nhân của Thi Thác Thần trực tiếp mang cô tới nhà cũ Thi gia ở Toronto. Có người dẫn cô xuyên qua vườn hoa cùng hành lang, đi tới biệt thự tọa lạc tại phía sau, Cố Lạc không có thấy bản nhân Thi Thác Thần, chỉ thấy được Kỷ Linh, sau khi nói mấy câu an ủi, từ bên ngoài đi vào mấy người, mà cầm đầu chính là Thi Dạ Diễm.

Cố Lạc lúc này mới nhớ lại Nhan Hạ đề cập tới chuyện Thi Dạ Diễm bị Thi Thác Thần triệu hồi, trái tim không khỏi lại ập xuống một tầng mây đen. Thi Dạ Diễm mấy năm trước cũng đã hoàn toàn thối lui ra khỏi Thi gia, căn bản tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của Thi gia hắn đều không tham dự nữa, lần này Thi Thác Thần gọi hắn trở lại rõ ràng cố ý để cho hắn tạm thời nhận việc của Thi Dạ Triêu.

Người nọ. . . . . Đến tột cùng là bị thương thành cái gì dáng vẻ?

Đối với Cố Lạc xuất hiện Thi Dạ Diễm cũng không ngoài ý muốn, Kỷ Linh nghe hắn báo cáo chút chuyện, mới ngược lại lôi kéo tay Cố Lạc phân phó hắn: "Ta đang vội, con mang Cố tiểu thư đi xem Evan một chút."

Thi Dạ Diễm gật đầu, mang theo Cố Lạc ra khỏi biệt thự đi tới một căn nhà đơn độc tọa lạc ở phía sau vườn hoa nhỏ, ở bên trong quẹo trái quẹo phải xuyên qua mấy cái hành lang. Cố Lạc đi theo phía sau hắn, yên lặng nhìn bóng lưng người đàn ông này, hồi tưởng lần trước gặp mặt, hình như cũng là chuyện của thế kỷ trước rồi.

"Tiểu Trà Diệp có khỏe không?"

Thi Dạ Diễm nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, bước chân chậm lại."Nguyệt Như nói hôn lễ thái tử đêm đó, em cũng ở đấy."

"Ở đây." Cố Lạc đi theo tốc độ hắn, cười hỏi "Anh không có bởi vì chuyện thái tử thoái hôn cùng Thi Dạ Triêu lại đánh nhau chứ?" Nói thế nào thái tử cũng là em ruột Du Nguyệt Như, mặc dù ngày trước thái tử cùng Thi Dạ Diễm từng có quan hệ cũng bởi vì Du Nguyệt Như đã sớm hóa giải đi.

Thi Dạ Diễm dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, cho cô ba chữ. "Đánh nhau." Thấy Cố Lạc rõ ràng biểu tình sửng sốt một chút, hắn lại bỗng dưng cười: "Trêu chọc em, chỉ là Nguyệt Như quả thật bởi vì Evan cùng anh đại náo một cuộc, đến bây giờ cũng không hết giận, anh không ngờ Evan cho đến sau nhiều năm như vậy còn đối với Chử Dư Tịch không bỏ được, thế nhưng làm chuyện thất đức như vậy."

"Mọi việc không thể chỉ xem bề ngoài, hơn nữa dính đến chuyện tình cảm, không có nhiều người thật sự bỏ được đi tổn thương người trong lòng."

Vì Thi Dạ Triêu Cố Lạc bật thốt lên lời phản bác, lời vừa ra khỏi miệng, trong ánh mắt Thi Dạ Diễm nhìn cô lóe lên một cái. Cố Lạc lúng túng, chính mình cũng không nghĩ ra làm sao có thể vì hắn nói ra một câu nói như vậy, lại không có biện pháp giải thích, thật may là Thi Dạ Diễm rất nhanh đổi đề tài.

"Thương thế của em hiện tại như thế nào?"

"Vẫn còn ở thời kỳ dưỡng bệnh, không có đáng ngại." Cố Lạc nghi ngờ, "Làm sao anh biết em bị thương? Thi Dạ Triêu nói cho anh?"

Lần này, ánh mắt Thi Dạ Diễm nhìn cô lại một lần nữa phức tạp rất nhiều, tựa như ở tìm tòi nghiên cứu, tò mò, suy đoán."Không, là Nguyệt Như nói."

Cố Lạc cau mày, càng phát ra nghi ngờ."Chị Nguyệt Như như thế nào lại biết?"

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi tới ngoài cửa một cái phòng, Thi Dạ Diễm nhấn xuống tay cầm cái cửa, đẩy cửa ra, tâm tình hơi có chút xem kịch vui."Em có thể tự mình đi hỏi Evan, tại sao Nguyệt Như lại biết."

Gian phòng này lớn vô cùng, lắp đặt thiết bị xa hoa. Mặt trời chưa lặn, rèm cửa sổ dầy cộm nặng nề cũng đã kéo lên, ánh sáng mờ mờ. Thi Dạ Diễm mang cô tới nơi này muốn đi, Cố Lạc hỏi: "Anh không đi vào?"

Thi Dạ Diễm vẻ mặt chán ghét lắc đầu, "Anh ghét người bên trong kia còn cùng người kia ở chung với nhau."

Cố Lạc chỉ đành phải tự mình đi vào, trước nhìn quanh cuối cùng mới đi vào bên trong.

Lướt qua một đoạn bình phong hoa thức, Cố Lạc đột nhiên dừng bước lại, bị một màn trước mắt kinh động ra một thân mồ hôi, nhất thời hiểu được vừa rồi Thi Dạ Diễm tại sao muốn nói lời này.

Ngay trên giường lớn, một người đàn ông khỏa thân nằm ở chỗ này, ở mông eo đắp một cái khăn tắm, mà trên thân thể tinh tráng của hắn lại có có vài lớn nhỏ không đều, mấy con rắn màu sắc khác nhau đang thong thả lần lượt thay đổi bò sát, giãy dụa.

Nếu có một con rắn bò xuống thân thể của hắn, sẽ có người thuần thục đem con rắn kia lần nữa thả lại trên thân thể người đàn ông.

Bên trong nhà rất yên tĩnh, Cố Lạc thậm chí nghe được những tiếng xào xạc do động vật máu lạnh đang bò vảy ma sát phát ra, ghê tởm tóc gáy đều dựng lên. Bên giường hai người đàn ông đứng yên đối với cô lễ phép cung kính khom người, một người trong đó cúi người ở bên tai người đàn ông nói nhỏ câu gì.

Người đàn ông không động, bộ dáng rõ ràng giống như là ngủ thiếp đi, nhưng cảm giác bị áp bức thủy chung từ trên người anh tản ra. Người đàn ông hình như tắm rửa qua, tóc ngắn ươn ướt, lộ ra màu sắc cánh tay cùng với làn da vị trí khác dưới ánh sáng hôn ám phiếm khỏe mạnh mờ mịt, tư thái như Đế Vương tự tại, nơi nào giống như trong truyền thuyết "Sống chết chưa biết" ?

Cố Lạc mặt lạnh, trong lòng không hiểu nổi lên chút tức giận: "Thời điểm khi tất cả mọi người đều vì anh lo âu, anh lại đang làm chuyện ghê tởm biến thái như vậy."

Người đàn ông kia không phải là người khác, chính là người vốn hẳn nên nằm ở phòng bệnh nặng ở bệnh viện Thi Dạ Triêu.

Anh chậm rãi mở mắt ra, cánh tay chặn lại hơn phân nửa gương mặt anh, chỉ lộ ra một đôi con ngươi màu hổ phách dụ người lẳng lặng nhìn cô, sau đó mới dùng cánh tay chống lên đầu, vẻ mặt vừa lòng, làm cho người ta hoàn toàn không có biện pháp tưởng tượng giờ phút này có bao nhiêu con rắn ở trên người của hắn bò loạn.

Thi Dạ Triêu nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, đã lâu không gặp, người phụ nữ này lại gầy không ít, nhưng trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm."Đây chỉ là một loại phương thức xoa bóp, có muốn tới thể nghiệm một cái hay không?"

"Miễn."

Cố Lạc vẻ mặt chán ghét, một đoàn ngọ nguậy gì đó làm cho cô có cảm giác cực kỳ không thoải mái. Sớm biết Thi Dạ Triêu có sở thích khác hẳn với người thường, thích rắn, lại không nghĩ rằng hắn yêu rắn yêu đến loại trình độ này, thế nhưng tiếp nhận được phương thức rắn xoa bóp kinh hãi như thế.

Thi Dạ Triêu làm dấu tay, lập tức có người nghiêm chỉnh huấn luyện đem rắn trên người anh thu hồi, chỉ để lại một con rắn nhỏ hoa văn màu rám nắng trong tay anh vuốt vuốt. Đợi tất cả người khác lui ra, Thi Dạ Triêu tư thái thanh thản nghiêng người chống ở nơi đó, mặc cho con rắn nhỏ dọc theo ngón tay của anh leo lên cánh tay của anh.

Cố Lạc mặt mày ngưng lại, lúc này mới phát hiện ra Thi Dạ Triêu quả thật bị thương, phần em quấn băng chói mắt, nhìn kỹ trên làn da anh còn có tất cả lớn nhỏ sâu cạn trầy da không đồng nhất đếm không hết, vả lại đều là vết thương mới.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thi Dạ Triêu không đáp, ngược lại cầm hất về phía một cái hộp nhỏ màu đen trên bàn bên cạnh."Đã đến giờ bôi thuốc, làm phiền đại giá?"

. . . . . .

Nếu là lúc trước, Cố Lạc nhất định không sẽ quản anh, nhưng lần này ——

Cô cầm lấy hộp nhỏ kia, mở nắp hộp, dùng ngón tay khoét ra dược cao óng ánh trong suốt đều đều bôi ở trên vết thương của anh."Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vết thương là thế nào làm thành? Ai liều mạng tới ám sát anh vậy?"

Thi Dạ Triêu thật hăng hái uống trong tay chén kia rượu, cong môi cười một tiếng: "Em đây là đang quan tâm vị hôn phu của em sao?"

Cố Lạc tay dừng lại, dùng sức chọc chọc lên vết thương của anh."Đổi phía trước."

Thi Dạ Triêu xoay người lại tựa vào đầu giường, Cố Lạc mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm thoa thuốc cho anh, khẽ xoa bóp cho đến khi dược cao bị hấp thụ hoàn toàn.“Tôi chỉ là thay mặt Cố Gia tới xem anh chết chưa một chút, quyết định đưa bao nhiêu lễ an ủi.”

“Anh chết đối với em có ích lợi gì sao?” Thi Dạ Triêu nhẹ nhàng nhấm chất lỏng trong chén, “Anh là người mua mà mất, Cố Gia như thường sẽ tìm kiếm người mua kế tiếp cho em, nói không chừng còn không bằng anh có tiền có thế —— kỹ thuật vượt qua thử thách.”

Cố Lạc trừng mắt nhìn anh, “Hôn nhân của bản thân anh cũng có thể dùng để làm giao dịch đổi lấy ích lợi tư bản sao? Không cảm thấy bi ai?”

Tất cả đám hỏi nói cho cùng đều là vì sử dụng ích lợi, ngày trước đối với anh còn chưa đủ hiểu rõ, nhưng bây giờ Cố Lạc cảm thấy những người khác tạm thời không nói, Thi Dạ Triêu phải là loại đàn ông không có khả năng bán tình cảm của mình nhất.

Con rắn nhỏ đốm ở trên ngực Thi Dạ Triêu vòng quanh thân thể của mình cuộn thành một đoàn liền nằm ở chỗ này không nhúc nhích, cùng chủ nhân của nó một dạng ngoan vô cùng, chỉ có đầu nhỏ sẽ thỉnh thoảng theo động tác tay Cố Lạc thay đổi phương hướng theo.

Tựa hồ cảm giác được người phụ nữ xa lạ này cũng không có nguy hiểm, mới đánh bạo thử thăm dò hướng cạnh tay cô di động hai cái, đối phương không có phản ứng, nó lại động hai cái.

“Nếu như anh để cái thứ ghê tởm này đụng phải tôi, đừng trách tôi lột da của nó.” Cố Lạc cũng không ngẩng đầu lên cảnh cáo, con vật nhỏ kia hình như cảm nhận được cô không có ý tốt, lập tức ngưng hành động tự cho là bí mật. (tự dưng thấy con rắn này đáng yêu >_<>

Thi Dạ Triêu cười khẽ, đem con rắn nhỏ bắt trở lại để trong thùng ở một bên, con rắn nhỏ lập tức uất ức đem thân thể lần nữa vòng thành vòng núp ở góc âm thầm đau lòng.“Tiểu Trà Diệp nói anh không sợ rắn.”

“Có sợ hay không là một chuyện, ghét hay không ghét là một chuyện khác.”

Thi Dạ Triêu a một tiếng thật dài, để ly rượu xuống, ngoài ý muốn kéo cô vào trong lòng lật người đè xuống giường. Cố Lạc ý thức muốn phản kích, ánh mắt liếc thấy băng gạc bên hông anh, tất cả công kích cũng đành dừng lại.

“Anh không muốn vết thương bị nặng hơn liền lập tức buông tôi ra.”

Thi Dạ Triêu đối với cô uy hiếp ngoảnh mặt làm ngơ, đôi tay giữ chặt hai tay của cô, cúi đầu dùng răng nanh cắn khóa kéo áo cô, tầm mắt dừng lại ở vết sẹo trên vai mềm mại của cô, nửa thật nửa giả nói: “Vì cứu em, anh đã bị thương ‘nặng’ nhất, chẳng lẽ em không nên đối với anh dịu dàng một chút sao?”

Anh đang bị trọng thương, cũng không phải là thương trong người. Nhưng Cố Lạc nơi nào hiểu, trợn tròn cặp mắt nhìn anh chằm chằm: “Anh chọc kẻ thù tới tìm, có quan hệ gì với tôi?”

Thi Dạ Triêu không có giải thích, “Câu em mới vừa nói kia ‘tất cả mọi người đang vì anh lo lắng’, trong này cũng bao gồm em sao?”

Cố Lạc hừ cười, không muốn bị vấn đề vô nghĩa này dây dưa.“Tại sao đem chuyện tôi trúng đạn để cho Hoàng Phủ Gia biết?”

Không phải Cố Lạc nhạy cảm, Thi Dạ Triêu đúng là trong nháy mắt đó con mắt biến sắc mấy lần, cuối cùng mới dần dần trầm xuống, khóe miệng vểnh một lúc mới khẽ giơ lên, tầm mắt miêu tả vẻ đẹp hình dáng môi của cô.“Anh có chút đói bụng.”

“. . . . . .” Cố Lạc có loại dự cảm xấu.

“Vết thương xem ra không có vấn đề gì rồi.” Thi Dạ Triêu cúi thấp đầu, hơi thở sạch sẽ xẹt qua múi môi cô, khóe mắt ám hiệu tình dục cong lên.“Sau khi làm chút vận động xa cách lâu ngày thích hợp nhất sẽ nói cho em biết, như thế nào?”

Dứt lời, trực tiếp hôn lên Cố Lạc, thô lỗ hấp thu ngọt ngào trong miệng cô.

Có một số việc, khiến Thi Dạ Triêu cho tới bây giờ cũng nghĩ không ra đầu mối.

Tại sao cứu cô.

Tại sao vì cứu cô mở miệng hướng Hoàng Phủ Gia cầu nhân tình.

Thì tại sao vì cô mà ——

Thi Dạ Triêu thừa nhận anh đối với Cố Lạc tâm tình cùng quá khứ bất đồng, loại biến hóa vi diệu này theo người phụ nữ này ở tiệc cưới thái tử đêm đó bắt đầu xuyên thấu tim của anh.

—— Có mấy lời ngươi không cần phải nói, cho dù là nói rồi, trừ bản thân mình, cũng không còn người sẽ tin.

Cô nói ra những lời này khi đó Thi Dạ Triêu có một loại cảm giác, nếu như nói trên đời này có người nào hiểu được cảm thụ của anh, người này nhất định sẽ là Cố Lạc. Bọn họ chẳng những không phải bạn bè còn từng là đối địch, mặc dù có qua mấy lần thân thể dây dưa lại vẫn không phải người yêu, có chăng bị quan hệ vợ chồng sắp cưới cứng rắn bị trói ở một chỗ, còn bao gồm lợi ích khó coi nhất.

Cô đối với anh tránh né chỉ sợ không kịp, ngoài Chử Dư Tịch người khiến anh dễ dàng lần nữa thối lui tới ranh giới cuối cùng, anh biết trên người cô có rất nhiều bí mật, cô cũng hiểu được dụng tâm anh nói mấy câu cuối cùng khiến thái tử thoái hôn, quan hệ hai người bọn họ không có một từ nào có thể xác định chính xác, nhưng trên người cô cũng đã chảy máu của anh. . . . . .

Thi Dạ Triêu có loại dự cảm mơ hồ, từ lần gặp tập kích này thời điểm bị thương càng thêm xác nhận: anh và người phụ nữ này hoàn toàn phân không rõ.

. . . . . .

Cố Lạc tự nhiên sẽ không cam nguyện bị anh chiếm được tiện nghi, trái phải phản kháng, chợt nghe bên cạnh truyền đến hai tiếng gõ.

Thi Dạ Diễm không biết lúc nào thì tiến vào, vừa vặn bắt gặp một màn nóng bỏng này, mang tính tượng trưng gõ mặt bàn hai cái, mỉa mai cười nhạo: "Hai người bị thương đều không nhẹ, đây là có bao nhiêu đói khát khó nhịn mới có thể vừa gặp mặt liền không kịp chờ đợi muốn được làm ở nơi đây?"

Vốn là bên hông Thi Dạ Triêu vây quanh khăn tắm nguy cơ trượt xuống một nửa, miễn cưỡng che kín bộ vị quan trọng. Nhìn lại Cố Lạc, áo rộng mở lộ ra hơn nửa đầu vai trắng nõn, váy cũng bị vén lên, hai chân dài ở bên hông đàn ông không an phận đấm đá, cả trường hợp trở thành cấp hạn chế vô cùng.

Thi Dạ Diễm bỗng nhiên xuất hiện khiến Cố Lạc tâm căng thẳng, ra sức đẩy Thi Dạ Triêu kéo lại y phục, theo bản năng giơ tay —— lại ở trên đường dừng lại. Thi Dạ Triêu vẫn ung dung, nhíu mày sẽ chờ bàn tay cô rơi xuống, vậy mà cô hoàn toàn không có xuống tay được.

Thi Dạ Triêu vẫn cười một tiếng, ngồi dậy lấy thân thể ngăn tầm mắt Thi Dạ Diễm để cho cô sửa sang lại mình."Lần sau trước khi đi vào làm phiền gõ cửa trước."

Thi Dạ Diễm hừ nhẹ, "Anh muốn phụ nữ thì sớm nói, tôi tìm cho anh là được."

"Thế nào, cô ấy không thể động?"

"Chung quy tìm cô gái phiền phức này chơi vui sao?" Thi Dạ Diễm mò không ra tâm tư Thi Dạ Triêu, nhưng Cố Lạc không muốn anh ta là thấy rõ.

Thi Dạ Triêu sờ soạng điếu thuốc lần nữa ngậm ở trên môi, thân thể khẽ nghiêng về phía sau một tay chống giường, một bộ tư thái đàng hoàng."Anh động cô ấy, cũng chỉ là sớm muộn thực hiện——"

"Thi Dạ Triêu!" Cố Lạc chợt cắt đứt lời của anh, hai chữ "quyền lợi" bị Thi Dạ Triêu kịp thời nuốt trở vào.

Thi Dạ Diễm nhìn Cố Lạc một cái, Thi Dạ Triêu cũng nhìn cô một cái, sau đó hai người đàn ông này không hẹn mà cùng quay đầu đi chỗ khác. Cố Lạc theo ánh mắt của Thi Dạ Diễm hạ xuống, cảm giác người đàn ông này hình như biết chuyện gì cô không biết.

Thi Dạ Triêu lặng lẽ cong mặt mày, Thi Dạ Diễm trầm mặc, mới nói rõ ý đồ mình đến: "Ba trở lại, muốn gặp Anh. Mặt khác, Nguyệt Như cùng trở về với ba, anh nên chuẩn bị tâm lý đi."

28. Chương 28

Cố Lạc không muốn gả cho Thi Dạ Triêu, cũng không nguyện ý thừa nhận bản thân mình là vị hôn thê của anh, tự nhiên càng sẽ không đem mình làm một phần tử Thi gia. Đây là chuyện của Thi gia, Cố Lạc vốn không muốn tham dự vào, huống chi Thi Dạ Triêu cũng đang có ý tứ giữ cô ở trong phòng.

"Đã đến đây rồi, không bằng cùng nhau đi? Em và Nguyệt Như không phải cũng đã lâu không gặp?"

Thi Dạ Diễm đem quần áo Thi Dạ Triêu tới, cố ý ở trước mặt anh "nhỏ giọng" hỏi Cố Lạc: "Em không phải muốn biết đáp án chuyện kia?"

Thi Dạ Triêu buộc lại đai lưng, nghe lời này quay đầu một cái ánh mắt liếc qua, Thi Dạ Diễm chỉ coi không nhìn thấy cảnh cáo của anh, trực tiếp làm dấu tay "mời" nửa ép buộc đem Cố Lạc mang ra ngoài.

"Er¬ic."

Thi Dạ Triêu ở sau lưng gọi hắn, Thi Dạ Diễm cũng không quay đầu lại lắc lắc hai cái tay."Động tác nhanh lên một chút, ba không thích chờ người."

Thi Dạ Triêu há mồm còn chưa lên tiếng, Thi Dạ Diễm cũng đã đẩy người đến bên ngoài.

Cố Lạc không có vội vã muốn biết nguyên nhân như vậy, lại không thể cự tuyệt rõ ràng."Thi tiên sinh muốn gặp anh ta, em liền trước không đi quấy rầy đi. . . . . ."

"Khách khí như vậy? Em cũng không phải là lần đầu tiên tới nhà chúng ta." Thi Dạ Diễm cũng không biết trong lòng cô lung lay phức tạp, chỉ lập lờ nước đôi mà nói câu: "Có em ở đây, tình huống sẽ khá hơn một chút."

Cố Lạc rất nhanh sẽ biết Thi Dạ Diễm nói như vậy cũng có chút ít đạo lý.

Thi Thác Thần là vừa từ Hoàng Phủ Gia trở về, trên mặt không nhìn ra cái gì, nhưng chỉ cần người kia ở đây, lòng của mỗi người đều không thể không treo lên. Có lẽ dự cảm đến tình huống sắp tới hỏa tinh đụng địa cầu, Kỷ Linh cũng không trình diện. Du Nguyệt Như thấy Cố Lạc ở đây, rõ ràng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lấy lại bộ dáng.

Nếu là không có người khác ở đây, mấy tháng không thấy mẹ con cô Thi Dạ Diễm đoán chừng sẽ lập tức đem Du Nguyệt Như bắt trở về phòng dùng phương thức trực tiếp bày tỏ nhớ nhung với cô. Đáng tiếc bị anh trai liên lụy, Du Nguyệt Như đối mặt với ánh mắt không che giấu lửa nóng chút nào của hắn cũng không nhìn hắn cái nào, chỉ lo cùng Cố Lạc nói chuyện. Thi Dạ Diễm rất biết điều ngồi ở một bên, cũng không muốn vào thời điểm này chọc giận cô mất hứng, chờ lúc về tự nhiên có biện pháp đòi lại.

Không biết vì sao a, không khí của hiện trường khiến Cố Lạc có chút cảm giác như ngồi bàn chông vậy, hình như trong ánh mắt của mỗi người nhìn cô cũng cất giấu thứ gì đó, mà trực giác của cô cho là, cái này cùng người kia tuyệt đối không thoát được quan hệ.

Mọi người đợi một lúc, Thi Dạ Triêu mới chậm rãi từ từ xuống lầu, anh vừa xuất hiện, không khí lại xuống thấp một cấp.

"Ngài vừa mới trở lại, không đi nghỉ trước một cái sao?" Thi Dạ Triêu ngồi xuống, không giống với Cố Lạc ngược lại vô cùng nhẹ nhõm.

Thi Thác Thần không có tiếp lời, tất cả mọi người nhìn ra được là đang nổi giận. Vừa thấy người khởi xướng, nụ cười trên mặt Du Nguyệt Như đối với Cố Lạc lập tức không thấy, đổi một vẻ mặt phẫn hận."Bên ngoài lời nói truyền đi dọa người, hoặc là đứt cánh tay hoặc là gãy chân, tôi còn suy nghĩ ngoại trừ Tiểu Tịch nhà chúng tôi ra còn có người nào có bản lãnh như vậy có thể tiếp cận tổn thương được anh cái người thân thể kim cương này."

Thi Dạ Triêu xoa tay, đối với cô bất kính cùng châm chọc không thèm để ý chút nào: "Khiến cô thất vọng, coi tôi như thần đối đãi lâu như vậy, giờ mới biết thì ra là tôi cũng là người phàm."

Từ hôn lễ thái tử đêm đó gặp chuyện không may, Du Nguyệt Như lần đầu cùng Thi Dạ Triêu chạm mặt, tính tình cô vốn là không giấu được nóng giận, tất cả tức giận cũng biểu hiện ở trên mặt. Cố tình Thi Dạ Triêu một bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra, Du Nguyệt Như không khỏi nghiến rắng hỏi. "Anh không phải nên nói với tôi chút gì sao?"

Thi Dạ Triêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Trong khoảng thời gian này thật sự là vất vả cô rồi."

Thái tử thoái hôn, Chử gia trở mặt, Chử phu nhân bày tỏ cùng Hoàng Phủ Gia từ đó nhất đao lưỡng đoạn, nhiều năm cùng Hoàng Phủ Gia lui tới tất cả có liên quan ích lợi toàn bộ ngưng hẳn. Người ngoài không biết Hoàng Phủ Gia cùng Chử gia quan hệ sâu xa, không phải mấy câu nói có thể nói được rõ ràng, bứt dây động rừng, Chử gia vừa động, Hoàng Phủ Gia đủ để sụp xuống một phương thành trì. Mặc kệ thoái hôn là bởi vì cái gì, Du Nguyệt Như đều cho rằng đây chỉ là điểm mấu chốt hai người phải trải qua, dù sao tình cảm thái tử đối với Chử Dư Tịch cô là thật sự xem ở trong mắt, cho nên cô càng không cách nào làm ngơ, mang theo áy náy vì em trai chạy trước chạy sau ổn định Chử gia.

Tất cả những việc này, đều trong suy nghĩ và dự đoán của Thi Dạ Triêu, vì vậy anh mới có một câu nói như vậy.

Lửa giận của Du Nguyệt Như đi từ từ vọt lên thật cao, cũng bất chấp Thi Thác Thần ở đây, chợt đứng lên cất bước hướng anh đi tới. Cơ hồ là ở lúc cô mới vừa có động tác, bên kia Thi Dạ Diễm cũng đã biết ý đồ của cô, cũng đi theo."Nguyệt Như!"

Du Nguyệt Như nơi nào còn có thể để ý đến hắn, hận không được đem Thi Dạ Triêu chặt làm trăm mảnh, bàn tay nhỏ mới chỉ nâng lên liền bị Thi Dạ Diễm sau này bắt được, cả người bị hắn kéo về."Bình tĩnh một chút."

"Tỉnh táo cái quỷ!" Du Nguyệt Như tức giận rống hắn, làm thế nào cũng tránh không được Thi Dạ Diễm kiềm chế."Thi Dạ Diễm! Anh là ông chủ hay sao?"

Thi Dạ Diễm cười khổ không được, lại gần cô nhỏ giọng nói: "Em hảo hảo đợi thời điểm ba không ở đây rồi lại càn rỡ, đến lúc đó em muốn như thế nào anh làm thay còn không được? Lại nói em cũng đánh không lại hắn."

Một câu nói nhắc nhở Du Nguyệt Như, ở trước mặt Thi Thác Thần đối với đứa con trai ông thích nhất động thủ cũng chỉ có cô làm ra được rồi, lại nữa lúc này ngay cả Thi Thác Thần cũng cảm thấy đối với Hoàng Phủ Gia cảm thấy thật có lỗi, cũng mắt nhắm mắt mở không có phản ứng gì. Du Nguyệt Như hất ra Thi Dạ Diễm, ngược lại căm tức nhìn Thi Dạ Triêu."Anh có phải hay không cho là cõi đời này không ai trị được anh? Thi Dạ Triêu! Chuyện xấu làm nhiều rồi coi chừng báo ứng sớm muộn gì cùng nhau tìm tới anh!"

"Người của Hoàng Phủ gia các cô cũng tin tưởng bàn về báo ứng như vậy?" Thi Dạ Triêu xem thường, cũng một mực khiêm tốn: "Nếu thật có một ngày kia, đó cũng là tôi nên được, vui vẻ tiếp nhận."

Có mấy lời là tuyệt đối không thể tùy tiện nói, người nói vô tâm, cố tình ông trời lại làm thật.

Sau lại, khi báo ứng thật đúng hạn phủ xuống, Thi Dạ Triêu hồi tưởng lại một câu thành sấm này của mình, trừ hối hận, cũng chỉ có thế bó tay ứng đối. Khi đó anh mới biết trên đời này cường hãn nhất chỉ có số mạng, cho dù ai cũng lay động không được, cũng chạy không thoát.

Nhưng lúc này anh "khiêm tốn" ở trong mắt Du Nguyệt Như rõ ràng chính là ngạo mạn: "Thái tử kết quả như thế nào đó là nó từ tìm, tôi không vì nó nhiều hơn một chữ, chỉ là tôi không hiểu anh làm như vậy đến tột cùng có thể được thứ tốt gì?" Cô tạm ngừng, hình như đã nghĩ tới điều gì, hết sức giễu cợt: "Không giữ được lòng của phụ nữ, liền cùng cô ấy lưu lại đứa bé, thật khiến người khác không thể tưởng tượng đây là chuyện Thi Dạ Triêu anh biết làm. Người mẹ độc thân thường gặp, người ba độc thân ngược lại không thấy nhiều, cảm giác này như thế nào? Tôi rất ngạc nhiên thời điểm lúc con trai anh hỏi mẹ nó ở nơi nào anh sẽ như thế nào trả lời nó? Lúc nào thì đem con dẫn ra ngoài cho chúng ta mọi người nhìn?"

Thoáng chốc, Cố Lạc cảm thấy không khí quanh mình bởi vì những lời này của Du Nguyệt Như bỗng dưng ngưng kết.

Có lẽ là biết người phụ nữ của mình một đao kia đâm quá hung ác, Thi Dạ Diễm lập tức đem Du Nguyệt Như kéo ở phía sau, mà sắc mặt Thi Thác Thần từ đầu vẫn không có lên tiếng lại cũng hơi thay đổi.

Yên tĩnh, yên tĩnh đến có thể nghe được nhịp tim của mình. Cố Lạc đem tầm mắt từ trên người Thi Dạ Triêu thu hồi lại, cô chợt không có dũng khí đi nhìn người đàn ông này, hoặc là đổi lại từ —— không đành lòng, không dám nhìn.

Mà tất cả mọi người chờ Thi Dạ Triêu trả lời thì Cố Lạc gần như chết đuối ở trong nơi tĩnh mịch này, cuối cùng ngay cả nghe cũng không đành lòng rồi, nhưng cô căn bản không nói được "không đành lòng" này rốt cuộc từ đâu mà đến, chỉ cảm thấy nếu đổi thành là cô, sẽ có một loại đau đớn như bị người lột da, tàn nhẫn là từ đầu tiên cô nghĩ tới trong đầu.

"Chị Nguyệt Như ——"

"Lạc, em an tâm ngồi, không cần nhúng tay." Du Nguyệt Như không cho cô cơ hội nói chuyện, ấn cô trở về chỗ ngồi, hai cánh tay vòng ở trước ngực liếc nhìn Thi Dạ Triêu: "Không phải anh ta chịu vì em yêu cầu xin nhà chúng ta cứu em, anh ta chính là một người tốt rồi, người này âm hiểm chí cực, làm mỗi một chuyện sợ là đều có tính toán của anh ta!"

. . . . . .

Cầu xin?

Cố Lạc trong lúc nhất thời có chút không tiêu hóa được lời nói của Du Nguyệt Như, thật sự là có chuyện gì đó cô không biết. . . . . .

Thi Dạ Triêu chìm con mắt sắc, quăng cho Thi Dạ Diễm cái ánh mắt: "Người phụ nữ của chú bình thường cũng nhiều lời như thế?"

Thi Dạ Diễm xì mũi coi thường, còn chưa lên tiếng liền bị Thi Thác Thần giơ tay lên ép xuống. Một hồi lâu sau, Thi Thác Thần nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện này, ta vẫn không có hỏi tới, hôm nay Nguyệt Như không ngại đề nghị ở chỗ này nói rõ ràng, đứa bé kia con chuẩn bị xử lý như thế nào, chung quy cho ta một cái công đạo, con nói đi?"

. . . . . .

Thi Dạ Triêu không có lên tiếng, Thi Thác Thần thả ra ly trà trong tay, thái độ cứng rắn mấy phần: "Nói."

Vừa một hồi đè nén trầm mặc, trên người Thi Dạ Triêu khí thế giống như một cái chụp vô hình đem anh gắn vào trong đó, thế giới bên ngoài tất cả mọi thứ đều không thể gần người, mà cảm xúc của chính anh càng bị phong tỏa hoàn hảo.

Cố Lạc rốt cuộc nghe được giọng nói không có cảm xúc của anh đánh vỡ phần đè nén này: "Đứa bé, không thuộc về Thi gia, chỉ thuộc về con, các người không có quyền hỏi tới."

Thi Thác Thần nhíu mày: "Chẳng lẽ con không phải là người của Thi gia? Con, con của con cũng."

Thi Dạ Triêu cũng cười, khóe miệng dắt một chút bén nhọn: "Nếu như ba nhất định quấy rầy đến nó, như vậy con có thể không còn là người Thi gia."

Cố Lạc chấn động trong lòng, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía anh, trong lúc lơ đãng cùng tròng mắt của anh đối diện. Chỉ thấy Thi Dạ Triêu trầm ngâm mấy giây, lại hướng cô nở nụ cười: "Cố tiểu thư hẳn là có thể hiểu."

"Hiểu?" Thi Thác Thần lạnh giọng hừ cười, tức giận hiện ra: "Con để cho cô ấy hiểu con cái gì? Hiểu vị hôn phu của cô ấy trước khi cưới cũng đã cùng người phụ nữ khác có đứa bé?"

Thi Thác Thần lời này vừa nói ra, Cố Lạc mặt biến sắc trắng xanh, theo bản năng đi nhìn một người đàn ông khác ở đây.

Cô thất kinh, cô vô dụng, Thi Dạ Triêu thấy rất rõ ràng, âm thầm cong lên khóe miệng. Thi Dạ Diễm vẻ mặt kinh ngạc, ngẩn người tại đó, ngược lại trừng tròng mắt hướng Thi Dạ Triêu chứng thực: "Bây giờ là chuyện gì? Tại sao không ai cho tôi biết?"

Thi Dạ Triêu nhún vai không nói, cầm hất hướng Thi Thác Thần.

"Hiện tại biết cũng không muộn." Thi Thác Thần chỉ liếc Cố Lạc một cái thôi, đối mặt Thi Dạ Triêu thái độ bên trong mang theo tàn nhẫn quyết tuyệt hiếm có."Nếu như đứa bé kia đối với nhà chúng ta mà nói là một phiền toái, ta sẽ nghĩ biện pháp vì Thi gia —— cũng vì con, vì Hoàng Phủ Gia, giải quyết xong cái phiền toái này." Ông đứng dậy."Theo ta lên ."

Du Nguyệt Như còn đang ở trong khiếp sợ khi biết được quan hệ giữa Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu, hoàn toàn không có chú ý Thi Thác Thần đang nói cái gì. Thi Dạ Triêu tự biết chạy không khỏi một lần này, thật sự cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đuổi theo bước chân ba.

Thi Thác Thần mới bước lên cầu thang được một bậc thềm, dừng lại, nhìn Cố Lạc: "Cố tiểu thư, xin cùng tiến lên, ta có chút lời cũng muốn nói với cháu."

Cố Lạc chần chừ một lúc, "Bác Thi, cháu ——"

"Sợ cái gì?" Thi Dạ Triêu cho cô một cái ánh mắt, Cố Lạc lập tức ngậm miệng, cuối cùng ở trước ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Thi Dạ Triêu là để cho cô lựa chọn, hoặc là theo chân bọn họ cùng tiến lên đi đối mặt với hai người đàn ông khó dây dưa nhất Thi gia, hoặc là lưu lại đối mặt với Thi Dạ Diễm.

29. Chương 29

Biệt thự lầu hai có một sân khấu ngoài trời rộng rãi dị thường, Thi Dạ Triêu sai người ở chỗ này trồng rất nhiều cây xanh, chế tạo thành một vườn hoa không trung nhỏ tinh sảo, nghe nói là trước kia vì một người phụ nữ nào đó làm. Nhìn ra được, một phương trời này là thuộc về lãnh địa tư nhân của anh, bình thường hiếm khi có người tiến vào.

Cố Lạc do Thi Thác Thần mang theo đi sâu về phía sân vườn hoa nhỏ, nơi đó để hai ghế mây.

Chỉ có hai cái.

Thi Dạ Triêu rất tự giác chờ ở bên ngoài, còn cố ý nhìn Cố Lạc một cái.

Mấy năm trước Cố Lạc lần đầu tiên đơn độc gặp Thi Thác Thần, cũng là ở chỗ này: nhà cũ Thi gia. Thi Thác Thần cũng nhớ, tự mình châm trà cho cô mới mở miệng: "Lần trước là vì Er¬ic, lần này là vì Evan."

Cố Lạc cười khổ, "Cháu cũng vậy không ngờ sẽ cùng hai đứa con trai của ngài có duyên phận như vậy."

Duyên phận chỉ là lý do thoái thác, Cố Lạc dĩ nhiên là không tin, nói thì nói vậy thôi.

"Xác thực, mấy năm bản lãnh, rất nhiều người cùng sự tình đều cùng quá khứ không giống nhau, lần đầu gặp cháu, cháu còn không đầy 20."

Cố Lạc: "18."

Thi Thác Thần gật đầu, quan sát cô một phen: "Nhưng cháu không giống, trên người cháu một thứ gì đó vẫn còn, không có đổi." Ông khẽ hớp một ngụm trà."Cố tiểu thư, nói thật, ban đầu cháu trợ giúp Er¬ic như vậy, tâm tư của ta cùng Cố tiên sinh đều hi vọng hai người các cháu cuối cùng có thể ở chung một chỗ, nhưng cháu biết tâm của Er¬ic đều ở trên người một mình Du Nguyệt Như, chuyện như vậy, vẫn là không nên miễn cưỡng, cho nên cũng không giải quyết được gì rồi."

"Nghe anh trai cháu từng đề cập một lần, chuyện tình cảm này đúng là không thể miễn cưỡng, hơn nữa giữa cháu cùng Er¬ic chỉ thích hợp làm bạn bè." Cố Lạc vuốt thành ly tử sa (một loại đất sét) thượng đẳng, không kiêu ngạo không tự ti mà cười cười: "Bác Thi, thứ cho cháu thất lễ hỏi ngài một câu, ban đầu ngài có thể làm được không miễn cưỡng, vậy tại sao hiện tại đổi lại là Evan cũng không giống nhau?"

Thi Thác Thần không biến sắc, ý bảo cô tiếp tục.

"Tình huống hai người bọn họ năm đó ở thời điểm ác liệt nhất cháu là đứng ở bên Er¬ic, cháu nghĩ ngài rõ ràng cháu cùng Evan cho tới nay là quan hệ gì." Cố Lạc liền ngừng lại, lời nói xoay chuyển."Huống chi ngài cũng biết tình cảm của Evan đối với Chử Dư Tịch, ngài là thương nhân thành công, nên biết có một số đàn ông cái gì cũng có thể dùng để làm giao dịch, thậm chí bán, duy chỉ hôn nhân cùng tình cảm không thể, cháu hiểu biết rõ anh ta vẫn luôn là đứa con trai ngài đau nhất, ngài cứng rắn nhét cháu cho anh ta như vậy, đối với anh ta tốt sao?"

"Những lời này cháu đã sớm muốn nói với ta chứ?" Thi Thác Thần cười yếu ớt, "Trước khi trả lời cái vấn đề này, ta cũng muốn hỏi Cố tiểu thư một câu: cháu bây giờ đối với Evan là loại tình cảm gì?"

Cái vấn đề này của Thi Thác Thần, Cố Lạc tự cho là hoàn toàn không là vấn đề, nhưng đôi môi há hốc liên hồi, vốn là muốn nói ra khỏi miệng những từ ngữ "Không sao, không có tình cảm" dùng để hình dung giữa cô và Thi Dạ Triêu lại một điều nói không ra được, đồng loạt chặn ở trong cổ họng.

Thân thể từng có tiếp xúc thân mật, nên không thể nói cùng anh ta không hề có chút quan hệ nào, vậy —— tình cảm gì đây?

Cô tự nhận đối với Thi Dạ Triêu quả thật không có cái gọi là "tình cảm", nhưng "tiềm thức" ngăn cản cô đem những lời này nói thẳng ra miệng, khiến Cố Lạc bỗng nhiên có cảm giác giữa cô và Thi Dạ Triêu hai người không biết từ lúc nào bắt đầu đã trở nên không hề thuần túy như vậy nữa, có thứ gì đó mơ hồ pha vào.

"Cái vấn đề này nếu đặt ở mấy tháng trước, cháu không cần nói ta cũng hiểu đáp án của cháu." Thi Thác Thần cúi đầu rồi nhấp một ngụm trà: "Mới vừa ở dưới lầu, lời Nguyệt Như nói cháu cũng nghe thấy rồi, nó không có biết, cho là cháu biết sự kiện kia, nhưng theo ta thấy cháu hình như còn không biết ở nước Z rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu như cháu muốn biết, ta có thể nói cho cháu biết."

Cố Lạc mím môi, tay nắm ly tử sa nắm thật chặt."Anh ta. . . . . Đã cứu cháu."

"Không chỉ vậy." Thi Thác Thần thong thả ung dung nói, "Con ta, trước đó chưa từng có hướng người khác mở miệng nói qua một chữ 'cầu xin', bao gồm thời điểm khi nó biết chuyện phải cùng cháu kết hôn, cũng bao gồm chuyện xử lý tình cảm cùng Chử tiểu thư, chưa từng có —— chỉ ngoại trừ một lần kia, vì cháu."

. . . . . .

. . . . . .

Thi Dạ Triêu không biết hai người ở bên trong tán gẫu những thứ gì dùng thời gian dài như vậy, đứng đến vết thương của anh đều càng ngày càng đau, thừa dịp không có ai, mi tâm anh mới tiết lộ chút đau đớn. Lại một lát sau, rốt cuộc nhìn thấy Cố Lạc từ bên trong ra ngoài, Thi Dạ Triêu không có ở trên mặt cô nhìn ra cái gì , nhưng 100% xác định cô đã biết.

Hai người mặt đối mặt đứng, hai mặt nhìn nhau chỉ chốc lát, Thi Dạ Triêu vẫn là bộ dáng kia như không có chuyện gì xảy ra cái gì cũng đều không để ở trong lòng, Cố Lạc mở miệng trước đánh vỡ phần an tĩnh này làm người ta lúng túng."Bác bảo anh đi vào."

Thi Dạ Triêu gật đầu một cái, lúc bước qua bên người cô dừng lại bước chân, hình như là muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng không có mở miệng.

Về phần Thi Thác Thần cùng Thi Dạ Triêu đã nói những gì, Cố Lạc dĩ nhiên cũng là đoán không ra.

Khi đó trời đã tối rồi, Cố Lạc đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

Thi Dạ Diễm hình như biết cô hiện tại không muốn thấy mình, cũng không ép buộc cái gì, mang theo Du Nguyệt Như rất chủ động tự động biến mất. Cố Lạc thấy lầu dưới rỗng tuếch thì trong lòng cũng loạn theo, nhưng càng làm cho cô loạn, là những lời Thi Thác Thần nói với cô.

Thi Dạ Triêu lúc đi ra không nhìn thấy Cố Lạc, còn tưởng rằng cô đã đi rồi, trở về phòng phát hiện cô lại vẫn ở đây.

Cố Lạc ngồi ở trên ghế sofa, trên khay trà chính là cái thùng trong suốt có đựng con rắn anh dùng để trang trí, con rắn đốm nhỏ quấn ở trên chạc cây trong thùng đứng thẳng gần nửa người và đầu đang nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ trước mặt ở bên ngoài.

Này một màn kỳ dị.

Thi Dạ Triêu chỉ nhướng mày, xoay tay đóng cửa lại.

Hai người ai cũng không lên tiếng, cũng không có nhìn đối phương. Thi Dạ Triêu trở lại sau tấm bình phong, chống vách tường tay che bên hông chỗ bị quấn băng, trán thấm ra tầng mồ hôi mịn, nghe tiếng bước chân lập tức ngồi thẳng lên.

Cố Lạc đôi tay nâng cái thùng trong suốt trả về chỗ cũ, trực tiếp đi tới bên cạnh Thi Dạ Triêu, "Ngươi ngồi xuống."

Thi Dạ Triêu không rõ chân tướng, ngồi dựa vào trên ghế chân cao, còn không đợi đặt câu hỏi, Cố Lạc liền đi lên trước hai bước đến gần anh. Thi Dạ Triêu hai cái chân dài tách ra, Cố Lạc đứng ở giữa chân anh, cơ hồ là ở trong ngực anh, tầm mắt nhìn anh, sau đó lại đưa tay đem áo sơ mi anh từ trong quần tây kéo ra ngoài, tiếp đó liền động thủ bắt đầu cởi nút áo sơ mi của anh.

Thi Dạ Triêu không có ngăn trở, quét mắt động tác của cô cùng tay nhỏ bé trắng noãn."Nếu như sớm biết mỗi lần các người nói chuyện là có thể khiến cho em có biến hóa lớn này, anh nên sớm để cho ông ấy tìm em."

Cố Lạc bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hạ thấp khóe miệng, "Cho là tôi tự động đưa tới cửa?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Tay Thi Dạ Triêu vốn là chống ở bên người tự nhiên thả vào trên eo cô nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo tính dục ngầm chỉ ra."Cố Doãn đem em coi như heo nuôi hơn hai tháng?"

Ở trước mặt người phụ nữ nói những lời này cũng là tìm cái chết nhẹ nhàng, Cố Lạc lập tức trừng mắt liếc anh một cái, nắm áo sơ mi hướng hai bên xé ra, còn sót lại hai cúc áo còn chưa cởi ra thoáng chốc bị kéo, văng khắp nơi.

Thi Dạ Triêu nhếch môi cười, tay cũng là dùng sức một cái, ở nơi eo cô gia tăng chút sức lực."Muốn chút rượu trợ hứng không?"

Cố Lạc không để ý tới anh cợt nhã, thô lỗ mở ra tay của anh, tầm mắt rơi vào bên hông quấn băng của anh, mặt mày ngưng lại, phía trên kia đã vầng nhuộm ra vết máu. Mà cô nhớ rõ, trước đó thời điểm anh ta đang dùng phương thức rắn xoa bóp ghê tởm trên băng quấn cũng không có máu, nhìn lại áo sơ mi của anh, chỗ khác đều là khô sạch, duy chỉ có chỗ này là có chút dấu vết.

"Anh vừa bị Thi gia dùng gia pháp nghiêm khắc sao?"

Cố Lạc nửa cười nhạo hỏi, Thi Dạ Triêu giờ mới hiểu được cô không phải muốn cùng mình làm chuyện nào đó, mà là nhằm vào vết thương của anh."Anh nói phải, em sẽ tượng trưng đau lòng một cái sao?"

Cố Lạc trừng mắt nhìn anh, nửa ngồi xuống muốn mở băng đeo, lại bị Thi Dạ Triêu giữ lại tay đi xuống thăm dò, khoác lên trên thắt lưng của mình."Nhất định phải cởi ra thứ gì trên người anh, không bằng thử một chút cởi ra cái này."

Cô nhất định không biết tư thế mình giờ phút này có bao nhiêu dụ người mơ màng, Thi Dạ Triêu nửa cúi con ngươi nhìn cô, bao gồm chỗ cổ áo của cô lộ ra nơi u minh này, cứ như vậy bắt đầu cảm thấy trên người có chút nóng. . . . . .

Có lẽ là mặc kệ anh, Cố Lạc cũng không có nói với anh cái gì, hất tay của anh ra cởi ra băng đeo. Khi miệng vết thương sâu ác liệt lộ ở trước mắt cô thì tâm Cố Lạc ngưng lại."Anh là giết cả nhà người nào hay là đoạt phụ nữ của người nào? Người xuống tay nhất định cùng anh thù không đội trời chung."

Y theo kinh nghiệm phán đoán, đó là vết thương do vũ khí cực kỳ sắc bén tạo thành."Hoàng Phủ Luật làm sao?" Cố Lạc vừa lau vết máu từ nơi chỉ khâu rỉ ra cho anh vừa suy nghĩ Thi Dạ Triêu nhiều năm như vậy

đến tột cùng gây thù hằn bao nhiêu.“Các ngươi nhất định bởi vì một người phụ nữ diễn tiết mục đến dạng tàn sát lẫn nhau sao?”

“Không phải, cậu ta muốn động thủ không cần chờ tới hôm nay.” Thi Dạ Triêu nói dáng vẻ cực kỳ không sao cả, Cố Lạc giương mắt nhìn anh nửa ngày, không nói gì, cầm băng đeo lần nữa băng bó cho anh. Băng đeo một vòng một vòng quấn hông tinh tráng của anh, Cố Lạc mỗi lần quấn lên một vòng sẽ phải đến gần anh một lần, Thi Dạ Triêu không hề động tay động chân với cô nữa, nhưng không khí giữa hai người bởi vì lần lượt lặp lại đến gần động tác chậm rãi trở nên có chút. . . . . Tế nhị.

“Thi Dạ Triêu, hỏi anh một chuyện.” Cố Lạc không có nhìn anh, tầm mắt chỉ nhìn chằm chằm cơ bụng tráng kiện ở hông của anh.“Giữa anh và Chử Dư Tịch nếu là không thể nào, tại sao còn phải lưu lại một đứa bé?”

“. . . . . .”

“. . . . . .”

“Ông ấy cho em đến chỗ anh hỏi thăm chuyện đứa bé?”

“Dĩ nhiên không phải, bác không có nói cái này.”

Cô không nghĩ Thi Dạ Triêu sẽ tin tưởng lời của cô…, nếu đổi lại là cô cũng không trả lời, nhưng chỉ chốc lát sau, Thi Dạ Triêu chợt nâng lên cằm của cô, ngón tay ma sát nhẹ làn da trơn bóng của cô, vẻ mặt ý vị không rõ.“Có phải hay không cảm thấy nếu như mà anh cũng có một đứa con riêng, chúng ta liền huề nhau, Lục Kya Việt của em liền an toàn? Muốn dùng cái chuyện này bắt được nhược điểm của anh đúng không?”

“Anh coi trọng tôi.” Cố Lạc cười lạnh, đem băng đeo của anh cố định, đứng dậy, thối lui khỏi anh vô hình vây quanh, cách xa mấy bước khí thế do trên người anh tản ra khiến cô không thể buông lòng.“Tôi chỉ là giống chị Nguyệt Như không nghĩ ra, anh giữ lại đứa bé làm gì.” Cô hơi dừng lại, lại nói: “Mặc kệ bởi vì sao, anh như là đã cùng Hoàng Phủ Gia cam kết hoàn toàn không hề có quan hệ cùng Chử Dư Tịch nữa, vậy đứa bé anh dự định làm sao bây giờ?”

. . . . . .

Thi Dạ Triêu người này, Cố Lạc có lúc nhìn thấu anh rất rõ ràng, cũng có lúc cảm thấy anh là một đoàn sương mù, để cho cô không nhìn rõ bất cứ thứ gì, để ý không rõ.

Thời điểm khi anh không nói lời nào, thời điểm khi độ cong trên môi anh biến mất không thấy gì nữa, thời điểm khi đáy mắt anh sâu đủ để cắn nuốt tất cả, Cố Lạc cảm thấy trên người có chút lạnh cả người, trong lòng không khỏi chột dạ, giống như đang dòm ngó một người bị sỉ nhục cùng nhếch nhác.

Hồi lâu, Thi Dạ Triêu rốt cuộc mở miệng: “Em muốn biết như vậy, anh có thể dẫn em đi gặp nó.”

Một tuần sau, Thi Dạ Triêu mang Cố Lạc trở về Vancouver.

72 lái xe, đưa bọn họ đến một chỗ, ở ngoại thành một cái trấn nhỏ.

Xe ngừng lại, hiện ra trước mặt Cố Lạc, nơi này là một khu nghĩa địa, không biết thế nào, trong lòng chợt chát chát ẩn đau.

30. Chương 30

Nghĩa địa này không có bao nhiêu xa xỉ hào hoa, ít nhất cùng thân phận của anh không hợp.

Cố Lạc đứng ở trước một bia mộ không có tên, nhìn người đàn ông này bình thường cao cao tại thượng lại quỳ một chân trên đất, bàn tay sạch sẽ ở trên tấm bia chậm chạp tỉ mỉ phủ lần nữa.

“Phía trên này tại sao không có tên?”

“Không cần có tên” Thi Dạ Triêu nhàn nhạt đáp, đem mấy bông hoa tiểu Dã đặt ở trước mộ.“Có tên, sẽ có người đến quấy rầy, anh không có thời gian cũng không có tinh lực thường tới nơi này thay nó dọn dẹp phiền toái.”

Đứng ở bên cạnh đưa lưng về phía bọn họ 72 xoay đầu lại không tiếng động nhìn ông chủ một chút, lại đem đầu quay trở lại. Mấy năm qua, Thi Dạ Triêu quả thật chưa có tới mấy lần, có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng nguyên nhân nơi nào là không có thời gian, không có tinh lực.

Cố Lạc luôn luôn không phải là người phụ nữ nhiều chuyện, nhưng đối với người ở trước mắt này, cô có rất nhiều rất nhiều thứ muốn hỏi, chỉ là nhìn bóng lưng cao lớn của anh, những vấn đề kia cô hỏi không được. Đối với chuyện của anh cùng Chử Dư Tịch, Thi gia ra có rất ít người biết, Cố Lạc ngày trước từng ở chỗ Thi Dạ Diễm nghe qua hiểu qua, nhưng cũng không quan tâm, cũng không để ở trong lòng. Trên đời này người vì tình yêu gây thương tích nhiều như vậy, không sợ lại có một hắn.

Nhưng là có vài người cùng sự việc chính là như vậy, một khi đến gần, một khi có liên quan, đối phương hết thảy liền trở thành phạm vi để ý của ngươi. Cái loại để ý đó, lặng yên không một tiếng động, không có quá nhiều nguyên do.

Thi Dạ Triêu điểm hai chi yên (cv là điểm lưỡng chi yên, mình k tra được lưỡng chi yên là gì nên để nguyên lưỡng là hai), một chi đặt ở bên cạnh hoa tiểu Dã, một chi mình rút ra, hình như biết cô đang suy nghĩ gì, chủ động mở miệng.“Có phải hay không muốn biết đứa bé này là xảy ra chuyện gì?”

“Thật sự là đứa bé của anh và cô ấy?” Cố Lạc ấp ủ một chút may mắn hỏi: “Anh xác định không phải. . . . . Thái tử hay sao?”

Thi Dạ Triêu nhả ra ngụm khói sương, “Nửa trước năm cô ấy ở Canada, anh không có chạm qua cô ấy, đứa bé ấy là sau có, lúc anh biết rõ cô đã mang thai sắp ba tháng.”

“Cô ấy chịu sinh?”

Thi Dạ Triêu cười một tiếng, nhưng nhưng mà trên mặt lại không thấy được bất kỳ nụ cười.“Anh là ở lúc cô ấy chuẩn bị chảy mất đứa bé này mới phát hiện.”

Đối với đứa bé này, Thi Dạ Triêu trước đó không có chuẩn bị bất kỳ tâm tư nào, thế nhưng ngày đó thủ hạ thông báo cho anh Chử Dư Tịch len lén đi đến bệnh viện tư nhân một khắc kia anh trong nháy mắt cũng biết vậy là vì cái gì.

Đem cô từ bệnh viện trói trở về nhà, Thi Dạ Triêu không dám tin, bụng cô vẫn như cũ không thấy bao nhiêu to ra thế nhưng ở đó dưỡng dục một đứa bé thuộc về anh và cô, một sinh mạng.

Chử Dư Tịch dĩ nhiên là không chịu sinh, tiền tiền hậu hậu nghĩ hết biện pháp ý đồ đánh rụng. Thi Dạ Triêu như thế nào cho phép cô làm như vậy, phái người một tấc cũng không rời nhìn cô. Thật ra thì khi đó Thi Dạ Triêu đối với sự thật mình có đứa bé này là sợ hãi, nhưng đồng thời sợ hãi là hưng phấn trước nay chưa có. Nhưng Chử Dư Tịch bởi vì đứa bé này đối với anh hận ý càng phát ra sâu hơn, Thi Dạ Triêu biết cô cũng không phải là chán ghét tiểu sinh mệnh trong bụng, chỉ vì đó là con của anh.

Cô dùng rất nhiều loại phương thức kháng nghị, bao gồm tuyệt thực cùng ngã cầu thang những phương thức ngu xuẩn nhất cực đoan nhất. Thi Dạ Triêu canh chừng cô bụng từng ngày từng ngày lớn lên, cũng nhìn người phụ nữ này giống như đóa hoa một dạng từng ngày từng ngày khô héo.

Thầy thuốc mấy lần khuyến cáo qua Thi Dạ Triêu, đứa bé này đã trải qua quá nhiều hành hạ, có lẽ không kiên trì được đủ tháng, mặc dù cuối cùng sinh ra được cũng chưa chắc có thể sống, hơn nữa cứ tiếp tục như vậy nữa, đối với cơ thể mẹ tổn thương cũng là không thể dự tính.

Thi Dạ Triêu chỉ có một câu, “Đứa bé không thể mất, cô ấy càng không thể có nửa điểm sai lầm.”

Nhưng cuối cùng, vẫn là thai nhi ở thời điểm bảy tháng xảy ra chuyện. Rất nhiều chuyện xảy ra trước đó cũng sẽ có dấu hiệu, Thi Dạ Triêu buổi sáng hôm đó chính là từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, vừa vặn ngày đó Vancouver là một trời đầy mây, mây đen ép tới cực thấp, ngay tiếp theo cả người đều là đè nén .

Bây giờ nghĩ lại, mấy ngày đó Chử Dư Tịch hình như cũng có cảm ứng, thường thường vuốt bụng của mình, ánh mắt dường như sắp trào ra nước mắt, nhưng khi ngẩng đầu nhìn anh thì đáy mắt vẫn như cũ tràn đầy thù hận.

Sau giữa trưa vừa qua khỏi, bảo mẫu đưa trà bánh cho Chử Dư Tịch, vừa vào cửa phòng liền bị sợ choáng váng: Chử Dư Tịch ở trên giường ôm bụng lật tới lật lui, trong chốc lát hạ thân bắt đầu chảy máu, cô cắn

môi sắc mặt chợt tái nhợt, mồ hôi ướt áo, cũng không kêu.

Từ lúc cô bị đưa vào bệnh viện, cho đến lại bị đẩy ra, Thi Dạ Triêu ngoài phòng giải phẫu ước chừng đứng cả một buổi chiều, mà thầy thuốc giao cho trên tay anh, cũng là một tử thai.

Bé trai.

72 lúc ấy cũng ở đây, Thi Dạ Triêu thật lâu không nói, tự giam mình ở trong phòng mấy giờ, cô lá gan liều lĩnh tiến lên hỏi phải xử lý như thế nào. Thi Dạ Triêu không có nói, 72 cho là anh không nghe thấy, lại lên tiếng gọi, lần này Thi Dạ Triêu nghe cũng ngẩng đầu lên.

72 thề, đời này cũng không muốn lại từ trên mặt người đàn ông này nhìn thấy nét mặt như vậy.

"Bất luận kẻ nào, không cho ở trước mặt cô ấy nói nửa chữ có liên quan chuyện này."

"Nhưng. . . . . Cho dù không đề cập tới, Chử tiểu thư cũng đoán được."

Thi Dạ Triêu mắt đảo qua, 72 lúc này gật đầu lĩnh mệnh."Vâng"

Chử Dư Tịch sau khi tỉnh lại, vốn là bụng đội lên đã lần nữa biến thành bình thản, không có người nào cùng cô nhắc tới đứa bé, cô cũng chưa từng nhìn thấy đứa bé. Thi Dạ Triêu là ở sau khi chuyện xảy ra ngày thứ ba buổi tối mới xuất hiện ở phòng cô, anh nghĩ qua, có lẽ Chử Dư Tịch cũng sẽ không muốn, nếu không làm sao sẽ hướng về phía đồ dùng trẻ con anh đã chuẩn bị xong trước thời hạn mất hồn đến ngay cả anh đi vào cũng không phát hiện?

Cô hỏi anh, đứa bé có phải hay không chết rồi. Thi Dạ Triêu không đáp, trên mặt bi ai chỉ có một nháy kia.

Nhưng chỉ cần một cái chớp mắt, đủ để cho cô dò xét được cái gì, Chử Dư Tịch khẽ cong lên khóe miệng, giọng nói khàn khàn nói: "Ngươi xem, trời cao cũng không cho phép đứa bé này ra đời, ngươi chấp nhất như vậy, có thể thay đổi được gì?"

Thi Dạ Triêu không có phản bác cũng không có thừa nhận, anh không nói gì —— anh không có lời nào để nói.

Anh lúc trước từng vô số lần nghĩ, nếu như đứa bé có thể sống sót, dù là ép buộc, cũng sẽ không thả cô rời đi. Nhưng đứa bé không còn ở đây, đối mặt Chử Dư Tịch tràn đầy thù hận, anh đã không có thứ có thể dùng để thuyết phục bản thân mình sẽ đem cô cưỡng ép ở bên cạnh.

. . . . . .

Đó là hồi ức đối với Thi Dạ Triêu mà nói là khổ sở nhất không muốn đi nhớ lại nhất, Cố Lạc nghiêng đầu nhìn người đàn ông này, không hiểu anh làm thế nào đem những vết thương này che giấu đến chưa từng bị người nhìn thấy, lại là như thế nào dùng giọng giảng thuật chuyện xưa của người khác đem vết thương đào mở cho cô nhìn.

Cô ép buộc mình từ quá khứ của anh rút ra thân mình, cho là mai táng phía dưới mộ này cũng không phải đứa bé của anh, mà là tình yêu thật đáng buồn của anh.

Cố Lạc ngày trước đối với anh nhận thức, từ tàn nhẫn lãnh khốc nhất định không thay đổi, cho tới bây giờ cũng chưa từng biến hóa qua. Cô cho là vết thương là cần phải liều mạng để che giấu, bởi vì nó thể hiện một loại "yếu kém". Nhưng đối với Thi Dạ Triêu mà nói, hết thảy tổn thương cùng bị thương hại giống như cũng không quan trọng, bởi vì mặc dù nhìn trộm những thứ này, Cố Lạc vẫn như cũ không có từ trên người anh cảm thấy bất kỳ cái gì cần có yếu ớt. Bờ vai của anh vẫn như cũ rộng rãi, bản lĩnh vẫn như cũ cao lớn, ngay cả mặt mày cũng không thấy bất kỳ khổ sở.

So sánh với Thi Dạ Triêu mấy năm trước, anh thay đổi, trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Tâm tình của người đàn ông này, tựa hồ vĩnh viễn đều là như vậy không thể phá vỡ, đao thương bất nhập.

Cố Lạc không nóng nảy hướng tới anh bước ra một bước, tựa hồ đang xác nhận một chuyện: vì sao lại cảm thấy anh cường đại như vậy đồng thời, cô lại sẽ có một loại theo từ trong đáy lòng chỗ sâu nhất phát ra bi thương.

Cố Lạc ngày ấy ở Thi gia ở Toronto thời điểm cùng cái con tiểu sủng vật ghê tởm nhìn thẳng vào mắt liền suy nghĩ, một người đàn ông lại lấy loại động vật máu lạnh đại đa số người đều sợ hãi làm sủng vật, một người đàn ông có thể xuống tay đối với em trai ruột của mình nã một phát súng đem hắn bức đến đường cùng, đến tột cùng là bởi vì tại sao lại chỉ vì cứu cô mà làm chuyện như vậy, thậm chí cúi thấp gập thân mở miệng đi cầu người đời này anh hận nhất.

Cô thừa nhận lúc Thi Thác Thần nói cho cô biết chuyện này tâm tình của cô rối loạn, cho tới bây giờ cũng nghĩ không thông.

"Anh khiến thái tử cho là đứa bé này còn sống, sẽ không sợ đưa đến tác dụng ngược lại sao?" Cố Lạc biết dụng ý của anh, để thái tử biết một người phụ nữ vì hắn rốt cuộc trải qua cái gì, dĩ nhiên người từng trải qua những việc thê thảm này Thi Dạ Triêu không thể nghi ngờ là nhân vật bị người hận, nhưng cũng là có thể phát huy tác dụng nhất, sự hiện hữu của anh sẽ làm thái tử càng thêm quý trọng Chử Dư Tịch, cho hắn hậu tri hậu giác trả giá tình cảm bỏ ra đắt nhất.

Tất cả mọi người cho là Thi Dạ Triêu là một ác ma phá hủy hoại hôn lễ người khác thì chỉ có Cố Lạc cảm thấy, đó là thương yêu cuối cùng của anh đối với người phụ nữ này.

Đêm đó chính mắt thấy Thi Dạ Triêu đối với Chử Dư Tịch nói lời kia thì Cố Lạc cho là loại yêu này của anh thật sự là làm cho người ta không cách nào tiêu thụ, nhưng bây giờ lại bắt đầu có mấy phần hâm mộ Chử tiểu thư bất hạnh lại may mắn kia. Gặp gỡ Thi Dạ Triêu là bất hạnh của cô ấy, nhưng bởi vì loại bất hạnh này để cho người đàn ông cô yêu hiểu được tim của mình. Thi Dạ Triêu yêu, vẫn luôn là kịch liệt, nhưng bây giờ, từ trong mắt anh, đã không thấy được cái chủng loại ban đầu lúc cùng Chử Dư Tịch ở chung một chỗ… Ánh mắt kịch liệt đến hy vọng.

Chỉ là thời gian mấy năm, hình như có chút đồ trong lòng anh dần dần biến mất, liền sẽ không tìm về được rồi.

Thi Dạ Triêu thu hồi ý định, đứng lên, đôi tay chen vào trong túi quần."Thái tử bên kia, hắn sẽ tra được chân tướng có liên quan với đứa bé này."

Cố Lạc: "Ngay cả Thi tiên sinh cùng Er—ic cũng không biết chân tướng, thái tử sẽ dễ dàng tra được như vậy?"

"Anh muốn để cho hắn tra được, hắn liền tra được."

Bầu trời bắt đầu đã nổi lên hạt mưa tinh mịn, 72 xòe cái ô, liếc nhìn Thi Dạ Triêu, rất tự giác giao cái ô cho Cố Lạc."Tôi đi lái xe tới."

Cố Lạc do dự một chút, đi tới trước mặt Thi Dạ Triêu, một cái dù che đỉnh đầu cho hai người.

Anh thật sự cũng không khách khí, xoay tay lại liền nắm ở hông của cô kéo vào."Em lại không đem vấn đề muốn hỏi nhất nói ra, anh đều thay em nóng ruột."

Thương thế của anh chưa lành, Cố Lạc nhân nhượng anh cũng không có giãy giụa quá lớn."Được rồi, anh tại sao cứu tôi, hoàn toàn có thể không cần cùng Hoàng Phủ Gia mở miệng."

Thi Dạ Triêu khẽ cúi đầu: "Chính anh ở phương diện nào đó chủ nghĩa tương đối hoàn mỹ, rất bắt bẻ, không có biện pháp chịu được cùng một người phụ nữ chỉ có một cánh tay làm yêu, nghĩ đến những thứ này sẽ không có biện pháp ném em bỏ lại nơi đó."

"Thi Dạ Triêu!"

Cố Lạc nghiến răng, Thi Dạ Triêu cười một tiếng, "Dầu gì trên người em cũng chảy máu của anh, về sau cũng coi là người của anh, không cần gọi cái tên đầy đủ xa lạ của anh."

Cố Lạc hừ cười, "Tôi còn có thể hay không từ trong miệng anh nghe được một câu nói thật?"

Thi Dạ Triêu bất mãn, "Giữa anh và em, người nói dối khá nhiều hình như không phải là anh, cái gọi là vị hôn phu, cái gì gương vỡ lại lành chưa kết hôn mà có con, em đều quên?"

Cố Lạc bị anh chặn lại, nhất thời cứng họng, lúng túng cực kỳ. Thi Dạ Triêu cười khẽ một tiếng, nói được nhẹ nhàng: "Nếu nhất định phải tìm lý do, vậy coi như là cảm ơn em lúc trước trợ giúp Er—ic."

Cố Lạc có lẽ có chút cảm động, liền nghe anh hết sức phá hư không khí tăng thêm một câu: "Cảm ơn em phí tâm phí sức trợ giúp em trai anh —— đi đối phó anh."

72 xe đã lái tới dừng ở bên cạnh, Cố Lạc nghiêm mặt xoay người rời đi, dẫn đầu ngồi vào. Thi Dạ Triêu sau đó theo kịp, nhân cơ hội hỏi tới: "Đến phiên anh hỏi em một vấn đề, Lục Kya Việt rốt cuộc là đứa bé em và người nào sinh? Cũng đừng lại nói là cùng vị hôn phu của em, anh cũng chỉ từng làm cho một người phụ nữ mang thai, đứa bé được chôn ở dưới mặt đất."

Cố Lạc sắc mặt càng thêm khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn anh."Chẳng lẽ tôi chỉ có thể có một vị hôn phu là anh?"

Thi Dạ Triêu làm như có thật gật đầu, "Không sai." Anh sờ sờ cằm, "Nếu như là Er¬ic, chuyện này cũng không dễ xử lý rồi." Anh là không để ý, nhưng nhìn ra được Lục Kya Việt đối với Thi Duy Ân có ý tứ.

Cố Lạc tức giận nửa ngày mới nói một câu, "Nếu như là đứa bé của Er¬ic, tôi chết cũng sẽ không sinh ra."

Thi Dạ Triêu hơi dừng lại, mới nói: "Xem ra ba của con vật nhỏ kia, anh nên đi gặp một lần, đừng lo lắng, không phải đánh nhau, chỉ là trao đổi vấn đề nuôi nấng đứa bé sau này."

Cố Lạc xoay đầu hướng ngoài cửa sổ, "Tôi không biết ba nó là ai."

Thi Dạ Triêu trầm mặc một hồi, vặn cằm của cô, âm hiểm hỏi: "Em thời điểm mười mấy tuổi cũng đã có thể tùy tiện cùng người đàn ông không quen biết lên giường hơn nữa còn sinh đứa bé?"

"Không được sao?" Cố Lạc lười phải giải thích, tùy anh lý giải lung tung.

Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm cô, trả lời: "Không được."

31. Chương 31

Thi Dạ Triêu nói với cô "Không được", Cố Lạc cảm thấy đây thuần túy là chủ nghĩa đại nam tử đang tác quái."Bây giờ nói không được quá muộn, đứa bé tôi đều sinh ra rồi, không nhét trở về trong bụng được."

Thi Dạ Triêu nhẹ a."Nếu như em khi đó là đúng tò mò về đàn ông, anh ngược lại thật ra có thể lý giải, dù sao phụ nữ cũng khao khát." Bàn tay của anh trực tiếp đặt lên bụng của cô,"Nhưng anh thật sự không nghĩ ra, là dạng đàn ông gì có thể để cho em nguyện ý ở thời điểm đó sinh cho hắn đứa bé còn phải trốn Cố tiên sinh cùng anh trai em, trừ Er¬ic, anh không nghĩ ra ai còn có thể có sức quyến rũ lớn như vậy khiến cho em làm như vậy."

Thi Dạ Triêu ngoài miệng nói lời đứng đắn, nhưng động tác dưới tay lại mang theo rõ ràng ý vị tình sắc. Bên trong xe không gian lại lớn như vậy, Cố Lạc còn có thể đi nơi nào trốn anh, huống chi trốn luôn luôn không phải là tác phong của cô.

"Đừng nghĩ đàn ông trên đời cũng chỉ có Thi gia các anh mới có, tôi thích sinh con cho ai đó cũng là chuyện của tôi, anh quản được nhiều như vậy sao?" Cố Lạc khẽ nâng lên cằm nhỏ: "Không chấp nhận nổi tôi có đứa bé, không muốn làm bố dượng, vậy đi từ hôn tốt lắm."

Anh nếu thật sự là lui hôn, Cố Lạc cảm kích anh còn đến không kịp rồi, Thi Dạ Triêu làm sao không biết chút tính toán nhỏ của cô, cười hỏi: "Để cho anh lấy lý do em có đứa bé từ hôn sao?"

Cố Lạc liếc anh, "Anh không phải là đồng ý thay tôi giữ bí mật chuyện này?"

Thi Dạ Triêu hồi tưởng, vẻ mặt mờ mịt."Lúc nào vậy? Anh thế nào không nhớ rõ có đồng ý em?"

Cố Lạc: ". . . . ." Cô vốn tưởng rằng có thể lấy chuyện đứa bé của anh cùng Chử Dư Tịch làm điều kiện uy hiếp, quay đầu lại vẫn là không có bắt được bất luận cái nhược điểm gì của người đàn ông này.

Bọn họ đối thoại có qua có lại, 72 ở phía trước nghe hăng hái vô cùng, nhưng cũng toát mồ hôi dầm dề: hai người này tim rốt cuộc làm bằng gì? Đối với người khác mà nói chuyện này căn bản không thể nói ra ngoài

được cứ như vậy bị họ dễ dàng giắt ở khóe miệng, chẳng lẽ đã bại lộ vết thương, sẽ không coi là tổn thương? Như vậy bị đối phương xé sẽ không đau?

Tầm mắt 72 trong lúc lơ đãng ở trong kính chiếu hậu cùng Cố Lạc chống lại, suy nghĩ một chút, chủ động nói: "Yên tâm, Cố tiểu thư, tôi cái gì cũng không nghe."

Ở bên cạnh ông chủ nhiều năm, chuyện nhìn mặt mà nói là kỹ năng phải tu luyện. Nếu tạm thời không nhìn một mặt âm ngoan của Thi Dạ Triêu, anh là một người mười phần thân sĩ, hơn nữa đối với phụ nữ, đa số thời điểm đều là dung túng, bao gồm đối tượng thuộc hạ giống như cô, chỉ cần không làm sai chuyện những ngày sau này cũng rất dễ dàng, tiền lương thù lao cũng không keo kiệt.

Nhưng nhiều năm như vậy, trừ bỏ Chử Dư Tịch, người phụ nữ có thể khiến cho anh dung túng tới mức như thế, chỉ có vị Cố tiểu thư trước mắt này.

Anh bình thường nhìn như không để ý, thật ra thì đều là bởi vì không quan tâm người khác đối với anh làm cái gì, nói gì. Đi theo bên người anh 72 hiểu rõ nhất, Thi Dạ Triêu cũng không phải không để ý, chỉ là không ai dám đụng vào giới hạn thấp nhất của anh.

Mà Cố Lạc, anh chẳng những để cho cô đụng, còn cho phép cô cầm lưỡi dao sắc bén ở trên vết thương của anh khuấy đảo lặp đi lặp lại nhiều lần, chẳng những không cảm thấy anh có bao nhiêu đau đớn, ngược lại càng giống như là đang hưởng thụ.

Nghĩ như vậy, 72 không thể không âm thầm oán thầm, không trách người khác nói Thi Dạ Triêu là một người ác độc biến thái, ngay cả cô cũng không muốn lại giải thích thay anh.

Trước mắt quan hệ hai người này mặc dù so với trước kia hòa hoãn không ít, nhưng môi thương khẩu chiến vẫn là chủ đề mỗi lần ở chung, nhưng Thi Dạ Triêu đã phóng túng cô ấy như vậy, 72 dĩ nhiên cũng muốn theo ông chủ.

Xe lái vào thành, 72 hỏi: "Trước đưa Cố tiểu thư về nhà sao?"

Lấy được đáp án dĩ nhiên là hai người miệng đồng thanh một câu: "Không cần."

Cố Lạc: "Ở trước mặt tìm một chỗ cho tôi xuống xe là được rồi."

Thi Dạ Triêu liền nói: "Trở về chỗ của tôi."

72 dĩ nhiên muốn nghe theo chủ nhân mình phân phó, áy náy nhìn Cố Lạc một cái.

Cố Lạc cứ như vậy bị buộc đến biệt thự của Thi Dạ Triêu.

Không biết có phải hay không bởi vì lộ trình xa trên đường lại lắc lư, lúc xuống xe nét mặt Thi Dạ Triêu có vẻ không quá thoải mái. 72 theo bản năng đi đỡ anh, trên đường linh cơ nhất động, không để lại dấu vết thu tay lại chỉ coi không nhìn thấy cũng lui về phía sau một bước. Cố Lạc không muốn chủ động tiếp nhận tay như vậy, mấy ngày qua nâng anh dìu anh thậm chí là thay thuốc đổi băng cô làm không ít, tất cả là báo đáp lại anh.

Lần thứ ba đi tới nhà Thi Dạ Triêu, cảm giác cả Cố Lạc cùng lần trước một dạng, không được tự nhiên. Thi Dạ Triêu biết cô không được tự nhiên, bởi vì thẳng đến trước mắt, cô đối với nơi này ấn tượng cũng không tốt như vậy, không phải đối với Thi Dạ Diễm lần đó say rượu luống cuống, chính là đối với anh say rượu thất thân.

Cố Lạc vừa đem anh đỡ về trên sofa phòng khách lầu hai, chỉ thấy từ trong phòng ngủ chính của anh đi ra một người, một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia tóc màu vàng tán loạn trên vai, mặc váy ngủ thắt đai tơ tằm, thấp ngực, chân không, lộ chân dài trắng nõn, ngáp dài còn buồn ngủ vặn eo bẻ cổ: "Rốt cuộc biết trở lại?"

Người phụ nữ hỏi xong mới phát hiện Cố Lạc, sửng sốt một chút, nhìn Thi Dạ Triêu ở trên ghế sa lon một chút, sau đó hướng Cố Lạc cười một tiếng: "Tôi không biết có khách, xin lỗi."

Cố Lạc ở trong trí nhớ tìm tòi tướng mạo người phụ nữ này, rất nhanh tập trung: cô và Lục Kya Việt lần đó đi ăn bên ngoài trùng hợp đụng phải Thi Dạ Triêu cùng một mỹ nhân tóc vàng ở cùng nhau, trước mắt theo trực giác của phụ nữ thì chính là cô ta.

"Không sao, tôi lập tức phải đi ngay." Cố Lạc không rõ ràng lắm quan hệ cô ta và Thi Dạ Triêu, có thể từ trong phòng ngủ của anh ta ăn mặc như vậy ra ngoài, trước mắt xem ra cũng không như bình thường.

Cố Lạc thật sự là tính toán phải đi, cũng đang ở lúc xoay người cảm thấy có chỗ nào không đúng: phụ nữ? Từ trong phòng của anh ta xuất hiện phụ nữ?

"Ít nhất, chờ thay thuốc cho anh đã." Thi Dạ Triêu kịp thời gọi Cố Lạc lại.

Từ lúc nhìn thấy Ve¬ra ra ngoài Thi Dạ Triêu liền bắt đầu nhức đầu, thừa dịp Cố Lạc không nhìn thấy, sắc mặt không lấy gì làm tốt liếc mắt một cái trừng ném qua."Cô ấy không phải khách."

Cố Lạc lại quay người lại, "Để vị tiểu thư này giúp anh được rồi, tôi còn chuyện khác."

Ve¬ra bị trừng uất ức, tự biết là làm hại chuyện của anh, vội khoát tay."Tôi không được, tôi thấy máu là choáng."

Cố Lạc nhàn nhạt, "Không có máu." Vết thương đã bắt đầu khép lại, ở đâu ra nhiều máu để chảy như vậy?

Lấy cớ sứt sẹo như vậy, Ve¬ra cười gượng, vẩy ra tóc dài định thẳng thắn."Tôi mới vừa tỉnh ngủ, không muốn nhìn thấy hình ảnh khẩu vị nặng như vậy."

Dứt lời liền quay eo lắc mông đi xuống lầu, lưu lại Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu hai người không khí tế nhị nhìn chăm chú chốc lát.

Thi Dạ Triêu trước tiên mở miệng."Sẽ không tính toán mặc kệ anh liền cứ như vậy đi chứ?" Anh cố ý nói đáng thương như vậy, ngược lại lại bị Cố Lạc xem thường đáp lễ.

Cô thật đúng là không có biện pháp cứ đi thẳng như thế, theo cá tính của cô, luôn là không muốn thiếu người khác, nhất là thiếu Thi Dạ Triêu. Cũng không biết là Thi Dạ Triêu cố ý hay là có tâm, đem thuốc nước làm rơi vãi dơ bẩn một thân mình, Cố Lạc lại chỉ đành phải nâng anh đi phòng tắm rửa sạch.

Áo sơ mi nguyên bản chính là mở rộng ra, vì đổi thuốc dễ dàng, Thi Dạ Triêu ngồi dựa vào trên bậc thang bên cạnh bồn tắm, Cố Lạc giặt khăn lông cởi ra đai lưng. Chờ Cố Lạc lộn trở lại, anh đã ngồi ở đằng kia một bộ tư thái chờ cô cởi quần ình.

Thấy cô đối với lần này làm như không thấy, Thi Dạ Triêu chỉ chỉ một vết dơ lớn trên quần."Không cần em tắm nó, đem anh làm khô cạn sạch là được rồi."

Cố Lạc không chịu nổi hừ cười một tiếng, chỉ phụ trách lau nửa người trên của anh. Bởi vì là ngồi, mà cô là đứng, thời điểm Thi Dạ Triêu nhìn cô cần khẽ ngửa đầu."Đừng chỉ chăm sóc phía trên, anh 'nửa dưới thân' cũng cần em."

Cố Lạc căn bản không để ý anh, đem khăn lông bẩn nhét vào trong ngực anh, mở nắp bình thuốc thoa thuốc cho anh.

Cô cúi đầu, tóc từ vành tai chảy xuống che mặt. Thi Dạ Triêu không nhịn được đem tóc cô vén ra sau tai, sau đó tay kia liền bắt đầu dần dần không ở yên."Lưu lại ăn cơm tối?"

"Chỉ là ăn cơm tối sao?"

Thi Dạ Triêu rất thành thực cười, ám chỉ nói: "Còn có bữa ăn sáng ngày mai."

Cố Lạc châm chọc kéo khóe miệng, "Không phải là tôi xem thường anh… anh bị thương thành như vậy, tôi thật sự đối với lực chiến đấu của anh bày tỏ hoài nghi."

Thi Dạ Triêu cúi thấp đầu, mập mờ đến gần cô."Vậy em liền chăm sóc người bị thương một chút, đổi lại tư thế cơ thể, em ở phía trên chủ động một lần, như thế nào?"

“Trong đầu anh trừ chuyện như vậy không có những thứ đồ khác hả ?” Cố Lạc đem thuốc đều đều vẽ loạn lên trên vết thương dài của anh, tay không khỏi dùng thêm chút sức, Thi Dạ Triêu lập tức cảm thấy đau đến không muốn sống.

“Thật muốn làm, anh không phải là đã có sẵn phụ nữ.”

Rốt cuộc chuyển đến đề tài này, Thi Dạ Triêu rất thích ý giải thích.“Ve¬ra? Cô ta mới là khách nhân, tạm thời nương nhờ ở chỗ này của anh thôi. Đừng hiểu lầm, anh cũng không có thói quen tùy tiện cùng phụ nữ ở chung, cuộc sống riêng rất sạch sẽ.”

“Anh nghĩ hơi nhiều, anh và người nào ở chung, cuộc sống riêng sạch sẽ hay không sạch sẽ cùng tôi không hề có chút quan hệ nào.” Cố Lạc tay quấn xong băng gạc, thu thập cái hòm thuốc một chút rồi đi rửa tay, thuận tiện rửa sạch làn váy bị anh một đạo làm dơ.

Thi Dạ Triêu ở phía sau nhìn đường cong bóng lưng đẹp đẽ của cô, bởi vì cô ở trước mặt kéo làn váy đi lên, hình dáng cặp mông liền thay đổi đến mức vô cùng rõ ràng. Thi Dạ Triêu thẳng cởi quần dài, chống lên thân thể đi tới phía sau cô, triển khai hai cánh tay vây tại ở hai bên cô trên mặt bệ rửa tay rộng rãi.

“Vậy chúng ta sẽ nói một chút chủ đề có quan hệ với em.” Thi Dạ Triêu đứng gần mấy tấc, nơi bụng dưới như có như không ở trên mông tròn đầy đặn vểnh lên của cô nhẹ vuốt ve.“Anh cảm nhận được thân thể của anh nhớ nhung em, nếu không tại sao hiện tại mỗi lần nhìn thấy em đều đặc biệt tưởng nhớ cùng em làm yêu?”

Cố Lạc nhất thời tóc gáy dựng lên, bởi vì anh nói trắng ra cùng sau lưng một cây gì đó từ từ kiên cứng, lập tức quay người lại, cánh tay để ngang giữa hai người, nhưng như cũ không ngăn được thân thể anh lấn tới.“Chớ làm loạn, muốn động dục đi tìm người khác, tôi nói rồi không muốn cùng anh có cái chủng loại tiếp xúc này.”

Thi Dạ Triêu tà khí nhướng mắt quan sát, “Đừng vô tình như vậy, người quen ‘làm việc’.” Tiếp theo không nói hai lời một tay kéo eo Cố Lạc, vung lên làn váy của cô dò đi lên. . . . . .

Ve¬ra ở dưới lầu vừa ăn vừa cùng 72 hàn huyên một hồi, thủy chung không thấy hai người này xuống, Mắt ngọc chuyển một cái, hỏi: “Vị kia Cố tiểu thư, là bạn gái mới của Evan sao?”

Vấn đề này làm khó 72 rồi, “Không hẳn là, nhưng. . . . . .” Thi Dạ Triêu không tiết lộ chuyện hôn ước ra bên ngoài, trừ đi tầng này quan hệ, hai người bọn họ quả thật không coi là bạn bè trai gái.

Ve¬ra đổi hỏi pháp: “Bọn họ đã làm sao?”

72 chỉ cười không nói, không nói bàn về chuyện riêng của ông chủ, chỉ là cô cười đã rất không đạo đức cho Ve¬ra đáp án. Ve¬ra cầm một miếng bánh mì, một mặt cười xấu xa.“Nếu như mà tôi hiện tại đi lên ngộ nhỡ hư chuyện tốt của bọn họ, anh sẽ không đuổi tôi đi chứ?”

72 vẫn là cười, cúi đầu uống cà phê, mà Ve¬ra hiểu lời ngầm là: có thể thử một lần.

Vì vậy Ve¬ra lập tức giao phó hành động, rón rén đi lên lầu, phòng khách đã sớm không có ai, cô đem mục tiêu khóa ở phòng ngủ. Phát hiện phòng ngủ cũng là trống không, mà cửa phòng tắm cũng là nửa khép. Ve¬ra nuốt nước miếng, đem đai an toàn áo ngủ của mình kéo xuống một chút, hít sâu một hơi, rồi kéo ra cửa phòng tắm không khí ám muội gọi anh: “Evan, có nhìn thấy t-back của người ta hay không? Anh thích nhất cái kia —— ách, tôi không phải là tới không đúng lúc chứ?”

Ve¬ra chớp mắt ngọc vô tội, đối với một màn trước mắt này cô hài lòng cực kỳ.

Thi Dạ Triêu đưa lưng về phía cô, toàn thân chỉ có áo sơ mi nửa lui bên hông lộ ra phần lưng tráng kiện cùng 1 góc băng gạc màu trắng, mà cái hông của anh là đang ở bắp chân mảnh khảnh của người phụ nữ chuyển động, mà hai cánh tay của Cố Lạc níu lấy áo sơ mi của anh không biết là muốn anh cởi hay là muốn anh mặc, giờ phút này đang không trên không dưới khoác ở đó. Phóng qua thân thể của anh, có thể mơ hồ thấy Cố Lạc quần áo xốc xếch, làn da trắng bõng còn có áo lót màu đen của cô.

Thi Dạ Triêu quay đầu lại, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, không xác định hỏi: “Tôi thích nhất cái kia?” Anh lúc nào thì thích gì đó của người phụ nữ này rồi hả ?

Ve¬ra gật đầu, chợt ánh mắt sáng lên: “A! Tìm được, đang ở bên cạnh anh.”

Thi Dạ Triêu theo phương hướng tay cô chỉ nhìn sang, bên cạnh khăn lông trên kệ quả thật treo một khối vải vóc nho nhỏ. . . . . .

Anh nhắm lại mắt, không đợi mắng chửi người, nguyên bản hạ thân người nào đó đang căng cứng mạnh mẽ đem anh đẩy ra, hai ba lần kéo xong quần áo của mình, giơ tay lên tát anh một cái, sau đó quay người bước đi.

“Bye.” Ve¬ra nhiệt tình cùng Cố Lạc vẫy tay chào tạm biệt, nhìn lại người đàn ông sắc mặt u ám bên kia, phía dưới lại rõ ràng nâng cao, cười ngọt ngào.“Cô ấy như thế nào lại đi hả?”

Thi Dạ Triêu cắn răng nghiến lợi, “Cô có phải chán sống hay không?”

32. Chương 32

Thi Dạ Triêu mất hứng,Ve¬ra trong dự liệu, anh lều nhỏ chống cao đủ để chứng minh tất cả. Hiện tại người đi rồi, tên đã lắp vào cung không thể bắn, nín một thân hỏa, dục hỏa cộng thêm lửa giận, sắc mặt tự nhiên khó coi, không có đánh cô coi như không tệ.

“Nếu không, tôi đi đem cô trở về cho anh, các ngươi lại tiếp tục?”

Ve¬ra tốt bụng đề nghị, Thi Dạ Triêu đè huyệt Thái Dương co rút đau đớn, gọn gàng linh hoạt mở miệng: “Cút.”

Cố Lạc tựa như chạy trốn xuống lầu, cũng ở trong dự liệu của 72, cô cười hỏi: “Cố tiểu thư? Chuyện gì gấp vậy?”

Cố Lạc dừng lại, sau đó thả chậm tốc độ thu hồi hốt hoảng, trên mặt bình tĩnh tự nhiên.“Không có việc gì.”

72 muốn đưa cô đi, bị nhẫn tâm cự tuyệt, chờ bóng dáng Cố Lạc đi xa, cô bưng cà phê nụ cười dần dần mở rộng: không có nói cho Cố tiểu thư trên gáy cô một vết hôn mới mẻ quần áo không giấu được, có thể hay không quá không phúc hậu hả?

Bởi vì chuyện này, Ve¬ra thiếu chút nữa bị Thi Dạ Triêu từ trong nhà đẩy ra, mặt dày mày dạn nói toàn lời hữu ích mới có thể tiếp tục ở. Ăn nhờ ở đậu, lại phải nhìn sắc mặt người khác cuộc sống quả thật không tốt lắm, vì để tốt cho Thi Dạ Triêu, Ve¬ra tâm huyết dâng trào chủ động xuống bếp làm một chút cơm tối cho anh. Nhưng người đàn ông này quá không nể tình, nhìn đều không liếc mắt nhìn, Ve¬ra không thể làm gì khác hơn là đem cơm tối bưng lên trên lầu cho anh.

Thư phòng Thi Dạ Triêu chính là phòng công tác lúc anh ở nhà, là so với phòng ngủ anh còn cấm địa hơn, trừ 72, người khác là không thể tùy ý đi vào, cũng không biết anh đang bên trong vội cái gì, cả ngày không ra ngoài. Ve¬ra đợi một chút, không nhịn được gõ cửa thư phòng, đứng ở ngoài cửa không dám bước vào một bước.

Thi Dạ Triêu vốn không muốn để ý đến cô, nhưng bị cô phiền là không được, ánh mắt báo cho biết 72, bản thân mình tiếp tục chui đầu vào công việc bày ở trước mặt kia không thể rời con mắt bộ khỏi miếng kim loại trước mặt. 72 buông gì đó trong tay lấy xuống cái bao tay nhận lấy khay trong tay Ve¬ra cũng cô mời đi vào, nhưng chỉ có thể đợi ở phòng ngoài.

Cô một đại mỹ nhân phong tình vạn chủng cùng đồ ăn cám dỗ ở đây, thế nhưng anh lại thờ ơ làm như không thấy. Ve¬ra chờ cả ngày, kiềm chế không được.“Không ăn sẽ nguội lạnh, ăn không ngon.”

Thi Dạ Triêu không lên tiếng, tự nhiên đem một linh kiện kim loại chủ chốt dỡ xuống.

“Evan?”

“. . . . . .”

“Evan, tôi tự mình làm, không nếm thử?” Ve¬ra cái tay nhỏ bé run rẩy nâng lên bữa ăn, cố gắng đem mùi thơm khuếch tán đến bên anh.

Cô ở bên cạnh vừa ầm ĩ vừa ồn ào, Thi Dạ Triêu chỉ đành phải dừng lại, tháo cái bao tay cùng kính bảo hộ, tới đây ngồi vào đối diện cô, không che giấu chút nào đối với cô không kiên nhẫn.“Cô rốt cuộc tính toán ở chỗ này của tôi bao lâu?”

“Vậy phải xem anh chịu chứa chấp tôi bao lâu.” Ve¬ra dùng nĩa cuốn chút mì Ý ân cần đưa tới bên miệng anh, bị đẩy ra.

“Tôi không ăn thứ này.”

“Mà tôi chỉ biết làm cái này.” Ve¬ra để nĩa xuống nhún nhún vai, “Anh trước kia không hẹp hòi như vậy, nhưng mà chỉ đúng là cắt đứt chuyện tốt của anh, lại nói trên người anh còn có vết thương, không thích hợp làm vận động kịch liệt như vậy, tôi cũng là vì sức khỏe của anh nha, anh xem bộ dáng người kia hung dữ.” Nói tới chỗ này, cô cố làm tức giận hừ xuống.“Có người quăng anh một cái tát, làm sao anh không đi hỏi cô ấy có phải là không muốn sống hay không? Nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, vị Cố tiểu thư kia cùng anh ngay cả người yêu đều không phải, nhưng mà chỉ đúng là ngủ qua mấy lần thôi ——”

Vốn là ở một bên an tĩnh ăn cái gì 72 nghe thế không nhịn được ho khan, liếc nhìn trộm ông chủ. Thi Dạ Triêu thông minh hơn người, tầm mắt “pằng” bắn tới, 72 ngồi nghiêm chỉnh, quyết chí thề.“Tôi cái gì cũng không cùng cô ấy nói, tôi thề!”

72 miệng rất nghiêm, Thi Dạ Triêu đã biết, nhưng cô không dùng miệng nói không đại biểu không thể dùng cách thức khác biểu đạt. Nhưng có Ve¬ra ở đây, Thi Dạ Triêu không muốn ở trước mặt cô ta giáo huấn người, tránh cho lại rơi lời nói để cho cô ta mượn đề tài để nói chuyện của mình, liền cũng không có nói 72 cái gì.

Nhưng lời Ve¬ra mới vừa nói khiến 72 trong lòng vừa hiếu kỳ lại vừa kinh ngạc, chần chờ, sợ hãi chứng thực: “Cố tiểu thư. . . . . Thật đánh anh sao?”

Cô đã chuẩn bị tốt bị chửi, ai ngờ nghĩ Thi Dạ Triêu nhịn nửa ngày chỉ không hề gì trả lời một câu:

“Yên tâm, đây không phải là cô bảo vệ bất lực, không cần phải đau lòng.”

72 đần độn tại chỗ, cho ra một cái kết luận: thế nhưng dung túng đến loại trình độ này, thấy vậy vị Cố tiểu thư thật sự bị Thi Dạ Triêu theo dõi, chỉ có thể chúc cô tự cầu nhiều phúc.

. . . . . .

***

Lần này Cố Lạc trúng đạn là lần đầu tiên từ nhiều năm trước tới nay cô bị thương nặng nhất, Cố Doãn chăm sóc thương thế của cô muốn tận mắt nhìn thấy cô không có việc gì mới thả cô trở lại, cộng thêm cô làm nhiệm vụ lần này trước trước sau sau thời gian tính toán ra, cùng Lục Kya Việt tách ra đã vượt qua ba tháng.

Đứa bé chính là đứa bé, dù thế nào không vui cô rời đi lâu như vậy cũng kiên trì không được đối với mẹ nhớ nhung, Lục Kya Việt nhìn thấy cô một khắc kia đôi mắt đều đỏ.

Một lớn một nhỏ ở chung một chỗ dính chừng mấy ngày, cho đến khi Lục Kya Việt nghỉ hè đi qua chuẩn bị vào học, Cố Lạc mới thu tâm đến công ty Nhan Hạ giúp một tay. Thật ra thì đến công ty Nhan Hạ, chỉ là một loại che giấu thân phận, Cố Lạc lại hết sức nghiêm túc làm phần công việc này, mặc dù bình thường công việc Nhan Hạ phân công cho cô chỉ là chút việc vụn vặt không có ai nguyện ý làm, tỷ như lần này, muốn cô sửa sang lại một chồng tài liệu.

Cố Lạc tùy tay lật đi lật lại, thấy trên tài liệu tên một công ty, cả kinh một chút, lập tức đi gõ cửa phòng làm việc Nhan Hạ.

“Đây là công ty Amy của Thi gia.” Nhan Hạ ngẩng đầu nhìn, thần thần bí bí hướng cô nháy mắt.“Cùng cậu nói cậu đều không tin, hay là bọn họ chủ động tìm tới mình nói hợp tác, cậu nói, có phải hay không là ý tứ Thi Dạ Triêu?”

“Mình nào biết.” Cố Lạc trợn tròn mắt nói mò: “Có lẽ là cảm thấy Nhan tổng cậu có thực lực thôi.”

Nhan Hạ liền cười, công ty của cô nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, cùng Amy hoàn toàn không phải là một thứ bậc.“Nhan tổng không có mặt mũi này, người có mặt mũi là cậu, chậc, Thi Dạ Triêu cũng thật biết làm người, không đi lấy lòng cậu ngược lại trực tiếp từ mình đây xuống tay.”

“Không có quan hệ gì với mình.” Cố Lạc mới không muốn cùng anh có dính líu quan hệ, nhưng là biết, quan hệ này là không đứt được rồi.“Không trách được cậu lần này gấp gáp như vậy ình biết anh ta đã xảy ra chuyện, thì ra là gây khó dễ thẳng tay đem mình hướng anh ta đẩy tới.”

“Đừng nói khó nghe như vậy, dầu gì các cậu cũng có ‘giao tình’ đúng không? Quan tâm một người là cần phải vậy. Lại nói đây là người đàn ông thật tốt a, cậu còn không biết thỏa mãn, thật sự đáng hận.” Nhan Hạ bẻ bẻ ngón tay: “Tiền nhiều dáng dấp lại đẹp trai những thứ kia mình liền không hề cường điệu, mấu chốt là thân phận thiên chi kiêu tử của anh ta như vậy xì căng đan lại rất ít, người đàn ông có thể quản được ở nửa thân dưới mới là trọng điểm.” Nói qua cô lại bắt đầu bát quái, “Tự thể nghiệm người, người đàn ông này tính thực dụng, có thể cho điểm cao chứ?”

Cố Lạc thật sự là bị sặc, cười nhạo: “Trên đời này không có mấy người đàn ông có thể không cần nửa dưới thân suy tính, Thi Dạ Triêu loại này nên là mặt người dạ thú, hoặc là áo mũ cầm thú, thời điểm anh ta động dục cậu là không nhìn thấy.”

“Mình ngược lại thật sự muốn nhìn thấy.” Đối với ấn tượng về Thi Dạ Triêu, Nhan Hạ như thế nào đều tưởng tượng không ra được người đàn ông nhìn chững chạc thân sĩ lại nguy hiểm ở giường sẽ là bộ dạng gì. Nhan Hạ bỗng dưng dừng lại, hậu tri hậu giác từ trong lời nói của cô đã nhận ra thứ gì đó: “Ơ, nhìn dáng dấp các người ‘lui tới’ thường xuyên a, mấy lần trước đó không phải là cậu nói ‘ngoài ý muốn’ sao? Có phải hay không lần này anh ta gặp chuyện không may ngược lại làm cho anh ta tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường rồi hả?”

Nhan Hạ lại gần, vẻ mặt mập mờ.“Các người lại đang cùng nhau?”

“Chúng ta cho tới bây giờ sẽ không ở chung một chỗ, cái gì gọi là lại đang cùng nhau?”

Cố Lạc sữa chửa, sau đó đem chuyện ngày đó đưa anh về nhà nói, cuối cùng khinh bỉ nói: “Trong nhà đã có một, còn trắng trợn từ chỗ mình chiếm tiện nghi, đây chính là đàn ông tốt cậu nói?”

Nhan Hạ bĩu môi, như thế nào đi nữa cũng không thích chị em tốt bị thua thiệt, hỏi: “Cậu thật sự tát anh ta một cái?”

“Bỏ lại một cái tát đã coi như là chăm sóc anh ta trong người có thương tích rồi.”

Nhan Hạ vỗ tay: “Sảng khoái!” Sau một lát lại cảm thấy đâu đó có chút vấn đề, lên lên xuống xuống quan sát Cố Lạc, lộ ra nụ cười giảo hoạt.“Không đúng Cố Lạc, cậu thay đổi, thái độ đối với Thi Dạ Triêu cùng trước kia không giống nhau.”

“Mình vẫn là giống như trước đây ghét anh ta, điểm này không thể nghi ngờ.” Cố Lạc thu hồi tài liệu chuẩn bị đi ra ngoài, liền nghe Nhan Hạ nói một câu đem cô đính tại chỗ.

“Thôi để chị chỉ điểm cho em một chút thế nào là người phụ nữ tốt ‘chỉ duyên đang ở trong núi này’.” (Câu này tớ không hiểu >_<) cô=“” khoanh=“” tay,=“” giọng=“” nói=“” chắc=“” chắn.“nếu=“” như=“” là=“” ở=“” trước=“” kia=“” có=“” đàn=“” ông=“” đối=“” với=“” cậu=“” như=“” vậy,=“” cậu=“” cũng=“” sẽ=“” ra=“” tay,=“” chỉ=“” là=“” không=“” phải=“” đánh=“” hắn=“” một=“” bàn=“” tay,=“” lấy=“” bản=“” lĩnh=“” của=“” cậu=“” cùng=“” tình=“” trạng=“” cơ=“” thể=“” thi=“” dạ=“” triêu=“” bây=“” giờ=“” quật=“” ngã=“” anh=“” ta=“” cho=“” chút=“” dạy=“” dỗ=“” sẽ=“” không=“” quá=“” khó=“” khăn=“” chứ?=“” vào=“” lúc=“” này=“” lại=“” quăng=“” cho=“” một=“” bạt=“” tai=“” vẫn=“” là=“” cho=“” anh=“” ta=“” một=“” quyền=“” trong=“” lúc=“” đó=“” tình=“” cảm=“” ở=“” nội=“” tâm=“” đã=“” khác=“” nhau,=“” còn=“” muốn=“” mình=“” nói=“” rõ=“”>

Cố Lạc ngơ ngẩn, trên mặt càng ngày càng hồng. Ở phương diện tình cảm nam nữ này, kinh nghiệm của Nhan Hạ có thể so với cô phong phú hơn nhiều, cẩn thận tìm được điểm phá vỡ mà vào bức cô đối mặt, để cho cô rõ ràng không cam lòng thừa nhận, rồi lại á khẩu không trả lời được.

. . . . . .

Nhan Hạ nói một phen đem tâm tình Cố Lạc quậy đến càng ngày càng loạn, sau vô tình gặp được Thi Dạ Triêu hai lần, cơ hồ đều là đi lướt qua anh, hoặc là không cho anh vẻ mặt tích cực.

Ngày đó Chủ nhật, cô mang theo Lục Kya Việt đi mua giầy, hai người đi dạo một buổi chiều ở bên ngoài tùy tiện tìm một nơi ăn cái gì đó. Lục Kya Việt muốn ngồi ở vị trí lộ thiên, Cố Lạc để cho cậu trông chừng túi xách, mình chạy đi cửa hàng nhỏ sát vách mua đồ ăn vặt mà cậu đặc biệt thích ăn. Thức ăn nóng hổi đựng ở hộp giấy gói bên ngoài, Cố Lạc đổi lại tay mang trở về, vừa thổi khí nóng phía trên vừa giơ tay ra sờ lỗ tai.

Lúc này trên con đường này lưu lượng người rất nhiều, bóng dáng Cố Lạc linh hoạt xuyên qua trong đám người, cố tình có người không có mắt nhất định ngăn trở đường đi của cô.

"Trùng hợp như thế." Thi Dạ Triêu âm thanh dễ nghe từ phía trước vang lên.

Cố Lạc giương mắt, dừng một chút, xoay người muốn vòng qua anh.

Thi Dạ Triêu lúc này sẽ không dễ dàng để cho cô đi mất, túm cô trở lại."Cố tiểu thư, chung quy trốn tránh anh như vậy là có ý tứ gì?"

Cố Lạc rất cẩn thận ổn định thăng bằng mới không cho đồ rơi ra, "Không ai trốn tránh anh, chúng ta trước cũng không phải là như vậy? Anh là thiếu gia Thi gia cao cao tại thượng, tôi chỉ là một người qua đường bình thường."

"Em cùng người khác làm bộ Cô bé lọ lem coi như xong, ở trước mặt anh không cần phải dùng cái bộ dạng này. Nếu như em còn đang tức giận chuyện lần trước, anh sẽ cho rằng em là có ý tứ với anh." Thi Dạ Triêu liếc xuống phần đồ ăn cho trẻ em ở trong tay cô, hướng chung quanh tìm tòi một vòng, vừa vặn đối diện với tầm mắt của Lục Kya Việt. Thi Dạ Triêu thò tay mà tiếp nhận đồ của cô, thẳng đi tới trước bàn Lục Kya Việt để xuống, sau đó đường hoàng ngồi xuống, cùng Lục Kya Việt chào hỏi.

"Cùng mẹ cháu ra ngoài đi dạo phố sao?"

Lục Kya Việt nghểnh cổ quan sát sắc mặt Cố Lạc, mới gật đầu một cái, nhìn bên cạnh anh không có người phụ nữ kia đi theo, tò mò hỏi: "Chú là một mình sao? Bạn gái của chú không có cùng chú cùng nhau đi dạo phố sao?"

Thi Dạ Triêu suy nghĩ một chút, ý thức được cậu là đang ám chỉ 72."Cô không phải là bạn gái của chú, là trợ lý của chú."

"Chú còn độc thân?"

Thi Dạ Triêu nhìn Cố Lạc một chút, "Cũng không hẳn, chú có vị hôn thê."

Cố Lạc muốn đuổi anh đi lại không muốn ở trước mặt con trai không có lễ phép, vừa nghe anh nói như vậy nhất thời một ánh mắt hung ác trừng qua. Thi Dạ Triêu nhếch miệng, cười mê người."Còn chưa có cùng con trai em nói chuyện này? Là xấu hổ sao? Hay là không thể mở miệng nói cho nó biết sắp sửa có một ba mới?"

"Thi Dạ Triêu!" Cố Lạc không ngờ miệng anh nhanh như vậy, thành tâm muốn ở trước mặt Lục Kya Việt mở ra cô vẫn không có nói cho cậu biết chuyện này.

Lục Kya Việt mở trừng hai mắt, xác nhận mình không có nghe lầm, một hồi lâu mới hỏi ra ngoài."Các người. . . . . Muốn kết hôn?"

"Đúng vậy."

"Không có!"

Hai người trăm miệng một lời cho ra hai đáp án hoàn toàn ngược nhau, Lục Kya Việt vẻ mặt hơi nặng nề."Là thật sao?"

"Dĩ nhiên."

"Không phải!"

. . . . . .

Cố Lạc hít thở sâu một hơi đè xuống hỏa, dứt khoát quay người không nhìn anh nữa, trong lòng suy nghĩ muốn như thế nào cùng con trai giải thích. Nhưng cô mới vừa xoay người, ngoài ý muốn mắt tinh phát hiện đối diện có người nhìn qua so với người khác lén lút liếc bên này, nói chuẩn xác là liếc Thi Dạ Triêu, mà tay phải của hắn đưa vào trong áo ngoài nửa rộng mở, tư thế kia ——

Trong tay hắn có súng!

Nhưng vào lúc này, người nọ đã từ trong lòng ngực móc ra thứ gì, ngoại hình dù trải qua ngụy trang, nhưng là Cố Lạc tin chắc ở bên trong là một cây súng lục.

"Cẩn thận!"

Cố Lạc tâm cả kinh, trong đầu chuông báo động mãnh liệt, tung chân đá một cước cái ghế của Lục Kya Việt, cái ghế mất thăng bằng về phía sau một phen, Lục Kya Việt ngã vào bồn hoa xanh hóa, mà Cố Lạc ở trong ánh điện nhào tới Thi Dạ Triêu bên kia.

Thi Dạ Triêu ở lúc cô nói ra câu "Cẩn thận" kia thì đã ý thức được gặp nguy hiểm, theo bản năng đem Cố Lạc kéo đến trong ngực, thân thể hai người vừa lộn song song lăn đến sau một bên tòa nhà.

Tiếng súng ở một loạt động tác của bọn họ, lạnh lùng vang lên.

33. Chương 33

Một tiếng súng ngắn ngủi vang lên đi qua, hiện trường chợt trở nên hỗn loạn, có người vội vàng chạy trối chết, có người vội vàng thét chói tai, tựa hồ ở dưới tình huống này người còn có thể tỉnh táo chỉ có Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc.

Hai người sau khi hạ xuống, ánh mắt ngắn ngủi đụng vào nhau, có đồ vật gì đó ở đáy mắt hai người xẹt qua, rồi sau đó không hẹn mà cùng chuyển. Thi Dạ Triêu nhanh chóng chống lên thân thể, thuận thế đem Cố Lạc kéo lên núp ở sau tòa nhà, lợi dụng loại kính phản quang ở đối diện quan sát tình huống bên kia.

Cố Lạc từ một bên kia đi vòng qua, đè thấp thân thể ở trong một đám người hoảng hốt chạy bừa chạy trối chết tìm kiếm bóng dáng của Lục Kya Việt.

Ngã vào bồn hoa Lục Kya Việt bò dậy, trên đầu trên người dính mấy cái lá xanh, ngồi chồm hỗm ở nơi đó giống nhau tìm kiếm bóng dáng Cố Lạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt nóng nảy cùng kinh hoảng. Giống như tâm ý tương thông, tầm mắt hai mẹ con rất nhanh chống lại, Lục Kya Việt lập tức liền từ trong bồn hoa nhảy xuống chạy thẳng tới chỗ cô, cũng đang trên đường bị mấy người lớn đang chạy lần nữa đụng ngã. Lục Kya Việt mấy lần muốn đứng dậy, nhưng là đám người chung quanh đã giống như bầy ngựa bị hoảng sợ đối với cậu mà nói trong lúc vô hình tạo thành trở ngại đếm không hết, lần lượt đem cậu đánh ngã.

Cố Lạc nóng lòng, xa xa ra dấu với cậu ý bảo cậu núp ở phía dưới cái bàn bên cạnh kia không cần vọng động. Dùng tay ra hiệu để khai thông, đối với Cố Lạc xuất thân từ lính đánh thuê mà nói đã thành thói quen, là ở tình huống khẩn cấp theo bản năng hành động. Lục Kya Việt cũng không được trải qua phương diện huấn luyện này, chỉ là dựa vào sự ăn ý giữa hai mẹ con đoán được ý nghĩa dấu tay của cô, nhanh chóng lăn đến dưới bàn tìm kiếm che chở.

Tên đàn ông áo đen nổ súng thấy thất thủ, không có chạy trốn ngược lại từng bước một hướng bên này đi tới, vừa đi vừa nổ súng, hắn cách Lục Kya Việt chỉ có cự ly vài mét.

Người ở hiện trường càng ngày càng ít, tâm Cố Lạc nhấc tới cổ họng, may mắn hi vọng người nọ mới vừa nổ súng trước đó cũng không có chú ý tới Lục Kya Việt. Thi Dạ Triêu hiển nhiên cũng từ trong kính kim

loại thấy một màn như vậy, con mắt sắc âm trầm xuống, xoay tay lại bắt được Cố Lạc."Mục tiêu của hắn là anh, không phải Lục Kya Việt, em đừng hành động thiếu suy nghĩ ngược lại hư chuyện."

Cố Lạc gật đầu, kềm chế bản thân cùng người nọ đi qua cái bàn kia.

Mà Lục Kya Việt cũng không biết ý nghĩ của bọn họ, cậu chỉ biết người áo đen mỗi một phát súng cũng hướng về phía nơi bọn họ ẩn thân nơi bắn tới. Nhìn người áo đen kia lại nhìn một chút Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc ở bên kia, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, lòng như lửa đốt, chợt ánh mắt chợt lóe —— bên kia chân bàn trên mặt đất, một con dao ăn bằng thép lẳng lặng nằm ở đó.

Mắt thấy người áo đen đã gần trong gang tấc, tay nhỏ bé của Lục Kya Việt tóm lấy chuôi dao ăn, chờ đúng thời cơ, sử dụng hơi sức toàn thân đem dao ăn hung hăng ghim vào bắp chân của người kia, sau đó lập tức từ dưới bàn chui ra đem cái bàn đẩy ngã ở trên thân người kia, xoay người liền hướng phương hướng ngược lại chạy.

Người áo đen không có phòng bị, bắp chân đau nhức trọng tâm không yên bị cái bàn áp đảo trên mặt đất, nộ hỏa công tâm, đẩy ra cái bàn rút ra dao ăn, giơ súng liền nhắm ngay Lục Kya Việt trong lúc chạy trốn, bóp cò súng, Lục Kya Việt theo tiếng ngã xuống đất.

Đang ở lúc hắn giơ súng, Cố Lạc hít vào một hơi, cũng kìm nén không được nữa hất tay Thi Dạ Triêu xông ra ngoài, một cước đá trúng cổ tay người nọ, súng lục bay ra. Một sát thủ, trên người sẽ không chỉ đem một khẩu súng, ở lúc bàn tay người áo đen đưa đến sau thắt lưng thì Thi Dạ Triêu kịp thời ra tay tóm lấy khớp xương khuỷu tay của hắn ngăn lại động tác móc súng của hắn, quăng cho Cố Lạc một cái ánh mắt, ngăn lại quyền cô đã đánh tới.

"Đi trước xem một chút đứa bé quan trọng hơn! Bên này giao cho anh!"

Cố Lạc đã đỏ mắt lên, hiện đầy sát khí, Thi Dạ Triêu âm trầm kêu cô: "Nhanh đi!"

Cố Lạc cắn răng, thu quyền, xoay người chạy như bay đến bên cạnh Lục Kya Việt, đem cậu từ trên mặt đất ôm đi lên."Kya Kya! Nơi nào trúng đạn?"

Tay của cô vội vàng tìm kiếm vết thương đạn bắn trên người Lục Kya Việt, lại bị tay nhỏ bé của cậu nắm lại, "Đừng lo lắng, con không có trúng đạn."

Cố Lạc tay dừng lại, biểu cảm cũng cứng ở trên mặt. Lục Kya Việt vỗ vỗ khuôn mặt cô chưa tỉnh hồn: "Con chỉ không cẩn thận dẫm lên thứ gì đó mới ngã xuống." Sau đó quay đầu lại liếc nhìn, chỉ vào lon Coca Cola trên mặt đất, "A, cái này."

Cố Lạc theo phương hướng cậu chỉ nhìn sang, nhìn lại Lục Kya Việt một chút, vẫn như cũ không tin."Thật không có việc gì?"

Âm thanh của cô đều mang chút run rẩy, Lục Kya Việt mắt nóng lên, ôm cổ của cô vỗ nhẹ lưng của cô bày tỏ an ủi."Mẹ, con thật sự không có việc gì, trừ té cái mông có chút đau, một chút chuyện cũng không có."

Cố Lạc dừng một khắc, đem thân thể nhỏ bé của Lục Kya Việt gắt gao ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, ra lệnh."Trốn ở chỗ này đừng ra ngoài ! Ngàn vạn lần đừng ra ngoài!"

Không đợi Lục Kya Việt trả lời, Cố Lạc đứng dậy dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về, lúc ấy trong đầu cô chỉ có một việc: Thi Dạ Triêu trên người mang theo vết thương, mang theo vết thương. . . . . .

Người áo đen là một cao thủ, hai người đàn ông này trong lúc nhất thời khó phân cao thấp. Người áo đen hình như biết trong người anh có thương tích, tìm một cơ hội nhiều chiêu tấn công hướng tới vết thương ngang hông còn chưa hoàn toàn khép lại của anh, Thi Dạ Triêu nhất thời cảm thấy vết mổ ngay tại chỗ nứt ra.

Lúc Cố Lạc chạy đến vừa vặn thấy một màn như vậy, trên mặt sát khí lần nữa hiển thị rõ, thừa dịp Thi Dạ Triêu nâng cơ hội của hắn, nhấc chân dùng sức hướng người áo đen đá vào vị trí trên bắp chân trước đó bị Lục Kya Việt đâm thương. Thi Dạ Triêu không biết cô dùng sức khỏe lớn đến đâu, chỉ nghe rắc một tiếng kinh khủng giòn vang, thân thể người áo đen ngã xuống đất tê tâm liệt phế gào lên.

Vừa nhìn, bắp chân của hắn đã hiện lên đường cong cong quỷ dị, mang theo máu dày đặc xương trắng đã xuyên thấu da lộ ra bên ngoài.

Người phụ nữ đáng sợ. . . . . .

Cố Lạc đem người chế phục, vung mạnh quyền sẽ muốn ra tay, bị Thi Dạ Triêu hét ngừng: "Để lại người sống!"

Động tác cô dừng lại tại chỗ, Thi Dạ Triêu tới đây, ngồi xổm người xuống, ở trước mặt cô trước tiên lưu loát ra tay đánh ngất. Người nọ câm miệng sau một khắc, Thi Dạ Triêu liền đem Cố Lạc vẫn như cũ tay thành nắm quyền bao trùm ở trong tay mình, nắm lấy cằm của cô, buộc cô nhìn thẳng mắt của mình, cố gắng ổn định tâm tình của cô.

"Bình tĩnh một chút, Cố Lạc, đứa bé trúng đạn ở đâu?"

Cảm xúc Cố Lạc còn chưa rút ra từ một màn kinh hiểm vừa rồi, chỉ thở hổn hển, trước ngực khẽ lên khẽ xuống, hai mắt nhìn anh, đôi môi khẽ nhếch chính là không nói lời nào. Cảm xúc của cô toàn bộ đè nặng, không thể nói ra miệng, Thi Dạ Triêu sắc mặt trầm xuống, trong lòng dự tính xấu nhất, lập tức kéo cô vừa móc điện thoại liên lạc với bác sĩ cá nhân vừa hướng Lục Kya Việt bên kia đi tới.

Mới đi hai bước, Cố Lạc liền lôi anh đứng lại, nắm tay của hai người, nhiệt độ lòng bàn tay truyền lại lẫn nhau, dung hợp. Cố Lạc dùng sức nuốt xuống một hơi, gian nan nói ra bốn chữ."Kya Kya không có việc gì."

Thi Dạ Triêu giơ điện thoại đứng ở đó, không có phát giác tim của mình bởi vì bốn chữ lúc này buông lỏng một chút.

Tiếng còi cảnh sát vào lúc này từ xa đến gần. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Từ bót cảnh sát đến bệnh viện lại trở lại trong nhà đã là sau nửa đêm, Cố Lạc đem Thi Dạ Triêu nâng trở về phòng, cởi quần áo dính máu trên người anh. 72 chuẩn bị chút thức ăn đơn giản cho hai người bưng vào đặt ở đầu giường, "Đã phái người đi thăm dò lai lịch thân phận của người đó, nếu có tin tức tôi sẽ lập tức báo cáo."

Thi Dạ Triêu ánh mắt liếc liếc về phía Cố Lạc, 72 lập tức hiểu ý: "Cố tiểu thư, tôi cũng cần đi làm một chút công việc cần thiết, bên này liền làm phiền ngài, nếu như có chuyện ngài trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, hễ kêu là tới."

Cố Lạc mím môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Lục Kya Việt ở một bên ngoan ngoãn đứng, không dám quấy rầy. 72 ngồi chồm hổm xuống sờ sờ đầu của cậu, dịu dàng cười với cậu: "Phòng của em đã chuẩn bị tốt lắm, ở cách vách, tắm sớm nghỉ ngơi một chút." Cô nghiêng đầu hỏi: "Cần chị giúp em tắm sao?"

Lục Kya Việt nhất thời đỏ mặt, không được tự nhiên bĩu môi."Em bốn tuổi cũng đã tự mình tắm rửa rồi."

72 giả bộ kinh ngạc, "Thật là lợi hại, chị trước dẫn em đi lầu dưới ăn một chút gì đó được không?"

Lục Kya Việt nhìn về phía Cố Lạc, sau khi lấy được đồng ý mới đi theo 72 đi ra ngoài, đem thời gian cùng không gian tặng cho hai người này.

Người áo đen xuống tay rất nặng, vết thương của Thi Dạ Triêu quả nhiên lần nữa bị nứt ra, máu nhuộm hơn phân nửa cái áo sơ mi. Cố Lạc dùng khăn lông ướt lau hết vết máu khô khốc trên người cho anh, không nhịn được hỏi: "Anh làm bao nhiêu chuyện xấu, có người muốn anh chết như vậy?"

Thi Dạ Triêu phản ứng rất nhạt, trong lòng đại khái đã có suy đoán."Người chết vì tài chim chết vì ăn, chỉ vì lợi ích ham muốn tiền tài sát hại tính mệnh cũng không có gì ngạc nhiên."

Cố Lạc thông minh hơn người, trong đầu lập tức nghĩ tới mấy tháng trước Athena tiếp nhận nhiệm vụ kia, mà Cố Doãn tạm thời đổi ý, nói không giữ lời thủy chung cũng không chịu nói cho cô biết rốt cuộc cố chủ là ai. Bắt đầu từ lúc đó, cũng đã có người tìm Thi Dạ Triêu phiền toái, chỉ là cô không nghĩ ra, đồ nếu đã

đến tay, tại sao còn phải đối với Thi Dạ Triêu ra sức chém giết? Giả thiết không phải một nhóm người gây nên, như vậy đến cùng có bao nhiêu người muốn gây bất lợi cho anh ta đây?

Cô một mực ở trong đầu suy đoán những chuyện lộn xộn lung tung này, không phát hiện ánh mắt của Thi Dạ Triêu nhìn cô.

"Cố Lạc."

Anh chợt gọi tên cô, Cố Lạc ngẩng đầu, trong suốt không kịp đề phòng chống lại tầm mắt của anh. Cố Lạc thu lại ánh mắt, bưng chậu nước đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

"Em có thể tắm rửa ngủ lại." Thi Dạ Triêu ở sau lưng cô nói, Cố Lạc không để ý anh, đóng cửa phòng tắm.

Thi Dạ Triêu để cho cô tắm là vì buông lỏng tâm tình khẩn trương của cô, Cố Lạc ngâm mình nửa giờ, tâm tình không có được một chút cải thiện nào. 72 đúng là người cẩn thận, lại ở trong phòng tắm đều vì cô chuẩn bị xong tất cả vật phẩm hoàn toàn mới có thể dùng tới.

Thời điểm Cố Lạc đứng ở trước kính sấy tóc trong lúc vô tình phát hiện chiếc khăn lông mới treo trên giá, trong nháy mắt nhớ tới lần trước ở trong này xảy ra một màn kia. Cô tốt bụng nghĩ cho anh bị thương, Thi Dạ Triêu ngược lại giống như con sói muốn lột sạch cô, hai người đang lôi kéo giằng co, vị mỹ nữ tóc vàng liền xông vào. . . . . .

Trong đầu lại thoáng qua lời nói của Nhan Hạ, trong lòng lại không khỏi trống không rồi.

Cô mặc áo tắm mới ra ngoài, Thi Dạ Triêu có lẽ đã ngủ thiếp đi. Cố Lạc bưng thức ăn anh đã dùng qua, tắt đèn lớn chỉ để lại ánh sáng hơi yếu của đèn nhỏ trên tường, rón rén lui ra ngoài.

Cố Lạc đi tới phòng của Lục Kya Việt, dáng vẻ 72 đang muốn đi, dựng ngón tay ý bảo cô im lặng, thuận thế kéo cô thối lui ra bên ngoài: "Đứa bé hình như là cực kỳ mệt mỏi, mới vừa ngủ, yên tâm đi, đây là đứa trẻ kiên cường nhất tôi từng gặp qua."

72 đã thay cô an ủi Lục Kya Việt, vậy cô đi an ủi người nào?

"Ve¬ra những ngày này đều không có ở đây Cố tiểu thư yên tâm." 72 liếc nhìn đồng hồ, "Tôi phải đi, Evan làm phiền ngài chăm sóc."

Cố Lạc nhìn cửa phòng Lục Kya Việt một chút, "Phòng khác có thể ngủ không?"

72 mỉm cười, "Một phòng khách khác là phòng ngủ của Ve¬ra, đồ của cô ấy vẫn còn, còn có một phòng khác để tạp vật chưa có dọn dẹp, xin lỗi, ngài chấp nhận một chút." Cô dừng một chút, nói: "Cái giường ở phòng Evan là mấy ngày trước mới đổi, yên tâm."

Yên tâm? Yên tâm cái gì? 72 liên tiếp bảo cô "yên tâm", mình có phần đang lo lắng cái gì sao?

Cô căn bản là quanh co lòng vòng nói cho cô biết, tối nay phải cùng người khác cùng giường chung gối, cũng không cần chán ghét chuyện lúc trước khi anh không có ở đây Ve¬ra đã trộm ngủ giường của anh, bởi vì hiện tại phòng của người nào đó đã đổi giường hoàn toàn mới, mà cô vẫn là người phụ nữ đầu tiên ngủ ở trên chiếc giường này.

Chỉ sợ cô có chủ ý khác, 72 vừa cùng cô nói chuyện vừa dẫn cô mang tới trước phòng ngủ Thi Dạ Triêu, đẩy cô đi vào."Cố tiểu thư cũng mệt mỏi, sớm đi nghỉ ngơi."

Dứt lời đóng cửa phòng, Cố Lạc hướng về phía cửa buồn bực một lát, chấp nhận đi đến trước giường Thi Dạ Triêu. Thời khắc đặc biệt này, cô không có già mồm đến mức không tiếp nhận nổi chuyện cùng anh ngủ chung một giường lớn, cô để ý là một chuyện khác.

Cố Lạc tiến lên trên trước thăm dò nhiệt độ trên trán anh một chút, không nóng, sau đó mới rón rén từ một bên kia lên giường. Cô mới vừa nằm xuống, một cánh tay liền vắt ngang tới nắm cả hông của cô kéo cô đến trong ngực, Cố Lạc cả kinh."Tôi quấy nhiễu đến anh?"

Thi Dạ Triêu một đôi con ngươi thâm sâu tràn đầy hài hước."Đây chính là em chủ động leo lên giường anh."

Cố Lạc không chịu được trừng mắt nhìn anh."Là tôi chủ động, thế nào, anh còn có lực chiến đấu?"

"Khiêu khích anh?" Thi Dạ Triêu nhíu mày, làm bộ muốn hôn cô.

"Đừng làm rộn Thi Dạ Triêu, anh là muốn chết ở trên giường phải hay không?" Cố Lạc ngăn lại môi anh, giọng nói gần như là đang dụ dỗ một đứa bé bốc đồng."Cẩn thận vết thương lại nứt ra, vậy tôi đã có thể mặc kệ anh."

Thi Dạ Triêu quả nhiên không hề náo nữa, hài hước không thấy, con mắt sắc so mới vừa rồi càng thêm thâm trầm, nhìn Cố Lạc nhịp tim cũng nhanh mấy nhịp.

"Em thích thay người khác đỡ súng như vậy sao?" Anh nhớ không lầm, đây đã là lần thứ hai Cố Lạc thay anh đỡ súng, lần đầu tiên chính là ở lễ đính hôn buồn cười của bọn họ.

Thi Dạ Triêu rốt cuộc nói đến chuyện cô để ý này, Cố Lạc không biết đáp lại như thế nào, có lúc đây là huấn luyện ra phản xạ có điều kiện, tỷ như cô thay Tác Nhĩ làm lá chắn. Cũng có chút thời điểm đây chẳng qua là một loại động tác theo bản năng, tựa như Cố Doãn thay cô cản phát súng kia. Cố Doãn đối với cô có tình cảm, mặc kệ là tình thân hay là tình yêu, nhưng đối với một màn xảy ra ngày hôm nay, cô đến tột cùng là phản xạ có điều kiện hay là theo bản năng, bản thân Cố Lạc cũng là không dám xác định.

Nhưng trong lòng cô có một cái cân, cái cân nghiêng hướng về phía kia cô mơ hồ là có cảm giác.

"Nếu như lại có lần nữa, anh thật sự sẽ cảm thấy em là đối với anh có ý tứ rồi."

Thi Dạ Triêu trâng tráo nói, Cố Lạc tức giận đẩy anh ra lật người đưa lưng về phía anh, "Nghĩ hay quá nhỉ, tôi không hi vọng anh mỗi lần bị tập kích tôi đều vừa kéo ở đó."

Cô thuyết phục mình đó là bởi vì lúc ấy vị trí Lục Kya Việt cách cô khá xa, theo vị trí của ba người lúc ấy, nếu là đổi lại là Từ Ngao cũng sẽ lựa chọn bảo vệ người gần nhất.

Hai người trong lúc nhất thời cũng không nói nữa, lâu đến Cố Lạc cho là Thi Dạ Triêu đã ngủ, cô mới nhắm mắt lại cái đầu chôn sâu ở trong chăn, cắn chặt hàm răng không ức chế được phát run. Thi Dạ Triêu dĩ nhiên không ngủ, cứ như vậy nhìn Cố Lạc, cảm thụ run rẩy rất nhỏ được chăn truyền tới.

Không biết qua bao lâu, Thi Dạ Triêu sau lại ôm lấy cô, dán lên thân thể gầy nhỏ của cô, bàn tay rất nhanh chen vào bàn tay cô, ép buộc bàn tay của cô cùng mình đan xen. Từ cái nắm cái kia tay hình như cảm nhận được nội tâm của cô đang cố gắng đè nén sợ hãi, Thi Dạ Triêu cũng không có dùng ngôn từ an ủi cô nửa câu, chỉ là như vậy ôm cô, ôm cô.

Cô sợ, là nếu Lục Kya Việt ở trước mắt cô gặp chuyện không may, như vậy cả đời cô cũng sẽ không tha thứ ình thất trách không có bảo vệ tốt con trai.

"Chuyện ngày hôm nay, nếu như Thi tiên sinh hỏi tới ——" Cố Lạc vẫn là dáng vẻ mông muội, buồn buồn mở miệng: "Thi Dạ Triêu, xem như tôi cầu xin anh, tôi không muốn làm cho bất kỳ người nào biết Kya Kya tồn tại." Cô không muốn để Lục Kya Việt dính líu đến cái thế giới đáng sợ này của bọn họ, chỉ muốn cho nó trải qua cuộc sống bình thường lại an toàn.

Thi Dạ Triêu trầm mặc một hồi lâu, mới hỏi: "Lấy cái gì cầu xin anh?"

". . . . . Anh muốn cái gì?"

Anh đang ở sau gáy cô nhẹ nhàng hôn hạ xuống, vẫn là mang theo vô hạn lưu luyến ý vị mập mờ: "Em."

34. Chương 34

Lục Kya Việt là một đứa trẻ thời gian làm việc và nghỉ ngơi không phải quy luật bình thường, bởi vì chuyện một ngày trước nên ngủ quá muộn, lúc rời giường đã so bình thường muộn rất nhiều. Không có ở trong phòng phát hiện dấu vết Cố Lạc ngủ qua, Lục Kya Việt có chút sợ, chân nhỏ nhẫn bóng từ trong phòng chạy ra.

Vốn là chuẩn bị vọt tới lầu dưới đi xem một chút, cũng đang ở cầu thang chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn phòng ngủ Thi Dạ Triêu cửa phòng đóng chặt trầm ngâm suy tư.

Thi Dạ Triêu ở phút chốc động tác Lục Kya Việt nhẹ vô cùng mở khóa cửa liền tỉnh, vật nhỏ này từ trong khe cửa lộ ra cái đầu nhỏ nhìn ngó phía bên này.

Thi Dạ Triêu nửa chống lên thân thể tựa vào đầu giường, đối với cậu ngoắc ngoắc ngón tay. Lục Kya Việt do dự một chút đi tới, ở tại cửa ra vào nhìn thấy trên giường anh còn có người, đến gần mới nhìn rõ người này chính là Cố Lạc, đầu mi thoáng chốc hơi nhíu lên.

"Lạc thế nào?" Lục Kya Việt hạ thấp giọng hỏi. Bình thường Cố Lạc ngủ rất nhẹ, mỗi lần cậu có chút động tĩnh cũng sẽ đánh thức cô, còn lần này cô lại một mực ngủ say.

"Cô ấy quá mệt mỏi." Thi Dạ Triêu liếc nhìn Cố Lạc "Đang ngủ say", khóe miệng nén cười."Cháu không muốn đi ngủ chút nữa sao?"

Lục Kya Việt lắc đầu, cảm thấy giọng nói Thi Dạ Triêu so với bình thường vô cùng khàn khàn, liền đem chén nước ở đầu giường đưa tới.

Đây vốn là Lục Kya Việt tiện tay hành động, nhưng ở trong lòng của Thi Dạ Triêu lại là lạ .

Anh không biết thật ra thì trong lòng Lục Kya Việt cũng là là lạ, lần đầu tiên thấy Cố Lạc cùng người đàn ông khác ngủ cùng nhau, cảm giác kia vô cùng khó chịu. Mặc dù Cố Lạc mặc áo ngủ, bộ dạng hai người cũng không giống đã làm gì, không ái muội không tình sắc, thế nhưng hình ảnh xem ra ——là hài hòa như vậy.

Nói nghiêm trọng một chút, giống như là hình ảnh cậu không biết ảo tưởng bao nhiêu lần: mẹ của cậu, cùng ba của cậu, còn cậu, một gia đình đầy đủ nhất.

Đứa nhỏ này có chút sững sờ, Thi Dạ Triêu để xuống chén nước, ý bảo cậu ngồi ở mép giường."Ngủ có ngon không?"

Lục Kya Việt không có lên tiếng.

"Chuyện ngày hôm qua, có phải hù dọa cháu hay không?"

Lục Kya Việt suy nghĩ một chút, trả lời: "Vừa bắt đầu là có chút."

"Vừa bắt đầu?"

Lục Kya Việt gật đầu, "Có Lạc ở đây, cháu không sợ." Cậu hơi trầm mặc, "Cháu chỉ sợ cô ấy bị thương."

Thi Dạ Triêu từ trong lời của cậu suy đoán, Cố Lạc nhất định không đem chuyện trúng đạn nói cho nó biết."Cháu thật sự là con trai của cô ấy?"

Lục Kya Việt lại gật đầu, giống như biết vấn đề kế tiếp, chủ động nói: "Đừng hỏi ba cháu là ai, cháu cũng không biết ông ấy là ai."

Đứa nhỏ này khi nói lời này thì trên mặt cũng không có lộ ra quá nhiều tâm tình. Thi Dạ Triêu nhíu mày: "Chưa từng thấy qua ba cháu?"

Thấy nó trầm mặc không nói, trong trầm mặc lại mang theo mấy phần phòng bị, Thi Dạ Triêu cười, "Cô ấy cũng không có nói với cháu, cháu lần đó đã hỏi cô ấy, vị hôn phu trong truyền thuyết chính là chú."

Bộ dạng anh không hề giống đang nói đùa, Lục Kya Việt có rất nhiều lời muốn nói, trề miệng một cái, tất cả nuốt xuống. Nếu như là giả, như vậy cậu không cần thiết trả lời hắn cái gì, nếu như là thật, như vậy cậu không có năng lực đi thay đổi gì.

"Nếu như cô ấy nguyện ý gả cho chú, cháu không có phản đối, cô ấy gả cho người nào cháu đều tôn trọng quyết định của cô ấy."

"Đây là phương thức mẹ con các người chung đụng?" Thi Dạ Triêu nụ cười không thay đổi, "Nhìn bộ dáng cháu cũng không hy vọng cô ấy gả cho ta."

Một bên Cố Lạc lúc này nhắm mắt lại giật giật, bộ dạng ngủ không yên, một lớn một nhỏ hai người không hẹn mà cùng dừng lại nói chuyện với nhau. Lục Kya Việt cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, vẻ mặt lại lộ ra khó chịu rời đi.

Cậu vừa mới đóng cửa lại, Cố Lạc liền mở hai mắt ra."Ngày hôm qua nên để người kia một phát bắn chết anh, tránh cho anh ở đây trước mặt con tôi nói chút lời không nên nói này."

Cô sáng sớm liền tỉnh, nghe tiếng bước chân cũng biết là Lục Kya Việt, chợt không biết nên làm sao đối mặt với con trai, định giả bộ ngủ.

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, thuận tay châm lửa, còn chưa có hút vào một ngụm liền bị Cố Lạc rút mất."Cai thuốc kiêng rượu cấm lộn xộn, vết thương mới có thể mau lành."

Chưa từng bị người quở trách như vậy, cũng chưa có người dám rút điếu thuốc của anh, gặp phải Cố Lạc, ngày trước việc không ai làm với anh cô toàn bộ làm đủ.

Cô vén chăn lên muốn xuống giường, Thi Dạ Triêu lôi cổ tay cô kéo trở lại, ấn cô ở trên giường, nắm ở cằm của cô."Cần cấm sắc sao?"

Cố Lạc trong tròng mắt trong suốt rõ ràng, thản nhiên lay động phản chiếu vẻ mặt của anh."Bây giờ còn chưa được, chờ vết thương của anh tốt hơn, tùy anh giày vò." Đã sớm hạ quyết tâm không hề cùng anh xảy ra quan hệ thân thể nữa, nhưng là đến bây giờ Cố Lạc cảm thấy đây là vô luận như thế nào cũng tránh không khỏi, huống chi là tối hôm qua hai người đạt thành một loại giao dịch không cách nào mở miệng.

Thi Dạ Triêu khóe miệng nhếch lên cúi thấp người, gần sát bên tai cô."Vì một ngày kia, anh sẽ rất nhanh để ình chữa khỏi vết thương ."

Thi Dạ Triêu nói được là làm được, trừ mỗi ngày cần phải hoạt động nhẹ, thời gian còn lại căn bản đều là nằm trên giường dưỡng thương, không hề ra cửa nữa, chuyện của công ty tự có người đi xử lý, nếu cần ra mặt liền do 72 làm thay. Thi Thác Thần cùng Thi Dạ Diễm ở ngày thứ hai sau khi xảy ra chuyện mới từ Toronto chạy tới, cha con ba người ở trong phòng hàn huyên một chút mới ra ngoài. Thi Thác Thần cũng không tính toán ở lâu, chỉ ở lại hai ngày liền lên đường trở về. Trước khi đi bấm điện thoại của Cố Lạc, một bộ dạng đem con yêu giao cho Cố Lạc, "Cố tiểu thư, Evan làm phiền cháu phí tâm."

Cố Lạc tính tránh cùng Thi Dạ Diễm chạm mặt, mấy ngày liền chưa từng có đi. Lần này tin tức Thi gia kịp thời phong tỏa, cũng chẳng có bao nhiêu người biết. Cũng không biết Cố Doãn nghe ở đâu, chuẩn bị xử lý xong chuyện trên tay rồi tới đây một chuyến.

Thi Dạ Triêu cố ý đem chuyện phát hiện Lục Kya Việt cũng có ở hiện trường áp xuống, cho nên về phía Thi Thác Thần Lục Kya Việt là tuyệt đối an toàn. Thi Dạ Triêu vốn định phái người âm thầm bảo vệ Lục Kya Việt, bị Cố Lạc cự tuyệt."Càng phái người bảo vệ, càng khiến sớm muộn sẽ bị phát hiện, vì vậy tôi đây mới nhiều năm cũng không có làm như vậy, chỉ có như vậy ở trong mắt người khác nó mới là đứa bé bình thường nhất, mới an toàn."

Cố Lạc đến chỗ Thi Dạ Triêu nhiều lần, Lục Kya Việt tính khí càng lúc càng lớn, thường thường không giải thích được cùng cô đối nghịch. Cố Lạc biết cậu không thích Thi Dạ Triêu, cũng biết cậu lo lắng cái gì, bảo đảm đi bảo đảm lại: "Mẹ đồng ý con, tuyệt đối sẽ không gả cho hắn ta, nếu không đời này cũng không có đàn ông yêu!"

"Phi phi phi!" Lục Kya Việt liên tục phi ba tiếng, tay nhỏ bé che miệng của cô."Ủa sao không có ai yêu vậy, Kya Kya yêu mẹ a!"

Cố Lạc nhất thời liền cười."Con không giống vậy, con là con mẹ."

Lục Kya Việt chu mỏ, "Con cuối cùng sẽ lớn lên, trưởng thành chính là đàn ông." Người đàn ông cường đại giống như Thi Dạ Triêu như vậy.

Mỗi khi cậu nói lời như vậy, trong lòng Cố Lạc liền tràn đầy hạnh phúc, ôm con trai vào trong ngực, cằm để trên đỉnh đầu cậu cùng nhau ở ban công nhìn cảnh đêm Vancouver.

Một nửa là biển, một nửa là thành phố đèn đuốc leo lét, giống như mẹ con bọn họ, tựa sát lẫn nhau, sống nương nhờ vào nhau, một phương chiếu sáng bên kia, một nửa nuôi dưỡng một nửa kia. Lục Kya Việt rất

ít nói, nhưng cậu tham luyến mùi vị mẹ trên người cô, Cố Lạc đối với cậu mà nói đại biểu là "Nhà".

"Con không phải tức giận mẹ gả cho người nào, mà là tức giận chuyện này con lại là từ trong miệng người khác nghe được, chúng ta không phải đã nói không có bí mật với nhau sao?"

Cố Lạc cũng học bộ dáng của cậu méo miệng."Mẹ không biết làm thế nào mở miệng với con, hơn nữa mẹ cũng vậy căn bản không có dự định thật sự muốn gả, cho là có thể lặng yên không một tiếng động giải quyết xong."

Lục Kya Việt siết chặt mặt của cô, bộ dáng dày dặn kinh nghiệm dạy dỗ cô: "Nếu như giải quyết không hết? Mẹ phải gạt con cùng hắn kết hôn sao? Mẹ, mẹ không ngoan nha."

Nếu như giải quyết không hết. . . . . .

Cố Lạc cười khổ, thận trọng thử thăm dò: "Cái đó, thật ra thì cũng không có xấu như chúng ta nghĩ, mẹ không phải nói hắn là người tốt, mẹ là nói hắn mặc dù rất xấu nhưng là. . . . . ."

Lục Kya Việt nháy mắt, "Hắn rốt cuộc thế nào?"

"Hắn. . . . . ." Cố Lạc suy nghĩ một chút, "Mẹ cũng không có hiểu rõ hắn, chỉ là có lúc sẽ cảm thấy hắn như chúng ta, hắn vô cùng. . . . . Cô độc." Cố Lạc lại khẽ cười: "Có lẽ hắn còn không bằng chúng ta, chúng ta có nhau, hắn ai cũng không có, Kya Kya, con hiểu ý của mẹ không?"

Lục Kya Việt cái hiểu cái không, thật sự là cái hiểu cái không, không hiểu Cố Lạc cụ thể ám chỉ cái gì, nhưng lại có thể hiểu cái loại cảm giác cô độc như có như không.

Nếu quả thật như Cố Lạc từng nói, Lục Kya Việt cảm thấy Thi Dạ Triêu rất đáng thương.

Qua mấy ngày, Cố lạc không đợi được Cố Doãn, lại đợi được Dr. J, Dr. J xuất hiện làm cho cô rất là kinh ngạc.

"Ông là tới Vancouver nghỉ phép sao?"

Dr. J vẫn là ôn hòa, "Xem như thế đi, tới gặp bạn già hơn hai năm."

Dr. J xem xét tình trạng vết thương đạn bắn khép lại của cô cùng với tình huống khôi phục cánh tay, rất hài lòng gật đầu."So dự đoán còn tốt hơn, có thể luyện tập thích hợp để gia tăng khả năng phục hồi. Đúng rồi, báo cáo kiểm tra sức khoẻ của cô đã có, rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì lớn."

Lời tuy như thế, Cố Lạc cảm giác trong ánh mắt của hắn có cái gì, cô chợt nhíu mày, Dr. J bất đắc dĩ cười."Được rồi, hơi có một chút vấn đề, rút chút thời gian cô trở lại, chúng ta làm kiểm tra một lần, cô biết có lúc một lần kết quả có thể không chính xác."

Cố Lạc trực tiếp hỏi: "Nơi nào có vấn đề?"

Dr. J buông tay, "Phương diện thần kinh, có chút vấn đề, không có gì đáng ngại, không cần có áp lực, có một số vận động viên hoặc là quân nhân chuyên nghiệp ít nhiều gì cũng sẽ ở phương diện này có chút tật xấu."

"Tốt lắm." Cố Lạc quả thật không để ở trong lòng.

Dr. J chỉ ở chỗ cô làm không lâu rồi lại phải đi vội vã gặp bạn già, dáng vẻ nóng nảy này khiến Cố Lạc cho là ông muốn gặp là một phụ nữ mà không phải cái gọi là bạn bè.

Sau khi hắn đi, Cố Doãn đã tới rồi.

Cố Doãn tới hôm đó, Cố Lạc đi nhận điện thoại, lái xe đến chỗ Thi Dạ Triêu. Trong viện đỗ một chiếc xe thể thao màu đỏ gây sự chú ý, Cố Doãn ngó ngó Cố Lạc: "Thi Dạ Triêu đưa cho em?"

"Anh nghĩ cái gì đấy?" Cố Lạc cho hắn một cái xem thường."Em lúc nào thì lái qua cái xe đắt như vậy?"

Đây cũng là tác phong làm việc của Cố Lạc luôn luôn khiêm tốn vô cùng, cùng Cố Doãn hoàn toàn không phải một cấp bậc."Cái xe này, Thi Dạ Triêu còn có phụ nữ?"

Cố Lạc hừ cười , cũng không có giải thích, lười phải giải thích.

Cô không giải thích không cần gấp gáp, Cố Doãn ở trên lầu đụng vào một tình cảnh mỹ nhân tóc vàng nửa tựa sát tựa vào trong ngực Thi Dạ Triêu, nhất thời liền mất hứng, đem cửa nửa khép đá văng ra: "Ơ, anh bị thương thật là đáng giá, dưới giường em gái tôi phục vụ anh, trên giường còn có mỹ nhân ngực lớn chờ đợi hầu hạ anh, hai có đủ hay không? Có muốn tôi sẽ tìm mấy người tới cho anh hay không?"

Ve¬ra nhiều ngày không có trở lại, hình như là ngại cô lần này trốn hẳn, cô trốn tránh chính là người đàn ông kia rốt cuộc nhờ Thi Dạ Triêu miệng hướng cô mềm mỏng thuyết phục, biến đổi phương pháp dụ dỗ cô trở về. Cô hôm nay tới cầm hành lý mới biết Thi Dạ Triêu lần nữa gặp phải tập kích, lại biết được Cố Lạc vẫn luôn đang chăm sóc anh, rất bát quái ép hỏi anh chi tiết, không khéo cứ như vậy bị Cố Doãn hiểu lầm.

Ve¬ra bộ dáng cùng với vóc người đều là loại hình bình thường Cố Doãn vẫn thích, nhưng là vừa nhìn cô phong tao cử chỉ lẳng lơ cũng biết có kinh nghiệm đàn ông, phụ nữ như vậy Cố Doãn sẽ không đụng, cho nên trong ánh mắt không khỏi lộ ra chút khinh miệt.

Ve¬ra nhìn kỹ Cố Doãn, nhận ra thân phận của hắn, đùa giỡn cười lên: "Nếu anh hâm mộ, cũng có thể bị thương một lần, tôi sẽ vì anh đặc biệt đưa phụ nữ lên giường ở dưới giường chờ hầu hạ anh, chỉ cần đến lúc đó anh đừng ngại đối phương quá đần là tốt rồi, chỉ là đần một chút cũng không quan hệ, tắt đèn đều là giống nhau ."

Phía sau nửa câu này, tinh chuẩn khuấy động một đoạn trí nhớ ngắn ngủi của Cố Doãn trước đây không lâu, có liên quan tới một tiểu cô nương, một cô nương ngốc hắn cảm thấy đầu óc có vấn đề.

Cố Doãn trong lúc nhất thời không lên tiếng, híp mắt quan sát Ve¬ra, mà Ve¬ra thoải mái cho quan sát.

Hai người này vừa nhìn thì có vấn đề, quá rõ ràng, cố tình Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc ai cũng không có hứng thú biết, ai cũng không có hỏi.

Ve¬ra sau khi đi, tính khí Cố Doãn lúc trước lại nổi lên, Thi Dạ Triêu đè lông mày, nói: "Ve¬ra là con gái của chú họ tôi tái hôn với vợ mang tới, là người nhà chúng tôi, nhưng không phải người của tôi."

Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc ánh mắt lơ đãng chống lại, "Người của tôi" ba chữ kia, không khỏi khiến Cố Lạc cảm giác trên mặt nóng lên, nhưng câu nói tiếp theo của Cố Doãn lại làm cho cô biến thành lạnh cả người.

"Tôi mặc kệ cô ấy là ai." Cố Doãn hắng giọng, tư thái hơi cao ngạo: "Đề nghị của Thi tiên sinh tôi cân nhắc qua rồi, trước khi anh đem đám vũ khí kia thiết kế ra được, tôi sẽ khiến Cố Lạc ở lại bên cạnh anh, bản lĩnh nó cũng tạm, người trong nhà yên tâm, cũng coi như là —— cho các người cơ hội trước khi cưới khai thông tình cảm."

Thi Dạ Triêu còn chưa có phát biểu ý kiến, sắc mặt Cố Lạc liền thay đổi rồi, "Đề nghị gì? Nếu cùng tôi có liên quan tại sao tôi không biết?"

Cố Doãn cùng Thi Dạ Triêu nhún vai, đem Cố Lạc kéo ra ngoài.

"Thi Thác Thần để cho em ở lại bên cạnh Thi Dạ Triêu chăm sóc hắn, đây là ý tứ của Thi gia, mà anh có cách nghĩ khác." Cố Doãn nói: "Nói thật cho em biết, tin tức chúng ta cùng Thi gia hợp tác kết thân không biết từ chỗ nào tiết lộ phong thanh, rất nhiều người không muốn đồ trên tay của hắn rơi vào trong tay Cố Gia chúng ta, Thi Dạ Triêu gặp phải ám sát đã không phải là lần một lần hai rồi, chỉ là không cho em biết thôi, anh cũng cần em bắt đầu từ bây giờ cận thận bảo vệ hắn, mặt khác đây cũng là một loại giám thị đối với hắn, nếu có người mở ra một điều kiện khác đủ để hắn động lòng, khó bảo toàn Thi gia không lâm trận trở quẻ."

Cố Lạc cổ họng nghẹn lại, "Nói cho cùng, anh coi em như một Định Tâm Hoàn cho anh ta ăn hay là đem em làm thành con tin để cho anh ta siết trong tay, để cho anh có thứ anh muốn?"

Cố Doãn ánh mắt trầm trầm: "Thi Dạ Triêu cùng xưởng quân sự Amy của Thi gia là thế lực hợp tác tốt nhất để chúng ta phát triển Bắc Mĩ, em cũng là một phần tử của Cố gia chúng ta, coi như là vì lợi ích của Cố gia chúng ta cũng không thể để hắn gặp nguy hiểm, lại nói, hắn đã từng cứu em, coi như là báo đáp hắn, có khó khăn như vậy sao?"

Cố Lạc một hơi cự tuyệt: "Em cự tuyệt!"

Cố Doãn sưng mặt lên, "Cố Lạc, anh không muốn vào lúc này nói lời khó nghe với em, đây là mệnh lệnh, là nhiệm vụ của em. Người ngoài không biết em chính là đội trưởng Athena, anh hiện tại liền hủy bỏ em, từ đó Athena không có quan hệ gì với em."

"Em không lạ gì."

"Em làm rõ ràng trọng điểm." Cố Doãn giữ chặt sau gáy cô, ác độc nói: "Em bây giờ là lấy thân phận Cố Lạc—— con gái Cố Bạch Bùi để nhận nhiệm vụ này, đừng quên mạng của em là ai cho!"

Cố Doãn chọc thẳng nhược điểm của cô, Cố Lạc gắt gao cắn răng không lên tiếng. Cố Doãn lau khóe mắt cô một cái, giọng nói chậm lại."Thật ra thì em hoàn toàn có thể không đem lần này làm thành nhiệm vụ, có phải hay không làm quân nhân đã lâu quên mình vẫn là một phụ nữ, một phụ nữ lớn như em bây giờ chính là thời điểm nói chuyện yêu đương, anh nhìn Thi Dạ Triêu đối với em vẫn có chút ý tứ, buông xuống chính mình tự đi thử một chút, không có gì không tốt."

Cố Lạc đè ép tâm tình, giễu cợt: "Mang theo sỉ nhục anh cho, đi cùng hắn nói chuyện yêu đương sao?"

Cố Doãn cười: "Không sai." Nắm ở hông của cô, tay cách y phục dừng lại ở trên chuỗi hình xăm Hy Lạp ở sau thắt lưng cô, đó là ký hiệu cô thuộc về hắn."Để cho hắn biết ý nghĩa hình xăm này đồng nghĩa với việc em phản bội Cố Gia chúng ta, anh biết rõ em không làm được loại chuyện như vậy, có đúng hay không?"

35. Chương 35

Nhiều năm trước, mười bảy tuổi Cố Lạc đã trổ mã được duyên dáng yêu kiều. Cố Doãn cuối cùng không chịu được kích thích muốn đem Cố Lạc chiếm thành của mình, lại phát hiện sự thật là cô đã không còn là hoàn bích (*còn trinh). Đó là một đêm khuya, tức giận ngập trời Cố Doãn điều khiển thuyền tư nhân mang Cố Lạc ra biển, suýt nữa ném cô vào trong biển. Khi đó Cố Lạc ít nhiều gì vẫn là có mấy phần sợ hắn, đáy mắt kinh hoảng bị Cố Doãn nhòm ngó.

"Cầu xin tôi, Cố Lạc, em cầu xin tôi…tôi sẽ để cho em sống."

Cố Lạc bị hắn túm tóc, nửa người treo ở bên ngoài lan can, bên tai là gió biển lạnh thấu xương thổi qua âm thanh, còn có tiếng sóng biển gào thét, cô cứ như vậy cùng Cố Doãn trong cơn thịnh nộ giằng co, một chữ cầu xin tha thứ cũng không có.

"Có phải hay không cho là tôi thật sự không dám xuống tay?" Cố Doãn kéo cô trở lại, giống như dã thú một loại cậy mạnh đem cô ném tới trên boong thuyền. Cố Lạc liền chân mày cũng không nhíu một cái, đứng dậy, "Anh dám xuống tay, nhưng sẽ không xuống tay." Hắn muốn giết chết cô quá dễ dàng, nhưng hắn muốn là thần phục của cô, không phải là cái chết của cô.

Mặc kệ như thế nào, những lời này của Cố Lạc đều đúng, hắn không muốn để cho cô chết, ít nhất không phải chết ở trước mắt hắn. Cố Doãn mấy năm nay trong lúc vô tình tạo nhiều kẻ địch, không biết đối phương làm thế nào biết được hành tung của hắn, phái người đuổi tới cấp cho hắn chút dạy dỗ. Đêm đó là cơ hội xuống tay tốt nhất, Cố Doãn bên cạnh chỉ dẫn theo một hộ vệ, còn đối phương nhân số đông đảo. Mấy chiếc ca nô đem bọn họ bao bọc vây quanh, người của đối phương cao lớn thay nhau đánh làm cho người ta không chịu nổi.

Cố Doãn từng quyền dữ dội đem tức giận cũng nhân cơ hội phát tiết ra ngoài, có lẽ là đánh mù quáng, đối phương một người trong đó lại nổi nóng rút súng, ngược lại nhắm ngay cô gái nhỏ mới nhìn qua hơi yếu kia. Người nọ cũng không biết thân phận của cô bé này, càng không biết Cố Doãn sẽ chợt vọt tới đây. . . . . .

Đạn không nghiêng lệch sượt qua đầu Cố Doãn, người của đối phương choáng váng, cấp trên chỉ giao phó cho chút dạy dỗ là tốt rồi cũng không muốn đả thương người. Nhìn thấy xong việc, một nhóm người chợt tan tác như chim muông.

Cố Lạc không để ý là ai nổ súng, một phen vịn Cố Doãn không ngừng trượt thân thể đồng loạt té ở trên boong thuyền. Máu của hắn chảy xuôi ở trên boong thuyền màu trắng, chảy xuôi ở trên tay trên người của cô, nhìn thấy mà ghê.

"Trở về! Mau lái trở về! Liên lạc với bác sĩ!" Cố Lạc ôm Cố Doãn hướng về phía hộ vệ hô to, lúc ấy trong đầu cô trống rỗng, kiến thức cứu hộ học qua vào thời khắc này tất cả đều quên hết, vẫn là hộ vệ lấy ra thiết bị cấp cứu tạm thời cho Cố Doãn đeo lên.

Cố Doãn lúc ấy còn có ý thức, gian nan giơ tay lên lau mặt Cố Lạc, tựa hồ đang xác nhận cô vẹn toàn hay không. Cố Lạc lúc này nghẹn ngào, không ngừng gọi hắn: "Cố Doãn! Anh! Đừng chết! Không thể chết được!"

Cố Doãn nghe được, không biết làm sao lại cười , sau đó hai mắt nhắm nghiền, trước khi hoàn toàn lâm vào bóng tối, nghe được Cố Doãn khàn cả giọng mang theo tiếng khóc nức nở kêu không để cho hắn chết —— thời điểm cô hận hắn nhất, hắn có thể thay cô chết; thời điểm khi hắn muốn giết chết cô nhất, cô không để cho hắn chết.

Có câu nói: gieo họa sống ngàn năm.

Cố Doãn lúc bị đưa đến phòng giải phẩu đã qua thời gian cấp cứu tốt nhất, bác sĩ lấy ra mảnh đạn, nhưng còn có một miếng nhỏ không lấy ra, bởi vì mảnh đạn đang ở vị trí quá nguy hiểm, không người nào dám tùy tiện động thủ.

Cố Doãn thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, sau khi tỉnh lại nhìn mép giường đầu tiên chính là khuôn mặt Cố Lạc.

Cố Lạc hai mắt đỏ bừng, thấy hắn mở mắt ra liều mạng nhào tới trong ngực hắn hung hăng ôm hắn."Anh. . . . . ."

Cố Doãn ngay lúc đó cổ họng cũng là vị chát, đó là người anh quen thuộc nhất đụng chạm, nhiệt độ người quen thuộc nhất, còn có cô chân chân thật thật không che giấu chút nào lo lắng.

Cố Bạch Bùi rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói: "Con không tỉnh lại, em gái con sẽ chịu đựng đến chết rồi."

Cố Lạc từ khi hắn gặp chuyện không may đến bây giờ một phút cũng không ngủ, trừ đi nhà cầu, cơ hồ không hề rời giường bệnh hắn. Điều này làm cho Cố Doãn hoàn toàn biết Cố Lạc đem tình cảm coi trọng bao nhiêu, cô cần một gia đình, cần Cố Bạch Bùi cùng hắn, dù là hắn từng đối với cô đã làm chuyện quá phận như vậy.

Mặc kệ cô là không phải yêu hay sẽ không yêu Thi Dạ Diễm của cô, đây cũng là nhược điểm sẽ không thay đổi của Cố Lạc.

Mặc dù hiện tại có Thi Dạ Triêu, Cố Doãn vẫn lợi dụng điểm này để kiềm chế cô để đạt được mục đích của mình, hắn biết chính mình rất đáng xấu hổ, nhưng hết cách rồi, hắn chính là một người như vậy.

72 khi trở về có tin tức liên quan đến người áo đen kia, đi lên báo cáo với Thi Dạ Triêu.

"Ngày đó người bị Cố tiểu thư đá gãy xương bắp chân kia gọi là K. K, hắn chỉ là đảm đương một nhân vật nhỏ, hắn chỉ thừa nhận là ân oán cá nhân, cảnh sát không có được vật gì có giá trị, nhưng mà chúng ta tra được K. Cấp trên của K người trong nghề gọi hắn Hổ Sa, làm nghề này nhiều năm rồi, có thể điều tra được đều là do hắn sử dụng tên giả, trước mắt hắn gọi Ronald, trong tài liệu nói hắn là người Mexican. K sa lưới, Hổ Sa cũng không thèm để ý, bởi vì cảnh sát không có chứng cớ không tra được chỗ của hắn, sau đó hắn đi Las Vegas, nghỉ ngơi vài ngày lại trở về thành phố Mehico."

Cố Doãn khinh thường hừ cười, "Sau đó thì sao?"

72 nhìn về phía Thi Dạ Triêu, được đồng ý mới trả lời Cố Doãn: "Hắn trở lại thành phố Mehico ngày thứ ba người liền mất tích, cuối cùng bị phát hiện chết ở chỗ một người tình, nguyên nhân cái chết rất thú vị, tắm sau khi say rượu, không cẩn thận chết đuối ở trong bồn tắm."

Mọi người trong phòng sửng sốt một chút, Cố Doãn vặn lông mày, "Chết? Cứ thế mà chết đi?"

"Thật xin lỗi, Hổ Sa làm việc cẩn thận, chuyện lần này rốt cuộc là ai mướn hắn làm, bởi vì hắn chết đi đầu mối tới đây cắt đứt, tôi không có tra được." 72 gật đầu.

Đến lúc Thi Dạ Triêu uống thuốc, 72 đi lấy thuốc cùng nước đưa tới cho hắn, lại giúp Cố Doãn thêm chút rượu đỏ vào trong ly. Một tiểu mỹ nhân yểu điệu như vậy ở trước mắt Cố Doãn lúc ẩn lúc hiện, rất có thể phân tán lực chú ý của người khác.

"Không thể nào một chút đầu mối cũng không còn lại." Cố Doãn híp mắt quan sát 72 mông nhỏ rất vểnh, lời mang hai nghĩa hỏi: "Thi Dạ Triêu, 72 xem như là người gần anh nhất, chẳng lẽ chỉ có chút khả năng này?"

Thi Dạ Triêu biết hắn có ý định gì, khép lại mấy tờ tư liệu có liên quan Hổ Sa không chút để ý nói."Cô ấy có bao nhiêu 'khả năng' tôi sớm biết, cậu không phải cần lo lắng."

Cố Doãn trong mắt xẹt qua tiếc nuối, "Anh thật đúng là vật gì cũng có chỗ dùng."

72 thông minh, cũng biết trong lòng Cố Doãn tính toán về điểm này, áy náy dâng tặng một cái mỉm cười mê người.

"Có phải hay không mỗi nữ trợ lý ở bên cạnh anh lưu lại cũng bị anh nhúng qua?" Cố Doãn hồi tưởng , "Tôi nhớ không lầm, trước kia bên cạnh anh có người phụ nữ cùng tiểu nha đầu Chử gia dáng dấp giống nhau đến mấy phần gọi là A, thật là đáng thương, tận tâm tận lực vì anh bán mạng lại trên giường dưới giường hầu hạ anh như vậy, chỉ là phạm phải một lỗi liền bị anh giống như vứt rác một dạng từ bỏ." Hắn hướng 72 cho cái ánh mắt qua: "Cẩn thận ông chủ một ngày kia cũng sẽ đối với cô như vậy."

"Làm sao anh nhàm chán như vậy?" Ở một bên vẫn lật tạp chí không có phát biểu ý kiến Cố Lạc rốt cuộc không nhịn được rồi, tức không thuận theo chặn hắn một câu, ở lúc mấy người cũng không biết là lý giải ra sao, lại đều không hẹn mà cùng cười.

Cố Doãn để ly xuống đứng dậy muốn đi, vỗ vỗ đầu Cố Lạc."Vậy anh cũng không ở nơi này ngăn trở mắt của các người nữa, mấy ngày nữa anh đi, Lạc, không theo anh hai ngày?"

Cố Lạc bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đáp lễ hắn: "Xin lỗi, em phải phụ trách an toàn người khác, không có thời gian."

72 tiễn Cố Doãn, Thi Dạ Triêu nhìn Cố Lạc, trên môi còn treo móc ý cười nhợt nhạt."Ghen sao?"

"Ăn dấm của người nào?" Cố Lạc buồn cười hỏi: "Chưa bao giờ biết ghen là cái tư vị gì."

"Hả?" Thi Dạ Triêu nhíu mày, "Chúng ta ở phòng tắm thiếu chút nữa làm cái kia, em nhưng bởi vì Ve¬ra cho anh một cái tát, nhanh như vậy liền quên mất?"

Anh cổ áo ngủ mở rộng lộ ra cơ ngực cường tráng, tà tà nằm nghiêng trên giường, ánh mắt bởi vì kí ức tiêu hồn nào đó trở nên thâm trầm, cả người cũng tản ra hấp dẫn trí mạng. Thi Dạ Triêu vẫy tay để cho cô tới đây. Cố Lạc mới không có ngu như vậy, hiện tại đi qua chính xác là không có chuyện tốt.

"Chẳng lẽ còn muốn trách tôi? Là anh quá phận, nhưng mà chỉ là đánh anh một cái, chẳng lẽ còn muốn ghi thù?" Cô tứ lưỡng bạt thiên cân dời đi trọng điểm cái đề tài này, "Đàn ông ép buộc phụ nữ là ghê tởm nhất, anh ở chỗ Chử Dư Tịch lấy được dạy dỗ còn chưa đủ khắc sâu phải hay không?"

Thi Dạ Triêu trầm mặc một lúc mới chậm rãi mở miệng: "Có vài phụ nữ, chỉ có bị đàn ông ép buộc mới mau có cảm giác, ví như em." Anh chợt đứng dậy xuống giường, đi về phía cô, đem cô vây khốn ở ghế sa lon , không để ý cô phản đối bàn tay leo lên chân của cô."Em quên anh cũng không quên, em ngày đó ướt rất nhanh, làm cho anh ngay cả đùa giỡn trước cũng không muốn làm."

Cố Lạc gắt gao nắm tay của anh không để cho anh lần nữa tiến thêm thước, "Cút ngay! Tôi cũng không phải là cuồng bị ngược! Anh mới vậy!"

Thi Dạ Triêu cười khẽ, "Chúng ta đều vậy, rất xứng đôi không phải sao?"

"Ai nguyện ý với anh xứng đôi anh tìm ai đi."

Cố Lạc muốn từ khe hở bên cạnh né tránh anh, cố tình Thi Dạ Triêu không cho phép, vớt ở hông của cô áp trở về ghế sa lon dựa lưng, thân thể lấn lên trên."Thời gian dài như vậy em còn chưa có suy nghĩ sao? Dù sao không có ai yêu em, anh cũng vậy không có người yêu, ở chung một chỗ không có gì không tốt."

"Cùng thứ người như anh ở chung một chỗ có thể có tốt? Anh vô tâm, nói không chừng ngày nào đó tôi làm sai chuyện gì xúc phạm vào ranh giới cuối cùng của anh, tựa như tiểu A đó một dạng không có kết quả tốt đẹp."

Cố Lạc không chỗ có thể trốn, Thi Dạ Triêu ngón tay vuốt ve đường cong cằm tuyệt đẹp của cô, từng chút một đem nó khảm ở trong tay."Em phải tin tưởng luôn có người là đặc biệt, từ lần đó em cũng đã đang không ngừng xúc phạm ranh giới cuối cùng của anh, anh đối với em như thế nào?"

Cố Lạc trong lòng chấn động một cái, hình như. . . . . Quả thật không có. Nhớ lại hình thức hai người chung đụng cho tới nay, cô tựa như một mực nhổ lông ngoài miệng sư tử, nội tâm mơ hồ e ngại anh, lại không nhịn được đối kháng anh phản kháng anh, luôn cho là sẽ chọc cho anh nổi giận dùng phương thức kịch liệt "hồi báo" mình, nhưng một lần lại một lần được dung túng.

Thi Dạ Triêu ở môi cô điểm một cái khẽ hôn, giọng nói trầm thấp dễ nghe như dây cung."Cùng thứ người như anh ở chung một chỗ, anh không thể bảo đảm em rốt cuộc sẽ 'tốt bao nhiêu', thậm chí em sẽ cùng anh cũng như thế thỉnh thoảng gặp phải tình huống đột ngột giống như ngày đó, sẽ bị thương, cuộc sống rung chuyển, nhưng anh có thể bảo đảm, là em ở nơi này —— bình yên vô sự."

Bàn tay của anh cách vải vóc thật mỏng bao trùm đến ngực của cô, chọc cho trái tim Cố Lạc hơi chậm lại.

"Em và Er¬ic là không thể nào, cự tuyệt việc hôn sự này đối với em mà nói so với lên trời còn khó hơn, không có lợi. Cố Lạc, ngươi cũng không có quá nhiều lựa chọn nào khác, không thể vẫn dựa vào một phần thầm mến không có kết quả để sống, sao không đi thử tiếp nhận người đàn ông khác. . . . . Tỷ như anh." Nói đến chỗ này, Thi Dạ Triêu lại tà khí cười xuống."Đừng quên chúng ta ở trên giường cảm giác cũng không tệ lắm, ít nhất không người nào có thể so với anh càng có thể thỏa mãn sự ảo tưởng của em đối với Er¬ic."

Vốn là những lời trước đó, nghe xong Cố Lạc trong lòng chua xót muốn chết, cố tình một câu cuối cùng kia làm cho cô mặt đỏ lên, "Sao anh không chết luôn đi?"

"Anh chết hậu quả rất nghiêm trọng." Anh cố ý thần bí như vậy cúi đầu kề đến cạnh tai cô: "Nếu như mà anh chết rồi, nói không chừng cao triều cả đời em đều chỉ có thể sử dụng một cái tay tóm ga giường rồi."

"Thi —— Dạ —— Triêu ——"

. . . . . .

72 đưa Cố Doãn trở lại, đụng phải Cố Lạc sắc mặt ửng hồng quỷ dị từ gian phòng đi ra ngoài, cùng cô chào hỏi cũng không để ý. Mà đợi cô đẩy cửa đi vào, thấy cũng là Thi Dạ Triêu vẻ mặt hết sức khó coi che vết thương dựa trên ghế sa lon, trên trán cũng xuất mồ hôi mỏng.

72 hơi chút suy tư liền đại khái đoán được mới vừa rồi hai người này ở trong phòng có lẽ phát sinh chuyện, nén cười đem ông chủ đỡ về trên giường."Cũng biết tính tình của cô ấy không thể nào biết thuận theo anh, làm sao còn nhất định đi nghịch lông của cô ấy?"

Thi Dạ Triêu chờ qua đau đớn mới có thể nói, "Tôi muốn chính là loại phụ nữ như cố ấy dám không vâng lời của tôi."

72 gật đầu, bày tỏ đồng ý, muốn đứng vị trí bên cạnh Thi Dạ Triêu, cũng không thể là một con Tiểu Bạch Thỏ ôn thuần.

"Ý tứ của Cố Doãn là trước khi hắn đi muốn mọi người cùng nhau ăn bữa cơm." 72 dừng một chút, "Hắn hẹn Er¬ic, Er¬ic hiện tại người đang ở Miami đến lúc đó sẽ gấp trở về, chuyện này. . . . . Phải nói cho Cố tiểu thư sao?"

Thi Dạ Triêu trầm ngâm chốc lát, tay vừa nhấc."Không cần, 72, lập tức sắp xếp vé máy bay cho tôi đi Miami."

"Lúc nào?"

"Cành nhanh càng tốt."

Anh muốn trước khi Thi Dạ Diễm trở lại, gặp nó một lần.

36. Chương 36

Cố Doãn giao tế rộng rãi, ở nơi nào cũng có thể lấy được đãi ngộ cực cao, hắn ở Canada cũng không phải là chỉ có một người bạn là Thi Dạ Triêu. Mấy bạn bè xấu biết được Cố công tử từ Canada khắp nơi bay qua, người người cũng dẫn theo bạn gái, Cố Doãn vẫn cứ đem Cố Lạc kéo đi.

Cố Lạc mười ba tuổi bắt đầu tuyệt đại thời gian đều là huấn luyện cùng với ở Athena thi hành các loại nhiệm vụ, cùng Cố Doãn cuộc sống hoàn toàn khác nhau, dĩ nhiên đối với cái loại thế giới ngợp trong vàng son không hề hứng thú. Qua nhiều năm như vậy, cô đều cùng đủ loại đàn ông ở Athena sinh hoạt chung một chỗ, đàn ông thấy cũng nhiều, nếu nói là đàn ông đẹp mắt từ Cố Doãn đến hai anh em Thi gia tuyệt đối được cho là mặt hàng thượng thừa, đã đem ánh mắt của cô bồi dưỡng quá bắt bẻ. Đám bằng hữu của Cố Doãn cô chỉ gặp qua 2-3 người trong đó thôi, còn lại chỉ là gặp mặt một lần. Đêm đó Cố Lạc ở trong một đám nam nam nữ nữ, mắt lạnh quan sát mỗi người, quan sát từng gò má một cũng được xưng tụng là anh tuấn, hiện lên trong đầu cũng là khuôn mặt Thi Dạ Triêu trong trẻo lạnh lùng mang chút cao ngạo.

Trong đó có người không biết cô là gì của Cố Doãn, chỉ cảm thấy người phụ nữ này là Cố Doãn tự mình dẫn tới tự nhiên cùng hắn quan hệ không giống bình thường, liền hỏi Cố Doãn thực là tình yêu mới. Cố Doãn cười không nói, cố ý giữ bí mật, chỉ nắm cả vai của cô ôm vào trong lòng một chút. Từng thấy qua cô những người kia cũng chỉ là cười, cũng không đáp lời, nhưng ánh mắt ấy của bọn họ khiến Cố Lạc cảm thấy ghê tởm.

Cũng không biết mọi người có tâm tu gì, cầm rượu tới nhất định mời cô uống..., Cố Doãn cũng không ngăn. Dưới tình huống bình thường Cố Lạc rất ít ở bên ngoài uống rượu, hơn nữa sau khi có kinh nghiệm cùng Thi Dạ Triêu mấy lần hoang đường say rượu loạn tính, Cố Lạc một giọt rượu không dính rồi.

Cô bưng chén lên cùng người đàn ông tóc vàng cao quý dẫn đầu nhẹ nhàng đụng một cái, cố ý nhếch môi cười, đáy mắt người đàn ông lúc này liền bị cô câu lóe lóe. Mặc dù bình thường thường bị đoàn người Từ Ngao Ace châm chọc không giống phụ nữ, nhưng vậy không có nghĩa là cô liền một chút sức quyến rũ phụ nữ cũng không có. Có nhiệm vụ là phải dựa vào nữ sắc mới có thể hoàn thành, vì thế cô đặc biệt đã từng huấn luyện qua phương diện này, nói trắng ra chính là như thế nào lợi dụng đàn ông hoa tâm phát huy ưu thế lớn nhất của bản thân mình làm phụ nữ để đạt tới mục đích, đổi lại câu nói, chính là làm thế nào quyến rũ đàn ông.

Cô chạm cốc động tác cố ý thả chậm, hai mắt cũng nhìn người nọ nhiều hơn, một bên Cố Doãn đem một màn này nhìn được thực sự rõ ràng, nhưng nhìn không ra trên mặt là vui hay là giận. Cố Lạc liếc hắn một cái, giọng nói rõ ràng nói: "Mọi người không nên hiểu lầm, thật ra thì tôi cũng không phải người phụ nữ của Cố Doãn."

Lời này người khác dĩ nhiên không tin, mà người đàn ông tóc vàng kia nghe vậy đáy mắt càng thêm sáng mấy phần, nghe Cố Lạc công bố đáp án cuối cùng: "Cố Doãn là anh tôi, hơn nữa —— tôi đã có đàn ông."

Người đàn ông tóc vàng phát ra âm thanh tiếc nuối, mọi người ồ ồ cười vang, những người kia biết thân phận Cố Lạc lúc này mới tiến lên hoà giải."Thiên chân vạn xác, chúng ta có thể làm chứng, vị này chính là thiên kim Cố gia, Cố Doãn rất thương yêu cô ấy, đừng loạn đánh chủ ý lên cô ấy."

Mọi người đem ánh mắt dò xét nhìn về phía Cố Doãn chứng thực, Cố Doãn nhìn Cố Lạc chốc lát mới gật đầu, cười đến ý vị không rõ: "Người nào đó nếu là ở đây, nghe lời mới vừa rồi của em sợ là sẽ đắc ý rồi."

Cố Lạc vẻ mặt cứng lại, hướng mọi người mỉm cười tự giễu."Thật may là người đàn ông của tôi không có ở đây."

Cố Lạc vốn cũng không nguyện ý tham gia trường hợp này, giữ lại nửa phép tắc đã là cho Cố Doãn mặt mũi rất lớn, cho nên cô nửa đường tìm lấy cớ rời đi Cố Doãn cũng không có ngăn trở, còn tự đưa cô đi ra ngoài.

Hai người cạnh nhau ở bên ngoài hội sở chờ xe, Cố Doãn cách chút khoảng cách không hề chớp mắt nhìn cô: "Lạc, em có phải hay không đặc biệt hận anh?"

Cố Lạc cũng không thèm nhìn hắn, "Đừng nói những thứ không có ích lợi gì, em hận anh hay là không hận anh, cái gì cũng không thay đổi được."

Cố Doãn không nói chuyện nữa, chỉ là cười. Xe tới rồi, Cố Doãn mở cửa xe cho cô, đợi cô ngồi vào, hắn cúi người xuống: "Nếu như hắn có thể yêu em, đoạn hôn nhân này nhất định sẽ không quá hỏng bét."

Cố Lạc vẻ mặt chán ghét, Cố Doãn xoay qua cằm của cô: "Nếu như em có thể yêu hắn, anh thề đời này chỉ coi em là em gái của anh, em muốn cái gì anh đều đồng ý em."

Câu này của Cố Doãn, Cố Lạc lúc ấy là tin tưởng, cũng không phải cho là mình sẽ có một ngày yêu Thi Dạ Triêu, chẳng qua là. . . . . Ngây thơ. Sau này, khi cô cùng Thi Dạ Triêu cùng nhau đã trải qua nhiều như vậy, lại nhớ tới những lời này của Cố Doãn, cô nói yêu cầu, Cố Doãn cho dù chết cũng không cách nào gật đầu.

Xe chạy ra khỏi rất xa một đoạn đường, tài xế hỏi cô đi nơi nào, Cố Lạc suy nghĩ một chút, cảm giác chính mình không có chỗ có thể đi. Cố Doãn ở những ngày này, cô không thể cùng Lục Kya Việt gặp mặt. Ban đầu lựa chọn cùng Lục Kya Việt cùng nhau lưu lại ở thành phố này, bởi vì nơi này là quê hương của Thi Dạ Diễm. Cô muốn trộm cách hắn gần một chút, hô hấp không khí nơi hắn sinh ra và lớn lến, đi qua con đường hắn đi. Hắn sống ở trong hiện tại của hắn, cô sống ở trong "trí nhớ" của hắn.

Trí nhớ của hắn là tòa thành thị này, nhưng hơi thở trong toà thành thị này thuộc về hắn đã từ từ phai nhạt, tim của hắn không ở nơi này rồi.

Vancouver nhiều mưa, rất nhiều mưa đã rơi xuống, Cố Lạc cảm thấy cả người cũng trở nên ươn ướt, trống không. Tài xế lần nữa hỏi cô đi nơi nào, cô trầm mặc, báo địa chỉ của Thi Dạ Triêu.

Xuống xe, cô ở ngoài cửa ngồi đến khi trời hoàn toàn sụp tối mới đi vào. 72 ở đây, cùng cô trò chuyện một lúc. Cố Lạc nguyện ý nói về chuyện của mình, bởi vì cuộc sống trước đây của cô chủ đề tới tới lui lui cũng chỉ có vài thứ: nhiệm vụ, Lục Kya Việt, Thi Dạ Diễm. Mà ba chuyện, mỗi một chuyện đều không phải là đề tài cô nguyện ý đàm luận, cho nên phần lớn đều là một mình 72 tự nói.

Đây là một cô gái cười lên rất sạch sẽ, ánh mắt của cô cũng thế, sạch sẽ hiếm thấy, nhưng Cố Lạc chưa từng quên trong đôi mắt này đã từng thấy qua sát ý, đó là sát ý vì Thi Dạ Triêu.

"Cô cùng Thi Dạ Triêu đã bao lâu?"

"Tôi không nhớ rõ đó là mấy tuổi, tóm lại cùng tuổi vị Tiểu Lục tiên sinh bây giờ thời gian không sai biệt lắm cũng đã ở Thi gia rồi." 72 suy nghĩ một chút: "Chân chính đi theo bên cạnh hắn làm việc chỉ có mấy năm mà thôi, trước tôi, làm tay trái tay phải của hắn vẫn luôn là A."

Cố Lạc biết người phụ nữ này."Tên của các người đều là anh ta chọn sao?"

"Chúng ta cũng có tên, chỉ là phần lớn không nhớ rõ, tỷ như A vốn là Al¬ice, nếu làm việc này phải đem quá khứ cắt đứt sạch sẽ mới có chút an tâm ở bên cạnh ông chủ." 72 tựa như chợt nhớ tới cái gì, thử thăm dò hỏi cô: "Cố tiểu thư, ừ. . . . . Có chuyện, tôi nghĩ Evan hắn không có nói cho cô."

"Chuyện gì?"

72 ở trong lòng cân nhắc nên nói hay không, lần đầu tiên phá nguyên tắc của mình: "A đi theo bên cạnh hắn lâu nhất, nguyên nhân cô nên biết."

Năm đó biết được Thi Dạ Triêu đối với Chử Dư Tịch yêu mà không có được tình cảm, Thi Dạ Diễm liền đem A cùng Chử Dư Tịch dáng dấp có mấy phần tương tự đưa đến bên cạnh hắn, an ủi cùng châm chọc đều có cả hai. A là người phụ nữ rất thông minh, có chừng mực suy tính kỹ càng, đó cũng là nguyên nhân Thi Dạ Triêu đem cô ta lưu lại cùng với vài phần kính trọng. Vốn A chính là vì đi làm thế thân, vậy mà sống chung lâu ngày, cô ta đối với Thi Dạ Triêu động chân tình.

Một người phụ nữ dù thông minh khi đụng phải tình yêu, cũng liền có lòng ganh tỵ, thông minh lúc trước bắt đầu biến thành ngu xuẩn, che tâm cùng mắt của cô ta, dẫn đến cô ta cuối cùng phạm vào lỗi không cách nào tha thứ được: giả mượn Thi Dạ Triêu ra lệnh, ý đồ tổn thương Chử Dư Tịch để cho cô ấy vĩnh viễn biến mất ở trong thế giới của Thi Dạ Triêu.

Dĩ nhiên cuối cùng không có được như ý, nhưng cô ta quên đó là ranh giới cuối cùng của Thi Dạ Triêu, mà cách làm của bản thân cô ta cũng là phép tắc không thể tha thứ được của Thi gia, cho nên A bỏ ra giá rất lớn.

"A. . . . . Chết?"

Cố Lạc đối với đầu đuôi chuyện này cũng là đặc biệt rõ ràng, chỉ biết là từ sự kiện kia khiến Chử Dư Tịch cơ hồ bỏ mạng, mà Thi Dạ Triêu cùng thái tử đấu đến lưỡng bại câu thương (hai bên đều tổn hại), sau A liền biến mất —— vô luận Thi gia hay là Hoàng Phủ Gia, cũng không chấp nhận được A .

"Mặc kệ là kết quả gì, đó cũng là A nên chịu, đã làm sai chuyện là phải trả giá thật lớn. Chỉ là, tôi muốn nói cũng không phải cái này." 72 nghiêm túc nhìn cô, "Cố tiểu thư, có lẽ lời của tôi cô chưa chắc nguyện ý tin tưởng ——A là một thuộc hạ duy nhất cùng Evan giữ vững quan hệ nam nữ trong thời gian khá dài, trước là A sao đó là tôi…tôi cùng hắn đều chỉ là quan hệ thuê thuần túy, không hơn, có thể giúp hắn làm tất cả mọi chuyện, nhưng cũng không bao gồm chuyện lên giường này."

72 cười khổ, "Ngày đó sở dĩ ở trước mặt cô nói như vậy, là bởi vì Cố tiên sinh hắn. . . . . Cô biết, tôi đoán Evan nhất định sẽ không cùng cô đem chuyện này nói rõ ràng, các người không cần lo lắng vì vậy sinh ra hiểu lầm."

72 một phen nói xong, Cố Lạc sửng sốt một hội, cứng cổ hỏi ngược lại: "Tôi không có hiểu lầm, tại sao phải hiểu lầm?"

72 rất chân thành hướng cô cười: "Cố tiểu thư, chuyện giữa các người không phải tôi nên nhúng tay, tôi cũng vậy không có tư cách nhúng tay, có lẽ tôi nói như vậy cô sẽ bất mãn, tôi chỉ là cảm thấy thời điểm hai người các ngươi đi chung với nhau giống như là hai con nhím, Cố tiểu thư là một người thông minh, biết tôi đang nói cái gì."

Cố Lạc trầm mặc, 72 nhìn thời gian, đi cho tiểu sủng vật của Thi Dạ Triêu ăn, sau đó dọn dẹp chuẩn bị rời đi, trước khi rời đi chỉ chỉ trên lầu cười nói: "Cô tối nay liền trực tiếp ngủ ở đây đi, cũng không cần trốn tránh hắn như vậy, hắn không có ở nhà, bất quá đừng lo lắng, cô tỉnh ngủ vừa cảm giác hắn sẽ trở lại rồi."

Thi Dạ Triêu không có ở nhà?

Cố Lạc đang muốn hỏi hắn thế nào không ở nhà dưỡng thương chạy loạn đi ra ngoài, bởi vì hai chữ "lo lắng" cuối cùng của 72 lại đem câu hỏi nuốt trở về.

Ăn uống no đủ con rắn nhỏ co ro thân thể nằm ở trong thùng, thời điểm Cố Lạc đi vào con vật này cứ như vậy một bộ dáng lười biếng. Cô ngồi trên sàn nhà trước cửa sổ sát đất, đem bình đặt ở trước mặt mình.

Động tác để xuống quấy rầy đến con rắn nhỏ, nó lập tức thẳng lên nửa thân thể trước, hai con mắt tựa như hạt đậu nhỏ ngây ngốc nhìn bên này. Tay Cố Lạc chỉ cách thành bình nhẹ nhàng điểm nó: "Ngươi không phải là cận thị nặng sao? Giống như là có thể nhìn rõ ta vậy."

Đầu con rắn nhỏ đi theo ngón tay của cô khẽ quơ quơ, giống như ở chứng minh thị lực của mình không có kém như vậy. Cố Lạc đột nhiên cười, "Chớ làm bộ có thể nghe ta nói cái gì."

Bỗng dưng, Cố Lạc ngưng cười.

Rắn là một loại cận thị đến gần như người mù, sinh vật ngay cả lỗ tai cũng không có, cuộc sống ở cái thế giới này chỉ dựa vào khứu giác cùng cảm ứng đặc biệt của chúng. Cô nằm xuống yên lặng nhìn chằm chằm động vật máu lạnh nho nhỏ này, hỏi nó: "Có phải hay không bởi vì ngươi không nhìn thấy, không nghe được, hắn mới đem ngươi ở lại bên cạnh hắn?"

Chỉ có như vậy, mới sẽ không tiết lộ chút tâm tình không thể nói với bất luận kẻ nào.

Cô không khỏi suy nghĩ, Thi Dạ Triêu mấy ngày nay thái độ đối với cô ý tứ không rõ ràng, chung quy không phải là bởi vì loại tình cảm nào đó. Tim của anh ta có lẽ cùng giống những động vật máu lạnh này, không có năng lực tự mình điều chỉnh nhiệt độ, anh ta không phải là không cần ấm áp, chỉ có như con rắn thông qua hành động nào đó mới có thể có được nhiệt độ đến từ bên ngoài, mới có thể cảm nhận được tim của mình còn đập.

Cố Lạc nằm ở trên sàn nhà, con rắn hoa văn nhỏ cũng chầm chậm cuộn tròn trở lại, đầu nhỏ vừa vặn dừng ở phương hướng của cô, tựa như đang cùng cô đấm đuối đưa tình nhìn thẳng vào mắt.

Trong lòng của cô chợt ê ẩm chát chát đau, lần đầu tiên sinh ra có người sẽ nhìn ngươi nhưng là lại sẽ không thật sự thấy rõ ngươi, tựa hồ đang nghe ngươi nhưng là lại không thật sự nghe ngươi—— cảm giác an toàn đi kèm cảm giác cô độc.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, loại sinh vật khiến tuyệt đại đa số người lo sợ hãi hùng này, hoàn toàn là duy nhất làm bạn Thi Dạ Triêu có thể làm cho anh ta buông lỏng. . . . . Bạn.

. . . . . .

Sáng sớm hôm sau, Thi Dạ Triêu quả nhiên theo như lời72 trở lại.

Hắn trở về phòng cởi xuống áo khoác, một cái nhìn thấy trên giường mình ngủ chính là người phụ nữ kia, động tác không khỏi dừng lại, đem áo khoác khẽ đặt ở một bên trên ghế sa lon đứng ở bên giường nhìn chăm chú cô hồi lâu.

Có lẽ là tầm mắt của anh rất có cảm giác tồn tại, Cố Lạc ngủ không nổi nữa, chỉ đành phải chậm rãi mở mắt ra.

Rất khó nhìn được bộ dáng có chút lười biếng của cô ở trạng thái mới vừa tỉnh lại, Thi Dạ Triêu khóe miệng nhếch lên, lại quỷ thần xui khiến khom người chống ở hai bên cô, cúi đầu hôn cô. Không ngờ cô hoàn toàn không có lập tức cự tuyệt, Thi Dạ Triêu suy nghĩ một chút, lần nữa cúi đầu hôn cô, so với lần trước rõ ràng hôn sâu hơn chút.

Cố Lạc rốt cuộc có kháng cự giãy giụa, đang bưng mặt của anh đem đầu anh kéo ra. Thi Dạ Triêu con ngươi màu hổ phách ở trong ánh sáng sáng sớm có vẻ mê người khác thường, "Cố Lạc, anh thích loại phương thức mời gọi này của em."

37. Chương 37

Lúc đàn ông trở về nhà để cho hắn phát hiện một người phụ nữ đã nằm ở trên giường của hắn, đây là một lời mời tốt nhất.

Thi Dạ Triêu trước từng nói qua, Cố Lạc mỗi lần xuất hiện ở trước mặt anh cũng sẽ làm cho anh có loại hi vọng mãnh liệt muốn cùng cô làm tình. Nhưng đoạn thời gian này anh vẫn luôn không động cô, còn lần này mức độ kháng cự của Cố Lạc đối với anh hôn hình như có một chút cải biến, mặc dù không có đáp lại, nhưng ít ra không có cắn anh, không có giống quá khứ liều mạng đẩy anh ra.

Cố Lạc da tay lộ ở bên ngoài cảm giác cực tốt, khiến Thi Dạ Triêu tay lặp lại lưu luyến. Một bên anh hôn cô, vừa dành ra một cái tay kéo cà vạt trên cổ, sau đó bắt đầu cởi áo sơ mi của mình. Vốn là tính dịu dàng hôn bởi vì cô phản kháng dần dần thăng cấp, tính xâm lược càng ngày càng mạnh, Cố Lạc phản kháng cũng càng lúc càng kích liệt. Thi Dạ Triêu không hề chỉ chấp nhất ở môi cô nữa, ở lúc cô nghiêng đầu nhẹ cắn xuống tai của cô.

"Tránh cái gì? Trên người em đều là mùi vị của anh, còn có cần thiết tránh anh sao?"

Cô dùng qua phòng tắm của anh, ngủ qua giường của anh, trên người tự nhiên lây dính mùi vị của anh. Thi Dạ Triêu kéo chăn, đôi tay cố định ở bên cạnh đầu cô, nửa người đè ở phía trên cô, môi lại càng phát ra đi xuống. Cố Lạc bởi vì câu nói kia của anh hơi cau lại đầu mi, giơ đầu gối chống ở bên hông anh một chút. Như vậy rõ ràng là công kích khúc nhạc dạo, không thể không khiến Thi Dạ Triêu dừng lại, nhưng dừng lại chỉ là hôn, bàn tay to của anh xoa nhẹ đầu gối của cô, theo đường vòng cung đẹp đẽ của chân nhỏ trượt đến cổ chân.

Chỉ thấy anh kéo cổ chân của cô để cho chân cô móc tại cái hông của anh thành một tư thế cực độ ái muội."Như vậy mới đúng, anh dễ dàng dùng sức."

Vô sỉ lưu manh.

Cố Lạc tránh ra chỗ đau của anh, mượn cơ hội hai chân dùng sức đem Thi Dạ Triêu đạp ngã trên nệm giường, cô chống lên thân thể kéo lại cổ áo ngủ bị anh kéo ra hơn phân nửa."Anh tối hôm qua đi đâu?"

Thi Dạ Triêu nhân thể nằm ở đó, gối lên một cánh tay của mình, phía dưới đè ép một chân cô, giơ tay lên lau đi mùi vị lưu lại trên cánh môi mình, ánh mắt vẫn chưa thỏa mãn.“Em muốn anh nói thật hay là nói láo?”

“Nói tiếng người là tốt rồi.” Cố Lạc rút không ra chân, đẩy anh một cái. Thi Dạ Triêu không khách khí lần nữa sờ lên chân nhỏ trơn bóng của cô, cố ý đến gần vị trí nguồn gốc cái chân thì đình chỉ không tiến lên mà vẽ nên các vòng tròn.“Anh nhớ em đã nói anh không phải là người, mà là mặt người dạ thú.”

Lời này cô chỉ cùng Nhan Hạ nói qua, anh ta ở nơi nào biết vậy? Cố Lạc bình tĩnh đem tay anh vứt qua một bên.“Hừ, anh đè lên tôi.”

Thi Dạ Triêu mới không phải người nghe lời như vậy, cái tay không thành thật ngược lại ở hông của cô ở bụng giữa xoa xoa, cũng kéo ra dây áo ngủ của cô một chút xíu, trong miệng vẫn tái diễn đánh giá của cô đối với mình: “Mặt người dạ thú, nếu như mà anh không làm chút gì, có phải hay không không bằng cầm thú rồi hả?”

Cố Lạc kịp thời níu lại vạt áo che trước ngực, Thi Dạ Triêu sớm một bước lôi cô tới đây, khiến cô chống ở hai bên trên người anh, vạt trước áo ngủ buông xuống dưới, nguy nguy hiểm hiểm trùng hợp đem hai khỏa ô mai trước ngực cô che kín. Nhưng lấy góc độ nhìn của Thi Dạ Triêu, phong cảnh như vậy càng làm cho người ta trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Cố Lạc suy nghĩ, Thi Dạ Triêu vững vàng siết hai cổ tay cô, cô hoàn toàn không thể động đậy, cũng không thể dễ dàng lộn xộn. Cô vẻ mặt kéo cắng mắt nhìn xuống anh, “Thương thế của anh vẫn chưa có hoàn toàn tôt, không thể làm vận động kịch liệt.”

“Em là đang lo lắng cho anh hay là muốn vì mình tranh thủ cơ hội án treo?”

“. . . . . .”

“Nếu như không nguyện ý, vừa bắt đầu cũng đừng tiếp nhận anh hôn em, đem lửa của anh châm lên rồi lại không phụ trách dập lửa, như vậy có không đạo đức hay không?”

Cố Lạc bị anh nói có chút chột dạ: “Anh đi tắm nước lạnh, hoặc là tự mình động thủ.” (ha ha ha)

Thi Dạ Triêu nhíu mày, trầm ngâm chốc lát, kéo một cái tay nhỏ của cô liền hướng dưới bụng mình tìm kiếm. Cố Lạc thông minh như vậy lập tức biết ý đồ của anh, cứng tay bắt đầu kháng cự sức lực của anh, hai người giằng co như vậy còn Dạ Triêu vẫn càn rỡ cùng cô nhìn thẳng vào mắt, mà Cố Lạc lại không khỏi cảm thấy trên mặt nóng lên.“Tôi. . . . . Tôi không muốn, tự anh đi.”

Thi Dạ Triêu đem cô lại gần hơn một chút, khẽ kề trên mặt cô, “Hoặc là em lấy tay, hoặc là chúng ta ‘vận động dữ dội’, hoặc là anh cho em lựa chọn thứ ba, dùng cái miệng nhỏ em mới vừa nói ‘không cần’ kia.”

“Thi Dạ Triêu ——”

“Cố Lạc, thức thời một chút, hôm nay em trốn không được.” Thi Dạ Triêu giọng nói không thay đổi, nhưng giọng nói đã trầm thấp xuống.“Anh nhẫn nhịn em đã lâu rồi, em chủ động đưa mình đến trên giường của anh còn hi vọng anh có thể giống như mấy lần trước dễ dàng thả em đi? Là em ngây thơ hay là không có xem anh như đàn ông? Em cho là điều này có thể sao? Hả?”

Thi Dạ Triêu vẫn phản đối việc cô làm, cũng không phải là hoàn toàn bởi vì vấn đề dưỡng thương, anh đang đợi, chờ thái độ Cố Lạc đối với mình thay đổi, dù là chỉ có một chút, mà bây giờ anh đã đợi được.

Âm cuối cùng của câu kia, nghe vào trong tai Cố Lạc là một loại uy hiếp, nhắc nhở cô không nên quên từng vì Lục Kya Việt đã đồng ý anh cái gì.

Thi Dạ Triêu lôi kéo tay nhỏ bé của cô, bao trùm đến một chỗ kia, để cho cô cách quần cảm thụ dục vọng của anh.“Vẫn cho rằng em là người phụ thẳng thắn, chẳng lẽ anh sai lầm rồi?”

Bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp, Cố Lạc trên người có tác phong gọn gàng linh hoạt không giống với những phụ nữ khác, đó là một trong những điểm Thi Dạ Triêu cảm thấy cô không giống như vậy.

Đối mặt chất vấn như vậy, Cố Lạc nhẹ giọng hừ cười, nhéo nơi đó của anh. Đau là nhất định có, nhưng hơn nữa là kích thích, Thi Dạ Triêu khóe miệng tà tà vểnh lên, "Lúc này, mới là Cố Lạc anh biết, phụ nữ ở bên cạnh Er¬ic không nên quá ngốc thiếu tự nhiên như vậy."

Cố Lạc dừng lại, động tác trên tay ngược lại trực tiếp cởi ra thắt lưng của anh cởi quần tây của anh, bàn tay lần nữa đặt lên anh, trong bụng không khỏi cả kinh. Cùng Thi Dạ Triêu mấy lần lăn qua lăn lại trên ga giường, còn không có trực tiếp rõ ràng lấy tay đo đạc qua số đo của anh như vậy, cho nên chân chân thật thật đụng chạm vào nó thì thật lấy làm kinh hãi.

Lúc này, hai người tầm mắt tựa như đọ sức, chưa bao giờ rời khỏi lẫn nhau, biểu tình rất nhỏ trên mặt cô Thi Dạ Triêu thấy rất rõ ràng."Đừng nói với anh em là đang so sánh anh cùng với nó?"

"Thế nào, sợ thua sao?" Cố Lạc cố ý châm chọc.

Thi Dạ Triêu nhất thời liền cười, đem cô lật người đè ở trên giường, tư thế hai người biến thành nam trên nữ dưới."Anh cho là em thông minh, nhưng có lúc phát hiện em cũng rất không có đầu óc, lần này anh cho phép em, nếu như còn để cho anh nghe được câu nói như mới vừa rồi cũng đừng trách anh hôm nay đem em giải quyết tại chỗ, đều là em tự tìm."

Cố Lạc bị anh chẹn họng không phản đối được, tức giận lại đem tiểu Triêu Triêu làm thành nơi trút giận, hung ác nhéo. Thi Dạ Triêu thầm hít một hơi, cúi đầu ở trên gáy cô cắn xuống."Rất tốt, nhớ sức lực vừa rồi của em, đến lúc đó anh sẽ tăng gấp bội trả lại cho em."

Chuyện như vậy Cố Lạc tuyệt đối tin tưởng anh nói được là làm được, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Thi Dạ Triêu chờ cả ngày, bên trong cơ thể bị dục hỏa cuồn cuộn giày vò càng lúc càng khó chịu, châm chọc hỏi: "Chuyện như vậy cũng muốn anh dạy cho em làm như thế nào sao?"

Không ngờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Lạc lại xuất hiện hai mạt đỏ ửng, "Nếu như. . . . . Tôi nói tôi không biết làm chuyện như vậy, anh có hay không bỏ qua cho tôi?"

. . . . . .

. . . . . .

Cô không giống như là đang nói đùa, Thi Dạ Triêu cảm thấy lúc này một chút cũng dám tin tưởng lỗ tai mình, nhưng thân thể cô đã cho đáp án trực tiếp nhất. Tiểu Triêu Triêu tựa hồ đang ở trong lòng bàn tay của cô lại dài một chút, Thi Dạ Triêu dắt tay của cô động qua lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: "Chẳng lẽ Er¬ic mỗi lần đều cầm súng liền ra trận? Nó coi như là đối với em đặc biệt hay là căn bản không thích em phục vụ nó?"

Vấn đề này hỏi ra, Cố Lạc trừng mắt liếc anh một cái, mà Thi Dạ Triêu trong lòng là vô cùng khó chịu. Cảm giác kia đặc biệt kỳ quái, không biết là vui mừng hay là mất hứng, khó có thể phân biệt, định để mặc ình đi theo bản năng đi, để cho cô hơi tăng nhanh tốc độ chuyển động một chút.

"Cầm i ở."

Anh cúi đầu dùng cánh môi ma sát da của cô, bàn tay từ eo thon của cô trượt đi lên, dò vào trên người cô còn mặc áo ngủ méo mó có còn hơn không, ngón tay trước tiên ở bầu ngực cô quét qua mấy lần, sau đó mới từng tấc bò lên, chậm rãi khép lại ngón tay, đem nụ hoa cô giữ trong tay.

Ngực Cố Lạc là anh hài lòng, không biết có phải hay không có liên quan tới việc thường vận động, phát dục tốt vô cùng, cứng rắn lại tràn đầy tính đàn hồi, phụ nữ trẻ tuổi thân thể vĩnh viễn đều là có thể… một kích dấy lên dục hỏa của đàn ông .

Thi Dạ Triêu dời môi xuống dưới, nhẹ cắn xương quai xanh của cô nơi làn da thật mỏng manh, tốc độ của Cố Lạc đã không thể mãn thân dưới anh.

"Nhanh một chút."

Một cái tay của Cố Lạc còn bị anh siết kéo cao, thân thể bị anh đè ép, không có biện pháp chống cự anh đụng chạm. Anh rõ ràng không có cởi sạch cô, áo ngủ thậm chí còn che ở trước ngực cô, nhưng bởi vì anh vê bóp làm cho cô khó thở.

Thi Dạ Triêu đẩy chân cô gác ở bên hông mình ra một chút, thân thể Cố Lạc kéo căng, động tác trên tay ngừng lại.

"Em không muốn động, là muốn để cho anh tới động sao? Thẳng thắn mà nói anh thích lựa chọn thứ hai hơn." Thi Dạ Triêu không ngẩng đầu, mút viên tròn mềm mại trước ngực cô, dùng sức cắn ra một dấu. Cái loại cảm giác ngứa đó khiến Cố Lạc vặn vẹo mấy cái, ngay tiếp theo nắm tiểu Triêu Triêu của anh cũng động mấy cái. Cái khẽ động này không cần gấp gáp, Cố Lạc quên tính nguy hiểm của cái tư thế này, trực tiếp dẫn đến đầu tiểu Triêu Triêu cùng cánh hoa giữa hai chân cô cách vải vóc tiếp xúc thân mật.

Thi Dạ Triêu huyệt thái dương giật giật, cởi áo ngủ của cô trực tiếp ngậm ở hạt ô mai kia, tăng thêm chút sức lực đối với cô, lưỡi nhọn linh hoạt khiêu động ô mai. Cố Lạc phản xạ ưỡn thẳng lưng nhẹ nhàng hô một tiếng, "Thi Dạ Triêu. . . . . ."

Cô nhất định không biết thời điểm này gọi tên anh đối với Thi Dạ Triêu mà nói là bao nhiêu kích thích, Thi Dạ Triêu thẳng đến ô mai lớn lên, lập tức buông ra nơi đó, đổi thành hôn rất sâu ở miệng nhỏ khẽ nhếch của cô, bàn tay cũng không có nhàn rỗi, hạ xuống nới tiểu Triêu Triêu mới vừa hôn qua, khiêu mở vải vóc ngón tay trực tiếp áp lên nhụy tâm, ngón cái nhào nặn viên đậu nhỏ, ngón trỏ lại chui vào cửa ra vào.

Cố Lạc chấn động, nghe Thi Dạ Triêu chống đỡ môi của cô giọng nói nhỏ giọng nhắc nhở: "Cầm chặt anh, động nhanh một chút."

Dứt lời tiếp tục sâu hôn, đốt ngón tay liên tiếp dò vào, rời đi, sau đó lại tăng thêm một ngón, chen đi vào, từ mở rộng thử dò xét tiến vào đến xâm nhập hoàn toàn rồi lại từ chầm chậm đến nhanh chóng khuấy đảo. Cố Lạc trong đầu ong ong nghĩ, cảm thấy cả người lỗ chân lông cũng giãn ra, hoàn toàn không biết muốn làm cái gì, nên làm cái gì, chỉ có thể đi theo tốc độ cùng tiết tấu của anh lấy được khoái hoạt từ anh. . . . . Nhưng cái loại cảm giác đó không thể hình dung từ ngón tay anh chiếm cái nơi kia khuếch tán đến bụng nhỏ, sau đó là toàn bộ thân thể, tích góp từng tí một, đang nổi lên lên men, đạt tới độ cao nhất định thì giống như pháo hoa chợt bay lên không phóng ra một màn hoa mỹ nhất. . . . . .

Thi Dạ Triêu rõ ràng cảm nhận được cô bắt đầu co rút, nơi đó thấm ướt lầy lội hơn kích thích anh, anh trầm eo, khiến tiểu Triêu Triêu lần nữa hôn lên tiểu hoa nhụy, cái loại cảm giác nong nóng lại ẩm ướt lầy lội cùng mềm mại dinh dính làm cho anh cũng sắp điên rồi. Cơ hồ sẽ phá vỡ mà vào trong nháy mắt, nơi đó truyền tới cảm giác bị áp bách khiến Cố Lạc ý thức được cái gì, tay nắm chặt anh, ngăn cản anh tiến vào.

"Lạc, cho anh vào đi. . . . . ." Thi Dạ Triêu ngậm môi của cô khàn giọng dụ dỗ, không tự chủ di động eo chà sát tiểu nhụy của cô.

"Không. . . . . ." Cái tay khác của Cố Lạc trong lúc vô tình đụng phải băng gạc ở trên eo của anh, lý trí bị buộc rút trở về, nhưng căn bản không phát hiện anh đã sớm buông ra tay của cô."Chờ vết thương anh tốt hơn. . . . . ."

Cô thở gấp đem anh lật đè ở trên giường lên, Thi Dạ Triêu ôm hông của cô giữ chặt đầu của cô để cho cô nửa nằm ở trên người mình. Hai người vẫn như cũ hôn đến khó chia lìa, Cố Lạc chủ động cố gắng ra sức giúp anh khơi thông giải trừ dục vọng. Cô mới vừa rồi là nói dối Thi Dạ Triêu, cô không phải rất ít làm chuyện như vậy, căn bản là sẽ không làm, luôn là không nắm giữ được mấu chốt, chọc cho Thi Dạ Triêu không thể nhịn được nữa, chỉ đành phải bao lấy tay của cô làm động tác, cho đến thứ nóng rực gì đó rốt cuộc phóng ra. . . . . .

Môi Cố Lạc bị anh hôn phát đau, may nhờ sức thở của mình cũng không tệ lắm, nếu không sáng sớm bị anh làm cho chết ngạt. Cô chống đỡ vai của anh thở dốc, không chịu ngẩng đầu, chính mình không thể tin được chẳng những giúp anh ta làm loại chuyện khó có thể mở miệng này lại vẫn ở dưới tay anh ta đạt cao triều rồi.

Thi Dạ Triêu hình như còn chê cô không đủ xấu hổ, nhẹ cọ vành tai cô nói: "Tiểu xử nữ, cái tay này của em thật đúng là cầm 'súng' liều, phương diện kỹ xảo còn kém chút, yên tâm, về sau anh có chính là thời gian dạy em."

Cố Lạc biết anh lại đang châm chọc mình kỹ thuật trên giường quá kém, nhưng bản thân mình quả thật không mặt mũi phản bác, tức không nhịn nổi, há mồm hung hăng cắn lên trên vai anh.

38. Chương 38

Thi Dạ Triêu ngày đó đến tột cùng đi nơi nào, anh không có trả lời, Cố Lạc cũng không còn hỏi nữa.

Đêm đó Cố Doãn làm chủ mời mọi người ăn cơm, Cố Lạc mới biết chân tướng, không chỉ là chân tướng anh đi nơi nào, còn có một chân tướng khác.

Lục Kya Việt bên kia ở trường học xảy ra chút chuyện, Cố Lạc không thể tự mình đi, liền bảo Nhan Hạ đi xử lý. Nhưng cô không yên lòng, đợi đến khi Nhan Hạ nói cho cô biết xử lý hoàn tất mới vội vã chạy tới khách sạn .

Cô chậm chạp không xuất hiện điện thoại lại không nhận, Cố Doãn đưa di động hướng trên bàn ném một cái, nhỏ giọng mắng câu. Thi Dạ Triêu liếc mắt cái khuôn mặt thối kia, đem ngón giữa gõ gõ tro thuốc lá, đứng dậy đi tới bên cửa sổ nhìn xuống phong cảnh phía dưới, lấy điện thoại di động ra gửi cho Cố Lạc một tin nhắn.

"Còn chưa có xử lý xong? Chuyện rất phiền toái?"

Cố Lạc lúc ấy mới vừa xuống xe, đã đến lầu dưới khách sạn, vừa đi thật nhanh, trên tay vừa trả lời tin nhắn của anh. Thang máy khách sạn ở một khu vực đơn độc, Cố Lạc mới vừa vượt qua chạm mặt đụng vào một người, điện thoại di động lúc này thoát ra khỏi lòng bàn tay.

Cô phản ứng rất nhanh, mượn vách tường bên cạnh cố gắng nhanh chóng dò tìm về phía trước, duỗi tay ra vững vàng tiếp được, quay đầu lại nhìn người nọ, sửng sốt một chút."Anh trở lại? Không phải ở Miami sao?"

Người nọ chính là Thi Dạ Diễm, lúc hai người chạm vào nhau liền phát hiện là cô, ở lúc cô nhô người ra hết sức theo bản năng bảo vệ cô một tay lôi một cái, đợi cô đứng vững sau đó lập tức nới lỏng ra."Buổi sáng trở về, Cố Doãn hẹn, đẩy không được, ngộ nhỡ cậu ta giận chó đánh mèo em, không có lợi."

Cố Lạc thế mới biết Cố Doãn là cố ý không có nói trước chuyện Thi Dạ Diễm sẽ đến cho cô biết, trên mặt chỉ nở nụ cười châm biếm. Thang máy vừa ở lúc này tới, bịt kín không gian chỉ có hai người bọn họ. Cố Lạc đứng ở bên phải, Thi Dạ Diễm ở bên người cô dựa vào phía sau một chút.

Trên cổ tay Cố Lạc hình như còn có nhiệt độ ngón tay hắn, không dễ dàng phát giác lau một cái, xóa sạch nhiệt độ dễ dàng biến mất. Không khí hơi trầm muộn, Thi Dạ Diễm trước tiên mở miệng."Vết thương khỏi chưa?"

"Vốn là khôi phục cũng không tệ lắm, bởi vì chuyện lần đó hai lần bị thương làm trễ nải chút thời gian, chỉ là bên trong thân thể hắn tốt hơn nữa, giống như súc sinh một dạng tràn đầy năng lực tự lành, không cần lo lắng." Cố Lạc giọng nói ra vẻ thoải mái, còn cười với hắn.

Thi Dạ Diễm nhìn cô, một lát sau mới nói: "Anh là đang hỏi vết thương của em lành chưa."

". . . . . ." Cố Lạc cực kỳ lúng túng, gật đầu: "Tốt hơn rất nhiều."

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu, khóe miệng vẽ ra đường cong , rất biết đường không có nhạo báng lộ vẻ rõ ràng. "Xem ra cùng anh ấy chung sống không tệ."

Cố Lạc vỗ vỗ ót của mình, muốn tìm một cái lỗ để chui vào."Em đề nghị kết thúc cái đề tài này."

Thi Dạ Diễm nụ cười mở rộng, sau lại thu một chút."Evan lần đầu tiên dẫn em đi tìm Hoàng Phủ Triệt, Nguyệt Như thật ra thì đã tìm xong bác sĩ chuẩn bị làm giải phẫu——"

"Em biết rõ." Cố Lạc cắt đứt hắn, "Thi tiên sinh nói cho em biết."

Ý tứ là Du Nguyệt Như lúc ấy ở trong điện thoại cũng chỉ là ngoài miệng cứng rắn, trên thực tế cô một mặt gọi cú điện thoại kia một mặt đang tự mình trên đường đi mời bác sĩ. Hoàng Phủ Triệt không đem Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc mang về, cô lúc ấy liền tức giận bừng bừng rồi, đem hai người đàn ông này chửi mắng một bữa xoay người liền muốn đi tìm nhân vật quan trọng là Thi Dạ Triêu, lại bị Hoàng Phủ Triệt ngăn lại.

“Thương thế của cô ấy em xem qua, trong lòng em có tính toán.”

Du Nguyệt Như trong nháy mắt hiểu ý tứ của hắn, hắn muốn Thi Dạ Triêu đi cầu hắn, như vậy thái tử liền không bao giờ thiếu hắn nữa. Du Nguyệt Như hiểu, nhưng là không thể đồng ý, cùng Hoàng Phủ Triệt tranh cãi ầm ĩ .“Cố Lạc năm đó giúp Er¬ic như thế nào cậu không phải là không biết! Cậu để cho chị như thế nào bắt cô ấy đi uy hiếp Thi Dạ Triêu?”

Hoàng Phủ Triệt biết, hắn và Cố Lạc không có thù, nhưng bọn hắn Hoàng Phủ Gia cùng Thi Dạ Triêu có thù oán.“Em biết chị làm không được, cho nên người ác này để em làm, Cố Lạc là ân nhân người đàn ông của chị, nhưng thái tử là anh em, tiểu Tịch bởi vì Thi Dạ Triêu bị bao nhiêu đau khổ chị không có tận mắt nhìn thấy sẽ không hiểu rõ, nếu như Thi Dạ Triêu đối với Cố Lạc đúng là vượt qua, hắn sẽ tới tìm em lần nữa .”

“Nếu như hắn không đến đây?”

“Em nói rồi mục đích của em không phải đối với Cố Lạc làm gì, em sẽ cứu cô ấy.” Hoàng Phủ Triệt cắn răng, đáy mắt đều là phẫn hận đối với Thi Dạ Triêu.“Chị muốn cho Thi Dạ Triêu vĩnh viễn đều chặn ngang giữa thái tử cùng tiểu Tịch sao?”

Dĩ nhiên không! Nhưng Du Nguyệt Như vẫn như cũ không có biện pháp đồng ý, cho đến khi Hoàng Phủ Triệt bấm số điện thoại của Thi Dạ Diễm, hắn lại cũng không phản đối.

“Anh là lấy Cố Lạc mạo hiểm!”

Thi Dạ Diễm trầm mặc, chỉ dùng một câu nói làm cho cô không có thể nói nữa.“Không xác định được tâm tư thực sự của Thi Dạ Triêu đối với Cố Lạc là như thế nào, như vậy nguy hiểm hơn.”

Trừ Du Nguyệt Như cùng con gái của hắn, trên đời này cũng chỉ có Cố Lạc sẽ khiến không yên lòng rồi, bởi vì biết rõ phần chấp niệm trong lòng Thi Dạ Triêu đối với Chử Dư Tịch, biết rõ Thi Dạ Triêu lòng dạ ác độc, mới càng rõ ràng hơn Cố Lạc so với hắn là tuyệt đối bất đồng.

Một viên đạn uy hiếp, khác nhau xa bản thân uy hiếp đánh không lại Thi Dạ Triêu.

Thời điểm Thi Thác Thần nói rõ những việc này cho Cố Lạc, cô khiếp sợ nói không ra lời.

“Ta không thể khẳng định cảm tình của Evan đối với cháu rốt cuộc là như thế nào, nhưng ít ra ở trong trí nhớ của ta, Evan chưa từng có cầu xin người khác, chưa từng có. Cố tiểu thư, Evan đối với cô, quả thật không tầm thường.”

. . . . . .

Thái độ của Cố Lạc đối với Thi Dạ Triêu quả thật từ khi đó bắt đầu thay đổi, mà cô cũng có thể nhạy cảm phát giác, quan hệ của hai người đang từng bước xảy ra biến hóa. Thật ra thì không chỉ có cô, Thi Dạ Diễm cũng có thể nhòm ngó một ít, khi thang máy đạt tới thì không nhịn được nhắc nhở: “Tuy rằng là như thế, anh vẫn là hi vọng em đối với anh ấy chuẩn bị tâm tư một chút, anh ấy là người làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích, mọi việc luôn có nguyên nhân.”

Cố Lạc gật đầu, “Em biết rồi, yên tâm.”

Bên kia Thi Dạ Triêu vẫn không đợi được tin nhắn hồi âm của Cố Lạc, đang suy nghĩ có lẽ Lục Kya Việt thật sự có chuyện khó giải quyết, đã hơi động muốn tự mình đi qua một chuyến, hai người kia chợt tới. . . . . .

Thi Dạ Diễm dẫn đầu đẩy cửa đi vào, tây trang thẳng thớm rất là đẹp trai cao lớn. Cố Lạc đi theo phía sau hắn, hai người tựa hồ trước khi đi vào đang nói cái gì, bên môi cô còn mang theo vài phần nụ cười, nghiêng đầu nhìn thấy anh, nụ cười kia lập tức liền biến mất không thấy gì nữa.

Cố Lạc nghĩ thầm hỏng rồi, vừa rồi tin tức mới chỉ viết một nửa còn chưa gửi đi rồi. Thi Dạ Triêu giờ phút này suy nghĩ cùng cô hoàn toàn bất đồng, nhất thời bóp chết ý định mới vừa còn chưa có ra quyết định, con thỏ nhỏ chết bầm kia đã xảy ra chuyện gì, có liên quan gì tới anh?

Cố Doãn không có nhiều suy nghĩ như bọn họ, thấy hai người này cùng nhau xuất hiện, nhìn Thi Dạ Triêu một chút, liền cười.“Cùng nhau đến muộn, ý tứ gì?”

"Ở dưới lầu đụng phải, bạn bè em bên kia có chút việc trì hoãn." Nếu là ở bình thường, theo tính tình Cố Lạc chắc chắn sẽ không đối với Cố Doãn giải thích, mặc kệ hắn suy nghĩ lung tung đoán mò. Cô những lời này ngoài mặt là nói cho Cố Doãn, nhưng thật ra là đang nói cho Thi Dạ Triêu nghe, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại không hiểu nổi mình tại sao cho anh ta biết cái này?

Bốn người ăn cơm, ba nam một nữ, theo đuổi tâm tư của mình, sóng lớn gợn sóng, không khí vô cùng vi diệu. Tự tại nhất là Cố Doãn, không tự nhiên nhất chính là Cố Lạc. Đều là người giỏi về nắm cục diện trong tay, không khí tế nhị cũng sẽ không có đề tài, chỉ có Cố Lạc rất ít nói chen vào, yên lặng ăn.

Cô ngồi đối diện Thi Dạ Triêu, đến cơm cũng ăn khó chịu, bởi vì ánh mắt Thi Dạ Triêu—— cả đêm cũng không có nhìn qua cô!

Cố Lạc lực chú ý đều ở bên Thi Dạ Triêu, thời điểm chợt nghe Cố Doãn nói tên mình mới chuyển trở lại, ngẩng đầu vẻ mặt mờ mịt, "Cái gì?"

Cố Doãn lại là trên mặt mang theo nụ cười nhạo báng, dùng khăn ăn lau khóe miệng."Em còn không biết cố chủ thuê anh đi biên cảnh cướp hàng của Evan là ai chăng?"

Thi Dạ Triêu vẫn không có nhìn cô, chuyên tâm thưởng thức rượu đỏ, giống như chủ đề quan trọng như vậy cùng anh căn bản không quan hệ. Động tác Cố Lạc cắt thịt bò bít tết hung dữ hơn, "Không lạ gì biết."

Cố Doãn liền cười ra tiếng, trước mặt mọi người phá đám: "Nếu không lạ gì biết em còn cố ý dùng tiền từ anh đây mua tên tuổi cố chủ? Đây chính là khoản không nhỏ." Hắn nói số tiền, Thi Dạ Diễm dừng lại, ngẩng đầu, lặp lại một lần nữa, từ chỗ Cố Doãn lấy được khẳng định, lúc này mới mang theo ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía Cố Lạc.

"Em cần khoản tiền kia là vì chuyện này?" Hắn lại nhìn một chút người đàn ông một bên thảnh thơi không lo lắng, "Chẳng lẽ Evan không có nói cho em biết, chuyện lần đó là anh ấy một tay bày kế?"

Cố Lạc dao ăn trong tay thiếu chút nữa không có bắt được, vẻ mặt kinh ngạc, hướng Cố Doãn chứng thực."Là như thế này?"

Cố Doãn nhún vai, cam chịu. Cố Lạc đầu óc ông ông một tiếng, bị trêu cợt tức giận xông tới, đưa tay đem rượu đỏ trong tay Thi Dạ Triêu giành lại, chất vấn: "Người cố chủ kia là anh? Anh thuê người làm động tĩnh lớn như vậy cướp đồ đạc của mình?"

Thi Dạ Triêu lúc này mới cho cô một lần nhìn thẳng trong tối nay, môi mỏng vén lên."Không được?"

Cố Lạc hí mắt, ngược lại hỏi Thi Dạ Diễm."Anh cũng biết?"

Thi Dạ Diễm thừa nhận, "Nhưng chuyện này không quan hệ với anh."

"Tất cả các ngươi đều biết, chỉ có tôi giống như kẻ ngu——"

"Em không có hỏi anh, hơn nữa anh không biết Cố Doãn bảo em đi rồi." Thi Dạ Diễm giải thích.

Cố Lạc nghiến răng: "Thời điểm em vay anh tiền làm sao anh không nói!"

Thi Dạ Diễm bất đắc dĩ, "Anh làm sao biết em là bởi vì chuyện này vay tiền?"

Lần này đến phiên Cố Doãn kinh ngạc, nét mặt hết sức buồn cười: "Khoản tiền kia, là từ chỗ Er¬ic mượn hay sao?"

"Các người—— vô sỉ khốn kiếp! Như vậy chơi rất vui?" Cố Lạc đem cái ly hướng trên bàn nặng nề đặt xuống, chợt đứng dậy quay đầu liền đi.

Cố Doãn đối với cô phát giận hoàn toàn không quan tâm, vừa cười vẫn không quên ở phía sau hỏi cô: "Ăn no chưa?"

Lấy được trả lời chỉ có một chữ của Cố Lạc: "Cút!"

Chờ Cố Lạc sập cửa đi ra ngoài, Thi Dạ Triêu mới hỏi Thi Dạ Diễm: "Cô ấy trả chú tiền chưa?"

Thi Dạ Diễm lắc đầu, "Em không yêu cầu cô ấy trả lại."

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt hừ một tiếng.“Ngày mai anh sẽ bảo 72 đem chi phiếu đưa qua, trả cho chú gấp đôi.”

Cố Doãn khiêu cao lông mày, “Cái này có cần thiết sao? Cô ấy chính là dùng giá tiền gấp đôi muốn mua tên của anh.” Hai lần giày vò như vậy, hắn và Thi Dạ Diễm là kiếm, Thi Dạ Triêu nhưng thua lỗ không ít.

“Có.” Thi Dạ Triêu đứng dậy, lững thững đi theo ra ngoài.

Cố Lạc không có lái xe tới, cố tình thời gian này địa điểm này lại không dễ bắt xe, Thi Dạ Triêu lúc đi ra rất dễ dàng tìm được cô. Xe của anh dừng ở phía trước Cố Lạc “Đi đâu, anh đưa em.”

“Cút xa một chút!” Cố Lạc tức giận mắng một câu, xe cũng không đợi nữa, đạp giày cao gót đi.

Thi Dạ Triêu cầm tay lái nhìn chăm chú bóng lưng của cô một lát, không biết thế nào tâm tình lại tốt một chút, xuống xe đi theo phía sau cô.“Tức cái gì?”

“Cố Doãn cũng không nói cho anh biết em mua tên tuổi cố chủ, anh càng không biết chuyện em mượn tiền của Er¬ic, không tính là lừa em.”

Anh càng nói như vậy, Cố Lạc đi càng nhanh, như vậy gót giày vừa mỏng lại cao, Thi Dạ Triêu nhìn cũng kinh hãi, đi nhanh mấy bước túm lấy cô.“Tiền anh cho Er¬ic rồi, sau đó nói cho anh biết em rốt cuộc tức cái gì? Anh mới biết dụ dỗ em.”

Cố Lạc chán ghét hất anh ra: “Ai bảo anh dụ dỗ?”

“Dụ dỗ phụ nữ của anh không cần ai bảo.”

Cố Lạc cười nhạo, “Tôi làm sao lại thành phụ nữ của anh rồi hả ? Ngủ qua mấy lần mà thôi, hơn nữa mỗi lần đều có nguyên nhân! Hoặc là tôi uống say, hoặc là anh cưỡng ép tôi, lại có lần là chúng ta bởi vì Kya Kya đạt thành giao dịch không công bằng, không có một lần là ở dưới tình huống bình thường xảy ra! Cầu xin anh đừng tự mình cảm thấy tốt đẹp!”

Cô rống lên một tràng, Thi Dạ Triêu chỉ nhàn nhạt câu nói đầu tiên làm cô nghẹn họng.“Có thể, nhưng em có phải hay không quên chúng ta đã đính hôn rồi hả?”

“Tôi, không, thừa, nhận! Tôi, cự, tuyệt!”

Thi Dạ Triêu câu môi, đối với lời cô nói ngoảnh mặt làm ngơ.“Cố tiên sinh cùng ba anh đã thương lượng qua hôn lễ ở sáu tháng sau cử hành, ngày anh xem, cũng tạm được, kiểu dáng thiệp mời đã làm trước đó, anh đã đưa cho Er¬ic một cái rồi, về phần lễ phục áo cưới, qua một thời gian ngắn cũng có thể mời nhà thiết kế rồi, thời gian đầy đủ chút, đến lúc đó mới sẽ không luống cuống tay chân.”

Cố Lạc nửa ngày mới tiêu hóa được những tin tức này, thì ra là cái ngày đi vắng kia là đi đưa thiệp mời cho Thi Dạ Diễm! Cô hít sâu một hơi, cắn răng hỏi: “Anh cứ như vậy muốn kết hôn với tôi?”

Thi Dạ Triêu một tay nhẹ nhàng nắm được cằm nhỏ của cô, “Em cứ như vậy không muốn gả cho anh?”

“Đúng!”

“Vậy anh và em đáp án dĩ nhiên là giống nhau.”

“Thi Dạ Triêu!”

“Không cần gọi lạnh nhạt như vậy, Evan là được rồi.”

“Tôi có con trai anh quên sao?”

“Em lại không có ý định công khai nó, anh không quan tâm.”

“Tôi không yêu anh!” Cố Lạc không nhịn nổi, sắp rống lên rồi.

Thi Dạ Triêu tư thái thủy chung nhẹ nhàng: “Em lại cần anh.”

Cố Lạc lần nữa hít sâu, “Anh cũng không thích tôi!”

Thi Dạ Triêu lặng yên một chút, nụ cười yếu ớt trở nên ý vị không rõ, con mắt sắc sâu nồng: “Một điểm này, chúng ta có thể thử thí nghiệm một chút.”

39. Chương 39

Thử nhìn một chút lời như thế rất khó nghĩ đến từ trong miệng Thi Dạ Triêu nói ra, Cố Lạc nhìn anh nửa ngày, không muốn biết tiếp theo thế nào. Thi Dạ Triêu nhân cơ hội đem tay nhỏ bé của cô nắm ở trong tay, lôi đi trở về.

Cố Lạc giãy giãy, Thi Dạ Triêu tăng thêm chút sức lực nắm tay.

"Thi Dạ Triêu."

"Anh không có nói đùa."

Thi Dạ Triêu cũng không quay đầu lại cho cô đáp án, Cố Lạc mở miệng lại đóng lại, cũng liền theo anh đi. Trở lại trước xe, Thi Dạ Triêu mở cửa xe ghế trước, rất lịch sự dùng tay làm dấu mời. Cố Lạc vẫn là một bộ dáng vẻ kháng cự, Thi Dạ Triêu cũng không gấp, một tay chống cửa xe rất có kiên nhẫn đợi cô.

Cố Lạc hai cánh tay để ngang trước ngực, cằm nhỏ khẽ nhếch."Tôi tại sao phải lên xe của anh?"

"Giường của anh em đều dám lên, xe của anh em lại không dám lên?"

". . . . . ."

Cố Lạc buông cánh tay xuống quay người liền đi, Thi Dạ Triêu sớm đoán được, không nói hai lời một tay kéo cô trở về nhét vào trong xe, "phanh" đóng cửa xe trở lại chỗ tài xế ngồi.

"Tôi thì chưa từng thấy qua anh ra vẻ đàn ông đạo mạo như vậy, nhìn bộ dáng là người khiêm tốn, thật ra thì chính là một người thô lỗ khốn kiếp." Cố Lạc ném lại cái mặt thối.

Thi Dạ Triêu nịt dây an toàn: "Cũng xem đối với người nào, anh nói rồi loại người phụ nữ như em chính là muốn người khác ép buộc em đối với em thô lỗ em mới có khoái cảm."

"Tôi cũng không phải là ti tiện!"

"Đây là loại bệnh, anh có thể trị em."

Cố Lạc văng tục một câu đáp lễ, hung tợn kéo dây nịt an toàn, Thi Dạ Triêu nghiêng đầu không tiếng động cười."Vẻ mặt của em bây giờ, giống vẻ mặt Cố Doãn khi em không có tới như đúc."

"Đừng nói với tôi về hắn!"

Cố Lạc sặc trở về, dọc theo đường đi cũng không chịu nói một câu với anh. Thi Dạ Triêu vừa lái xe vừa từ kính chiếu hậu liếc cô, xem ra quả thật tức giận không nhẹ, suy nghĩ một chút, tìm địa phương ven biển dừng xe lại. Xe mới vừa tắt, Cố Lạc đẩy cửa xe ra liền xuống xe.

Buổi tối gió biển Vancouver có chút lạnh, Cố Lạc quần áo quấn chặt đứng ở trước xe, cả người tản ra khí thế người lạ chớ động vào. Thi Dạ Triêu tay châm lửa đốt điếu thuốc dựa vào trước xe, "Anh giúp em hạ hoả?"

Cố Lạc lườm anh một cái, đưa tay rút lấy điếu thuốc của anh."Anh và Cố Doãn tính toán điều gì, kết bè trêu chọc tôi?"

Hành vi lớn mật như thế, Thi Dạ Triêu nhớ không rõ đây là lần thứ mấy rồi."Không phải đùa bỡn em…đồ bọn em muốn đã nghiên cứu tiến hành đến hai giai đoạn cuối cùng, vẫn có người ý đồ bất chính, còn có người muốn hủy diệt phần thiết kế này, anh không muốn bị quấy rầy không thể làm gì khác hơn là để Cố Doãn phối hợp với anh diễn xuất, khiến ngoại giới cho là cái đó đã không có ở trên tay anh rồi."

Cố Lạc trừng tròng mắt, Thi Dạ Triêu thẳng thắn nói: "Tin tưởng anh, chuyện này không có nhiều người biết, người biết càng ít càng an toàn."

"Diễn thật sự là rất giống! Ngay cả tôi cũng lừa gạt." Cố Lạc nghĩ tới mình giống như tên hề ở chỗ Cố Doãn muốn tên tuổi cố chủ liền giận dễ sợ.

Gió biển thổi hàng loạt, Cố Lạc kéo lại quần áo, Thi Dạ Triêu kéo cô vào trong ngực, "Anh cũng là vừa mới biết Cố Doãn nói sự kiện kia, có thể lớn mật suy nghĩ một chút, là bởi vì em đã sớm bắt đầu lo lắng cho anh mới có thể làm như vậy hay không? Nếu như chuyện lần này không phải là một tay anh bày kế mà là có người khác gây nên, em muốn đi vì ta đòi công đạo sao?"

Cố Lạc hứ anh một cái, hết sức không thành thật kéo ra khoảng cách, rồi lại bị Thi Dạ Triêu túm về trong lòng, tay nhỏ bé chỉ đành phải để ngang trước ngực anh."Anh cho dù muốn chết cũng phải chết ở trên tay Er¬ic, tôi là đang thay Er¬ic bảo vệ cơ hội này, nếu không ai sẽ quản anh chết sống?"

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt "À" một tiếng, hơi tiếc nuối: "Thì ra là chuyện K.K cùng Hổ Sa lần trước, em bảo vệ anh như vậy cũng là vì Er¬ic."

Lời Cố Lạc muốn mắng anh cũng đã chuẩn bị xong, lại phát hiện lời đến khóe miệng nói không ra. . . . . Sự kiện K.K, cô lúc ấy trong đầu hoàn toàn không có nghĩ đến Thi Dạ Diễm, cô cũng không muốn phủ nhận, nhưng là cô xác định mình khi đó là vì an nguy của hai người Thi Dạ Triêu cùng Lục Kya Việt.

Cô không nói lời nào, Thi Dạ Triêu khẽ cười một cái. Anh lại không phải người ngu, nhìn được cô ngay lúc đó lo lắng nóng lòng là xuất phát từ chân tâm."Kya Kya đã xảy ra chuyện gì? Cần anh ra mặt không?"

"Không dám làm phiền ngài đại giá, chuyện con tôi tôi sẽ xử lý."

Thi Dạ Triêu xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Không cần thiết phân chia rõ ràng với anh như thế, nó cũng sẽ là con anh."

Cố Lạc tâm run lên, ngước mắt nhìn vào trong mắt của anh. Ý tứ cô tìm tòi nghiên cứu rõ ràng như vậy, Thi Dạ Triêu nhíu mày, nghe Cố Lạc nói: "Thi Dạ Triêu, tôi cảm thấy. . . . . Tôi bỗng nhiên không biết anh."

Thi Dạ Triêu cười: "Chờ thời điểm em 'biết' anh nói không chừng sẽ di tình biệt luyến yêu anh đấy."

Cố Lạc hừ lạnh, "Trừ phi chờ tôi chết."

. . . . . .

Bởi vì chuyện mất mặt ở trước ba người đàn ông, Cố Lạc vẫn chưa cho Cố Doãn sắc mặt tốt, thiếu đạo đức nhất đúng là hắn. Sau khi Cố Doãn rời khỏi Vancouver, Cố Lạc cũng nhanh chóng mua vé máy bay trở về nước M, cùng Dr. J đặt trước thời gian lần nữa làm kiểm tra. Trước khi đi một đêm kia, Cố Lạc thu thập hành lý đơn giản một chuyến, lại chuẩn bị xong quần áo của Lục Kya Việt trong hai tuần tới, một bộ một bộ treo vào tủ của cậu.

Cố Lạc ở trên băng ghế đánh giày da cho cậu, liên miên bất tận dặn dò Lục Kya Việt đã có thể thuộc làu lời nói.

Lục Kya Việt lúc đầu đang làm bài tập ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, đến cuối cùng mới có chút không bình tĩnh."Mẹ còn lo nghĩ như vậy, sẽ rất nhanh già, mẹ biến thành lão thái bà con liền mặc kệ mẹ."

Cố Lạc gõ cậu một cái, làm bộ bi thương than thở: "Chờ mẹ biến thành lão thái bà, con nhất định không sẽ quản mẹ, Trung Quốc có câu ngạn ngữ, cưới vợ quên mẹ."

"Hừ." Lục Kya Việt rầu rĩ, "Chỉ sợ có người có đàn ông liền quên con trai."

Mùi dấm chua này chọc cười Cố Lạc, lấy tay xoa đôi giày da của cậu một chút, chế nhạo cậu: "Ơ, nếu như con sợ, về sau phải tốt với mẹ một chút, tránh ẹ thật sự không nhớ con, cùng đàn ông sống qua ngày."

Lục Kya Việt dừng bút lại nhìn cô một cái, lại tiếp tục cúi đầu vào đề toán.

Hai mẹ con cãi vã như vậy cũng là chuyện thường xảy ra, tên tiểu tử này lần chiến đấu này sức lực rõ ràng chưa đủ, Cố Lạc kỳ quái, úp sấp trước bàn học của cậu gõ cái đầu nhỏ của cậu một cái hỏi cậu tức giận có phải không. Lục Kya Việt không nói, giống như hồ lô nhỏ.

Cố Lạc hỏi không được cái gì, liền đến một gian phòng khác đi làm vận động. Trên vai cô dấu vết vết thương đạn bắn vẫn còn rất rõ ràng, sợ Lục Kya Việt nhìn thấy, Cố Lạc lấy lý do sợ âm nhạc ầm ĩ cậu làm bài tập đóng cửa lại, cũng vì vậy, không nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Lục Kya Việt từ cửa sổ thấy rõ người ở bên ngoài gõ cửa, do dự một chút, giùng dằng đi mở cửa.“Cô ấy không ở nhà.”

Thi Dạ Triêu nơi nào tin, xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, lửng thửng đi vào, tầm mắt quét một vòng, nghe thấy trong phòng Cố Lạc truyền ra tiếng nhạc, lại nhìn Lục Kya Việt một chút.“Nghe nói cháu lại đánh nhau với người khác?”

Lục Kya Việt không lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh mang tiêu chí dĩ bất biến ứng vạn biến. Ánh mắt xẹt qua vết bầm tím bên trên thái dương cậu, Thi Dạ Triêu lại hỏi: “Thua hay thắng?”

“. . . . . .”

“Lại thua rồi.”

Thi Dạ Triêu nói chắc chắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Kya Việt không được tự nhiên.“Bọn họ. . . . . Nhiều người.”

“Mấy?”

“Bốn.”

“Mới bốn, có phần thắng.” Thi Dạ Triêu hơi dừng lại: “Nếu như học một chút công phu của mẹ cháu.”

“Cô ấy không dạy cháu.” Lục Kya Việt có chút buồn bực, một lát sau lại đem tầm mắt hướng tới anh, có chút muốn nói lại thôi.

Thi Dạ Triêu đoán được ý đồ của cậu, nhưng khí định thần nhàn chính là khiêu đầu mi không nói.

Cố Lạc vì để cánh tay khôi phục huấn luyện một thân đổ mồ hôi, khi tắm nhớ tới lời Dr. J nói, suy nghĩ mình rốt cuộc chỗ nào có vấn đề. Tiếng nhạc mở lớn, cô không nghe thấy âm thanh Thi Dạ Triêu lặng lẽ tiến vào, đợi cô cả người ướt dầm dề quấn khăn tắm ra ngoài mới phát hiện trong nhà nhiều hơn một người đàn ông, sợ hết hồn.

“Sao anh lại tới đây?”

“Ngày mai em không phải là muốn đi sao?” Thi Dạ Triêu buông tạp chí trong tay, thấy bức tranh mỹ nhân đi tắm, giơ tay lên kéo kéo cà vạt ngoắc cô tới đây.

Cố Lạc vừa nhìn nụ cười trên mặt anh cũng biết lòng anh tâm địa bất chính, “Anh đừng làm loạn!”

“Tuyệt đối không làm loạn.”

Thi Dạ Triêu kéo qua cô liền cúi đầu muốn hôn, hai người lôi lôi kéo kéo đổ về trên giường.

Cố Lạc lại bị anh đè giày xéo một phen, chuyện quá phận thật sự cũng không làm cái gì. Thi Dạ Triêu quần áo xốc xếch, đem cô nửa ôm vào trong ngực hôn, vuốt.

Mà Cố Lạc chỉ có thể lôi kéo khăn tắm che kín mình, bất đắc dĩ giãy giụa nhìn trần nhà, cảm thấy loại quan hệ tế nhị này giữa hai người cô càng ngày càng không khống chế được rồi. Nếu đổi lại là tình nhân bình thường, giờ phút này coi như không phải lời ngon tiếng ngọt ít nhất cũng sẽ là nồng tình mật ý, mà bọn họ như vậy, coi là cái gì đây?

Trên người cô có nước, cũng lây ướt áo sơ mi Thi Dạ Triêu, còn có băng gạc ở chỗ thương thế của anh. Chờ anh “Hưởng thụ” đủ rồi, mới nằm ở nơi đó chỉ chỉ vết thương của mình muốn cô xem xét. Cố Lạc nhân cơ hội túm lấy bộ quần mặc vào, nút áo còn chưa có cài xong liền bị kéo trở về.

Cô cẩn thận vạch băng gạc, nhìn kỹ một chút, ban đầu miệng vết thương lớn kinh khủng như vậy đã khép không ít.“Hổ Sa bên kia đầu mối đứt, hoàn toàn không có biện pháp tra được là ai ở phía sau màn chỉ điểm sao?”

“Cũng không phải là không có biện pháp.” Thi Dạ Triêu chống đầu nghiêng người nằm, vuốt làn da non mịn trơn nhẵn trên đùi cô.“72 bên kia đã có chút đầu mối, còn cần một đoạn thời gian.”

Cố Lạc nhìn anh một cái, Thi Dạ Triêu cũng nhìn cô, chờ cô đặt câu hỏi, ai ngờ Cố Lạc cuối cùng lại cái gì cũng không nói.“Em không hỏi anh tại sao lần trước gạt Cố Doãn chuyện này?”

"Không muốn hỏi, tôi mới không muốn quản các anh nhiều chuyện như vậy." Cô đem băng gạc lần nữa đắp lên: "Vết thương khôi phục không tệ, hai tuần lễ nữa sẽ không vấn đề."

"Hai tuần lễ nữa, em cũng nên trở lại."

Thi Dạ Triêu có điều ngụ ý, con ngươi sáng lên, nhìn thấy Cố Lạc tâm cũng luống cuống.

Thi Dạ Triêu sẽ không qua đêm ở nơi này, chiếm đủ tiện nghi rồi liền chuẩn bị trở về, trước khi đi nhớ ra cái gì đó, nói với cô: "Về sau lại có cần cái gì, tỷ như chuyện vay tiền vậy, nhớ tới tìm anh, Er¬ic không còn xen vào bất cứ chuyện gì của em nữa."

Lại nói cái chuyện mất mặt đó, Cố Lạc dĩ nhiên tính khí không có tốt."Anh lại nói loạn gì với anh ấy rồi hả ?"

"Cũng không có nói gì." Thi Dạ Triêu cười đến nửa thật nửa giả: "Anh chỉ nói Cố Lạc về sau anh quản, đó là chị dâu tương lai chú, mặc kệ các ngươi trước từng có cái gì, bây giờ bắt đầu phải giữ vững một khoảng cách."

"Hèn hạ." Cố Lạc nghiến răng, hí mắt trừng, "Anh cứ như vậy hi vọng giữa tôi cùng Er¬ic từng có cái gì?"

"Chẳng lẽ không có sao?" Thi Dạ Triêu buồn cười hỏi ngược lại.

Cố Lạc mím môi không nói, đẩy anh ra đến ngoài cửa, trực tiếp té tới cửa.

Giữa cô và Thi Dạ Diễm, từng có cũng chỉ là một lần kia, quá lâu, lâu đến mức cô căn bản không nhớ cảm giác lần đó. Nhưng là đối với trí nhớ đêm đầu kia của cô, Cố Lạc cũng đã cố ý đi quên mất.

Nhưng là có một số thứ thủy chung ở đáy lòng cô, tỷ như ánh mắt của hắn ở trong ánh sang hơi tối, tay của hắn, lực đạo mạnh mẽ của hắn. . . . . .

Nhan Hạ nói, người đàn ông đầu tiên của mỗi cô gái luôn làm cho các cô khắc ghi, là đặc biệt. Cố Lạc cố ý không muốn đem chuyện này cùng chuyện cô yêu Thi Dạ Diễm gắn liền với nhau, nhưng tóm lại là không thể làm đoạn ký ức này hoàn toàn biến mất .

Nhưng là sau lại một lần Cố Lạc chợt bi ai phát hiện, cái người cô vẫn cho là. . . . . Lại bị cô nghĩ sai nhiều năm như vậy.

Nếu như nói, Lục Kya Việt là quà tặng tốt nhất số mạng cho cô. Như vậy, Thi Dạ Triêu chính là đền bù nặng nhất trời cao cho cô ở trong cuộc đời không hoàn chỉnh, thiệt thòi trầm trọng nhất.

40. Chương 40

Cố Lạc xuống máy bay, không ngờ sẽ có người đến đón mình. Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác ngắn vạm vỡ ngụy trang đứng trong đám đông đặc biệt lớn, Cố Lạc liếc mắt liền thấy Từ Ngao, giơ tay vẫy vẫy. Từ Ngao vẻ mặt lạnh lùng gặp mặt Cố Lạc mới hơi có chút dãn ra, lộ ra một đường cong hơi nhỏ. Ghế trước Ace vốn là đang bắt chuyện cùng hai vị nữ sĩ xinh đẹp, xa xa thấy Cố Lạc trực tiếp quăng cái hôn gió xa cách, hai người phụ nữ kia thấy thế không thể làm gì khác hơn là tránh ra.

Từ Ngao nhận lấy rương hành lý của cô hướng chỗ ngồi sau xe ném một cái, quan sát cô mấy lần. Cố Lạc nhướng mày, lưu loát lật người ngồi vào phía sau."Làm sao biết chuyến bay lần này của tôi?"

"Cố Doãn nói." Từ Ngao khởi động xe, một cước đạp chân ga rời đi.

Ghế trước Ace hai cánh tay khẽ chống, cũng nhảy đến chỗ ngồi phía sau, châu đầu ở trên người Cố Lạc tựa như chó hít hà. Cố Lạc làm theo ngửi mình một cái, không hiểu."Thế nào? Trên người tôi có mùi vị gì?"

"Vị đàn ông." Ace nhàn nhã chống đầu, đẩy kính râm một cái, biết rõ còn hỏi."Trên người cô có tư vị đàn ông, trong khoảng thời gian này cùng ai quấn lấy nhau đi?"

"Này còn phải hỏi?" Từ Ngao gia nhập vào phe cánh nhạo báng.

Cố Lạc bị nói có chút chột dạ, đá Ace xuống."Ít nói nhảm, tôi ngược lại thật ra từ xa đã ngửi được hai người các ngươi phát mùi vị con mẹ nó luôn quá lẳng lơ."

Ace lại lộ ra nụ cười cực kỳ không biết xấu hổ."Xem ra Boss bình thường quan sát tôi rất tỉ mỉ, cũng biết tôi lúc cợt nhả phát ra mùi gì."

Ace vẫn chính là quả vui vẻ của mọi người, Cố Lạc cũng bị hắn chọc cho bật cười, đã lâu không có ở cùng nhau, giờ phút này lại cũng có chút nhớ nhung."Đừng gọi tôi là Boss nữa, Cố Doãn sẽ mắng anh."

Cố Doãn nói rút lui cô không phải tùy tiện nói một chút, trách nhiệm nặng nề của đội trưởng Athena lần nữa trở về trên người Từ Ngao. Cố Lạc không quan tâm cái này, ban đầu đem chức đội trưởng cho cô nhưng mà cũng chỉ là cố ý hướng trên người cô gây áp lực, nhắc nhở cô làm con gái Cố gia nên gánh nổi trách nhiệm. Mọi người ngoài miệng gọi cô là Boss, nhưng mà ở trong lòng của cô và đội viên của hắn, đội trưởng Athena chân chính vẫn luôn là Từ Ngao.

Cố Doãn chỉ để cho Từ Ngao tới đón cô, cũng không có nhất định phải trực tiếp đưa cô về nhà, Từ Ngao liền tự chủ trương mang cô về căn cứ. Bởi vì thời gian kế tiếp Cố Lạc đều chỉ phụ trách an toàn của Thi Dạ Triêu, căn cứ trình tự bàn giao công việc tốn mất mấy ngày. Ngày đó cô rời khỏi căn cứ trong lòng cực kỳ không đành lòng, ngồi trên xe quay đầu lại nhìn cửa chính căn cứ trong tầm mắt càng ngày càng nhỏ nói một câu không đầu không đuôi: "Cảm giác lần này rời đi, không biết lúc nào mới có thể trở lại nữa."

Từ Ngao lúc này vỗ đầu của cô."Xúi quẩy, đối tượng nhiệm vụ là Thi Dạ Triêu dù sao cũng tốt hơn là Tác Nhĩ."

Cố Lạc xoa xoa đầu, buồn bực một lát."Có lẽ còn không bằng Tác Nhĩ đâu, ông ta nhiều nhất là một lão sắc quỷ thôi."

"Tôi không tin cô thật sự như vậy nghĩ, Tác Nhĩ đó, tôi thật sự là gặp một phiền phức."

Cố Lạc cười, khó có được Từ Ngao cũng có người đáng ghét.

"Có chuyện trước kia tôi không nói với cô, Cố Doãn luôn mật thiết cùng hắn lui tới, thuộc hạ của Tác Nhĩ có người gây bất lợi cho hắn cố gắng soán vị cũng là Cố Doãn biết trước tin tức, chúng ta lần đó đi cứu hắn cũng là Cố Doãn sáng sớm mới nói cho tôi kế hoạch, những thứ này mặc dù không thể trực tiếp chứng minh vấn đề gì, nhưng hai người này hợp lại dù thế nào cũng sẽ không phải chuyện gì tốt, cô cẩn thận một chút." Cố Doãn có ý định với Cố Lạc, Từ Ngao đã sớm biết, cho nên mới cho rằng cô sống ở bên cạnh Thi Dạ Triêu có lẽ sẽ an toàn hơn so với ở lại Athena.

Cố Lạc cảm thấy việc đời thật là kỳ diệu, không ngờ lại cũng sẽ có một ngày như thế, với cô mà nói nơi an toàn nhất có thể tin lại là bên người Thi Dạ Triêu.

Lúc Từ Ngao đưa Cố Lạc về nhà Cố Doãn cũng không ở nhà, chỉ nghe người giúp việc nói hắn đang bồi một khách nhân quan trọng vài ngày không có trở lại. Vừa vặn đến ngày giỗ của Cố phu nhân cùng con thứ Cố Thanh mất sớm, Cố Bạch Bùi từ châu Âu trở lại, mang cho cô một đống quà tặng. Hai người kể từ lần đó bởi vì chuyện kết thân cãi nhau một trận nên sau đó có rất ít cơ hội gặp mặt lại. Cố Bbạch Bùi biết trong lòng cô bất mãn, lần này ngược lại thấy vẻ mặt ôn hòa không có nhắc lại sự kiện kia, hai cha con cô khó có được có thời gian chung đụng, Cố Lạc cũng liền đem lời nói tạm thời đè ép.

Liên tiếp mấy ngày, Cố Lạc cũng không tìm được cơ hội gặp Dr. J.

Ngày giỗ ngày đó, Cố Lạc theo ba và anh đi tế Cố phu nhân cùng Cố Thanh. Lần đầu tiên cô tới Cố gia đã từng đến nơi này, nhưng lúc đó cô tuổi còn nhỏ quá không có quá nhiều trí nhớ. Trên mộ bia là hình Cố phu nhân lúc tuổi còn trẻ, bộ dạng Cố Thanh cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi.

Cố Doãn một bộ tây trang đen đứng ở trước mộ Cố Thanh, một cái tay khoác lên trên vai Cố Lạc, vẻ mặt nghiêm túc ở trước mặt Cố phu nhân."Nói mấy câu với nhị ca em, nếu nó còn sống, nhất định sẽ che chở em không để cho anh có cơ hội khi dễ em."

Cố Lạc đối với Cố Thanh thật sâu bái một cái, "Em tin tưởng nhị ca ở trên trời cũng sẽ che chở cho em."

Cố Doãn vẫn cười khẽ, mang theo vài phần giễu cợt.

Nửa đêm, có người gõ cửa phòng Cố Lạc, dĩ nhiên là Cố Doãn. Hắn là ở bên ngoài uống rượu, một thân mùi rượu cùng khuôn mặt tràn đầy men say, đẩy cô ra thẳng tắp xông tới, đem áo khoác tây trang ném lung tung ở một bên đi vào phòng tắm, rửa mặt mới ra ngoài.

Cố Lạc đang dọn dẹp quần áo hắn mới vừa tùy tiện bỏ lại, cầm ly giải rượu cho hắn. Cố Doãn không có nhận, liền ở trên tay của cô uống, khi cô xoay người lại ôm lấy cô, đầu đặt ở sau gáy cô.

"Em mỗi lần trở lại, anh đều nghĩ tới sẽ không để cho em rời đi, nhưng cơ hồ mỗi lần đều là anh đuổi em đi."

Cố Doãn uống rượu không thể tùy ý chọc giận, Cố Lạc kéo kéo tay hắn vòng ở bên hông của mình."Trở về tắm, sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Cố Doãn nơi nào sẽ buông tay, nhỏ giọng nỉ non tên của cô. Nhìn dáng dấp hắn là không chịu đi rồi, Cố Lạc nâng hắn đến bên giường để cho hắn nằm xuống, cởi giày da của hắn đắp chăn, muốn rời khỏi đem gian phòng tặng cho hắn. Cố Doãn nhắm mắt lại tinh chuẩn bắt được cổ tay của cô, "Ngủ cùng anh một đêm."

Cố Lạc đối với loại yêu cầu này của hắn đã sớm không có phản ứng gì, tách ra ngón tay của hắn.

"Anh bảo đảm không động vào em." Cố Doãn kéo cô gần hơn, mở ra cặp mắt tràn đầy men say."Khi em còn nhỏ anh không có dụ dỗ em ngủ."

"Khi còn bé anh cũng sẽ không đối với em như vậy." Cố Lạc lắc đầu một cái, bình tĩnh nói: "Bây giờ đã không phải khi còn bé rồi, em đã trưởng thành."

Tiếng nói hạ thấp, trong lúc nhất thời rất an tĩnh, đè nén an tĩnh. Cố Lạc âm thầm đề phòng, Cố Doãn bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, tay như cũ không chịu buông ra. Như thế trong nháy mắt, Cố Lạc cơ hồ cho là hắn sau một khắc sẽ mở miệng van xin cô lưu lại, vậy mà cuối cùng Cố Doãn chỉ là lần nữa đóng lại cặp mắt, nhưng vẫn nắm tay của cô.

Cố Lạc đứng tại chỗ hồi lâu, biết Cố Doãn giống như là đã đã ngủ, cô thử rút cổ tay về, đáng tiếc Cố Doãn cho dù là đang ngủ cũng lấy tư thái kiềm chế đối với cô. Không biết vì sao, Cố Doãn như vậy không khỏi làm cho người ta đem yếu ớt và đáng thương cùng hắn liên lạc ở cùng một nơi. Cố Lạc do dự, sau đó ngồi trở lại bên giường, thu chân tập trung ở hai đầu gối mặc kệ hắn.

Rất nhiều năm trước kia một đêm dông tố, Cố Lạc mới mấy tuổi bởi vì sợ tiếng sấm ôm búp bê nửa đêm chạy đến phòng Cố Doãn, khi đó Cố Doãn mặc dù tính khí rất xấu mắng cô quấy rầy giấc ngủ của hắn, nhưng cũng là như vậy nắm tay của cô một đêm. Ở trong mắt cô, từ đó trở đi hắn ở trong mắt cô chính là cường đại, mà cô là nhỏ yếu. Cho đến sau này cô dần dần lớn lên, quan hệ hai người thay đổi, Cố Doãn đối với cô mà nói thủy chung đều là đáng sợ, đáng sợ đến đạn sượt qua qua đầu óc cũng không thể đoạt đi tánh mạng của hắn.

Một người đàn ông như vậy, rốt cuộc ở nơi này rất nhiều năm về sau bởi vì đối cô tham muốn giữ lấy cùng tác dụng rượu cồn, để cho cô đem hai chữ yếu ớt đặt ở ngay trên người của hắn.

Theo một ý nghĩa nào đó, Cố Lạc lòng dạ ác độc, cô từ trước đến giờ không sợ cứng đối cứng, Cố Doãn thường xuyên cảm thấy người phụ nữ này trái tim là làm bằng đá, hơn nữa do bị hắn rèn luyện sau nhiều năm, nhưng là bây giờ Cố Doãn hoàn toàn đụng phải một mặt mềm mại trong lòng Cố Lạc. . . . . .

Hai người như vậy, nếu một người như ánh đao, tên còn lại nhất định lấy tín niệm thà làm ngọc vỡ để chống cự. Nhưng người như Cố Doãn người, như thế nào làm được lúc tỉnh táo đem mặt khác mình không thể lộ ra nhất nhất triển hiện cho cô nhìn?

Say rượu khiến Cố Doãn ngày thứ hai khi tỉnh lại đầu đau muốn nứt, khi phát hiện Cố Lạc cuộn tròn hai chân ở bên cạnh tập trung ở cánh tay hắn lấy nét mặt không hề phòng bị ngủ thì đột nhiên cảm thấy nhức đầu cũng là chuyện tốt đẹp như vậy. Cố Doãn đưa tay muốn chạm mặt của cô, lại đang trên đường thu tay trở về, cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn chăm chú cô.

Nếu như hắn đối với Cố Lạc gần gũi một chút có thể xưng là tình yêu, nếu như trong phần tình yêu này pha quá nhiều thứ không tinh khiết như ích lợi, như vậy nó sẽ trở nên rất trầm trọng, cuối cùng trầm vào trong bụi bặm.

Vả lại không bao giờ thấy mặt trời.

Cố Doãn không nỡ nháy mắt, thận trọng cảm thụ phần thời gian khó có được này.

Cha con Cố gia đều ở nhà, Cố Lạc nghĩ nếu là trộm đi gặp Dr. J ngược lại sẽ gây chú ý, định quang minh chính đại một chút, chỉ nói Dr. J biết cô trở lại không yên lòng tình huống khôi phục thương thế của cô liền muốn cô đi qua nhìn một chút.

"Không thoải mái?" Cố Bạch Bùi hỏi.

"Không có, dáng dấp rất tốt." Cố Lạc chi tiết trả lời hắn, "Chỉ là đi xem một chút thôi, dù sao cũng không phải là vết thương nhỏ."

Cố Doãn ăn xong bữa ăn sáng, nói: "Xem một chút cũng tốt, anh cùng đi với em."

Cố Lạc đẩy không được, chỉ đành phải nhắm mắt cùng đi với hắn. Dr. J là một người thông minh, đang kinh ngạc Cố Doãn lại xuất hiện cùng cô liền thu được ánh mắt Cố Lạc âm thầm đưa tới, vẻ mặt tự nhiên lấy bệnh án Cố Lạc lật giở, lệ thường hỏi thăm mấy câu, sau đó liền để trợ thủ dẫn Cố Lạc vào.

Cô kiểm tra vết thương đạn bắn thì Cố Doãn kiên trì muốn ở lại, một vết sẹo hơi dữ tợn màu hồng ở trên làn da sáng bóng trơn nhẵn của Cố Lạc có vẻ cực kỳ chói mắt. Cố Doãn mi tâm nhíu lại, "Có còn đau không?"

Cố Lạc lắc đầu, Cố Doãn không giải thích được mất hứng."Có lúc anh hoài nghi em có phải ít đi mấy dây thần kinh đau hay không."

Cố Lạc lườm hắn một cái, "Muốn đau cũng là lúc ấy đau, đã qua lâu như vậy anh còn nhất định nhìn em đau chết đi sống lại mới thỏa mãn sao?"

Cố Doãn hừ hừ: "Anh thì chưa bao giờ gặp qua bộ dáng em chết đi sống lại kia."

Dr. J cười, kịp thời ngăn lại hai người, tránh cho cãi vả tiếp nữa. Cố Doãn hỏi Dr. J: "Có lưu lại hậu di chứng gì không?"

Dr. J nhún nhún vai, chỉ chỉ đầu của hắn."Cậu nơi này lưu lại hậu di chứng rồi sao?"

Cố Doãn mấp máy môi, "Làm lần kiểm tra toàn diện cho cô ấy đi, kết quả kiểm tra tôi muốn nhìn."

Lần ngày kết quả kiểm tra có rất nhanh, Dr. J làm hai phần, đem một phần trong đó phái người đưa đến chỗ Cố Doãn, sau đó tự mình gọi điện thoại cho Cố Lạc."Tìm thời gian tới chỗ của tôi, kết quả đã có."

Ngày Cố Lạc hẹn gặp mặt Dr. J là thứ sáu, nói mười giờ sáng đến phòng làm việc của hắn.

Có lúc người xui xẻo sẽ cảm thấy làm chuyện gì đều không thuận, lúc Cố Lạc ra cửa trẹo chân, chân không có việc gì, nhưng gót giày gãy. Trở về đổi đôi giày trở ra, lại vượt qua người giúp việc tưới nước cho sân cỏ không cẩn thận phun toàn thân cô. Thay xong quần áo rốt cuộc ra cửa, xe lại không giải thích được hỏng nửa đường. Cố Lạc chỉ đành phải thuê xe đi, lại hết sức không khéo gặp phải sự cố tệ hại đụng xe liên hoàn không dứt, kẹt xe mất một lúc.

Trong không khí khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh, mùi khét, mùi vị của tử vong, mùi vị chia ly, mùi vị tuyệt vọng. . . . . .

Thường thấy loại cảnh này Cố Lạc ở trong xe, nghe âm thanh huyên náo quanh mình, trái tim che một lớp bụi màu sắc tối tắm, những tiếng khóc tê tâm liệt phế làm cho cô không khỏi cảm thấy đè nén.

Một loạt chuyện xui xẻo tiến tới cùng, Cố Lạc tới chỗ Dr. J đã là qua buổi trưa rồi. Bộ dáng Dr. J đặc biệt đang đợi cô, trên áo sơmi màu trắng nhăn không chịu nổi, gương mặt luôn luôn nhẹ nhàng khoan khoái cũng nhuộm mấy phần tiều tụy, ánh mắt đen tối.

Cố Lạc sợ hết hồn, nhận lấy cà phê bọt của hắn không khỏi xem xét hắn."Anh làm sao vậy? Ngã bệnh sao? Hay là đã xảy ra chuyện gì?"

Dr. J véo véo sống mũi, cười đến khổ sở."Ba ngày không có chợp mắt."

Cố Lạc trong lòng giật mình, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, mắt liếc mấy trang giấy trước mặt hắn, đó là kết quả kiểm tra của cô."Tôi nơi nào xảy ra vấn đề gì sao?"

Dr. J dừng một chút, đem cà phê trong tay uống hơn phân nửa ly."Cô cảm giác mình nơi nào có vấn đề?"

Cố Lạc không trả lời, Dr. J vỗ đôi tay, cùi chỏ chống ở trên mặt bàn, vẻ mặt có chút nghiêm túc."Chúng ta quen biết đã rất nhiều năm, Cố Lạc, ngoại trừ thời gian công việc, tôi có tính là bạn bè không?"

Cố Lạc cười."Thế nào đột nhiên nói như vậy? Cố ý làm cho tôi khẩn trương sao?"

Dr. J không nói lời nào, Cố Lạc nhận thấy bầu không khí không bình thường, ổn định tâm thần, hỏi: "Kết quả kiểm tra Cố Doãn xem qua không?"

"Tôi phái người đưa đến kết quả có động chút tay chân, yên tâm."

Cố Lạc ngẩng đầu, nhìn thẳng một đôi mắt màu xanh của hắn. Dr. J nội tâm hết sức giãy giụa, "Nếu như có thể, tôi hi vọng trên tay tôi phần này mới bị động tay chân, Cố Lạc, nếu như cô nguyện ý, tôi có thể kiểm tra cho cô một lần nữa, đi đến một tổ chức chuyên nghiệp hơn."

Cố Lạc không có lên tiếng, trực tiếp lấy kết quả kiểm tra. Dr. J bỗng dưng cầm tay của cô, không biết là muốn ngăn cản hay là suy nghĩ muốn cho cô sức mạnh nào đó, hay là loại an ủi.

Sau giữa trưa ánh mặt trời từ giữa khe hở cửa chớp chui vào, một đạo ánh sáng rơi vào mắt của cô, có chút đâm nhói.

Cố Lạc nhìn từng chút từng chút, lật qua trang cuối cùng thấy rõ mấy cái chữ phía trên chuẩn đoán chính xác kết quả, yên lặng nhìn chăm chú thật lâu mới ngẩng đầu lên. Hình như biết cô muốn hỏi cái gì, Dr. J lại đem một xấp tài liệu có liên quan đưa cho cô."Tôi chưa bao giờ giống như bây giờ hi vọng cô là em gái Cố Doãn, con gái ruột thịt của Cố gia."

Cố Lạc nghiêm túc nhìn xong mỗi một chữ phía trên này, kinh ngạc sửng sốt một lát, sau đó động tác chậm rãi đem xấp giấy tờ này vuốt chỉnh tề, cũng không có phản ứng Dr. J mong đợi. Cô bình tĩnh như vậy, quá mức bình tĩnh, Dr. J chợt không có dũng khí nói chuyện.

Cà phê lạnh, Cố Lạc đứng dậy lại đi rót một ly, lần nữa ngồi vào trước mặt hắn, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo nhìn trẻ tuổi."Lần anh đi Vancouver tìm tôi, cũng đã hoài nghi?"

"Tôi đi Vancouver không phải là vì tìm cô, là đi tìm mấy người bạn của tôi tìm hiểu tình huống có liên quan đến bệnh này." Dr. J hướng trong chén cô thả hai viên đường, một hồi lâu mới ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô mở miệng: "Tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi cho cô."

Cố Lạc tiện tay lật mấy tờ tài liệu này, khẽ hớp một hớp cà phê: "Hiện tại tôi chỉ có một thỉnh cầu, giúp tôi giữ bí mật."

Từ chỗ Dr. J ra ngoài, đã là đến lúc tan việc số lượng xe chạy cao điểm, Cố Lạc đứng ở cửa ngã ba phát hiện trên đường xe cùng người lại có chút lạ thường.

Vừa vặn ánh mặt trời, Cố Lạc cúi đầu nhìn dưới chân, trước nay chưa có cảm giác mờ mịt nảy sinh ở đáy lòng, đột nhiên cảm thấy, mỗi một đường đặt ở trước mặt cô, lại đều là đường cùng.

Cô lấy điện thoại di động ra lục tìm trong nhật ký trò chuyện gần đây tìm được số Lục Kya Việt, nhìn chăm chú vào mấy số kia, tầm mắt Cố Lạc từ từ bị sương mù đáy mắt chống đỡ, ngón tay khẽ run đè xuống, sau đó đưa đến bên tai chờ đợi tiếp thông. Tút tút tút âm thanh tràn đầy màng nhĩ Cố Lạc, sau khi tiếp thông, bên kia không lên tiếng, Cố Lạc hít một hơi thật sâu.

"Kya Kya, mẹ không biết làm sao bây giờ. . . . . Mẹ có chút, sợ. . . . . ."

Tiếng điện báo hưng phấn xen lẫn tiếng Cố Lạc hơi phát run từ đầu kia điện thoại truyền tới, Thi Dạ Triêu trầm mặc chốc lát, nói: "Em gọi nhầm điện thoại."

Cố Lạc liên tục không ngừng lấy điện thoại xuống liếc nhìn, lại là mã số của Thi Dạ Triêu, cô ảo não vỗ xuống đầu của mình, chỉ nói tiếng "Xin lỗi" liền cắt đứt.

Cô đêm đó không có trở về Cố Gia, chỉ nói với Cố Doãn ở bên ngoài chơi cùng bạn bè, Cố Doãn từ trước đến giờ sẽ không quản cô nhiều như vậy, cũng không hỏi nhiều.

Cho đến lúc rạng sáng, Cố Lạc mới trở về, bước chân rã rời, trên người mang theo mùi rượu nhẹ. Cô uống không nhiều lắm, không dám để cho bản thân uống say, chỉ là bình thường như vậy lúc nửa tỉnh nửa say càng khó chịu. Cô thanh toán tiền xe liền đứng tại chỗ nhìn con đường nhỏ đi tới cửa chính Cố gia, không biết ở đây nghĩ cái gì.

Điện thoại di động chợt vang lên, Cố Lạc chậm chạp móc ra, cũng không nhìn đối phương là người nào liền tiếp thông, giọng khàn khàn nói.

"Không tìm được đường về nhà rồi sao?" Âm thanh Thi Dạ Triêu nhạo báng rõ ràng truyền vào lỗ tai của cô, Cố Lạc lúc ấy còn có loại cảm giác, anh dừng ở gần đây!

Cô quay người lại, quả nhiên phát hiện bên kia có một chiếc xe dừng cách đó không xa, không có mở đèn xe, chỉ nghe âm thanh của cửa xe mở ra đóng vào, sau đó là tiếng bước chân của một người đàn ông.

Đêm đó ánh trăng cũng không sáng ngời, cho đến khi Thi Dạ Triêu đến gần cô, Cố Lạc mới nhìn rõ cái khuôn mặt anh tuấn kia. Trên cơ thể người đàn ông này mang theo chút mùi vị phong trần mệt mỏi, vịn thân thể không yê của cô, ngửi thấy được mùi rượu trên người cô, nhíu nhíu mày."Đừng nói cho anh biết em lại say rượu loạn tính với người đàn ông khác."

Cố Lạc lỗ mũi đau xót, cổ họng căng căng đau, móc ví ra nhét vào trong ngực anh."Xem một chút số tiền này có đủ mua anh một đêm hay không."

Thi Dạ Triêu quét mắt, mặt lộ vẻ không vui."Cố Lạc, em nghiện có phải không?"

41. Chương 41

Chuyện Cố Lạc trải qua một trận kịch liệt trên giường cũng chẳng qua như thế, một lần này, Thi Dạ Triêu cơ hồ muốn nửa cái mạng của cô. Cô mềm nhũn nằm ở chỗ này, mặc cho tay của anh tùy ý chạy, tóc trên mặt bị được vén mở, môi Thi Dạ Triêu cọ lỗ tai của cô.

"Cảm giác như thế nào vậy?"

Cố Lạc nói ra một hơi,"Đáng giá, không có phí công trả tiền cho anh."

Thi Dạ Triêu lực đạo trên tay tăng thêm, tiến vào làm loạn, Cố Lạc cuộn tròn thân mình trốn tránh anh."Vật quý giá trị hơn như vậy được rồi chứ?"

Cô bị lật qua, cằm bị bóp hung ác hôn.

Vẫn cảm thấy thân hình Cố Lạc cao hơi gầy, nhưng là không hề, nhưng bây giờ ôm cô vào trong ngực, Thi Dạ Triêu như có loại ảo giác buồn cười muốn thương yêu cô.

Hai người hôn từ kịch liệt đến hòa hoãn, ban đầu mang theo nồng đậm dục vọng từ từ biến thành giống như hai con dã thú cô độc đang liếm liếm an ủi nhau, lệ thuộc cùng khó chia lìa như vậy. Hôn tựa như có lẽ đã không còn là hôn, chỉ là một loại hành động hai người cần đến gần lẫn nhau.

Hai cánh tay Cố Lạc vô ý thức ôm cổ của anh, nhấc chân quấn anh, nỗ lực gần sát anh, gần sát.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động như vậy, Thi Dạ Triêu vô cùng hưởng thụ, nắm cả hông của cô lật người, để cho cô nằm ở trên ngực của mình, giữ đầu của cô mút lấy môi của cô."Khó gặp được lúc em nhiệt tình như vậy, nếu không anh sắp hoài nghi em tính lạnh nhạt, Cố Lạc, em xác định buổi tối uống rượu mà không phải xuân dược?"

Được tiện nghi còn ra vẻ, Cố Lạc trả thù cắn xuống môi của anh. Thi Dạ Triêu bị đau, bàn tay ở trên mông nhỏ cô hung hăng vỗ xuống tỏ vẻ trừng phạt. Không nghĩ người phụ nữ này không chịu nửa điểm thiệt thòi,

há mồm cắn một cái xương quai xanh của anh, vừa đau vừa ngứa chếch chọc cho Thi Dạ Triêu tâm tình thật tốt, cũng không đánh lại cô, để mặc cho cô làm loạn, tay ở trên người cô đổi thành xoa nhẹ yêu thương, động tác mang theo ba phần tình sắc, bảy phần cưng chiều.

Không khí tuyệt đẹp, giữa hai người khó có được chung đụng hòa hợp như thế.

"Thi Dạ Triêu ——"

"Em có thể gọi xa lạ hơn, không bằng giống như trước gọi anh là Thi tiên sinh như thế nào?" Thi Dạ Triêu ngắt lời cô, thuận tiện ở trên eo cô véo một cái.

". . . . . Evan." Cố Lạc do dự một chút mới nói ra miệng, cách gọi ngọt ngào này từ môi mà xuất ra, không khỏi cảm thấy rung động. Mặc dù quá khứ đã từng ở trước mặt người khác gọi anh như vậy, nhưng chung quy không có cam tâm tình nguyện như hiện tại như."Anh có sợ cái gì hay không?"

"Cái này anh cũng cần nghĩ kĩ một lát mới có thể trả lời em."

Cố Lạc nằm ở trên người anh, tầm mắt không có tiêu cự."Lúc tôi còn rất nhỏ sợ sét đánh, sau lại sợ đứng ở chỗ rất cao."

Thi Dạ Triêu không có kinh nghiệm an ủi phụ nữ, trong lúc nhất thời không biết muốn nói gì, liền nghe Cố Lạc tiếp tục, nhưng cô nói một câu không đầu không đuôi này sau đó liền không nói nữa. Thi Dạ Triêu ngay từ lúc cô đánh sai điện thoại thì ý thức được cô nhất định là xảy ra chuyện gì, ngàn dặm xa xôi chạy tới như vậy, lại lưu lại một mình cô là có nguyên nhân .

Thật ra thì khi Cố Lạc suy nghĩ lung tung tâm phiền ý loạn, anh với cô chỉ cách nhau một bức tường. Đây vốn là phòng của 72, đang muốn nghỉ ngơi anh đã tới rồi. Anh tựa như siêu nhân tinh lực thịnh vượng vẫn còn làm việc ở trước máy vi tính, 72 cũng đành phải ở cùng. Nhưng đại đa số thời điểm 72 phát hiện anh chỉ ngẩn người với điện thoại của mình, cho đến khi nó rốt cuộc vang lên, thế mà anh lại một chữ cũng không nói, chỉ là sau khi cắt đứt khẽ vểnh khóe miệng.

72 có thể kết luận tâm tình của anh thật sự không tệ, đi theo bên cạnh anh nhiều năm, có thể thấy được cảm xúc chân thật của anh, ít nhất lần này là thật.

Cô đang suy nghĩ điện thoại này tám chín mười phần là người nào đó đánh tới, Thi Dạ Triêu liền đóng lại máy vi tính đứng dậy, đem điện thoại của mình ném cho cô, phân phó một câu: "Bất cứ chuyện gì cũng không được tới phiền tôi."

"Nếu như là Thi tiên sinh điện tới đây?"

"Thì nói tôi đang bận, không rảnh."

"Nếu như Thi tiên sinh hỏi anh đang bận cái gì ——" câu nói kế tiếp bị ánh mắt của anh quét tới hù dọa trở về.

"72, có phải tôi gần đây quá nuông chiều cô hay không?"

72 lè lưỡi, lại không dám càn rỡ."Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý. Mặt khác, vừa lúc anh bị thương, ít nhiều chú ý một chút."

Thi Dạ Triêu trở lời cô, chỉ là một động tác đóng cửa tiêu sái.

Cố Lạc cần anh.

Điểm này khi Cố Lạc ở bên ngoài Cố Gia nhìn thấy anh đầu tiên Thi Dạ Triêu đã biết, nhưng cái này còn là chưa đủ, anh muốn chính cô xác định. Trước khi Cố Lạc thông điện thoại, trước khi Cố Lạc gọi tên anh rõ ràng, Thi Dạ Triêu cũng không biết mình đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng từ trong miệng cô nghe được tên của mình, anh biết anh tiếp theo phải làm những gì.

Có một số thứ, đúng lúc xảy ra.

Hơn nữa ở nơi này sau một cuộc yêu kịch liệt mạnh mẽ, tâm của bọn họ đối với nhau cũng phát sinh biến hóa, anh cảm giác được.

Thi Dạ Triêu nâng mặt Cố Lạc lên, tách chân của cô ra vắt ngang eo của mình, tiểu Triêu Triêu thức tỉnh chậm rãi cọ xát lấy cô. Hai cặp mắt, theo đuổi tâm tư của mình lại cất giấu khát vọng đồng dạng nào đó nhìn nhau. Thi Dạ Triêu mổ hôn cằm của cô, tay vịn hông của cô ép xuống một chút xíu. Tiểu Triêu Triêu chen vào mỗi một tấc, thân thể Cố Lạc đều là cứng ngắc.

"Buông lỏng một chút." Thi Dạ Triêu giọng nói thật thấp trấn an cô, vật thô to tiến vào cũng không có chậm chạp, vẫn là anh quen có kiên định, không cho cô bất kỳ cơ hội lùi bước, cho đến hoàn toàn bị cô bao vây. Cố Lạc thở phào một cái, lập tức cảm thấy anh bắt đầu động, hơn nữa một lần so với một lần càng có khuynh hướng dùng sức.

Cô chống ngực của anh, nhẫn nại thở gấp. Thi Dạ Triêu xoa tóc của cô, dắt tay của cô đi tới nơi kết hợp, muốn cô cảm thụ nơi đó dục vong tốt đẹp. Cố Lạc không có nói cho anh biết, anh là chân chân thật thật cô sờ đầu tiên. . . . . .

Tay nhỏ bé của cô ở nơi đó, Thi Dạ Triêu càng cảm thấy kích thích dâng lên, dùng sức động, đâm vào. Cố Lạc không cẩn thận kêu lên một tiếng, lập tức cắn môi nhịn xuống. Thi Dạ Triêu bất mãn, chống thân ngồi dậy, vòng chắc hông của cô bắt đầu nảy sinh ác độc. Cố Lạc như thuyền nhỏ trong biển rộng lắc lư, liều mạng giãy giụa nhưng thủy chung không cách nào chạy trốn, chỉ đành phải ôm anh không thả. Mềm mại trước ngực cô đi theo khuất phục, ở trước mắt Thi Dạ Triêu nhảy lên, dụ dỗ anh há mồm hút. . . . . .

Vẫn không nghe được âm thanh của cô, hàm răng anh không khỏi dùng thêm chút sức, Cố Lạc bị đau đấm anh."Đau, đừng như vậy. . . . . ."

"Đừng?" Thi Dạ Triêu thế nhưng dừng lại, động tác cũng không tiếp tục, tiểu Triêu Triêu không trên không dưới chỉ cắm một nửa ở bên trong. Cố Lạc bị kéo căng, khoái cảm dừng lại biến thành hành hạ cô, cô vặn vẹo uốn éo, không tự chủ động động."Thi Dạ Triêu. . . . . ."

"Hả?"

"Evan. . . . . ."

"Ở đây." Thi Dạ Triêu cố ý nhẫn nại, lưỡi nhàn nhạt quét tầng mồ hôi mịn trên cổ cô, đưa đến cô run rẩy không thôi.

"Động."

"Động thế nào?"

Anh cố ý hành hạ cô, Cố Lạc cắn răng, hạ quyết tâm, tự mình ngồi xuống. Thi Dạ Triêu nhíu mày, định hai tay chống về phía sau trên giường nệm, một bộ tư thái "Đã như vậy, vậy thì tự em đến đi".

Hai người khiêu khích, tính cách cũng không chịu nhận thua.

Cố Lạc biết anh tính toán gì, đỡ vai anh, nâng lên thân thể sau đó vừa trầm đi xuống, lặp lại mấy lần, liền bị cảm giác tự mình làm hấp dẫn. Cô là phụ nữ thông minh, học bất kỳ thứ gì cũng nhanh, tính tình bình thường chính là không muốn bị người khác tùy ý gây khó dễ, trên chuyện này lại cũng giống nhau sẽ chọn lựa chủ động.

Cô nhất định không biết đây là ngoài ý muốn hòa hợp của Thi Dạ Triêu, anh giao tất cả cho cô, không hề chớp mắt nhìn chăm chú người phụ nữ bất đồng với người khác, chậm rãi nâng lên thoáng cười, giơ tay lên nâng cằm của cô, hết sức tình sắc đụng cô."Biết mình đang làm gì không?"

Cô hai mắt mê ly lớn mật nhìn lại anh, cố gắng nuốt phun tiểu Triêu Triêu, nhưng hình như cũng không đạt được lực độ của anh, dần dần lộ ra bộ dáng vội vàng.

Thi Dạ Triêu rốt cuộc nhịn đủ rồi, nhấn hông của cô phối hợp thúc lên trên, sau đó nói câu."Em bộ dạng này, căn bản là dùng anh lấp đầy chính em, đổi lại từ chính là ——" anh ở bên tai cô nhỏ giọng nói hai chữ, đâm kích thích Cố Lạc nhất thời rụt một cái.

Thi Dạ Triêu đem cô lần nữa áp trở về, đổi thành tư thế nam ở trên cao, nữ ở dưới đoạt lại tính chủ động, đem tinh lực lúc trước tích góp từng tí một toàn bộ tất cả đều cho cô."Nếu như em muốn, dùng âm thanh của em nói cho anh biết."

Một chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Cố Lạc từ từ không hề đè nén nữa, khó nhịn ở bên lỗ tai anh thở gấp. Đè nén cũng vô ích, cô biết mình khiến Thi Dạ Triêu nhịn quá lâu, không đem cô làm gần chết anh sẽ không từ bỏ ý đồ. . . . . .

Một người đàn ông ở phương diện này thực lực như thế nào mới tính bình thường, Cố Lạc không cách nào làm so sánh, chỉ là trực giác cho là mỗi lần cùng Thi Dạ Triêu làm yêu, anh đều giống như là chuẩn bị muốn mạng của cô.

Từ tia sáng xuyên qua khe hở rèm cửa sổ có thể phán đoán trời đã sáng rồi, nhưng một phòng ái muội cùng dục vọng làm người ta điên cuồng phóng túng khiến cho cô tự nguyện quên thời gian, quên hết mọi thứ. Đây là lần thứ mấy rồi, Cố Lạc đã không nhớ rõ, cô nằm ở bên giường, tay nắm lấy ga giường, làm đến giọng nói cũng bắt đầu khàn khàn, người đàn ông ở phía sau đang động lúc mồ hôi rơi ở trên lưng cô cảm giác vẫn rõ ràng như cũ.

Cô không muốn dùng cái này tư thế nhất, như vậy sẽ khiến cho hình xăm trên lưng cô hoàn toàn bạo lộ cho anh. Cố Lạc giương ngón tay đưa về phía anh, Thi Dạ Triêu đặt lên thân thể của cô, sau đó cùng với mười ngón tay của cô đan xen, cố gắng không ngừng động, hôn sau cổ cô, mặt bên của cô cùng với tai cô.

"Có nhớ anh đã nói rồi hay không, em sẽ cần anh, Lạc. . . . . ."

Cố Lạc không đáp lại, nhắm mắt lại, không có lựa chọn nào khác chịu đựng một lần lại một lần công thành đoạt đất.

Cuối cùng kết thúc, Thi Dạ Triêu đem cô đã không còn hơi sức lật lại, ôm mang tính chiếm giữ. Cố Lạc nghe tim đập của anh, nháy mắt trong lòng có chút cảm động."Evan."

Thi Dạ Triêu phát ra một giọng mũi, mệt mỏi vô cùng chuẩn bị ngủ.

"Cám ơn."

". . . . . ."

Sau một phút, Thi Dạ Triêu bỗng chốc mở mắt ra nhìn chằm chằm người phụ nữ sắp ngủ mê man, ác độc mà nói: "Em còn dám nói với anh cám ơn, anh hiện tại liền bóp chết em."

Anh quả nhiên còn nhớ rõ lời hai người nói ở thật lâu trước kia lúc tranh đấu, Cố Lạc nhắm hai mắt, thổi phù một tiếng bật cười. Cô có phải là thế thân của Chử Dư Tịch hay không, cô không rõ ràng lắm, nhưng rõ ràng lần này Thi Dạ Triêu không phải là thế thân của bất luận người nào.

Tuyệt đối không phải.

Cố Lạc ở trong ngực anh cọ xát, tay nhỏ bé tự nhiên ôm eo của anh, an tâm chìm vào mộng đẹp.

Thi Dạ Triêu bởi vì động tác này của cô vẻ mặt hòa hoãn không ít, nhưng trong lòng vẫn cực độ khó chịu, mở to mắt nửa ngày cũng không muốn ngủ. Một hồi lâu sau, anh lay tỉnh Cố Lạc, kéo tay nhỏ bé của cô lên che hơn nửa khuôn mặt của mình, chỉ lộ ra ánh mắt cho cô."Em nhìn rõ ràng, anh là ai?" (đáng iu chết mất a)

Cố Lạc buồn ngủ muốn chết, cố gắng chống buồn ngủ liếc anh một cái, tay nhỏ bé ở trên mặt anh vỗ xuống."Er¬ic nhất định không có nhàm chán như anh."

Thi Dạ Triêu vẻ mặt kéo căng chửi một câu, lần nữa ôm cô ngủ. Thì ngược lại Cố Lạc sau khi anh ngủ sau lại lặng lẽ mở mắt, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì, đem tay nhỏ bé che trên mặt anh, nhíu nhíu mày, có chút nghi hoặc không xác định.

. . . . . .

. . . . . .

Cố Lạc không biết mình ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại lần nữa vẫn là ban ngày, cô hoàn toàn là bị đói tỉnh. Xuống giường bước đầu tiên, đôi chân vẫn là không vững, giữa chân đau rát, lúc tắm không nhịn được mắng cái người khởi xướng, cũng không phải là để cho anh nhịn mấy năm, đến nỗi hành hạ cô như thế? Chỉ mong anh đừng mài hỏng tiểu Triêu Triêu, nếu không cô nhất định sẽ không đồng tình với anh!

Điện thoại di động hoàn toàn không có điện, tự động tắt máy, quần áo của cô cũng không ở đây, Cố Lạc đang buồn bực, 72 gõ cửa tiến vào.

"Đã lâu không gặp, Cố tiểu thư."

Đã lâu không gặp? "Hôm nay là ngày bao nhiêu?" Cố Lạc hỏi.

"Ngày 21." 72 không dám quá càn rỡ giễu cợt cô, tránh cho lại chọc ông chủ mất hứng, ông chủ nhà cô càng ngày càng hay tức giận đấy."Đêm đó là ngày 19, còn nhớ không?"

Ngày 19, ngày 21. . . . . .

Cố Lạc mặt chợt đỏ, đem Thi Dạ Triêu ở trong lòng mắng một trận. Nếu không phải là anh sau lại cưỡng bức cô hai lần, cô làm sao mất mặt như vậy ngủ thẳng đến bây giờ?

72 thấy cô tỉnh, không lưu lại. Sau khi cô ấy đi, Thi Dạ Triêu liền xuất hiện, tinh thần sảng khoái bộ dáng đẹp trai, cầm cho cô bộ quần áo mới, từ trong ra ngoài đều là mới. Thời điểm cô thay quần áo không khỏi lại bị anh chiếm tiện nghi, Thi Dạ Triêu chọc cho cô vừa tức vừa thở hổn hển mới dừng tay, hôn môi của cô nói: "Mặc quần áo xong, đi đến một cuộc hẹn với anh."

"Không còn hơi sức, em không đi." (đổi cách xưng hô nhé)

Thi Dạ Triêu cười, "Vậy thì được, anh liền nói với Cố tiên sinh như vậy, chúng ta quá buông thả dục vọng, em bây giờ còn chưa tỉnh lại."

Cố Lạc chấn động, đẩy anh ra một chút."Ba em?"

Thi Dạ Triêu gật đầu: "Đúng."

42. Chương 42

Bị Cố Doãn biết được Thi Dạ Triêu tới nước M cũng không kỳ lạ, nhưng lần này người gặp được là Cố Bạch Bùi, Cố Lạc có chút khẩn trương. Địa điểm hẹn sẵn vốn là một khách sạn rất nổi danh, vị trí trong hoa viên, hành lang thực vật xanh biếc cùng mùi hoa vòng quanh, phong cách Văn Hóa Phục Hưng thời kỳ cổ điển, phong cách cha con Cố gia.

Cô tốc độ thả chậm đi theo phía sau Thi Dạ Triêu, anh ngược lại đè ép bước đợi cô theo sau, tầm mắt quét qua mặt của cô, chế nhạo."Em bây giờ tựa như cô gái nhỏ đêm không về ngủ bị người lớn phát hiện, bộ dạng như chuẩn bị đi bị mắng vậy."

"Đó là như thế nào?"

"Vẻ mặt cùng ánh mắt tràn đầy lo lắng."

Cố Lạc nhìn chằm chằm cái ót của anh,"Còn không phải là anh làm hại."

Thi Dạ Triêu cười nhẹ, dừng lại, xoay người, đưa một cái tay về phía cô."Vậy liền đem loại chuyện ứng phó người lớn này giao cho anh đi, cô gái."

Ánh mặt trời sáng như vậy, Thi Dạ Triêu trên mặt mang theo nụ cười thâm trầm, có giễu cợt có nhạo báng có châm chọc, cũng có một chút khác khiến Cố Lạc gần như động lòng.

Cô chần chờ, Thi Dạ Triêu bĩu môi, "Vậy cũng tốt, em đã không muốn."

Anh nói xong liền xoay người hơn nữa thu tay lại, Cố Lạc vào lúc trước khi anh đem tay đút vào túi quần vững vàng nắm tay anh, đem tay nhỏ bé của mình đặt ở trong lòng tay anh, đuổi theo bước anh.

Cô không nói gì, Thi Dạ Triêu bước không ngừng, mắt cũng không nhìn cô, chỉ thuận thế nắm chặt tay của cô, trên môi vẫn dương cao thoáng cười, như tắm gió xuân.

Hai người lấy tư thái này xuất hiện, khiến Cố Bạch Bùi hơi kinh ngạc một phen. Hai người dẫn theo bốn hộ vệ, tách ra đứng ở phía sau bọn họ, chỉ nhìn bóng lưng Cố Lạc cũng biết hai người cầm đầu kia là Từ Ngao cùng Ace.

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của cô, hai người trước sau nghiêng mặt, ánh mắt không tiếng động cùng cô trả lời.

Tầm mắt Cố Doãn dừng lại trên tay họ nắm chốc lát, rồi làm như không thấy đứng dậy, hai người lấy người đàn ông ở giữa lên tiếng chào. Cố Doãn theo thói quen dẫn đầu kéo cái ghế bên cạnh cho Cố Lạc, Cố Lạc không thể làm gì khác hơn là đi sang ngồi.

Liếc nhìn 72 bên người hắn, Cố Doãn lại cũng thân sĩ vì cô kéo cái ghế. 72 hớn hở tiếp nhận, mỉm cười nói cảm ơn. 72 đúng là một người phụ nữ xinh xắn giỏi giang, Cố Doãn rất tiếc nuối lắc đầu thở dài.“Đáng tiếc.”

72 biết hắn đang “Đáng tiếc” cái gì, chợt nhớ tới sự kiện trước: “Ve¬ra nhờ tôi hỏi Cố tiên sinh, lần trước cô bé kia có phải chọc ngài mất hứng hay không? Nếu vậy, cô ấy bày tỏ áy náy, nhất định sẽ giúp anh vượt qua con tức này.”

Cố Doãn mỉa mai hừ một tiếng, “Làm ơn cái người phụ nữ nhiều chuyện đó, về sau cái loại mặt hàng đó không cần đưa tới trước mặt của tôi, nhất là đầu óc có vấn đề, tôi thích rất bình thường.”

72 cười, “Trình tiểu thư không phải đầu óc có vấn đề, chỉ là không có thông minh như Cố tiên sinh, thật sự đáng yêu không phải sao?”

Đáng yêu? Cố Doãn không khỏi cau mày, đối với cái loại phụ nữ ngu đến mức khóc đó, hắn thật sự không có biện pháp cảm thấy đáng yêu.“Chuyển lời Ve¬ra, đừng cho tôi xem thấy tên đần độn kia nữa, nếu không đừng trách tôi tính khí không tốt làm ra cái chuyện gì không cách nào vãn hồi.”

Thi Dạ Triêu cũng không thèm để ý bọn họ nói gì, cùng Cố Bạch Bùi trò chuyện, lúc bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cố Lạc. Anh em Cố gia rất an tĩnh ăn mấy thứ linh tinh, Cố Doãn thỉnh thoảng gia nhập bọn họ nói chuyện, lúc ăn không khí lại tốt hơn rất nhiều so với cô dự đoán. Thi Dạ Triêu là một người biết thay đổi đề tài, anh biết Cố Bạch Bùi muốn nghe cái gì, mấy câu nói liền dụ được ông vui vẻ, thậm chí hắng giọng cười lên.

Thi Dạ Triêu ở thời điểm lúc người khác không để ý nhìn Cố Lạc một cái, Cố Lạc không biết đáp lại thế nào, cúi đầu chuyên tâm cắt thịt, xiên miếng nhỏ bỏ vào trong miệng.

Cô quả thật cực đói rồi, khẩu vị thật tốt, Thi Dạ Triêu đem một bàn thức ăn cô với không tới chuyển đến bên cạnh cô, ngược lại tiếp tục cùng Cố Bạch Bùi nói chuyện phiếm. Cố Lạc yên lặng ăn, trong lòng dâng lên một loại cảm giác đặc biệt.

Đó là lần đầu tiên cô có cái loại cảm giác này, có lẽ. . . . . Cô cũng có thể đem chút chuyện giao ột người, bởi vì có anh ở đây, mình liền không cần lo lắng cái gì nữa.

Loại cảm giác này, hình như gọi là tin tưởng. Hơn nữa cùng với loại tin tưởng giữa cô và Từ Ngao, thậm chí Thi Dạ Diễm là hoàn toàn bất đồng.

Một bữa cơm, Cố Bạch Bùi mặc dù chưa từng hỏi cô chuyện mấy ngày không trở về nhà, nhưng chuyện khác cần đàm luận cuối cùng vẫn là không cách nào tránh khỏi .

“Vốn ta cho là bình thường Lạc là người phụ nữ tính cách cường thế, giữa các ngươi chung đụng sẽ có một vài vấn đề, nếu như ảnh hưởng đến tình cảm sau khi cưới sẽ không tốt, nhưng hiện tại xem ra ta là quá lo lắng phải không?”

Cố Lạc động tác uống cà phê dừng lại, nghe Thi Dạ Triêu lời mang hai nghĩa trả lời: “Cố tiên sinh nói đùa, phụ nữ quá dịu ngoan cũng không thích hợp với cháu, ngược lại loại tính cách giống như Cố Lạc này đối với cáu mà nói ngược lại một loại khiêu chiến.”

“Hả?”

“Đơn giản hai kết quả, chinh phục cùng bị chinh phục, vô luận kết quả là cái nào, quá trình đều là làm người ta khó quên.”

Một câu cuối cùng này, Cố Lạc xác định Thi Dạ Triêu là đang nói với mình, hơn nữa là đang ám chỉ hành vi nhiệt tình cùng lớn mật của cô ở trên giường.

Cố Doãn hình như nghe ra những thứ gì, lấy khăn ăn lau miệng, tư thái thanh thản thân thể ngửa ra sau.“Thật là tò mò anh dùng phương pháp gì để chơi cái trò chơi chinh phục cùng bị chinh phục này, khó có được Tiểu Sư Tử nhà của chúng ta cũng có thời điểm thuận theo, một mình cùng anh nghỉ ngơi hai buổi tối.”

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, Cố Lạc mang theo chút tâm tình đem cái ly nặng nề để xuống, trừng mắt Cố Doãn, lấy cớ đi toilet rời đi.

Cô vừa đi, Cố Bạch Bùi liền nén giận nói con trai.“Con nói chuyện chưa bao giờ biết chừa chút mặt mũi cho em gái con, nó dù sao cũng là phụ nữ, cần mặt mũi.”

“Con gái ba không có yếu ớt như vậy, một chút cũng không có.” Cố Doãn nhún vai, cầm hất một cái theo phương hướng Cố Lạc rời khỏi hỏi Thi Dạ Triêu.“Xem ra anh đối với Cố Lạc thật là lưu tâm, mới tách ra hơn nửa tháng thôi, cứ như vậy không kịp chờ đợi đuổi tới rồi hả ?”

Thi Dạ Triêu không để ý tới hắn ám chỉ châm chọc rõ rệt, “Tôi cho là cậu nên phải cảm ơn tôi, dẹp yên được cô ấy, theo tính tình em gái cậu sẽ ngoan ngoãn đồng ý kết hôn với tôi? Cô ấy dù gì cũng là một quân cờ trong tay các ngươi, con cờ không nghe lời, cục diện dĩ nhiên là không dễ khống chế rồi, nếu có tổn thất cũng không phải là tôi.”

Cố Bạch Bùi cười ha ha , “Evan, hình dung này có chút quá thẳng thắn.”

Thi Dạ Triêu thong thả ung dung uống một ngụm cà phê, quanh thân tản ra khí thế cũng là một loại lấn người.“Vậy nên hình dung như thế nào? Nói dễ nghe Cố Lạc là vị hôn thê của cháu, nói khó nghe một chút, cô cũng cũng chỉ là bị nhóm người lợi dụng thôi.”

“Bị lợi dụng?” Cố Doãn xì mũi coi thường.“Người được lợi còn không phải là anh? Đừng nói với tôi anh chịu đồng ý không có cân nhắc về quan hệ giữa Cố Lạc và Er¬ic, chỉ cần Cố Lạc vào trong tay anh, Er¬ic đối với anh mà nói cả đời đều là an toàn, không tạo thành uy hiếp nữa. Dùng một người phụ nữ dễ dàng kềm chế một con sói nhà các anh, tất cả chỗ tốt cũng bị anh nuốt, còn có cái gì chưa đủ sao? Từ gia thế đến điều kiện cá nhân Cố Lạc cũng không có nửa điểm không xứng với anh, không phải là tôi nói anh, Evan, anh thật là đủ âm trầm, giang sơn mỹ nhân dễ dàng tất cả đều là anh.”

Không khí ở nơi này dưới mấy câu nói của mấy người liền nổi lên biến hóa vi diệu, Từ Ngao nghiêng đầu nhìn sang, không ngờ Thi Dạ Triêu nhạy cảm như vậy, tầm mắt bỗng chốc nâng lên cùng hắn chống lại.

Hai người đàn ông này, một với một, một lát sau Từ Ngao dẫn đầu dời mắt đi, chuyên tâm để ý tình huống quanh mình, trên mặt sóng nước chẳng xao. Mà Thi Dạ Triêu cũng thu hồi tầm mắt, hướng Cố Doãn xán lạn cười một tiếng.“Cậu cũng vậy, được không ít.”

Sự thật đúng như Cố Doãn từng nói, Thi Dạ Triêu là bên thắng lớn nhất trong cuộc giao dịch này, thực tế lấy được so nhìn qua còn nhiều hơn.

Chỉ là Cố Doãn sẽ không biết, lý do Thi Dạ Triêu lựa chọn Cố Lạc là một cái khác.

Cố Lạc từ toilet ra ngoài, không yên lòng, ở khúc quanh không cẩn thận suýt nữa đụng vào người khác, may nhờ thu bước kịp thời.“Xin lỗi.”

Đối phương là một bé trai ước chừng mười mấy tuổi, tóc quăn màu rám nắng con ngươi màu rám nắng, gương mặt trắng noãn, rất là đáng yêu. Khuôn mặt đứa nhỏ ở trước mặt Cố Lạc chợt lóe, lại có chút giống như đã từng quen biết, đầu óc của cô tự động bắt đầu vận hành, một lát sau khóa đáp án. . . . . .

Nó là. . . . . .

Một người đàn ông đúng lúc xuất hiện ở sau lưng bé trai, thấy Cố Lạc đáy mắt lóe ra ánh sáng vui mừng, đổi giọng Trung văn dùng cũng không thông thạo gọi cô: “Cố tiểu thư, đã lâu không gặp?”

Đồng dạng là một câu đã lâu không gặp, lại làm cho Cố Lạc có cảm giác rất không thoải mái. Cô ngẩng đầu, chạm đến đôi con ngươi màu rám nắng của Tác Nhĩ cùng bé trai giống nhau như đúc.“Wesson tiên sinh.”

Tác Nhĩ cặp mắt mỉm cười, dùng lại Anh ngữ.“Thật vui mừng cô còn nhớ rõ tên của tôi.”

Cố Lạc nhắm mắt nói sang chuyện khác, sờ sờ đầu bé trai.“Con trai của ngài?”

“Đúng, con trai của tôi.” Tác Nhĩ cười, “Đứa con trai sinh vào tháng tư.”

Đó là vấn đề lúc đoàn người Cố Lạc giải cứu hắn dùng để xác nhận thân phận của hắn, Tác Nhĩ muốn bày tỏ, từ khi đó hắn liền bắt đầu đối với cô sinh ra hứng thú.“Thương thế của cô có khỏe không? Tôi rất tiếc khiến cho cô bị thương trong lần hành động đó.”

Tác Nhĩ giơ tay lên muốn đụng vai của cô, Cố Lạc không để lại dấu vết né tránh.“Đã không thành vấn đề, Wesson tiên sinh không cần để ở trong lòng, bị thương chẳng qua là một phần công việc của tôi.”

Tác Nhĩ không quan tâm cô kháng cự cùng cố ý trả lời kéo ra khoảng cách với hắn, không có đụng tay của cô cũng không thu hồi, mà là đổi thành nhẹ nắm cầm của cô.“Đối với cô là như vậy, nhưng đối với tôi mà nói, để phụ nữ thay tôi bị thương, tôi muốn hồi báo cô chút gì đó, cô muốn cái gì không?”

Tác Nhĩ lần này trắng trợn hơn biểu đạt hứng thú với cô, Cố Lạc chán ghét đẩy tay của hắn ra, ngay cả ứng phó cũng lười muốn ứng phó.” Nếu Wesson tiên sinh thật sự muốn hồi báo tôi mà nói…, tôi nghĩ muốn vô cùng đơn giản —— cách tôi xa một chút.”

Cô dứt lời liền nghiêng người rời đi, bé trai đối với chị gái lớn mật lại thiếu lễ phép này nhíu mày, hỏi ba.“Ba thích cô ấy?”

Tác Nhĩ nhìn bóng lưng mảnh khảnh, cười thừa nhận.“Không sai.”

Cố Lạc đi có hơi lâu, Cố Doãn liền để Từ Ngao tới tìm cô, vì vậy cũng nhìn thấy người đàn ông mới vừa nói chuyện với Cố Lạc là người nào. Cách đám người, Từ Ngao xa xa cùng Tác Nhĩ gật đầu ý bảo, đi theo Cố Lạc rời đi.

Thừa dịp vừa rồi, Từ Ngao mở miệng liền hỏi: “Mấy ngày không gặp cô, lại không liên lạc được với cô, Lạc, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Từ Ngao là thật tâm lo lắng, Cố Lạc dừng bước lại, nhẫn nhịn, quay đầu ôm lấy hắn.” Từ Ngao.”

Từ Ngao cau mày, trấn an vỗ vỗ cô.“Rốt cuộc thế nào?”

Cố Lạc hít hít lỗ mũi, “Tôi ngã bệnh.”

“Bệnh gì?”

Cố Lạc nhìn hắn, “Một loại bệnh gọi là ‘tôi muốn nói chuyện yêu đương’, không nói sẽ chết.”

Từ Ngao hơi ngẩn ra, tức giận bật cười.

43. Chương 43

Từ Ngao nhận thấy, cái bệnh không nói yêu đương thì sẽ chết của Cố Lạc rõ ràng chính là vì chuyện nào đó mà tìm lấy cớ.

“Lạc, có phải yêu anh ta hay không?”

Từ Ngao hỏi quá trực tiếp, đến phiên Cố Lạc ngớ ngẩn, hoảng hốt lắc đầu, cơ hồ là phản bác theo thói quen: “Làm sao lại như vậy? Anh ta là anh trai Er¬ic, chúng tôi —— tôi. . . . . .”

Giải thích vô cùng yếu ớt như vậy, càng thêm dư thừa. Trong đầu cô giống như có một ống kính, khuôn mặt của hai người Thi Dạ Diễm cùng Thi Dạ Triêu khi hắn ở trước ống kính vòng vo vài vòng, sau đó dừng lại, định dạng hình ảnh lại là Thi Dạ Triêu .

Nhiều năm như vậy, Cố Lạc rất ít khi ở trước mặt người khác thừa nhận tình cảm đối với Thi Dạ Diễm, mà bây giờ đối tượng biến thành Thi Dạ Triêu, cô chợt cái gì cũng không thể phản bác, mặc dù cũng không phải là bởi vì cô đã yêu.

“Tôi nên làm như thế nào?”

Từ Ngao khó mà thấy được mờ mịt luống cuống ở đáy mắt cô, nhớ tới lời của Cố Doãn cùng Thi Dạ Triêu ở trên bàn ăn mới vừa rồi, trầm mặc."Mặc kệ đối phương là người nào, cô hẳn phải có đoạn bắt đầu mới, Thi Dạ Triêu là thí sinh tốt nhất, ít nhất là Cố Doãn không dám tùy tiện động đến anh ta. Có nhớ tôi trước kia đã dạy cô hay không, nếu như hoàn cảnh trước mặt bằng sức một mình cô không cách nào thay đổi, như vậy thì yên tâm tìm kiếm tất cả đồ sẽ có lợi cho chính mình, nếu không có liền tự mình chế tạo điều kiện có lợi, vĩnh viễn không để cho thực tế tàn khốc đánh bại cô, năng lực công kích của cô cũng có thể dùng đi đối phó người khác, chỉ cần động chút đầu óc, không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có chướng ngại vật vĩnh viễn."

Lính đánh thuê như bọn họ, thường sẽ đối mặt với các loại tình huống nguy hiểm phức tạp, không phải mỗi lần cũng sẽ kịp thời lấy được trợ giúp cùng cứu viện, ngồi chờ chết là chuyện bọn hắn sẽ không làm nhất. Từ Ngao dạy cô chưa bao giờ là làm thế nào đưa địch vào chỗ chết, hoàn toàn là đường cùng gặp sinh tồn.

"Nhớ, tôi là học sinh tốt nhất của anh." Cố Lạc cúi đầu thu lại mặt mày. Từ Ngao với cô cũng vừa là thầy vừa là bạn, như anh cả lại như bạn vào sinh ra tử, là người cô tin tưởng nhất. Nhưng làm sao có thể để cho cô nói cho hắn biết, lần này đặt ở trước mặt cô là một cái đường cùng mà hắn cũng không tìm được cửa ra.

Cố Lạc đang chìm đắm ở bên trong tâm tình của mình, Từ Ngao chợt cùng cô kéo ra chút khoảng cách."Đi về trước đi, nơi này không phải nơi nói chuyện." Cô mới vừa tiếp nhận được ám hiệu của Từ Ngao quay đầu lại, Thi Dạ Triêu đang khép lại bật lửa đốt thuốc, sau đó giương mắt, thấy được bên này.

Thi Dạ Triêu là ra ngoài hút thuốc lá, cách khoảng cách mười mấy thước đối mặt với Từ Ngao. Bên cạnh Cố Lạc là có một cái cây cao hơn hai người cản trở, cô đi ra Thi Dạ Triêu mới nhìn thấy cô. Ánh mắt không dễ dàng phát giác biến sắc.

Anh lưng dựa vào hành lang, ngược sáng, hai chân vắt chéo mà đứng, một tay tùy ý cắm ở trong túi quần, hai ngón tay cầm điếu thuốc, khóe miệng hơi uốn lên, chứa đựng nụ cười như có như không, mặc dù như thế nhưng cũng không thể làm phai nhạt cái loại khí thế cường đại trên người anh.

Lúc Cố Lạc híp mắt đi tới gần mới có thể thấy rõ mặt của anh. Trong ấn tượng của cô ngày trước Thi Dạ Triêu vẫn luôn là cường đại, đối thủ đáng sợ, kẻ địch không thể nhìn kỹ, vừa cao ngạo, không dám cùng chung sống.

Hôm nay Cố Lạc đứng ở trước mặt anh như vậy, tất cả của anh trước sau như một, nhưng thân phận của hai người lập trường hoàn toàn phát sinh biến hóa. Thi Dạ Triêu vẫn là Thi Dạ Triêu cao cao tại thượng, nhưng đã không hề cùng cô đối địch nữa, đối với cô mà nói cũng đã không phải anh trai Thi Dạ Diễm, anh chính là Thi Dạ Triêu.

Cố Lạc đã hoàn toàn nhớ không rõ là từ lúc nào thì nẩy lên, cô đã không còn như ngày trước đối với anh e sợ không tránh kịp như vậy.

Cố Lạc vốn tưởng rằng bữa cơm này ăn rồi sẽ giải tán, đang chuẩn bị đưa anh về khách sạn Cố Bạch Bùi liền lên tiếng."Nếu không chê, trong nhà dễ dàng hơn một chút, lại nói bây giờ cũng khác quá khứ, đều là người một nhà."

Cố Lạc tiếp theo chợt thiếu chút nữa không có đứng vững, "Ba!"

"Ba nói cũng không sai, huống chi trong nhà cũng so với ở khách sạn an toàn hơn chút." Cố Doãn nhún vai, cố tình đầu với Từ Ngao."Cậu tới lái xe."

Một câu an toàn của Cố Doãn, đem lời nói của Cố Lạc chặn trở về, chỉ đành phải nhìn về phía Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu vốn là muốn cự tuyệt, vừa nhìn phản ứng này của Cố Lạc, vừa ngẫm nghĩ lại lại hớn hở đón nhận, ý bảo 72 giao cái chìa khóa xe cho Từ Ngao."Vậy thì quấy rầy."

Cố Lạc hai gò má lập tức phùng lên bất mãn, mũi chân quay lại một nửa không lên tiếng lên xe Cố Doãn. Cố Doãn nhận được ánh mắt ba, gật đầu một cái.

Trên đường, Ace vừa lái xe vừa từ trong kính chiếu hậu liếc Cố Lạc, vui vẻ không thôi."Có cái gì đáng để mất hứng hay sao? Người đàn ông của cô ở nhà cô có cái gì không đúng? Cố tiên sinh an bài hợp tình hợp lý."

Cố Doãn ở phía sau hừ một tiếng, Cố Lạc bĩu môi, "Loại cảm giác này rất kỳ quái."

"Già mồm." Cố Doãn châm chọc."Ba bảo anh khuyên em đừng quá đùa bỡn tiểu tính khí, tính khí Thi Dạ Triêu cũng không phải là người em có thể tùy tiện đùa bỡn."

"Đem phòng khách cách phòng em xa nhất cho anh ta."

Cố Doãn cười, "Em không sao chứ? Em cảm thấy anh ta có thể nguyện ý ngủ phòng khách?"

Nghe xong lời này Cố Lạc lông dựng lên, "Anh có ý tứ gì? Dù sao cũng sẽ không ngủ phòng em chứ?"

Ace cũng cười."Cô thật đúng là lần đầu tiên dẫn đàn ông về nhà a."

Cố Lạc buồn bực, căn cứ vào hiểu biết đối với Thi Dạ Triêu, tên khốn kiếp này không thể nào ngủ phòng khách.

Bởi vì lúc trước bị Thi Dạ Triêu tiêu hao quá nhiều thể lực cùng tinh lực, một bữa cơm hoàn toàn không đủ cho Cố Lạc cứu sống con rồng dũng mãnh, cô còn ở giai đoạn "không vững dạ". Sau khi về đến nhà liền không có tham dự cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông, về phòng của mình chậm rãi tắm rửa làm mặt nạ.

Cũng không biết ba con Cố gia cùng Thi Dạ Triêu có nhiều lời để nói như vậy, cây kim chỉ sắp sửa chỉ hướng 11h cũng còn chưa giải tán, nhưng cũng vì vậy để cho Cố Lạc có thời gian nấu cháo điện thoại cùng Lục Kya Việt.

Tách ra hơn nửa tháng, bình thường lại không thể tùy ý liên lạc, Cố Lạc quả thật có chút nhớ con trai rồi. Cúp điện thoại lười biếng nằm lỳ ở trên giường, trống rỗng nghĩ tới cái tiểu tử thúi kia rõ ràng cũng nhớ mình rồi lại bày bộ dạng nhỏ kiêu ngạo, nghĩ đi nghĩ lại buồn ngủ đánh tới, mơ màng đi ngủ.

Trong giấc mộng, mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh có người tiến vào, tiếng bước chân của anh vô cùng nhẹ, Cố Lạc xoa mắt lật người, giọng nói miễn cưỡng."Lâu như vậy?"

Không có ai trả lời cô, rất nhanh, nghe phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy. Qua một hồi lâu, Cố Lạc cảm thấy nệm sau lưng chìm chìm, sau đó một đôi tay đem cô kéo cô, mang theo nụ hôn vị bạc hà liền áp xuống, cố gắng đem con sâu ngủ của cô đuổi đi. Tay của anh không thành thật, từ trên sờ tới, cách quần ngủ đụng sờ chỗ mẫn cảm nhất của cô, cảm giác lửa nóng kích thích đánh tới, Cố Lạc lập tức đẩy anh ra.

"Đừng, em không được."

"Không được cũng phải được." Thi Dạ Triêu dục vọng rất mạnh, lại đối với thân thể cô khát vọng quá lâu, sau vài lần kinh nghiệm quá tiêu hồn, càng thêm đã xảy ra là không thể ngăn cản. Anh cũng không biết tại sao muốn cô như vậy, chính là muốn đem người phụ nữ thoạt nhìn không có gì đáng kể này đè ở dưới thân dùng cái loại phương thức này hành hạ.

Hai ba lần bị lột sạch, Thi Dạ Triêu tách ra cô, để cho cô rõ ràng cảm thụ mình. Cố Lạc lần này thật sự rất tỉnh, vừa trốn tránh nụ hôn của anh vừa lui về phía sau co lại tránh anh xâm lấn. Thi Dạ Triêu đời nào cho cô chạy trốn, đôi tay vững vàng cố định mông cô, môi cọ ở bên tai cô.

"Ngoan chút." Anh trực tiếp chen vào, kiên định chậm rãi đi vào đáy.

Cố Lạc ngửa đầu, thở nhẹ: "Đừng động, em đau!"

Thi Dạ Triêu quả thật bất động, cứ như vậy lẳng lặng cảm thụ vây bọc của cô, một lát sau chợt cười , khẽ cắn tai của cô: "Chỗ của em thật chặt, tiểu xử nữ, em như vậy sẽ khiến anh cho rằng bây giờ là đang phá hỏng em ."

Dứt lời, chợt có loại cảm giác giống như hình ảnh đã từng quen biết, Thi Dạ Triêu trong đầu bỗng dưng thoáng qua thứ gì đó, nhưng quá nhanh, bắt không được.

Cố Lạc mặt đỏ lên, tiểu Triêu Triêu ở bên trong thân thể chậm rãi động, bên tai là giọng nói khêu gợi trầm thấp của anh: "Có tốt hơn một chút hay không?"

"Anh nhẹ một chút. . . . . ."

“Được, nhưng bây giờ có bao nhiêu nhẹ, sau đó thì có bấy nhiêu nặng.”

Thi Dạ Triêu xấu xa hù dọa cô, lại không biết lời này khiến Cố Lạc chấn động trong lòng. “. . . . . Tắt đèn.”

Anh tự tay tắt ngọn đèn ngủ, Cố Lạc nâng lên mặt của anh nghiêm túc nhìn, ánh trăng giống một buổi tối cô mười bảy tuổi lúc đó, tĩnh mịch mà trêu chọc người như vậy. Ánh mắt của anh bị dục vọng đốt cháy cực kỳ sáng ngời, bởi vì giờ khắc này ẩn nhẫn mà kịch liệt, lại lóe lên ánh sáng hung ác, tựa như dã thú đói bụng.

Bị cô nhìn chăm chú như vậy, Thi Dạ Triêu không tự chủ tăng nhanh tốc độ, cúi đầu hôn cô, đợi cô tiết ra nhiều nước hơn mới từ từ buông thả sức lực, hung hăng rót vào, Cố Lạc bị anh đâm vào liên tục ý thức vỡ vụn, đem nghi ngờ lớn trong lòng đè xuống. . . . . .

Những ngày qua quả thật làm có chút quá, Thi Dạ Triêu quá trớn nổi ý tốt chỉ cần một lần. Nơi đó của Cố Lạc vừa nóng cay cay vừa đau lên, sau mấy ngày cự tuyệt sẽ cùng anh cùng giường. Nhưng mỗi khi đến lúc đi ngủ Thi Dạ Triêu đều đem cô cưỡng trở lại, cũng không có mạnh mẽ muốn cô nữa, chỉ là vô lại chiếm đoạt giường của cô cùng người cô, thân thiết một phen sau đó thoải mái ôm cô nhắm mắt ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, Cố Lạc mở to mắt không hề buồn ngủ, nghiêng đầu nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh, cố gắng nghĩ lại cái đêm rất nhiều năm trước kia, không ngờ nguyên tưởng rằng người đàn ông này đã ngủ lại bỗng dưng mở miệng: “Em còn nhìn anh như vậy nữa, anh liền không thể làm gì khác hơn xem đó là em đang mời anh làm chút gì đó.”

Đối với nghi vấn trong lòng, Cố Lạc hoàn toàn hỏi không được. Thi Dạ Triêu mở mắt ra, cùng cô nhìn thẳng vào mắt.“Ngày mai cần phải trở về, nhận lễ của ba em và anh em, chung quy cũng không phải làm việc xấu.”

Cái gọi là “Lễ” dĩ nhiên là đang chỉ cô.“Có phải lại cùng anh em thương lượng chuyện mờ ám gì hay không?”

“Đề tài đều là em.”

“Hắn lại cố định lên giá rồi sao?”

Cố Lạc tự giễu, Thi Dạ Triêu cũng không phản bác.“Có lẽ là nhìn anh mấy ngày nay quá hưởng thụ đi.”

Cố Lạc mặt trầm xuống, nhấc chân cho anh một cước, sau đó lật người đưa lưng về phía anh. Thi Dạ Triêu xoa bụng, sờ sờ đầu của cô vẫn như cũ không sợ chết trêu ghẹo.“Em cũng nghĩ như vậy, yêu cầu của hắn càng nhiều chứng tỏ em đối với anh càng đáng tiền.”

Cố Lạc khó chịu cười lạnh: “Vậy em nên cảm ơn hắn bán đứng em giá tiền cao, cần phải cảm ơn anh hào phóng nguyện ý tiếp thu loại ‘đại lễ’ này, nếu không em thật sự đúng là không biết giá trị của mình rốt cuộc ở nơi nào.”

Thi Dạ Triêu cười ra tiếng, “Em không phải là trừ Er¬ic cùng Lục Kya Việt đối với cái gì cũng không để ý sao? Nếu như hiện tại nếu đổi lại là Er¬ic ở nơi này, sợ là em đối với chuyện này nửa điểm ý kiến cũng không có chứ? Việc này chính là phân biệt đối xử đối với anh mà nói có chút buồn.”

Trong không khí lan tràn ý vị có mấy phần kỳ quái, nghe thấy âm thanh anh đốt thuốc, Cố Lạc chợt lật xoay người lại rút điếu thuốc của anh đặt vào trong cái gạt tàn.“Về sau không cho ở trước mặt em hút thuốc lá, em ghét đàn ông hút thuốc lá.”

Thi Dạ Triêu nhấc lên khóe miệng, ép người tới gần.“Em tìm đàn ông tiêu chuẩn hoàn toàn là dựa vào nó sao?”

Thi Dạ Triêu không thể làm gì khác hơn là không hút thuốc lá, cô ba phen mấy bận rút điếu thuốc của anh có lẽ chính là nguyên nhân này.

Cố Lạc trong lúc nhất thời không lên tiếng, nhìn thẳng anh một hồi lâu sau mới nói: “Bất kỳ tình huống gì, em sẽ không bỏ rơi con em, anh lấy em chẳng lẽ cũng không để ý điểm này sao?”

“Ba của đứa bé kia rốt cuộc là ai?”

Cố Lạc vẫn không chịu đàm luận chuyện có liên quan đến Lục Kya Việt, Thi Dạ Triêu càng tò mò."Em làm sao có thể gạt Cố Gia lén sinh đứa bé này mà không bị phát hiện?"

"Em có biện pháp của em, anh quản quá nhiều."

Cố Lạc vẫn như cũ không chịu nói, Thi Dạ Triêu bắt cô cũng không còn biện pháp."Có phải do Từ Ngao giúp em hay không? Các người quan hệ không tệ."

Cố Lạc cong môi cười một tiếng, "Nếu như mà em nói đứa bé là của hắn, anh tin hay không?"

44. Chương 44

Thi Dạ Triêu vẫn không có nói cho Cố Lạc, đặc biệt thích xem tiểu bộ dáng của cô không sợ trời không sợ đất lúc khiêu khích anh, dù sao trừ cô cơ hồ không có phụ nữ nào dám ở trước mặt anh làm càn như vậy. Cố Lạc càn rỡ không phải càn rỡ ỷ sủng mà kiêu, mà là thật sự cô có tư cách cùng can đảm này. Thi Dạ Triêu chưa từng thấy qua một phụ nữ có thể giống như Cố Lạc vậy, nhìn như dũng cảm, kì thực dũng cảm hơn, ngoại trừ Thi Dạ Diễm cùng Lục Kya Việt hình như đối với cái gì cũng đều không để ý.

Anh cũng vẫn luôn muốn biết một chuyện, cô đến tột cùng là ỷ vào cái gì, mới dám không cố kỵ gì lần nữa đụng vào ranh giới cuối cũng của anh.

Mặc dù nhiều khi quả thật bị nội dung khiêu khích của cô dẫn đến buồn bực, tỷ như hiện tại.

Hai người tầm mắt giằng co một phen, Thi Dạ Triêu vẻ mặt không biến hóa nhiều lắm, chỉ là khóe miệng mấp máy."Đứa bé tại sao họ Lục? Không họ Từ?"

"Đứa bé của em, em thích để cho nó họ gì liền họ ấy."

Nếu là phải gạt Cố gia, như vậy Lục Kya Việt họ gì tên gì cũng không quan trọng, Thi Dạ Triêu nhéo cằm nhỏ của cô."Nếu thật là như vậy, mà có thể giải thích nguyên nhân ngày đó hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, xem ra cần phải tìm thời gian cùng hắn nói chuyện một chút."

"Nói chuyện gì?" Cố Lạc tò mò.

"Em thời điểm mười lăm mười sáu hắn ít nhất cũng 27 rồi." Thi Dạ Triêu âm hiểm nhu hòa liếc cô một cái: "Lấy quan hệ hiện tại của anh và em. . . . . Đối với phụ nữ của anh đã sớm bị khổ lớn như vậy, anh không thể nào không hề làm gì chứ?"

"Em không có cảm thấy chịu khổ, em rất yêu con trai em, mặc kệ ba nó là ai." Lời của anh nói nửa thật nửa giả, Cố Lạc tâm tình vốn là vô cùng buồn rầu lại tan ra một chút, không nhịn được cong mặt mày, lại cố ý chê cười."Phụ nữ của anh? Em thừa nhận rồi sao?"

"Không cần em thừa nhận, anh thừa nhận là đủ rồi."

Người đàn ông cường đại, không biết xấu hổ, nhưng làm cho cô tâm tình càng phát ra cởi mở."Em không ngờ anh đối với chuyện làm bố dượng như vậy còn rất mưu cầu danh lợi, nghĩ muốn con trai như vậy sao?"

Vốn là vô tình vừa hỏi, lại đánh tới địa phương yếu ớt nhất trong lòng Thi Dạ Triêu. Nhớ tới khối mộ bia vô danh kia, Cố Lạc muốn đem lời nói thu hồi đã không kịp. Nhưng nếu vẻ mặt Thi Dạ Triêu lộ ra nửa điểm khác thường, cho dù là trầm mặc, Cố Lạc cũng sẽ không nhịn được nói tiếng thật xin lỗi, nhưng người đàn ông này chỉ dừng một chút lại trực tiếp gật đầu thừa nhận.

"Thế nào, chuẩn bị lúc nào thì sinh cho anh một đứa? Nhưng phải họ Thi."

Cố Lạc chu môi, chỉ chốc lát sau chợt ngồi dậy đi xem lịch, cô thế nhưng quên ngừa thai. Thi Dạ Triêu khoan thai tự đắc tựa vào đầu giường, dĩ nhiên biết cô đang làm gì."Cố Lạc, suy nghĩ một chút?"

Cố Lạc vẻ mặt không chịu được."Anh có thể không nói loại đùa giỡn này không? Rất nhàm chán."

Thi Dạ Triêu cười, "Thi phu nhân, em sớm muộn cũng phải sinh đứa bé cho anh, một năm sau, hai năm sau, năm năm sau, ngày đó sớm muộn sẽ tới."

Năm năm. . . . . Cố Lạc tay cầm lịch bàn, hoài nghi mình sẽ có nhiều thời gian như vậy hay không.

Câu nói có liên quan đến Lục Kya Việt là đứa bé của Từ Ngao, Thi Dạ Triêu đương nhiên là không tin, nhưng là anh phát hiện có lẽ Cố Lạc cùng Từ Ngao bề ngoài quan hệ cũng không có đơn giản như vậy.

Đàn ông nhìn đàn ông, cực kỳ chuẩn. Chỉ bằng vào thái độ của Cố Gia đối với Từ Ngao, Thi Dạ Triêu đã cảm thấy hắn nhất định không phải hộ vệ đơn giản như vậy, nghe Cố Doãn nói mới biết thân phận thật sự của hắn.

"Cố Gia thật đúng là Ngọa Hổ Tàng Long, thì ra là vị này chính là đội trưởng Athena, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Tên tuổi Từ Ngao ở giới đánh thuê là cực kỳ có sức nặng, Thi Dạ Triêu không khỏi nhìn hắn nhiều mấy lần.

"Không dám nhận." Từ Ngao sắc mặt không khác, vô cùng khiêm tốn.

Trong lúc nói, Thi Dạ Triêu đối với hắn kết luận, người đàn ông này xác thực thâm tàng bất lộ, tài năng kín kẽ.

Cố Lạc không tham dự đề tài của bọn họ, ở bên cạnh trêu chọc người giúp việc nuôi chó trong nhà. Có người chạy đến cùng Cố Lạc nhỏ giọng nói mấy câu gì đó, Cố Lạc nghe xong đuổi người nọ đi, nghiêng đầu nhìn tới bên này. Chỉ là một cái ánh mắt, Từ Ngao liền hiểu."Xin lỗi không tiếp được."

Hắn đứng dậy, Thi Dạ Triêu tầm mắt đi theo hắn.

Này con chó hình dáng to lớn cùng Từ Ngao rất quen thuộc, hướng hắn kêu hai tiếng cái đuôi thẳng dao động, lúc hai người nói chuyện một mực ở bên cạnh bọn họ sung sướng lách vòng cố gắng thu hút chú ý, vây quanh chân Từ Ngao lại vây quanh chân Cố Lạc, dẫn đến hai người không thể không vỗ nhẹ sờ lông của nó cho an ủi.

Thi Dạ Triêu mắt lạnh nhìn một màn này, dễ dàng phát giác ra sự ăn ý không bình thường giữa hai người kia. Lúc cùng Từ Ngao nói chuyện Cố Lạc cả người đều là buông lỏng, ánh mắt ấy cùng vẻ mặt trước đó, Thi Dạ Triêu chưa từng xem qua.

"Từ đội trưởng cùng Cố Lạc giao tình không cạn."

Cố Doãn đương nhiên biết rõ quan hệ hai người kia, căn bản không cảm thấy cái gì, nhưng Thi Dạ Triêu không biết, Cố Doãn cố ý mỉa mai cười."Đâu phải chỉ là không cạn, công phu của cô ấy phần lớn cũng là Từ Ngao tự mình dạy, đây chính là đồ đệ hắn yêu mến nhất."

Thi Dạ Triêu gật đầu một cái, thong thả ung dung nói: "Nghe nói bên trong Athena cũng có phụ nữ?"

Âm lượng của anh không lớn không nhỏ, mấy người ở đây cũng nghe được, ngắn ngủi yên lặng, Từ Ngao mở miệng."Thi tiên sinh đối với Athena có hứng thú?"

Thi Dạ Triêu tầm mắt rơi vào trên người Cố Lạc nửa ngồi chơi đùa với con chó, "Tùy tiện hỏi một chút, với bản lĩnh của Cố Lạc, không biết ở Athena là tài nghệ gì?"

Không trách anh hoài nghi, cái loại phong cách lão luyện lưu loát đó trên người Cố Lạc quả thật cùng phụ nữ bình thường bất đồng. Làm đứa bé Cố gia biết một chút bản lĩnh cũng không kỳ quái, nếu như nói lúc ban đầu lần đó cô đi cướp vũ khí thiết kế tinh phiến của anh một số chuyện là Cố Doãn cố ý an bài, thì sau lại mỗi lần hồi tưởng một màn cô một cước đá gãy xương đùi K. K kia, lúc ấy từ trên người cô tản ra sát khí cực lớn khiến cho Thi Dạ Triêu im lặng, nhiều người có công phu là vì tự vệ, thật sự độc ác muốn xuống tay giết người cũng không phải ai cũng có thể làm được, nhất là phụ nữ.

Athena là đòn sát thủ của Cố Doãn, Cố Gia dùng một phần tiền tương đối nuôi đội đánh thuê trang bị hoàn mỹ, điều này làm cho thành viên Athena ít nhiều là có chút cảm giác thần bí, cho dù là anh đối với việc này hiểu rõ nhưng mà cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Cố Lạc vốn là em gái Cố Doãn, nếu cô thật sự là một thành viên của Athena, Thi Dạ Triêu không cách nào tưởng tượng cô đến tột cùng chịu bao nhiêu hành hạ, lòng của cha con Cố gia quá độc ác. . . . . .

“Mỗi người trong Athena so với tôi mạnh hơn.” Cố Lạc thần sắc tự nhiên, “Anh nếu là sợ năng lực tôi không đủ, lo lắng cho an toàn của mình hoàn toàn có thể thay đổi người, Thi gia các anh cũng không phải là không có người, không cần nhất định tìm tôi.”

Cố Doãn không vui cau mày, ánh mắt âm thầm cảnh cáo, Cố Lạc chỉ coi không nhìn thấy. Thi Dạ Triêu không thèm để ý chút nào, không chút để ý nói: “Có thì có, nhưng có thể chân chính làm được ‘cận thân’ giúp anh, chỉ có em.”

Tựa như Cố Doãn nói qua, người có thể ở lúc ngủ cận thân bảo vệ chỉ có người phụ nữ gần anh nhất.

Đã đến lúc rồi, Cố Doãn theo Cố Lạc lên lầu đi lấy hành lý, lưu lại Thi Dạ Triêu cùng Từ Ngao. Hai người đàn ông này không khí có chút lạ, Từ Ngao mở miệng trước tiên.“Thi tiên sinh có lời muốn nói?”

“Từ đội trưởng vì Cố Gia bán mạng đã lâu lắm rồi nhỉ?”

“Không tệ.”

Vốn tưởng rằng Thi Dạ Triêu là muốn hỏi thăm chuyện có liên quan đến Athena, không ngờ anh lời nói xoay chuyển.“Cố Lạc ở Vancouver có một chị em tốt, gọi là Nhan Hạ, hình như cùng anh quan hệ không cạn.”

Từ Ngao ánh mắt bỗng chốc mãnh liệt, một câu “Hình như” của hắn, nào có đơn giản như vậy, Thi Dạ Triêu nhất định là “Xác định” mới có thể đặt câu hỏi như thế.“Chơi qua không ít phụ nữ, vừa vặn cô ta là một người trong đó.”

Thi Dạ Triêu không tiếng động cười, sáng tỏ gật đầu.“Chỉ là vui đùa một chút? Bản thân cô ấy cũng không nói với tôi như vậy, có thể nhìn ra sau khi chia tay cô ấy vẫn đối với Từ đội trưởng nhớ mãi không quên.”

Nhan Hạ lúc nào thì cùng Thi Dạ Triêu gần như vậy? Người phụ nữ kia rất kiêu ngạo, lời nhớ mãi không quên như thế hắn ép cô bao nhiêu lần cô đều không chịu nói ra miệng, lại nói với Thi Dạ Triêu? Lại nói hai người nếu có thể đàm luận chủ đề tình cảm như thế, Cố Lạc nhất định phải cho hắn tin tức.

“Muốn xuống tay với một phụ nữ, chị em bên người cô ấy phương diện này cũng là cần dùng tâm.” Thi Dạ Triêu lời mang hai nghĩa ý vị không rõ, cẩn thận quan sát biểu tình biến hóa nhỏ trên mặt Từ Ngao.

Minh nhân bất thuyết ám thoại, Thi Dạ Triêu đem ý tứ biểu hiện hiểu rõ thế này, Từ Ngao không muốn vòng quanh đánh Thái Cực.“Thi tiên sinh có lời gì không ngại nói thẳng, Nhan Hạ bối cảnh trong sạch, cùng người Thi gia Cố Gia hoàn toàn không phải là một thế giới, anh muốn làm gì không cần thiết kéo cô ta vào, cô ta không có bất kỳ giá trị đáng giá để lợi dụng.”

Từ Ngao không biết một câu nói này khiến Thi Dạ Triêu lấy được tin tức mình muốn, Từ Ngao để ý người phụ nữ tên là Nhan Hạ, cái anh muốn chính là những lời này của hắn.“Lợi dụng thật sự chưa nói tới, chỉ là làm phiền Từ đội trưởng thời điểm thuận tiện giúp chút chuyện, lời Nhan tiểu thư nói, Cố Lạc sẽ nghe.”

“. . . . . Có ý tứ gì?”

“Hả?” Thi Dạ Triêu một bộ dáng vô tội.“Là tôi không có biểu đạt rõ ràng a, Từ đội trưởng không nhìn ra bản thân tôi đang theo đuổi Cố Lạc?”

“. . . . . .” Từ Ngao nghẹn, tựa như nhìn quái vật quan sát anh: theo đuổi? Anh là loại đàn ông biết làm chuyện này?

Thi Dạ Triêu buông tay nhún vai, “Hết cách rồi, anh nên biết loại phụ nữ như Cố Lạc thật sự không tốt, dầu muối không vào, vì thế tôi rất nhức đầu.”

“Cô ấy đã là vị hôn thê của anh, ngay cả ngày kết hôn cũng định xong rồi, ngay cả cô ấy phản đối cũng không còn biện pháp nữa, còn cần thiết phải theo đuổi sao?”

“Chính là bởi vì cô ấy gả cho tôi là sự thực không cách nào thay đổi mới có cần thiết này.”

Cố Lạc đã xuống, lôi kéo cái vali vẻ mặt không tình nguyện. Thi Dạ Triêu đứng dậy sửa sang lại tây trang, cài lại nút áo.“Đối với bất kỳ người phụ nữ nào mà nói kết hôn là một chuyện rất thần thánh, tôi có thể làm cũng chỉ là làm hết sức để cho cô ấy ít đi một chút tiếc nuối cùng uất ức.” Anh tạm ngừng, hơi híp con

ngươi nhìn sang, đợi cô đến gần kề đưa tay muốn nhận lấy tay kéo vali hành lý trong tay cô, Cố Lạc không có cảm kích, coi anh không thấy trực tiếp đi về phía bên kia xe.

Thi Dạ Triêu bất giác lúng túng, lúc nhìn bóng lưng cô đáy mắt lại có rõ ràng cưng chiều."Tôi hi vọng cô ấy có thể đem tình cảm đối với em trai tôi chuyển dời đến trên người tôi, như vậy là kết cục tốt nhất."

Từ Ngao trầm ngâm một hồi lâu, "Thứ cho tôi nói thẳng, tôi cũng không quá tin tưởng lời anh nói như vậy."

Cho dù hai người cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc, Thi Dạ Triêu là dạng đàn ông gì Từ Ngao cũng là biết, thứ giống như thiện lương, là thứ không thể nào tồn tại trên người loại đàn ông này.

Thi Dạ Triêu sớm đoán được hắn sẽ là loại phản ứng này, không thèm để ý chút nào."Anh có thể không tin tôi, nhưng tôi biết anh hi vọng mình tin tưởng tôi."

Những lời này khiến Từ Ngao á khẩu không trả lời được.

Chuyến bay trở về Vancouver cất cánh thì cái thành phố này đã lên đèn rực rỡ.

Cố Lạc nghiêng đầu nhìn cảnh đêm thành phố ngoài cửa sổ, trong đầu không biết đang suy nghĩ gì. Thi Dạ Triêu tâm tình không tệ, cả loại tạp chí nhàm chán kia cũng từng tờ từng tờ nhìn hết, không hề để cho cô biết chuyện nói với Từ Ngao lần này, không muốn để cho cô nhòm ngó dù là nửa điểm anh lúc trước bởi vì Từ Nao trong lòng có loại cảm giác không thoải mái đó.

Loại cảm giác đó. . . . . Dù thế nào cũng sẽ không phải là ghen chứ?

Anh vì ý tưởng của chính mình cảm thấy đáng xấu hổ, lắc đầu một cái khép lại tạp chí, liếc đường cong gò má đẹp đẽ của cô, chợt mở miệng."Trở lại Vancouver, dọn đến ở đi."

". . . . . Đây là đang mời em ở chung với anh?" Cố Lạc không có quay đầu lại, vẫn như cũ nhìn bên ngoài.

"Không." Thi Dạ Triêu phủ nhận, một tay giữ chặt cổ của cô, xoay mặt cô qua."Là muốn mời các người cùng anh ở chung."

"Em. . . . . Các người?"

"Em, cùng con trai em." Dứt lời, Thi Dạ Triêu cúi đầu hôn cô.

45. Chương 45

Chuyến bay đáp xuống đất, có xe chuyên dụng tới đón. Thi Dạ Triêu đuổi 72 và thuộc hạ trở về, tự mình lái xe đưa Cố Lạc về nhà. Lục Kya Việt không có ở đây, Nhan Hạ khó có được thanh nhàn, mang Lục Kya Việt đi xem nhạc kịch, vào lúc này đang ăn khuya ở bên ngoài.

Nhan Hạ cúp điện thoại của Cố Lạc, nói với Lục Kya Việt mẹ cậu trở lại, Lục Kya Việt lập tức lấy thực đơn lại gọi thêm mấy món cô thích ăn, để đũa xuống ngoan ngoãn chờ, Nhan Hạ cũng nghiêm chỉnh không ăn nữa, cùng đợi với cậu.

Nơi bọn họ ăn khuya thật ra thì vô cùng khó tìm, thật may là Cố Lạc thường đi, quen việc dễ làm. Cô đem xe dừng ở ven đường, tắt máy, Thi Dạ Triêu quét mắt bốn phía, ở đây có khách sạn?

"Trước mặt xe không qua được, phải đi bộ." Cố Lạc một bộ vẻ mặt cố ý gây khó khăn, "Thi thiếu gia đi tới đó quá mất thân phận rồi, anh có thể không cần miễn cưỡng."

Thi Dạ Triêu cởi dây nịt an toàn ra, dáng vẻ không sao cả. Cố Lạc nhún vai, dẫn anh đi vào một đường nhỏ chật hẹp, quẹo trái quẹo phải cong cong quẹo quẹo, rốt cuộc đã đi đến một khu vực hơi trống trải.

Hai bên đường cửa hàng mọc như rừng, trên bảng hiệu phần lớn trung văn là hoặc giản thể hoặc phồn thể, trên một số bảng hiệu hiếm có là tiếng Hàn cùng tiếng Nhật, còn có một số ngôn ngữ khác Cố Lạc cũng không hiểu.

Mặt tiền mỗi cửa tiệm cũng không lớn, không có lắp đặt thiết bị xa hoa, ngay cả đèn neon sặc sỡ để mời gọi khác cũng không có, chỉ có một tấm ván cũ rộng mở sáng bóng, phía trên cẩn thận viết tên thức ăn.

Cố Lạc dẫn anh vào một tiệm mì treo nửa đoạn vải bông màu xanh dương, thời gian này khách tới dùng cơm thế nhưng rất nhiều, thanh niên quần áo xinh đẹp cũng không ít, trong tiệm nhao nhao ầm ĩ rất là náo nhiệt.

Nhan Hạ và Lục Kya Việt ở vị trí rất gần bên trong, lúc Cố Lạc vẫn còn đang nhìn quanh Lục Kya Việt cũng đã phát hiện ra cô, say mê cuồng nhiệt hét to tiếng: "Lạc! Ở chỗ này!"

Cậu vừa mới vẫy tay với Cố Lạc đã nhìn thấy người đàn ông sau lưng cô, ngẩn ra, nháy mắt mấy cái. Nhan Hạ cũng nhìn thấy vị quý nhân thần tài này, thất kinh, vội vàng đứng dậy."Thi tổng?"

"Buổi tối tốt lành, Nhan tiểu thư." Thi Dạ Triêu nhàn nhạt gật đầu một cái, sau đó liền vẻ mặt phức tạp nhìn chiếc ghế cũ rách không chỉ có rơi nước sơn còn có nhiều chỗ va chạm rơi mất. Cố Lạc không chút để ý ngồi xuống cùng con trai thân mật căn bản không quản anh khỉ gió, Nhan Hạ nhìn ra lúng túng của vị thần tài, lập tức cầm khăn giấy xoa xoa cái ghế, có chút xấu hổ giải thích: "Ách, không biết Thi tổng cũng tới, nếu không chúng ta chuyển sang nơi khác?"

Thấy Cố Lạc đã cầm lên đôi đũa khởi động, Thi Dạ Triêu nói: "Không cần làm phiền." Sau đó an vị ngồi xuống.

Nhan Hạ bảo người thêm bát đũa, Thi Dạ Triêu chậm chạp bất động, Nhan Hạ chỉ tượng trưng khuyên mấy câu thật sự không mở được cái miệng này."Thi tổng chắc là lần đầu tiên tới loại địa phương nhỏ này dùng cơm đi?"

"Nhan tiểu thư thường xuyên đến?" Dù gì Nhan Hạ cũng đường đường là chủ công ty, bình thường ra vào cũng nơi hạng sang như anh.

"Thực không dám dấu diếm, tiệm này là một trong số nơi chúng tôi ăn khuya sẽ phải tới." Nhan Hạ nói thật: "Rất nhiều người đi làm cũng đều tới nơi này ăn khuya."

Lời này cũng không giả, chung quanh đều là những tiểu tinh anh bộ dáng trẻ tuổi, đàn ông mặc tây trang giày da giá cả xa xỉ, nữ mang túi xách nhãn hiệu xa xỉ phẩm, khắp nơi không tương xứng với phong cách cổ xưa của tiệm này, mà thái độ nhưng đều là tự nhiên mà thỏa mãn.

Thi Dạ Triêu thu hồi tầm mắt, vừa vặn đụng phải Lục Kya Việt. Vật nhỏ này hình như còn chưa có làm rõ ràng tại sao anh lại cùng xuất hiện với Cố Lạc, ăn cơm cũng không tập trung. Một lớn một nhỏ nhìn chăm chú một hồi lâu, Lục Kya Việt nháy mắt mấy cái."Chú chưa từng ăn thức ăn vặt ở bến cảng sao?"

Thi Dạ Triêu không lên tiếng, Lục Kya Việt lại nói: "Chú có thể nếm thử một chút, ăn ngon lắm."

Thi Dạ Triêu vẫn là không lên tiếng, Lục Kya Việt chợt nghĩ đến một khả năng, mở túi nhỏ tùy thân ra, lấy ra một cái hộp hình chữ nhật nhỏ màu xanh da trời đáng yêu, từ bên trong lấy ra một đôi đũa nhi đồng màu xanh biển đưa tới.

"Chú có thể dùng cái này, rất sạch sẽ, mỗi ngày đều có trừ độc."

Lục Kya Việt giơ tay nhỏ bé, căn bản không nghĩ tới cho dù là cậu đã khử trùng, đối với thiếu gia nhà họ Thi mà nói cũng là đồ người khác đã dùng qua.

Cố Lạc nhìn Thi Dạ Triêu một cái, không nói gì, nhét cá đốt mạch vào miệng. Sau một khắc, Thi Dạ Triêu thế nhưng thật sự nhận lấy đôi đũa của Lục Kya Việt, mắt liếc hình vẽ phim hoạt hình màu xanh da trời in phía trên. Lục Kya Việt đẩy một cái lồng hấp tới trước mặt anh."Cái này là gạch cua đốt mạch, cháu và Nhan Nhan thích ăn." Lại chỉ một cái lồng hấp khác: "Cái này là thịt cá đốt mạch, Lạc thích ăn." Cậu tạm ngừng, "Chú biết cái gì là đốt mạch sao?"

Thi Dạ Triêu khóe miệng giật giật, cảm thấy bị khinh nhục (khinh thường+xỉ nhục)."Biết."

Lục Kya Việt trẻ nhỏ dễ dạy gật đầu, Thi Dạ Triêu còn chưa có động, Cố Lạc liền lên tiếng: "Không nên giành thịt cá với tôi."

"Không cần dễ giận như vậy, chú ấy chưa từng ăn ." Nói lời này chính là Lục Kya Việt, trong lời nói rất rõ ràng có phần thương hại anh, Thi Dạ Triêu cảm giác mình lần nữa bị khinh nhục, tay cầm đôi đũa xoay xoay vặn vặn cứng tại chỗ. Nhưng lần này Lục Kya Việt nói đúng, anh quả thật chưa từng ăn thứ này.

Bởi vì có Thi Dạ Triêu ở đây, Nhan Hạ ăn rất là cẩn thận, len lén nói cho chủ quán không cần bưng món chao lên. Mà Lục Kya Việt đang tự mình giới thiệu cho anh những món ăn vặt của tiệm này đáng giá để thưởng thức, Cố Lạc phối hợp ăn đồ của mình, toàn bộ quá trình chỉ bảo vệ đồ ăn, căn bản không để ý đến một lớn một nhỏ này.

"Hương vị thế nào?"

"Không tồi."

"Cái này ăn sao?"

"Tàm tạm."

"Trong tô mì này có thêm ruột già của heo, Lạc mỗi lần tới nhất định sẽ gọi nha."

". . . . . ." Lục Kya Việt nói lời này xong, Thi Dạ Triêu mới vừa gắp một miếng lên, nghe vậy động tác dừng lại, nhìn lại Cố Lạc, ăn ngấu ăn nghiến quả nhiên rất hưởng thụ, vẫn còn ghét bỏ nhìn anh."Không ăn sao? Không ăn cho tôi, lãng phí đáng xấu hổ."

Thi Dạ Triêu do dự một chút, đôi đũa trực tiếp đút vào trong miệng cô, Cố Lạc rất tự nhiên ăn, vẻ mặt thoả mãn, tự mình động thủ đem tô mì có ruột già lợn của anh ăn toàn bộ.

"Em không sợ béo phì?" Thi Dạ Triêu dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, lại phát hiện một mặt đáng sợ của người phụ nữ này.

"Anh không phải thích phụ nữ có thịt sao?" Cố Lạc cười vô cùng khinh bỉ."Tôi hiện tại đang cố gắng nuôi béo mình." Trên thực tế bởi vì lượng vận động lớn, thể chất cô lại rất khó mập lên, chưa bao giờ sợ những thứ đồ này.

Thi Dạ Triêu miệng đang ăn, lạnh nhạt nói: "Vậy hẳn là việc của anh."

"À?" Cố Lạc trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

Thi Dạ Triêu để đũa xuống, cầm khăn giấy lau khóe miệng dính một cái gì đó, cũng không lặp lại. Cố Lạc suy nghĩ một chút, trong nháy mắt liền hiểu rõ cái câu kia, không biết sao đã cảm thấy trên mặt nóng lên.

Lục Kya Việt nghe không hiểu, mà Nhan Hạ ở một bên vẻ mặt ngốc trệ cùng: hai người kia. . . . . Là chuyện gì?

Nhan Hạ tự mình mở xe, không thuận đường với bọn họ, lại không muốn làm kỳ đà cản mũi chướng mắt, từ tiệm nhỏ ra ngoài liền đi trước.

Buổi tối Vancouver nhiệt độ thấp, còn nổi gió lại mưa, cũng may không lớn.

Cố Lạc dắt con trai trở về, Thi Dạ Triêu cởi áo khoác tây trang choàng lên cái đầu nhỏ của Lục Kya Việt. Một người đàn ông trưởng thành áo khoác đủ để vì một bé trai che gió che mưa, Lục Kya Việt vốn muốn cự tuyệt, nhưng ở trong gió đêm như vậy, áo khoác bên trên còn tỏa ra nhiệt độ lại làm cho cậu không đành lòng, như vậy đối với cậu mà nói là một thể nghiệm xa lạ mà mới lạ.

Không phải dịu dàng thuộc về trên người Cố Lạc, càng không phải là tỉ mỉ che chở thường ngày của Cố Lạc, mà là một cái nhấc tay không đáng kể của một người đàn ông.

Thi Dạ Triêu đi bên kia Lục Kya Việt, nghe đoạn đối thoại không có dinh dưỡng gì của mẹ con hai người. Tâm tư Lục Kya Việt thật ra thì hơn phân nửa là mất tập trung, không biết từ cái gì trong lòng, cậu đi cũng chậm hơn so với bình thường.

Ba người lái xe về đến nhà, mưa đã lớn, Lục Kya Việt vừa tắm đi ra ngoài Thi Dạ Triêu còn chưa đi. Không biết hai người bọn họ ở trên sofa trong phòng khách mới vừa xảy ra chuyện gì, sắc mặt cô hồng quỷ dị, thấy Lục Kya Việt đi ra liền bắt đầu đuổi anh rời đi.

Thi Dạ Triêu bộ dáng tâm tình không tệ, đứng dậy kéo kéo áo sơ mi cầm chìa khóa xe và nói tạm biệt với Lục Kya Việt.

Lục Kya Việt nhìn một chút ngoài cửa sổ hình như mưa rơi lớn hơn, lại nhìn Cố Lạc một chút, cuối cùng đem cái ý niệm nho nhỏ đó giấu trở về trong lòng.

Lục Kya Việt nằm ở bên giường, đưa mắt nhìn đèn xe Thi Dạ Triêu ở trong cơn mưa to biến mất không thấy gì nữa."Mưa lớn như vậy, lái xe nguy hiểm không?"

Cố Lạc chuẩn bị đi tắm, quần cởi một nửa, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Lục Kya Việt."Con không phải là không thích anh ta? Đây là đang lo lắng cho anh ta?"

Lục Kya Việt lại gần, hỏi rất ngay thẳng."Việc nói với ba của mẹ chuyện mẹ không muốn kết hôn sao rồi?"

Cố Lạc vẻ mặt buồn bực, Lục Kya Việt liền biết không đùa, trong dự liệu, lại hỏi: "Chú ấy hôm nay đi đón máy bay sao?"

"Ách, không phải." Cố Lạc cắn môi, "Anh ta ít ngày trước đến Cố Gia tìm mẹ, chúng ta là cùng trở về ."

Lục Kya Việt đang yên lặng tiêu hóa những tin tức phía sau này, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu hơi nặng nề, Cố Lạc hiểu nhầm ý tứ của cậu, ngồi chồm hổm xuống: "Có lẽ chuyện không có hỏng bét như mẹ nghĩ, nếu như cuối cùng mẹ không thể không cùng anh ta kết hôn, ít nhất anh ta hẳn là sẽ không làm khó con, anh ta đồng ý sẽ giúp mẹ giữ bí mật, chúng ta gặp mặt sẽ không quá khó khăn."

Lục Kya Việt khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng nửa ngày, hỏi một câu: "Tại sao chú ấy biết mẹ có một đứa con còn có thể đồng ý cùng mẹ kết hôn?"

Đối với việc này Cố Lạc cũng không có đáp án chuẩn xác, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng là bởi vì không thương thôi.

"Mẹ nói cho chú ấy biết con không phải do mẹ sinh rồi hả?"

"Làm sao lại như vậy? Kya Kya, con ở trong lòng mẹ chính là do mẹ sinh." Cố Lạc rất nghiêm túc, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Lục Kya Việt."Mẹ vĩnh viễn đều sẽ không rời khỏi con, phải nhìn con từ vật nhỏ bé xíu như vậy từ từ lớn lên thành người, yêu kết hôn sinh con, đến lúc đó mẹ già rồi, phải đến phiên con chăm sóc mẹ, không cho ghét bỏ mẹ vừa già vừa xấu."

Lục Kya Việt mất hứng nhíu nhíu mày, ôm lấy cô, giống tiểu đại nhân vỗ nhẹ lưng của cô tỏ vẻ trấn an."Mẹ, con yêu mẹ, mặc kệ mẹ gả cho hạng người gì con đều tiếp nhận."

Mấy câu nói này của Cố Lạc, Lục Kya Việt rất lâu sau hồi tưởng lại, trong lòng có loại đau như dao cắt, không cách nào tưởng tượng cô lúc ấy tâm tình như thế nào mà nói lời này.

Thi Dạ Triêu nói ở chung, cũng không phải tùy tiện nói một chút, nhưng Cố Lạc cự tuyệt rất dứt khoát. Đối mặt với người phụ nữ như vậy, Thi Dạ Triêu có lúc quả thật rất nhức đầu.

Mà Lục Kya Việt biết chuyện này, là ở ngày đầu tiên của học kỳ trường học của cậu có hoạt động diễn kịch. Trường học yêu cầu học sinh tham dự biểu diễn phải có người giám hộ trình diện quan sát, Cố Lạc dĩ nhiên muốn đi. Lúc không có ở bên cạnh Lục Kya Việt bỏ qua rất nhiều trường hợp như vậy, cho nên chỉ cần tình huống cho phép, cô sẽ buông xuống tất cả các hoạt động của mình.

Là một đoạn kịch bản rất nổi tiếng, trường học có sửa đổi, thích hợp hơn để học sinh biểu hiện mình. Lục Kya Việt là một nhân vật chính trong đó, phát huy xuất sắc giành được tiếng vỗ tay ca ngợi của mọi người, còn có một chiếc cúp nhà trường đặc biệt chuẩn bị.

Không có đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà đối với với bọn nhỏ ý nghĩa rất đặc biệt.

Biểu diễn cùng ban thưởng cũng kết thúc, học sinh cùng người giám hộ tan cuộc, Lục Kya Việt và Cố Lạc đi theo đội ngũ sau cùng. Hai người tâm tình cực kỳ tốt, vừa nói vừa cười.

Bỗng dưng, Lục Kya Việt dừng bước lại, kinh ngạc trợn tròn hai mắt."Lạc, mẹ dẫn chú ấy cùng đi sao?"

"Ai?"

Cố Lạc ngẩng đầu, đột nhiên sửng sốt, trên chỗ ngồi hàng cuối cùng còn có một người đàn ông chưa rời đi, tây trang thẳng thớm, trên mặt mang một kính mắt màu đậm, tóc ngắn gọn gàng dựng lên, chân dài vắt

lên trên đầu gối một cái chân khác, tư thái thanh thản khiêm tốn, bên môi chứa đựng ý cười nhạt nhìn bọn họ.

Người kia, không phải là Thi Dạ Triêu sao?

46. Chương 46

72 đứng ở sau lưng Thi Dạ Triêu khoát tay chào hỏi với Lục Kya Việt, hai người chỉ có một buổi tối chung đụng, nhưng 72 thật sự thích đứa bé trai này. Huống chi đây là đứa bé của người phụ nữ của ông chủ cô, mặc dù không phải là đứa bé của ông chủ cô, ông chủ cô không thèm để ý, cô dĩ nhiên lại càng không để ý.

Lục Kya Việt là một đứa trẻ hiểu lễ phép, đối với danh tự này một số phụ nữ vẫn còn vô cùng có cảm tình, ngoan ngoãn kêu một tiếng chị. Lục Kya Việt nhớ mấy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Thi Dạ Diễm, liền bị người đàn ông đó thoạt nhìn liền rất hung ác hù sợ, từ khi biết Thi Dạ Triêu cậu đối với định nghĩa đáng sợ có sửa lại một chút.

Ngày trước cậu đối với Thi Dạ Triêu chỉ nghe tên không biết người, bởi vì quan hệ của Cố Lạc và Thi Dạ Diễm đối với anh đại khái ấn tượng cũng không tốt, đã tiếp xúc qua mấy lần phát hiện, người này đúng là một người không bình thường, mặc dù nhìn qua rất vô hại, nhưng lại cho cậu cảm giác gần vua như gần cọp —— như Thi Dạ Triêu lúc này, hơn nữa thời điểm anh không nói lời nào, cách mắt kính không thấy rõ mắt của anh, cả người cũng tản ra cảm giác áp bức cực mạnh, Lục Kya Việt không cách nào đánh đồng người này cùng người đàn ông đêm đó cùng bọn họ ở quán nhỏ cùng nhau ăn khuya, hơi có chút thận trọng.“Thi tiên sinh khỏe.”

Thi Dạ Triêu gật đầu một cái, để 72 dẫn cậu qua một bên đi chơi, thừa dịp lực chú ý của đứa trẻ không có ở bên này, kéo đầu Cố Lạc qua đòi cái hôn. Dù sao nơi này là trường học, hôn một cái liền dừng, Cố Lạc muốn phát tác cũng không kịp.

“Làm sao anh biết trường học của Kya Kya ở đâu? Điều tra em?”

“Thế quá phiền toái, hỏi Nhan tiểu thư thì biết.”

Nhan Hạ đúng là loại phụ nữ bán bạn cầu vinh! Cố Lạc cảm thấy thật là chọn lầm bạn tốt.

Thi Dạ Triêu hai mắt quan sát cô, đối với trang phục hôm nay cô mặc không hài lòng lắm.“Đây là ăn mặc kiểu gì, cũng sắp không nhận ra em.”

“Chính là không muốn để cho người khác nhận ra em.” Cố Lạc hôm nay ăn mặc quả thật quá vô danh một chút, áo len màu đen cùng quần jean, tóc đơn giản buộc thành đuôi ngựa, tóc rơi trên trán buông xuống dưới, trên mặt lại vẫn mang một cái mắt kiếng gọng xấu xí, không trang điểm, hoàn toàn là dáng vẻ của một người mẹ. Hình tượng như vậy cùng phong cách bình thường của cô hoàn toàn khác nhau, rất có ý tứ cải trang.

“Đối với Lục Kya Việt thật đúng là dụng tâm.”

“Anh tới nơi này làm cái gì?” Anh vẫn chưa trả lời, Cố Lạc trước hết giơ tay lên ngăn lại.“Thôi, em không muốn biết, nếu như có chuyện anh trực tiếp có thể tìm em, về sau không nên xuất hiện ở trước mặt con em, quá gây sự chú ý.”

“Không nhìn ra anh đã rất khiêm tốn sao? Nói như vậy thật làm tổn thương trái tim anh.” Thi Dạ Triêu hiểu cô là sợ Lục Kya Việt ra ánh sáng, “Anh chỉ là tới nhắc nhở em, thời gian em làm hộ vệ thân thiết của anh đã đến, nên bắt đầu.”

Thi Dạ Triêu biết cô nhớ con trai, trở về Vancouver vẫn cho cô dư thừa thời gian ở cạnh Lục Kya Việt, vậy mà cô càng được voi đòi tiên, vui đến quên cả trời đất cơ hồ quên cả anh.

Lục Kya Việt buổi chiều còn phải đi học, sau bữa cơm trưa Thi Dạ Triêu lái xe đưa cậu trở về cửa trường học, lúc nói lời từ biệt không keo kiệt chút nào khen cậu một phen. Cố Lạc có chút hài lòng, "Khó được từ trong miệng anh nghe được một câu hữu ích."

Thi Dạ Triêu từ trong xe lấy ra một hộp quà nho nhỏ cho Lục Kya Việt: "Tiểu Trà Diệp nhờ chú mang cho cháu, cháu thích đồ ăn ngọt như vậy?"

Nói tới Thi Duy Ân, địch ý của Lục Kya Việt đối với Thi Dạ Triêu lại xông ra."Bởi vì cô ấy thích."

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, vỗ vỗ đầu của cậu."Đi đi."

Xe của anh rời đi, Lục Kya Việt mới xách theo cái hộp nhỏ đi trở về, bạn học ở một bên nhìn thật lâu vây tới đây."Người đàn ông vừa rồi đứng cùng mẹ cậu là cha cậu? Thế nào chưa bao giờ gặp qua?"

Lục Kya Việt vừa muốn phủ nhận, một người bạn học khác giành nói: "Cha cậu chính là rất có tiền? Bộ dạng xe rất cao cấp."

"Chỉ là dáng dấp hai người không giống, cậu giống mẹ cậu."

"Ông ấy đưa quà gì cho cậu?"

"Cha cậu rất tốt!"

"Cha cậu dáng dấp rất đẹp trai!"

. . . . . .

Mấy người ngươi một lời ta một câu líu ríu ở bên cạnh Lục Kya Việt, làm cho trong lòng cậu sinh ra hư vinh chưa bao giờ trải qua, hơn nữa lấy được thỏa mãn cực lớn."Chú ấy thật ra thì. . . . . ."

Cậua vừa mở miệng, mấy bạn học dừng lại tranh luận tầm mắt cũng nhìn về phía cậu, Lục Kya Việt há miệng, cuối cùng khép lại, không nói gì, các bạn học lần nữa bắt đầu thao thao bất tuyệt. Lục Kya Việt xen lẫn trong bọn họ, trong lòng có nho nhỏ cảm giác tội ác, chỉ là tâ, hư vinh cuối cùng lấy ưu thế áp đảo chiến thắng cảm giác tội ác.

Cha. . . . . .

Đây chính là cảm giác có cha sao?

Lại nói Cố Lạc, theo Thi Dạ Triêu đến công ty một chuyến, lúc cấp dưới báo cáo công việc cho anh tầm mắt luôn là trộm quét về phía bên cô, trong lòng lại suy nghĩ người phụ nữ này là ai? Không dám trực tiếp hỏi Thi Dạ Triêu, liền len lén hỏi 72. 72 miệng luôn luôn chặt như vỏ trai, cái gì cũng không chịu tiết lộ, nhưng vẻ mặt thái độ hơi đưa cho ám hiệu. Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, không dám tùy tiện suy đoán, nhưng trong lòng đều đã có cân nhắc, trong ánh mắt nhìn lại cô có thêm chút kính sợ.

Cố Lạc biết đây có lẽ là Thi Dạ Triêu cố ý, "Khi đó không phải nói được trước không công khai quan hệ của chúng ta sao? Anh làm như vậy là có ý gì?" Vừa vào thang máy Cố Lạc liền giả bộ không vui: "Không phải anh nói muốn em cam tâm tình nguyện anh mới công khai sao?"

"Cho nên em phải thêm chút sức ở trước hôn lễ đối với anh cam tâm tình nguyện mới phải, nếu không vị hôn phu của em không thể gặp người." Thi Dạ Triêu nới lỏng cà vạt một chút."Anh còn không nhanh chóng vì mình tranh thủ một danh phận hả?"

72 buồn cười, lui về góc ở phía sau không đi quấy rầy hai người này quen có phương thức nói chuyện như vậy, lúc nghiêng đầu nhưng lại không dự đoán được ở trên kính vách tường phản xạ của thang máy trông thấy Cố Lạc len lén nhếch lên khóe miệng. 72 phát hiện, ánh mắt cô nhìn bóng lưng Thi Dạ Triêu, cùng quá khứ trở nên không giống nhau, trên thực tế quan hệ của bọn họ đã sớm không giống với quá khứ cái loại hình thức chung đụng đơn thuần đối chọi gay gắt.

Có đồ vật gì đó gắn liền hai người này, từ lần Thi Dạ Triêu bởi vì nhận điện thoại nhầm liền chạy tới bên người cô đi đâu một đêm và anh đối với cô cũng không đồng dạng dung túng như vậy, cái này càng phát ra nồng đậm kiên cố.

72 từ từ nở nụ cười, người ngoài cuộc vĩnh viễn đều trở nên rõ ràng hơn so với người trong cuộc, cô chợt có chút đồng tình Cố Lạc. Thi Dạ Triêu đối với Cố Lạc trước trước sau sau làm chuyện này, có lẽ cuối cùng cũng chỉ là vì một số nguyên nhân, cô cảm thấy, dù thế nào cũng sẽ không phải bởi vì tình yêu.

Ít nhất, không phải tình yêu đơn thuần. Mà Cố Lạc, đúng như anh ta đã đoán từng bước từng bước tiếp nhận anh ta, thói quen có anh ta, có lẽ cuối cùng, yêu anh ta đúng như anh ta mong muốn. Nếu như 72 không có đoán sai, vậy đối với Thi Dạ Triêu mà nói vẫn là không đủ. . . . . .

Thi Dạ Triêu buổi tối có xã giao, một hoạt động do quan viên địa phương tổ chức, Cố Lạc thay 72 cùng đi với anh, đây cũng là lần đầu tiên cô làm bạn gái cùng Thi Dạ Triêu đồng loạt xuất hiện trước mặt mọi người.

Anh đối với chuyện này đã sớm lên kế hoạch tốt, lễ phục cũng sớm chuẩn bị thỏa đáng, phong cách không bảo thủ cũng không phô trương. Người đàn ông này rất đáng sợ, bất tri bất giác lại nắm rõ ràng sở thích của cô như thế. Nhưng duy nhất không hài lòng chính là sau lưng hở một mảng lớn chừng bàn tay, cũng may xõa tóc xuống có thể che giấu.

Cô vốn là như vậy không muốn ở trước mặt người khác lộ hình xăm dọa người, Thi Dạ Triêu đối với lần này càng tỏ ra tò mò, vừa thắt nơ vừa nhìn chằm chằm phía sau lưng của cô không biết đang suy nghĩ cái gì. Cố Lạc không quay đầu lại cũng biết anh đang nhìn mình, còn tưởng rằng người này lại bắt đầu động dục, sẽ không quản anh khỉ gió.

Thi Dạ Triêu giơ tay lên sờ cô, ở trên Đồ Đằng miêu tả một vòng, cuối cùng thật lâu nhìn chằm chằm vào tiếng Hy Lạp. Thời gian hai người ở chung một chỗ không ngắn, vốn là từ thân thể bắt đầu quen thuộc lẫn nhau, cái loại đụng chạm này khiến Cố Lạc cực kỳ nhạy cảm, không thể làm gì khác hơn là tránh ra một chút.“Anh không thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng muốn làm chuyện đó , cũng không nhìn thời gian một chút.”

Hiểu lầm của cô khiến Thi Dạ Triêu định cúi đầu ở sau gáy cô hôn xuống, bàn tay ở eo thon của cô đang lúc vuốt ve.“Câu Hy Lạp này là có ý gì? Trước đây thật lâu anh hình như cũng đụng phải người phụ nữ ở chỗ này có xăm hàng chữ này, có hàm nghĩa đặc biệt gì sao?”

Cố Lạc ngẩn ra, nghi ngờ trong lòng lần nữa trồi lên.“Thật lâu là bao lâu?”

“Đại khái. . . . . Bảy, tám năm trước.” Thi Dạ Triêu vừa dùng miệng môi cọ da của cô vừa hồi tưởng lại, xác nhận.“Tám năm trước.”

“Tám năm trước? Chuyện lâu như vậy anh còn nhớ rõ?” Cố Lạc nuốt nước miếng, đầu ngón tay bắt đầu phát run.“Vị trí che giấu như vậy, các người không có làm chuyện gì tốt chứ?”

Thi Dạ Triêu cười khẽ, “Đó là quà sinh nhật Er¬ic tặng cho anh, sao có thể bỏ qua ý tốt của nó?” Đem thân thể cô xoay lại, nâng lên mặt của cô từng cái hôn dụ hoặc : “Ghen sao? Là một tiểu cô nương rất trẻ tuổi, thân thể cũng tiêu hồn như em.”

Cố Lạc làm bộ đánh anh, tiếp tục thử dò xét.“Khi đó Er¬ic không phải ở San Francisco? Xa như vậy còn cố ý tặng quà cho anh? Huynh đệ tình thâm a.”

Đây là châm chọc, khi đó hai anh em bọn họ tình cảm chính là ở giai đoạn trên mặt gió êm sóng lặng phía dưới gió nổi mây phun.

“Không phải, vừa vặn đoạn thời gian đó anh ở San Francisco thôi.” Thi Dạ Triêu nắm cả eo của cô kéo tới, liếc nhìn đồng hồ trên tường.“Còn có chút thời gian, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh?”

Cố Lạc bởi vì câu trả lời của anh trong đầu ông ông tác hưởng, căn bản không để ý anh nói gì nữa, ỡm ờ bị anh cởi lễ phục áp đảo trên ghế sa lon. Lúc Thi Dạ Triêu tiến vào tâm Cố Lạc kéo căng, mắt đang nhìn anh không có tiêu điểm toát ra bi thương khổng lồ.

Tám năm trước, chính là một năm cô biết Thi Dạ Diễm, là một năm ủy thân cho hắn, địa điểm chính là ở San Francisco.

Cô nhìn khuôn mặt của người đàn ông ở trên người này, chợt dâng lên sợ hãi, khiếp đảm, lại không dám tiếp tục chứng thực. Bị nhìn như vậy, Thi Dạ Triêu không khỏi gia tăng sức lực xâm nhập, ép cô gọi ra mới

hài lòng. Bàn tay cô hướng tới anh, Thi Dạ Triêu cúi người ôm cô thật chặt, ở bên tai cô khẽ gọi tên của cô.“Lạc.”

“Ừ. . . . . .”

“Đừng kháng cự anh nữa, ở bên cạnh anh, anh có vật em cần, Er¬ic không cho em được, anh cho em.”

Cố Lạc chợt nói không ra lời, mắt bắt đầu ướt át, trong lòng tràn đầy chua xót. Cô không phải người ngu, cảm thấy Thi Dạ Triêu đối đãi với mình bất đồng, không phải là bởi vì cô gan lớn, đó là anh cố ý dung túng để mặc cô.

Rất nhiều chi tiết ở trước mắt Cố Lạc nhất nhất xẹt qua, lúc ấy cũng không cảm giác có cái gì, sau đó hồi tưởng mới phát hiện có quá nhiều thời điểm Thi Dạ Triêu đều ở nhường cô bởi vì nhân nhượng cô, thậm chí che chở cô. Lúc ép buộc cô đồng thời lại cho cô không gian vô cùng lớn, không cho cô áp lực.

Cố Lạc chưa bao giờ từng được người khác che chở như vậy, mặc dù. . . . . Trong phần che chở này có lẽ mang theo âm mưu cùng tính toán nào đó, nhưng so với loại lợi dụng xích lõa trắng trợn của Cố Doãn, cô phát giác thế nhưng mình một chút cũng không so đo.

Xong chuyện, Thi Dạ Triêu đi tắm dội, Cố Lạc cuộn tròn thân mình ngơ ngác nhìn trần nhà, lấy qua di động bấm mã số của Dr. J.

“Tôi còn có bao nhiêu thời gian?”

Dr. J ở bên kia trầm mặc.“Chứng Lộ Gia Lôi (mình k tra nghĩa đc nên để nguyên cv) bình thường phát bệnh bắt đầu từ ba đến năm năm, nhưng là không phải tuyệt đối, thể chất mỗi người không giống nhau tình huống không giống nhau, vài chục năm cũng có. Cố Lạc, tôi vẫn là hi vọng cô có thể trở lại đón nhận trị liệu.”

“Cám ơn.” Cố Lạc nhàn nhạt, hết sức bình tĩnh.“Tôi còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, tôi không có thời gian, tôi sẽ chăm sóc mình, yên tâm.”

Thi Dạ Triêu vẫn còn đang tắm rửa bọt trên người, một đôi cánh tay tiêm mảnh từ phía sau vòng chắc hông của anh, anh không có xoay người lại, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.“Làm dơ em.”

“Đi cùng với anh em còn có thể có bao nhiêu sạch sẽ?” Cố Lạc dán lên tấm lưng rộng rãi của anh, nước ấm áp từ đỉnh đầu tưới xuống, phân biệt không được trên mặt cô đến tột cùng là nước hay là nước mắt.

Hai người tự mình duy trì tư thế hồi lâu, có thứ gì đó ở trong không khí lan tràn.

“Em biết anh muốn cái gì.” Cố Lạc thong thả nói, “Thi Dạ Triêu, em không phải không muốn yêu anh.”

Thi Dạ Triêu lòng bàn tay bao trùm ở mu bàn tay cô, vỗ nhẹ nhẹ.“Anh hiểu rõ, nhưng y theo tình huống bây giờ, vui vẻ ở bên cạnh anh là phương thức giải quyết tốt nhất, chẳng lẽ em muốn giống như trước đây đấu với anh cả đời sao?”

Cả đời. . . . . .

Cố Lạc thật lâu không nói. . . . . .“Em còn có con trai, anh biết rõ.”

Thi Dạ Triêu nắm thật chặt tay của cô, xoay người lại ôm hông của cô ôm cô lên, hôn lên vết sẹo vết thương đạn bắn ở trên vai cô.“Em không chỉ có con trai, còn có anh, đừng quên trong thân thể em còn giữ máu của anh.”

Trong lòng chua xót bắt đầu đụng vào nỗi đau, đôi tay Cố Lạc nâng lên mặt của anh, chủ động hôn lên.

Có lẽ cô không nên tốt quá nhiều, có lẽ sớm nên để xuống tất cả tình cảm quá khứ đối với Thi Dạ Diễm, có lẽ cô nên kiên định hơn vào một đêm anh đi Cố Gia tìm cô, quyết định muốn một phần tình cảm hoàn toàn thuộc về mình, một phần tình cảm có đáp lại.

Anh nếu muốn đi vào lòng của cô, không phải không muốn anh làm cách nào đả động việc của cô, mà là cô đang đứng ở đường cùng thì vươn dài bản thân mình chỉ vì cho cô đường có thể đi.

Thôi, tất cả âm mưu tính toán lợi dụng cũng thôi, trời cao an bài như thế, nhất định sẽ có đạo lý của nó.

Thi Dạ Triêu, em không phải không muốn yêu anh, chỉ là yêu anh thì không thể yêu người khác.

Cô không có thời gian.

. . . . . .

Cố Lạc bình thường ít khi sử dụng thân phận con gái Cố Bạch Bùi, cho nên trên bữa tiệc cơ hồ không có ai biết cô là người nào, nhưng chờ đón chính là ánh mắt theo dõi cũng không ít, đều ở đây rối rít suy đoán bối cảnh chân thật của cô. Bởi vì mấy năm này ở bên cạnh Thi Dạ Diễm là vì giúp hắn, Cố Lạc cơ hồ cùng hắn như hình với bóng, không ít công khai lộ diện, lúc ấy cũng có người đối với cô cảm thấy hứng thú, nhưng cuối cùng không có đào ra cái gì, không giải quyết được gì, dù sao nhân vật chính là Thi Dạ Diễm, cô chỉ là làm nền.

Hôm nay bên người cô đổi người, lại là người Thi gia, cự tuyệt em trai đổi thành người địa vị chỉ dưới Thi Thác Thần ở Thi gia Thi Dạ Triêu, mọi người đối với Cố Lạc càng phát ra tò mò. Anh emThi gia ở phương diện phụ nữ từ trước đến giờ đều giữ mình trong sạch chung quy không có truyền ra bất kỳ tin tức xấu, nhất là Thi Dạ Triêu, cơ hồ chưa bao giờ công khai bạn gái bên cạnh mình, điều này làm ọi người không khỏi cho là Cố Lạc là người phụ nữ có bối cảnh cường đại mánh khoé cứng rắn.

Cố Lạc trong tay nhẹ cầm một ly Champagne đứng ở bên cạnh anh làm một bình hoa, sau khi người hàn huyên rời đi dùng âm lượng hai người có thể nghe được nói: "Ở bên cạnh anh áp lực ghê gớm thật, trong lòng tư cách thiếu chút nữa sợ là đều không chịu nổi ."

Thi Dạ Triêu cười nhẹ, càng thân mật vén tóc của cô, ngón tay ở trên tai cô sờ sờ."Anh hiểu rõ năng lực chịu đựng của em rất mạnh, không ai so với em thích hợp hơn vị trí bên cạnh này của anh."

Những lời này suy nghĩ kĩ càng vẫn là làm cho người ta rất xấu hổ, Cố Lạc trong lòng giật giật, mặt đổi phương hướng né tránh anh sờ đụng."Sợ người ái mộ anh cho em mắt đao (ánh mắt như đao) còn chưa đủ sao?"

"Không, anh là làm để một người khác nhìn." Thi Dạ Triêu liếc mắt một cái, ý bảo một người đàn ông nào đấy vừa mới tiến vào cửa.

Cố Lạc nhìn sang, ánh mắt thuần khiết không kịp đề phòng chống lại Thi Dạ Diễm, đem sâm banh đổi tay, không dễ dàng phát giác đưa cho Thi Dạ Triêu."Anh không còn chuyện để tán gẫu sao?"

Ở trong mắt người khác, tân hoan cựu ái (vui mới yêu cũ) cùng nhau đụng đầu là trường hợp bị người khác chú ý nhất, lại là một đôi anh em ruột từng càng đấu càng thủy hỏa bất dung. Tới tham gia trường hợp này, bạn gái Thi Dạ Diễm dĩ nhiên là Du Nguyệt Như. Mấy người thành thạo ứng phó trường hợp này, đối với nhiều đôi mắt vây quanh mình xem náo nhiệt thì làm như không thấy.

Quan phương hoạt động sau khi kết thúc chính là bữa tiệc, mọi người bưng sâm banh tốp năm tốp ba trò chuyện, trao đổi tin tức lẫn nhau. Thật vất vả vô ích, Cố Lạc rốt cuộc có cơ hội trò chuyện với Du Nguyệt Như. Thi Dạ Diễm liếc nhìn Thi Dạ Triêu ở bên kia cách đó không xa, nhìn lại Cố Lạc một chút, nhạy cảm phát giác quan hệ hai người thay đổi, hỏi, Cố Lạc cũng không phủ nhận.

Thi Dạ Diễm trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên cảm thấy quen biết Cố Lạc nhiều năm như vậy lại như cũ coi thường cô."Hắn là anh trai anh, Cố Lạc, em thật sự rõ ràng hắn là người thế nào sao?"

Cố Lạc cười yếu ớt, "Đang cố gắng hiểu sâu hơn, anh sợ cái gì, tôi và anh ấy ở cùng nhau đối với anh là có lợi đấy."

Thi Dạ Diễm không thích loại cười giỡn này, rồi lại không thể nào khuyên, càng không biết có nên khuyên hay không. Chỉ có Du Nguyệt Như vẻ mặt thông suốt, chờ Cố Lạc đi về Thi Dạ Triêu bên kia, vỗ vỗ người đàn ông của mình muốn hắn an tâm."Anh không phải là thông qua sự kiện thái tử kia đã khảo nghiệm Thi Dạ Triêu rồi hả? Lại nói Lạc là một người thông minh, bọn họ không ai so với ai khác kém bao nhiêu. Nếu như nhất định gả ột người, em lại hi vọng người kia là Thi Dạ Triêu."

Ngay cả Thi Dạ Triêu đối với Chử Dư Tịch đã làm chuyện không cách nào vãn hồi, nhưng Du Nguyệt Như cũng ép mình đổi một góc độ suy nghĩ về sự kiện này, hắn nếu thật là nghiêm túc, người phụ nữ của hắn nhất định là hạnh phúc.

Hắn vì Cố Lạc đi cầu xin Hoàng Phủ Triệt giúp đỡ, sau đó Du Nguyệt Như thấy mình may mắn khi đã nghe Thi Dạ Diễm làm hành động thử dò xét nguy hiểm này.

"Có lẽ, anh trai anh lần này là nghiêm túc."

Người nhất định phải bức mình vào tuyệt cảnh, sau đó từ trong đó tìm kiếm đường ra. Du Nguyệt Như tựa hồ có thể hiểu dụng tâm Thi Dạ Triêu phá hủy hôn lễ của thái tử cùng Chử Dư Tịch. . . . . .

47. Chương 47

Anh phát hiện em luôn biết che giấu giả bộ hồ đồ, cần gì chứ?

***

Du Nguyệt Như bị tiếng nói quen thuộc này dọa sợ hết hồn, trái tim đều sắp vọt ra khỏi cổ họng, bởi vì quá mức kinh ngạc cô thậm chí không dám ngẩng đầu. Mà hơi thở phả vào mặt đủ để nói cho cô biết thân phận của người đến. Cổ tay bị hắn gắt gao giữ chặt không buông tay, cảm giác đau từng chút một lan ra, lấy tốc độ kỳ dị chui vào trái tim cô.

"Er¬ic! Đã lâu không gặp!" Lôi Khải giọng nói vui mừng, trên gương mặt tuấn tú vẫn còn là nụ cười du côn chướng mắt.

Thi Dạ Diễm ánh mắt rét lạnh, nếu không phải có chuyện cần chờ hắn xử lý, nhất định phải đánh nát tên khốn kiếp miệng đầy răng trắng này."Chờ tôi quay trở lại sẽ thu thập anh!"

Lôi Khải không sao cả nhún vai, cười vẫn rực rỡ như cũ."Anh dự tính vị hôn thê của tôi như thế nào?"

Vị hôn thê? Hay một cái vị hôn thê!

Thi Dạ Diễm hít sâu một hơi, đây là buộc anh ở nơi công chúng đại khai sát giới! Du Nguyệt Như cách anh rất gần, trước hết cảm nhận được anh tản mát ra hơi thở tàn nhẫn, Lôi Khải này quả thật chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Du Nguyệt Như chỉ có thể nhắm mắt kéo Thi Dạ Diễm trước khi anh động thủ, vừa mạnh mẽ trừng mắt Lôi Khải hạ thấp giọng cảnh cáo."Anh còn không ngại đủ mất mặt?"

Thân thể ôn hương nhuyễn ngọc dán vào anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh xảo đang ở trước mắt anh, môi đỏ mọng nở nang lúc mở lúc đóng, Thi Dạ Diễm lý trí như dây cung cơ hồ đứt đoạn. Anh bây giờ nên giáo huấn người phụ nữ chết tiệt này, dọn dẹp Lôi Khải không cần nhất thời vội vã! Anh tự nói với mình như vậy khôi phục bình tĩnh thu lại sát ý, sau đó bỗng dưng kéo Du Nguyệt Như đi.

Trên người mặc lễ phục hạn chế Du Nguyệt Như không cách nào bước nhanh chân, bị anh lôi kéo suýt nữa ngã nhào, lúc khom người phần lớn cảnh đẹp tuyệt vời trước ngực bạo lộ ở trước người, thậm chí nghe thấy tiếng hút khí. Thi Dạ Diễm lông mày vừa nhíu trực tiếp bồng cô lên, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dưới con mắt mọi người cứ như vậy dẫn người đi nha.

Có thể đem củ khoai lang phỏng tay này ném đi rồi, Lôi Khải buông lỏng thở dài một hơi. Đối mặt với ánh mắt quanh mình quăng tới đồng tình chợt nghiêm nghị mà chống đỡ."Mới vừa đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người trầm mặc chốc lát, không hẹn mà cùng lắc đầu.

"Đúng vậy a, đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi không biết, ngươi thì sao?"

"Tôi cái gì cũng không nhìn thấy."

"Ờ, thật tiếc nuối."

Sợ bị cẩu tử chụp được, dọc theo đường đi Du Nguyệt Như cũng bụm mặt, vùi đầu ở trước người anh.

“Phiền toái Thi tiên sinh buông tôi xuống, tự tôi có chân!” Du Nguyệt Như căng cứng giọng nói lạnh lùng nói, Thi Dạ Diễm không khỏi cười lạnh, theo lời thả cô xuống.“Lúc này mới bao lâu, liền đối với anh xa lạ như vậy? Lôi Khải vì em vứt bỏ vui mới, em bởi vì hắn vứt bỏ yêu cũ?”

“Anh đối với tôi mà nói vẫn còn không tính là yêu cũ!”

“Anh có nói yêu cũ là chỉ anh sao?”

“Anh!” Du Nguyệt Như thầm mắng mình ngu ngốc, che mặt xoay người rời đi. Thi Dạ Diễm ngàn dặm xa xôi chạy tới làm sao có thể để cho cô cứ đi như thế? Cánh tay dài duỗi một cái liền đem cô lôi trở lại, lấy ra tay của cô.“Che cái gì? Có cái gì mờ ám?”

“Đây không phải là Canada, đây là thành phố T!” Gần đây cẩu tử canh chừng cô rất chặt, Du Nguyệt Như không muốn cùng xuất hiện với Thi Dạ Diễm trên trang đầu, thật may là thái tử đi Nhật Bản, nếu không tối nay khẳng định rối một đoàn.“Có cẩu tử! Anh mau buông tay!”

Thi Dạ Diễm khóe miệng giương lên, không có ý tốt thân mật ôm hông của cô, nắm được cằm nhỏ của cô nâng lên.“Vậy thì thật là tốt, để cho bọn họ chụp.” Đang khi nói chuyện môi của anh đã đè xuống.

Người phụ nữ ngày nhớ đêm mong giờ phút này đang ở trong ngực, cho đến một khắc hôn lên cô ấy Thi Dạ Diễm mới phát giác bản thân mình muốn cô muốn cũng sắp điên rồi. Anh ngậm môi mềm mại của cô, dùng sức mút, đầu lưỡi cạy ra răng cô tiến quân thần tốc xâm lấn. Lấy được hương vị ngọt ngào hung hăng hôn xuống cơ hồ muốn nuốt hết.

Răng môi ngực trong phổi thấm vào mùi vị của anh, trái tim Du Nguyệt Như khó có thể kiềm chế rung động. Hết thảy đều quen thuộc như vậy, người đàn ông này bá đạo, cưỡng chiếm, dã man, sức lực, hơi thở. . . . . Rõ ràng là cô ghét như vậy, nhưng bây giờ không khỏi rung động, giống như. . . . . Mơ ước vẫn mong đợi rốt cuộc trở thành sự thật. . . . . .

Đầu lưỡi giống như có trí nhớ từ đầu kháng cự hóa thành nghênh hợp, hai cánh tay từ từ leo lên vai anh, lực lượng vô hình dẫn dắt cô vô ý thức tiến vào ngực của anh.

Cánh tay anh giam cầm hông của cô, bàn tay chạy ở phần eo trần trên lưng cô, càng xuống phía dưới thăm dò. Du Nguyệt Như chợt rên lên một tiếng, mới bừng tỉnh đẩy anh ra.

“Sao vậy?” Anh giọng nói rõ ràng khàn mấy phần, đáy mắt xâm nhập đốt lửa cháy hừng hực. Du Nguyệt Như môi bị anh hôn tê dại, ánh mắt ý bảo thân dưới anh.“Anh. . . . . Đâm tôi đau quá.”

Thi Dạ Diễm nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ, tự mình đốt lửa, tiểu huynh đệ đã nhao nhao muốn thử ngóc đầu lên đè ở bụng cô. Anh hắng giọng, chặn chiếc xe, nói địa chỉ nhà cô.

“Không được!” Du Nguyệt Như kiên quyết phản đối, anh đổi lời nói.“Vậy đi khách sạn.”

“Càng không được!”

Thi Dạ Diễm cầm tay của cô đè lên trên vật càng lúc nổi lên giữa chân mình.“Vậy thì ở trên xe?” Du Nguyệt Như cắn răng tay hung hăng bóp một cái, Thi Dạ Diễm đau đến vặn lông mày.“Đem nó làm hư em đời này phải làm quả phụ!”

Tài xế lúng túng căn bản không dám từ trong kính nhìn về phía sau cố giả bộ bình tĩnh.“Tiên sinh, rốt cuộc là đến nhà vị tiểu thư này hay là đi khách sạn?”

“Tất cả đều không đi! Dừng xe!” Du Nguyệt Như móc ra tờ tiền lớn ném cho tài xế, thừa dịp lúc chờ đèn đỏ mở cửa xe bước nhỏ chạy xuống. Thi Dạ Diễm chửi một tiếng cũng đi theo, mấy bước đuổi theo cô ôm đi lên trên lối đi bộ tránh được nguy hiểm từ dòng xe chạy ở giữa đường lớn.

“Em không muốn sống rồi hả ? Chạy lung tung cái gì?”

“Tôi không muốn anh đến nhà tôi, lại càng không muốn cùng anh đi khách sạn!”

“Em sớm nói a, đánh dã chiến cũng không thành vấn đề. Chỉ là nơi này không thích hợp, chúng ta tìm nơi thích hợp.” Thi Dạ Diễm vừa nói liền lôi kéo cô đi, tùy tiện chợt tiến một cái đường nhỏ ít người. Du

Nguyệt Như vừa giãy giụa phản đối cũng không có ích, trái lại khiến người đi đường chỉ chỉ chỏ chỏ, nghị luận chê cười, chợt cảm thấy chật vật không chịu nổi.

Đối mặt với người đàn ông vô sỉ bá đạo cường thế này cô đột nhiên cảm thấy uất ức vô cùng, một cỗ tức giận xông lên, liều mạng hướng anh hô to."Thi Dạ Diễm anh rốt cuộc muốn như thế nào! Anh không phải là đã thả tôi đi sao! Hiện tại lại trở về coi như là chuyện gì xảy ra? Vừa thấy mặt đã muốn làm chuyện này, muốn như vậy tại sao không đi tìm người phụ nữ khác! Tôi chính là đặc biệt tạo điều kiện cho anh tiết dục hay sao?"

Không đề cập tới cái này cũng may, nhắc tới Thi Dạ Diễm liền nổi giận! Truyền đến trên tay anh những tấm hình không chịu nổi cùng báo cáo khoa trương làm cho anh hận không thể giết chết Lôi Khải! Cầu hôn? Lại vẫn làm cầu hôn! Để hắn ta chính sự không làm ngược lại đi quyến rũ người đàn ông của anh!

"Anh còn chưa nói em! Em một chút lương tâm cũng không có? Mới rời khỏi anh mấy ngày liền tìm nơi nương tựa đến trong ngực Lôi Khải rồi! Không có đàn ông em sống không nổi có phải hay không!"

"Anh cũng không phải là gì của tôi, còn quản tôi cùng ai ở chung một chỗ. . . . . ." Cô chợt không có động tĩnh, Thi Dạ Diễm xoay người lại nhìn, người phụ nữ này đáy mắt ửng hồng, tràn đầy ánh nước, bộ dáng gần như sắp khóc. Bộ ngực mềm mại tuyết trắng phập phồng, phong cảnh rất đẹp. Anh giơ tay dùng lòng bàn tay ở trên mặt cô xoa nhẹ, "Không được rơi nước mắt a, anh còn tưởng rằng em khóc đấy."

Du Nguyệt Như cắn răng nghiến lợi hất tay của anh ra, "Tôi vì sao phải khóc!"

"Anh không phải là không muốn em sao, anh không phải đã nói 'tạm biệt' đó sao." Anh mỉa mai cười khẽ.

"Vậy tôi nên cám ơn trời đất rốt cuộc chạy thoát ma chưởng rồi, nên cười mới đúng!" Không sai, cô nên vì thế vui mừng! Mà không phải cả ngày buồn bực không vui ba hồn mất thất phách.

"Như vậy cười một cái anh xem một chút?" So sánh với cô kích động, Thi Dạ Diễm dù bận vẫn ung dung làm người ta giận sôi. Du Nguyệt Như cắn môi không nói, hận không thể đem gương mặt tuấn tú ghê tởm của anh trừng ra cái lổ thủng. Trầm mặc vì vậy lan tràn ở giữa hai người, ai cũng không chịu mở miệng trước. Giống như người nào không kềm chế được trước người đó liền binh bại như núi.

Thi Dạ Diễm có cảm giác nắm chắc phần thắng, chỉ là còn không đợi anh hài lòng, vẻ chế nhạo trên mặt rút đi, đổi lại nhất mạt ý vị sâu xa.

Bởi vì Du Nguyệt Như không hề chớp mắt nhìn anh chằm chằm, bởi vì rét lạnh mà trên má đỏ thắm cứ như vậy hai chuỗi nước mắt trong veo thuần khiết im hơi lặng tiếng và không kịp đề phòng trượt xuống.

"Tôi tại sao phải cười cho anh xem, tôi khóc hay cười đều không có một chút quan hệ nào với anh, tôi không muốn gặp lại anh, mời về sau không cần lại xuất hiện trước mặt của tôi chọc tôi ghét!" Du Nguyệt Như thân thể đơn bạc ở giữa trời đêm đông gió lạnh run lẩy bẩy, lại vẫn quật cường ưỡn thẳng lưng đối mặt với anh, kiêu ngạo giống như con thiên nga.

Thi Dạ Diễm trầm ngâm một hồi lâu, khẽ thở dài, cởi xuống áo khoác mặc vào cho cô, không để ý cô phản đối đem thân thể cứng ngắc lạnh lẽo của cô ôm vào trong ngực.

"Khóc cái gì?"

"Không liên quan đến anh!"

"Tiểu Như, khóc cái gì?"

"Với anh. . . . . Không quan hệ. . . . . ." Anh càng hỏi lòng cô càng chua xót, câu nói kế tiếp của Du Nguyệt Như mang theo nồng đậm giọng mũi âm thanh run rẩy nói ra, nước mắt giống như mở miệng cống nước mãnh liệt tuôn ra, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Thi Dạ Diễm có chút thất bại, bàn tay theo sống lưng của cô an ủi." Anh phát hiện em luôn biết che giấu giả bộ hồ đồ, cần gì chứ? Thật sự cho rằng anh không nhìn ra được? Em nghĩ lừa gạt mình tới khi nào? Nói ra chúng ta thương lượng một chút."

"Tôi sợ. . . . . Thi Dạ Diễm, tôi. . . . . Sợ." Cô vùi mặt vào trước ngực anh, cả người yếu ớt không chịu nổi một kích.

Từ khi gặp lại đến bây giờ đã mấy tháng, cô vẫn luôn sợ. Sợ anh giết chết mình, sợ anh biết thân phận của cô, sợ anh cả đời trói cô không cho cô tự do. Sau khi trở về mới phát hiện, cái thói quen này so với anh đáng sợ hơn. Giống như một loại độc dược xuyên vào máu thịt cùng tư tưởng của cô.

Thì ra cô sợ nhất, là ở trong đêm tối dài vô biên, thân thể và đại não không hề bị khống chế còn đối với một người sinh ra nhớ nhung bừa bãi, cái loại trống rỗng đó giống như cổ trùng cắn nuốt lòng của cô, cô lại không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình trầm luân, sợ hãi làm cho cô không biết theo ai.

Thì ra là thời điểm khi tình cảm bất ngờ phủ xuống, mỗi người ban đầu cũng sẽ hốt hoảng cái được gọi là làm bó tay hết cách.

Thi Dạ Diễm khóe miệng không kiềm chế được nâng lên, anh muốn cười ra tiếng nhưng lại liều mạng chịu đựng, nếu không cô không được tự nhiện tình cảm vừa đi lên lại muốn làm lại từ đầu.“Anh là ai?”

“Thi Dạ Diễm a.” Không hiểu anh tại sao hỏi như thế, Du Nguyệt Như không hiểu vì sao.

“Vậy em còn sợ cái gì, chỉ cần tiếp tục luân hãm, những thứ khác có anh.” Anh hôn cô một cái, sử dụng phương thức đặc biệt của anh trấn an tất cả sợ hãi của cô.

Du Nguyệt Như không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, trong hai tròng mắt màu hổ phách bắn ra kinh diễm tán loạn mê hoặc lòng người, là đôi mắt trắng đen trong trẻo lạnh lùng hoàn toàn khác biệt nóng bỏng, giống như từng đoàn ngọn lửa không tắt, ánh sáng lung linh từ trong con ngươi truyền đến trong lòng cô.

Thi Dạ Diễm chợt cau mày, ngón tay lau nước mắt của cô.“Trang điểm bị lem hết rồi, thật là xấu hổ chết thôi.”

Du Nguyệt Như nghe anh nói câu phụ nữ kiêng kỵ nhất trong lời nói lại có loại cảm giác chấp nhận. Nếu như trong cuộc đời người phụ nữ thế nào cũng sẽ làm một người đàn ông rơi lệ tan nát cõi lòng, lưng mang vết thương đầy người thật sự mệt mỏi cũng muốn đứng thẳng người kiên cường mà chống đỡ, dĩ nhiên cũng có một người đàn ông khiến cô tháo xuống ngụy trang cùng cậy mạnh, mở ra tổn thương đã từng chịu cho anh đi đến dùng tình cảm bồi thường.

48. Chương 48

72 mang Lục Kya Việt đi lên lầu phòng của cậu, đứa bé chưa từng có căn phòng thuộc về mình lớn như vậy, ngây ngốc ở tại cửa ra vào mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Thích?” 72 hỏi. Lục Kya Việt thành thực gật đầu, đeo cặp sách đi vào, đứng ở giữa phòng bộ dạng có chút luống cuống.

“Gian phòng này là của cháu, những thứ kia đều là Evan chuẩn bị cho cháu, nếu như có nơi nào không hài lòng hoặc là còn cần cái gì nói với chị, không nên khách khí.” 72 cười nói, sờ sờ đầu của cậu.“Khuya lắm rồi, ngủ đi.”

Cô giữ lại một ngọn đèn nhỏ ấm áp rồi lui ra ngoài, thời điểm Lục Kya Việt ở trong phòng đông sờ sờ tây sờ sờ Cố Lạc bước vào.

“Chúng ta thật sự phải cùng chú ấy sinh hoạt chung một chỗ rồi sao?” Lục Kya Việt hỏi. Cố Lạc giúp cậu thay xong áo ngủ, cùng cậu nằm ở trên giường trẻ con lớn hoàn toàn mới, đắp kín mền cho cậu.“Kya Kya, mẹ nên vì lời trước đây nói xin lỗi với con.”

Lục Kya Việt không nói, Cố Lạc tiếp tục nói: “Bởi vì một chút nguyên nhân, mẹ muốn cùng chú ấy thử ở chung một chỗ.”

“Nguyên nhân gì?”

Cố Lạc vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Mẹ tuổi cũng không nhỏ, còn chưa từng nghiêm chỉnh cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương.”

Lục Kya Việt nhỏ giọng cười hì hì một cái, lại sưng mặt lên, đầu nhỏ xoay qua. Cố Lạc hỏi.“Con có giận mẹ không? Mẹ nói một đằng làm một nẻo.”

“Con sớm dự liệu được sẽ có một ngày này.” Lục Kya Việt lại quay đầu nhìn cô.“Tại sao là chú ấy? Bởi vì hôn ước của các người sao?”

Cố Lạc rất nghiêm túc suy nghĩ một chút đáp án của vấn đề này, “Mẹ cũng không nói được, có lẽ là bởi vì chú ấy biết rất nhiều bí mật của mẹ, có lẽ là bởi vì có lúc cảm thấy chú ấy rất đáng thương. . . . . .” Cô tựa hồ đang hồi tưởng một chút chuyện, Lục Kya Việt nhìn ánh mắt của cô toát ra chút đau thương.

“Nhưng mặc kệ bởi vì sao, chính là chú ấy, không thay đổi.” Cố Lạc rút về suy nghĩ: “Mẹ biết con không thích chú ấy ——”

“Con không phản đối .” Lục Kya Việt xua tan băn khoăn của cô.“Con nói rồi mặc kệ mẹ quyết định như thế nào con đều ủng hộ, chỉ cần. . . . . Mẹ đừng không quan tâm con.”

Cố Lạc cong môi cười một tiếng, “Kya Kya, có muốn tìm kiếm cha mẹ ruột của con hay không?”

Lục Kya Việt lắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mân mê.“Không tìm được, có lẽ bọn họ đã không ở trên đời này rồi, nếu như bọn họ nguyện ý muốn con sẽ không đem con bỏ lại còn bản thân mình chạy trối chết.” Đáy mắt cậu mơ hồ lóe ra thủy quang, lại tiến vào trong ngực Cố Lạc.“Mẹ, con chỉ biết mẹ là mẹ con, con muốn đi cùng với mẹ.”

Cố Lạc trong lòng ê ẩm, hôn lên trên trán cậu.“Mẹ vĩnh viễn đi cùng với con.”

***

Dỗ con trai ngủ,Cố Lạc xuống lầu. Không biết Thi Dạ Triêu nói những thứ gì với72, sắc mặt cô nặng nề cau mày trầm tư.“Tối nay cần tôi ở lại đây không?”

“Không cần, nơi này tạm thời an toàn, không ai biết, bọn họ trong thời gian ngắn sẽ không tra được nơi này.” Thi Dạ Triêu đè mi tâm.

“Vậy về phía Er¬ic, tôi đi điều tra một chút.”

Thi Dạ Triêu nghe được tiếng bước chân Cố Lạc, giơ tay lên cắt đứt 72. Chờ 72 rời đi, anh hướng Cố Lạc ngoắc ngoắc ngón tay. Cố Lạc không để ý anh, ngồi vào đối diện.“Anh có ý tứ gì? Hoài nghi là Er¬ic làm?”

“Anh không có nói như vậy.” Thi Dạ Triêu ngửa mặt ở trên ghế sofa, động tác bàn tay xoa xoa cái trán trong lúc vô tình để lộ ra tâm tình của anh.“Nhưng loại bom đó em cũng biết, người đặt đom đoán chắc hành trình đường đi của chúng ta, nếu như theo kế hoạch của hắn trước tiên anh đưa em về nhà, chờ em sau khi xuống xe trên xe chỉ có một mình anh, mục tiêu của hắn chỉ có một mình anh, rõ ràng không có tính em ở bên trong.”

Nói tới đây liền dừng một chút, người có thể làm như vậy, Thi Dạ Diễm có lẽ là lớn nhất, nếu là người khác phái sát thủ tới chắc chắn sẽ không quan tâm có vật bồi táng .

“Theo đầu óc của anh ấy, chẳng lẽ sẽ không xem xét tới những thứ này?”

Thi Dạ Triêu cười châm chọc, “Nhưng là theo tính cách của cậu ta, mới có thể cố ý lưu chỗ sơ hở cho anh, nếu như mà anh chết rồi, cho dù là bên ngoài có hoài nghi nhưng bởi vì cậu ta là con trai duy nhất của Thi gia, cậu ta sẽ bị hoài nghi nhiều nhất, nếu anh không có chết, vậy vừa vặn sẽ bị cậu ta nói thành là người hãm hại, quay không còn một mống.”

“Không thể nào là anh ấy!” Mặc kệ anh phân tích như thế nào, Cố Lạc chỉ có một câu nói này.

Thi Dạ Triêu ngồi dậy, tầm mắt hai người đối lập với nhau, anh không nói gì, chỉ ép người tới gần. Cố Lạc hướng bên cạnh lui về phía sau một chút, “Anh một mực chắc chắn là anh ấy, có chứng cớ không?”

“Vậy em có chứng cớ không phải cậu ta sao?” Thi Dạ Triêu túm cô trở lại, lấy tay cầm lấy hộp dược cao nhỏ trên khay trà, vạch y phục của cô ra, vẽ loạn ở trên vết thương lúc xe nổ tung tạo thành.“72 mang về tin tức, máy theo dõi ở bãi đậu xe bị phá hư rồi, anh cũng không muốn hoài nghi lên trên người cậu ta. Cố Lạc, mặc dù người khác không rõ ràng lắm, em ở bên cạnh cậu ta ngây ngốc nhiều năm như vậy chẳng nhẽ

không hiểu quan hệ giữa anh và cậu ta đến tột cùng là như thế nào? Đối với năm đó anh dùng tính mạng Du Nguyệt Như và Thi Duy Ân làm điều kiện bức cậu ta rời khỏi Thi gia, em rõ ràng nhất cậu ta đối với chuyện này có bao nhiêu canh cánh trong lòng."

"Anh ấy. . . . . ."

"Cậu ta vẫn không có hành động là bởi vì thực lực cậu ta tích góp từng tí một còn chưa đủ chống lại với anh, hôm nay đã cách nhiều năm, thực lực của cậu ta đủ rồi, cũng đợi được một thời cơ tuyệt hảo, lợi dụng cơ hội bị vu oan hãm hại đi vu khống hãm hại người khác." Thi Dạ Triêu bôi thuốc xong, đóng lại nắp."Em cũng biết Thi Dạ Diễm, không có sạch sẽ bao nhiêu so với anh, năm đó cậu ta cùng thái tử đấu là thế nào bố trí bẫy rập suýt nữa khiến thái tử chết dưới mấy trăm họng súng chuyện đó chắc hẳn em có nghe thấy, mượn đao giết người là chuyện cậu ta am hiểu nhất, tẩy trắng làm ăn không có nghĩa là tâm cũng có thể tẩy trắng."

Cố Lạc nửa ngày không có nói được, "Em hoài nghi trên đời này anh còn có thể chân chính tin tưởng người khác sao?"

Thi Dạ Triêu kéo khóe miệng châm chọc, thái độ chuyển một cái, bồng cô nâng đi lên lầu."Muốn biết sao?"

"Thả em xuống." Đi ngang qua bên ngoài phòng Lục Kya Việt, sợ đánh thức cậu, Cố Lạc không dám quá lớn tiếng, bởi vì như vậy ngược lại thành đang làm nũng. Thi Dạ Triêu cười một tiếng, vào phòng lấy chân đóng cửa lại, đem cô đi đến trên giường vừa để xuống, áp đi lên, hôn một cái, hàm chứa cánh môi của cô mơ hồ lẩm bẩm không rõ:

"Anh có thể tin tưởng em, Thi phu nhân."

Thi Dạ Triêu xảy ra chuyện lớn như vậy, Thi Thác Thần giận dữ. Bởi vì không biết rõ chi tiết, cũng không hoài nghi là do Thi Dạ Diễm gây nên.

Hai anh em sống ở Toronto gặp mặt nhau ở Thi gia, không khí dĩ nhiên là có một chút khác lạ, trừ Thi Thác Thần, hai người bọn họ ai cũng không đề cập chuyện đêm đó. Chỉ là tầm mắt hai người đụng phải nhau thì đáy mắt đều có chút tìm tòi nghiên cứu lẫn nhau không rõ.

Bản thân Cố Lạc vẫn kiên trì như cũ, không tin chuyện này có liên quan đến Thi Dạ Diễm, nhưng câu "Tin tưởng" của Thi Dạ Triêu làm cho cô áp lực khổng lồ. Vì làm rõ chuyện này, Cố Lạc chờ anh rời khỏi Thi gia mới hẹn anh ra ngoài.

Thi Dạ Diễm biết mục đích cô đến, lại cố ý không nói, chờ cô đi thẳng vào vấn đề: "Đến cùng phải anh hay không?"

Thi Dạ Diễm nhướng cao lông mày, "Đây là lên giọng chất vấn sao? Cùng anh trai anh ở chung một chỗ, em liền quên ai là bạn bè?"

"Em không phải ý đó, em tin không phải anh, chỉ là ——"

"Chỉ là anh ta nói có thể là anh, em liền dao động." Thi Dạ Diễm nói tiếp, nói xong nhẹ nhàng."Anh ta nghĩ như thế nào anh đại khái đoán được, không ngờ chính là thái độ của em, xem ra phát triển không tệ với anh ta, a, thật là có tình cảm."

Cố Lạc có loại cảm giác bị xem xét khiến tâm tư quẫn bách."Tình cảm là tình cảm, cùng chuyện này không thể nói nhập làm một."

Thi Dạ Diễm lắc đầu."Em sai rồi, Cố Lạc, đây hoàn toàn chính là tình cảm, mặc kệ anh ta nói gì, cái cân nội tâm em cũng sẽ nguyện ý nghiêng về bên anh ta, dù là trên lý trí hay là tự nhiên phán đoán, nhưng về tình cảm em cũng là nghiêng về anh ta, anh nói đúng không?"

Cố Lạc há mồm, nhưng lại vô pháp phản bác. Thi Dạ Diễm cười, "Rất tốt." Thi Dạ Triêu không hổ là Thi Dạ Triêu, thu mua lòng người rất giỏi, ngày trước là A, không nghĩ tới bây giờ đổi lại là Cố Lạc."Trở về nói cho anh ta biết, dù là anh làm, anh ta cũng không có chứng cớ."

"Er¬ic!"

"Mặc kệ nói thế nào, người làm chuyện này không có thương hại đến em, bằng một điểm này, cái tội danh này anh gánh vác." Thi Dạ Diễm đứng dậy, "Có lẽ nên để cho em biết, mấy tháng trước anh ở Miami buôn bán bên kia xảy ra chút vấn đề cần xử lý, cho nên không thể đuổi kịp hôn lễ thái tử, mặc dù không có tạo thành hậu quả quá nghiêm trọng, nhưng kỳ thật sự kiện kia, anh vẫn hoài nghi cũng không phải là một ngoài ý muốn."

Cố Lạc hơn người thông minh, anh lại nói lúc này, nhất định là có có liên quan đến Thi Dạ Triêu.

"Dĩ nhiên, em cũng có thể nói là có người cố ý gài tang vật, trước anh cũng nghĩ như vậy, cho nên căn bản không đề cập qua, nhưng chuyện lần này làm cho anh không thể không lần nữa suy tính, người bị vu oan có lẽ cũng không phải anh ta, mà là anh."

Hoặc là có người đang khích bác chiến hỏa giữa hai anh em bọn họ, hoặc là chính là Thi Dạ Triêu cần một lý do danh chính ngôn thuận nuốt trọn anh mà cố ý thiết kế, hai lần, đều là Thi Dạ Triêu âm hiểm, anh cũng không dám quên.

Cố Lạc môi mím lại chặt, "Mặc kệ em và Thi Dạ Triêu quan hệ như thế nào, lý trí của em và phán đoán đều còn tồn tại, sẽ không dễ dàng bị chi phối."

Thi Dạ Diễm gật đầu, anh đương nhiên biết, Cố Lạc là người phụ nữ bất luận kẻ nào cũng không thể xem thường, lòng của cô có thể bởi vì tình cảm mà bị thu phục, nhưng sẽ không bị mê hoặc."Miami bên kia cần anh trở về nán lại một thời gian, để cho anh ta tự giải quyết cho tốt." Anh tạm ngừng, "Cố Lạc, đàn ông là em chọn, anh không có quyền can thiệp bất cứ chuyện gì của em, nhưng, phải cẩn thận."

Giống như cô từng nói, mặc kệ anh và Thi Dạ Triêu quan hệ như thế nào, Cố Lạc cùng anh ta tình cảm thắm thiết thì không cách nào thay đổi, cô di tình biệt luyến (đại khái là chuyển tình yêu sang người khác) anh vui khi việc thành, nhưng tóm lại không hy vọng cô gặp chuyện không may.

Thi Dạ Triêu biết cô đi gặp ai, lại cũng không đề cập tới. Đối với lời của Thi Dạ Diễm về sự kiện kia, mặc dù trong lòng Cố Lạc giống như bị tảng đá lớn chặn, nhưng trước khi không biết chân tướng, cô không muốn hoài nghi vô nghĩa.

Hai người theo đuổi tâm tư của mình, nhưng lại không chút nào ảnh hưởng cái gì, loại chung đụng kỳ diệu này, Cố Lạc cũng cảm thấy buồn cười.

"Cười cái gì?" Thi Dạ Triêu vùi trước máy vi tính nghiên cứu bản vẽ, vừa ngẩng đầu liền phát hiện nụ cười bên môi cô.

Cố Lạc đang cầm cà phê, lắc đầu một cái."Cuộc sống như thế này, như anh mong muốn sao?"

Thi Dạ Triêu kéo khóe miệng, tầm mắt trở lại bản vẽ cùng mô hình vũ khí."Trên đời này chỉ có hai mươi phần trăm có thể vượt qua cuộc sống bọn họ muốn, bởi vì vô dục vô cầu, ba mươi phần trăm đang thông qua các loại phương pháp cố gắng lấy được thứ bọn họ muốn, còn dư lại năm mươi phần trăm là vĩnh viễn không chiếm được."

"Tại sao?"

"Bởi vì dục vọng con người là không ngừng nghỉ, thực hiện mục tiêu lúc đầu cũng không thể khiến cho bọn họ lấy được thỏa mãn, ham muốn là động không đáy, lấp không đầy ."

"Anh lúc đầu mục tiêu là cái gì?"

Thi Dạ Triêu trả lời rất đơn giản: "Quên."

Cố Lạc mỉa mai cười một tiếng, "Quả nhiên, cho dù là động không đáy, mọi người cũng sẽ phía sau tiếp trước nhảy xuống."

"Đừng sợ, anh sẽ ở ở dưới đón em."

Anh nói lời này thì vẫn như cũ không có ngẩng đầu, bởi vì vô cùng chuyên chú, mi tâm hơi nhíu lại. Cố Lạc lẳng lặng nhìn Thi Dạ Triêu, nhấp một hớp cà phê."Như vậy xác định có thể tiếp được em sao?"

"Em trước tiên phải xác định mục tiêu của em là anh."

Cố Lạc cúi đầu, không có nói nữa.

Nếu như đây cũng là tính toán và rắp tâm khác của anh, Cố Lạc hi vọng cô đợi không được cái ngày phơi bày kia.

Hai ngày sau, 72 lại mang về một cái tin: "Hổ Sa chính là người tình kia chết rồi."

"Chết thế nào?" Thi Dạ Triêu mặt liền biến sắc.

"Ngoài ý muốn, tai nạn xe cộ."

Thi Dạ Triêu cười lạnh, "Hay một cái ngoài ý muốn!"

Kỷ Linh đẩy cửa đi vào, 72 đem lời muốn nói ra nuốt trở về."Phu nhân."

Kỷ Linh gật đầu, nhìn về phía Cố Lạc."Vừa đúng cháu và Evan đều ở đây, có chuyện không thể không đến hỏi một chút, các người tính toán khi nào thì bắt đầu suy tính chuyện lễ phục áo cưới?"

Vấn đề này chính là hỏi khó Cố Lạc, theo bản năng nhìn Thi Dạ Triêu. Kỷ Linh cười híp mắt nói: "Vừa vặn ta biết một nhà thiết kế ở Canada, các người không ngại, để cô ấy tới phụ trách được không?"

Hai người đều không có dị nghị, Kỷ Linh hài lòng cười một tiếng: "Cố tiểu thư, cùng bác đi gặp nhà thiết kế?"

"Lúc nào thì đi?"

"Hôm nay."

Cố Lạc cảm giác mình chợt bắt đầu khẩn trương.

49. Chương 49

Mấy năm trước, ở trong hôn lễ Thi Dạ Diễm và Du Nguyệt Như, Cố Lạc đem mình thành một người đứng xem.

Cái gọi là phụ nữ đẹp nhất chính là thời điểm mặc vào áo cưới trắng noãn gả cho người nam nhân cô hy vọng kia, Cố Lạc chưa bao giờ ảo tưởng, cảm giác cách cô quá xa, quá xa.

Có lẽ ngày trước trong tiềm thức đã kháng cự hoàn toàn, cho nên khi một hàng các loại kiểu dáng áo cưới đặt ở trước mặt cô thì Cố Lạc cả người có chút ngẩn ra, cái loại thị giác cùng tâm hồn bị tập kích làm cho cô trong lúc nhất thời khó có thể ứng đối.

Nhà thiết kế áo cưới kia hình như thường thấy trường hợp như vậy, chỉ là thân thiết cười, để trợ thủ xách qua vài món."Cố tiểu thư vóc người rất thích hợp với mấy loại kiểu dáng này, ừ, tôi nghĩ cô nhất định cũng thích kéo dài đuôi."

Nhà thiết kế liên tiếp giới thiệu mấy kiểu dáng cho Cố Lạc, chỉ ra chỗ thiết kế trọng điểm cùng tinh xảo của mình, Thi Dạ Triêu ở một bên ngồi trên ghế sa lon lật xem các loại tạp chí áo cưới, thỉnh thoảng quan sát Cố Lạc, bên môi nén cười, ngay cả Kỷ Linh cũng nhân lúc thời điểm uống cà phê cong khóe miệng.

Cố Lạc khẩn trương nhếch khóe miệng, "Ách, tôi muốn chọn một cái ở trong đó?"

"Dĩ nhiên." Nhà thiết kế sư cười."Đừng khẩn trương Cố tiểu thư, chúng ta bây giờ chỉ là tùy ý tâm sự, tôi muốn biết cô đặc biệt thích loại phong cách nào, kiểu dáng, loại vải nên mới đo người cô làm theo yêu cầu một cái áo cưới chỉ thuộc về một mình cô, cô chỉ cần nói cho tôi biết ý nghĩ của cô là được."

"Tôi. . . . . ."

Cố Lạc linh quang đầu óc từ trước đến giờ đề là ứng đối các loại nguy hiểm, lần đầu đối mặt với một đống lớn y phục không biết làm thế nào cho phải.

Bởi vì cô vẫn không bắt được chủ ý, nhà thiết kế nhận được ám hiệu của Kỷ Linh, mang trợ lý đi xuống trước, đem không gian để lại cho hai người.

Những người không có nhiệm vụ đều không có ở đây, Cố Lạc liền không nhịn được ảo não ngâm ra tiếng, ở đó có từng dãy các loại áo cưới giống như con thoi."Tại sao có thể có nhiều kiểu dáng như vậy?"

Lúc cô vì thế nhức đầu, trong lúc vô tình lại phát hiện Thi Dạ Triêu đã để xuống tạp chí dù bận vẫn ung dung thưởng thức cô gãi gãi một chút! Vẻ mặt hoặc là bộ dạng quẫn bách vuốt vuốt mái tóc.

Hai người tầm mắt chống lại, Thi Dạ Triêu không che giấu chút nào đưa ột nụ cười khích lệ."Tiếp tục, anh có thời gian."

Cố Lạc lườm anh một cái, đối với anh xích lõa trắng trợn cười nhạo làm như không thấy, ngón tay xẹt qua một số chất vải tính chất bất đồng."Nếu như mà em đề nghị hủy bỏ cái khâu này của hôn lễ, anh có ý kiến gì không?"

Thi Dạ Triêu không có trực tiếp trả lời, để xuống tạp chí đi tới bên cạnh Cố Lạc, tầm mắt giữa đống áo cưới tìm tòi một phen, xách ra một cái."Thay thử nhìn một chút, có lẽ em sẽ không như vậy không có đầu mối chút nào rồi."

"Em không muốn thử." Cố Lạc lập tức mấy bước cách xa.

Thi Dạ Triêu thật sự cũng không ép buộc, đem áo cưới lại treo trở về."Không muốn nhìn qua mình mặc áo cưới sẽ là cái dáng vẻ gì ư? Có phải sợ thích loại cảm giác này sau đó không thể chờ đợi gả cho anh hay không?"

Cố Lạc híp mắt, trừng anh, nửa phút sau giơ cờ hàng, lấy xuống cái mới vừa rồi anh cầm lấy đi vào phòng thử đồ.

Bình thường Cố Lạc là một người phụ nữ làm chuyện gì cũng rất dứt khoát lưu loát, ai ngờ lần này cô ở bên trong nửa ngày cũng không ra ngoài. Thi Dạ Triêu kêu cô một tiếng, không có phản ứng, đi vào liền phát hiện Cố Lạc mặc áo cưới ngồi dưới đất.

Làn váy thật to trải ở dưới người cô, áo ngực thiết kế nổi bật lên bộ ngực nhu mềm mời gọi dục vọng, góc độ Thi Dạ Triêu trên cao nhìn xuống nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp.

"Đây là bị dáng vẻ xinh đẹp của mình mê đảo rồi sao?" Cô đang muốn đứng dậy lại không dậy nổi dáng vẻ vụng về khiến Thi Dạ Triêu ác liệt nói đùa, đứng ở một bên không có ý định đưa tay giúp một tay.

Cố Lạc định ngồi trở lại, khẽ thở hổn hển, ngực trước phập phồng phập phồng, mượn động tác vén tóc che giấu nhếch nhác một chút! Miệng không vui khẽ phồng lên.

Hiếm khi thấy được một mặt trẻ con của cô như vậy, Thi Dạ Triêu ý muốn cùng nhau đùa dai, lại lấy điện thoại di động ra đem một mặt này chụp được .

"Không cần chụp!" Cố Lạc che mặt trốn tránh ống kính của anh.

"Tại sao không, trở về cho Kya Kya xem một chút, mẹ nó cũng có một mặt của phụ nữ như vậy." Thi Dạ Triêu liền tách mấy cái mới dừng tay, ngồi chồm hổm xuống ở trước mặt cô.

Phòng thử đồ ánh đèn nhu hòa từ đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống hình dáng hai người. Thi Dạ Triêu giữ lấy nâng cằm của cô, nhìn chăm chú hồi lâu. Đáy mắt anh có gì đó, Cố Lạc nhìn thấy, nhưng đoán không ra, giống như là một đoàn nước xoáy thật sâu, tâm tình nào đó lăn lộn kích liệt lại bị đè nén.

"Vừa rồi anh nói sai." Anh mở miệng.

"Nói sai cái gì?"

"Người không kịp chờ đợi là anh." Thi Dạ Triêu hai tay vịn hông của cô kéo cô lên, cũng không buông ra."Anh rất muốn biết vào cái ngày anh cưới em đó, em sẽ là dáng vẻ gì."

Cố Lạc trong lòng chấn động, khi anh nhìn soi mói lặng lẽ hoạt động chân nhưng chợt không có hơi sức! Chân, vẫn cứ cần phải dựa anh mới có thể đứng thẳng."Em cũng vậy rất muốn biếth ngày đó anh lại là bộ dạng gì? Còn tưởng rằng anh đối với phụ nữ mặc áo cưới có bóng ma, đừng đem em thành người kia."

Anh nhíu mày, "Có bóng ma không phải là em sao? Ít nhất toàn bộ hành trình hôn lễ Eric em đều ở đó." Ít nhất, anh cũng không có tận mắt thấy một màn Chử Dư Tịch chân chính gả cho thái tử kia.

Cố Lạc thở ra một hơi, bắt đầu đẩy anh."Em không lấy chồng, bây giờ đi ra ngoài nói với bác Kỷ đám cưới này em không làm."

Thi Dạ Triêu lông mày nhướng cao hơn, gần như khó mà tin được người phụ nữ này là đang nổi nóng đùa bỡn."Cái đề tài này chúng ta nói qua vô số lần, có lấy chồng hay không cũng không phải em."

Cố Lạc chợt không nói lời nào, bởi vì không biết trả lời như thế nào, lại vừa vặn thành toàn thời gian khó có được. Cô mím chặt môi, khóe miệng xụ xuống, bộ dáng có mấy phần uất ức, mặt mày lưu chuyển không biến sắc cảm giác vô lực, mềm nhũn tim của anh, không duyên cớ làm cho anh sinh ra dục vọng muốn đem người phụ nữ này thương tiếc nâng ở lòng bàn tay.

Thi Dạ Triêu cười một tiếng, cúi đầu hôn lên Cố Lạc, cũng ở lúc cô giãy giụa kháng cự cố định đầu của cô bá đạo sâu hơn nụ hôn này.

Có lúc mọi người là cần phải ép! Vội vã, cần dùng độc ác nào đó mới có thể hóa giải đau đớn không thể nói ra miệng.

Cố Lạc bị anh vây ở trong ngực hôn mạnh, hô hấp tràn đầy hơi thở của nhau, mà hơi thở lại lẫm này lại đúng lúc lấp đầy vào chỗ trống trong lòng nhau.

Trong lòng của bọn họ đều có mảnh đất, bởi vì yêu lâu dài mà không phải mà khô khốc, rất hoang vu, lại mỗi lần có thể ở gần đối phương giống như hấp thu lực lượng dịu dàng mà bền bỉ nào đó, giống như chất dinh dưỡng nào đó một giọt một giọt truyền thụ đến nơi da bị nẻ một chút ít máu thịt mơ hồ, làm dịu mỗi một vết thương hoặc sâu hoặc cạn.

Nếu như đây là một loại cứu giúp, được cứu cũng không phải một mình.

Hai người đều không phải là ngu! Cảm nhận được cái loại cảm giác vi diệu đó. Có lẽ bởi vì có cảnh ngộ tương tự mới có thể sinh ra loại sống nhờ vào nhau đặc biệt lệ thuộc vào nhau đó, nhưng nội tâm kiêu ngạo khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể đem loại đó nói ra khỏi miệng.

Đôi tay Cố Lạc đã từ ban đầu kháng cự đổi thành ôm cổ của anh, phần nhu thuận này, là cô tình nguyện. Mà đối với Thi Dạ Triêu mà nói Cố Lạc nhu thuận giống như một loại thuốc mê hồn, làm cho anh bất tri bất giác hãm sâu. . . . . .

"Cố Lạc." Anh bỏ dở nụ hôn này, chống đỡ môi của cô giọng nói nhỏ giọng mà nói: "Lạc, anh nghĩ muốn em."

Khi anh nói lời này thì tay đã đặt lên ngực của cô, Cố Lạc thức tỉnh, bắt lấy cái tay không thành thật của anh."Anh điên rồi? Cũng không nhìn một chút đây là nơi nào."

Cố Lạc đẩy anh ra, cởi xuống áo cưới để đổi váy, Thi Dạ Triêu đang chạy ở trên eo cô thời điểm lại hôn cô một phen, hơi thở đã thấy không yên."Chúng ta đi."

"Áo cưới thì sao?" Cố Lạc bị anh kéo lảo đảo một cái thiếu chút nữa trật chân té ngã.

"Hôm nào lại nói!"

Thi Dạ Triêu tùy tiện tìm lý do ném Kỷ Linh lại rồi mang Cố Lạc đi, cũng không biết anh tại sao lại gấp gáp như vậy, ngay cả bản lĩnh lái xe về nhà cũng nhịn không được, trực tiếp tìm khách sạn thuê phòng. Vào cửa chạy thẳng tới phòng tắm, mở nước nóng. Nước nóng từ đầu rót xuống, Cố Lạc bị anh lột hai ba cái, chống đỡ ở trên tường hôn kích liệt, vừa hôn vừa rút đi quần áo của mình. Thi Dạ Triêu xoa cô, thuận tay kéo một chân cô lên ôm mình, tiểu Triêu Triêu chống đỡ cô nhẹ nhàng nặng nề cọ, không bao lâu liền chọc cô động tình, sau đó eo một đĩnh, vào tận gốc rễ.

Cái loại cảm giác chặt chẽ kết hợp đó khiến Thi Dạ Triêu thoả mãn muốn than, nâng lên chân cô bắt đầu động. Anh vừa bắt đầu cũng không dịu dàng, sau lại càng hung ác. Cố Lạc mặc dù muốn chịu đựng, dần dần cũng không nhịn được gọi ra, vịn trên vai của anh - trên - dưới – cúi đầu thừa nhận.

"Nhẹ một chút, nhẹ một chút. . . . . ."

Cố Lạc nhỏ nhắn làm sao thừa nhận được loại công kích đó, liên tiếp cầu xin tha thứ. Nhưng cô càng như thế, Thi Dạ Triêu càng không thu lực, càng muốn nhìn cô vì mình ý loạn tình mê, giữ chặt hông của cô ấn mông xuống bụng dưới của mình.

"Lạc."

"Ừ. . . . . ."

Không phải chỉ có một mình anh sẽ gọi cô là Lạc, nhưng chỉ có anh kêu lên hai chữ này thì Cố Lạc cả trái tim đều là run. Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, là từ duy nhất lúc ấy trong đầu cô có thể nghĩ tới.

"Anh nghĩ muốn em."

"Không phải đang. . . . . Muốn sao?" Cố Lạc bị hắn đụng đến chữ cũng không thành câu, bị anh cạy hàm hôn .

"Gọi anh."

". . . . . ."

"Ngoan."

Cố Lạc mở mắt, nhìn anh ở sau màn nước, tay vỗ lên mặt của anh, nhìn chăm chú vào đôi con ngươi có một chút thâm trầm, rõ ràng nói ra tên của anh."Evan."

. . . . . .

. . . . . .

Hai người ở phòng tắm làm một lần, trở về phòng lại làm một lần. Sau khi có một cỗ nóng bỏng bắn đi vào một lúc lâu, cao trào sợ hãi động lòng mới dần dần bình ổn. Anh không muốn ra ngoài, cảm thụ nhiệt độ cô.

Cố Lạc cực kỳ mệt mỏi, nhắm hai mắt hưởng thụ nhiệt độ hiếm có giữa hai người, ôm anh nhẹ nhàng cọ cọ. Đợi cô sắp ngủ thì hình như nghe thấy một câu nói Thi Dạ Triêu, hoặc như là thở dài.

"Nếu như sớm một chút thì tốt. . . . . ."

Có thể sớm một chút sẽ tốt, nhưng làm sao chỉ là sớm một chút như vậy?

Nếu có thể ở lúc ban đầu trở thành mối tình đầu của nhau, cũng sẽ không có nhiều sau này như vậy, bao gồm những thứ gặp thoáng qua kia bị lãng phí. Bọn họ sớm tiến vào tầm mắt nhau như vậy, lại cho đến hôm nay mới thật sự đến gần. Cô lại cảm thấy bản thân mình không lâu đã nghe anh nói "Sớm một chút".

Cố Lạc chậm rãi mở mắt ra, ngón tay ở trên lồng ngực của anh vẽ loạn. Thi Dạ Triêu vỗ vỗ mông nhỏ của cô, Cố Lạc từ trong ngực anh ngẩng đầu lên."Evan, em. . . . . Còn muốn."

Thi Dạ Triêu nghiêng đầu nhìn cô, buồn cười hỏi: "Không mệt? Không phải buồn ngủ sao?"

"Mệt mỏi." Cố Lạc lật lên trên người anh, mở chân vắt ngang cưỡi trên người anh."Vậy cũng muốn." Cô cúi người trêu chọc anh, dụ dỗ nắm tiểu Triêu Triêu của anh, sau đó ở dước ánh nhìn soi mói của anh ngồi xuống.

Thi Dạ Triêu thích cô chủ động, giao tất cả dục vọng nội tâm, không cần phải nghĩ, làm sao nào biết đối với cô mà nói, ngủ cũng biến thành xa xỉ.

Trên đời này, mỗi người đều mơ ước loại tình cảm khắc cốt ghi tâm.

Cố Lạc nghĩ, đối với phần tình cảm không thuần túy này giữa cô và anh, nếu khắc không tới xương, liền không cách nào khắc sâu trong lòng.

Luôn cho là mấy chuyện lần này, Thi Dạ Triêu và Thi Dạ Diễm ở giữa 2 người tồn tại hiểu lầm. Cố Lạc vẫn muốn tìm cơ hội vì hai người giải thích, nhưng là thời điểm trời cao không chăm sóc ngươi thì vĩnh viễn sẽ không để cho ngươi vừa lòng đẹp ý.

Rất nhanh chuyện đã xảy ra, khiến hai anh em Thi gia đang cùng chung sống ngắn ngủn sau vài năm lần nữa trở mặt thành thù, khiến Cố Lạc lâm vào tình cảnh lưỡng nan trước nay chưa có.

"Trợ giúp anh ấy Đông Sơn tái khởi thì em không ngờ sau này sẽ cùng anh phát triển trở thành quan hệ bây giờ. Nếu có thể biết trước. . . . . Em sẽ ở trước lúc anh buộc anh ấy buông tha tất cả Thi gia liền giết anh, Thi Dạ Triêu, có em ở đây, anh không thể động đến một phân một hào của anh ấy."

50. Chương 50

Ngày từng ngày trôi qua, vì chuyện áo cưới, Thi Dạ Triêu trước sau bồi Cố Lạc đi Toronto mấy lần, cùng nhà thiết kế khai thông. Làm cho anh cảm thấy thú vị là người phụ nữ này không sợ trời không sợ đất khi đối mặt với chuyện áo cưới, giống như tiểu cô nương mới vào đời, có thể vì nơi nào đó không quyết định chắc chắn nên hơn nửa đêm không ngủ được.

Thậm chí ngay cả ý kiến của Lục Kya Kiệt cũng muốn tính vào, hơn nữa thời điểm mấy người ý kiến nảy sinh không thống nhất. Đêm đó cô ở trên giường sôi trào đến đêm khuya yên tĩnh, Thi Dạ Triêu thật sự bị cô ầm ĩ không ngủ được, lật người tới đem cánh tay cùng chân đè ở trên người cô ép buộc cô an tĩnh. "Em có thể yên tĩnh một chút hay không vậy?"

Cố Lạc không hề buồn ngủ,"Em không quyết định được là dùng trân châu hay là dùng Lace (viền tơ), anh cho chút ý kiến đi."

"Ngay bắt đầu anh đã cho em ý kiến, trân châu."

"Nhưng Kya Kya thích Lace, làm thế nào?"

Thi Dạ Triêu cảm thấy nhức đầu, bất đắc dĩ đưa lưng về phía cô. Cố Lạc lại gần chọc chọc lên người anh: "Anh tại sao không thích Lace?"

Thi Dạ Triêu vờ ngủ, Cố Lạc thì làm như không thấy, liệt kê một đống ưu điểm của Lace: "Không cảm thấy như vậy sẽ rất phụ nữ sao?"

Thi Dạ Triêu không thể nhịn được nữa, ngồi dậy."Đó là đồ chơi tiểu Trà Diệp cũng thích, xin hỏi em bao nhiêu tuổi rồi?"

Cố Lạc cũng ngồi dậy, bất mãn kháng nghị: "Nhưng Kya Kya nói ——"

"Cố Lạc, em nên rõ ràng người em phải gả là anh, không phải Lục Kya Việt, cho nên em nghe ý kiến của anh mà không phải ý kiến của nó, nó thích Lace vậy thì chờ nó lớn lên về sau để cho người phụ nữ của nó dùng Lace."

Cố Lạc vừa muốn mở miệng nói gì, Thi Dạ Triêu lập tức giơ tay lên cắt đứt, "Anh không muốn nghe được chủ đề lại có liên quan trân châu hay là Lace, Cố Lạc, câm miệng!!!"

Cố Lạc miệng còn duy trì trạng thái khẽ nhếch, một lát sau không vui cau mày, "Anh hung dữ với em?"

"Anh không có." Thi Dạ Triêu cũng cau mày.

"Anh có! Anh bảo em câm miệng." Cố Lạc nhìn anh chằm chằm, tiện tay nhặt gối đầu lên hướng tới anh ném qua."Được, em câm miệng, không ầm ĩ đến anh!"

Nói xong cũng nhảy xuống giường đi, Thi Dạ Triêu đem gối đầu đỡ ra, "Em đi làm cái gì?"

"Ai cần anh lo!"

Cố Lạc phủ thêm áo khoác quăng cửa liền đi, bỏ lại Thi Dạ Triêu vẻ mặt không giải thích được không khỏi suy nghĩ: anh lúc nào thì hung cô? Câu "Câm miệng" kia chính là hung cô?

Cố Lạc chạy đến phòng Lục Kya Việt, Lục Kya Việt từ lúc cô chui vào chăn liền tỉnh, dụi mắt."Mẹ? Sao người lại tới đây?"

"Cãi nhau với tên khốn kia." Cố Lạc ôm lấy con trai, "Tối nay mẹ ngủ với con."

Lục Kya Việt dùng ý thức còn chưa có thanh tỉnh phản ứng một lát, gật đầu một cái, lại gần cánh tay nhỏ ôm hông của cô.“Mẹ ngủ ngon.”

Giấc ngủ của đứa bé rất tốt, rất nhanh lại ngủ lần nữa. Cố Lạc ở trong bóng tối nghe quy luật tiếng hít thở của cậu, chậm rãi nhếch lên khóe miệng. Thì ra là lúc Nhan Hạ và Từ Ngao còn chưa có chia tay, thường nhìn thấy trường hợp hai người này liên tục gây gổ như vậy, nhất là Nhan Hạ ở trước mặt Từ Ngao đủ các loại không thể nói lý.

Nhan Hạ nói, chờ bản thân cậu nói chuyện yêu đương sẽ biết phụ nữ tại sao phải ở trong tình yêu lại thích làm chút chuyện khiến đàn ông không thể lý giải, đó là đang hưởng thụ người đàn ông này dung túng đối với mình, anh ta càng thấy cậu không phải là người nói lý, chứng tỏ cảm tình đối với cậu càng sâu, cho dù là trước đó hung dữ với cậu mắng cậu, vẫn biết phải mặt dày chủ động cầu hòa. Đây chính là đàn ông và phụ nữ, đây chính là yêu nhau.

Một người đàn ông cấp độ lý trí cùng cấp độ tình cảm là ngược lại .

Sáng sớm hôm sau, thời điểm Thi Dạ Triêu xuống lầu là Lục Kya Việt đang ăn điểm tâm, tiểu tử đó lên tiếng chào hỏi anh, nhưng người phụ nữ tối qua ném anh ở dưới kia lại không lễ phép như vậy, đang đưa lưng về phía anh đứng trước lò nướng vội vàng lấy điểm tâm nhỏ mới ra lò, cũng không để ý đến anh.

Không chỉ có như thế, anh mới vừa ngồi xuống, Cố Lạc tiến tới đem bữa ăn sáng cùng cà phê trên bàn ở trước mặt anh kéo tới trước mặt mình.“Thật xin lỗi, phần này là của em.”

Phần này là của cô, như vậy sẽ có phần của anh?

Nhưng là, không có.

Cố Lạc cũng chỉ chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người là cô và Lục Kya Việt, ngay cả ly cà phê cũng không có phần của anh. . . . . .

Lục Kya Việt nuốt vào một miếng trứng chiên cuối cùng, thời điểm Cố Lạc đứng trước lò nướng lại do dự mở miệng, đem ly sữa tươi của mình đẩy về phía của Thi Dạ Triêu, hạ thấp giọng: “Cháu còn chưa động tới, chú uống của cháu ——”

“Kya Kya.”

Cố Lạc không có quay đầu lại, chỉ là âm thanh hơi nghiêm túc kêu tên của cậu một tiếng. Lục Kya Việt mân mân cái miệng nhỏ, rất tự giác đem cái ly cầm về, hơn nữa cho anh một ánh mắt áy náy.

Thi Dạ Triêu chỉ cảm thấy không khí này buồn cười, cũng không quản cái khác, đưa tay muốn lấy đi phần bữa ăn sáng của Cố Lạc. Nhưng khi tay của anh sắp đụng phải cái mâm thì một con dao gọt trái cây sắc bén không biết từ chỗ nào bay tới tinh chuẩn thẳng cắm vào trên bàn ăn bằng gỗ, vị trí vừa vặn ở giữa tay anh và cái mâm.

Thi Dạ Triêu động tác dừng lại tại nơi đó, một lát sau nghiêng đầu nhìn về phía Cố Lạc bên kia.“Em thật đúng là xuống nặng tay.”

“Dĩ nhiên, đối với anh em vẫn luôn là như vậy.” Cố Lạc lời mang hai nghĩa trả lời, Thi Dạ Triêu dĩ nhiên không để ý tới hàm nghĩa sau lời kia, tròng mắt híp lại, không biết có phải tức giận hay không.

Lục Kya Việt sợ hết hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhíu, giọng nói có chút oán trách. “Mẹ.”

“Ăn xong rồi? Đi lấy cặp sách, đưa con đi học.” Lục Kya Việt bĩu môi, lưng đeo cặp sách xuống lầu, mặc chỉnh tề đợi ở cửa chờ. Cố Lạc trong miệng nhai điểm tâm nhỏ mới ra lò, tiện tay lật tờ báo, dáng vẻ một chút cũng không vội vàng.

Lục Kya Việt nhìn thời gian, không thể không thúc giục.“Mẹ, mẹ còn chậm chạp thì con se tới trễ đó.”

Cố Lạc thong thả ung dung ăn, liếc Thi Dạ Triêu một cái.“Anh đi.”

Thi Dạ Triêu mới vừa nấu xong ly cà phê tới đây, lúc này liền hiểu rõ ý của cô, giọng nói không dám tin:“Em không phải là muốn để anh đi đưa nó đi học chứ?”

Anh đem chữ "anh" nói rất nặng, Cố Lạc thản nhiên nhìn lại."Tại sao không phải? Sớm đã nói cho anh là em có con trai muốn anh hiểu rõ ràng, em đã nhắc nhở anh."

Một khắc kia Thi Dạ Triêu có một đống lớn lời nói để phản bác để cự tuyệt, cuối cùng cũng chỉ là khẽ cắn răng, cực kỳ khó chịu để cà phê xuống, cầm chìa khóa xe lên.

Trên đường có chút kẹt xe, Lục Kya Việt len lén liếc Thi Dạ Triêu vẻ mặt âm trầm, tay nhỏ bé gãi gãi dây nịt an toàn."Ngại quá, Thi tiên sinh."

Thi Dạ Triêu đang nhìn chăm chú vào phía trước nửa ngày không thể hoạt động xe nhích lên một chút."Sao vậy?"

"Mẹ cháu bình thường sẽ không như vậy." Lục Kya Việt vắt hết óc vì Cố Lạc giải vây, nhưng bây giờ chính là không có lý do."Bà ấy rất ít khi bốc đồng như vậy."

Tùy hứng? Căn bản là cố tình gây sự.

Thi Dạ Triêu khẽ xuy nửa tiếng, cũng không tiếp nhận.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Lạc mỗi đêm đều ngủ cùng Lục Kya Việt, hoàn toàn gạt anh sang một bên. Thật là lạ, bình thường hai người thường bắt lấy nhược điểm của đối phương động một chút là đâm một đao lẫn nhau cũng không thấy cô tức giận, thế nào lần này lại tức lớn như vậy? Làm cho anh một mình trông phòng không nói, còn ngày ngày để anh đưa đón Lục Kya Việt đi học, cũng không được để 72 làm thay."Em không phải là đã nói không để cho anh xuất hiện trước mặt Kya Kya sao? Hiện tại lại không sợ?"

Cố Lạc liền nói một câu uy hiếp: "Con em thiếu một cọng tóc, anh không xong với em."

Anh mặc dù rất buồn bực bất mãn, nhưng chính mình cũng nghĩ không thông tại sao lại thỏa hiệp.

Đêm đó Thi Dạ Triêu theo thường lệ đi đón cậu tan giờ học, ở đối diện trường học đợi rất lâu rồi cũng không trông thấy cậu ra ngoài, gọi điện thoại cũng là trạng thái tắt máy. Đang muốn đi vào tìm, lại thấy Lục Kya Việt xuất hiện, chạy chậm lên xe, vừa mở miệng liền nói xin lỗi anh."Để cho chú chờ lâu."

Đầu cậu có chút rối loạn, khóe miệng và trên mặt đều có vết bầm tím, nút áo cũng rớt hai cái, trên người bẩn bẩn. Thi Dạ Triêu vừa nhìn liền đoán ra chuyện gì xảy ra, "Lại đánh nhau?"

Lục Kya Việt gật đầu một cái, Thi Dạ Triêu liếc xéo cậu, "Vẫn thua?"

Khuôn mặt nhỏ của Lục Kya Việt đỏ lên, vô cùng không được tự nhiên nghiêng đầu không nói lời nào. Thi Dạ Triêu mỉa mai cười một tiếng, cũng không nói cái gì nữa, không phải sợ đả thương lòng tự ái của đứa trẻ này, bởi vì biết càng trầm mặc như vậy đối với Lục Kya Việt mà nói càng là một sự coi thường, càng có thể kích thích nó học tập tín niệm.

Cố Lạc đối với việc Lục Kya Việt bị đánh không có phản ứng quá kịch liệt, dù sao cũng chỉ là bị thương ngoài da, bôi qua chút thuốc thì cũng thôi đi.

Buổi tối Lục Kya Việt làm xong bài tập lúc dọn dẹp đống sách rốt cuộc không nhịn được nói lên muốn học võ công, Cố Lạc liếc nhìn cậu một cái."Con tuổi quá lớn, hiện tại không thích hợp, số tuổi học công phu tốt nhất nên nhỏ hơn mấy tuổi nữa."

Lục Kya Việt biết cô là đang qua quýt với mình, oán giận nói: "Vậy trước kia tại sao mẹ không chịu dạy con?"

"Không muốn dạy, quá cực khổ."

"Con không sợ khổ cực."

"Không phải sợ con khổ cực, là mẹ khổ cực." Cố Lạc duỗi lưng một cái, đi tắm.

Lục Kya Việt bất mãn, từ trong gương nhìn khuôn mặt mình thảm không nỡ nhìn một chút, hít sâu một hơi, lật đật chạy đi gõ cửa phòng Thi Dạ Triêu.

Thư phòng của anh Lục Kya Việt không dám vào, liền đứng ở cửa phòng, giống như là lấy hết dũng khí mở miệng."Có thể làm phiền ngài một chuyện không? Cháu có thể cùng ngài. . . . . Học võ hay không?"

Thi Dạ Triêu chỉ nhướng mày, cúi đầu tiếp tục bận rộn ở trước máy vi tính.“Đúng là ‘phiền toái’.”

Anh không trực tiếp cự tuyệt, cũng không có đồng ý, cứ như vậy gạt cậu sang một bên. Lục Kya Việt đoán không ra ý nghĩ của anh, lại không dám quấy rầy công việc của anh, định đứng ngay tại cửa ra vào.

Thư phòng Thi Dạ Triêu rất lớn, so với phòng của cậu cũng đã lớn hơn, trừ sách còn có rất nhiều những thứ đồ khác, phần lớn đều có cái đậy, góc độ của cậu sẽ không nhìn thấy, có thể nhìn thấy chỉ có khẩu súng bắn tỉa trong ngăn kéo kia.

“Mô hình Barrett là mua ở đâu vậy?”

Thi Dạ Triêu mắt cũng không nâng hỏi: “Cháu thích?”

Lục Kya Việt gật đầu, “Cháu cũng có một mô hình ráp lại, chỉ là cái này tốt hơn.”

“Cầm đi chơi đi.” Thi Dạ Triêu lần này cũng hào phóng, tới giúp cậu lấy cây súng xuống để lên trên bàn trà kêu cậu đi vào. Lục Kya Việt thụ sủng nhược kinh, đưa tay sờ, kinh ngạc mở to hai mắt, “Mô hình này làm thật là tốt, cũng giống như thật.”

Thi Dạ Triêu cười yếu ớt, không có nói cho cậu biết cái này là mô hình phỏng theo.“Nghe tiểu Trà Diệp nói cháu đối với mấy cái đồ này cảm thấy rất hứng thú.”

Lục Kya Việt nặng nề gật đầu, “Cám ơn Thi tiên sinh.”

“Làm sao con còn gọi chú ấy là Thi tiên sinh?” Tắm xong Cố Lạc bỗng nhiên xuất hiện, bộ dáng tràn đầy mệt mỏi kêu Lục Kya Việt trở về phòng ngủ.“Cùng cha nói ngủ ngon, chúng ta muốn đi ngủ.”

Thi Dạ Triêu nhất thời liền bị sặc, “Cái gì?”

Cố Lạc khinh bỉ cười một tiếng, “Của em chính là của anh, con em dĩ nhiên chính là con trai của anh, Kya Kya, cùng cha nói ngủ ngon.”

Lục Kya Việt lúng túng cực kỳ, một chút chuẩn bị tâm tư cũng không có, lắp ba lắp bắp không nói ra.“. . . . . Cái đó. . . . . Ngủ ngon.”

Sau đó liền chạy trở về, ngay cả súng thích nhất cũng không để ý tới. Cố Lạc cũng cười, xoay người muốn đi, bị Thi Dạ Triêu một phen kéo trở về, thuận thế đem cửa thư phòng đóng lại.“Ý anh trước kia là anh có thể tiếp nhận nó, cũng không nói anh muốn làm một người ba tiện nghi!”

“Thói quen là tốt.” Cố Lạc ngược lại không để ý, thấy anh vẫn là vẻ mặt căng cứng, mắt đen xoay động, chủ động áp vào trong ngực anh, ôm hông của anh.“Chúng ta chơi trò diễn vai đi, để cho anhi thích ứng nhiều hơn một chút, em gọi anh là ba, anh đồng ý với em một tiếng: ba.”

“Anh không có con gái lớn như em vậy, cũng không có con trai lớn như thế, càng không thích loại trò chơi nhàm chán này.” Thi Dạ Triêu đen mặt, “Cố Lạc, Em có phải mắc bệnh hay không?”

Cố Lạc đáy mắt lóe sang, đầu khoác lên trên vai anh.“Vậy anh thích gì? Ba?”

“Anh thích cái gì? Vậy anh sẽ nói cho em biết, anh thích làm yêu.” Thi Dạ Triêu đè ép lửa nóng, nâng mặt của cô lên rồi hôn.

Không giải thích được rùng mình không được tự nhiên, không giải thích được phương thức hòa hảo, nhưng anh hoàn thành một nguyện vọng nho nhỏ trong lòng Cố Lạc.

Thi Dạ Triêu tương lai có lẽ sẽ hận cô, nhưng bây giờ, cô không quản được nhiều như vậy, cô nên vì Lục Kya Việt tìm được một chỗ dựa tốt nhất.

51. Chương 51

Kết hôn là một việc rất nhiều rườm rà, lao tâm mệt mỏi. Thi Dạ Triêu thật ra thì rất không hiểu thái độ khác thường của Cố Lạc đối với chuyện này để ý quá mức, nhưng không phát hiện tâm tình của mình cũng vì vậy trở nên rất tốt.

Hôn lễ là cử hành ở Toronto, mặc dù tất cả quá trình có chuyên gia phụ trách, nhưng rất nhiều chi tiết Cố Lạc đều muốn tự mình định đoạt. Cô thường phải chạy giữa hai nơi Vancouver và Toronto, mỗi lần chính là mấy ngày, trong nhà dĩ nhiên lưu lại hai người Thi Dạ Triêu cùng Lục Kya Việt.

Cô không tiếp tục đem Lục Kya Việt giao cho Nhan Hạ, nhất định tạo cơ hội cho hai người chung đụng. Nhưng Thi Dạ Triêu không biết, chỉ cảm thấy cô là đang cố ý tìm phiền toái ình, thật may là anh không có ghét cái phiền toái này.

Lục Kya Việt đêm đó nói muốn học công phu với Thi Dạ Triêu, cũng không có lấy được một kết quả rõ ràng. Thi Dạ Triêu bình thường rất bận, nghiên cứu vũ khí tiến vào giai đoạn cuối cùng, anh thường đi tới đi lui giữa Amy và các cơ sở sản xuất bí mật ở Canada. 72 nhìn ra, Thi Dạ Triêu tận lực đem những chuyện hoặc cuộc xã giao có thể thoái thác hoặc trì hoãn thì đều trì hoãn hoặc là giao cho thuộc hạ, giành thời gian buổi tối cho Lục Kya Việt, nhưng mà anh thật ra là một người thời gian vô cùng có hạn, làm người nối nghiệp của một gia tộc to lớn cũng không phải chuyện nhẹ nhõm như vậy.

Lòng riêng mà nói, 72 vô cùng thích trạng thái Thi Dạ Triêu và Cố Lạc ở cùng nhau, xoay quanh anh không còn là công việc làm liên tục, mặc kệ trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, ít nhất ở bên cạnh Cố Lạc thì cả người anh đều là buông lỏng.

Cô hi vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại, để hai người không có khả năng yêu nhau nhất. . . . . Đi yêu nhau.

Đưa đón Lục Kya Việt đi học vẫn là "Nhiệm vụ" đầu tiên của Thi Dạ Triêu, nhất là thời điểm Cố Lạc không có ở đây. Cũng không biết nguyên nhân cuối cùng là gì, Thi Dạ Triêu quả thật không ghét đứa trẻ Lục Kya Việt này, đối với thân phận của nó Thi Dạ Triêu cũng không có phái người đi điều tra, về phần cha ruột đến cùng có phải đúng là Thi Dạ Diễm hay không, anh rất ít suy nghĩ.

Sự tồn tại của Lục Kya Việt, nhưng thật ra là một nút thắt giữa Thi Dạ Triêu và Cố Lạc, anh từ lâu đã có cân nhắc tới đứa bé này, có thể tiếp nhận nó, nhưng là thật sự không có nghĩ qua đi làm một người ba tiện nghi. Huống chi Cố Lạc vô luận như thế nào cũng sẽ không công khai quan hệ mẹ con với Lục Kya Việt, hai nhà Thi Cố nếu biết đứa bé này, quả thật sẽ nhấc lên một cuộc sóng không nhỏ, hơn nữa theo tính khí của Thi Thác Thần nhất định sẽ không tha cho nó.

Kể từ đó, Thi Dạ Triêu đã bất tri bất giác đem chuyện "Bảo vệ" Lục Kya Việt để ở trong lòng, cho nên ngày đó mới có chuyện kia xảy ra.

Ngày đó Thi Dạ Triêu ở bên ngoài bàn chuyện với người khác, vẫn đang ở trên bàn cơm liền nhận được một cuộc điện thoại của Lục Kya Việt. Giọng nói của cậu trong điện thoại vừa nhanh mà gấp, chưa nói mấy câu liền cúp.

Thi Dạ Triêu sắc mặt không đổi thu hồi điện thoại di động, nhưng là thời gian kế tiếp trong đầu bắt đầu thỉnh thoảng đoán đứa nhỏ này rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Cuối cùng anh kết thúc bữa tiệc quan trọng này sớm hơn, ném xuống một bàn người chạy tới trường học.

Lúc anh đến đó Lục Kya Việt đang ở bên ngoài hoạt động của trường học một mình ngồi trên ghế buồn bực, cậu cúi đầu, tóc có chút loạn.

Thi Dạ Triêu còn tưởng rằng cậu lại đánh nhau, hỏi mới biết nguyên nhân: hôm nay là trường học cử hành một dạ vũ, có bạn học nữ trước mặt mọi người tới tỏ tình với cậu, cậu cự tuyệt, hơn nữa cự tuyệt rất dứt khoát.

"Cho nên?" Thi Dạ Triêu hỏi.

Lục Kya Việt ấp úng, "Cho nên cô ấy khóc."

". . . . . Cứ như vậy?" Thi Dạ Triêu híp mắt, Lục Kya Việt gật đầu, anh nhất thời tức giận nói không ra lời, lần đầu tiên cảm giác mình là một thằng ngốc, cư nhiên bởi vì một chuyện nhỏ như hạt mè lớn như hạt đậu bỏ lại việc buôn bán lớn như vậy.

"Cho nên cháu chỉ vì một bạn học nữ khóc, liền gọi chú tới nơi này?"

Anh thở phào một hơi kềm chế tính khí, Lục Kya Việt khổ sở nói: "Nhưng là, cháu chưa từng làm con gái khóc, hoàn toàn không biết phải làm sao, Lạc nói thời điểm cô ấy không có ở đây cháu có chuyện gì có thể cầu xin chú giúp một tay."

Thi Dạ Triêu lúc ấy liền muốn một cái tát đập chết cậu, "Lục Kya Việt! Ta cần phải nói rõ ràng với cháu, đừng nói với ta cháu thật sự coi ta là ba cháu, ta chỉ đồng ý ba người chúng ta tạm thời sống với nhau, nhưng không có nghĩa là ta nguyện ý làm ba cháu, ta hi vọng cháu hiểu điểm này."

Thi Dạ Triêu nói như vậy, vốn tưởng rằng Lục Kya Việt sẽ rõ ràng tầng quan hệ này, ít nhất sẽ đau lòng, nhưng cậu chỉ là nháy nháy mắt, gật đầu một cái."Cháu biết rõ nha, cháu chỉ là muốn nhờ chú dạy làm thế nào để dụ dỗ con gái mà thôi."

". . . . . ."

Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm đôi con ngươi màu đen giống với Cố Lạc của Lục Kya Việt, buồn bực vô cùng, móc thuốc lá ra muốn đốt, bỗng nhiên có người ra ngoài ngăn lại.

"Tiên sinh, thật xin lỗi, nơi này không thể hút thuốc lá, hoạt động có phụ huynh học sinh tham dự ở bên trong đã bắt đầu rồi, ngài không vào chơi cùng bọn nhỏ sao?"

Người nói chuyện là một phụ nữ da trắng, nhìn Lục Kya Việt sau lại nhìn người đàn ông gốc Hoa một chút, bộ dạng bừng tỉnh hiểu ra."Bạn học Lục, vị tiên sinh này là ba em?" Người phụ nữ da trắng rất nhiệt tình, "Xin chào, Lục tiên sinh."

Thi Dạ Triêu chân mày khẽ chau, cũng không có bắt tay người phụ nữ này."Tôi không phải."

Người phụ nữ da trắng không hiểu, "Không phải là cái gì?"

Thi Dạ Triêu không thích người xa lạ đứng quá gần, không để lại dấu vết kéo ra chút cự ly, trong lúc vô tình quét qua Lục Kya Việt ánh mắt buồn bã, trong bụng hẳn là chấn động, lúc mở miệng lần nữa đã không phải là lời nói mới vừa rồi."Tôi không phải họ Lục."

Người phụ nữ da trắng nhíu mày, "Xin lỗi, anh không phải là ba của bạn học Lục?"

Thi Dạ Triêu mím môi, cũng không nhanh chóng trả lời. Bên kia lại có mấy phụ huynh học sinh ra ngoài nhìn bên này tới đây, Lục Kya Việt biết lấy thân phận của Thi Dạ Triêu không nên xuất hiện ở nơi này, vội vàng nhân cơ hội tránh cái đề tài này, để Thi Dạ Triêu thuận lợi thoát thân.

Anh vừa mới chuyển thân đi chưa được mấy bước, chỉ nghe thấy sau lưng thầy giáo kia cùng mấy vị phụ huynh học sinh đàm luận về anh: "Vị Lục tiên sinh kia không phải họ Lục bộ dạng nhìn khá quen." Tiếp đó cô giáo lại hỏi Lục Kya Việt: "Anh ta thật sự không phải là ba em sao?"

Thi Dạ Triêu bất tri bất giác thả chậm bước chân, dựng lỗ tai lên, nhưng là thủy chung không nghe thấy Lục Kya Việt trả lời, chỉ nghe được âm thanh tiếc nuối của giáo viên kia: "A, vậy thật đáng tiếc, em là đứa bé tốt như vậy."

Đáng tiếc? Đáng tiếc chỗ nào?

Thi Dạ Triêu trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, khó chịu, hơn nữa loại tâm tình này kéo dài mấy ngày.

Chuyện xế chiều hôm nay đối với Lục Kya Việt cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cậu thấy Thi Dạ Triêu vẫn như cũ có lễ phép nên có, giống như cậu căn bản không có bị anh hung dữ. Chủ nhật, Thi Dạ Triêu làm xong việc trở lại, Lục Kya Việt nghe được tiếng động ở cửa lật đật chạy đi.

Thi Dạ Triêu ở trong sân đang nghe 72 báo cáo gì đó, thấy Lục Kya Việt ra ngoài nhất thời liền cười."Cháu đang làm cái gì vậy?"

Lục Kya Việt vuốt vuốt trang phục taekwondo trên người nói, "Cháu có hỏi thăm chị 72, từ buổi chiều đến tối hôm nay chú cũng không có chuyện gì."

72 mồ hôi lạnh chảy ròng, tiểu tử này cứ như vậy bán đứng cô. Thi Dạ Triêu đối với lần này cũng không có phản ứng gì, quan sát Lục Kya Việt một phen."Ta không nhớ rõ đã đồng ý sẽ dạy cháu cái gì."

"Nhưng chú cũng không có không đồng ý cháu nha." Lục Kya Việt khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, "Cháu rất thông minh, sẽ không khiến chú bỏ ra quá nhiều thời gian cùng tinh lực."

Thi Dạ Triêu rất có hứng thú, cũng biết đứa trẻ này sẽ không dễ dàng buông tha, rốt cuộc đợi đến khi nó đi cầu mình, vẫn là dáng vẻ đã dự tính trước."Học cái này là muốn đi tìm người đánh cháu báo thù sao?"

Lục Kya Việt cúi đầu, lại nâng lên: "Chú đã nói muốn bảo vệ phụ nữ là cần quả đấm, cháu muốn bảo vệ cháu và người phụ nữ của cháu, chính là không thể ngay cả mình cũng không bảo vệ được."

Thi Dạ Triêu cười, "Học những thứ này rất khổ, mẹ cháu để cho cháu học? Không đau lòng?"

Lục Kya Việt vểnh cái miệng nhỏ nhắn, "Cho nên cháu mới đến cầu xin chú, dù sao chú cũng không phải là cha cháu, sẽ không đau lòng ."

". . . . . ." Thi Dạ Triêu khóe miệng giật giật, cười lạnh một tiếng, lại đáp ứng. "Được, cháu trước đi ra sau đợi."

Lục Kya Việt nói cám ơn hết sức phấn khởi chạy đi, 72 đang nghiêng đầu nén cười, Thi Dạ Triêu quét mắt qua một cái, cô lập tức thu hồi vẻ mặt."Thật xin lỗi, bởi vì nó là con trai của Cố tiểu thư, tôi mới. . . . . ."

"Con trai Cố Lạc cũng không phải là con tôi." Thi Dạ Triêu lần nữa hừ lạnh, 72 chỉ coi là anh đang giận dỗi, cúi đầu len lén cong khóe miệng, sau đó che giấu vẻ mặt, tiếp tục báo cáo với anh chuyện lúc trước chưa nói xong."Tôi không biết có nên nói hay không, người tình của Hổ Sa đã chết, tôi tự mình đi Mexico, tìm được cái này."

Cô đưa tới một túi giấy, bên trong chứa vài tấm hình, trong hình là một nam người đàn ông, cũng không chụp được chính diện, bất quá miễn cưỡng cũng chỉ là gò má mơ hồ, nhưng đối với bọn họ mà nói đã đầy đủ rồi, đó là người bọn họ đều biết.

"Bách Vĩ." Thi Dạ Triêu nói.

"Đúng, Bách Vĩ." 72 do dự, cô đang định nói tiếp, hai người cũng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ ở sau lưng. Thi Dạ Triêu không biến sắc, ý bảo 72 tiếp tục.

Bách Vĩ là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Thi Dạ Diễm, trung thành có nhất quán."Đây là hình không dễ dàng mới chụp được, sau khi hắn xuất hiện tại thành phố Mehico, người tình của Hổ Sa liền xảy ra ngoài ý muốn. . . . . ."

Thi Dạ Triêu thu hồi hình."Còn nữa không?"

"Có." 72 lại lấy ra một túi giấy khác cho anh."Chuyện lần trước có người đặt bom ở trên xe của anh, tôi cũng lấy được vài tấm hình cùng một chút tài liệu."

Thi Dạ Triêu vội vã liếc nhìn tài liệu, rút hình ra, phía trên là một người phụ nữ có một mái tóc dài, mặc dù đeo kính mát, Thi Dạ Triêu vẫn như cũ liếc một cái liền nhận ra."Bạch Thủy."

"Mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng đúng là Tiểu Thủy."

Bách Vĩ, Bạch Thủy, có thể được tính là cánh tay trái phải ở bên cạnh Thi Dạ Diễm, đều là người đi theo cậu ta cùng nhau thối lui khỏi Thi gia, cho nên Thi Dạ Triêu đối với hai người này mới có thể quen thuộc như vậy.

Thi Dạ Triêu đem hình thu lại, xoay người sang chỗ khác, hướng về phía người nọ ở sau lưng cười một tiếng."Trở lại? Không phải nói ngày mai mới trở lại sao?"

Cố Lạc lôi kéo rương nhỏ đứng ở phía sau anh mấy bước, lúc này biểu hiện trên mặt cũng không thích hợp với cô.

72 ở trong lòng thở dài, nhận lấy rương hành lý của Cố Lạc đi vào. Thi Dạ Triêu tiện tay đặt hai túi giấy ở trên thân xe, kéo cô qua cúi đầu cho cô một nụ hôn sâu, cuối cùng chống đỡ môi của cô thở nhẹ.

Cố Lạc vẫn không lên tiếng, Thi Dạ Triêu nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng ánh mắt của cô, đem hình rút ra giơ lên trước mặt cô."Anh biết rõ em đang nghĩ cái gì, nhưng Bách Vĩ cùng Tiểu Thủy em cũng biết, xem xem anh có nói láo hay không."

Cố Lạc nhìn chằm chằm mấy tấm hình này, trên đó đích thực là Bách Vĩ cùng Bạch Thủy, là người từ lúc đầu vẫn ở bên cạnh Thi Dạ Diễm. Cố Lạc khẽ cắn răng, "Em. . . . . Vẫn không tin."

Thi Dạ Triêu châm chọc cười một tiếng, buông cô ra."Chuyện người tình Hổ Sa anh chỉ nói với Er¬ic, chuyện Bách Vĩ xuất hiện tại thành phố Mehico lại có liên quan đến cái chết của người phụ nữ kia, điểm này em giải thích thế nào? Tiểu Thủy mấy năm này vẫn luôn trấn giữ ở Miami chưa từng trở lại, nếu như không có ý chỉ của Thi Dạ Diễm, cô ta làm sao sẽ bỗng nhiên trở về Vancouver, thế nào đúng lúc như vậy xuất hiện tại bãi đậu xe lại gần khu vực anh đỗ xe?"

Cố Lạc vừa muốn nói gì, lại bị ngón tay Thi Dạ Triêu điểm trúng môi."Trước không bàn luận những chuyện này, cho em thời gian suy nghĩ một chút." Anh lại ôm lấy cô, đôi môi ở bên tai cô cọ xát, nói thật nhỏ: "Có nhớ anh hay không?"

52. Chương 52

Hai người nếu là mang theo mục đích riêng ở chung một chỗ, có lẽ hạnh phúc sẽ cách bọn họ càng ngày càng xa.

Ngày trước Cố Lạc không cách nào tưởng tượng mình cũng sẽ có một ngày để Thi Dạ Triêu ở trong lòng, nhưng từ sau khi anh lấy tư thái cường thế lại dịu dàng đi vào trong lòng cô, Cố Lạc mỗi một phần một giây đều là không thể tùy ý lãng phí.

"Có nhớ anh hay không?"

Giọng anh trầm thấp gõ vào tim của cô, vô hạn lưu luyến triền miên khiến Cố Lạc trái tim ê ẩm. Cô buông lỏng mình, ôm chặt hông của anh vùi ở trong ngực anh, dùng miệng nhàn nhạt mổ hôn cổ của anh."Evan, em có chút mệt mỏi."

Khó có được từ trong miệng cô nghe được chữ mấu chốt đó, Thi Dạ Triêu vẫn cho rằng cô là một nữ siêu nhân không biết mệt mỏi, trừ lúc hoan ái chưa từng nghe qua cô kêu mệt.

Thi Dạ Triêu bồng cô lên trở lại trên lầu, hai người ngầm hiểu lẫn nhau đem những thù hận kia tạm thời để xuống, mâu thuẫn giữa bọn họ không phải mấy câu nói là có thể dàn xếp thông suốt, cần có thời gian, càng cần có. . . . . tâm.

Thi Dạ Triêu không để cho cô tiếp tục vì hôn lễ bận rộn, Cố Lạc chỉ nói: "Có lẽ em chỉ có thể kết hôn lần này, không muốn về sau tiếc nuối."

Thi Dạ Triêu ghen ghét, "Nếu không em nghĩ kết hôn mấy lần? Anh chưa nói gì là anh muốn trả lại hàng, ngoài anh ra còn có người khác chịu muốn em sao?"

"Giá thị trường của em kém vậy sao?" Cố Lạc cũng không đồng ý, "Anh có thể đừng chủ nghĩa đại nam tử như vậy hay không, làm phiền anh suy nghĩ đến cảm thụ của em một chút, vốn chính là em bị buộc gả cho anh?"

Thi Dạ Triêu vẫn thật nghiêm túc quan sát cô, Cố Lạc nhìn thấy hài hước cùng chất vấn ở đáy mắt anh, bất mãn nhảy dựng lên."Em muốn ngực có ngực, muốn cái mông có mông, eo nhỏ chân dài, anh là ánh mắt gì, rất thiệt thòi anh sao?"

"Tắt đèn, phụ nữ đều là giống nhau."

Thi Dạ Triêu một câu nói chọc đến Cố Lạc, cô lật người làm bộ sẽ xuống giường. Thi Dạ Triêu dĩ nhiên không thể thả cô đi, lần nữa kéo về trong ngực."Anh phát hiện em thế sao càng ngày càng nói giỡn không ngừng? Trước kia cũng không thế này, em là lực sĩ kim cang sao?"

"Bị anh phá!"

Cố Lạc tức giận sặc trở về, Thi Dạ Triêu hôn cô một cái."So với cái này, anh càng muốn phá hỏng nơi nữ tính của em."

Hai người hôn đến không khí thay đổi, tiểu biệt thắng tân hôn nam nữ không chịu nổi dụ hoặc quá lớn, thân thiết rất nhanh tăng lên một tầng. Thi Dạ Triêu kéo ra y phục của cô, chui trước ngực khiêu khích hai hạt tiểu anh đào của cô, bàn tay thăm dò vào dưới váy. Cố Lạc rất nhạy cảm, rên rỉ đứt quãng ngâm ra ngoài, chân dài cọ hông của anh, câu linh hồn nhỏ bé của anh.

"Đừng làm Evan, đợi buổi tối. . . . . ."

"Không chờ được." Thi Dạ Triêu cởi ra áo của mình, đè cô vào nệm, nặng nề hôn, lục lọi, dò vào."Lạc, rốt cuộc có nhớ anh hay không?"

". . . . . ."

Cô không nói, Thi Dạ Triêu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, dũng cảm nói lời ân ái."Anh rất nhớ em, nơi này muốn nhất." Dứt lời, thẳng eo đâm vào cô. Cố Lạc trả thù cắn anh một cái, Thi Dạ Triêu mặc kệ, thân mật cọ xát da của cô, kéo ra khóa quần thả ra tiểu Triêu Triêu, chậm rãi thẳng vào.

Cố Lạc cắn răng chịu đựng anh, không nhịn được đưa tay ngăn ở trên hông anh, giảm xóc anh cường hãn công kích. Thị Dạ Triêu tựa như đối nghịch với cô lấy ra tay của cô, buộc cô càng thêm tiếp nạp mình.

"Anh như vậy. . . . . Khiến em hoài nghi anh rốt cuộc là cấm dục bao lâu. . . . . ."

Cố Lạc kháng nghị không được, Thi Dạ Triêu đẩy cô cong gối, cắn môi của cô thẳng thắn: "Lần đầu tiên chơi gái trước đây của anh, quả thật đã mấy năm."

Mấy năm trước Chử Dư Tịch trở lại bên người thái tử, 72 bắt đầu thay công việc của A, Thi Dạ Triêu cơ hồ phong bế tình cảm của mình.

Cố Lạc nhớ đoạn thời gian đó của Thi Dạ Triêu, dưới biểu tượng vinh quang, trên người luôn là mất cái gì đó. Nếu như. . . . . Nếu như mình có thể làm cho anh trở nên không giống vậy, có thể làm cho anh rút người ra khỏi trạng thái cái xác không hồn, như vậy cô có thể hay không cho là bây giờ bởi vì anh động lòng với cô?

Hai người ở trong phòng giày vò, hoàn toàn quên Lục Kya Việt đang ở hậu viện chờ bái sư học nghệ. Cậu hưng phấn chờ cả ngày cũng không thấy Thi Dạ Triêu hiện thân, không thể làm gì khác hơn là chạy đi về, tìm một vòng không tìm được người, cuối cùng đi đến cửa phòng phòng ngủ chính khép chặt.

Trước khi gõ cửa cậu để ý, lỗ tai lại gần dính vào trên ván cửa cẩn thận nghe, một lát sau mân mê cái miệng nhỏ nhắn, quay người tránh ra. Nhưng đi chưa được mấy bước lại cảm thấy không cam lòng, lộn trở lại tới siết quả đấm nhỏ gõ cửa. Không ai đi mở cửa, cậu liền tăng sức hơn, kiên trì không ngừng cuối cùng ầm ĩ đến người ở bên trong cực kỳ phiền não tới mở cửa.

"Mẹ cháu trở lại?" Lục Kya Việt ngửa đầu hỏi.

Thi Dạ Triêu áo sơ mi mở rộng, sắc mặt khó coi nhìn cậu chằm chằm."Ta không phải nói cháu ở phía sau chờ ta? Chút lòng kiên trì ấy cũng không có?"

Lục Kya Việt rên một tiếng, từ trong khe cửa hở trượt một cái chui vào."Mẹ."

Cố Lạc mới vừa kéo xong váy, vội vuốt vuốt tóc bước tới cho Lục Kya Việt một cái ôm."Kya Kya, nhớ mẹ không?"

"Mẹ nhớ Kya Kya không?"

"Dĩ nhiên nhớ, a, đúng rồi, mẹ mua quà cho con." Cố Lạc xoay người đi lật rương hành lý.

Bị cắt đứt chuyện tốt Thi Dạ Triêu cực kỳ khó chịu, lại không muốn để cho đứa nhỏ này nhìn ra mình khó chịu, định tựa vào một bên hút thuốc lá, nỗ lực đè xuống dục vọng.

Cố Lạc cúi người lấy ra từng món một ở trong rương hành lý, khoảng tối giữa hai chân dưới váy dụ người dễ dàng lại vén lên hỏa của Thi Dạ Triêu, anh hắng giọng, kêu: "Cố Lạc, nhanh một chút ."

Lục Kya Việt không hiểu hàm nghĩa trong lời nói, nhưng Cố Lạc hiểu, lườm anh một cái, tiếp tục không nhanh không chậm dọn dẹp. Lục Kya Việt mặc dù còn nhỏ, chuyện giữa nam nữ cũng không phải hoàn toàn không hiểu, nhưng mơ hồ biết Thi Dạ Triêu đang vội, cũng biết anh đang ngại mình chướng mắt. Vừa nghĩ tới Cố Lạc trở về ngay cả mình trước mặt cũng không thấy liền cùng người đàn ông này lăn cùng một nơi, Lục Kya Việt vô cùng mất hứng, trong lòng lại đối với Thi Dạ Triêu căm thù hơn, hết sức không phục.

"Chút lòng kiên trì ấy cũng không có hả?"

Cố Lạc lúc này liền cười, Thi Dạ Triêu mặt đen, tiểu tử thúi này cùng anh thân quen sau ngược lại càng ngày càng lớn mật."Cháu đây là thái độ cầu người làm việc?"

Lục Kya Việt bĩu môi, cảm giác sư phụ có thể tìm thêm, nhưng là mẹ chỉ có một, há có thể bị người dễ dàng đoạt đi như vậy?

Cậu có lòng quấy rối, mấy ngày kế tiếp cũng nương nhờ bên cạnh Cố Lạc, hoặc là vào thời điểm mấu chốt quấy rầy hai người thân thiết, hoặc là dứt khoát để cho anh ngay cả bóng dáng Cố Lạc cũng sờ không được. Ngại vì Cố Lạc, Thi Dạ Triêu lại không thể đem cậu trực tiếp ném ra ngoài, phiền não một mực hút thuốc lá, cuối cùng đảo ngược bị Cố Lạc xua đuổi.

72 đang rửa xe, thấy ông chủ rảnh rang lắc lư ra ngoài buồn cười lại không dám cười. Thi Dạ Triêu đứng bên cạnh nhìn một lát, duỗi tay ra cầm lấy cái ống, đè ép vòi phun gia tăng lực nước hướng sườn xe phun bọt nước.

"Evan?"

"Ừ." Thi Dạ Triêu khóe miệng ngậm lấy điếu thuốc xa cách.

"Có cần tôi tìm phụ nữ tới cho anh hay không?" 72 thật sự nhịn không được, liều chết hỏi."Như vậy đối với thân thể không tốt."

Thi Dạ Triêu lạnh lùng liếc nhìn cô, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cố ý đem vòi phun lệch hướng, bọt nước lập tức tung tóe lên người 72. Quần áo ướt dán sát ở trên người cô, đường cong bại lộ hoàn toàn, Thi Dạ Triêu nhả ra ngụm khói."Không cần phiền phức như vậy, cô là được rồi."

72 nhếch nhác vẫy vẫy nước trên người, dở khóc dở cười."Anh tha cho tôi đi, ngộ nhỡ Cố tiểu thư ghen, tôi chống đỡ không được."

Ghen?

Tâm tình Thi Dạ Triêu không giải thích được chuyển tốt một chút, thuận tay ném cái khăn lông lớn qua. 72 khoác khăn lông lớn lau tóc, "Qua vài ngày liền đến cuộc sống đó."

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt đáp một tiếng, 72 liếc nhìn phương hướng trên lầu."Lần này cần mang Cố tiểu thư cùng đi sao?"

"Không mang theo." Thi Dạ Triêu trả lời gọn gàng linh hoạt."Đều chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong." Chợt một hồi gió lạnh thổi qua, 72 liên tục hắt hơi hai cái. Thi Dạ Triêu tắt vòi nước, "Trở về thay quần áo khác, đừng để cảm."

72 xoa xoa lỗ mũi, kinh ngạc nhìn anh."Ngài đây là quan tâm tôi sao?"

"Cô nghĩ hơi nhiều, tôi chỉ là không muốn cô đem cảm lây cho đứa bé." Như vậy Cố Lạc lại phải lo lắng, nói không chừng lại muốn lấy cớ vì chăm sóc con trai không cùng anh cùng giường. Nghĩ đến đây, Thi Dạ Triêu âm thanh nguyền rủa thật thấp."Tiểu tử kia thật sự là phiền toái."

"Vậy, tôi giúp anh xử lý?"

72"Thân thiết" đề nghị, vì ông chủ chia sẻ giải nạn là việc nằm trong phận sự của cô, không ngờ Thi Dạ Triêu lại thật suy tư chốc lát, cuối cùng lắc đầu."Vẫn là quên đi, nếu như Cố Lạc nổi giận, tôi sợ chống đỡ không được."

Đối với chuyện kia của Thi Dạ Diễm, Cố Lạc không cách nào thờ ơ lạnh nhạt, lấy tính tình Thi Dạ Triêu sẽ không cam chịu bị vây ở thế bị động, lại một lần nữa bắt gặp Thi Dạ Triêu cùng 72 và thuộc hạ khác nói đến chuyện này, Cố Lạc cũng nhịn không được nữa ra mặt can thiệp.

"Er¬ic là hạng người gì em hiểu biết rõ, không thể nào là anh ấy!" Cô không tin ở chứng cớ trước mặt chỉ làm cho Thi Dạ Triêu cảm thấy là mù quáng, nói trắng ra là thiên vị, là tình cảm quấy phá. Bởi vì 72 cầm đầu cả đám thuộc hạ không ai vì Thi Dạ Diễm nói chuyện, lựa chọn trầm mặc.

Thi Dạ Triêu không ngừng trầm mặc, đổi lại cười lạnh đáp lễ, Cố Lạc nhắm lại mắt, "Anh không phải là nói qua tin tưởng em sao? Như vậy chính là tin tưởng?"

Kết quả tan rã trong không vui, lúc trước bị bọn họ cố ý che giấu không nói tới bây giờ mâu thuẫn không cách nào che giấu nữa, ngay cả Lục Kya Việt cũng cảm nhận được bầu không khí ngột ngạt giữa bọn họ.

Nửa đêm, Lục Kya Việt rời giường đi vệ sinh, cảm thấy đói bụng liền chạy tới lầu dưới tìm cái gì ăn, không ngờ phát hiện Thi Dạ Triêu ở quầy rượu nhỏ tự rót tự uống. Lục Kya Việt bưng cái mâm cùng một ly sữa nóng leo lên ghế chân cao ngồi vào đối diện anh, gặm sandwich đơn giản, cái miệng nhỏ nhắn phồng lên nhìn anh."Sao chú không ngủ được? Bởi vì mẹ ngủ cùng cháu không có cùng chú, chú liền không ngủ được rồi hả?"

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt liếc cậu một cái, "Ăn đồ của cháu đi, bớt nói một chút."

Lục Kya Việt nhún nhún vai, cầm sữa tươi thay thế rượu đụng một cái với cái ly của anh, cho anh một ánh mắt khích lệ, tiếp tục chiến đấu hăng hái cùng sandwich."Trừ Er¬ic chú còn có những anh chị em khác sao?"

Thi Dạ Triêu ngoảnh mặt làm ngơ, coi cậu là không khí. Lục Kya Việt cũng không quan tâm, tiếp tục nói: "Nói cho chú một bí mật, cháu cũng muốn có một em trai hoặc là em gái, chỉ là không phải tiểu Trà Diệp, cháu không xem cô ấy làm em gái." Lục Kya Việt lại uống một hớp sữa tươi lớn."Cháu còn có một bí mật."

Cậu cứ lải nhải không dứt, Thi Dạ Triêu không nhịn được để ly xuống."Cháu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Lục Kya Việt đem gì đó ở trong miệng nhai xong, nói: "Chờ cháu trưởng thành muốn kết hôn với tiểu Trà Diệp."

Thi Dạ Triêu cười nhạo, "Vậy mà cũng là bí mật?"

"Cháu cưới tiểu Trà Diệp, mẹ có thể là người một nhà với Eric, như vậy mẹ cũng không cô đơn rồi." Lục Kya Việt dừng một chút, hỏi anh: "Chú biết mẹ cháu thích Er¬ic nhiều năm rồi sao?"

Thi Dạ Triêu không nói, sắc mặt âm trầm. Anh như vậy khiến Lục Kya Việt có chút kiêng kỵ, nhưng cuối cùng vẫn là rất nghiêm túc nói: "Chú biết mẹ cháu có lúc sẽ gặp cơn ác mộng không?"

Anh gật đầu một cái, Lục Kya Việt đem chút sữa tươi cuối cùng uống sạch."Mới vừa cô lại gặp ác mộng, cháu nghe được cô đang gọi tên của một người."

Thi Dạ Triêu sắc mặt trầm hơn, lại đổ chút rượu."Cút đi lên ngủ, nếu không ta sẽ ném cháu đi ra ngoài."

"Oh." Lục Kya Việt nhảy xuống ghế chân cao chạy ra, nhưng chỉ chốc lát sau lại bưng một ly sữa nóng trở lại, đẩy nó tới trước mặt Thi Dạ Triêu, thu lại ly rượu."Lúc cháu không ngủ được mẹ bảo cháu uống sữa nóng, chú cũng thử một chút."

"Lục Kya Việt, cháu rất phiền."

Lục Kya Việt không vui mím lại cái miệng nhỏ nhắn, "Cháu còn không thích còn chú, nếu không phải là mẹ bảo cháu đối với chú tốt một chút, cháu mới không cần để ý đến chú."

Thi Dạ Triêu tức giận cười, "Ta hiểu rõ cháu tại sao không thích ta." Anh rất xấu xa vạch trần Lục Kya Việt nhỏ mọn."Có tin tương lai nếu ta phản đối tiểu Trà Diệp gả cho cháu, cháu nhất định sẽ không lấy được nó hay không."

Lục Kya Việt hai má lập tức phồng lên tức giận, nặng nề khẽ hừ."Vốn là cháu muốn nói cho chú biết mẹ gặp cơn ác mộng đang kêu tên của chú, nhưng là hiện tại cháu không muốn nói nữa!" Cậu lấy lại ly sữa bò kia, ừng ực ừng ực tự mình uống sạch, đem cái ly nặng nề đặt lên trên quầy bar một cái."Muộn rồi, ngủ ngon!"

Cậu nói xong cũng chạy lên trên lầu, lưu lại một mình Thi Dạ Triêu đờ đẫn nhìn về phía ly sữa tươi trống không.

Cố Lạc một đêm gặp ác mộng, trời sắp sáng mới ngủ được một chút, rời giường so bình thường cũng muộn, sắc mặt vô cùng khó coi. Thi Dạ Triêu hôm nay phải ra khỏi cửa, cô trang điểm đơn giản một chút, vẫn bị một cái nhìn ra mắt quầng thâm.

Thi Dạ Triêu rất muốn hiểu rõ cô là như thế nào ở trong cơn ác mộng mới có thể nằm mơ thấy anh, nhưng cuối cùng là hỏi không được."Em sao lại cố chấp tin tưởng không phải Er¬ic như vậy, chỉ bằng giao tình với cậu ta hay là đối với tình cảm của cậu ta?" Cố Lạc không thừa nhận nhưng cũng không có phủ nhận, Thi Dạ Triêu cười lạnh."Anh cùng cậu ta làm anh em gần ba mươi năm, điểm này em cũng đừng có quên, cậu ta là hạng người gì anh so với em còn rõ ràng hơn."

Cố Lạc chất vấn: "Anh ấy là hạng người gì? Ít nhất anh ấy không có lấy người phụ nữ của anh cùng đứa bé uy hiếp anh, ít nhất anh ấy không có bắn một viên đạn vào cơ thể anh! Coi như lúc trước anh ấy bất chấp tất cả đấu với anh, nhưng là người sẽ thay đổi, nhất là người đàn ông có gia đình có đứa bé, nếu không phải như vậy, anh căn bản sẽ không có khả năng thành công dùng Du Nguyệt Như cùng tiểu Trà Diệp uy hiếp anh ấy. Anh không cần quên, anh cho rằng đó chính là 'nhược điểm' của anh ấy nhưng đó lại là nguyên nhân duy nhất làm cho anh ấy nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, đây là điểm anh ấy khác anh!"

Thi Dạ Triêu tại thời điểm này, ánh mắt trầm trầm, cuối cùng hóa thành đông lạnh."Hôm nay không cần em đi theo."

Cố Lạc biết lời nói của mình kích thích anh, cô là cố ý nói như vậy, nếu như Thi Dạ Diễm là người có tính tình tàn bạo như vậy đều có thể vì bà xã và con gái thu lại tính tình, buông tha quyền thế tranh đoạt, như vậy. . . . . Thi Dạ Triêu thì sao? Cô đang ép anh biết được một điểm này, buộc anh đem cô cùng Lục Kya Việt bỏ vào trong cuộc sống sau này của anh.

Thi Dạ Triêu ba ngày không lộ mặt, Cố Lạc không biết anh đi nơi nào, cũng không liên lạc được với 72, hỏi những trợ lý khác của anh cũng không thể biết. Không phải bọn họ không biết, chỉ là không muốn nói cho cô biết, thật may là trong đó có một người có tiếp xúc qua với Cố Lạc một chút, mặt lộ vẻ khó khăn kéo cô đến gần rỉ tai mấy câu: thì ra là hôm nay là ngày giỗ của đứa bé kia con của Thi Dạ Triêu cùng Chử Dư Tịch.

Cố Lạc chợt rất hối hận mình ngày đó đã nói như vậy, trằn trọc trở mình, cuối cùng một mình lái xe đến mộ địa, quả nhiên ở trước mộ bia vô danh thấy dấu vết có người đã tới.

Cố Lạc sờ sờ khối mộ bia kia, không khỏi suy nghĩ, nếu như tương lai cô chết rồi, anh cũng sẽ đối với mình như vậy hay không. Cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, không cách nào tưởng tượng bộ dạng Thi Dạ Triêu một mình đứng ở trước mộ cô.

Vĩnh viễn không thể tưởng tượng.

Cho nên tình nguyện ngoại trừ tử vong có thể dùng bất kỳ phương thức nào để rời khỏi anh.

Cố Lạc không hiểu, nếu như có những người nhất định không có biện pháp ở chung một chỗ, tại sao số mạng muốn cho bọn họ gặp nhau.

. . . . . .

Trước khi đi Cố Lạc liếc mắt nhìn khối mộ bia kia một lần cuối, chợt đặc biệt muốn sinh cho anh một đứa bé.

Trở lại trong xe, Cố Lạc không tự chủ xoa bụng của mình, đầu vùi ở tay lái giống như người không nơi nương tựa.

Cố Doãn chợt gọi điện thoại tới đây, Cố Lạc nhắm mắt lại tiếp nhận.

"Lúc nào thì trở lại một chuyến, ba gần đây thân thể không tốt lắm, nhớ em."

Cố Doãn ở bên kia điện thoại dáng vẻ rất mệt mỏi, Cố Lạc sửa sang lại tâm tình, "Ba bây giờ đang ở nơi đó?"

"San Francisco, điều dưỡng ở chỗ này."

"Được, em biết rồi."

Trước khi cắt đứt, lại nghe Cố Doãn nói: "Er¬ic vừa vặn cũng ở đây."

Cố Lạc hơi động lòng, chợt nghĩ đến một màn tám năm trước ở San Francisco, có một số việc, sớm muộn phải hiểu rõ.

53. Chương 53

Ngày trước Cố Lạc chưa bao giờ sẽ suy nghĩ, nếu như cuộc sống chỉ có một lần, tại sao trời cao không có cho cô tốt nhất.

Cô rất ít oán trách, hiện tại càng thêm không biết, bởi vì vậy cũng không thể thay đổi bất kỳ thứ gì. Cùng Thi Dạ Triêu ở chung một chỗ đoạn thời gian này, Cố Lạc dụng tâm trải qua nhất, cô không có đem mỗi một ngày đều biến thành ngày cuối cùng, chỉ là ở nghiêm túc cảm thụ đầy đủ cái gì cần có trong sinh mệnh.

Gia đình, ấm áp, đứa bé, còn có ba của đứa bé.

Cô đang lái xe trên đường trở về, chân phải lại một lần nữa chợt mất đi tri giác mềm yếu vô lực. Cố Lạc đem xe dừng ở ven đường, đấm đấm cái chân kia, gọi điện thoại cho Lục Kya Việt."Chú ấy về nhà chưa?"

"Trở về, sau đó lại đi, chị 72 ở nhà với con."

Cố Lạc ở bên kia điện thoại trầm mặc, Lục Kya Việt do do dự dự nói: "Mẹ, các người có thể không gây gổ không?"

"Chúng ta không có gây gổ, chỉ là. . . . . Chỉ là có chút chuyện ý kiến không thống nhất."

Cố Lạc đem chuyện muốn đi San Francisco nói cho cậu biết, Lục Kya Việt suy nghĩ, hỏi: "Cố tiên sinh đối với mẹ mà nói tựa như mẹ đối với con hoặc là Evan đối với con mà nói là giống nhau sao? Nhưng Cố tiên sinh cùng anh trai mẹ buộc mẹ làm việc có phải mẹ không muốn làm, ưmh, Evan cũng buộc mẹ làm việc mẹ không muốn làm ư? Bọn họ đều không phải là người tốt."

Cố Lạc hốc mắt nhất thời liền đỏ, ngực buồn phiền tựa như đau."Kya Kya, người tốt định nghĩa ở trong nhận thức của mẹ cũng sớm đã mơ hồ, có phải là người tốt hay không, phải xem đối tượng là ai. Mặc kệ Cố tiên sinh và Cố Doãn làm cái gì với mẹ, bọn họ thủy chung là người nhà của mẹ, bọn họ nhận mẹ làm con gái làm em gái, mẹ phải cảm kích. Evan cũng giống vậy, Kya Kya, con và mẹ đều phải cảm kích chú ấy, hơn nữa phải thương chú ấy."

"Tại sao?"

"Bởi vì. . . . . ." Cố Lạc nắm chặt tay lái đè nén tâm tình."Thời điểm mẹ không thể chăm sóc con, chú ấy sẽ thay thế mẹ chăm sóc con, chú ấy đối với người khác không tốt đi nữa, nhưng chú ấy sẽ cùng mẹ giống nhau yêu con, hai người —— chúng ta, là người một nhà phải một mực sống ở cùng nhau, ý của mẹ con hiểu không?"

"Oh." Lục Kya Việt dẩu môi, cậu hiểu, tựa như chú ấy và Cố Lạc vẫn luôn là ở cạnh chăm sóc lẫn nhau, lệ thuộc lẫn nhau, xem ra sau này cậu cũng phải đối với Thi Dạ Triêu như vậy, mặc dù cậu không thích Thi Dạ Triêu. . . . . Được rồi, cũng không có chán ghét chú ấy như vậy. Cứ dựa theo mẹ nói mà làm, bởi vì bọn họ là người một nhà phải một mực sống ở cùng nhau. . . . . .Cái từ này cậu thật ra thì thật thích .

Chân Cố Lạc mới vừa khôi phục tri giác, điện thoại của Thi Dạ Triêu liền đánh tới. Quan hệ hai người sau ngày hôm đó không khỏi cứng ngắc, đây là lần đầu tiên thông điện thoại giữa bọn họ.

"Còn chưa có trở về? Để Kya Kya ở nhà một mình được không?" Thi Dạ Triêu mở miệng đầu tiên, nghe không ra tâm tình.

Cố Lạc hít mũi một cái, "Vậy anh để một mình em ở nhà là tốt sao?"

Thi Dạ Triêu cười cười, hình như nhấp một hớp gì đó, một hồi lâu sau mới nói: "Anh có chút chuyện phải xử lý, quá bận rộn, mấy ngày nữa trở về."

Cố Lạc nắm điện thoại, hai đầu điện thoại yên lặng hình như là kéo ra khoảng cách quá trình giữa họ."Vậy. . . . . Vừa đúng, ngày mai em phải đi San Francisco một chuyến, rời đi mấy ngày."

"Được, tự mình cẩn thận."

"Giúp em chăm sóc Kya Kya."

"Yên tâm."

Thi Dạ Triêu cũng không có hỏi quá nhiều, bọn họ đều không phải là người sẽ đem đối phương trói chặt ở bên cạnh. Một lần thông điện thoại đi qua, Thi Dạ Triêu tắt điện thoại, Cố Lạc không biết anh giờ phút này người ở chỗ nào, lại làm tiếp chuyện gì, chỉ cảm thấy có lẽ là bởi vì trước đó hai người ở một chỗ như hình với bóng lâu thành thói quen, chợt tách ra lại có một loại cảm giác trống không. Cô đi tìm Nhan Hạ, Nhan Hạ sau khi nghe liền cười, "Cậu có phải thực sự yêu anh ta hay không? Mình còn nhớ cậu trước kia hận không được đời này cũng cách anh ta xa xa."

Cố Lạc chợt hiểu lắc đầu, "Mình không biết, đây chính là yêu sao? Lúc cùng Eric ở chung một chỗ mình chưa từng có loại cảm giác này."

"Đó là bởi vì Er¬ic cho tới bây giờ đều không phải là của cậu, không có được đầy đủ, cũng chưa nói tới cái gì mất đi cùng trống không."

Nhan Hạ lấy giọng của người từng trải bóc trần, Cố Lạc buồn buồn nhấp một hớp rượu cốc-tai."Từ Ngao không có ở đây, cậu trống rỗng sao?"

Nhan Hạ bĩu môi, lại tự giễu cười lên, hào phóng thừa nhận: "Trống không, thời thời khắc khắc, mỗi phút mỗi giây. Nhưng mà, mình có loại cảm giác, mặc kệ chúng mình tách ra bao lâu, anh ấy cuối cùng vẫn sẽ về bên cạnh mình cùng mình cùng nhau thiên trường địa cửu thiên hoang địa lão, mình tin tưởng điểm này."

Nhan Hạ xinh đẹp trên mặt có loại kiên định chấp nhất, Cố Lạc nghĩ, có lẽ cũng là bởi vì cô ấy vẫn có kiên định như vậy mới có thể một mình kiên trì chống đỡ lâu như vậy.

Ngay cả Nhan Hạ cũng tin tưởng rằng tình yêu cũng có thiên hoang địa lão, như vậy cô. . . . . .

"Lạc, tình yêu của mỗi người đều là không đồng dạng như vậy, có người muốn đợi, tỷ như mình...mình đang đợi Từ Ngao; có người muốn tự mình đi tranh thủ, tỷ như cậu, mình không biết giữa các cậu xảy ra vấn đề gì, chỉ biết là người nếu có tâm, ngay cả trời cao cũng sẽ khuất phục, huống chi là tình yêu. Không người nào có thể ở trong tình cảm xuôi gió xuôi nước, tất cả khảo nghiệm đều là muốn nói cho cậu biết, anh ta đáng giá hoặc là không đáng giá, đáp án sau cùng, xem cậu có thể kiên trì đến cuối cùng hay không."

***

Cố Lạc và Nhan Hạ chơi một lát uống một chút rượu, vừa vặn cảm giác say một chút. Nơi uống rượu cách chỗ ở trước kia của Thi Dạ Triêu không xa, Cố Lạc ngăn lại một chiếc xe taxi liền nói lên địa chỉ này.

Cửa lớn đóng chặt, Cố Lạc tiến gần cửa một chút, mượn một trận gió mát cùng mưa nhỏ tản đi một chút cảm giác say. Nơi này là nơi cô và Thi Dạ Triêu lần đầu tiên xảy ra quan hệ, là nơi số mạng hai người lần đầu tiên chân chính giao nhau.

Cố Lạc không muốn đi như vậy, cắn môi một cái, nhét túi xách của mình qua khe hở từ cửa chính vào trong, sau đó lui về phía sau mấy bước liếc mắt độ cao tường rào quan sát tình huống quanh mình, đem váy kéo cao đến cùng bắp chân để dễ dàng hoạt động, nhìn chung quanh: rất tốt, không có ai.

Cố Lạc chạy lấy đà mấy bước vắt qua tường rào, lấy sức lực ngón tay túm ở trên tường đá, dưới chân dùng sức một chút lưu loát lật qua đầu, tường rào cao vài thước Cố Lạc không sợ hãi chút nào nhảy xuống, cả quá trình chỉ là trong chớp mắt . . . . . .

Mật mã cửa chính biệt thự Cố Lạc đã biết, rất dễ dàng mở ra, cả tòa phòng ốc không có mở đèn, nhưng có dấu vết người ở qua.

Cố Lạc trong lòng buồn bực một chút, người đàn ông kia đã ở nơi này.

Tầng chót của biệt thự có một sân trống trơn, không có bài biện quá nhiều, chỉ có hai cái ghế và chút ít bồn hoa, bình thường có người xử lý cho nên bề ngoài rất tốt.

Thi Dạ Triêu hạ thấp thành ghế nửa nằm, tựa hồ đang hoài niệm cái gì, trong mắt ý vị không rõ.

Bây giờ là cuối mùa thu, mùa Vancouver xinh đẹp nhất.

Anh đắm chìm trong trí nhớ nào đó, lại uống một chút rượu, trong nháy mắt nhìn thấy Cố Lạc có hơi hoa mắt, thân thể phản ứng trước đại não, kéo cô đến trên đùi, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đè xuống đầu của cô muốn hôn, mà môi ở lúc đụng vào cô lại bật thốt lên hẳn là một cái tên khác.

"Tiểu Tịch. . . . . ."

Mặc dù mơ hồ không rõ, nhưng Cố Lạc cũng vẫn nghe được rất rõ ràng, tức giận nhất thời dâng lên, nhẫn nhịn, nhịn không được, vẫn là giơ tay cho anh một cái tát.

Thi Dạ Triêu thật ra thì trong nháy mắt nói ra tên Chử Dư Tịch đã biết mình nói sai, cho nên cũng không có né tránh một cái tát của cô.

Tiếng bàn tay thanh thúy vang lên, giống như đánh nát tất cả tốt đẹp hai người xây dựng từ lâu tới nay.

Không khí trong lúc nhất thời đè nén yên tĩnh, hai người nhìn nhau không nói, như muốn ở trong mắt đối phương nhìn ra những thứ gì, nhưng cố tình đáy mắt của nhau cũng sôi trào tối đen thâm trầm u ám, đoán không ra nhìn không thấu cảm xúc. Qua một lúc lâu, Thi Dạ Triêu mới chậm chạp mở miệng: "Mới vừa rồi. . . . . Không phải như em nghĩ."

"Đó là như thế nào?" Đầu Cố Lạc còn bị anh đè ép, duy trì tư thế hôn môi trước đó."Thì ra là chuyện anh phải xử lý là muốn tránh em để nhớ tới cô ấy? Vậy em có phải nên nói một câu xin lỗi, em không nên tới quấy rầy anh hay không."

Yên tĩnh giống như chết chóc, Thi Dạ Triêu buông Cố Lạc ra, xoa xoa cái trán, không nói gì, đứng dậy đến bên cạnh đi hút thuốc lá.

"Anh nói một lần nữa, không phải như em nghĩ, Cố Lạc, em hiểu lầm, anh biết rõ là em, chính anh ở trước máy theo dõi gặp em leo tường đi vào —— anh biết rõ là em."

Anh càng nói tâm càng loạn, nắm chặt điếu thuốc đưa vào miệng, chợt xoay người lại, lại không kịp đề phòng rơi vào con ngươi thuần khiết không hề chớp mắt nhìn mình của cô, tựa hồ đang khóc, lại hình như không phải.

"Anh biết là em suy nghĩ gì lúc hôn em lại gọi tên cô ấy không, Thi Dạ Triêu, anh vẫn luôn lừa gạt mình như vậy sao? Tựa như lúc ban đầu cùng em lên giường cũng là đem em biến thành cô ấy, trò chơi thế thân chơi thật khá sao?" Cố Lạc kềm chế tâm tình lên án, hình như cũng đâm chọt một chỗ trong nội tâm Thi Dạ Triêu.

Càng người quen, càng biết chọc nơi nào sẽ làm cho đối phương đau.

Nhiều khi khiến hai người trở nên xa xôi không phải là cự ly, mà bởi vì là quá mức thông minh.

Nếu nói "trò chơi thế thân " rõ ràng là khởi đầu của bọn họ, lúc đầu còn có thể lấy ra nói đùa, nhưng vì sao bây giờ biến thành một thanh kiếm hai lưỡi cắt ngang khát vọng đến gần nhau giữa hai người.

"Cố Lạc, chúng ta. . . . . Cần yên tĩnh một chút." Thi Dạ Triêu không muốn tiếp tục cái đề tài này, càng không muốn cãi vã, vấn đề giữa bọn họ đã đủ nhiều.

Thi Dạ Triêu trước khi rời đi còn cho cô một cái hôn sâu, không để ý cô kháng cự.

Cố Lạc trở lại trên ghế anh ngồi qua, mắt khô khốc, định nhắm hai mắt lại cảm thụ thời gian lẳng lặng mà kiên quyết trôi qua.

Đáng sợ hơn so với nhìn thấy mình tử vong, là ở trong quá trình này, dần dần yêu một người.

. . . . . .

Thi Dạ Triêu cũng không có lập tức rời đi, ở dưới lầu đợi trong chốc lát, mấy lần ý định hành động muốn đi lên tìm Cố Lạc, nhưng cuối cùng vẫn không có làm như vậy. Bây giờ giải thích, Cố Lạc chưa chắc sẽ nghe.

Anh sờ sờ gò má bị đánh đến mơ hồ thấy đau, tự giễu thở dài: người phụ nữ này thật sự tức giận, xuống tay dùng sức như vậy. Nghĩ đến đây, Thi Dạ Triêu vẫn cười, đây coi là cô không để ý? Tựa như. . . . . Anh đang tính địa vị Thi Dạ Diễm trong lòng anh?

Thi Dạ Triêu đột nhiên cảm thấy mình có điểm bi ai, lại luân lạc tới một ngày cùng em trai mình tranh đoạt tầm quan trọng ở trong tâm lý của một người phụ nữ. Hai người bọn họ thật sự là đời trước kẻ thù đời này làm anh em cũng không thể hóa giải, chưa bao giờ để cho anh sảng khoái.

54. Chương 54

Sau khi Thi Dạ Triêu đi, một mình Cố Lạc ngồi ở trên cái ghế đó.

Nếu như cô không có đoán sai, nơi này đối với Thi Dạ Triêu mà nói phải có hồi ức khó quên nhất, là nơi Chử Dư Tịch từng cùng anh trải qua cuộc sống. . . . . .

Cố Lạc đập vào mắt có thể thấy được, hình như khắp nơi đều có bóng dáng anh và người phụ nữ kia. Nhắm mắt lại, những bóng dáng kia, những thứ tình cảnh cũ xưa đi không được. Cô nhặt lên nửa bình rượu uống vài hớp, cảm giác cay nồng từ cổ họng nhảy lên, sặc đến mắt chua xót không mở ra được. Thế nhưng khi nhắm hai mắt, tất cả hình ảnh anh vì người phụ nữ kia móc tim móc phổi cũng khiến cho Cố Lạc không chịu được.

Rất buồn cười, ngày trước cô có thể ở bên cạnh Thi Dạ Diễm mắt lạnh nhìn tình yêu của Thi Dạ Triêu với Chử Dư Tịch, vậy mà hôm nay, những thứ này lại trở thành một trong những chướng ngại đáng sợ nhất giữa hai người.

Cố Lạc không hận Chử Dư Tịch, bởi vì cô đối với Thi Dạ Triêu chưa bao giờ có nửa điểm tình yêu, hận chỉ là cô cho rằng Thi Dạ Triêu đã thoải mái, thì ra lại là đem những thứ này che giấu ở sâu trong đáy lòng, ở nơi cô nhìn không thấy dùng phương thức an tĩnh nhất thương tiếc, không đi kinh động bất luận kẻ nào, bao gồm cô.

Có lẽ Nhan Hạ nói rất đúng, nếu giống như cô từ đầu chí cuối không có được Thi Dạ Diễm cũng cũng không sao, nhưng giữa Thi Dạ Triêu và Chử Dư Tịch từng tồn tại đứa bé kia, sẽ là một khoản nợ trong sinh mệnh của anh vĩnh viễn không thể biến mất.

Giữa bọn họ xem như không người nào thiếu người nào, là trời cao thiếu nợ tình cảm của anh không có chỗ sắp đặt.

Loại cảm giác đó, Cố Lạc rành rẽ nhất.

Chung đụng lâu như vậy, lại không nói anh có tính toán khác, Cố Lạc cũng cảm thụ được trái tim Thi Dạ Triêu đối với cô cũng không phải vẫn không nhúc nhích. Anh khổ tâm làm cạm bẫy dịu dàng cho cô, luân hãm trong đó cũng không phải là chỉ có một mình cô.

Nhưng cô sợ mình không có thời gian chờ anh đang ở giữa tân hoan cựu ái phán định cô sống hay chết.

Con người lúc đắm chìm trong hồi lức phòng bị thấp nhất, hơn nữa lại uống rượu.

Thi Dạ Triêu rất ít khi để ình ở trạng thái bị chiếm này, bởi vì những thứ đã từng có quá ít, phần lớn không thể nhớ lại.

Nghĩ lại thì thời gian cùng suy nghĩ của anh bị Cố Lạc chiếm, không ngờ sau khi uống rượu say nhắm mắt lại, tất cả mọi chuyện sau khi trở lại trong đầu, xuất hiện nhiều nhất lại vẫn là bóng dáng Cố Lạc. Anh nỗ lực tập trung ý thức, tiếc rằng mặt của Chử Dư Tịch vẫn như cũ càng ngày càng mơ hồ.

Cô ấy là người cả đời không thể quên được, hết thảy về cô cũng đang bắt đầu mơ hồ trong trí nhớ.

Lúc Cố Lạc leo tường đi vào, Thi Dạ Triêu cũng đã nhìn thấy từ trong máy theo dõi, lúc ấy trong lòng vẫn là cười: cô nương này một chút dáng vẻ của phụ nữ cũng không có, cư nhiên trèo tường nhà anh.

Chỉ có một Cố Lạc như vậy, trong lúc vô tình ấm áp cuộc sống của anh. Trên người của người phụ nữ này có cường hãn cùng kịch liệt không giống với những phụ nữ khác, càng cùng cô chung đụng, Thi Dạ Triêu càng muốn đến gần cô.

Có phải hay không một người tâm không thể cùng lúc để xuống hai người, có phải hay không trải qua Chử Dư Tịch, thái độ của anh đối với tình cảm đã thay đổi.

Anh từng không chừa thủ đoạn nào đem Chử Dư Tịch ở lại bên cạnh mình như thế, mà bây giờ, Thi Dạ Triêu cảm giác không gian trong lòng mình đang bị Cố Lạc từng chút chiếm đoạt. Cô đuổi đi tất cả những thứ cô cho là không nên tồn tại trong lòng anh, cũng bao gồm Chử Dư Tịch.

Tất cả tình cảm nặng nề mà chân thật đã từng tồn tại, sau khi trải qua nghiền xương thành tro, đều đã không còn là bộ dáng của ban đầu. Những thứ kia khó chịu bén nhọn như cũ, nhưng cùng Cố Lạc thành lập được một loại tình cảm khác khiến anh rốt cuộc có thể chống đỡ được đau đớn giống như lóc xương gọt thịt tất cả từng chút từng chút từ trên thân bỏ đi.

Anh rõ ràng có thể cảm nhận được Chử Dư Tịch ở trong lòng dần dần biến mất, có bi ai, có buồn bã cùng với có chút không biết làm thế nào, cái loại tâm tình phức tạp đó, nhưng anh cũng không muốn quay đầu lại, thậm chí không muốn tạm biệt, đó là hèn mọn duy nhất đời này của anh.

Cố Lạc đúng lúc này xuất hiện ở trước mặt Thi Dạ Triêu, anh không cách nào dùng ngôn ngữ để giải thích với cô là như thế nào dưới tình huống đó gọi tên một người phụ nữ khác.

Thi Dạ Triêu ở quầy rượu gọi mấy ly rượu, nơi này anh nhàn rỗi thường xuyên đến, ông chủ và anh coi như quen biết, biết anh thích, nhưng rượu bưng lên lại nhiều hơn một ly.

"Ly này là người phụ nữ bên kia mời ." Ông chủ thần bí hề hề áp sát, đưa một cái thẻ. Không cần nhìn cũng biết phía trên hẳn là các loại phương thức liên lạc, Thi Dạ Triêu trực tiếp đem thẻ vứt vào trong cái gạt tàn thuốc.

Ông chủ liền cười, "Cái này không giống nhau, tôi cảm thấy anh sẽ có hứng thú."

Thi Dạ Triêu ngoảnh mặt làm ngơ, ông chủ thấy anh không tiếp lời cũng không sao, nhún nhún vai tự rước mất mặt rời đi.

Đã gần đến rạng sáng, quầy rượu khách càng ngày càng ít, Thi Dạ Triêu mở điện thoại di động, chỉ chốc lát sau nhận được một cái tin nhắn. Đến từ Lục Kya Việt: "Cô uống rượu." Còn kèm một tấm hình, Cố Lạc ngủ, hình như ngủ vô cùng không yên ổn, vừa nhìn chính là chụp trộm.

Thi Dạ Triêu trả lời mấy chữ: "Chăm sóc cô."

Lục Kya Việt rất nhanh trả lời: "Cháu vẫn là đứa bé."

Thi Dạ Triêu vểnh khóe miệng lên, tên nhóc hỗn này rõ ràng đang chọc anh.

Thấy anh không trả lời, Lục Kya Việt lại gửi một tin nhắn tới: "Lúc nào thì về nhà? Cô đang ói."

Thi Dạ Triêu nhíu nhíu mày: "Lập tức."

Lúc Thi Dạ Triêu tính tiền liếc nhìn góc bên kia, trong bóng tối người phụ nữ kia chú ý anh cả đêm, mời anh uống rượu hẳn là cô ta. Anh ở quầy rượu ra ngoài, đi chưa được mấy bước liền nhận thấy có cái gì không đúng. Anh cố ý thả chậm bước chân thử dò xét, quả nhiên có người theo dõi, hơn nữa còn là phụ nữ.

Tiếng giày cao gót đạp trên đất vào ban đêm rõ ràng vô cùng, cô ta hình như không quan tâm mình bị anh phát hiện, bước chân không nhanh không chậm đi theo anh.

Giữa hai người cách cũng không xa, tầm mắt người phụ nữ kia rơi vào trên người anh, không biết có phải nguyên nhân do uống rượu hay không, loại cảm giác này. . . . . Thi Dạ Triêu cũng không xa lạ, nhưng trong lúc nhất thời anh không nhớ được là ai.

Ở đầu đường khúc quanh, Thi Dạ Triêu dừng bước lại, cũng không quay đầu lại. Người phụ nữ kia cũng dừng lại theo bước chân của anh, nhưng chỉ có chốc lát, sau đó liền từng bước từng bước, chậm rãi đến gần anh, cuối cùng dừng chân ở vị trí cách anh một bước ngắn.

Đèn đường đem bóng dáng hai người kéo dài vô cùng, Thi Dạ Triêu nhìn cái bóng hướng mình vươn tay ra

---

Một đôi tay của người phụ nữ cánh tay đụng vào anh, sau đó từ từ vòng chắc hông của anh, người phụ nữ kề mặt sau lưng anh, vô hạn quyến luyến.

Động tác này, một màn này, còn có cảm giác ôm anh của người phụ nữ này khiến Thi Dạ Triêu giống như đã từng quen biết, đại não nhanh chóng cho ra tất cả tư liệu có liên quan của cô ta. Khi gương mặt đó rõ ràng hiện lên thì thân thể Thi Dạ Triêu cứng đờ.

Người phụ nữ nhẹ nhàng cười, đi tới trước người anh, ôm hông của anh vẫn như trước kia vùi đầu ở trong lòng anh, hít một hơi thật sâu, trong hô hấp tràn đầy mùi vị trên người anh đã lâu không gặp.

“Evan, em biết ngay anh còn nhớ rõ em.”

Quả nhiên!

Thi Dạ Triêu mặt trầm như nước, cũng không chạm cô ta một cái, đã cách nhiều năm câu nói đầu tiên đối với người phụ nữ này lại là: “A, buông ra.”

. . . . . .

A nâng lên gương mặt nhỏ nhắn giống Chử Dư Tịch, đôi môi uất ức xụ xuống.“Không thả, em không thả.”

Tròng mắt Thi Dạ Triêu rủ xuống, tầm mắt ở trên khuôn mặt tinh sảo xủa cô ta quét qua một vòng, vẫn như cũ có thể từ trong đó tìm được bộ dáng Chử Dư Tịch, mà trong lòng lại ngoài dự đoán sinh ra một loại tâm tình xa lạ, anh nghiêm túc suy nghĩ một chút, cái loại tâm tình đó hình như gọi là: kháng cự.

Hai người không tiếng động nhìn nhau thật lâu, A dò xét cẩn thận mỗi một tấc của người đàn ông này, trừ giữa hai lông mày bị năm tháng rèn luyện ra trầm ổn, bộ dạng giống như trong trí nhớ của cô ta, không có thay đổi chút nào, vẫn làm cho cô ta chỉ cần là nhìn như thế này liền không nhịn được đến gần, không nhịn được muốn lấy được.

Cô ta nhón chân lên, nâng cằm lên muốn hôn anh, Thi Dạ Triêu chỉ khẽ nghiêng đầu tránh đi. Đáy mắt A âm u, cũng không cố chấp nụ hôn của anh, chỉ thuận thế đặt đầu ở trên vai anh.“Em nhớ anh lắm.”

Thi Dạ Triêu đẩy cô ta một cái, lại bị cô ta ôm chặt hơn. A uất ức lên án, giọng nói mang theo có hơi nức nở.“Trước kia thời điểm anh muốn em, em có một lần đẩy anh ra?”

Cô không có, một lần cũng không có.

Nếu như nói trên đời này có ai bị qua tất cả hắc ám, kịch liệt, tàn nhẫn cùng quyết tuyệt của Thi Dạ Triêu, sợ là đến hiện tại chỉ có một mình A. Đối với A mà nói, tất cả dung túng cùng quý trọng của Thi Dạ Triêu đối với cô đều là giả dối, đều là bắt đầu xây dựng trên cơ sở anh điên cuồng yêu một người phụ nữ khác mà có được, còn tất cả tàn nhẫn đối với cô lại đều là chân thật.

Quá khứ như thế, mà nay vẫn như cũ như thế ——“Tôi nói một lần nữa, buông ra.”

Lần này, Thi Dạ Triêu âm thanh đã lạnh xuống .

Nếu là ngày trước cô ta cho dù không nguyện cũng sẽ ngoan ngoãn mà nghe lời, nhưng lần này Thi Dạ Triêu biết, cô ta đã không còn là thuộc hạ anh nói gì nghe nấy.

Thi Dạ Triêu kéo cô ta một cái, lui về phía sau nửa bước vẫn duy trì một khoảng cách.“Trước khi cô rời khỏi Thi gia mệnh lệnh cuối cùng tôi đã cấp cho cô là cái gì?”

A cắn cắn đôi môi, bướng bỉnh đáp lời: “Từ thế giới của anh —— hoàn toàn biến mất.”

“Rất tốt.” Thi Dạ Triêu chỉ một chữ: “Đi.” Sau đó lướt qua cô ta, không lưu luyến chút nào rời khỏi.

A đáy mắt nhất thời liền đỏ, nhìn chòng chọc vào bóng lưng của anh: “Nếu anh còn nhớ tình cảm trước kia của em đối với anh, thì đã không nên đối với em ác như vậy?”

“Cũng là bởi vì nhớ một điểm này, mới ở lúc cô làm sai chuyện như vậy còn lưu cô một mạng.”

Thi Dạ Triêu cũng không quay đầu lại, A xoa mắt một cái đuổi theo kéo anh lại.“Mệnh lệnh cuối cùng kia không thi hành được rồi, không bằng anh trực tiếp giết chết em cho rồi!”

“Cô đã không phải là người của nhà họ Thi, không phải người của tôi, tôi không có tư cách không có quyền lợi làm như vậy, càng không muốn nhấc lên bất kỳ quan hệ gì với cô.” Thi Dạ Triêu lại nhìn cô ta một cái, cơ hồ là chán ghét vỗ vỗ cằm của cô ta.“Biết không? Tôi ngay cả tên của cô cũng không muốn nhớ.”

A nhếch miệng lên, lần nữa nhào vào trong ngực anh, “Nhưng mới vừa rồi anh lập tức cũng biết là em, anh nhớ em.”

Thi Dạ Triêu cơ hồ ở một khắc cô ta đụng phải mình kia cũng đã nhanh chóng giơ tay lên bóp chặt cổ cô ta, trong mắt nửa chút tình cảm cũng không có.“Tôi nói một lần nữa, tôi và cô không còn bất kỳ quan hệ gì, cô không cần khiến cho tôi hối hận thả cô một con đường sống, cách tôi xa một chút, tôi không muốn nhìn thấy cô, một chút cũng không muốn.”

Lúc anh nói lời này sức trên tay lần nữa buộc chặt, A cảm giác khổ sở hít thở không thông, sau cùng một khắc anh buông lỏng tay ra, không khí nhanh chóng trở lại trong phổi của cô. A ho khan, cười châm chọc.“Anh và trước kia một dạng, mỗi lần đều phải làm cho em ở bên bờ tử vong đi một lần, sau đó sẽ cho em con đường sống.”

Thi Dạ Triêu không nói, A giương mắt, thật sâu đưa mắt nhìn cặp mắt màu hổ phách kia: “Em không cảm kích anh cho em đường sống, nếu có thể, em chỉ muốn cho anh nếm thử tư vị không đường để đi. Evan, đừng rơi vào trong tay em, anh dạy cho em, em sẽ trả lại toàn bộ cho anh.”

Thi Dạ Triêu kéo khóe miệng, coi như là đáp lại.“Nếu thật là như vậy, tôi sẽ vui mừng chờ cô tiến bộ.”

55. Chương 55

72 dừng xe, nhìn về phía Thi Dạ Triêu ở bên kia một chút, còn tưởng rằng là mình hoa mắt, nếu không ông chủ của cô làm sao sẽ cùng một người phụ nữ ấp ấp ôm ôm?

Nói chuẩn xác là bị ôm.

Mặc dù làm thuộc hạ vốn không nên nhúng tay chuyện riêng của ông chủ, nhưng 72 lòng riêng là nghiêng về Cố Lạc, ngay sau đó xuống xe đi qua.

Hơi cách chút cự ly, 72 còn chưa tới trước mặt chỉ thấy Thi Dạ Triêu kéo người phụ nữ kia ra, sau đó một chút hệ liệt dây dưa lôi kéo khiến 72 trong hoảng hốt cảm thấy bóng dáng của người phụ nữ kia giống như đã từng quen biết, chỉ là một thời gian nhớ không nổi.

Từ khi Thi Dạ Triêu bắt đầu bóp chặt cổ đối phương,72 liền tăng nhanh bước chân đến gần, thời khắc chú ý cử động của người phụ nữ kia.

“Evan.” Chờ anh buông tay ra,72 đã gần tới trước người, nửa cảnh giới ngăn ở giữa hai người.

Thi Dạ Triêu cũng không nói gì, chỉ vuốt vuốt quần áo bị nhăn,72 xác nhận anh không việc gì mới yên lòng. A sờ sờ cổ, ho nhẹ mấy tiếng, sau đó ngẩng mặt lên, tầm mắt vừa đụng với 72, 72 trong lòng cả kinh, lại nói không ra lời.

A cong môi cười một tiếng, mở miệng trước tiên."72, đã lâu không gặp."

Mặt của A bị đèn đường làm nổi bật được nhiều quyến rũ, cười lên cũng có mấy phần bóng dáng Chử Dư Tịch, so với cô ấy hơn thêm mấy phần ác độc. 72 biết cô ta nhiều năm như vậy, không thể gọi là bằng hữu nhưng cũng từng thổn thức vì chuyện của cô ta, nhưng hôm nay vừa thấy, lại bỗng nhiên có một loại cảm giác vô cùng xấu. Trước mắt A rõ ràng vẫn là dáng vẻ quá khứ, nhưng toàn thân cảm giác nơi nào đó trở nên không giống nhau, làm cho người ta không tự chủ cảnh giác.

Sau khi kinh ngạc, 72 trấn định nhanh chóng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô ta một phen."Không trách được mới vừa rồi cảm thấy giống như đã từng quen biết, thì ra là cô, A."

Bộ dáng 72 bảo vệ chủ A nhìn chói mắt, hai cánh tay vòng vai."Tôi nên vui mừng các người đều nhớ tôi sao?"

Thi Dạ Triêu nhẹ giọng cười lạnh, không chịu bố thí một chút lực chú ý cho cô ta nữa, quăng cho 72 ánh mắt bước chân quay lại xoay người đi đến xe. A tự nhiên muốn theo sau, bị 72 tay mắt lanh lẹ đưa tay ngăn lại. A hình như sớm có dự liệu 72 có thể làm như vậy, ở lúc cô mới vừa giơ tay lên liền hết sức bổ đao tay tới. 72 vốn là ở vào trạng thái cảnh giới, vững vàng chống đỡ không chút do dự đáp chiêu. Người Thi Dạ Triêu có thể giữ ở bên người, bản lĩnh sẽ không kém, mọi chuyện liên quan đến đến Thi Dạ Triêu, 72 cũng không khinh thường. Đơn giản mấy chiêu, 72 không có chiếm được một chút tiện nghi nhỏ của cô ta, nhưng là không cho A đi nửa bước.

A thu tay lại, vén đầu tóc, "Cô đây là có ý tứ gì? Tôi cũng sẽ hại anh ấy sao?"

"Người khác không rõ ràng lắm nhưng cô cần phải hiểu, làm thuê cho người theo mệnh lệnh làm việc, tôi hết cách rồi, cũng không phải là nhằm vào cô." 72 liếc nhìn cũng không quay đầu lại ngồi vào trong xe Thi Dạ Triêu, nhìn lại A."Tôi không biết cô chợt trở về làm gì, nhưng sự tình qua lâu như vậy, cô nên buông xuống. Ông chủ cho cô thân phận đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, đừng dễ dàng phụ lòng. Al¬ice, cô nên gạt bỏ cuộc sống đã qua, đừng trở lại."

Trong mắt A đối với Thi Dạ Triêu chấp nhất giống quá khứ một dạng, chưa từng thay đổi, có lẽ cũng là bởi vì điểm này mới làm cho 72 cảm thấy lo lắng.

"Hết lòng quan tâm giúp đỡ? Cô nói cái này gọi hết lòng quan tâm giúp đỡ? Còn không bằng anh ấy trực tiếp giết chết tôi đi." A xì khẽ, nói xong nhẹ nhàng chậm chạp: "Cái này gọi là —— vứt bỏ."

"Vậy thì thế nào? Cô cảm thấy không công bằng, nhưng trên đời nào có nhiều công bằng như vậy? Thế giới của hắn, nếu hắn không hề cần ngươi nữa, cô không cam tâm nữa cũng không vào được."

Cô nói nghe dễ dàng như vậy, A trầm mặc, đáy mắt lại vẩn đục không rõ hắc ám."72, cô còn chưa có yêu người nào chứ?"

72 quả thật không có yêu ai, nhưng cô biết nếu như có thể dùng yêu cùng không thương để giải thích, sẽ rõ ràng hơn nhiều, cũng tàn nhẫn hơn nhiều.

. . . . . .

*****

Xe quẹo vào chung cư, 72 liên tiếp từ trong kính chiếu hậu nhìn Thi Dạ Triêu ở trên ghế sau, rốt cuộc đợi đến khi anh mở mắt. Thi Dạ Triêu biết lời của cô nín một đường, rốt cuộc cho cô cơ hội nói chuyện.

"Thật ra thì tôi mơ hồ cảm thấy A không có chết, nhưng chính mắt thấy được vẫn còn không dám tin tưởng." 72 ngừng tạm nói: "Anh chung quy không phải nhất thời mềm lòng chứ?"

"Bản thân tôi ở trong mắt các người có lãnh huyết sao?" Thi Dạ Triêu nhàn nhạt tự giễu."Muốn nói điều gì?"

72 mím môi trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Tôi nói không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác thật sự là không tốt, trong lòng rất không thoải mái." Cảm giác sẽ bởi vì A xuất hiện mà xảy ra chuyện gì, trong lòng hoảng sợ. Cô lắc đầu một cái, đem cái loại dự cảm chẳng lành đó tiêu diệt, chỉ tự trách mình suy nghĩ nhiều.

Thi Dạ Triêu vuốt vuốt mi tâm, nửa thật nửa giả bắt đầu cười giỡn."Cô ta là trở lại trả thù tôi đấy."

"Mặc kệ như thế nào tôi sẽ cẩn thận." 72 nhún vai: "Chỉ là nhìn dáng dấp Al¬ice sau khi rời khỏi anh lăn lộn cũng không tệ lắm."

Thi Dạ Triêu nhíu mày: "Al¬ice? Đây là tên thật của cô ta sao?"

". . . . . Đổi lại là tôi, cũng muốn trở lại tìm anh." 72 dở khóc dở cười, có chút bi ai vì A.

Lục Kya Việt vịn bắp chân ngồi ở trên giường, đầu nhỏ bỗng chốc rũ xuống, đã ngủ gật mở mắt không ra, trong tay còn nắm cái khăn lông.

Thi Dạ Triêu đẩy cửa đi vào liền nhìn đến một màn này, Cố Lạc ở bên cạnh nó ngủ mê man, mà Lục Kya Việt thì ở một bên canh chừng. Trường hợp này hơi có điểm buồn cười, nhưng hắn cười không nổi, rón rén đem Lục Kya Việt nằm ở trên giường, lấy đi khăn lông trong tay cậu, đắp chăn. Lục Kya Việt chậc chậc cái miệng nhỏ nhắn trầm trầm đi ngủ, nhìn lại Cố Lạc, bởi vì uống quá nhiều rượu, vẫn không cách nào ngủ được an ổn.

Thi Dạ Triêu sợ cô ầm ĩ Lục Kya Việt, bồng cô vào trong ngực. Cố Lạc vào lúc bị anh ôm lên một cái chớp mắt liền tỉnh, nhưng cả người vẫn là mơ mơ màng màng.

Lục Kya Việt chiếm phòng ngủ chính của anh, Thi Dạ Triêu không thể làm gì khác hơn là ôm Cố Lạc đi tới phòng của Lục Kya Việt. Vừa đặt Cố Lạc xuống giường, đôi tay cô tự động vòng lên cổ của anh không để cho anh rời khỏi mình.

Thi Dạ Triêu vỗ nhẹ nhẹ cô, "Anh đi tắm, rất nhanh sẽ trở lại."

Cố Lạc vẫn như cũ không thả, dám kéo anh ngã xuống giường đứng dậy đè ở trên người anh: "Không cho tắm. . . . . ." Sau đó liền bắt đầu không an phận làm ầm ĩ, Thi Dạ Triêu không phải lần đầu tiên thấy qua bộ dạng cô uống say, chỉ có lần này lúc Cố Lạc ở trên người anh làm loạn anh ngược lại có chút không khỏi đau lòng.

Thi Dạ Triêu lật người đem Cố Lạc đè ở dưới thân, hai tay bưng mặt của cô hôn môi của cô một cái.

Cố Lạc nửa hí mắt, một bộ vẻ mặt mờ mịt, phản ứng cũng chậm nửa nhịp, lúc anh hôn cô cô không biết đáp lại, đợi xong xuôi đâu đấy cô lại bất mãn nhiệt tình tìm kiếm môi của anh, không tìm được liền kháng nghị nhỏ giọng hừ hừ.

Thi Dạ Triêu con mắt sắc thật sâu, nhìn chăm chú vào người phụ nữ không rõ ý thức này, vuốt gương mặt của cô."Không phải đã thề không uống nữa say sao? Tại sao lại uống tới như vậy?"

Cũng không biết cô đến tột cùng có nghe lời của anh hay không, chỉ là không ngừng chui vào trong lòng anh, kéo quần áo của anh, chân quấn ở bên hông anh, nhưng không theo trình tự, chiến đấu hăng hái thật lâu không cởi được thắt lưng của anh, nhanh chóng thẳng uốn éo.

"Mỗi lần đều như vậy, em cũng chỉ có vào lúc này mới có thể yêu." Thi Dạ Triêu khóe miệng vểnh lên, tự thân động thủ rút đi quần áo của mình để cô dễ dàng xuống tay với mình.

Cố Lạc sau khi say luôn luôn nhiệt tình, Thi Dạ Triêu bởi rượu mời cũng ngoan chút, hai người mấy ngày không thấy, củi khô lửa bốc cháy sạch kích liệt. Cố Lạc bị anh làm đau, mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên, lại cuốn lấy anh chặt hơn.

Thi Dạ Triêu nghe được rõ ràng, Cố Lạc đang kêu tên của anh, trong lòng đều là thỏa mãn, không khỏi thêm sâu lực. Cố Lạc ngửa đầu dồn dập thở gấp, lần nữa co chặt lại, quấn lấy Thi Dạ Triêu sảng khoái rung động từng trận, dưới thân tê dại, cuối cùng nắm cô thật chặt _ chống đỡ _ bắn ra ngoài. . . . . .

Ngoài cửa sổ trăng sáng sao thưa, bên trong cửa sổ mệt mỏi lưu luyến triền miên. Khuôn mặt của Cố Lạc ngủ say làm cho anh khó có thể dời tầm mắt, Thi Dạ Triêu nhìn, bàn tay bình thản vuốt ve ở trên bụng nhỏ bóng loáng của cô, không biết nghĩ tới những thứ gì, cúi đầu hôn cô đến khó có thể hô hấp mà tỉnh lại.

“Lạc, sinh cho anh đứa bé?”

Cố Lạc buồn ngủ đến lợi hại, căn bản không biết anh đang nói gì, chỉ là đổi tư thế đưa lưng về phía anh gối lên cánh tay của anh ngủ tiếp. Thi Dạ Triêu không buông tha cô, bàn tay dò đến phía dưới chăn, trẻ con dựa gần liền quấy nhiễu cô hô hấp dồn dập một chút, khó nhịn cuộn tròn thân mình.

Thi Dạ Triêu dán ở tai của cô lại hỏi lần nữa, miệng Cố Lạc trong mơ hồ dạ không rõ. Anh cười nhẹ, xoay mặt của cô qua, cực kỳ cưng chiều hôn một cái, khàn giọng nỉ non: “Cô gái ngoan.”

Thi Dạ Triêu biết ở dưới tình huống cô ý thức không rõ như vậy tự quyết định có chút buồn cười, cô tỉnh lại căn bản cũng sẽ không nhớ được đã đồng ý anh cái gì, có lẽ hai người còn có thể khôi phục lại quan hệ chiến tranh lạnh như trước, nhưng mà trong lòng vẫn ấm áp bởi vì cô lên tiếng trả lời.

Ngày đó Cố Lạc đi San Francisco lại gặp phải trời mưa, Thi Dạ Triêu mang Lục Kya Việt cùng đưa cô ra sân bay.

Một đêm chăm sóc kia quả thật không thể thay đổi cái gì, như Thi Dạ Triêu đoán, ở giữa hai người thủy chung bị tầng màng mỏng chiến tranh lạnh kia ngăn cách, cũng may ngầm hiểu lẫn nhau là không biểu hiện ra ở trước mặt Lục Kya Việt.

Lúc sắp chia tay, Thi Dạ Triêu ở dưới đôi mắt nhỏ khẩn cầu của Lục Kya Việt ôm lấy Cố Lạc, nhân tiện tặng kèm một cái hôn. Cố Lạc cũng không kháng cự, thậm chí đáp lại, Lục Kya Việt rất hài lòng nhìn thấy trường hợp như vậy, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng nhìn hai người hôn nhiệt tình, nhưng tay nhỏ bé vẫn dắt Cố Lạc không thả. Mặc dù không thể công khai quan hệ của Cố Lạc và Thi Dạ Triêu, nhưng mà giờ phút này ở trong mắt người khác nhất định cho rằng bọn họ là người một nhà, Lục Kya Việt lặng lẽ di chuyển về phía bên người Thi Dạ Triêu, kéo thấp vành nón, che giấu chút kiêu ngạo nào đó tự nhiên sinh ra.

Mỗi lần tách ra với Cố Lạc, Lục Kya Việt đều không vui vẻ, lần này lại hình như từ trên mặt cậu thấy hưng phấn giống như không kịp chờ đợi. Cố Lạc ngồi xổm xuống sửa sang lại áo của cậu, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.“Mẹ không có ở đây, con phải ngoan, không cho phép gây ra phiền toái cho chú ấy.”

“Ừ.” Lục Kya Việt gật đầu một cái, Cố Lạc liếc nhìn Thi Dạ Triêu, lại đổi lời nói: “Không, có thể gây ra phiền toái, có Evan ở đây, con chọc bao nhiêu phiền toái đều không cần sợ, có chú ấy chống đỡ cho con.”

“Ách. . . . . .” Lục Kya Việt len lén nhìn người đàn ông bên cạnh, nhỏ giọng nói với Cố Lạc: “Như vậy không tốt đâu?”

“Có cái gì không tốt? Con phải gọi chú ấy là cha đấy, gọi không sao?”

Cố Lạc đúng tình hợp lý nói, Thi Dạ Triêu bật cười, bàn tay vỗ vỗ đầu Lục Kya Việt: “Xem ra vì để cho cháu tạm thời gây ra phiền toái cho ta cũng phải dạy dỗ cháu công phu.”

Lục Kya Việt còn chưa kịp vui mừng, Cố Lạc cũng đã nhăn lại mày.“Chúng ta nói qua cái vấn đề này, em phản đối, học công phu quá cực khổ, em không muốn để nó chịu khổ.”

Thi Dạ Triêu xem thường, cúi đầu nói với Lục Kya Việt: “Hiện tại chịu khổ là vì tương lai có thể trở nên đủ cường đại, không bị người khi dễ.”

Cố Lạc lắc đầu: “Em chính là muốn cho nó làm một đứa bé bình thường, biết đánh người, cũng sẽ bị đánh, không cần nó mạnh mẽ đến mức nào, chỉ cần nó trải qua cuộc sống bình thường.”

Đôi mắt Thi Dạ Triêu ở sau mắt kính màu đen cong lên: “Em bây giờ còn cho là nó có thể làm một đứa trẻ bình thường?”

“Tại sao không thể, nhiều năm trước như vậy về sau đều như vậy, giống nhau không phải tốt sao?”

—— kêu đứa bé gọi anh là ba, em còn muốn để cho nó làm đứa trẻ bình thường thế nào?

Thi Dạ Triêu mấp máy môi, cũng không nói rõ, mặc dù anh không muốn làm ba tiện nghi, lại thẳng không chịu để cho Lục Kya Việt gọi anh, nhưng quan hệ này rốt cuộc là đã tồn tại, anh coi như cái hỗn tiểu tử này là “Mua một tặng một” miễn phí có được cũng tốt. Thi Dạ Triêu hỏi Lục Kya Việt: “Nghe cô hay là nghe ta đây?”

Lục Kya Việt lần này rất không phúc hậu làm phản rồi, buông ra tay Cố Lạc ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Thi Dạ Triêu, có chút tâm hư giải thích: "Cháu không sợ chịu khổ. . . . . ."

Thi Dạ Triêu trên mặt lộ ra một tia hài lòng, Cố Lạc trừng mắt liếc anh một cái."Nếu con trai em xảy ra vấn đề, cẩn thận em ——"

"Em không phải là đã nói rồi, có anh chống cho nó, không tin anh?"

Thi Dạ Triêu dùng lời chặn cho cô á khẩu không trả lời được, thật may là đến lúc phải lên máy bay, cô kéo rương hành lý, cuối cùng lại ôm lấy Thi Dạ Triêu."Bản thân anh cẩn thận, có người vẫn muốn mạng của anh đấy."

Thi Dạ Triêu chỉ cười, vẫn cảm thấy mạng của mình đủ cứng, người bình thường là lấy không được.

Máy bay cất cánh, Cố Lạc quan sát thành phố càng ngày càng nhỏ bé ở trong tầm nhìn, khóe miệng khẽ nâng lên, ngón tay ở trên cửa sổ viết lên tên Thi Dạ Triêu: nhìn anh đối với con trai em tốt một phần, tạm thời tha thứ cho anh.

Anh chịu thừa nhận đứa bé này, là chuyện Cố Lạc cảm kích nhất.

Cố Lạc vừa đi, Thi Dạ Triêu liền cho người đưa Lục Kya Việt trở về.

"Chú buổi tối trở lại không?" Lục Kya Việt trước khi đi hỏi anh.

Thi Dạ Triêu liếc xéo cậu, "Thế nào, mẹ cháu mới vừa đi liền dính lên ta? Buổi tối không ai đọc chuyện xưa cho cháu trước lúc ngủ sao?"

Lục Kya Việt bĩu môi, "Ân Ân buổi tối trở lại, hẹn cháu đi ăn cơm, bảo cháu dẫn chú đi, nếu như chú không bận rộn."

Cậu nói lời này mang theo một chút dương dương tự đắc, Thi Dạ Triêu trầm ngâm một chút: "Được, sau khi tan việc về nhà đón cháu."

Đoàn người vừa muốn rời đi, ánh mắt Thi Dạ Triêu bỗng chốc quét đến bóng dáng quen thuộc, dừng chân nhìn sang. 72 theo tầm mắt của anh nhìn lên, nhận ra người nọ."A?"

Cùng đi chung với A còn có một người đàn ông, là bóng lưng, không thấy được mặt, không biết hai người đang đàm luận cái gì, nét mặt A rất là nghiêm túc.

Thi Dạ Triêu vô tâm mặc kệ cô, xoay người rời đi, đi vài bước lại nghĩ đến cái gì, bước chân ngừng lại một chút, quay đầu lại nhìn A lâu hơn một chút như có điều suy nghĩ. 72 hỏi: "Sao vậy?"

"Tra một chút cô ta là lúc nào thì trở lại Vancouver, còn có động tĩnh của Er¬ic trong khoảng thời gian này."

"Vâng"

A, Er¬ic. . . . . Cô chưa từng quên ban đầu A là người của Er¬ic.

72 cắn cắn môi, chỉ mong đừng có chuyện gì không tốt.

56. Chương 56

Ban đầu, Thi Dạ Triêu dùng nhược điểm của Thi Dạ Diễm ép hắn rút lui khỏi nhà họ Thi, hai anh em mặc kệ quan hệ như thế nào, Thi Duy Ân và Thi Dạ Triêu vẫn chung sống cực tốt.

Thi Dạ Triêu còn nhớ rõ ban đầu lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương này, cô không sợ anh, hơn nữa ngoài dự liệu gọi tên của anh, thậm chí chủ động yêu cầu tiếp xúc gần gũi với tiểu sủng vật của anh một phen. Nếu không phải cưng chiều con gái bảo bối lại vừa biết Thi Dạ Triêu sẽ không thương tổn tiểu Trà Diệp, Du Nguyệt Như vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho bọn họ gần gũi đến như vậy.

Thi Duy Ân mỗi lần đến Vancouver đều muốn gặp mặt Thi Dạ Triêu, lần này hai người chưa gặp lúc nào, nên tiểu nha đầu này rất nhớ nhung.

Người hầu bàn đẩy ra cửa phòng bao dầy cộm nặng nề cho Lục Kya Việt, đầu nhỏ của Thi Duy Ân lập tức từ phía sau máy chơi game nâng lên, cặp mắt sáng lên: "Kya Kya!" Cô đã chạy tới theo thường lệ kề mặt cho Lục Kya Việt một cái hôn,"Em rất nhớ anh đó!"

Lục Kya Việt rất vui vẻ, đem quà tặng nhỏ cho cô nhét vào trong ngực cô, sờ sờ đầu của cô cẩn thận đánh giá."Ân Ân hình như cao hơn."

Thi Duy Ân giơ tay nhỏ bé lên ở trên người chính mình và trên người cậu khoa tay múa chân mấy cái: "Lúc nào thì mới có thể cao như Kya Kya?"

"Em phải ăn nhiều thịt một chút, không thể kiêng ăn, cố gắng một chút sẽ được."

Thi Duy Ân bấm bấm eo nhỏ của mình, miệng đô đô: "Ăn thịt sẽ lại nhiều thịt, mẹ và ba không thích viên cầu thịt."

Lục Kya Việt nói hết sức nghiêm túc: "Anh thích."

Thi Duy Ân toét cái miệng nhỏ nhắn cười một tiếng, lôi cánh tay của cậu nhón chân lên hôn lên trên gương mặt cậu một cái: "Kya Kya tốt nhất."

Hành động này của hai đứa trẻ người lớn sớm đã thành thói quen, phàm là người lưu tâm đều không khó nhìn ra tâm tư của Lục Kya Việt đối với Thi Duy Ân. Thi Dạ Triêu sau khi tiếp điện thoại dạo bước đi vào, nhìn hai đứa trẻ xinh đẹp này luôn cảm giác mình bỏ quên thứ gì.

Chờ anh thu hồi điện thoại, một gối nửa ngồi rộng mở cánh tay đón thân thể nhỏ bé của Thi Duy Ân nhào tới trong lòng ngực mình, ôm đi lên áng chừng một chút: "Lúc này mới mấy ngày không thấy, cháu hình như nặng hơn?"

Thi Duy Ân đầu nhỏ giương lên, rên một tiếng: "Kya Kya nói cháu cao hơn, cháu muốn vượt qua anh ấy."

"Có chút khó khăn, cháu phải nỗ lực." Thi Dạ Triêu từ trong lòng ngực lấy ra quà tặng nhỏ cho cô, Thi Duy Ân hưng phấn hoan hô, ôm anh hôn một cái."Cám ơn Evan! Tiểu Trà Diệp yêu bác nhất rồi!"

Lục Kya Việt ở bên cạnh hơi nhếch môi, dáng vẻ lại như một ông già khó chịu, ánh mắt Thi Dạ Triêu đều nhìn thấy.

"Cháu lớn như vậy, vẫn tranh giành với đứa bé." Du Nguyệt Như vỗ vỗ bả vai Lục Kya Việt bày tỏ an ủi, nhàn nhạt liếc Thi Dạ Triêu một cái.

"Người nào nha? Giành cái gì?" Thi Duy Ân ôm quà tặng không hiểu hỏi.

Cướp đương nhiên chính là con.

Du Nguyệt Như nhún nhún vai, cũng không trực tiếp cho đáp án: "Con về sau sẽ biết."

Thi Dạ Triêu không tiếng động cười, rất tà ác cho Lục Kya Việt một ánh mắt khiêu khích. Lục Kya Việt vốn là mất hứng, chợt tựa như nhớ tới cái gì, học dáng vẻ nhún nhún vai của Du Nguyệt Như, ở chỗ trống Thi Duy Ân để quà tặng nói: "Dụ dỗ cô gái nhỏ vui vẻ có ích lợi gì? Còn không phải là làm cho người phụ nữ mình đi uống rượu giải sầu đến ói? Có bản lãnh chú cũng dụ dỗ Lạc được giống như Ân Ân động một chút là làm nũng với chú."

Du Nguyệt Như cười khẽ ra tiếng, Thi Dạ Triêu sặc, chút yêu cầu này so với Thi Duy Ân muốn cao giống như Lục Kya Việt còn khó khăn hơn."Họ. . . . . Không giống nhau."

Bốn người ăn cơm, một người đàn ông cùng một đứa bé trai ở giữa đấu tranh, được lợi chính là tiểu Trà Diệp, bị mọi người tán tụng.

Du Nguyệt Như chỉ biết là sự kiện bom, cũng không biết sóng ngầm giữa hai anh em, thừa dịp thời điểm bọn nhỏ không để ý hỏi mấy câu. Thi Dạ Triêu tránh nặng tìm nhẹ ứng đối, Du Nguyệt Như nhìn ra anh không muốn nói về cái đề tài này cũng không sao, chỉ dặn dò anh cẩn thận một chút. Thi Dạ Triêu nở nụ cười nhạt nhòa, thái độ ôn hoà, nếu Thi Dạ Diễm không để cho cô ta biết những thứ này, như vậy anh cũng không có cần thiết liên luỵ Du Nguyệt Như vào.

Bởi vì Cố Lạc không có tới, Du Nguyệt Như vẫn tiếc nuối, sau bữa ăn mới từ chỗ Lục Kya Việt biết được nguyên nhân, Thi Duy Ân vừa vặn nghe được: "San Francisco?"

Lục Kya Việt gật đầu, lau bơ dính trên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc.

"Ba em cũng đi San Francisco rồi, thật là đúng dịp." Thi Duy Ân nghiêng đầu Du Nguyệt Như như: "Ba đi gặp Lạc sao?"

"Đại khái sẽ đi." Du Nguyệt Như thuận miệng mà đáp.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, bên kia Thi Dạ Triêu mi tâm khẽ chau, cố làm vô tình hỏi: "Er¬ic không phải ở Miami?"

"Bên kia công ty cũng có chuyện, không có biện pháp đành chạy tới chạy lui." Du Nguyệt Như đổi đề tài, "Hôn lễ chuẩn bị như thế nào? Nghe mẹ nói đã cùng nhà thiết kế quyết định vấn đề áo cưới lễ phục? Chiếc nhẫn thì sao?"

Du Nguyệt Như trước đó dẫn tiểu Trà Diệp đến ở nhà họ Thi ở Toronto mấy ngày, nghe Kỷ Linh đề cập tới. Thi Dạ Triêu nhếch mày, "Xem ý tứ của cô, cô định giúp một tay cho hôn lễ của chị dâu sao?"

Chuẩn bị hôn lễ Du Nguyệt Như có kinh nghiệm, hôn lễ thái tử căn bản chính là do một tay cô bày ra, chỉ là toàn bộ tâm huyết chỉ vì Thi Dạ Triêu mà hỏng hết, nghĩ đến đây, cô lại cười lạnh: "Nếu như người anh phải cưới không phải là Cố Lạc, tôi một chút cũng không muốn để ý đến anh."

"Tôi thật sự đúng là hưởng một ít vinh quang của Cố Lạc, nên cám ơn cô hay là nên cảm ơn cô ấy?"

"Cảm ơn ai không quan trọng, đối với cô ấy thật tốt là được."

Thi Dạ Triêu có chút buồn bực, không hiểu tại sao anh cảm giác mỗi người đều sợ anh phụ lòng Cố Lạc, đều cho rằng cô phải gả cho 1 con sói mà không phải hơn một người đàn ông kim cương đẹp trai có quyền thế, càng sợ anh có mưu đồ khác với cô, cơ hồ mỗi người đều ở đây phòng bị anh.

Sô ngày hai đứa trẻ xa cách không tính là ngắn, Lục Kya Việt theo thường lệ bồi tiểu Trà Diệp về nhà ở mấy ngày, vừa vặn cho Thi Dạ Triêu thời gian tiến hành nghiên cứu vũ khí tiến trình cuối cùng. Trên căn bản anh cứ như vậy bận rộn gần như là suốt đêm, 72 chuẩn bị đưa đồ ăn khuya vào, Thi Dạ Triêu chỉ lấy ly cà phê uống…, ngồi dựa trên ghế nhắm mắt dưỡng thần .

72 thấy anh bóp vai cổ, rất tự giác qua giúp anh xoa bóp buông lỏng."Tạm thời còn không tra được tư liệu chính xác, nhưng là y theo tài liệu hiện có thì thấy A ít nhất trở lại mấy tháng, tiếp tục tra không?"

Anh không có lên tiếng, 72 tiếp tục báo cáo: "Er¬ic gần đây đều ở đây Miami, thỉnh thoảng đi tới đi lui đến San Francisco, trước mắt ở San Francisco, cùng Cố tiên sinh ở chung một chỗ."

"Cái này tôi đã biết."

Thi Dạ Triêu được một lúc không nói lời nào, 72 đoán không ra anh đang nghĩ cái gì."RX-7 nên đưa đi thí nghiệm ——" vừa dứt lời, Thi Dạ Triêu chợt mở mắt: "Người đàn ông đi chung với A kia là ai ?"

"Người tôi cử đi thăm dò, còn chưa có hồi báo tin tức."

"Được, ngoài ra tôi muốn biết Er¬ic gần đây cũng tiếp xúc qua người nào."

"Vâng"

72 không lãng phí thời gian, lập tức đi điều tra. Thi Dạ Triêu đi tới phía trước cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, giữa lông mày hiện đầy tối tăm, không biết có phải anh suy nghĩ nhiều hay không, có loại cảm giác làm người ta lo lắng đang âm thầm từ từ tiến tới gần anh, đó là một loại nguy hiểm ẩn núp thật lâu, thế mà anh lại không biết ở đâu để phòng bị.

Miệng anh uống cà phê, trầm tư suy nghĩ, muốn đối phó một người, phương pháp cực kỳ có phần thắng chính là tìm đúng nhược điểm đối phó, mặc dù không thể một kích chiến thắng, cũng sẽ bị thương nặng.

Mà nhược điểm của anh. . . . . Thi Dạ Triêu tự hỏi, anh không có bất kỳ nhược điểm có thể bị người khác dùng để công kích.

Bỗng dưng, trước mắt thoáng qua bóng dáng Cố Lạc, Thi Dạ Triêu mấp máy môi: cô chưa tính là nhược điểm của anh, hoàn toàn khác biệt, là lá chắn dùng để làm mình càng thêm lì lợm.

*****

Cố Lạc ở trong giấc mộng bị chuông điện thoại di động đánh thức, đầu đầy mồ hôi, thấy tên Thi Dạ Triêu trong lòng cả kinh: "Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh có khỏe không?"

Thi Dạ Triêu ở bên kia khẽ cười, "Anh rất khỏe, nhưng nghe giọng em không phải là quá tốt."

Giọng nói anh quen thuộc khiến tâm Cố Lạc không khỏi an định lại, nằm xuống lại xoa xoa đầu: "Kya Kya như thế nào?"

"Ở chỗ Nguyệt Như, ở chung một chỗ với tiểu Trà Diệp."

Đêm khuya yên tĩnh như vậy, trong điện thoại âm thanh lẫn nhau vừa xa xôi vừa hình như cách rất gần, trái tim như gần kề, dễ dàng sinh ra một loại cảm xúc gọi là nhớ nhung. Thi Dạ Triêu kêu cô một tiếng, Cố Lạc nhàn nhạt đáp lời, sợi âm thanh kia xẹt qua sâu trong dây cung nội tâm người khác, rung động bắt đầu nảy sinh khát vọng mới nào đó.

Khát vọng ở bên người cô, khát vọng chân thật đụng chạm mà không phải là nhớ nhung trống rỗng.

Loại cảm giác này có chút mệt nhọc, có chút ngu xuẩn muốn động, lại vô pháp ức chế. Thi Dạ Triêu đốt điếu thuốc, thật sâu mà hít một hơi."Có phải thấy ác mộng hay không?"

Trước kia không biết, sau khi ở chung cùng với Cố Lạc mới phát hiện cô thường thường gặp cơn ác mộng.

Cố Lạc bởi vì một câu nói này của anh, trong lòng thoáng chốc nhu mềm một mảnh, lại hết sức trống rỗng, ôm chăn cuộn tròn, bất tri bất giác để xuống phòng bị: "Gặp, may nhờ ở thời điểm đáng sợ nhất bị điện thoại của anh đánh thức."

Thi Dạ Triêu lại hít một hơi thuốc, chậm rãi khạc ra, muốn gọi tên của cô, lại sợ kích động nào đó sẽ được phun ra, liền chịu đựng, nhưng phát hiện chỉ nghe cô nhàn nhạt hô hấp đều là loại đau khổ.

"Cố tiên sinh thân thể như thế nào?"

"Bệnh cũ trước kia, cũng may, không có gì đáng ngại."

Ngắn gọn mấy câu đối thoại sau lại trận trầm mặc ngắn ngủi, lần này bọn họ ngay cả nói sang chuyện khác cũng không muốn rồi, tình nguyện cứ lấy trầm mặc như vậy hành hạ lẫn nhau.

"Evan."

"Hả?"

Cố Lạc cắn môi một cái, "Em hình như. . . . . Có chút nhớ anh, có tin hay không?"

Thi Dạ Triêu nhất thời liền cười, tiếng cười trầm thấp dễ nghe rõ ràng truyền vào lỗ tai Cố Lạc. Trong tiếng cười kia không có châm chọc cùng tự đắc, mà là một loại ấm áp sờ không được, ở ngoài ngàn dặm vòng quanh lòng của cô.

"Anh có lẽ cũng có chút."

Thi Dạ Triêu thiệt giả nửa nọ nửa kia mà nói đến, nhưng Cố Lạc có chút bất mãn hỏi ngược lại: "Nhớ thân thể?"

Nếu là bình thường, Thi Dạ Triêu nhất định sẽ cho cô trả lời khẳng định, bởi vì sự thật quả thật như thế. Nhưng là lần này, Thi Dạ Triêu nguyện ý thừa nhận những thứ nhớ nhung kia cùng quá khứ không đồng dạng như vậy, tuy chỉ có hai chữ tiếc như vàng:

"Không hẳn."

Người đàn ông này biểu đạt cảm thụ nội tâm luôn là keo kiệt như thế, Cố Lạc ở bên kia điện thoại lặng lẽ cong môi lên. Không có gì tốt đẹp hơn so với ngươi tại thời điểm nhớ nhung một người cũng biết rõ đối

phương cũng giống như thế, cô đè nén trái tim dấy lên gợn sóng bởi vì hai chữ nặng nề này, cảm giác kia xa lạ, kỳ diệu, có ma lực làm cho lòng người khiếp đảm không dứt.

Bởi vì vừa thông suốt điện thoại cũng chẳng có bao nhiêu lời nói khai thông, Cố Lạc sau nửa đêm ngủ an ổn dị thường, trời sáng rõ mới tự nhiên tỉnh lại.

Cố Doãn hẹn cô đi bệnh viện thăm Cố Bạch Bùi, Cố Lạc so thời gian hẹn gặp đã muộn hơn một giờ mới hiện thân."Em không phải biết anh không thích nhất là chờ người khác?"

Cố Lạc ngáp một cái, "Xin lỗi, ngủ quên."

Cố Doãn hừ, "Khó có được em cũng sẽ ngủ quên."

Cố Lạc còn muốn nói điều gì, chợt nghe âm thanh của một người đàn ông từ giữa nhà truyền tới: "Phụ nữ ngủ nướng, quá bình thường."

Cố Lạc chấn động, người theo âm thanh mà đến, người đàn ông từ bên trong bước ra ngoài không phải là ai khác, chính là Tác Nhĩ.

57. Chương 57

Trong nháy mắt Tác Nhĩ xuất hiện, Cố Lạc nhớ tới những lời Từ Ngao đã từng nhắc nhở qua với cô, theo bản năng nhìn về phía Cố Doãn. Cố Doãn hếch mày: "Em là vẻ mặt gì, còn không chào hỏi? Cần anh dạy em lễ phép sao?"

Tác Nhĩ lớn tuổi hơn Cố Lạc ít nhất hơn mười lăm tuổi, Cố Lạc ở trong mắt của hắn rõ ràng chính là tiểu cô nương trẻ tuổi, nhưng hắn cố tình liền chung tình với tiểu cô nương này. Người đàn ông quyền cao chức trọng hơn nữa ở trước mặt người phụ nữ mình thích cũng sẽ trở nên không quan tâm những thứ quy định cứng nhắc lễ nghi quy củ kia, huống chi Cố Lạc quen biết hắn vốn là ở dưới tình huống không bình thường.

Tác Nhĩ vẫn nhớ tới một màn người phụ nữ khí thế bén nhọn xuất hiện ở trước mặt mình kia, cô dùng họng súng chỉ vào hắn, phàm là hắn trả lời sai một chữ, cũng sẽ trong nháy mắt mệnh tang tại chỗ. Cố Lạc biết hắn có tâm tư với cô, từ lúc mới gặp gỡ đến bây giờ, cự tuyệt gọn gàng linh hoạt, một chút mập mờ đường sống cũng không lưu lại. Cô càng như thế, Tác Nhĩ đối với cô càng thưởng thức.

Cố Lạc từ trong mắt hắn thấy hứng thú không che giấu chút nào, chán ghét ở trong lòng, trên mặt không có biểu cảm, hướng Tác Nhĩ gật đầu một cái."Wesson tiên sinh tại sao lại ở chỗ này?"

"Giống Cố tiểu thư, tới thăm Cố tiên sinh." Tác Nhĩ nói chuyện đương nhiên, giang hai cánh tay nhẹ nhàng cho cô một cái ôm lễ phép, động tác không có bất kỳ hạnh kiểm xấu, nhưng trước khi buông cô ra lại nghiêng đầu ở cô tai bên nhỏ giọng mà nói ra: "So lần trước tôi gặp được em lại đẹp lên, Cố tiểu thư."

Cố Lạc lúc này liền đẩy hắn ra, liếc hắn một cái, lạnh lùng đáp lễ hai chữ: "Cám ơn."

Cố Doãn an bài một chiếc xe hơi loại dài, Cố Lạc ở trong lòng chán ghét, đang suy nghĩ lấy cái cớ gì lấy để tách ra, một sức lực sau lưng liền tóm lấy cánh tay cô, không nói hai lời mở cửa xe liền muốn nhét cô đi vào.

Trừ Cố Doãn còn có thể là ai ?

Cố Lạc cứng rắn từ chối, Cố Doãn hạ thấp giọng, trừng cô: "Đem cảm xúc của em thu lại cho anh, đừng nhiều chuyện như vậy, đi theo Thi Dạ Triêu, người đàn ông khác cũng không được gần thân thể của em phải không?"

"Anh nhìn không ra hắn không có ý tốt đối với em?"

Cố Lạc trừng trở lại, Cố Doãn trên mặt hơi lộ ra khinh miệt, lại hết sức châm chọc: "Chỉ đổ thừa cái gương mặt xinh đẹp này của em, đàn ông đối với em xấu bụng cũng không chỉ có một mình hắn, đầu tiên chính là anh, em quên sao? Chớ kiểu cách giống như nha đầu thối chưa từng thấy qua cảnh đời."

Cố Lạc lạnh giọng chê cười, hất tay của hắn ra, khom người lên xe.

Tác Nhĩ mặc dù không nghe được nội dung bọn họ nói chuyện, nhưng biết là có quan hệ tới mình, không thèm để ý chút nào cười cười, đi theo lên xe.

Dọc theo đường đi không khí trong xe cũng không tốt như vậy, Cố Doãn cùng Tác Nhĩ trò chuyện một số chủ đề không có ý nghĩa, Cố Lạc chống cằm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe. Cố Doãn cố ý kéo cô vào đề tài, Cố Lạc cũng không phối hợp, đề tài vài lần tẻ ngắt. Cố Doãn không vui, ngại vì Tác Nhĩ ở đây nên không thể phát tác."Nha đầu này thật là bị chiều hư rồi."

Tác Nhĩ ột vẻ mặt không tỏ rõ ý kiến, "Cố tiểu thư vẫn luôn rất có cá tính, tôi rất thích, nếu sớm biết cậu có một em gái như vậy, tôi sẽ theo đuổi cô ấy thật sớm."

Hắn vốn chính là một người trực tiếp, lời nói này ra ngoài một chút đều không kỳ quái, Cố Lạc khóe miệng vểnh lên, có chút lười biếng nhích lại gần Cố Doãn, rất tự nhiên kéo cánh tay của hắn: "Anh tôi đem tôi giấu quá tốt, không nỡ tùy tiện đặt tôi ra ngoài cho người ta xem."

Cố Doãn nhẹ a một tiếng, tiếp tục hút thuốc lá.

Hắn nghiện thuốc lá rất lâu, so với Thi Dạ Triêu lâu hơn nhiều, một cây một cây hút không ngừng. Cố Lạc cũng không biết vì sao, gần đây ngửi mùi thuốc lá liền buồn nôn, đưa tay ngắt điếu thuốc hắn. Cố Doãn nhíu lông mày, đem nửa cây thuốc này ngậm lên miệng từ trong ngực móc cái bật lửa chuẩn bị đốt lần nữa. Cố Lạc lần nữa ngắt lửa của hắn, cũng trước khi hắn mắng chửi người tịch thu thuốc lá của hắn vứt xuống cái gạt tàn thuốc."Vật này đối với anh có ích lợi gì? Không thể cai hả?"

Cố Doãn vặn lông mày: "Cố Lạc em ——"

"Thời điểm em không có ở đây anh phải chú ý thân thể của mình, đều đã 30 mấy tuổi anh sống phóng túng không thể thu lại một chút sao? Vẫn nên tìm phụ nữ trông nom quan tâm anh."

Đang khi nói chuyện xe đã dừng lại, Tác Nhĩ xuống xe trước, Cố Doãn đề phòng nhìn Cố Lạc, "Trong đầu em đang suy nghĩ cái gì?"

Cố Lạc buồn cười: "Quan tâm anh mà thôi."

"Em thôi đi." Cố Doãn chọc chọc xuống đầu của cô, "Đừng cho là anh không biết em nguyền rủa anh bao nhiêu lần chết không được tử tế, quan tâm anh? Là quan tâm anh sống quá lâu chứ?"

"Không có." Cố Lạc vẫn là cái tư thế vừa rồi dựa vào hắn, tập trung ở vai hắn, khó có được lộ ra chút lệ thuộc."Em nói thật, anh chừng nào thì tìm cho em một chị dâu?"

Loại lệ thuộc này khiến Cố Doãn hoảng hốt, sau đó sợ, sợ nghiện sợ sa đọa, cho nên lập tức cười lạnh, đẩy cô ra."Anh không muốn bàn về cái đề tài này với em, xuống xe."

Cố Doãn chỉ coi đây là cô giễu cợt, giễu cợt nhiều năm qua hắn đối với chuyện không có được cô canh cánh trong lòng. Bên cạnh hắn chưa bao giờ có một bạn gái cố định, cho tới bây giờ cũng không có. Có lúc hắn cũng nghĩ tới, đến tột cùng là hắn sẽ không yêu, hay là căn bản cũng không từng gặp qua, nếu không vì sao trong mắt của hắn trừ cô lại nhìn không được bất kỳ người phụ nữ nào.

Người vừa lên tuổi, các loại vấn đề tật xấu đều tìm tới, sơ ý một chút liền phát triển trở thành vấn đề lớn. Trừ người trong nhà, có rất ít người biết đôi chân Cố Bạch Bùi từ đầu gối trở xuống là chân giả, là giá cao lúc tuổi còn trẻ trả giá cho nghề nghiệp. Hắn mang theo chân giả vượt qua mấy chục năm rất ít gặp sai lầm, lần này trước đây không lâu có một đêm tháo chân giả lúc không thận té bị thương mình, thật may là cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được xuống giường hoạt động.

Cố Lạc gần như mỗi ngày đều đi chăm sóc Cố Bạch Bùi, mặc dù có nhân viên hộ lý đặc biệt nhưng rất nhiều việc Cố Lạc vẫn như cũ tự thân tự lực.

Tác Nhĩ cũng không có thăm quá lâu, Cố Doãn đang cùng thầy thuốc thảo luận nghiên cứu tình huống khôi phục của ba, Cố Bạch Bùi liền bảo Cố Lạc đi tiễn hắn.

Hai người đi thang máy xuống lầu, Cố Lạc vẫn đưa hắn đến dưới lầu, ngay cả một cái vừa mắt cũng không cho hắn. Tác Nhĩ cười nói, "Em cự tuyệt người đàn ông khác cũng dùng loại phương thức này sao? Có lẽ chúng ta có thể từ bạn bè bình thường kết giao, tôi không có làm cho người ta chán ghét như vậy chứ?"

"Xin lỗi, chúng ta không thích hợp."

"Tôi mặc dù cưới hai lần, nhưng vẫn hiểu cái gì gọi là tình thú, chúng ta ở chung một chỗ sẽ không để cho em cảm thấy nhàm chán, mặt khác ——"

"Wesson tiên sinh." Cố Lạc cắt đứt lời của hắn, đối diện hắn, rốt cuộc chịu nhìn thẳng ánh mắt của hắn."Thứ nhất, tôi đối với ngài thật sự không có hứng thú, thứ hai, tôi đối với ngài cũng không có bất kỳ hảo cảm, đối với chuyện không thể nào tôi sẽ không lãng phí bất kỳ thời gian ở mặt này, Wesson tiên sinh là một người làm ăn xuất sắc, vậy cũng sẽ không tùy tiện lãng phí thời gian của mình có ở trên người không thuộc về mình."

"Em đã cứu tôi, hai lần."

"Nhưng hai lần đều là nhiệm vụ, tôi có thể rất trực tiếp nói cho ngài biết, nếu như không phải là trách nhiệm, ngài chết hay sống đều không liên quan tới tôi, càng sẽ không đỡ đạn cho ngài. Wesson tiên sinh, tôi sẽ không thích ngài, hơn nữa cũng không có bất cứ cơ hội nào ở chung một chỗ, tôi đoán Cố Doãn không có nói cho ngài biết tôi có đàn ông, chúng tôi không lâu sau sẽ kết hôn, nể mặt nói hoan nghênh tới tham gia hôn lễ cuả chúng tôi, cứ như vậy."

Cố Lạc cố ý buộc mình phải nói vô tình, hy vọng có thể vì vậy bỏ đi ý định của hắn đối với mình, không ngờ ánh sáng đáy mắt Tác Nhĩ không có dập tắt một chút ngược lại cháy sạch nóng bỏng hơn."Đã như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là nói với Cố tiểu thư—— tôi sẽ lấy được em, tôi thích thuần phục loại con mồi như em, dùng bất kỳ phương pháp nào."

Cố Lạc kéo khóe miệng: "Cảm ơn ngài cố ý đến thăm ba tôi, đi thong thả không tiễn."

Cô nói xong xoay người rời đi, Tác Nhĩ ở sau lưng cô đứng thật lâu, chậm rãi lộ ra nụ cười bí ẩn, hoài nghi người phụ nữ là có nghe rõ lời của hắn hay không —— bất kỳ phương pháp nào.

Cố Lạc trước khi đến nghe Cố Doãn ở trong điện thoại đề cập tới Thi Dạ Diễm, nhưng trở lại mấy ngày qua vẫn không thấy mặt của hắn, rốt cuộc ngày hôm đó buổi chiều ở trong phòng bệnh Cố Bạch Bùi thấy được hắn.

Có Cố Doãn ở đây, Cố Lạc không có biểu hiện thân thiện quá mức, bởi vì ở trong mắt Cố Doãn nếu không có Thi Dạ Diễm, cô sớm đã là người của hắn, càng sẽ không khiến một mảnh đạn nhỏ ở trong đầu mình tạo thành vết thương vĩnh viễn không thể chữa khỏi.

Đối với sự kiện tám năm trước kia, Cố Lạc vốn cũng cho là như vậy, nhưng sau này lại đủ loại đã làm thay đổi cô nhận thức lâu dài.

Hai người đã lâu không gặp mặt, trên mặt không có sơ hở âm thầm theo đuổi tâm tư của mình. Thời điểm Cố Lạc đưa hắn đi ra chậm chạp không biết mở miệng như thế nào, cho đến khi Thi Dạ Diễm chủ động đánh vỡ giằng co: "Lúc nào thì có thời gian, cùng nhau ăn một bữa cơm? Thời gian em quyết định, địa điểm anh chọn."

"Tối mai, em gọi điện thoại cho anh."

"Được."

Đến buổi tối hôm sau, Thi Dạ Diễm phái xe đi đón cô, Cố Lạc xuống xe mới phát hiện địa điểm ăn cơm hoàn toàn là ở khách sạn tám năm trước kia, mặc dù bên trong làm một loạt sửa chữa lại hoàn mỹ, nhưng bên ngoài không có quá nhiều biến hóa.

Thi Dạ Diễm chọn vị trí tầm mắt tốt vô cùng, là góc yên tĩnh bí mật nhất ở phòng ăn.

Trừ nước chảy chỗ gần bậc thang ánh sáng hơi yếu cùng lối đi nhỏ chỗ có lắp đặt Dạ Minh cũng chỉ có ánh sáng của nến trên bàn ăn, Cố Lạc mỗi một bước đi tới cũng giống như đang lặp lại một màn trong trí nhớ. Thi Dạ Diễm ngồi ở trên ghế sofa lớn, hai chân vắt chéo, bởi vì liên quan đến góc độ gương mặt cũng ẩn ở

trong bóng đen u tối. Cố Lạc nhìn không rõ lắm, chỉ có thể cảm nhận được trong đôi mắt kia truyền tới ánh mắt, cô còn nhớ rõ lúc mình bị hắn nhìn soi mói trái tim như đánh trống.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cô đã không còn là tiểu cô nương ban đầu, hắn cũng đã là ba của một cô gái nhỏ, bọn hắn từ xa lạ biến thành chi giao có thể giao phó tính mạng sống chết, tuy nhiên cũng không còn là mình ngày trước. Hôm nay công khai ngồi đối diện hắn như vậy, phát hiện hắn cắt tóc, rốt cuộc có một ngày cô thế nhưng lại đối diện cới người đàn ông đã từng thật sâu thầm mến lại có thể tâm như nước lặng rồi. Là từ khi nào thì bắt đầu, cô một chút cũng không có để ý đến.

Thời gian là lực lượng tàn nhẫn nhất, chính là đem ban đầu cho là cả đời thích nhất biến thành một phong khinh vân đạm nhìn nhau cười.

Cô nghiêm túc nhìn người đàn ông vẫn đẹp trai phi phàm như cũ này, mặt mày tóc đen, khóe miệng chóp mũi, thế nhưng tràn đầy đều là bộ dạng một người khác. Đáp án vào lúc này, trong lòng cô đã có định luận.

Thi Dạ Diễm không biết cảm xúc nội tâm của cô, nhận thấy được ánh mắt của cô, giương mắt, cười, giơ tay ở trước mắt cô vỗ tay gọi về lực chú ý của cô: "Anh xác định người em thấy cùng người trong lòng em nghĩ giờ phút này không phải là anh."

Cố Lạc trên mặt khẽ nóng lên, cong mắt lên."Đừng lấy em trêu đùa."

Thi Dạ Diễm tròng mắt quét thực đơn, không chút để ý nói: "Anh cuối cùng cảm thấy em có chuyện gì muốn hỏi anh, là anh đa tâm sao?"

Cố Lạc âm thầm nắm chặt quả đấm, "Er¬ic."

"Hả?"

"Anh có phải chưa bao giờ nhớ chúng ta lên giường hay không?"

Thi Dạ Diễm ánh mắt dừng lại, lần nữa giương mắt lên, trầm ngâm một lát sau đó mới mở miệng: "Lặp lại một lần, anh hình như không nghe rõ."

Cố Lạc chống lại mắt của hắn, hít sâu một hơi: "Anh có phải chưa bao giờ nhớ hay không ——"

"Chúng ta lên giường?" Thi Dạ Diễm nói tiếp, khép thực đơn lại, hơi nghiêng người về phía trước."Lúc nào?"

Cố Lạc nửa ngày không lên tiếng, sau đó nhấp một ngụm nước trắng, nắm cái ly khẽ cười: "Em nên đem chén nước này hắt lên trên mặt anh."

58. Chương 58

Cố Lạc nửa ngày không lên tiếng, sau đó nhấp một hớp nước trắng, nắm cái ly khẽ cười: "Em nên đem chén nước này dội lên trên mặt anh."

Trên thực tế, cô quả thật tính toán làm như vậy, nhưng không phải hiện tại.

"Nói rõ ràng, giữa chúng ta xảy ra cái gì không? Thời gian? Địa điểm?" Thi Dạ Diễm không rõ chân tướng, vẻ mặt so với vừa rồi sa sầm một chút. Hắn đang cố gắng nghĩ lại, là ở lúc nào thì chạm qua Cố Lạc mà không biết, nhưng trong đầu cũng không tìm thấy được đáp án.

Hắn không phủ nhận Cố Lạc là một người phụ nữ mọi mặt điều kiện vô cùng xuất sắc, cũng ở đây về sau được biết đối tượng Thi Thác Thần lúc đầu nghĩ cách kết thân là mình, nhưng việc này không thể thay đổi tình cảm ban đâu giữa hắn và Cố Lạc. Chung đụng cùng Cố Lạc cho tới nay tình bạn hơn nhiều cái khác, cho dù là ở thời điểm hắn khó khăn nhất, dù trong đoạn thời gian hai người như hình với bóng bôn ba chung quanh cũng chưa từng sinh ra qua mập mờ. Cố Lạc ai mộ hắn, nhưng là cô giấu rất kỹ, cũng chỉ có một lần kia say rượu luống cuống ở nhà Thi Dạ Triêu mà thôi.

Thi Dạ Diễm thật sự không nghĩ ra cô tại sao phải hỏi ra lời như vậy.

"Em cũng vậy muốn làm rõ ràng đến cùng là có chuyện gì xảy ra." Cố Lạc để ly nước xuống: "Nhớ chúng ta lúc ban đầu biết nhau ở đâu không?"

"San Francisco." Thi Dạ Diễm hồi tưởng lại: "Nhớ không lầm là ở một sòng bạc bên cạnh trên đường nhỏ, chỗ cách nơi này có một đoạn." Đón ánh mắt trong suốt của Cố Lạc, hắn tiếp tục nhớ lại nói: "Em nhặt súng của anh, Bách Vĩ thiếu chút nữa vặn gãy tay của em." Trong lòng hắn bỗng chốc bỗng nhúc nhích, rốt cuộc nhớ tới hắn hình như quả thật có một lần suýt chút nữa thì muốn cô, nhưng. . . . . Là thiếu chút nữa.

Đêm chuyện tình hôm đó Cố Lạc rất ít suy nghĩ tới, nhưng hôm nay Thi Dạ Diễm nhắc tới, những hình ảnh kia sau khi cô nhắm mắt lại giống như mà có thể thoáng hiện từng việc.

Thi Dạ Diễm cũng không biết là lúc đó cô đã bên ngoài run rẩy chừng mấy ngày, chẳng có mục đích mới đi đến nơi này, sau đêm đó cô liền muốn trở về Athena.

Thi Dạ Diễm mang theo thuộc hạ Bách Vĩ mới chạy ra khỏi từ một trong âm mưu, chuẩn bị rút người từ con đường nhỏ này. Bọn họ trước đó đoán chắc đêm đó trên con đường này sẽ không gặp được người nào, nhưng không ngờ đụng phải một cô thiếu nữ.

Tình huống lúc đó không cho phép bọn họ khinh thường, súng trong tay Bách Vĩ đã âm thầm hướng về phía cô bé này, lại bị Thi Dạ Diễm ngăn lại. Cố Lạc đối với hai người đàn ông từ trên trời giáng xuống này sinh lòng cảnh giác, dừng bước nguyên tại chỗ nhìn thẳng vào mắt.

Thi Dạ Diễm lần đầu nhìn thấy Cố Lạc đã cảm thấy cô bé này không tầm thường, cô nhìn thấy vũ khí của Bách Vĩ nhưng trong mắt cũng không có nửa điểm kinh hoảng, không phải là địch không phải là bạn, lại càng không giống như nữ học sinh bình thường. Mà Cố Lạc lúc ấy còn không biết người đàn ông trước mắt này đến tột cùng là người nào, sau khi hắn cùng mình lướt qua nhau chợt gọi hắn lại.

"Đợi chút."

Súng trong tay Bách Vĩ căng thẳng, Thi Dạ Diễm quay người lại, ánh mắt khôn khéo sau mắt kính chống lại cô, không lên tiếng, chỉ không tiếng động hỏi thăm. Chỉ thấy Cố Lạc chậm rãi ngồi xổm xuống, mắt nhìn nhất cử nhất động của hai người đàn ông này, từ trên mặt đất nhặt lên một khẩu súng lục, tiến lên hai bước, đưa tới." Của Ngươi?"

Cô nói Anh ngữ, chính gốc mà nói. Thi Dạ Diễm cố ý ở trước mặt cô rơi súng, Bách Vĩ ở lúc cô đưa tay chuyển súng nắm cổ tay của cô vặn ngược trở lại, đẩy cô té ở một bên tường chế phục. Cổ tay Cố Lạc bị vặn nược đến cựa hạn, hắn lắp ống hãm thanh chĩa họng súng vào huyệt Thái Dương của cô.

"Người nào phái ngươi tới?"

Cô đau nói không ra lời, Bách Vĩ xuống tay vừa vững vàng lại vừa ngoan, thời điểm đó bản lĩnh Cố Lạc không bằng hiện tại. Giằng co một lúc, phía sau có người đuổi theo, Bách Vĩ nhận được ánh mắt của Thi Dạ Diễm buông cô ra. Sau một khắc, Cố Lạc đã cảm thấy trên cổ tay vốn là đau đớn nóng lên —— người đàn ông đó vẫn không lên tiếng dắt cô, Cố Lạc giãy dụa không thoát, bị hắn mang theo đi ra bên ngoài, bị buộc lên một chiếc xe hơi màu đen.

Cố Lạc một đường bị mang theo, trong lúc đổi hai chiếc xe, ngay cả trong quá trình Thi Dạ Diễm thay quần áo đều không cho phép cô rời khỏi tầm mắt của bọn họ. Hai tay chân cô bị trói, lại thời thời khắc khắc bị nhìn chằm chằm, trong lúc nhất thời không cách nào tìm được cơ hội chạy trốn.

Cô cũng không biết mình bị cuốn vào bên trong chuyện gì, nhưng đã cảm giác được thân phận bất thường của người đàn ông này. Thời điểm Bách Vĩ cùng hắn ở bên kia nhỏ giọng nói cái gì Cố Lạc bắt đầu tìm kiếm quan sát tình huống chung quanh, kết quả chỉ lấy được một phiến kim loại. Cô len lén siết trong tay cố gắng cắt đứt sợi dây, Thi Dạ Diễm cũng đang lúc này đi về phía cô. Hắn không có đến gần, chỉ đứng ở trong ánh áng.

Bách Vĩ ngồi xổm xuống, nhéo cằm của cô, ý vị không rõ quan sát cô chốc lát, cũng lấy xuống trói buộc ngăn ở trong miệng cô, mở nắp bình nước đút cô một chút nước.

"Lời của tôi chỉ hỏi một lần, cô không muốn trả lời, cũng không có cơ hội lần thứ hai."

Cố Lạc gật đầu, ánh mắt không chớp nhìn người đàn ông khí thế cường đại bên kia. Từ đầu chí cuối, ánh sáng đều là tối tăm, hắn lại đeo mắt kính, cô vẫn không thể thấy rõ mặt của Thi Dạ Diễm.

Bách Vĩ: "Tên gọi là gì? Người nào phái ngươi tới? Làm cái gì?"

Cố Lạc nuốt xuống một ngụm nước cuối cùng, thở dốc một hơi: "Athena, tôi chỉ muốn đi bên kia chơi, không có ai phái tôi đi, gặp gỡ được các ngươi là ngoài ý muốn."

"Chơi?" Bách Vĩ hoài nghi: "Ở nơi này phụ nữ lang thang 60% là dân cờ bạc cùng kẻ nghiện, 20% là kỹ nữ hoặc là nữ học sinh muốn dùng tình một đêm tìm vận may kiếm phiếu cơm dài hạn, còn có 10% là làm chút chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ngươi là loại nào trong đó?"

"Tôi là 10% còn dư lại, người đi đường." Cố Lạc sau khi nói xong những lời này, chỉ thấy trong tay Bách Vĩ nhiều hơn một cây chủy thủ, giơ tay chém xuống trực tiếp đẩy ra sợi dây trên chân cô. Hắn đẩy mở hai đầu gối cô ra, bàn tay đưa đến giữa hai chân cô.

Cố Lạc tránh về phía sau, bị Bách Vĩ thô bạo kéo trở về. Sợi dây trên tay ở sau lưng vào lúc này cắt đứt, Cố Lạc nắm phiến kim loại đó vung lên hướng tới mặt của hắn, lại làm cho hắn dễ dàng né tránh, cô còn chưa có động tác kế tiếp, súng Bách Vĩ đã hướng đúng cô rồi.

"Người đi đường? Hả?"

Bách Vĩ lần nữa buộc cô lại, từ trên mặt đất kéo cô túm đến trên bàn để cho cô bị buộc cúi nằm. Cô không có nghe được tiếng bước chân của người đàn ông kia, nhưng biết hắn đã đi tới phía sau cô —— một ngón tay từ sau đầu gối cô từ từ bò lên trên, đi tới giữa hai chân dừng lại, không nhẹ không nặng nhấn xuống, mang theo tính chất ám hiệu cực mạnh. Nhưng là cùng lúc đó, cô nghe được âm thanh Bách Vĩ kéo chốt bảo hiểm của súng, Cố Lạc lại không dám mạo hiểm, chỉ nói: "Được rồi, tôi là trong 20% này, muốn tìm người đàn ông mà thôi."

Bách Vĩ: "Kỹ nữ?"

"Nữ học sinh!" Cố Lạc ở trong lòng thăm hỏi tên khốn kiếp này.

Bách Vĩ xì khẽ, "Bẩn."

"Tôi là tới lần đầu tiên, còn không có. . . . . ."

Cố Lạc cắn răng sữa chửa, Bách Vĩ không nói gì, Thi Dạ Diễm lại chậm rãi nhếch lên khóe miệng, vừa mới hành động một cái, kéo xong quần của cô, cho Bách Vĩ một cái ánh mắt, khởi hành thôi.

Bách Vĩ nhún nhún vai, lại thu hồi súng, kéo Cố Lạc lên, nâng lên mặt của cô nhìn một chút, hỏi."Còn là xử?"

Cô không lên tiếng, Bách Vĩ hỏi trực tiếp, thái độ cũng không cứng rắn như mới vừa rồi nữa: "Ra giá đi, tiểu cô nương."

Cố Lạc lông mày nhướng lên, nghĩ đến hành động lỗ mãng mới vừa rồi của người đàn ông kia đối với mình, chẳng lẽ là coi trọng cô?

Cô thật sự đã đoán đúng.

Bách Vĩ phái người chỉnh sửa cho cô một phen, đổi bộ quần áo sạch lái xe đưa đến một nơi khác. Cố Lạc cho là sẽ trực tiếp bị đưa đến trên giường người đàn ông kia, nhưng lại bị đưa tới cùng người đàn ông kia ăn xong bữa bữa tối dưới nến. Mà địa điểm chính là vị trí hiện tại của hai người sau tám năm sau.

Thật ra thì cô ở đêm đó cơ hồ không có thấy rõ mặt của Thi Dạ Diễm, hắn cố ý không muốn để cho người khác nhìn rõ mình, nhưng tâm tình tốt lại không e dè lộ ra. Cố Lạc không biết tâm tình tốt của hắn là bởi vì sắp cùng một tiểu cô nương cùng xuân tiêu hay là bởi vì sau khi hắn hoàn thành chuyện nào đó, mặc kệ bởi vì sao Cố Lạc đều không để ý. Nếu để cho cô ở một đêm ngày nghỉ cuối cùng gặp được hắn, tình thế lại phát triển đến đây, Cố Lạc dứt khoát liền đồng ý người đàn ông này, dù sao cũng hơn những người đàn ông khác trong kế hoạch hiến thân cô cho dân cờ bạc hoặc là kẻ nghiện những thứ ác liệt kia để hưởng thụ. Kế hoạch này là muốn châm chọc Cố Doãn, nhưng việc đã đến nước này Cố Lạc đã không có lựa chọn nào khác.

Rất nhanh, Cố Lạc biết tâm tình tốt của người đàn ông này không có quan hệ gì với cô. Bởi vì trong cả quá trình giữa hai người bọn họ cùng ăn không chỉ không có nửa câu trao đổi, hơn nữa trừ lúc Bách Vĩ đưa cô tới cho người đàn ông này xem qua cô một cái ngay sau đó cũng không từng có nhìn lần thứ hai, Cố Lạc hoài nghi hắn căn bản đã quên hình dán mình g, hoặc nói là hắn căn bản không quan tâm người lên giường cùng hắn là ai.

Hắn để đồ ăn xuống, Cố Lạc cũng để xuống theo. Hắn đứng dậy, cô cũng đứng dậy, đi theo phía sau hắn xuyên qua hành lang. Thang máy còn chưa tới, hắn nhận một cú điện thoại, chỉ trả lời một chữ: "Tốt."

Cố Lạc đứng ở bên người hắn, thời điểm khi hắn nghe điện thoại trong lúc vô tình liếc về nút cổ tay áo bạch kim áo sơ mi của hắn, phía trên có khắc một chữ E, có lẽ là có liên quan đến tên của hắn.

Thời điểm đang đợi thang máy, Bách Vĩ lại nhận được một cú điện thoại, đưa cho hắn nghe. Người đàn ông này chỉ nghe chốc lát sắc mặt biến hóa, xoay người đi một phương hướng khác. Bách Vĩ đem thẻ mở cửa phòng ném cho cô nói số phòng: "Cô đến gian phòng chờ trước."

"Anh không sợ tôi chạy mất sao?" Cố Lạc hỏi.

Bách Vĩ xùy cười: "Tùy cô, hắn không lo thiếu phụ nữ, nhưng tôi cảm thấy cô vội vã muốn tiền cùng đàn ông."

Cố Lạc chỉ cần mượn người đàn ông này một đêm, không lấy tiền.

Cô lúc ấy cuối cùng vẫn là một cô gái mười bảy tuổi, mặc kệ lúc trước quyết định dứt khoát như thế nào, thật sự đến lúc này cũng sẽ khẩn trương, thấp thỏm, Cố Lạc ở bên ngoài thang máy chần chừ thật lâu mới lấy dũng khí đi vào, đè xuống cái nút tầng trệt.

Khách sạn rất lớn, Cố Lạc tìm một trận nhi mới tìm được vị trí phòng xx8869. Cửa khép hờ bên trong rất tối, thì ra là hắn đã trở lại, Cố Lạc hít sâu giơ tay lên gõ cửa, không có ai đồng ý. Cô đi vào, đóng kỹ cửa phòng lại.

Gian phòng rộng rãi chỉ chừa một chiếc đèn mờ tối ở góc, trên ghế sa lon là người đàn ông mặc áo sơ mi, quần tây, trên bàn là đồng hồ đàn ông, kiểu dáng đơn giản, không có bất kỳ trang sức phức tạp, trừ bên trong dây đeo đồng hồ có khắc một chữ E giống như vậy, cô vừa sờ liền nhận ra hình dáng chữ cái này.

Cố Lạc vừa đem đồng hồ đeo tay trả về, nghe cửa phòng tắm bên trong mở ra, sau đó người đàn ông đi ra, thấy cô, dừng bước lại.

Hắn là thích hắc ám đến cỡ nào?

Nhưng không bật đèn vừa vặn hợp tâm ý Cố Lạc.

Người đàn ông đứng ở nơi đó bình tĩnh nhìn cô, sau đó rốt cuộc mở miệng nói hai chữ, "Tới đây."

Đây là lời nói khai thông duy nhất giữa hắn và cô ở một đêm kia, còn lại, liền giao tất cả cho thân thể.

59. Chương 59

Đã cách nhiều năm, đối với chuyện một đêm kia Cố Lạc cũng không phải hoàn toàn nhớ. Người đàn ông cũng không đủ dịu dàng, có đôi khi thậm chí bị coi là thô lỗ và ích kỷ. Bởi vì khẩn trương, thân thể cô duy trì khô khốc, không buông lỏng, người đàn ông không có cho cô đủ thời gian chuẩn bị, đẩy thân thể của cô ra, mặc hắn ta cần ta cứ lấy. Đúng lúc bị tiến vào Cố Lạc đau một cái, cái loại đau đó không cùng một dạng như tất cả đau đớn trước kia cô từng trải qua.

Thẳng thắn mà nói cô ở một đêm đó kinh nghiệm cũng không tốt, cô lúc ấy không biết chuyện giữa nam nữ vốn là hình dáng gì, nhưng ít ra không phải như vậy, cho đến cuối cùng cũng không có được những cảm giác gọi là sảng khoái. Bây giờ nghĩ lại cũng không phải không có, chỉ là bởi vì nguyên nhân trong lòng, tất cả bị cô bỏ quên.

Cô tuổi còn rất trẻ, không hiểu cái gì là làm yêu, lại càng không biết cái gì là yêu.

Thời điểm thang máy trước khi đến Thi Dạ Diễm nhận được một cuộc điện thoại chính là Thi Dạ Triêu gọi tới.

Thi Dạ Diễm cả đời này có hai đối thủ lớn nhất, thứ nhất Thi Dạ Triêu, thứ hai chính là thái tử Hoàng Phủ Gia. Hắn chuẩn bị thật lâu ở đêm đó bày cục thế đối với thái tử bất lợi, không ngờ Thi Dạ Triêu lại nhúng tay cứu thái tử, làm cho kế hoạch của hắn hoàn toàn thất bại. Giữa hai anh em vốn là thế quân lực địch ngang bằng bởi vì ân cứu mạng của Thi Dạ Triêu đối với thái tử trong lúc vô hình có nghiêng lệch, nếu so tính toán, Thi Dạ Triêu rốt cuộc cao hơn hắn một bậc.

"Cùng thái tử có thể có bao nhiêu thù oán, cần gì ra tay độc ác?"

Thi Dạ Triêu trong điện thoại thái độ như thế, Thi Dạ Diễm nghĩ đến giờ khắc này ở cạnh môi anh nở nụ cười dương dương tự đắc, nhất thời cắn răng nghiến lợi: "Không trách được ngươi một mực không hề hành động, thì ra chính là chờ ngày này!"

"Đừng tức giận như vậy, Er¬ic." Thi Dạ Triêu cười khẽ: "Còn nhớ rõ hôm nay là sinh nhật anh ngươi ư, không tới phòng ta theo ta uống một chén ăn mừng một cái?"

Thi Dạ Diễm ở bên kia hừ nhẹ, "Chưa, quà tặng cho sớm ngươi chuẩn bị tốt, tận tình hưởng thụ thôi."

Điện thoại cúp máy, Thi Dạ Triêu bật cười, nếu nói quà tặng phải là người phụ nữ đầy đặn tầm thường trang phục hở hang mới vừa rồi ở ngoài cửa phòng đợi anh trở về đi? Loại anh thưởng thức còn chưa có kém đến trình độ đó, Thi Dạ Diễm thuần túy là cố ý tìm phụ nữ chọc giận anh phiền, nhưng tối nay tâm tình anh rất tốt, dùng một khoản tiền không nhỏ đuổi cô ta đi: "Cô không nói, tôi không nói, không ai biết."

Anh vào phòng tắm, ngay cả nhìn cũng không tiếp tục nhìn cô ta, hoàn toàn không có hứng thú với cô ta, người phụ nữ là dĩ nhiên hiểu biết sáng tỏ, đứng tại chỗ cân nhắc, không chống cự nổi tiền dụ hoặc, cầm chi phiếu trên bàn quay người bỏ chạy. Thế nhưng người phụ nữ quá sơ ý, cũng không đóng kỹ lại cửa phòng, mà cô ta chân trước rời đi Cố Lạc chân sau từ khúc quanh hành lang ra ngoài vẫn còn đang tìm kiếm số phòng xx8869, hai người lướt qua nhau, chỉ cách xa nhau khoảng cách không tới nửa thước.

Thi Dạ Triêu không ngờ chờ anh tắm táp thoải mái ra ngoài, Thi Dạ Diễm lại tặng phụ nữ cho anh. Loại hình gầy, nghĩ cũng biết là sạch sẽ, lần này còn đáng tin chút.

Lúc người tâm tình không tệ dục vọng cơ thể cũng sẽ uốn éo muốn động, thời điểm Thi Dạ Triêu trong lúc cùng cô gái này ở trong bóng tối không tiếng động giằng co ý niệm ban đầu từ từ thay đổi: nếu Thi Dạ Diễm dụng tâm tặng "Quà tặng" như vậy, nếu cự tuyệt tiếp nhận chẳng phải là phụ lòng ý tốt của cậu ta? Vì vậy liền mở miệng: "Tới đây."

. . . . . .

. . . . . .

Quả nhiên như hắn dự liệu, cô bé này trước anh chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm, thân thể trẻ tuổi, phản ứng trúc trắc. Cô bé này đường cong sống lưng hết sức mê người, mơ hồ mang theo vài phần cám dỗ, thắt lưng tay chân mỏng manh cũng không suy nhược, thời điểm bị anh chơi đùa lại giống như sẽ bị anh dễ dàng bẻ gãy, anh cứ như vậy một cái chớp mắt hoài nghi cô đã trưởng thành hay chưa, vừa mới có dự định muốn hỏi liền chú ý đến sau thắt lưng cô có một hình xăm, mượn ánh trăng mới nhìn rõ đó là hình xăm tiếng Hy Lạp. Anh không biết hình xăm này đại biểu cho hàm nghĩa, chỉ biết là nó lại khiến cho anh không khỏi hứng phấn, vì vậy lại càng không thu lại được lực đạo. . . . . .

Thi Dạ Triêu không dễ dàng hôn phụ nữ, mặc dù là biết rõ cô bé này sạch sẽ cũng không có ý tưởng muốn hôn cô, có lẽ cũng là bởi vì cô là người Thi Dạ Diễm phái tới, tiềm thức liền có nhàn nhạt kháng cự, thậm chí không từng có ý thương tiếc chút nào. Vì vậy một đêm kia anh và cô chỉ không hề gián đoạn giày vò cùng bị giày vò, có lẽ cô gái này có tính tình quật cường, cả quá trình không có nghe được mấy lần âm thanh của cô, cho tới khi Thi Dạ Triêu đối với âm thanh cùng diện mạo của cô không có ấn tượng gì, chỉ nhớ rõ thân thể trẻ tuổi khiến cho anh ăn ngon tới tận xương mới biết.

Mà Thi Dạ Diễm mở cửa phòng của mình ra, bên trong tự nhiên không có một bóng người, một phòng đen nhánh đã nói cho hắn biết cô bé kia không có ở đây, mặc kệ là tạm thời trở quẻ trốn hay là những nguyên nhân khác, hắn cũng không thèm để ý.

Thật may là cô không có ở đây, bởi vì Thi Dạ Triêu anh ta đã hoàn toàn không có bất kỳ hăng hái.

Thi Dạ Diễm đóng cửa phía sau, mà ngoài cửa biển số phòng rõ ràng viết số xx8896.

Phòng của hắn cùng với Thi Dạ Triêu, chia ra ở hai tầng lầu của khách sạn này, vẻn vẹn chiếm cứ hai vị trí cao nhất.

Mà Bách Vĩ cũng không có báo sai số phòng, là Cố Lạc đêm đó tâm quá loạn, nhìn thấy chuỗi chữ số xx8869 này lúc quỷ thần xui khiến tiến vào. . . . . Cô cũng không có qua đêm ở nơi đó, trước lúc trời sáng rời đi, trở lại chỗ ở tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khác, sau đó xe Từ Ngao đón cô trở về Athena đã đến.

Lúc ấy không có ai biết, sau này ba người cùng với số mạng của từng người bọn họ, đã từ một đêm này lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Cũng không lâu lắm, Cố Lạc trong một lần thi hành nhiệm vụ vô tình gặp gỡ Thi Dạ Diễm.

Thi Dạ Diễm hồi tưởng một chút, rất nhanh nhớ lại cô gái này, cũng bật thốt lên tên tuổi cô: "Athena?"

Cố Lậc ngẩn ra, nhất thời liền bối rối.

Có lẽ San Francisco hôm đó thời tiết đẹp trời, mặt trời chói chang nhô lên cao, Cố Lạc ở dưới tầm mắt xích lõa trắng trợn của người đàn ông này không chỗ nào che giấu, trong đầu thoáng hiện đều là những hình ảnh kia thân thể xoắn dây dưa. Chỉ thấy khóe miệng Thi Dạ Diễm khẽ nhếch lên, lại cười, trêu ghẹo: "Tôi cho là cô cái gì cũng không sợ, không ngờ còn có thể đỏ mặt?"

Không biết thế nào, vừa bị hắn nói như thế, Cố Lạc cảm giác mặt của mình nóng hơn. . . . . .

Đó là hai người bắt đầu chính thức nhận biết, Thi Dạ Diễm không có nói về chuyện đêm đó, Cố Lạc cũng không có.

Chính cô cũng không biết rõ về sau trong khi chung đối với hắn có ấn tượng tốt và cho là hắn là người đàn ông đầu tiên của cô đến tột cùng có thể có mấy phần quan hệ, hiện tại cũng đã không quan trọng.

. . . . . .

Những hồi ức này cuối cùng là có chút xa vời, hai người trầm mặc, lại không hẹn mà cùng từ trong ký ức rút người ra.

Thi Dạ Diễm để xuống đồ ăn, xoa xoa mi tâm, có chút không biết nên khóc hay cười, thật ra thì hắn không biết mình nên bày ra nét mặt gì cho cô."Đêm đó anh bảo Bách Vĩ đuổi một người phụ nữ da trắng đi, không phải em, hơn nữa người đàn ông cùng em dây dưa một đêm—— cũng không phải là anh. Lúc anh trở về phòng em không ở đó, cho là em đi, anh đã ghi lại số phòng ngay lúc đó, chỉ là không hiểu thế nào em cầm các số phòng của anh còn có thể đi vào phòng của hắn?"

Cố Lạc không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Thi Dạ Diễm ở trên mặt cô không thấy được rối rắm, không thấy được đau lòng cùng vui vẻ, nhìn không thấu cảm xúc của cô giờ phút này. Thi Dạ Diễm nhàn nhạt uống một hớp rượu, suy đoán: "Em là lúc nào thì phát hiện chuyện này?"

"Được một thời gian rồi, chỉ là không có dũng khí hỏi anh."

"Sợ cái gì?" Thi Dạ Diễm mỉm cười, "Sợ chợt phát hiện tự mình nhiều năm qua yêu sai lầm người mà không thể nào tiếp nhận được sự thật này sao?"

Cố Lạc cũng cười, "Đừng đùa em, em đối với anh như thế nào cùng đêm đó không có nhiều quan hệ."

Thi Dạ Diễm nhún nhún vai, "Vậy em sợ cái gì?"

Cố Lạc cong cong mắt, không có cho hắn đáp án.

Cô sợ là lại thêm một cái lý do không bỏ Thi Dạ Triêu được, sợ là thời gian còn dư lại mặc cho cô trải qua nghiêm túc cố gắng hơn nữa cũng không đủ trả lại trời cao ban ân cho.

Thi Dạ Diễm không phải là không biết đáp án của cô, "Em dự định nói cho Evan sao?"

Cố Lạc lắc đầu một cái, "Còn chưa nghĩ ra, không cho phép anh nói."

Thi Dạ Diễm cười , “Lấy quan hệ hiện tại của các người, anh và anh ta nói chuyện này nói không chừng chỉ biết chịu đánh ”

“Làm sao lại như vậy? Evan vẫn cho là chúng ta có quan hệ.”

“Cái này không giống nhau, có lúc đàn ông là sinh vật rất kỳ quái, em không thể hiểu.”

. . . . . .

Hai người hàn huyên thật lâu, lúc Thi Dạ Diễm đưa cô về khách sạn đã là nửa đêm. Lúc Cố Lạc xuống xe lúc trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn màn đêm, Thi Dạ Diễm khiêu khích một cái, “Là bầu trời đêm giống đêm tám năm trước đó sao?”

Cố Lạc cười, quay đầu lại thật sâu nhìn người đàn ông này, đột nhiên cảm thấy ý nghĩa lớn nhất của hắn đối với cô có lẽ là đã đem Thi Dạ Triêu dẫn vào trong sinh mệnh của cô, chỉ bằng một điểm này, cô đối với hắn cảm kích không cách nào nói được.

“Er¬ic.” Cố Lạc chợt ôm lấy hắn.

Thi Dạ Diễm không có cự tuyệt cô bất chợt ôm, có thể cảm nhận được nội tâm của cô đang đè nén tâm tình, vỗ vỗ lưng của cô.“Muốn nói cái gì?”

“Em không biết nên mở miệng với anh như thế nào, em chưa bao giờ can thiệp bất cứ chuyện gì của anh, nhưng lần này, có thể đừng động tới anh ấy hay không?”

60. Chương 60

Ước chừng 40’ trước, lúc Thi Dạ Diễm từ chỗ Cố Lạc lái xe rời đi, máy bay Thi Dạ Triêu đã hạ cánh đang trên đường đi đến khách sạn Cố Lạc ở.

72 ở tay lái phụ, điện thoại của Thi Dạ Diễm đánh tới lúc trong óc của cô vẫn còn đang suy nghĩ ở trước khi lên máy bay Lục Kya Việt tên tiểu tử kia cho cô ra một chuỗi đề mục đáp án logic. Chuông điện thoại di động không lớn, vẫn là kinh động đến Thi Dạ Triêu ngồi ở sau xe nhắm mắt mà nghỉ ngơi.

72 thấy anh không có lên tiếng cho là anh không muốn để ý, liền ấn im lặng.

Sau một lát mới nghe được Thi Dạ Triêu mở miệng: “Ai?”

“Là Er¬ic, đã cúp.”

“Gọi lại.”

“Vâng”

72 ấn số gọi lại, đưa điện thoại di động cho anh.

Điện thoại rất nhanh tiếp thông, âm thanh Thi Dạ Diễm nghe không khỏi mang theo vài phần vui vẻ: “Hey, my broth¬er?”

Thi Dạ Triêu chân mày cau lại: “Chuyện gì làm cho cậu kích động như vậy?”

Thi Dạ Diễm ở bên kia lái xe khẽ cười, vẫn là quyết định tạm thời giữ bí mật vì Cố Lạc.“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy trời cao đối với mỗi người cũng còn coi là công bằng.”

Một câu nói không đầu đuôi này Thi Dạ Triêu dĩ nhiên nghe không hiểu hàm nghĩa trong đó.“Cho nên?”

“Cho nên, Evan, anh về sau sẽ biết có chuyện anh phải cảm tạ em.”

“Về cái gì?”

“Về người trước mắt anh quan tâm nhất kia.”

Thi Dạ Diễm dự đoán được anh sẽ không thừa nhận, cũng không biết bây giờ Cố Lạc vào trong lòng anh có thể có mấy phần nặng, quan hệ giữa hai người vốn là căng thẳng bởi vì Cố Lạc tồn tại mà càng thêm nhạy cảm.“Anh trễ như vậy còn không ngủ là bởi vì lo lắng em mà không ngủ được sao?”

“Lo lắng cậu?” Thi Dạ Triêu bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hỏi ngược lại.

“Đừng nói với em là anh không biết em bây giờ đang ở nơi đó.” Mặc dù anh ta không điều tra, cũng sẽ từ chỗ Du Nguyệt Như cùng tiểu Trà Diệp biết được sự thực hắn đang ở San Francisco.

“. . . . . .”

“Đưa cho anh một tin tức miễn phí, em mới vừa ——” Thi Dạ Diễm dừng một chút, lời muốn nói ra kịp thời đổi cách nói.“Mới vừa từ chỗ Cố Lạc ra ngoài, chúng em từ xế chiều hơn năm giờ cho đến trước khi gọi cuộc điện thoại này vẫn luôn ở chung một chỗ.”

Điện thoại trầm mặc một lúc, Thi Dạ Diễm đùa dai cong khóe miệng lên, “Em không thể không thừa nhận cô ấy càng ngày càng mê người, nếu không phải hiện tại em có Nguyệt Như, rất khó bảo đảm cùng phụ nữ như vậy ở chung một chỗ không xảy ra chút gì —— tựa như em và cô ấy trước kia đã từng phát sinh qua những thứ kia.”

Sở dĩ bổ sung một câu cuối cùng này, bởi vì chợt nhớ tới Cố Lạc nói qua Thi Dạ Triêu có hiểu lầm giữa cô và hắn. Dĩ nhiên, không chỉ Thi Dạ Triêu cho là như vậy, phần lớn mọi người cho là Cố Lạc từng là phụ nữ của Thi Dạ Diễm

Hắn nói xong nửa ngày không nghe thấy động tĩnh của Thi Dạ Triêu, cho là ngắt kết nối đang chuẩn bị nhìn màn hình trong tai liền nghe bên kia nói chuyện: “Cậu hơn nửa đêm gọi cuộc điện thoại này chính là vì nói cho anh biết, vị hôn thê của anh có bao nhiêu mê người?”

Không có nghe ra quá nhiều tâm tình xúc động, Thi Dạ Diễm thầm nghĩ anh ta thật đúng là ghìm được, xấu bụng lại châm củi thêm lửa: “Anh không biết câu nói kia sao? Phụ nữ của người khác đều tốt, anh nói xem đó có phải lý do trước kia em không động lòng với Cố Lạc? Đàn ông đều là có chút hèn hạ, xem ra em cũng vậy không ngoại lệ, thời điểm ở bên cạnh không biết quý trọng, thời điểm thuộc về người khác mới phát hiện tiếc nuối.”

Thi Dạ Triêu rốt cuộc mở mắt.“Er¬ic.”

“Hả?”

“Đừng tìm không thoải mái.”

Không đợi Thi Dạ Diễm trả lời, trong tai nghe liền truyền đến âm thanh cắt đứt, nhưng không tới nửa phút Thi Dạ Triêu lại gọi tới: “Thi Dạ Diễm, đừng để cho anh nhắc nhở cậu lần thứ hai, cô ấy bây giờ là chị dâu cậu.”

Thi Dạ Diễm cười nhạo, “Nếu như mà em sớm phát hiện ra cô ấy một chút, nói không chừng hiện tại em nên nhắc nhở anh cô ấy là em dâu anh.”

Xoảng ——

Thi Dạ Diễm lần nữa bị vô tình cúp điện thoại, nhưng tâm tình lại tốt vô cùng, chỉ là bên kia tâm tình người khác sẽ không tốt như vậy. 72 không biết nội dung hai người rốt cuộc đang nói những chuyện gì, chỉ biết là có liên quan đến Cố Lạc, không khỏi oán thầm Thi Dạ Diễm thật là biết làm cho người anh trai này của hắn tâm tình không yên. Nếu hắn ở thời kỳ nhạy cảm này cùng Cố Lạc sinh chút gì đó, lấy tính khí Thi Dạ Triêu nhất định không thể nhẹ nhàng tha thứ hắn.

72 liếc trộm Thi Dạ Triêu sắc mặt không tốt chút nào một cái, âm thầm than thở, cô nên vì thế cảm thấy vui mừng đii. Tình cảm của Thi Dạ Triêu đối với Cố Lạc đang ở thời điểm anh còn chưa phát giác lấy tốc độ thời khắc tăng trưởng, mặc kệ anh là nguyện ý thừa nhận hay không, nếu không cũng sẽ không ở giai đoạn hoàn thành thiết kế cuối cùng của RX-7 ngựa không ngừng vó bay đến bên người cô ấy.

Nhưng tại sao trong lòng cô thủy chung bao phủ một tầng mây đen không tản đi, hơn nữa là sau khi A trở về.

Khách sạn cùng số phòng cụ thể của Cố Lạc ở đều là lấy từ chỗ Cố Doãn, lúc Cố Doãn thông điện thoại giống như là đang xử lý chuyện phiền toái gì, có tiếng phụ nữ ồn ào, khiến Thi Dạ Triêu phiền lòng.

“Hi vọng anh bây giờ qua đó tìm cô ấy sẽ không đụng phải chuyện gì không nên để cho anh thấy.”

Cố Doãn âm dương quái khí nhắc nhở, Thi Dạ Triêu bước chân ngừng lại một chút, "Có ý tứ gì?"

"Không có gì, tôi chỉ tùy tiện nói một chút." Cố Doãn cười một tiếng, cúp điện thoại. Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm điện thoại di động, nhỏ giọng văng tục, phân phó 72: "Cô không cần đi theo." Dứt lời xoay người vào thang máy.

Bên kia Cố Doãn vừa mới chuẩn bị khiến người phụ nữ bên cạnh líu ríu không ngừng câm miệng lại liền không khỏi liên tiếp nhảy mũi mấy cái, hắn xoa xoa đầu, suy nghĩ nhất định là Thi Dạ Triêu tên khốn kia đang chửi hắn.

Một bên vốn là đang bàn luận với Cố Doãn Trình Tiếu Nghiên nhất thời ngừng nói, chớp chớp một đôi mắt tròn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nửa người trên trần trụi của hắn, sửng sốt hai giây: "Anh có phải bị cảm lạnh hay không?"

Cố Doãn nhìn đều lười nhìn cô ta, vừa rút khăn giấy xoa xoa lỗ mũi, vừa phất tay với hộ vệ. Hộ vệ ở bên cạnh Cố Doãn nhiều năm, tự nhiên hiểu đây là ra lệnh đuổi khách, đưa tay cản ở trước người Trình Tiếu Nghiên."Trình tiểu thư, không còn sớm, mời ngài trở về đi, có chuyện gì ngày khác lại nói."

"Như vậy sao được?" Trình Tiếu Nghiên trừng mắt tròn, trực tiếp chui qua dưới cánh tay to khỏe của hộ vệ, đi sờ cái trán Cố Doãn. Cố Doãn lập tức chán ghét đẩy ra móng vuốt nhỏ của cô ta."Không nên tùy tiện đụng loạn vào tôi."

"Không sao."

"Cái gì không ——" Cố Doãn lại hắt hơi một cái, "Thứ gì không sao?"

"Thể chất em rất tuyệt, chưa bao giờ bị bệnh, không cần lo lắng lây bệnh cho em." Trình Tiếu Nghiên nói nghiêm túc, còn vỗ vỗ bộ ngực , hoàn toàn một bộ dạng đã quên mất mục đích chính tối nay tới tìm hắn."Em có thể chăm sóc anh, em làm hộ lý, đừng quên em là y tá đó."

Cố Doãn không chịu được lần nữa hung hăng xoa nhẹ đầu, nửa ngày mới xuất ra ba chữ: "Bảo cô cút!"

Điềm báo chủ nhân muốn nổi đóa, hộ vệ đối với Trình Tiếu Nghiên cũng sẽ không khách khí như mới vừa rồi, tiến lên liền muốn túm cô ta. Vậy mà Trình Tiếu Nghiên giống như con thỏ nhỏ di trượt một cái chui vào sau lưng Cố Doãn."Anh có phải sợ tiêm hay không? Lúc này em không tiêm anh, cảm mà thôi, cũng có thể uống thuốc mà."

Cố Doãn vừa mới mở miệng, rồi lại không có tiền đồ liên tục nhảy mũi mấy cái, đầu mình đau ghê gớm như muốn nứt, còn không ngừng bắt đầu ho khan, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hai hộ vệ hai mặt nhìn nhau, "Nếu không, trước hết để cho Trình tiểu thư lưu lại?"

"Hai người các ngươi không muốn sống?" Cố Doãn gào một tiếng, trên đầu lập tức bị đánh một cái, xoay người lại không dám tin nhìn chằm chằm người phụ nữ giơ quả đấm nhỏ.

"Người có bệnh không thể tùy ý tức giận, sẽ tăng thêm bệnh tình." Trình Tiếu Nghiên cởi xuống áo khoác của mình nhón chân lên phủ thêm cho hắn."Trời lạnh như thế này làm sao anh còn không mặc quần áo liền chạy ra rồi hả?"

Áo dệt kim bằng len hở cổ màu hồng khoác lên trên một vóc người đàn ông cường tráng cao hơn 1m8 hết sức tức cười, bọn cận vệ buồn cười không dám cười, cúi đầu làm bộ như đằng hắng.

"Bởi vì cô giống như người đàn bà chanh chua tới gõ cửa phòng tôi trước đó đang ngủ trên giường liền tỉnh ngủ!" Cố Doãn cắn răng nghiến lợi, hai mắt phóng hỏa, gạt y phục của cô choàng lên trên đầu của cô, tự thân động thủ bắt cô đẩy ra ngoài cửa.

"Ai nha, nhẹ một chút nhẹ một chút, nắm em thật là đau!"

Con thỏ nhỏ cứ như vậy dễ dàng bị ném đi ra ngoài, mới vừa kéo xuống áo khoác ở trên đầu Cố Doãn hung ác cảnh cáo liền xông tới."Trình, Tiếu, Nghiên! Tôi con mẹ nó một phân tiền cũng không nợ cô, giả ngây giả dại vô dụng! Tối nay nếu để cho tôi nghe được cô líu ríu tôi liền rút đầu lưỡi của cô! Lại gõ cửa phòng tôi một cái tôi liền chém móng vuốt của cô! Nghe kỹ, cút xa xa một chút cho tôi đấy! Tôi mà nóng nảy không có gì hay!"

Dứt lời, cửa chính ầm ầm đóng kín.

Trình Tiếu Nghiên vểnh vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một mình lầm bầm: "Nợ tiền không trả coi như xong, vẫn không có lương tâm như thế." Xoay người phải đi, suy nghĩ một chút, nhếch miệng, hít sâu một hơi hướng về phía cửa cất giọng hô: "Cố Doãn, nhớ uống thuốc! Sớm uống thuốc một chút có thể đem vi khuẩn (virus) bóp chết trong trứng nước đó!"

Bên trong cửa Cố Doãn nhất thời cảm thấy huyệt Thái Dương mơ hồ co rút đau đớn.

"Còn nữa, nhớ trả tôi 500 đồng tiền!"

—— con mẹ nó!

Cố Doãn bước chân ngừng lại một chút, quay lại lần nữa, xoay người lại dùng sức kéo ra cửa chính chuẩn bị đem đầu của cô vặn xuống, nhưng ngoài cửa nào còn có bóng dáng tên ngu ngốc kia?

Cũng mở cửa trong lúc đó, còn có Cố Lạc.

Đối với Thi Dạ Triêu bỗng nhiên xuất hiện, cô kinh ngạc cực kỳ, rất nhanh, kinh ngạc chuyển biến thành vui mừng, mặc dù thoạt nhìn anh càng giống như là ông chồng tới bắt kẻ thông dâm.

Thi Dạ Triêu đứng ở phòng ngủ, nhìn chằm chằm trên giường vốn là bằng phẳng rõ ràng cho thấy dấu vết bị người ngồi qua như có điều suy nghĩ, quay đầu lại nhìn Cố Lạc một chút."Quần áo của em là vừa mặc vào hay là đang chuẩn bị cởi?"

Cố Lạc nhún nhún vai, "Thế nào, có cần em mở ra hộc tủ cho anh xem xem bên trong có cất giấu một người đàn ông hay không?"

Thi Dạ Triêu rốt cuộc ý thức được mình đang làm gì, vẻ mặt khẽ ngưng đọng, không hề cởi nút áo tây trang ra nữa, kéo xuống cà vạt, trong ánh mắt mang theo mùi vị giá rét ở bên ngoài, cùng cô giằng co một hồi lâu mới mở miệng nói: "Tới đây."

Thi Dạ Triêu không biết những lời này của mình ở trong lòng Cố Lạc nhấc lên một cuộc vòng xoáy khổng lồ, cô cũng không tính ánh mắt hiền hòa đóng cửa chính, không nói một lời nhìn anh: nhiều năm trước một đêm kia, anh không phải là như vậy cho gọi cô đến bên cạnh mình sao? Ngay lúc đó nội tâm của cô tâm thần thấp thỏm, mang theo thứ gì đó tuyệt vọng. Mà hiện tại nhiều năm sau, anh vẫn như cũ dùng một loại giọng nói bá đạo này kêu cô.

Cố Lạc ở trước khi anh không nhịn được bộc phát thuận theo đầu nhập vào ngực của anh, ở trong ngực cọ xát."Evan."

Thi Dạ Triêu nghiêm mặt không có trả lời cô, Cố Lạc đang bưng mặt của anh chủ động hôn lên. Thi Dạ Triêu nghiêng đầu tránh ra, bỏ cánh tay ôm của cô."Trước đem mùi vị của người đàn ông khác trên người em tẩy rửa sạch sẽ."

Cố Lạc liền cười, cường ngạnh vẫn cứ lấy được một cái hôn, môi chống đỡ môi của anh nỉ non: "Không muộn."

"Cái gì?"

"Anh không phải mới vừa hỏi em tới sớm hay là tới muộn, em nói anh tới không sớm cũng không muộn."

Không sớm không muộn, ở thời điểm cô hiểu được cái gì là yêu, ở thời điểm cô hiểu được nên quý trọng như thế nào, ở thời điểm cô có thể dùng lực lượng của mình kéo anh ra khỏi vực sâu khổ sở —— cho nên, tình cảm của bọn họ tới không sớm không muộn, đúng là cô mong muốn.

61. Chương 61

Bốn phía ngọn lửa ngất trời, tiếng súng, tiếng gọi ầm ĩ, chạy, ngã nhào, máu tươi, đau đớn. . . . . .

Hình như có người nào đó đang đuổi theo cô, hoặc là cô đang đuổi theo người nào đó, không phân rõ, chỉ biết mình đang chạy nhanh.

Bỗng dưng, dưới chân trống không, cả người bắt đầu hạ xuống, không có ai bắt được cô, mà cô cũng không bắt được bất kỳ vật gì. Rất nhiều người và chuyện vội vã xẹt qua ở trước mắt cô, Cố Bạch Bùi, Cố Doãn, Từ Ngao, Nhan Hạ, Thi Dạ Diễm, Lục Kya Việt, sau đó là ——

Người kia mặt còn không kịp thấy rõ, một đôi tay của đàn ông đưa về phía cô, phải bắt được cô trước một khắc, dưới chân một lực lượng khổng lồ kéo cô vào vực sâu không đáy.

Trên đỉnh đầu một điểm ánh sáng cuối cùng và ta người đàn ông kia cách mình càng ngày càng xa. . . . . .

. . . . . .

Nếu như nói, Thi Dạ Triêu và Cố Lạc ở cùng nhau còn có chuyện gì là chưa trải qua, thì chuyện bị một cước đạp xuống giường tuyệt đối được cho là một, hơn nữa còn là lần đầu tiên trong cuộc đời của anh.

Cố Lạc từ trong cơn ác mộng kinh sợ ngồi dậy, cả người toát mồ hôi lạnh, còn chưa có từ từ hồi hồn liền nghe Thi Dạ Triêu không dám tin hỏi: "Cố Lạc, em đến cùng có đúng là phụ nữ hay không?"

Cô vội mở chốt đèn bàn, người đàn ông vĩnh viễn cao cao tại thượng giờ phút này vẻ mặt âm trầm sắp sửa mưa gió ngã ngồi ở trên sàn nhà, cau mày nhìn cô chằm chằm. Cố Lạc vừa tỉnh từ trạng thái đờ đẫn của cơn ác mộng, đối với anh trách mắng không phản ứng chút nào, kinh ngạc nhìn anh, sau đó vén chăn lên chạy xuống giường nhào tới trong ngực anh.

Cô gần như là lấy tư thái rơi xuống nhào tới, Thi Dạ Triêu không thể không tiếp được thân thể của cô, bị cô trực tiếp té nhào xuống đất, cái ót đập ở trên sàn nhà đau hấp khí.

"Anh thật sự nên đánh em một trận." Thi Dạ Triêu cắn răng, hung hăng vỗ hai cái lên mông cô tỏ vẻ trừng phạt."Trước kia thật sự đúng là không biết em là người phụ nữ có thể đòi mạng người như vậy."

Cố Lạc cũng không phản bác, ôm anh không thả.

Bộ dáng quyến luyến lệ thuộc vào như thế thật ra dùng với người nào đó rất được, giọng nói cũng sẽ không dữ như vậy, động tác đang muốn đẩy đẩy cô ra thuận thế đổi thành nhẹ nhàng vòng quanh, tay vỗ vỗ lưng của cô."Đối với anh, còn có cái gì là em không dám làm hay sao?" Ngủ với anh, chơi với anh, mắng anh, đánh thắng anh, không chút lưu tình vạch trần vết sẹo thương thế của anh giống như chuyện thường như cơm bữa, lần này cư nhiên đạp anh xuống giường."Anh hiện tại một chút cũng không nhìn ra em trước kia có sợ anh, Cố Lạc, em thật là càng ngày càng vô pháp vô thiên."

"Thế nào là vô pháp vô thiên? Em cho là anh sẽ nói em ỷ sủng mà kiêu."

"Em đã vượt qua giới hạn ỷ sủng mà kiêu."

Cố Lạc tham lam nhiệt độ trên người anh, cảm thụ anh đụng chạm, hồi tưởng giấc mộng vừa rồi kia. Cũng không biết tại sao, cô kiên định tin tưởng trong mộng đó người cô không cách nào thấy rõ chính là anh, còn cánh tay muốn bắt được tay của cô cũng nhất định là anh.

Cô tính toán không dậy, Thi Dạ Triêu duỗi tay ra từ trên giường kéo chăn xuống đắp lên trên người hai người, để tùy duy trì cái tư thế kia."Lại gặp ác mộng sao?"

Quên từ lúc nào bắt đầu, giấc ngủ của Cổ Lạc không hề tốt như vậy nữa, thường gặp ác mộng, sẽ ở trong cơn ác mộng rất lâu mới thức tỉnh, cái này ngay cả Lục Kya Việt cũng biết. Chính là buổi tối lúc trước bọn họ gây gổ, cô thậm chí ở trong mộng ướt mắt.

Nhớ tới một đêm kia anh gọi lầm tên của cô, trong lòng Thi Dạ Triêu lại có chút áy náy."Nằm mơ thấy cái gì làm em sợ đến như vậy?"

Cố Lạc nhìn anh, "Nếu như có một ngày em xảy ra chuyện, anh sẽ như thế nào?"

"Xảy ra chuyện gì? Mang thai sao?" Thi Dạ Triêu nhíu mày hỏi, vừa cười: "Vậy thì sinh ra là được."

Cố Lạc cúi đầu ở bên gáy anh cắn một cái, "Em mới không sinh con cho anh, vóc người sẽ thay đổi kém đi."

Thi Dạ Triêu bị đau, ở trên eo cô nhéo một cái, nhưng ngay cả tránh đều không tránh."Tiểu Trà Diệp cũng lớn như vậy, vóc người Nguyệt Như cùng với thời điểm anh mới quen cô ấy không có khác biệt, thậm chí tốt hơn, Kya Kya cũng chín tuổi rồi, không thấy người em thay đổi ở chỗ nào, tiểu xử nữ."

"Chán ghét? Đừng gọi em như vậy nữa, em không phải."

Thi Dạ Triêu nhẹ giọng cười nhẹ: "Có phải sợ có đứa bé thì càng không thể rời bỏ anh hay không, cho nên mới không dám sinh?"

Cố Lạc bất chợt liền trầm mặc, Thi Dạ Triêu cho là cô đang trốn tránh cái vấn đề này, cố chấp nâng mặt của cô. Cô nửa buổi không nói lời nào, Thi Dạ Triêu không vui."Không ngờ để cho em sinh đứa bé cho anh thế nhưng so với gả cho anh còn khó khăn hơn."

"Còn có chuyện càng khó hơn anh còn chưa biết." Tỷ như có một ngày rời khỏi anh. . . . . Cố Lạc đành phải tàn nhẫn, "Em đã có Kya Kya, tạm thời không muốn lo cái vấn đề này."

Thi Dạ Triêu vẻ mặt âm trầm, ngưng hẳn cái đề tài này. Không khí trong nháy mắt thay đổi, trầm muộn lúng túng. Cố Lạc bị anh ôm về trên giường, hai người chỉ cách xa nhau một chút, nhưng ở Cố Lạc nhìn ra, đây cũng là một khoảng cách cùng nhau sống chết.

"Sinh con là cần dũng khí rất lớn." Cố Lạc vuốt bụng bằng phẳng, ảo tưởng nơi này đã trồng một viên mầm móng sinh mạng. Mười tháng sau hạt giống này oa oa rơi xuống đất, bé trai hoặc là con gái, có con ngươi màu hổ phách của Thi Dạ Triêu cùng tính tình của anh, hoặc là miệng đứa bé sẽ như chính mình ——

Cố Lạc âm thầm hít sâu một hơi, ép buộc mình không cần lại đi ảo tưởng, nghiêng người đưa lưng về phía anh, trong lòng đau từng chút từng chút một.

Thi Dạ Triêu tới San Francisco, dĩ nhiên phải đi thăm Cố Bạch Bùi.

Hôm đó đang lúc ăn bữa sáng, Thi Dạ Triêu tránh ra đi nhận điện thoại. Vốn là không có khẩu vị gì Cố Lạc chỉ ăn nửa sandwich liền thấy không cách nào nuốt xuống, nâng cằm lên thưởng thức dáng vẻ Thi Dạ Triêu ở bên kia nghe điện thoại.

Ánh mặt trời sáng rỡ rõ ràng chiếu lên trên người của Thi Dạ Triêu, gò má góc cạnh rõ ràng khiến Cố Lạc thật lâu không dời được tầm mắt, mơ hồ nghe được anh đang nói tiếng Nga, một loại ngôn ngữ cô làm thế nào cũng học không được. Khóe miệng Cố Lạc hơi cong lên, chợt liền nhớ lại Lục Kya Việt nói tiếng Nga cũng giống vậy rất trơn tru, một lớn một nhỏ điểm giống nhau ở trên người phần lớn thể hiện ở một số chi tiết: thí dụ như thiên phú ngôn ngữ, thí dụ như ham thích đối với vũ khí, thí dụ như giống nhau không thích mù tạc. . . . . Có lẽ đây tất cả cũng không có quan trọng bao nhiêu, nhưng lại có thể làm cho bọn họ dễ dàng hơn đem nhau dung nhập vào trong cuộc sống của mình.

Thì ra là trời cao đã sớm đem cuộc sống của mỗi một người an bài xong, rất nhiều ban đầu không có để ý sau bao nhiêu năm mới giật mình đó là số mạng sớm một chút lưu lại dự báo.

Ngày trước không cảm thấy, nhưng làm rõ tám năm trước một đêm kia sau khi trời xui đất khiến, Cố Lạc may mắn mình từ đầu chí cuối đều chỉ thuộc về một mình anh, chỉ là cô còn chưa nghĩ ra muốn chọn một thời cơ như thế nào để nói việc kia cho anh biết.

72 ở một bên an tĩnh ăn mấy thứ linh tinh, nhìn Thi Dạ Triêu một chút, lại yên lặng nhìn Cố Lạc một chút."Cố tiểu thư, có một ngoài ý muốn, tôi có thể phải đi trước một bước, có chút việc cần tôi thay mặt Evan trở về xử lý một chút."

Cô ý bảo đó là nội dung điện thoại của Thi Dạ Triêu, Cố Lạc hơi kinh ngạc, "Cô cũng tiếng Nga sao?"

72 bất đắc dĩ nhún vai, "Ở bên cạnh hắn công việc cũng không phải là một chuyện dễ dàng, tiền lương cùng năng lực có liên quan trực tiếp, tôi đang cố gắng trở thành một trợ lý toàn năng mới phù hợp yêu cầu không phải người của hắn."

72 nói nửa thật nửa giả, Cố Lạc nghe ra được bên trong pha một chút oán trách nhỏ. Quả nhiên, Thi Dạ Triêu tiếp điện thoại xong trở lại liền an bài 72 về Canada trước. Vũ khí chế tạo mặc dù một phần là công nghệ của Amy Thi gia, nhưng vừa vặn lại là một bộ phận quan trọng nhất, không được phép xảy ra sai lầm.

Không có hành lý gì đáng để dọn dẹp, 72 vừa đóng cốp sau dư quang khóe mắt bỗng chốc thoáng một cái, hoảng hốt nhìn thấy một bóng người quen thuộc. Nhìn kỹ lần nữa, trong đám người cũng không có thấy người quen biết. Có lẽ là hoa mắt, 72 cẩn thận lại đi bên kia nhìn quanh chốc lát mới lên mở cửa xe.

Xe của cô lái đi rất xa, A từ trong góc hiện thân. Mà ở bên kia, đối diện đường cái một chiếc xe hơi màu bạc chậm rãi dừng lại, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gò má một người đàn ông, tóc màu nâu sẫm, mắt nâu sẫm, chính là Tác Nhĩ.

A nhìn hắn mấy lần, vừa vặn tầm mắt Tác Nhĩ lơ đãng chuyển tới, ánh mắt của hai người ngăn cách đụng nhau, lại nhanh chóng nhàn nhạt dời đi.

. . . . . .

Cố Lạc suy tính có nên mang chút quà tặng hay không, phát hiện Thi Dạ Triêu đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, bao gồm thứ cô không nghĩ tới. Trên lối cửa hàng bán hoa, lúc nhân viên phục vụ đang chuẩn bị bó hoa Cố Lạc tiện tay cầm lên một bông hoa hồng không có cắt bỏ gai, đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, cách cửa sổ sát đất nhìn về phía Thi Dạ Triêu ở trong xe đang vặn lông mày trầm tư.

"Tiểu thư, lại cần một bó hoa hồng sao?" Một nhân viên phục vụ khác ý tốt hỏi thăm, Cố Lạc lắc đầu một cái, nhân viên phục vụ thấy vậy liền đi tiếp đón những người khách khác.

Một người phụ nữ trẻ tuổi ở bên cạnh Cố Lạc cúi người thêu hoa, ngón tay rất đẹp mắt, trắng nõn nhỏ nhắn. Lúc cô ấy đưa tay bên trong tay áo lộ ra một đoạn cổ tay trắng mịn, một đoạn cánh tay mang theo mấy vết sẹo, từ tình huống vết sẹo khép lại nhìn ra là vết thương cũ, về phần nguyên nhân vết thương, Cố Lạc không có đi ngẫm nghĩ, liền dời tầm mắt.

Người phụ nữ này có một mái tóc dài màu đen nồng đậm, buông xuống dưới che lại hơn nửa khuôn mặt, thân hình mảnh khảnh, tư thái ưu nhã, lúc cùng nhân viên phục vụ nói chuyện với nhau bằng Anh văn, giọng nói nhu hòa dễ nghe, giống như là một người quen biết nào đó của Cố Lạc. Cô suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng đứng dậy lại giống Chử Dư Tịch đến mấy phần.

Tiệm bán hoa bày đầy các loại hoa cỏ, giàn hoa hai bên chiếm không ít khách mua hoa. Cố Lạc đang muốn xoay người rời đi, liền nghe người phụ nữ bên cạnh kia chợt mở miệng.

"Thật xin lỗi, có thể giúp tôi một chuyện hay không? Cầm hộ tôi bó hoa."

Người phụ nữ chợt đổi Trung văn, mà trong tiệm trừ họ ở ngoài đều là người nước M. Cố Lạc xoay người lại, bị một bó hoa hồng to chặn lại tầm mắt, giọng của người phụ nữ từ phía sau bó hoa truyền đến."Có thể không?"

"Dĩ nhiên." Cố Lạc nhận lấy bó hoa, cẩn thận tránh gai phía trên. Bó lớn nên hương hoa rất nồng, Cố Lạc không ngừng nghiêng đầu hắt hơi một cái, đem hoa dời đi một chút."Hoa rất đẹp."

"Cám ơn, chỉ là, cẩn thận có gai."

Tiếng nói người phụ nữ vừa dứt, tầm mắt vừa vặn chống lại Cố Lạc.

Cố Lạc ngẩn ra, người phụ nữ cũng cười một tiếng, mà gương mặt, nụ cười này, xác thực có mấy phần bóng dáng của Chử Dư Tịch —— nghĩ đến đây, Cố Lạc trong lòng cả kinh, chợt nhớ tới một người phụ nữ đã biến mất nhiều năm.

. . . . . .

Cố Lạc nửa ngày không có trở lại, Thi Dạ Triêu mới chuẩn bị xuống xe đi vào tìm cô, chỉ thấy cô ôm một bó hoa ra ngoài."Lâu như vậy?"

Cố Lạc không yên lòng, đem hoa đặt ở chỗ ngồi phía sau, xoay người lại nhìn vào trong tiệm hoa đến mất hồn. Thi Dạ Triêu quơ quơ tay ở trước mắt cô, "Sao thế?"

Cố Lạc ngửa đầu nhìn anh: "Hỏi anh một chuyện, thành thật trả lời em."

"Nói."

"Người phụ nữ ở bên cạnh anh trước kia, anh giết chết cô ta sao?"

Thi Dạ Triêu hạ mi, hiển nhiên không thích cái đề tài này."Hả? Người phụ nữ nào?"

"Người phụ nữ đó rất giống Chử Dư Tịch, em trước kia có gặp qua cô ta ở bên cạnh anh, đừng giả bộ ngu." Cố Lạc ngăn ở trước cửa xe, cố ý lấy được đáp án. Thi Dạ Triêu không lay chuyển được cô, tay chống ở bên người cô, vô lại cười một cái: "Tại sao đột nhiên hỏi tới cô ta? Muốn vì ghen vì một người 'quá khứ' sao?"

Cố Lạc đẩy tay của anh ra, nghiêm túc nói: "Nếu như cô ta không có chết, như vậy em mới vừa rồi nhìn thấy cô ta."

Thi Dạ Triêu hơi nheo mắt, trầm mặc.

62. Chương 62

Theo Thi Dạ Triêu ngắn ngủi trầm mặc, Cố Lạc đoán được một khả năng."Anh thả cô ta?"

Thi Dạ Triêu ý bảo cô trước rời đi nơi này, nổ máy xe nhìn về phương hướng tiệm bán hoa một cái, cũng không có thấy bóng dáng A.

Ở một nơi anh nhìn không thấy, A chăm chú nhìn xe của anh rời đi, cầm hoa hồng mới mẻ tựa hồ có sinh mạng như cũ ở trong tay cô ta, nhưng tay cô ta vân vê, hoa lúc trước hoàn chỉnh vỡ thành từng mảnh.

Đường đi đến chỗ Cố Bạch Bùi không tính ngắn, bởi vì A xuất hiện, không khí ở giữa hai người có chút trở nên quái dị. Thi Dạ Triêu từ trong kính chiếu hậu nhìn Cố Lạc mấy lần, cố ý trêu ghẹo: "Em xác định là cô ta như vậy?"

Cố Lạc nắm chặt tay bị gai của một bông hoa đâm vào, cho hắn một nụ cười nhạo báng: "Chúng ta quen biết cũng đã mấy năm, cô ta là người ở bên cạnh anh thời gian dài nhất, em và A mặc dù không có chính thức quen biết, nhưng ấn tượng đối với cô ta rất sâu, huống chi trên người cô ta có một đặc điểm lớn nhất, em muốn quên cũng không thể quên được."

Thi Dạ Triêu nhíu mày, Cố Lạc vẻ mặt mập mờ: "Còn cần em nói rõ?"

"Đó là trước kia Er¬ic dụng tâm lương khổ, đưa cô ta đến chỗ anh, chuyện này em nên biết." Thi Dạ Triêu cười, "Er¬ic cũng chỉ là vì chế giễu anh mà thôi."

Biết tình yêu của anh đối với Chử Dư Tịch cay đắng không được, cố tình vào lúc đó đưa tới một thế thân, chắc chắn không phải là vì để cho anh giải tương tư, chẽ giễu châm chọc mới là thật.

Cố Lạc nhún vai, "Anh thật giống như phụ nữ tự động đưa tới cửa ai đến cũng không cự tuyệt."

"Nếu như không phải là như vậy, em cũng không có cơ hội ăn anh." Thi Dạ Triêu khoác lác vô sỉ.

"Em mới không có tự động đưa tới cửa." Cố Lạc khinh thường, "Em trả tiền."

Nghĩ lại ban đầu cũng là bởi vì cô trả tiền, làm Thi Dạ Triêu giận quá chừng, cô lại còn lấy điểm này làm kiêu.

Thi Dạ Triêu hừ cười: "Không có lần đầu tiên của chúng ta cùng với sau lại xảy ra mấy lần, sợ là em càng khó tiếp nhận việc hôn sự này hơn."

Cố Lạc trầm ngâm chốc lát, "Nếu như không phải là bởi vì lợi ích hai nhà Thi Cố, anh sẽ muốn lấy em sao?"

Thi Dạ Triêu kỳ quái liếc nhìn cô một cái, bị Cố Lạc trừng trở lại.

"Không giống lời Cố Lạc sẽ nói, gần đây thế nào?" Thi Dạ Triêu giơ một cái tay sờ sờ trên trán cô, "Không nóng a, có phải là kỳ sinh lý sắp tới hay không?"

Cố Lạc hung hăng đẩy móng vuốt anh ra, "Một chút cũng không buồn cười."

Thi Dạ Triêu ở trên đầu cô cọ xát, thu lại nụ cười."Nói thật, coi như không phải em, mặc kệ đối phương là người nào, hôn nhân của anh đều sẽ gắn liền với ích lợi. Em không phải là giống như thế? Cố tiên sinh

không đem bán em cho anh cũng sẽ bán cho người khác, nếu như em có thể vì hôn nhân chính mình làm chủ, chúng ta nhất định không đến được quan hệ bây giờ."

"Em cho là anh sẽ phản đối an bài như thế, cho là anh sẽ kiên trì. . . . . Độc thân." Về phần nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt cong lên khóe miệng, "Nếu như không phải là bởi vì lợi ích của gia tộc, có lẽ anh và em sẽ cả đời đối địch, tất cả mọi thứ hiện tại cũng sẽ không tồn tại."

Cố Lạc cắn cắn môi, đúng vậy, như anh nói, nếu như không phải là bởi vì kết thân, bọn họ có lẽ vì vậy vĩnh viễn bỏ qua, như thế nào lại muốn kết hôn với cô? Mà cô như thế nào lại nhìn được suy nghĩ của anh dưới nhiều mặt khác như vậy, như thế nào lại muốn gả cho anh? Cuối cùng sẽ cho anh là một người lãnh khốc vô tình không có tâm, chỉ ngoại trừ đối đãi với Chử Dư Tịch được anh che chở đầy đủ lại tổn thương thật sâu.

Mà biết được A còn sống, đối với Cố Lạc mà nói cũng không có đơn giản như vậy, cô có thể ít nhiều hiểu nguyên nhân Thi Dạ Triêu thả cô ta, cũng không phải là bởi vì lòng nhân ái, mà là đại biểu anh ở đáy lòng không cách nào dứt bỏ cũng không nguyện dứt bỏ tình cảm cuối cùng đối với Chử Dư Tịch.

Hiện giờ, vị trí cô ở trong lòng người đàn ông này, so sánh với người phụ nữ kia rốt cuộc sẽ kém mấy phần. . . . . .

Đến nơi thì là buổi chiều, phòng bệnh Cố Bạch Bùi cần xuyên qua một hành lang thật dài. Nơi này hoàn cảnh tuyệt đẹp, khắp nơi là xanh hóa, ngoài cửa tùy ý có mấy người đàn ông đang đứng hút thuốc lá nói chuyện phiếm, không khác với người thường, chỉ có ánh mắt lộ ra cẩn thận tỉ mỉ khôn khéo. Là hộ vệ của Cố Bạch Bùi, thấy Cố Lạc, khẽ gật đầu coi như là chào hỏi, một người trong đó coi như là quen thuộc với Cố Lạc, vì hai người mở ra cửa chính.

Ngoài sảnh ộng rãi, lan can ô vuông thông thoáng, đem ánh mặt trời vẩy vào mặt đất cắt kim loại thành từng khối từng khối. Gió nhẹ lướt qua, ngoài cửa sổ mùi hoa bốn phía.

Nhìn những thứ kia hoa, Cố Lạc chợt dừng chân, "Anh cố ý để A một con đường sống, phải không?" Thấy anh không đáp lời, cô tự hỏi tự đáp nói: "Chắc thế, đi theo anh bao nhiêu lâu, cho dù là thế thân cũng phải có chút tình cảm."

Thi Dạ Triêu chỉ không thể làm gì khẽ cười một tiếng, thừa dịp bốn phía không có ai ôm cô vào trong ngực hôn một cái."Nụ hôn này tư vị đều là chua ."

Cố Lạc muốn đẩy anh ra, anh ôm chặt làm gì."Em rất khó chịu."

"Đã nhìn ra." Thi Dạ Triêu chống đỡ cái trán của cô."Nhưng mà anh lại rất vui mừng có thể thấy em đối với anh có dục vọng chiếm hữu."

"Không nói với em chút gì sao?" Cố Lạc cũng không che giấu oán niệm trong ánh mắt.

"Em muốn nghe cái gì? Hôn lễ cũng sắp cử hành, Thi phu nhân."

Thi Dạ Triêu rốt cuộc vẫn là Thi Dạ Triêu, một câu hôn lễ chặn lại miệng Cố Lạc, cô không lên tiếng lại cho anh cơ hội hôn lên. Hôn xong, Thi Dạ Triêu nắm được cằm Cố Lạc: "Anh không có bao nhiêu đồng tình dư thừa đi người cũ, huống chi anh đối với cô ta cũng không có bất kỳ cái gì gọi là tình cũ, hài lòng chưa, còn muốn hỏi cái gì?"

Cố Lạc khe khẽ cắn môi dưới."Em chỉ muốn biết, cô ta tại sao cố ý xuất hiện ở trước mặt của em?"

Thi Dạ Triêu một hồi lâu không có đáp, sau lại nói: "Mặc kệ bởi vì sao, cẩn thận cô ta một chút, nếu như em cố gắng một chút, bản lĩnh không kém cô ta."

Cố Lạc bĩu môi, cho tới bây giờ cũng không ở trước mặt Thi Dạ Triêu bại lộ một mặt đánh lộn chân thật nhất của mình, chắc chắn sẽ có cơ hội làm cho anh biết cô có nặng mấy phân lượng.

Đúng vào lúc này, chợt truyền đến một tiếng tằng hắng cùng một câu nhẹ châm biếm: "Các ngươi là đến thăm ta đấy, haylà tới nói chuyện yêu đương?"

Cố Bạch Bùi chống ba toong đứng ở đó cười nhìn bọn họ.

. . . . . .

Thi Dạ Triêu lập tức buông Cố Lạc ra, mặt không đỏ tim không đập nghênh đón."Cố tiên sinh, đã lâu không gặp, thân thể khôi phục như thế nào?"

"Muốn đọ sức không?" Cố Bạch Bùi dùng gậy gõ hai cái chân giả, trước khi làm buôn bán súng ống ông từng là quân nhân chuyên nghiệp, khí thế không thua bất luận kẻ nào.

Thi Dạ Triêu cười, còn chưa lên tiếng Cố Lạc liền dội nước lạnh."Ngài lịch sử quang vinh đều là chuyện vài chục năm trước, nói không chừng hiện tại ngay cả con cũng đánh không lại, ba muốn anh ấy đánh thật hay là nhường ba?"

Cố Bạch Bùi gật đầu một cái, "Con lá gan càng lúc càng lớn."

Cố Lạc nửa dìu lấy Cố Bạch Bùi muốn dìu ông đi vào, Cố Bạch Bùi vẫy vẫy tay, cô chỉ có thể trước tiên đem quà tặng Thi Dạ Triêu mang tới đưa vào.

Chỉ còn lại hai người, khách sáo cũng liền thiếu rất nhiều. Cố Bạch Bùi nói: "Các ngươi tình cảm không tệ."

Thi Dạ Triêu chỉ cười không nói, từ trong lồng ngực lấy một thiết bị điện tử nhỏ giao cho ông ta."Thành quả thử nghiệm giai đoạn thứ nhất."

Đây mới là thứ Cố bạch Bùi muốn, cũng là một nguyên nhân khác mà anh tới gặp ông ta.

Cố Lạc đem đồ vật cất xong, xoay người phát hiện hai ly cà phê trên khay trà, sờ sờ thành ly, còn ấm ."Ai đưa tới vậy?"

Cố Bạch Bùi đem thiết bị điện tử kết nối với máy vi tính cẩn thận tra xét, thuận miệng mà đáp: "Anh con, mới vừa đi."

Động tác Cố Lạc hơi dừng lại, muốn nói lại thôi.

Cố Bạch Bùi đối với kết quả thí nghiệm Thi Dạ Triêu mang tới cực kỳ hài lòng, hai người tham khảo một buổi chiều. Cố Lạc đối với lần này không quan tâm, không có việc gì ở trên ghế dựa bên ngoài phơi nắng, đầu tiên là buồn ngủ, cuối cùng lại thật sự đã ngủ.

Trong giấc mộng hoảng hốt cảm thấy có người sờ mặt của mình, bỗng dưng mở mắt ra, trước mắt cũng là mặt của Cố Doãn. Thấy cô tỉnh, Cố Doãn mới thu hồi tay."Thế nào không có vào bên trong ngủ?"

"Không muốn nghe bọn họ đàm luận những thứ có liên quan tới đồ bán em." Trên người Cố Lạc đang đắp y phục của hắn, mới giật mình mình càng lúc càng thiếu cảnh giác, không biết có phải cùng Thi Dạ Triêu ngọt ngào mấy ngày quá lâu tính cảnh giác càng ngày càng thấp hay không.

Cô lười biếng duỗi lưng một cái, mới phát giác được sắc mặt khó coi của Cố Doãn liền nghe hắn ho khan mấy tiếng."Ngã bệnh?"

"Không có việc gì." Cố Doãn nhíu nhíu mày, ở trong lòng đem quạ đen Trình Tiếu Nghiên mắng một trận, quả nhiên bị cô nói trúng, lúc rời giường cảm giác người không thăng bằng, đầu óc trướng đau. Hắn càng tức càng ho, Cố Lạc đỡ hắn đến trên ghế nằm, lòng bàn tay thử dò xét nhiệt độ trên trán hắn."Hơi nóng, để em tìm một chút thuốc cho anh."

"Không cần, phiền toái." Cố Doãn kéo cô trở lại bên cạnh, cong khóe miệng."Nghe nói em đuổi Tác Nhĩ từ trong phòng ra ngoài?"

Cố Lạc lườm hắn một cái, "Anh đem số phòng của em nói cho hắn biết, mưu tính cái gì?"

Cố Doãn vẻ mặt vô tội, "Anh không có, một nhân vật lớn muốn biết em ở đâu còn phải chạy đến chỗ anh hỏi thăm sao? Nhưng mà hắn đối với em hứng thú ngược lại không cạn, ngoài dự liệu của anh."

Cố Lạc hừ lạnh."Đáng tiếc giá tiền hắn bỏ ra không làm anh hài lòng, đúng không?"

Cố Doãn khoát khoát tay, "Không phải cái vấn đề này, anh là người làm ăn giữ chữ tín, huống chi lúc này anh đổi ý tách em và Thi Dạ Triêu ra, người đàn ông này sẽ giết anh."

"Tin chắc em có địa vị quan trọng ở trong lòng anh ta như vậy?"

Cố Lạc nhận ly nước nóng cho hắn uống..., Cố Doãn không trả lời mà hỏi lại: "Không? Anh cũng không phải là người mù, nhìn ánh mắt của anh ta đối với em đã không giống ngày trước, xem ra là động lòng ."

Cố Lạc không nói lời nào, Cố Doãn để ly xuống, kéo cô tới đây, cố ý lại gần. Cố Lạc phòng bị, "Làm gì?"

Cố Doãn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt hài hước."Em có phải mập hơn hay không?"

Đây đối với phụ nữ mà nói lại vấn đề lớn, Cố Lạc vội sờ mặt của mình một cái, mà Cố Doãn lại nhân cơ hội bất chợt giữ chặt đầu của cô nghiêng người nửa đè ở ghế nằm, tuy rằng không làm cái gì với cô, nhưng tư thế lại ái muội.

"Đừng động." Cố Doãn véo véo hông của cô, nụ cười sâu hơn."Quả thật so với trước kia mập hơn, eo đều có thịt, Thi Dạ Triêu coi phụ nữ như heo để nuôi sao?"

Cố Lạc ở đâu sẽ là người ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, ra sức đẩy hắn ra tựa như tránh con ruồi nhảy dựng lên."Cố Doãn anh lại hành động hèn hạ! Anh ấy ở bên trong, không sợ bị nhìn thấy?"

"Anh là anh em, ôm em gái mình một chút phạm pháp sao?" Cố Doãn nở nụ cười thật sâu.

Cố Lạc rốt cuộc cảm thấy hắn cười có cái gì không đúng, xoay người lại nhìn, Thi Dạ Triêu không biết lúc nào thì đi ra, đang dựa vào nơi đó không tiếng động xem cuộc vui. Cố Lạc ánh mắt hung hăng trừng (theo QT là đục, khoét. Mình thấy k hợp nên đổi lại) Cố Doãn mới đi đến bên cạnh Thi Dạ Triêu."Nói xong rồi?"

Thi Dạ Triêu sắc mặt không tốt chút nào nhìn, nhàn nhạt đáp một tiếng, Cố Lạc chột dạ cúi đầu."Cố Doãn thân thể không thoải mái, em chỉ là . . . . ."

Cô bịa đặt không được, Thi Dạ Triêu cũng không có kiên nhẫn nghe, mặt lạnh xoay người vào trong phòng. Cố Doãn Ác trò đùa dai được như ý cười nhẹ ra ngoài, "Anh nói cái gì nhỉ, đối với em động lòng."

. . . . . .

Ý tứ Cố Bạch Bùi, gọi Thi Dạ Diễm tới mấy người cùng nhau ăn bữa tối. Không khí bữa cơm tế nhị, Thi Dạ Diễm và Cố Bạch Bùi không rõ chân tướng, Cố Doãn khóe miệng vẫn chứa đựng nụ cười, Thi Dạ Triêu vẻ mặt không nhìn ra cái gì, Cố Lạc như đứng trên đống lửa.

"Evan, hôn lễ chuẩn bị như thế nào?" Cố Bạch Bùi đặt câu hỏi.

"Không sai biệt lắm." Trả lời là Cố Lạc.

Thi Dạ Diễm liếc nhìn ngón tay trắng noãn của Cố Lạc, nói: "Chiếc nhẫn đâu?"

". . . . . ."

". . . . . ."

Không ai trả lời, Thi Dạ Diễm nhíu mày, nhìn Thi Dạ Triêu, lại nhìn Cố Lạc."Anh ấy không cầu hôn với em?"

Cố Lạc lúng túng cười."Không cần thiết."

Thi Dạ Diễm nhún nhún vai, Thi Dạ Triêu vào lúc này chợt mở miệng: "Ai nói không cần thiết?"

63. Chương 63

Về cầu hôn, Cố Lạc cơ hồ chưa bao giờ nghĩ tới, đó không phải là chuyện thuộc về trong thế giới của cô hay là anh. Cho nên Thi Dạ Triêu nói một câu thế này làm cho cô ngoài ý muốn gấp bội, cô sững sững,"Thật xin lỗi, là em. . . . . Nghe lầm sao?"

Cố Doãn khẽ cười, bị Cố Lạc trừng một cái. Thi Dạ Triêu vẻ mặt vẫn giống như mới vừa rồi, không có khác biệt, không nhìn ra ý tứ gì khác, nhưng ánh mắt hơi có bất mãn, Cố Doãn nhìn ra, nhẹ nhàng cầm lên cái ly, không chút để ý hỏi: "Nghe ý tứ của anh, đã sớm chuẩn bị cầu hôn xong?"

Vừa dứt lời, Cố Lạc ngồi ở xéo đối diện hắn liền đá hắn một cước, rượu đỏ trong ly của Cố Doãn sóng sánh, suýt nữa vẩy ra .

"Thuận tiện tiết lộ một chút chi tiết không?" Cố Doãn nhịn đau thu hồi chân dài, "Châu báu thông thường tôi xem coi như xong, những thứ quà tặng hư vinh này tôi đưa cho nó có thể mở cửa tiệm rồi, không có gì mới mẻ, chỉ là cũng may là anh tượng trưng đưa cho nó cái gì đều sẽ vui vẻ."

Dao ăn ở trong tay Cố Lạc từ nhẹ nắm đổi thành nắm chặt, mủi dao cố ý hướng về phía Cố Doãn, lấy khẩu hình miệng khi phát âm không tiếng động cảnh cáo hắn: "Ngậm —— miệng ——!"

Cố Doãn cho cô một mỉm cười rực rỡ, hết sức hưởng thụ uống ngụm rượu đỏ."Xin lỗi, tôi chỉ là đang suy nghĩ, nếu tôi là anh, còn có thể lấy cái gì để khiến người phụ nữ này vui mừng mà không có tục khí như vậy, phải tìm thứ gì độc nhất vô nhị chứ? Anh muốn cưới cô gái này cũng không phải là con gái nhà tầm thường, ít nhất trong mắt của tôi quà cầu hôn nó phải đáng giá độc nhất vô nhị. Anh nếu thuyết phục được nó đồng ý việc hôn sự này, chung quy là đưa cho giá trị cam kết ngang hàng, em gái tôi lại đem cả đời giao cho anh."

Cố Bạch Bùi suy nghĩ một chút, nhàn nhạt gật đầu một cái, hình như đích xác là như vậy.

Nhưng người khác còn chưa lên tiếng, Thi Dạ Diễm bên kia bỗng dưng chê cười nửa tiếng, cũng không ngẩng đầu lên mỉa mai một câu."Nói giống như anh rất quan tâm cô ấy, người đàn ông cả đời ở bên cạnh cô ấy còn không phải là do anh quyết định."

Hắn âm lượng không lớn, trừ Cố Bạch Bùi ngồi xa hơn một chút không nghe thấy ngoài ra ai đang ngồi đều nghe rõ ràng sở thị. Cố Doãn mặt nghiêm, híp mắt nhẹ liếc tới đây. Thi Dạ Diễm cũng không chịu thua, ánh mắt hết sức châm chọc nhìn sang."Tôi nói sai?"

Cố Doãn mím môi, thân thể nghiêng nghiêng."Thế nào, thay nó bất bình sao? Ở trước mặt anh trai anh? Đừng quên người phụ nữ này ban đầu là đi theo bên cạnh anh, anh hiện tại phải gọi nó một tiếng chị dâu rồi, Evan đối với việc hôn sự này cũng chưa từng có dị nghị. Rất đáng tiếc bữa tiệc đính hôn đêm đó anh không ở hiện trường, nếu không sẽ biết Evan đối với Cố Lạc dụng tâm theo đuổi đến gần, ngay cả tôi cũng phải cảm động." Cố Doãn làm bộ lắc đầu, không biết là cảm khái hay là tiếc nuối."Anh không hiểu được thưởng thức phụ nữ, vừa vặn thành toàn người khác."

"Anh là chỉ sợ thiên hạ không loạn sao?" Cố Lạc mặt lạnh đem đồ ăn vừa để xuống, "Cha, các người chậm rãi dùng, con đi về trước đây."

Dứt lời đứng dậy muốn đi, nhưng bị một câu nói của Thi Dạ Triêu ngăn lại: "Cố Lạc."

Cô ổn định bước chân, nghe Thi Dạ Triêu nói: "Ở lại."

Cố Lạc đứng tại chỗ đó một lúc lâu, cắn răng trở về ngồi. Cố Bạch Bùi nhẹ trách Cố Doãn."Chuyện đã qua con còn nói tới làm cái gì? Ăn đi."

Cố Doãn buông tay, rốt cuộc im miệng.

Lâu không nói chuyện Thi Dạ Triêu rốt cuộc có phản ứng, lau miệng."Cậu ta nói cũng không sai." Anh nói lời này thì cùng Thi Dạ Diễm liếc nhau một cái: "Er¬ic, em bây giờ quả thật phải gọi cô ấy là chị dâu rồi."

Thi Dạ Diễm không có trực tiếp phản bác, lại nói: "Hôn lễ còn chưa tới, hơn nữa anh còn chưa có cầu hôn, em làm sao biết cô ấy đến cùng có phải thật lòng nguyện ý gả cho anh hay không. Cố Doãn quả thật nói không sai, nói thế nào Cố Lạc trước kia cũng là 'đã từng đi theo' em đấy, sự xưng hô này thật sự không có biện pháp tùy ý kêu ra miệng."

Cố Lạc cảm thấy nhức đầu, tại sao Thi Dạ Diễm cũng không ngậm miệng hả ? Lén lút ám hiệu hắn không nên nói chuyện lung tung, đáng tiếc Thi Dạ Diễm chỉ coi như không nhìn thấy.

Cô không biết lúc trước Thi Dạ Diễm từng thông qua một cuộc điện thoại với Thi Dạ Triêu, càng không biết trong lòng Thi Dạ Triêu vẫn bởi vì ngày đó cô nói cái gọi là "tiền nhiệm" có thể canh cánh trong lòng cố nín nhịn, chỉ cảm thấy tình huống bây giờ làm cho cô vô cùng không được tự nhiên, thậm chí lúng túng.

Cố Lạc len lén liếc ngắm Thi Dạ Triêu ở đối diện, vừa vặn lúc này Thi Dạ Triêu cũng đang nhìn cô. Cố Lạc nhắm mắt cố trấn định, hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải. So sánh với cô nhếch nhác, Thi Dạ Triêu ngược lại mặt bình tĩnh, chợt bỗng dưng đứng dậy, cũng đi về phía mình.

Cố Lạc trong lòng phù phù hạ xuống, không biết là khẩn trương, hay mơ hồ đang mong đợi cái gì.

Cô không trông cậy vào người đàn ông này sẽ làm phong tục hôn lãng mạn được lưu truyền quỳ một chân trên đất giơ lên cao chiếc nhẫn kim cương cầu, quả nhiên Thi Dạ Triêu cũng chỉ là sờ sờ đầu của cô, đầu ngón tay theo khuôn mặt của cô trợt tới xương quai xanh của cô."Anh em cũng đã mở miệng, anh nên lấy cái gì làm quà tặng cầu hôn mới phải?"

Cố Lạc nặn ra cười, "Lời của anh ấy không cần tưởng là thật, chuyện như vậy không có cần thiết ."

Thi Dạ Triêu giống như không nghe thấy, lại nhìn Thi Dạ Diễm một cái.

Chỉ cái một cái nhìn này, Thi Dạ Diễm lúc này liền đoán được ý nghĩ của anh, lấy làm kinh hãi, ngoài dự đoán, càng thêm tình lý ở ngoài.

Thi Dạ Triêu đi tới sau lưng Cố Lạc, một cái tay còn khoác lên trên vai của cô. Loại không khí này khiến nhịp tim Cố Lạc không khỏi tăng lên nhanh chóng, đầu óc hỗn loạn thành một đoàn, mà khi cô phản ứng lại, đột nhiên cảm thấy cần cổ nhiều hơn một thứ giống như sợi dây chuyền.

Dây chuyền?

Tay của cô theo dây chuyền trượt xuống, đem mặt (mặt dây chuyền nhé m.n) nâng ở lòng bàn tay định thần nhìn lại, nhất thời sắc mặt liền thay đổi. Không chỉ cô, bao gồm cả Thi Dạ Diễm ở bên trong sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, nặng nề.

Trên dây chuyền có treo một thẻ bài vàng, là từ một loại vàng tây (k phải vàng tây của chúng ta đâu) vô cùng đắt giá làm thành, trước mặt có khắc huy chương dấu hiệu tượng trưng cho Thi gia, mà phía sau là có khắc tên tiếng Anh của anh. Thi gia ở mặt nào đấy còn cất giữ ý nghĩa truyền thống cổ xưa, hai anh em nhà họ Thi chia ra có một dây chuyền hình dáng bất đồng, từ khi sinh ra cũng đã đeo ở trên người bọn họ. Hơn nữa của Thi Dạ Triêu, đó là tượng trưng cho địa vị quyền lợi của anh ở Thi gia. Thi Dạ Diễm lúc trước đây thật lâu đã đem dây chuyền này cho Du Nguyệt Như, mà sau khi hắn rời khỏi Thi gia tự tạo địa vị xã hội, dây chuyền của hắn cũng đã mất đi ý nghĩa ban đầu.

Cho nên dây chuyền ở trên tay Cố Lạc này, quả nhiên là một thứ độc nhất vô nhị trên đời, hôm nay Thi Dạ Triêu tặng nó cho cô, ý nghĩa rất lớn.

Cô không thể tin được, cả kinh đứng lên."Nó quá quý trọng, em không thể ——"

"Em có thể." Thi Dạ Triêu đè lại hai vai của cô, đè cô về trên ghế, cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, sau đó ánh mắt ý bảo Thi Dạ Diễm.

Thi Dạ Diễm dĩ nhiên biết anh đang chờ cái gì, sau khi kinh ngạc, không khỏi bật cười."Nếu biết nó quý trọng, vậy thì nhận đi ——" hắn hơi dừng lại, vô cùng không được tự nhiên bổ sung hai chữ."Chị dâu."

Thi Dạ Triêu nét mặt vẫn rất nhạt như cũ, nhưng là Thi Dạ Diễm nhìn ra được là anh hài lòng thậm chí là hả hê. Hồi tưởng lại hai người ở cực kỳ lâu trước kia đã từng có một đoạn đối thoại, Thi Dạ Triêu ngược lại thật sự thực hiện lời của mình, rốt cuộc nghĩ biện pháp khiến Cố Lạc làm chị dâu của hắn. Nhưng là bây giờ Thi Dạ Diễm đã không còn cho là đó là tiện nghi cho anh, chỉ biết cảm thấy đây tất cả đều là mệnh trời .

Mà Cố Lạc tối nay lần thứ hai bị chấn động, nghe sự xưng hô này, mờ mịt ngẩng đầu nhìn gương mặt Thi Dạ Diễm, tâm tình trong nháy mắt phức tạp không cách nào hình dung. Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, tình cảm Cố Lạc đối với người đàn ông này đã gió cuốn hết, hôm nay đều đã nhạt không cần nhắc lên.

Cô và hắn, lại cũng sẽ có một ngày như vậy.

Làm chị dâu hắn, cũng không có khó tiếp thu như trước kia cho là vậy, cô hình như cũng không có cảm giác, hoặc là có thể nói có điểm cảm khái đều không thể chống đỡ được một phần vạn cảm giác nhiệt độ dây chuyền nắm trong tay mà Thi Dạ Triêu mang cho.

Thi Dạ Triêu ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Cha con Cố gia nhất thời một lúc lâu không lên tiếng, Cố Bạch Bùi cuối cùng cũng có thể lắc lắc đầu nói: "Lạc, sau này cũng không nên tùy hứng nữa."

Mà Cố Doãn, sau khi hết khiếp sợ trên mặt từ từ hiện lên một tia không vui vẻ."Đây chính là thứ quan trọng của Thi gia các anh, cứ như vậy dễ dàng cho nó? Không cần suy nghĩ một chút nữa?"

Thi Dạ Triêu cười nhạt, "Dĩ nhiên sẽ không dễ dàng đưa người khác, nhưng có thể 'dễ dàng' đưa chỉ có người bầu bạn, tôi còn có lựa chọn nào khác sao?"

Cố Doãn cắn răng, Thi Dạ Triêu nói tiếp: "Tất cả châu báu thiên hạ đều là giống nhau, tôi nghĩ Cố Lạc không thiếu những thứ đó, muốn cô ấy vui lòng quả thật không dễ dàng, nghĩ tới nghĩ lui, tôi có thể cho cô ấy cũng chỉ có cái này."

Thi Dạ Triêu nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa kia kì thực nặng như sơn, bọn họ ai cũng hiểu.

Anh mới vừa "Dễ dàng" giao ra, là quyền lợi ngay cả Thi Dạ Diễm cũng không thể chia đều, là căn nguyên hai anh em bọn họ tranh đấu nửa đời người, càng là thứ đồ mà Cố Doãn vĩnh viễn không thể nào vì Cố lạc mà buông tha.

Cố Lạc không có nhìn vẻ mặt Cố Doãn giờ phút này, cô không quan tâm, cũng không rõ tâm tình phức tạp kích động của mình bây giờ có những thành phần gì tạo thành, chỉ có cảm giác mình đang hướng cái thế giới gọi là "Thi Dạ Triêu" từng bước từng bước to một vùi lấp thật sâu.

. . . . . .

. . . . . .

Tiễn Cố Bạch Bùi trở về bệnh viện, Cố Doãn thừa dịp Thi Dạ Triêu không chú ý, kéo Cố Lạc qua một bên, cho cô một lá thư.

Cố Lạc mở ra, bên trong là viết thời gian cùng tên một thành phố của một quốc gia cùng với tư liệu tổng hợp đơn giản khác, còn có một tấm hình, một tấm hình của một người phụ nữ."Đây là ý gì?"

"Cô ta họ Trình, thời gian ở phía trên, đưa cô ta an toàn đến cái chỗ này đi." Cố Doãn phân phó.

Cố Lạc đem hình cùng thẻ nhét trở về, đem phong thư trả lại cho hắn."Đầu óc anh không dùng được rồi hả? Nhờ anh ban tặng, nhiệm vụ bây giờ của em là ở bên cạnh Thi Dạ Triêu, anh cử người khác làm đi."

"Chuyện này người khác không làm được, anh chỉ tin tưởng em." Cố Doãn đem phong thư lại cố ý nhét vào trong tay cô."Anh đồng ý với em, nhiệm vụ cuối cùng của em, đưa cô ta an toàn trở về là được rồi."

Bộ dạng Cố Doãn vô cùng bối rối, Cố Lạc bất đắc dĩ."Tư liệu của cô ấy đâu?"

"Cô ta tên là Trình Tiếu Nghiên."

". . . . . Hết?"

"Không cần biết quá nhiều tài liệu về cô ta, cô ta rất đơn giản."

Cố Lạc kỳ quái nhìn hắn, "Người phụ nữ này là gì của anh?"

Cố Doãn vừa muốn nói chuyện đã cảm thấy ngứa mũi, xoay người hắt xì thật to, đầu óc choáng váng lợi hại. Thời điểm xoay trở lại trên mặt là vẻ phiền não chán ghét, nhẫn nhịn, nói: "Đừng hỏi nhiều như vậy, làm theo là được."

Trình Tiếu Nghiên, căn bản là quỷ đòi mạng của anh! Không cho cô ta chút dạy dỗ cô ta sẽ luôn luôn quấn ở bên cạnh hắn.

64. Chương 64

Hai anh em Thi gia cáo biệt Cố Bạch Bùi, cùng nhau đi vào thang máy.

Đợi cửa thang máy vừa đóng, không khí lập tức xảy ra biến hóa vi diệu.

Hai người mỗi người chiếm cứ một cái góc nhỏ, tư thái đều là lạnh nhạt mà phòng bị, cái loại phòng bị đó là phòng bị từ nội tâm phát ra.

"Không ngờ." Thi Dạ Diễm nhìn chằm chằm cửa thang máy soi rõ bóng người, "Em cho là anh đời này cũng sẽ không đem dây chuyền cho bất kỳ một người phụ nữ nào, không ngờ cứ như vậy dễ dàng cho Cố Lạc."

"Là chị dâu chú." Thi Dạ Triêu nhàn nhạt ném ra một câu.

Thi Dạ Diễm cười."Cuộc điện thoại đêm đó, anh rất để ý hả?"

"Anh không ngại cuộc điện thoại này."

Thi Dạ Diễm chứa đựng một tia không có ý tốt,"Như vậy là. . . . . Để ý em?"

Thi Dạ Triêu không lên tiếng, đây coi như là cam chịu sao? Thi Dạ Diễm tiếp tục không sợ chết nhổ lông ở ngoài miệng sư tử: "Nếu đúng như vậy, vậy chuyện anh cần để ý còn hơn nhiều." Hắn nghiêng đầu một chút,"Ý nào đó mà nói, giữa chúng ta lại thêm tầng quan hệ, mặc dù em cũng không phải rất hy vọng làm tình địch của anh."

Hắn vừa định liệt kê từng thứ một đủ loại giữa hắn và Cố Lạc sẽ làm Thi Dạ Triêu tức giận, chỉ thấy Thi Dạ Triêu nghiêng đầu lại, khẽ mặt lạnh: "Chú là đặc biệt tưởng nhớ muốn cùng anh đánh một trận sao? Sau đó xem xem cô ấy đứng ở t bên nào?"

Thi Dạ Diễm mặt hướng về phía anh dựa vào nơi đó, vẫn là cái loại cười đó: "Nếu như em đoán không sai bây giờ trong lòng anh nhất định là muốn như vậy." Liếc anh mấy lần, "Nếu như không phải, vậy thì thu lại "ý chí chiến đấu" tản ra trên người anh một chút, trường hợp này động thủ thật không đẹp mắt, với thân phận của anh."

Thi Dạ Triêu khóe miệng bĩu một cái, ánh mắt sắc bén vài phần.

Thi Dạ Diễm hai cánh tay ôm ngực, "Chẳng qua nếu như anh muốn, em có thể theo cùng."

Kết quả hai người dĩ nhiên không có đánh nhau, Thi Dạ Diễm nói xong câu đó cửa thang máy liền mở ra. Cố Lạc đang ở bên ngoài nói chuyện với Cố Doãn, đưa lưng về phía bọn họ. Cố Doãn lông mày vừa nhấc, liếc Thi Dạ Triêu một cái, khẽ đẩy vai Cố Lạc hướng trong ngực anh đưa tới.

"Trước kia không nhìn ra, anh đối với phụ nữ đúng là có lòng, ra tay khá lớn." Sau lại liếc nhìn Thi Dạ Diễm."Tình yêu của đàn ông Thi gia các người đều là như vậy sao? Thật là khiến người ta bội phục."

Thi Dạ Diễm khinh thường hừ hừ, "Sính lễ đã cho rồi, xem anh chuẩn bị lấy cái gì làm hồi môn cho cô ấy."

Cố Doãn cười, nhìn hai người đàn ông Thi gia này một chút: "Sẽ làm cho anh hài lòng."

Cố Lạc không nhìn thấy gió nổi mây phun giữa hai người bọn họ, nhưng những này nhìn ở trong mắt Thi Dạ Triêu cảm giác đây tất cả có thâm ý khác.

Bởi vì không khí này thật sự tế nhị, Cố Lạc tìm cớ muốn rời đi trước cùng Thi Dạ Triêu. Cố Doãn biết tâm tư của cô, cũng không ngăn trở."Tôi còn có chuyện, ngày mai phải rời khỏi San Francisco, có lẽ gặp lại ở hôn lễ của anh rồi."

Cố Doãn vuốt vuốt tóc của cô, "Rất khó tưởng tượng, em từ đứa bé nho nhỏ một chút đã lớn đến phải lập gia đình rồi."

Cố Doãn mâu thuẫn trong lòng, Cố Lạc có thể cảm nhận được một chút. Cũng không biết có phải phải tối nay quá mức đắm chìm trong vui mừng cùng cảm động Thi Dạ Triêu tạo cho, cô đột nhiên cảm thấy nếu như Cố Doãn không có làm những chuyện kia với cô, lúc này sẽ là một khoảnh khắc ngọt ngào đối với cô. Hơn nữa tay Cố Doãn xoa đầu cô, lại cũng là ấm áp như vậy, nếu như đó không phải là ảo giác mà nói.

"Nếu như anh không muốn, em có thể không lấy chồng." Cố Lạc khẽ cong lên nụ cười, hơi cúi đầu, tay nhỏ bé nắm lấy tay áo của hắn, nhỏ giọng gọi câu: "Anh."

Cố Doãn động lòng, đem cô ôm gần một chút, cúi đầu hôn lên trán cô, thu lại biến đổi ở dưới ánh mắt mấy lần, cuối cùng lắng đọng, để âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe được: "Nhớ anh đã từng nói không? Không lấy anh ta, liền gả cho anh, em muốn gả cho anh?"

Một câu nói, dễ dàng đánh Cố Lạc về thực tế, đẩy hắn ra, mỉm cười trên mặt đã không có nhiệt độ, sau đó ngay cả một câu gặp lại cũng không có trực tiếp kéo tay Thi Dạ Triêu rời đi.

Mắt thấy xe của bọn họ đi xa, Thi Dạ Diễm bỗng dưng mở miệng."Tôi chưa có nói sao, tôi cảm thấy anh rất đáng thương."

Tầm mắt Cố Doãn vẫn như cũ nhìn chăm chú vào phương hướng bọn họ rời khỏi, vẻ mặt như thường."Có thể đáng thương hơn so với loại người như anh bị người nhà đuổi ra khỏi nhà sao? Diễm Thiếu"

Cách gọi "Thi Diễm Thiếu" đối với Thi Dạ Diễm mà nói không thể nghi ngờ là một sự mỉa mai, hắn bĩu môi, hào phóng thừa nhận."Ít nhất bại bởi Evan, coi như không có mất mặt như vậy. Tôi và anh không giống nhau, tất cả của anh đều là anh tự tay tạo thành."

"Tôi nghe không hiểu ý của anh." Cố Doãn đưa tay lấy điếu thuốc.

"Nếu như anh có thể từ lúc vừa mới bắt đầu đã đổi một phương thức đối với cô ấy, có lẽ đến bây giờ Cố Lạc đã tiếp nhận anh."

Cố Doãn vừa muốn đưa thuốc lá vào trong miệng, tay bỗng nhiên dừng lại, sau đó mới chậm rãi ngậm điếu thuốc, hai mắt híp lại."Anh biết không ít, cô ấy nói cho anh hay sao?"

"Chuyện này đối với cô ấy mà nói là một sỉ nhục, cô ấy kiêu ngạo như vậy, sẽ không nói với bất luận kẻ nào." Thi Dạ Diễm chỉ chỉ đầu của mình."Tôi không ngốc, nhìn ra được. Thẳng thắn mà nói, anh vốn là người có ưu thế nhất, nhưng cũng chính anh một tay đem cô ấy từ bên mình càng đẩy càng xa. Tôi không hiểu, anh là có lòng tin cô ấy sẽ không yêu Evan, hay anh cho là những thứ này đối với anh mà nói cũng không có quan trọng như vậy?"

Nếu như có thể, Cố Lạc và Thi Dạ Triêu sẽ không phát triển trở thành quan hệ bây giờ, thậm chí không có cơ hội nhận biết mình, chứ đừng nói đến một lòng với mình nhiều năm. Nhưng nếu tình cảm của Cố Doãn đối với Cố Lạc là yêu, như vậy hắn ta tại sao vừa bắt đầu đã dùng sai phương pháp.

Cố Doãn không có cho hắn đáp án, cho đến khi Thi Dạ Diễm đi thật lâu, hắn mới nhớ lại điếu thuốc trong miệng vẫn không có châm lửa. Tài xế đứng ở bên cạnh xe chờ, không biết người đàn ông này đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, một mực nhìn một phương hướng. Cho đến khi hộ vệ khẽ thở dài một cái, đột nhiên mới hiểu nguyên nhân, nghĩ đến nhiều năm như vậy, có thể làm cho Cố Doãn đi đến con đường này cũng chỉ có một người.

Vốn là trước khi Thi Dạ Diễm hỏi ra cái vấn đề này, Cố Doãn vẫn biết rõ tình cảm của mình đối với Cố Lạc có bao nhiêu phức tạp thì có bấy nhiêu đơn giản. Hắn muốn có được cô, nhưng cũng muốn có được tất cả mọi thứ trừ cô ra, ví như thứ nhiều năm trước Thi Dạ Diễm vì Du Nguyệt Như buông tha, so hiện nay Thi Dạ Triêu chậm trễ hơn tự tay tặng cho Cố Lạc. . . . . .

Kết thân, trên mặt tình cảm mặc dù không tình nguyện, nhưng lý trí biết như vậy sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu thứ.

Rốt cuộc là có lòng tin cô không sẽ yêu Thi Dạ Triêu, hay là cô yêu người nào đối với mình mà nói không quan trọng. . . . . .

Luôn luôn biết mình muốn cái gì Cố Doãn cứ như vậy bị cái vấn đề này quấn lấy, thì ra là đáp án vẫn rõ ràng bắt đầu thay đổi thành mơ hồ, bao gồm những đau đớn ở trong lòng trước kia bị hắn cố ý bỏ qua, giờ phút này lại rình cơ hội giùng giằng muốn phá lồng ra.

Cố Doãn nhẹ nhàng nắm tay, cảm giác dư vị lúc vừa đụng chạm cô, khi phản ứng lại, bỗng dưng phát giác mình cũng sẽ tham luyến thứ gọi là ấm áp cùng thân mật.

Một bên hộ vệ đưa qua một chiếc điện thoại di động, Cố Doãn liếc nhìn mã số lóe lên trên màn hình, nhận."Không cần nói với tôi ngươi vẫn chưa tìm được cơ hội, đến tột cùng là không có cơ hội, hay là vẫn không nỡ xuống tay?"

Điện thoại đầu kia không nói gì, Cố Doãn suy nghĩ nặng nề chuyển một cái."Đã như vậy, chúng ta liền đổi lại cách chơi."

. . . . . .

Đợi cúp điện thoại trở lại trong xe, tài xế lắm mồm hỏi một câu: "Trực tiếp về khách sạn sao?"

Cố Doãn ngửa đầu tựa vào chỗ ngồi phía sau, nhẹ nhàng khép mắt, lời nói đến miệng chợt thay đổi."Tìm phụ nữ tới đây."

"Vâng"

Tài xế quay đầu xe, còn chưa đi ra ngoài lại nghe Cố Doãn đổi chủ ý: "Thôi, đi tới chỗ cô ta."

Cô ta?

Cô nào?

Tài xế và hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, hộ vệ lắc đầu một cái, tài xế lại không dám hỏi, suy nghĩ một chút, trong bụng chủ ý đã định.

Cố Lạc và Thi Dạ Triêu ở chung một chỗ, vậy có khả năng nhất chỉ có thể là người đầu óc có chút ngu Trình tiểu thư.

Bọn họ đều cho rằng hiện tại Cố Doãn cần cũng không phải một người phụ nữ đầu óc thông minh cỡ nào, có lẽ hắn cần chính là một người bạn không đủ cơ trí lại có thể làm cho hắn thay đổi tâm tình.

. . . . . .

Cố Lạc tắm xong, Thi Dạ Triêu đang thông điện thoại với 72. Y phục của ánh còn chưa có đổi, đứng ở trước cửa sổ sát đất mà phân phó mấy câu với 72, Cố Lạc nhân cơ hội liên lạc tình cảm với Lục Kya Việt, nhưng đợi cô và con trai nấu hết nồi cháo điện thoại, Thi Dạ Triêu bên kia vẫn còn nói chuyện.

Cố Lạc nhón mũi chân lên đánh lén phía sau anh, ngón tay ra dấu tạo thành cây súng chĩa vào hông của anh, "Cấm động."

72 nghe được âm thanh Cố Lạc, nhìn xuống đồng hồ, chuẩn bị kết thúc điện thoại. "Đúng rồi, Thi phu nhân nói tất cả áo cưới lễ phục cũng đã làm xong, chờ Cố tiểu thư trở về mặc thử, nếu như chỗ nào không hài lòng còn có thời gian đổi."

Thi Dạ Triêu mới chịu "Ừ" một tiếng, điện thoại di động liền bị Cố Lạc cầm đi.

"Ông chủ của cô ở trong tay tôi, 24h sau không đợi được điện thoại, chúc mừng cô lấy lại tự do, tìm thêm một ông chủ đi." Cố Lạc nghịch ngợm nói xong cũng lập tức cúp điện thoại, "Họng súng" vẫn còn ở trên eo anh.

Thi Dạ Triêu không có nửa điểm không vui, cực kỳ phối hợp làm tù binh."Muốn cái gì? Tài? Hay là sắc?"

"Để em suy nghĩ một chút." Tay nhỏ bé của Cố Lạc tùy tiền sờ sờ ở eo của anh, bắp đùi bền chắc cũng không có bỏ qua cho, "Thật là dụ người kêu gào." Cô đi vòng qua trước người Thi Dạ Triêu, ngón tay từ dưới quanh co đi lên, khiêu cằm của anh."Nghĩ xong, em muốn lấy cả tài lẫn sắc."

Thi Dạ Triêu nhíu mày, "Có thể phản kháng không? Anh không thích bị phụ nữ cường bạo."

"Nói láo." Cố Lạc lúc này cắn lên cằm anh một cái: "Anh thích đấy."

Ban đầu lần đó cô uống say, theo như anh nói căn bản đều là cô chủ động, nếu như nói đêm đó Thi Dạ Triêu vừa bắt đầu còn có do dự có muốn cùng cô xảy ra chút gì hay không, ở thời điểm cô thô lỗ xé rách áo sơ mi của anh liền lập tức hoàn toàn không thấy bóng dáng. Người phụ nữ bình thường nghiêm chỉnh đối anh ngay cả nụ cười tươi tắn cũng không có, sau khi say lại dã man không ngờ hợp tâm ý của anh.

Thi Dạ Triêu nhất thời liền cười, bị cô ngoan ngoãn đẩy tới bên cửa sổ sát đất, để mặc cho cô cởi quần áo của mình.“Em tối nay không uống nhiều chứ? Lần này mượn rượu loạn tính sẽ không miễn cưỡng chút nào sao?”

Cố Lạc chỉ quấn khăn tắm, thân thể thơm ngát chui vào trong lòng anh, ôm anh hôn nồng nhiệt, ngậm môi của anh cũng không đỏ mặt.“Anh rất miễn cưỡng sao?”

Thi Dạ Triêu cố ý không đáp, Cố Lạc mềm mại khẽ hừ, xoay người muốn đi. Cô đều đã chuẩn bị xong bị ôm trở về, không ngờ Thi Dạ Triêu căn bản không có ý đó, Cố Lạc đứng lại, chống nạnh không vui hỏi: “Tại sao không lôi kéo em? Không sợ em đi à?”

Thi Dạ Triêu dù bận vẫn ung dung, “Em có thể đi tới chỗ nào đây?”

Cố Lạc kiêu ngạo hất cằm, “Thế giới lớn như vậy ——”

“Nhưng em sẽ trở về.” Thi Dạ Triêu ánh mắt sáng quắc, giọng nói chắc chắn, giống như đó là một chuyện chắc chắn nhất cuộc đời này.

Cố Lạc giật mình chốc lát, hốc mắt ướt nước quay lưng đi. Nếu như có thể, cô căn bản cũng không muốn rời đi.

Thi Dạ Triêu ở phía sau ôm cô vào lòng, lồng ngực ấm nóng dán vào lưng của cô, vuốt sợi dây chuyền trên cần cổ cô, sau đó lòng bàn tay phủ lên.“Phản ứng này của em là xấu hổ sao?”

Cố Lạc không lên tiếng, tay nhỏ bé bao trùm ở trên tay anh, một hồi lâu mới nói: “Không thể thu hồi lại, mặc kệ anh có phải thật lòng hay không, cái này đã cho em, chính là của em rồi.”

Thi Dạ Triêu ánh mắt từ từ nặng nề, là hai người bọn họ còn chưa đủ thân thiết, còn chưa đủ hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, nếu không vì cái gì lúc nào cũng có thể đưa đối phương thứ đồ đại diện cho chân thành, mà hai trái tim lại vĩnh viễn có cự ly nào đó.

“Là của em.” Thi Dạ Triêu hôn gò má của cô một cái.“Thế giới của anh, đều là của em.”

65. Chương 65

Thi Dạ Triêu tới San Francisco, nhưng thật ra là tới đón Cố Lạc trở về, rất đáng tiếc Cố Lạc không thể cùng đi với anh.

Đoạt lấy vé máy bay cũng không có vé của cô, Thi Dạ Triêu giơ giơ tay lên: “Chuyện gì xảy ra?”

Cố Lạc sắp xếp lại hành lý cho anh, đậy nắp lại.“Xin phép nghỉ với anh nha?”

Thi Dạ Triêu nhíu mày, Cố Lạc thanh thanh tiếng nói,“Hộ vệ xin phép nghỉ với ông chủ.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện riêng.”

“. . . . . .” Thi Dạ Triêu trầm ngâm nửa khắc, không hỏi thêm nữa, đi tới trước gương đeo caravat.

Cố Lạc nhếch miệng, đi tới bên cạnh anh tay nhận lấy .“Làm gì tự dưng mất hứng?”

“Anh có sao?”

Thi Dạ Triêu vẻ mặt bình tĩnh như thường, Cố Lạc liếc nhìn anh một cái, rất đắc ý nói: “Trước kia chưa hiểu rõ anh, cảm thấy anh là người bụng dạ cực sâu, giảo hoạt âm hiểm lòng dạ độc ác, tàn khốc vô tình diện mạo nghiêm trang, thoạt nhìn giống như người thật ra thì căn bản không có tim, cho dù vẻ mặt anh như tắm gió xuân nói không chừng nội tâm đang có dòng nước lạnh chảy qua ——”

“Sáng sớm thức dậy liền quở trách người đàn ông của em sao?” Thi Dạ Triêu vừa bực mình vừa buồn cười cắt đứt.“Có từ so sánh tích cực một chút hình dung về anh hay không?”

Cố Lạc không để ý tới anh, tiếp tục nói: “Chung đụng đã lâu sau đó mới phát hiện anh thật ra thì cũng là người.”

“Nếu không anh là cái gì?”

Cố Lạc tay không ngừng, mấy cái liền đem cà vạt thắt thành một tiêu chuẩn lại đẹp.“Ý của em là, có một thời điểm nào đó em có thể nhìn thấu cảm xúc của anh, ví như vừa rồi anh mặc dù không nói gì, vẻ mặt nhìn qua cũng không có gì biến hóa, nhưng em chính là biết anh không vui.”

Thi Dạ Triêu chứa đựng nụ cười thật mỏng, cũng không đáp lời. Lúc anh cười như vậy cực kỳ mê người, Cố Lạc ngửa đầu hôn lên mặt anh, lần đầu tiên đánh vỡ nguyên tắc.“Cố Doãn bảo em giúp hắn làm chút chuyện, nếu thuận lợi thời gian sẽ không quá lâu, sau khi kết thúc em liền lập tức trở về.”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nghe thấy câu nói của mình thì ánh mắt của Thi Dạ Triêu hình như trầm xuống, sau đó nhẹ ôm ở hông của cô.“Hộ vệ không có ở đây, an toàn của anh người nào chịu trách nhiệm?”

“Làm trò, người bên cạnh anh tài ba nhiều như vậy, em tính là gì?” Cố Lạc đâm đâm lồng ngực của anh, “Anh cũng rõ ràng Cố Doãn để em ở lại bên cạnh anh mục đích căn bản cũng không phải vì bảo vệ anh, còn giả bộ.”

Thi Dạ Triêu cười, thật ra thì cùng phụ nữ thông minh ở chung một chỗ là một chuyện rất vất vả, nhưng riêng Cố Lạc lại không giống vậy.

Trước khi đưa Thi Dạ Triêu lên máy bay, Cố Lạc nhìn đám người bên cạnh sắp chia ly hoặc đang chia ly gì đó, trong đầu chợt cũng toát ra nồng đậm tư vị khó chia lìa, ôm cánh tay Thi Dạ Triêu, đầu nghiêng nghiêng, than thở.

“Vì sao đột nhiên cảm thấy không nên đồng ý Cố Doãn, em hình như. . . . . Có chút quyến luyến anh, luôn có một loại cảm giác sẽ tách ra rất lâu với anh, thật kỳ quái.”

Thi Dạ Triêu cúi đầu nhíu mày, lát sau mới mở miệng: “Cố Lạc, không bằng đi cùng anh đi.”

Cố Lạc bất đắc dĩ than thở lần nữa, lắc đầu một cái, sau đó vỗ vỗ khuôn mặt anh tuấn của Thi Dạ Triêu.“Lúc em không có ở đây anh tự giác một chút, đừng để cho em trở về phát hiện anh ăn vụng, nơi này của anh, nơi này, còn có nơi này ——” chỉ chỉ đầu anh, tim của anh, còn có bụng dưới của anh chỗ tiểu Triêu Triêu: “Đều chỉ có thể nghĩ tới em.”

Có lúc phụ nữ bá đạo rất có tác dụng với nơi đó của đàn ông, truyền thanh nhắc nhở lên máy bay, Thi Dạ Triêu nâng đầu của cô hôn xuống, sau đó nhìn thẳng ánh mắt của cô, thấp giọng gọi tên của cô: “Lạc.”

Cái hôn này rất là triền miên, hôn đến âm thanh Cố Lạc cũng mềm ra.“Hả?”

Nguyên tưởng rằng anh sẽ nói ra chút lời tâm tình làm cho người ta tim đập đỏ mặt, nhưng đợi đến cuối cùng bất quá cũng chỉ là một câu rất không có sáng ý ——“Chăm sóc chính mình.”

“Em cũng không phải là đứa bé, càng không phải là tiểu nha đầu ngây thơ.” Cố Lạc lành lạnh châm chọc: “Thay vì lo lắng cho em, không bằng đem đám người tiền nhiệm ngổn ngang kia dọn dẹp sạch sẽ, đừng cho là em không biết giận.”

Phụ nữ của Thi Dạ Triêu mặc dù không nhiều, nhưng mỗi người cũng không dễ đối phó. Nhắc tới cũng kỳ quái, cho dù thời điểm vẫn còn yêu Thi Dạ Diễm cũng vẫn ăn dấm rõ ràng như vậy, mà người phụ nữ gọi là Al¬ice chân thật xuất hiện ở trước mắt cô khiến Cố Lạc trước nay chưa có dự tính gì! Chứ đừng nói đêm đó Thi Dạ Triêu uống rượu say lúc hôn cô lại gọi tên Chử Dư Tịch làm cho cô có bao nhiêu không cách nào nhịn được.

Đây là. . . . . Bởi vì yêu sao?

Đáp án đang ở trong lòng, cả người đều là ngọt. Máy bay xẹt qua trên đỉnh đầu, càng ngày càng xa, cuối cùng biến thành một điểm đen nhỏ, sau đó biến mất ở tầm mắt bên ngoài.

Cố Lạc nghĩ, người đàn ông này mới là một đoạn tình cảm đầy đủ nhất của cô, mặc kệ trong thật lòng pha bao nhiêu những thứ đồ khác, cô đều có thể bỏ qua không tính, chỉ cần trong đó có tình yêu cực kỳ thuần túy.

. . . . . .

Cố Lạc theo địa chỉ Cố Doãn đánh dấu trong tài liệu đi tới chỗ Trình Tiếu Nghiên, giơ tay lên gõ cửa.

Qua một lúc lâu, bên trong truyền đến động tĩnh, sau đó cửa mở ra.

Một người phụ nữ có mái tóc lộn xộn, mặc đồ ngủ chiếm cứ ở tại cửa ra vào, ngáp một cái quan sát cô, sau đó âm thanh mang theo chút lười biếng dùng Anh ngữ hỏi cô: "Xin hỏi cô tìm ai?"

Cố Lạc cũng đồng thời quan sát cô, lại dùng Trung văn trả lời: "Tiểu thư Trình Tiếu Nghiên?"

Trình Tiếu Nghiên lắc đầu một cái, cực kì mệt mỏi gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn dùng Anh ngữ."Tìm lộn, không có người này, cô ấy không ở nơi này."

Dứt lời muốn đóng cửa, bị Cố Lạc kịp thời ngăn trở.

Cô trả lời trăm ngàn chỗ hở khiến Cố Lạc bật cười, "Trình tiểu thư, máy bay của cô còn 3h nữa cất cánh, cô xác định còn muốn ngủ sao?"

Trình Tiếu Nghiên ngẩn ra, lần nữa mở cửa ra nhìn chằm chằm Cố Lạc: "Cô là ai nha?"

"Cố tiên sinh phái tôi tới."

"Cố tiên sinh nào?"

"Cô biết rất nhiều Cố tiên sinh?"

Trình Tiếu Nghiên suy nghĩ một chút, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, thận trọng hỏi: "Cố. . . . . Cố Doãn?"

Thấy Cố Lạc, Trình Tiếu Nghiên giống như thấy quỷ kêu lên một tiếng: "Má ơi!" Sau đó khí thế sét đánh không kịp bưng tai ầm một cái đóng cửa.

. . . . . .

Cố Doãn vừa xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Cố Lạc, vừa nhận liền nghe Cố Lạc nói, chân mày nhất thời nhăn lại. Cố Lạc nhìn cánh cửa kia hỏi: "Anh làm gì với cô ta? Cô ta hình như rất sợ bộ dáng của anh?"

"Chuyện cười." Cố Doãn chê cười: "Anh có thể làm gì với cô ta, cô ta cũng xứng?"

Cố Lạc không có phát biểu ý kiến, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Một cánh cửa sẽ làm cho em không có cách? Nhà chúng ta làm cái gì? Bán món đồ chơi sao?"

"Anh bảo em làm nổ tung cửa thật sao?" Cố Lạc không tin đảo cặp mắt trắng dã. Cố Doãn ở bên kia đã lên xe, xoa xoa cái trán, gương mặt không nhịn được. "Tùy em làm thế nào bắt cô ta ra ngoài, nhiệm vụ hoàn thành là được."

Nói xong cũng đùng một cái cúp điện thoại, cùng thời khắc đó, Trình Tiếu Nghiên chợt mở cửa ra, nắm trong tay một cây gậy bóng chày, một thân đề phòng. Cố Lạc còn duy trì tư thế nghe điện thoại, ngẩn người một chút.

"Là . . . . . Là Cố Doãn sao?" Trình Tiếu Nghiên hất hất cằm, ý bảo điện thoại di động của cô.

"Là hắn." Cố Lạc mới vừa trả lời như vậy, Trình Tiếu Nghiên nước mắt cũng sắp trào ra, trước ngực phập phồng, giống như là nổi lên nỗi buồn rất lớn: "Cô nói với hắn tôi không làm! Chính là không làm! Cho bao nhiêu tiền cũng không làm!"

Cố Lạc lông mày nhíu lại, đầu óc trong nháy mắt lục lọi mấy lần."Trình tiểu thư, cô có phải có hiểu lầm gì hay không?"

“Đừng đến đây! Tưởng là phái phụ nữ tới thì có thể thuyết phục tôi sao?” Trình Tiếu Nghiên cầm chặt cây gậy, khuôn mặt cố ý lộ vẻ hung ác.“Sức lực tôi rất lớn, không muốn thương tổn đến cô!”

“. . . . . Cho nên?”

“Cho nên cô đi đi! Trở về chuyển lời với anh, Trình Tiếu Nghiên tôi mặc dù không thông minh, nhưng cũng là có ranh giới cuối cùng của mình, loại chuyện đó tuyệt đối sẽ không làm! Bảo hắn không cần trở lại quấy rầy tôi! Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Trình Tiếu Nghiên nói hợp tình hợp lý, khuôn mặt nhỏ nhắn không đánh phấn lúc tức giận nhìn hết sức đáng yêu. Cố Lạc vì không để cho cô vô cùng khẩn trương, động tác chậm rãi thu hồi điện thoại, mở ra hai tay.“Đừng khẩn trương, thả lỏng một chút, tôi không rõ ràng lắm chuyện giữa cô và hắn, tôi chỉ là tới tiễn cô tới nước K.”

Trình Tiếu Nghiên hiển nhiên ngẩn ra, “Tại sao?”

“Bị hắn nhờ.”

Bốn chữ, rõ ràng khiến Trình Tiếu Nghiên lấy làm kinh hãi, Cố Lạc cũng không nói thêm gì nữa, đợi cô gỡ bỏ phòng bị. Trình Tiếu Nghiên giống như trong lòng đấu tranh nên tin cô hay không, “Cô tên là gì vậy?”

Cố Lạc dĩ nhiên sẽ không nói tên thật, thuận miệng nói: “Athena.” Cô móc ra vé máy bay, giơ giơ lên.“Nếu như không có vấn đề khác, chúng ta nắm chặt thời gian được không? Nếu như cô không kịp lúc rời khỏi San Francisco mà nói, Cố tiên sinh hắn có thể sẽ ——”

“Mười lăm phút! Tôi lập tức xong!” Trình Tiếu Nghiên hoảng sợ lập tức cắt đứt cô, mang theo gậy chơi bóng giống như lửa cháy đến nơi chạy đi thu dọn đồ đạc, lưu lại Cố Lạc đầy bụng hiếu kỳ.

Quan niệm thời gian của Trình Tiếu Nghiên hiển nhiên có chút kém, khiến Cố Lạc đợi hơn mười lăm phút sau mới lôi kéo vali hành lý chậm chạp hiện thân.“Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi gấp gáp sẽ quên đồ để ở nơi đâu, cho nên. . . . . .”

“Không sao, rất nhiều cô gái nhỏ đều như vậy.” Cố Lạc có lòng an ủi cô, nhận lấy vali hành lý và một giỏ xách của cô.“Đi thôi, tôi đã gọi xe.”

Trình Tiếu Nghiên ở phía sau ngoan ngoãn đi theo, kinh ngạc mở lớn cái miệng nhỏ nhắn: oa, chị gái này thế nào sức lực lớn như vậy, mình phải xách cật lực như vậy mà nhìn túi ở trong tay cô ấy giống như rất dễ dàng. . . . . .

Dọc theo đường đi Trình Tiếu Nghiên đều có chút khiếp sợ, cho đến sau khi máy bay cất cánh cô mới yên lòng thở phào một hơi, vỗ ngực một cái. Cố Lạc đại khái đoán được cô đang suy nghĩ gì, “Cô rất sợ hắn sao?”

Trình Tiếu Nghiên lắc đầu một cái, sau lại gật đầu một cái.“Vốn đang tốt lắm, sau sự kiện kia thì. . . . . .”

“Sự kiện kia?” Cố Lạc không có cố ý hỏi tới, chỉ là lặp lại một lần nữa, lập tức liền phát hiện khuôn mặt nhỏ bé của Trình Tiếu Nghiên len lén đỏ.

Khả nghi, hết sức khả nghi.

Cố Lạc là phụ nữ rất thông minh, khóe miệng âm thầm nhếch lên.“Ừ, tôi hiểu.”

Trình Tiếu Nghiên bởi vì câu giống như tự nói với mình này của cô thẹn thùng sắp vùi mình, khẩn trương giải thích: “Không phải, không phải như cô nghĩ, hắn không có làm gì tôi!”

Cố Lạc chỉ cười không nói, không biết đã hiểu hay là đồng tình.

Khi máy bay đáp xuống một đất nước đối với Cố Lạc mà nói cũng không tính xa lạ thì đã là buổi tối. Nước K tình trạng an ninh vô cùng không được tốt, thường xảy ra chiến loạn quy mô khác nhau, hơn nữa bây giờ họ ở thành phố này. Mà địa phương Trình Tiếu Nghiên phải đi còn mất mấy giờ đường xe, bởi vì nguyên nhân tối nay không có đuổi kịp chuyến bay kia, mỗi ngày chỉ có hai tuyến xe, không thể làm gì khác hơn là về khách sạn nghỉ ngơi trước. Vì an toàn của cô, Cố Lạc chỉ cần một gian phòng. Trình Tiếu Nghiên một

đường đi theo cô, gần như tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ đều là Cố Lạc một tay an bài sắp xếp, mình hoàn toàn không nhúng tay. Cô vẫn là lần đầu tiên được người chăm sóc như vậy, cảm giác thật tốt.

Trình Tiếu Nghiên tắm xong, Cố Lạc đã chuẩn bị xong đồ ăn khuya nóng hổi. Cô vừa hưởng thụ ăn, vừa len lén đánh giá Cố Lạc đang thay quần áo. Động tác cô ấy hết sức lưu loát, nhưng vẫn như cũ không tránh khỏi bị Trình Tiếu Nghiên nhìn thấy hình xăm sau lưng.

Cố Lạc mặc quần áo tử tế thấy Trình Tiếu Nghiên vẻ mặt ngơ ngác nhìn mình, "Hình xăm của cô thật là khí phách nha."

Cố Lạc kéo khóe miệng, không có lên tiếng, ngồi xuống cùng nhau ăn cái gì đó.

"Tôi như thế nào giống như đã nhìn thấy ở đâu đó?" Trình Tiếu Nghiên cau mày suy tư, không có chú ý tới động tác Cố Lạc bỗng dưng dừng lại. Không khí biến hóa quá rõ ràng, Trình Tiếu Nghiên không khỏi ngồi thẳng thân thể, "Ách, sao vậy?"

Cố Lạc giương mắt thật sâu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc, một lát sau chợt cười một tiếng."Tôi biết Cố tiên sinh đã làm gì với cô rồi."

Quả nhiên, đầu óc Trình tiểu thư này quá là đơn giản, cứ như vậy bị dời đi lực chú ý, sắc mặt đỏ bừng, ấp úng nhưng cái gì cũng giải thích không rõ ràng được.

Cố Lạc rất nhanh ăn xong, đơn giản thu thập một chút liền tắt đèn, theo thói quen kiểm tra súng lục và băng đạn tùy thân.

"Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta phải bắt xe sớm nhất đi tới trấn T."

Trình Tiếu Nghiên là lạ gật đầu một cái, ngồi ở trên giường hỏi: "Cô là thủ hạ của hắn sao?"

Cố Lạc ột câu trả lời lập lờ nước đôi, Trình Tiếu Nghiên ở lúc cô nằm xuống thật lâu sau, khiếp sợ nói: "Quan hệ giữa cô và Cố Doãn khẳng định không bình thường."

". . . . . ."

"Tôi nhớ được đã gặp hình xăm này ở đâu rồi."

66. Chương 66

Muốn từ trong miệng Cố Lạc lộ ra quan hệ của côn và Cố Doãn, đối với Trình Tiếu Nghiên mà nói hoàn toàn không làm được, là chuyện ngoài năng lực của cô. Cố Lạc thoạt nhìn rất hiền hòa tỉ mỉ, nhưng trên người cô có một loại khí thế mạnh mẽ khác thường, khí thế này ngăn cách hai người ra, cô và cô ấy là người của hai thế giới, Trình Tiếu Nghiên có thể cảm thấy, đó là thế giới thuộc về cô ấy và Cố Doãn, không liên quan đến mình.

Vì vậy cô nằm ở trên giường đầu óc hỗn loạn thật lâu, Cố Lạc ở trong bóng tối nghe cô ở trên giường lật tới lật lui, sau đó. . . . . Không có tim không có phổi ngủ thiếp đi.

Trình Tiếu Nghiên mới ngủ không bao lâu, điện thoại của Cố Doãn liền gọi lại. Cố Lạc trốn ra bên ngoài để nghe, Cố Doãn bên kia rất ồn ào, còn có tiếng cười phụ nữ. Cố Lạc chờ nghe xong Cố Doãn dùng Anh ngữ nói với người phụ nữ kia xong rồi mới đổi Trung văn hỏi cô: "Cô ta đã ngủ chưa?"

"Ai?" Cố Lạc biết rõ còn hỏi, Cố Doãn nói: "Nhiệm vụ của em."

"Người phụ nữ đàng hoàng này bây giờ còn có thể ở bên cạnh đàn ông quấy rối không ngủ được sao?"

Cố Doãn liền cười, một lát sau tiếng huyên náo nhạt đi, đoán hắn đổi một chỗ yên tĩnh. "Vẫn thuận lợi chứ?"

Cố Lạc đơn giản khai báo, Cố Doãn cũng không hỏi tới quá nhiều, chỉ là dừng một chút mới mở miệng: "Nước K quá loạn, chính em cẩn thận một chút."

Cố Lạc từ khe cửa liếc nhìn người trên giường, "Nếu biết nước K loạn tại sao còn phải đưa cô ta tới đây? Anh lo lắng như vậy tại sao không tự mình đi hoàn thành cái 'nhiệm vụ' này?"

Cố Doãn dĩ nhiên nghe ra trong lời nói của cô có ý gì."Chính cô ta muốn đi liên quan gì đến anh, sữa chữa xong, anh không có lo lắng cô ta, anh là lo lắng cho em, ở bên cạnh Thi Dạ Triêu nghỉ ngơi quá lâu, ý thức nguy cơ không biết thoái hóa bao nhiêu."

Cố Lạc thái độ khác thường không có đáp trở về, ngược lại cười: "Còn không phải là nhờ anh ban tặng? Hiện tại thì ngược lại trách em, nếu quả thật xảy ra chuyện chờ anh ấy tới cứu em, anh chọn đàn ông cho em, em tin tưởng ánh mắt của anh cùng năng lực của anh ấy, anh trai."

Cố Doãn cắn răng, hừ một tiếng, đùng một cái cúp điện thoại, nhắm mắt lại, che lại âm trầm trong tròng mắt.

***

Ngày mới vừa tới, Cố Lạc liền đánh thức Trình Tiếu Nghiên, hai người mua phiếu xong rồi ngồi lên xe hướng địa phương A. Không có nhiều người, vị trí hai người ngồi ở cách cửa không xa. Lộ tuyến này không phải lộ tuyến Trình Tiếu Nghiên thường đi, lộ trình vòng rất nhiều, trên đường lại phải chuyển xe, cô không rõ ràng lắm tại sao Cố Lạc lại tạm thời thay đổi lộ tuyến.

Trên đường dừng xe nghỉ ngơi, Cố Lạc vào khu nghỉ ngơi mua chút nước cùng đồ ăn cho Trình Tiếu Nghiên, mặc dù đang cùng cô ấy nói chuyện phiếm, nhưng là ánh mắt lại vẫn rơi vào nơi khác.

Trình Tiếu Nghiên tò mò, đuổi theo tầm mắt của cô: "Cô đang nhìn cái gì?"

Cố Lạc nhấp một hớp cà phê, không chút để ý hỏi: "Có phải muốn biết vì sao chúng ta đổi lộ tuyến hay không?"

Trình Tiếu Nghiên nháy mắt mấy cái, dáng vẻ rất không sao cả."Lộ tuyến này phong cảnh đẹp?"

Cố Lạc khẽ cong môi dưới: "Để ý hỏi một chút, cô từng cầm súng chưa?"

"Chỉ chỉ là sờ qua mà thôi, ở chỗ Cố Doãn."

Đáy mắt Cố Lạc xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ dị, "Cô và Cố Doãn quan hệ mới không tầm thường."

Trình Tiếu Nghiên vừa muốn phản bác, liền nghe Cố Lạc nghiêm trang lại hàm chứa chút ý cười nói: "Không biết Trình tiểu thư quen biết hắn đã bao lâu, vật của hắn chưa bao giờ để cho người ta đụng, đặc biệt là phụ nữ và súng."

Trình Tiếu Nghiên vẻ mặt hốt hoảng đang cầm sandwich, "Vậy làm sao bây giờ? Tôi là thừa dịp hắn ngủ thiếp đi len lén sờ một cái mà thôi, tôi cái gì cũng không làm. . . . . ."

Hiển nhiên Trình Tiếu Nghiên không có hiểu ám hiệu của cô, Cố Lạc nửa ngày không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là đổi lại đề tài."Cô chạy nhanh sao?"

"Cái này là sở trường của tôi!" Sự bối rối của cô trở thành hư không, dáng vẻ hơi tự hào một chút."Mang giày cao gót chạy bộ cũng không thành vấn đề!" Nói xong le lưỡi: "Có thể tôi chính là thuộc về đám người đầu óc ngu si, tứ chi phát triển đii."

Cố Lạc gật đầu, "Chúng ta làm ước định nhỏ, Trình tiểu thư, khi đưa cô an toàn đưa đến mục đích trước, vô luận ở dưới tình huống nào chỉ cần nghe thấy tôi nói 'snake', cô liền lập tức chạy đi, dùng tốc độ nhanh nhất của cô, càng xa càng tốt, cái gì cũng không được xen vào, không cần lo cho tôi, không cần hành lý, vứt bỏ điện thoại di động, hơn nữa không nên quay lại, hiểu chưa?"

Trình Tiếu Nghiên ngẩn ngơ, "Tại sao?"

Cố Lạc bỏ rơi vấn đề của cô: "Sau đó tìm chỗ an toàn, gọi số điện thoại này, sẽ có người tới đón cô." Cô cho Trình Tiếu Nghiên một chuỗi mã số, muốn cô nhớ kỹ trong lòng.

Không khí mơ hồ có chút không thích hợp, Trình Tiếu Nghiên không biết nên không hỏi.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, các hành khách rối rít trở lại trên xe. Cố Lạc đứng dậy, nhân cơ hội kéo cô đứng dậy thuận tiện đem một cây súng giấu ở trên eo cô ấy, kéo xong áo khoác của cô."Tạm thời thay lộ tuyến bởi vì chúng ta bị theo dõi rồi."

Trình Tiếu Nghiên trừng lớn đôi mắt, Cố Lạc lại nói."Đừng khẩn trương, để ngừa ngộ nhỡ, cẩn thận một chút tốt."

Hai người lên xe, Trình Tiếu Nghiên nhìn ngoài cửa sổ, chạm bên hông một cái, nhỏ giọng hỏi: "Nếu quả thật có ngộ nhỡ thì sao?"

"Vậy thì theo lời tôi vừa nói mà làm —— chạy, tôi sẽ dụ bọn họ cho cô tranh thủ thời gian."

Cố Lạc nói thật nhẹ nhàng mà bình tĩnh, không có sợ hãi chút nào, Trình Tiếu Nghiên không khỏi nghiêng đầu lại."Vậy cô thế nào? Chúng ta không thể cùng đi sao?"

Cố Lạc cười nhạt, "Tôi là tới bảo đảm an toàn của cô, cô không có việc gì, tôi liền không có việc gì."

Trình Tiếu Nghiên hơi nhếch môi, trái tim dần dần bao phủ nâng một tầng mây đen.

Hơn bốn giờ sau, xe buýt cuối cùng đã tới điểm cuối. Trình Tiếu Nghiên xuống xe, ngẩng đầu nhìn mây đen ở trên đỉnh đầu than thở."Thật là nói trở giời liền trở giời."

Cố Lạc mua xong vé chuyển xe, xe sau hai tiếng rưỡi mới có thể đến. Mà phòng đợi đã sớm đầy ắp người, trong không khí khắp nơi tràn ngập mùi kẻ xấu, có lẽ là hai cô nương tóc đen mắt đen xinh đẹp ở chỗ này quá mức nổi bật, thỉnh thoảng vẫy gọi mấy người đàn ông liếc mắt, còn có người to gan trực tiếp tiến lên đến gần.

Cố Lạc không thể làm gì khác hơn là mang theo Trình Tiếu Nghiên rời khỏi phòng đợi, đến phiên chợ nhỏ cách đây không xa hóng mát một chút, mua hai khăn choàng địa phương lớn giá rẻ bao lấy mình, làm ngụy trang đơn giản nhất.

Mưa xối xả như trút nước nói đến là đến, tràn đầy trời đất, trong nháy mắt ngăn cách tầm mắt của mọi người. Cố Lạc lôi kéo Trình Tiếu Nghiên ở trong đám người xuyên qua, tránh mưa ở dưới một gian cửa hàng.

Mưa to có chút lạnh, mang theo nhiệt độ, Trình Tiếu Nghiên quấn chặt cái khăn choàng lớn hắt hơi một cái. Một bé trai tám tuổi cùng các cô cùng nhau tránh mưa, nghiêng đầu nhìn cô một cái, Trình Tiếu Nghiên thân thiện cười với nó cười một cái.

Bé trai chỉ mặc một bộ áo đơn, run lẩy bẩy, trơ mắt nhìn cô. Trình Tiếu Nghiên lòng mềm nhũn, hướng nó ngoắc ngoắc tay, dùng tiếng nói bản địa gọi nó tới bên cạnh mình, kéo nó tựa sát sưởi ấm.

Cố Lạc tựa vào cái cọc gỗ bên cạnh, cười cười với bé trai."Tự cháu ra ngoài sao?"

"Ba sẽ đến đây tìm cháu, ông ấy bảo cháu ở chỗ này chờ ông ấy."

Lại qua ước chừng một khắc đồng hồ, mưa to càng lớn, quanh mình cơ hồ bị màn mưa ngăn cách hoàn toàn, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp. Nhìn đồng hồ, đã là thời điểm mặt trời xuống núi rồi, nước K sau khi mặt trời lặn nhiệt độ luôn luôn giảm xuống cực nhanh, phải chuyển sang nơi khác.

Cố lạc gõ cửa tiệm sau lưng một cái, qua một lúc lâu một người đàn ông trung niên dáng người nhỏ gầy mới từ bên trong ra ngoài, là chủ cửa hàng, một bộ dáng còn buồn ngủ, tóc rối bời. Chủ cửa hàng mặc dù bị cắt ngang giấc ngủ, nhưng lại tốt bụng cho bọn họ đi vào.

Trong cửa hàng ánh đèn mờ mờ, đống đồ lộn xộn ngổn ngang không chịu nổi, kết cấu đơn giản, mở rộng, hai bên là giá hàng, ở giữa chừa lại lối đi nhỏ cũng không rộng. Cố Lạc theo thói quen không để lại dấu vết nhanh chóng dò xét tình huống cái tiệm này một phen, nhận lấy hai cái mền chủ cửa hàng đưa tới nói cám ơn.

Chủ cửa hàng lại bưng lên đồ uống đen thùi lùi lại nóng hổi xuất hiện, không đầu không đuôi ngồi trò chuyện.

Thấy người đàn ông kia cũng uống thứ kia, Cố Lạc mới khẽ uống vài hớp, mùi vị kỳ lạ, không ngon lắm, cũng không có khó uống đến muốn ói ra ngoài.

Lại 2-3 người lục đục đi vào đi vào tránh mưa, trong tiệm không gian có hạn, cho nên đều chỉ đứng ở cửa.

Trình Tiếu Nghiên nói chuyện với bé trai đang lúc vui, cửa tiệm bằng gỗ lần nữa bị đẩy ra, một người đàn ông áo đen vóc dáng to lớn cường tráng đi vào. Bé trai lập tức kêu một tiếng "Ba" , từ trong ngực Trình Tiếu Nghiên đứng lên.

Ánh mắt người đàn ông tập trung bên này, cất bước chạy thẳng tới.

Cũng không biết là có phải Cố Lạc quá mức nhạy cảm hay không, chợt cảm thấy có cái gì không đúng, quét mắt ba người tránh mưa ở ngoài cửa nhỏ giọng nói chuyện, nhìn lại người đàn ông cường tráng to lớn một cái. Lực chú ý của người đàn ông đều ở trên người con trai, cũng không để ý những người khác.

Bỗng dưng, Cố Lạc cảm giác bên kia mấy người đàn ông đã ngưng nói chuyện với nhau, còn có một người giương mắt liếc trộm cô một cái.

Cố Lạc nhìn lại ba của đứa bé kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt nhòa, nụ cười kia hình như lộ ra một cỗ không khỏi khác thường. Thời điểm người đàn ông áo đen cách con trai chỉ có mấy bước chợt vươn tay, Cố Lạc tâm căng thẳng, bởi vì tầm mắt của hắn cũng không phải rơi vào trên người của bé trai, mà là rơi vào trên mặt Trình Tiếu Nghiên!

Gần như là ở lúc tay người đàn ông áo đen sẽ lập tức đụng phải Trình Tiếu Nghiên thì Cố Lạc đem cái ly trong tay chợt hướng khuôn mặt người đàn ông ném qua, hô to một tiếng: "Snake!"

Người đàn ông bị nước trà nóng dội vào mắt, kêu rên một tiếng che mắt, Cố Lạc bay lên một cước trúng bụng người đàn ông, ép hắn cúi người xuống. Cơ hồ trong cùng một lúc, ba người đàn ông ở ngoài cửa bắt đầu hướng bên này đến gần. Chuyện xấu đột nhiên xuất hiện khiến Trình Tiếu Nghiên ngẩn ra, nhớ tới Cố Lạc lúc trước đã nói qua, phản ứng cực nhanh đứng dậy, mới bước một bước liền bị Cố Lạc kéo trở lại, nhỏ giọng nói: "Cửa sau!"

Chủ cửa hàng hình như lại càng hoảng sợ, vừa muốn nổi giận chất vấn, trong giây lát súng trong tay Cố Lạc đã chỉ về hướng hắn, tất cả điều muốn nói đều chỉ có thể nuốt trở về, ngồi ở trên ghế sa lon không dám khinh xuất vọng động. Đừng nhìn bình thường suy nghĩ của Trình Tiếu Nghiên cùng người bình thường không giống nhau, lúc này phản ứng nhanh chóng ngoài dự đoán, di chuyển một cái xuyên qua khe hở ghế sa lon chạy đến cửa sau.

Cô không thấy đồng thời ở lúc cô chạy ra, ánh mắt của chủ cửa hàng bỗng chốc trở nên hung ác, ngoài ý muốn đá rơi súng của Cố Lạc.

Tay Trình Tiếu Nghiên sau khi mở cửa ra không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn, người đàn ông áo đen đã thẳng người lên, mặt lộ vẻ sát khí, thẳng hướng Cố Lạc giơ quyền mà đến.

Cố Lạc không để ý tay đau, linh hoạt lắc mình né tránh, thuận tay kéo khăn trải bàn, đá ngã giá hàng chặn lại đường. Đang tránh né đối phương lại một quyền vô ích, vung khăn trải bàn đổ mấy thùng dầu không biết tên trên bàn, ném một cái bật lửa, một đạo tường lửa khác kịp thời ngăn trở con đường ba người đàn ông muốn đi cửa sau bắt Trình Tiếu Nghiên, cũng đồng thời ngăn trở đường lui của chính cô.

Mấy người bao bọc vây quanh Cố Lạc, lòng của Trình Tiếu Nghiên níu chặt, tầm mắt hai người cách một tường lửa đốt, Trình Tiếu Nghiên biết lúc này nếu mình ở hiện trường càng làm cho cô phân tâm, cắn răng, chạy vào trong mưa to giàn giụa.

Cố Lạc không rảnh để nghĩ nhiều, đối phương từng quyền sinh gió xẹt qua vành tai, quyền nhanh chóng nhanh chóng mà mãnh liệt, nhằm thẳng chỗ yếu. Cố lạc lắc mình xuyên qua giữa giá hàng, liên tiếp tránh né mấy lần công kích, rốt cuộc đợi cơ hội lấy ra một khẩu súng khác, nhắm ngay người cách mình gần nhất bóp cò súng.

Người đàn ông theo tiếng ngã xuống, Cố Lạc trước mắt cũng chợt hoa lên.

67. Chương 67

Cố Lạc mắt hoa lên, trực tiếp tựa vào trên giá hàng sau lưng điều chỉnh thăng bằng.

Đồ uống vừa rồi đã bị cho thêm chút đồ?

Cố Lạc bắt đầu lo lắng, may mắn là cô uống ít, nhưng Trình Tiếu Nghiên thì sao?

Những người khác thấy đồng bọn ngã xuống, trong mắt cũng không có bao nhiêu khác thường, vẫn như cũ không cho Cố Lạc cơ hội thở gấp, bao vây chặn đánh mọi phương hướng. Cố Lạc cắn răng lên tinh thần, vừa đánh vừa tìm đường lui, lại từng bước từng bước bị - dồn đến chỗ chết.

Cầm đầu ấy là người đàn ông áo đen to lớn tráng kiện, chủ cửa hàng cũng là đồng bọn của bọn họ, bé trai cũng không biết trốn đi nơi nào, đã sớm không thấy bóng dáng.

Cố Lạc cũng không dám tùy tiện nổ súng, mới rồi trong lúc đánh nhau cô đã phát hiện trong nhà này khắp nơi là vật phẩm dễ cháy dễ nổ, đây cũng là nguyên nhân bọn họ không sử dụng súng ống.

Bốn người xếp thành hình nửa vòng tròn bao vây cô, kiêng kỵ súng trong tay cô, cũng không để lộ đầu. Cố Lạc núp ở phía sau dãy hàng che chắn vừa kiểm tra tình huống đạn dược vừa lập kế hoạch lộ tuyến chạy trốn, từ trong khe hở quan sát vị trí của mấy người kia.

Nhìn dáng dấp đối phương cũng không có ý định nói chuyện với cô, cũng không nói với cô nhiều hơn một câu nói nhảm, Cố Lạc chỉ có thể nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian.

Trừ cửa trước sau, muốn ra ngoài chỉ có bốn phiến cửa sổ, mà trong đó hai phiến cửa sổ cũng bị vật lung tung chặn lên, một ở sau lưng những kia người, một cái khác cách cô hai giá hàng lớn, mặc dù không xa, nhưng muốn vòng qua hai người kia làm sao dễ dàng.

Cố Lạc đại não cấp tốc vận chuyển, nếu mặt đất không được, như vậy ở phía trên thì sao?

Cô ngẩng đầu nhìn, một lát sau đã định ra một lộ tuyến.

Người đàn ông áo đen hình như cũng không có quá nhiều kiên nhẫn, ý bảo đồng bọn từ từ thu nhỏ lại vòng vây. Cố Lạc nhẹ nhàng mở ra một bộ dao kéo đặt ở kệ đối diện, bên trong có bốn con dao chức năng khác nhau lớn nhỏ không bằng nhau chia ra đeo ở hông và trong giày.

Bên kia thế lửa lan tràn rất nhanh, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây kết quả chỉ có hai, hoặc là bị bắt hoặc là bị tan xương nát thịt. Tình huống phía sau ngay cả đối phương cũng phải kiêng kỵ, cho nên mới mạo hiểm thu nhỏ lại vòng vây.

Cố Lạc nhắm mắt lại hít thở sâu một hơi, lần nữa mở ra, cất giọng nói với đối phương: "Các vị! Tôi không muốn đánh!"

Người áo đen khoát tay, mọi người dừng lại, lại nghe âm thanh Cố Lạc truyền tới: "Bốn người các ngươi, một mình tôi, hơn nữa bên trong đồ uống anh cho tôi có gì đó, dưới tình huống này tôi càng không có phần thắng."

Người đàn ông nhỏ gầy lúc trước ngụy trang là chủ cửa hàng cười lạnh: "Ném khẩu súng qua đây, từ từ đi ra, tôi muốn nhìn thấy trong tay của cô không có bất kỳ vật gì."

"Được, tôi ném." Cố Lạc nắm nòng súng, ước lượng tốt lực đạo, một khẩu súng cố gắng từ phía trên phi tới.

Người đàn ông gầy nhỏ vừa mới chuẩn bị muốn nhận, lại phát hiện bởi vì sức lực của cô quá lớn, súng bị trực tiếp vứt lên giá để hàng cao nhất. Người đàn ông bất đắc dĩ liếc mắt, âm thanh khẽ nguyền rủa. Cố Lạc không thể làm gì khác hơn là bày tỏ "áy náy" : "Các anh vừa mới dọa tới tôi, tôi có chút sợ."

"Thôi, cô bây giờ ra ngoài, chú ý tôi mới vừa nói."

Cố Lạc đáp ứng một tiếng, trong lúc này động tác nhẹ mà nhanh chóng bày xong hai thùng lớn ở giá hàng trước mặt. Người đàn ông gầy thấy cô chậm chạp không ra ngoài, liền thúc giục, Cố Lạc giả vờ nói tới điều kiện: "Tôi làm sao biết tôi đi ra ngoài rồi, các anh sẽ không lập tức giết chết tôi?"

"Chỉ cần cô nghe lời, tôi bảo đảm sẽ không chịu quá nhiều khổ! Đừng có chần chừ nữa!"

"Anh lấy cái gì bảo đảm?" Cố Lạc lui về phía sau mấy bước, đem tay phải cầm một con dao, cuối cùng đem lộ tuyến ở trong lòng lặp lại một lần."Tôi đều không biết các anh là ai? Tại sao muốn đuổi theo hai người phụ nữ chúng tôi."

Lúc này không chỉ người đàn ông không có kiên nhẫn, vẻ mặt mấy người còn lại đều lộ ra ít nhiều chán ghét."Chúng tôi là ai, chờ cô ra ngoài tôi sẽ nói cho cô biết! Hiện tại tôi đếm ba tiếng, cô không ra ngoài thì đừng trách chúng tôi không khách khí!"

"Vậy cũng được." Cố Lạc nhẹ nhàng cầm cái bình ở bên cạnh."Xem ra tôi không có lựa chọn nào khác rồi."

"1——"

Thời điểm người đàn ông gầy mới vừa mở miệng đếm số một, Cố Lạc bất ngờ nâng tay phải lên, cổ tay dùng sức, dao găm bay ra ngoài trúng ngay giữa bóng đèn. Bởi vì vị trí bọn họ đang ở trong góc, cả cửa hàng lại chỉ có một chụp đèn, cửa sau ánh lửa bị tầng tầng giá hàng che cản hơn phân nửa, ánh sáng của nơi này thoáng chốc trở nên tối. Mà Cố Lạc vào lúc đèn tắt hết đồng thời dùng sức ném cái bình không ra ngoài, dùng tiếng vỡ vụn hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, rồi sau đó hăm hở một hơi mấy bước chạy tới, một cước nhảy lên đỉnh thùng lớn đỉnh, mượn sức lực đạp tấm ngăn động tác mềm mại lưu loát lật lên trên giá hàng, bay lên trước mặt đá rơi đồ xuống quấy nhiễu lực chú ý của bọn họ. Lại lấy ra con dao thứ hai ném trúng người đàn ông rồi lợi dụng giá hàng cao nhất để làm vật che chở, thấp người chạy đến một bên, hai chân dùng lực nhảy lên trên kệ cao, nhặt lên súng lúc trước bị chính mình ném đi, hướng về phía cửa sổ đập ba phát bể kiếng, cánh tay che chở đầu cùng mặt trực tiếp lật người nhảy ra ngoài.

Cả quá trình lưu loát nhanh chóng, người đàn ông áo đen cho đến sau khi cô chạy đi mới biết mình lại mất đi một đồng bọn, trong nháy mắt đáy mắt lây nhiễm giận dữ."Còn không đuổi theo! Mẹ kiếp! Cư nhiên để cho cô ta chạy!"

Người đàn ông gầy khiển trách: "Cô ta đến cùng có phải phụ nữ hay không?!"

Một người đàn ông đầu trọc khác mắt lộ ra hung quang: "Bắt được sau đó lột xem một chút thì biết!"

. . . . . .

Một chỗ khác ở trái đất, Lục Kya Việt sáng sớm bị đồng hồ báo thức đánh thức, dụi dụi con mắt bò xuống giường. Thời điểm đánh răng chợt nhớ tới cái gì, xoay người chạy đến một cái gian phòng khác.

"Evan?" Cậu mở cửa ghé đầu thử thăm dò kêu một tiếng, không ai trả lời, trực tiếp chui vào phòng tắm.

Thi Dạ Triêu tắm xong mới vừa mặc xong áo choàng tắm, mới cầm lên bàn chải đánh răng vật nhỏ này từ trước tới nay cũng không lễ phép, liếc anh một cái, môi mỏng mở ra: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Lục Kya Việt và anh cùng đứng ở trước kính soi gương đánh răng, chợt phát hiện hai người đều dùng tay trái. Thi Dạ Triêu cũng ý thức được điểm này, đổi tay phải, kết quả Lục Kya Việt cũng đổi được tay phải, mà đuôi bàn chải hai người đánh răng đều là cùng một màu sắc.

Một lớn một nhỏ không hẹn mà cùng nhíu nhíu mày, lại giãn ra, gương mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Kya Việt thấy anh không nói lời nào, mình cũng không lên tiếng, được một lát liền không nhịn được mở miệng: "Chú và mẹ cháu lúc nào thì kết hôn?"

"Sắp." Thi Dạ Triêu từ trong kính liếc cậu một cái."Sao vậy?"

"Vậy sau này cháu nên gọi chú như thế nào?"

"Tùy cháu."

"Chú phải đem cháu an bài đến những nơi khác ở một mình sao?"

Thi Dạ Triêu khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, nhưng vẫn duy trì cái thái độ không lạnh không nóng đó."Mẹ cháu và ta đều cần không có một ai quấy rầy thế giới thanh tịnh của hai người."

Lục Kya Việt nhíu lông mày, trầm ngâm chốc lát: "Mẹ cháu là một người phụ nữ rất khó thu phục, nếu cần, chú có thể trao đổi với cháu."

"Ta vì sao phải nói chuyện về người phụ nữ của ta với cháu?"

"Bởi vì cháu có rất nhiều kinh nghiệm chung sống với mẹ cháu, chú không có."

Thi Dạ Triêu mắt nhảy lên, nhổ nước súc miệng, lau miệng, hết sức khiêu khích mắt nhìn xuống cậu."Cô ấy và cháu ở cùng nhau, không giống với cô ấy ở cùng ta, kinh nghiệm chung sống cùng phụ nữ ta so với cháu còn phong phú hơn."

Lục Kya Việt cũng nhổ nước súc miệng, một chút cũng không xa lạ cầm lấy khăn lông của anh lau một chút."Trước mẹ cháu, chú từng có rất nhiều phụ nữ?"

Thi Dạ Triêu không có ý định cùng một đứa con nít thảo luận cái vấn đề này, bắt đầu cạo râu. Lục Kya Việt đứng tại chỗ ngửa đầu nhìn, sờ sờ cằm nhỏ bóng loáng của mình."Cháu có thể thử một chút không?"

Thi Dạ Triêu cười nhẹ, "Cháu có sao?"

Lục Kya Việt soi gương tỉ mỉ nhìn chung quanh, sửng sốt một lát một ít râu cũng không có. Cái bộ dáng thất bại kia khiến Thi Dạ Triêu cảm thấy thú vị, "Mấy năm tiếp theo thì có, không cần phải gấp."

Lục Kya Việt vểnh miệng nhỏ, để lọ kem cạo râu xuống."Mấy năm tiếp theo, cháu cũng sẽ trở nên như chú sao?"

"Cháu nói phương diện nào?"

Lục Kya Việt đáp không được, có lẽ là chính mình cũng cảm thấy vị trí người đàn ông này quá mức cao không thể chạm tới, người bình thường không thể bì kịp được, ngay cả em trai ruột của chú ấy cũng không thể, chứ nói chi là mình.

Thi Dạ Triêu cạo râu ria xong, ôm Lục Kya Việt ngồi vào bệ rửa tay."Mẹ cháu hi vọng cháu làm đứa bé bình thường, cháu biết điểm này chứ?"

Lục Kya Việt gật đầu một cái, "Nhưng cháu muốn tương lai cũng mạnh mẽ y như chú, mới có thể bảo vệ được người yêu."

Thi Dạ Triêu cười một tiếng, lắc lư đầu của cậu."Một người đàn ông mạnh mẽ chân chính không chỉ ở công phu của người đó tốt đến đâu, địa vị cao bao nhiêu, quyền thế lớn đến bao nhiêu."

"Vậy là ở cái gì?"

"Là ở nơi này." Thi Dạ Triêu chỉ chỉ vào vị trí trái tim của cậu, "Là nội tâm, phải có một thứ chỉ cần là cháu muốn, như thế mặc kệ trả bất cứ giá nào đều phải phải có được lòng tin."

Lục Kya Việt nghiêng nghiêng đầu, suy tư chốc lát. Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với từ này, xa lạ, mới lạ, lại tràn đầy trách nhiệm chưa biết, áp lực và. . . . . Cô độc, mà cô độc, là từ Cố Lạc dùng để hình dung anh."Có cái này là được rồi sao?"

"Dĩ nhiên còn chưa đủ, nhưng đây là thứ quan trọng nhất." Thi Dạ Triêu dừng một chút, lộ ra ý cười yếu ớt thâm trầm."Mặc kệ cháu có nguyện ý hay không, sau này mẹ cháu chính là trách nhiệm của ta, để ta phụ trách."

Lục Kya Việt trước hết lộ ra vẻ mặt kháng cự, sau đó từ từ nhạt đi, rũ mắt xuống, lại nâng lên, muốn nói lại thôi. Thi Dạ Triêu đem hàng loạt biểu tình biến hóa này của cậu nhìn ở trong mắt, "Lo lắng của cháu là dư thừa."

Lục Kya Việt nháy mắt mấy cái, Thi Dạ Triêu cúi đầu thở dài: "Cô ấy là một người phụ nữ có lòng tham, đứa bé và đàn ông, cô ấy sẽ không bỏ lại bất kỳ bên nào, ta không muốn bởi vì cứng rắn tách hai người ra mà để cho cô ấy náo loạn cả đời với ta đâu."

Phía ngoài chuông điện thoại vang lên, Thi Dạ Triêu xoay người muốn đi nghe điện thoại, Lục Kya Việt còn gọi anh lại: "Hai người sau khi kết hôn, chú hi vọng cháu gọi chú như thế nào?"

Thi Dạ Triêu vẫn trả lời: "Tùy cháu."

Lục Kya Việt cắn cắn môi, "Mẹ bảo cháu gọi chú. . . . . Ba."

Tiếng nói vừa dứt, cậu nhìn thấy bước chân Thi Dạ Triêu ngừng lại một chút, quay nửa người lại vẻ mặt ý vị không rõ nhìn mình một cái. Lục Kya Việt không nói một lời, tay nhỏ bé nắm chặt."Chú không đồng ý sao?"

". . . . . ." Thi Dạ Triêu không có lên tiếng, trầm mặc một hồi lâu, không cho nửa chữ trực tiếp bước ra khỏi phòng tắm.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Kya Việt không che giấu được thất vọng, một lát sau ý thức được cái gì, lại len lén nâng lên thoáng cười: mặc kệ như thế nào, Thi Dạ Triêu không có phản đối giống như ngày trước nữa. Cậu có mẹ, hơn nữa giống như cũng sắp có ba rồi.

Thi Dạ Triêu vẫn còn đang suy nghĩ tại sao mình lại không phản đối, sau khi nhận điện thoại lực chú ý lập tức bị hấp dẫn.

Đầu kia điện thoại là tiếng mưa rào ào ào cùng giọng nói ngắt quãng thở gấp của một người phụ nữ.

"Ai vậy?" Thi Dạ Triêu chủ động hỏi, đây là điện thoại cá nhân của anh, người biết số này cũng không nhiều lắm.

Trình Tiếu Nghiên nghe thấy giọng nói trầm thấp của một người đàn ông sau đó mới dám nói chuyện, "Anh là chủ nhân của số điện thoại này sao?"

"Đúng, cô từ đâu biết được số này vậy?"

"Tôi. . . . . Là người khác nói cho tôi biết, cô ấy bảo tôi gọi số điện thoại này, cô ấy nói gọi cú điện thoại này sẽ có người tới cứu tôi."

Sự hoảng sợ của người phụ nữ xa lạ và lời nói của cô ta khiến ánh mắt của Thi Dạ Triêu hơi trầm xuống, "Cô ấy? Là ai ?"

"Athena, là Athena, anh biết cô không?"

Thi Dạ Triêu cầm vừa thu lại, "Cô ấy ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nước K, có người muốn bắt chúng tôi, cô ấy bảo tôi chạy trước, tôi chạy. . . . . Sau đó. . . . . Sau đó nơi đó liền nổ tung." Trình Tiếu Nghiên cố gắng chịu đựng nức nở, "Tôi cũng không biết cô ấy hiện tại thế nào."

Điện thoại đứt quãng một chút, trầm mặc một lúc lâu, trầm mặc đến Trình Tiếu Nghiên cho là đứt kết nối."Này? Anh vẫn còn chứ?"

Thi Dạ Triêu tay siết chặt điện thoại, liếc nhìn Lục Kya Việt từ phòng tắm đi ra ngoài, quay lưng lại nói: "Nói rõ ràng vị trí chính xác của cô, sẽ theo lời cô ấy nói đi làm cho cô."

Trình Tiếu Nghiên nói lên địa chỉ, "Anh có đến không?"

Trả lời cô là một hồi âm thanh ngắt kết nối.

Thi Dạ Triêu cúp điện thoại, lập tức bắt đầu thay quần áo, anh không nói gì, nhưng Lục Kya Việt đã cảm nhận được không khí khác thường."Chú phải đi ra ngoài sao?"

Thi Dạ Triêu tự mình thu thập xong , trước khi ra cửa mới nhớ tới Lục Kya Việt, "Ta đi ra ngoài mấy ngày, có người sẽ đến chăm sóc cháu."

Lục Kya Việt rất biết điều trả lời, ngoắc tay ý bảo anh ngồi chồm hổm xuống, sau đó ở trên khuôn mặt anh nhẹ nhàng hôn một cái. Thi Dạ Triêu kinh ngạc, Lục Kya Việt bị anh làm cho không được tự nhiên, "Mẹ mỗi lần ra cửa đều muốn cháu hôn bà ấy một cái, đây là bùa hộ thân."

Thi Dạ Triêu vẻ mặt quái dị, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cậu, đóng cửa bước đi.

Chờ ngồi vào trong xe, Thi Dạ Triêu theo bản năng sờ sờ gương mặt, trong lòng dâng lên cảm giác vô hình, anh không biết nên hình dung như thế nào, nhưng ít ra đó là ấm áp.

Ấm áp đến từ một đứa bé, đối với anh mà nói, là lần đầu tiên.

68. Chương 68

Cơn mưa xối xả vẫn rơi mấy giờ mới dần dần nhỏ đi, có lẽ là hàng năm chiến loạn rối ren đã sớm khiến dân bản xứ quen bất kỳ tình huống đột xuất nào, chợ này ban đêm cũng không có bởi vì một gian hàng nổ tung bốc cháy ở trước mặt mà chịu ảnh hưởng, vẫn nhốn nha nhốn nháo người đến người đi như cũ.

Trên người Cố Lạc bọc lông áo choàng khổng lồ, mang cái mũ của phụ nữ bản địa, hơi cúi đầu đi theo đám người, cặp mắt phòng bị nhìn chăm chú vào tình huống chung quanh. Cô đi tới một chỗ phế tích ít nám đen của đám cháy trước cửa hàng, giương mắt liếc, nhanh chóng vọt đến phía sau phế tích nơi có ánh sáng mờ mờ .

Cửa sau đã sụp xuống, Cố Lạc vạch ra mấy thanh gỗ phế thải, cúi người chui vào, đập vào mắt có thể thấy được một mảnh mơ hồ cùng bừa bãi. Uy lực nổ tung không có lớn như cô dự tính, chỉ phá hư hết ba phần tư diện tích cửa hàng. Hỏa hoạn đã sớm dập tắt, Cố Lạc nhìn một lát, bật đèn pin nhỏ bắt đầu tìm kiếm thi thể hai người lúc trước. Tình hình ở nước K bây giờ một người bình thường vô duyên vô cớ biến mất mà nói, một sinh mạng cũng không có được sự tôn trọng nên có.

Không biết mấy người kia có trở lại xử lý hay không, Cố Lạc cũng không có phát hiện bất đầu mối nào, không thể làm gì khác hơn là lui theo đường cũ.

Cố Lạc là một người cẩn thận, vòng qua mấy con phố đi tới trạm xe, đến địa điểm giao hẹn cũng không thấy bóng dáng của Trình Tiếu Nghiên. Quanh mình không có khác thường, cô đứng dựa vào tường, vén áo choàng lên cúi đầu liếc nhìn vết máu màu đậm trên vải cầm máu bên hông đã nhuộm ra ngoài một chút, mà xuyên qua trong khe hở mảnh vải đột nhiên xuất hiện một mảnh kim loại. Đó là mảnh vụn lúc nổ tung không biết từ nơi nào bay tới ngay giữa hông gần bụng của cô, phiến kim loại không lớn lại cắm vô cùng sâu, không có điều kiện chữa trị cô không dám tùy tiện rút ra.

Mồ hôi hòa lẫn nước mưa theo tóc đen ướt nhẹp chảy xuôi xuống, Cố Lạc mím chặt miệng môi, tay phải nhẹ nhàng sờ mặt đồng hồ trên cổ tay trái, một mảnh tỉnh táo áp chế nặng nề đáy mắt.

Cô không biết đến tột cùng là ai ra tay, càng không biết đối phương tổng cộng phái bao nhiêu người, chỉ biết là những người thi hành mệnh lệnh này cũng không dễ đối phó, cô có thể chạy ra khỏi một lần hoàn toàn là nhờ vận số.

Trạm xe chỉ có ba phòng điện thoại, trong đó hai phòng đã hư hại, chỉ còn lại một phòng có thể sử dụng. Cố Lạc đi tới trước phòng điện thoại này, cầm tiền xu khắp nơi bỏ tiền vào cửa do dự một lúc chậm chạp không nhúc nhích.

Tiền bỏ vào cửa có một kí hiệu nhỏ nhỏ, là do người khắc lên, Cố Lạc nhìn chằm chằm những chữ này tảng đá lớn trong long rơi xuống một nửa, đó là ký hiệu Trình Tiếu Nghiên lưu lại.

Phía sau người chờ gọi điện thoại liên tục thúc giục, Cố Lạc nhắm mắt lại, đem tiền xu tiện tay ột đứa bé bên cạnh xoay người rời đi.

Ánh đèn chiếu rọi, mưa tí tách lôi kéo như sợi dây từ bầu trời rơi xuống. Nhiệt độ rất thấp, Cố Lạc không thể dừng lại, chỉ có di động thân thể mới có thể duy trì nhiệt độ.

Gần như tìm khắp tất cả địa phương Trình Tiếu Nghiên có thể ẩn thân nhưng vẫn không có phát hiện bóng dáng của cô, Cố Lạc có thể xác định là Trình Tiếu Nghiên đã gọi được cú điện thoại kia, có lẽ vào giờ phút này, người đàn ông kia đã đang ở trên đường tới đây.

Nếu như anh tới, cô không hy vọng anh biết mấy chuyện kia còn có thể lừa gạt bao nhiêu, lừa gạt bao lâu.
. . . . .

Cố Lạc không có quá nhiều thời gian suy tư những thứ này, lượng thuốc ở trong đồ uống không nhiều lắm, cô uống vào cũng không nhiều, nhưng thuốc này hiệu quả lại kéo dài, vẫn làm cho cô đầu choáng váng nặng trịch. Cô một tay chống thân thể, một cái tay khác đưa lên vai, bàn tay sờ được chính là máu ấm ấm.

Đã không biết là bởi vì dược hiệu hay là bởi vì mất máu, hay là bởi vì nhiệt độ giảm xuống, tóm lại tất cả ây giờ là đều là tiếng vang vọng của cô.

Đang ở lúc hàng loạt hôn mê đánh tới cô, nhà bên cạnh mở cửa ra, một bóng dáng nhỏ gầy vọt ra. Cố Lạc da đầu căng thẳng, nhanh chóng giơ súng lên.

Đó là một thiếu niên ước chừng 15,16 tuổi, ý cười trên mặt khi nhìn thấy súng của Cố Lạc cứng lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Đi theo cậu bé ra ngoài là một người đàn ông trung niên, gặp tình huống này nhẹ nhàng kéo thiếu niên đến bên cạnh, dùng ngôn ngữ địa phương bô bô nói gì đó.

Cố Lạc bị trách móc nghe không hiểu, chỉ là nghe không rõ, ù tai gay gắt, cô cố gắng giữ vững tỉnh táo. Người đàn ông trung niên nhìn thấy vết máu trên tay của cô, sững sờ, sau đó từ trong túi áo móc ra một cái huy chương nho nhỏ, chỉ vào huy chương lại chỉ mình, sau đó thử thăm dò đem huy chương đưa đến trước mặt cô.

Cố Lạc hí mắt nhìn cái huy chương kia một chút, đó là bằng chứng thầy thuốc địa phương, cô nghĩ ngợi chốc lát mới bỏ súng xuống. Người đàn ông ý bảo thiếu niên đi vào trước chuẩn bị làm giải phẫu, sau đó muốn đi tới đỡ cô.

Cố Lạc mắt lạnh, người đàn ông không thể làm gì khác hơn là thu tay lại cho cô thời gian suy tính.

. . . . . .

. . . . . .

Trong lòng quá rõ ràng tình huống mình giờ phút này, Cố Lạc khẽ cắn răng, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Phòng giải phẫu của người thầy thuốc này dĩ nhiên không sánh bằng bệnh viện chính quy, ngay cả chỗ khám bệnh cũng không tính là lớn, vô cùng đơn sơ, nhưng căn bản bố trí cũng đầy đủ hết. Cố Lạc nằm ở trên bàn mổ dài lên, súng bất ly thân.

Thầy thuốc cắt bỏ băng đeo cô cầm máu và quần áo, lộ ra làn da đã bị vết máu nhuộm loang lổ, quan sát phiến kim loại đó cùng vết thương, xoay người nhận lấy ống tiêm dài nhỏ thiếu niên đưa tới.

"Không cần." Cố Lạc kịp thời ngăn lại.

Thầy thuốc trấn an, "Đây là chỉ là thuốc tê."

Cố Lạc không có tinh lực tốn nhiều lời, lần nữa giơ súng lên tỏ rõ thái độ. Thầy thuốc lại không dám nhiều lời, chỉ lấy cái khăn lông cho cô.

Cô vừa đem khăn lông ngậm ở miệng, nước sát trùng trong tay thầy thuốc liền trực tiếp đổ vào trên vết thương của cô. Cố Lạc cắn chặt hàm răng, không nói tiếng nào.

Thầy thuốc nhìn người phụ nữ này một chút, bất đắc dĩ mà lắc đầu. Thiếu niên kia ở một bên trợ thủ, không nhịn được nhăn mày lại, cậu không biết trong cơ thể một người phụ nữ tại sao có thể có nghị lực khổng lồ như vậy, khi rút ra phiến kim loại, thậm chí là vì tìm kiếm mảnh vụn mà không thể không mổ rộng vết thương cô cũng không có phát ra một chút âm thanh, chỉ có mồ hôi lạnh ra sức rơi xuống, ướt đẫm áo.

Kể cả sau khi vá lại, Cố Lạc đau đến cơ hồ chết lặng, hai mắt từ đầu đến cuối không chịu đóng lại, đôi cánh tay kia khớp xương bởi vì quá mức dùng sức ẩn nhẫn đã hiện ra màu sắc xanh trắng.

Thời điểm người đang khổ sở, thời gian khó khăn sẽ trở nên dài dị thường.

Cố Lạc ý thức có lúc hoàn toàn mơ hồ, nhưng huấn luyện lâu dài dẫn tới tiềm thức để cho cô duy trì trạng thái mặt ngoài thanh tỉnh.

Ù tai, hôn mê, hỗn loạn, còn có vô số cảm thụ không thể hình dung luân phiên xâm nhập cô. . . . . .

Không biết qua bao lâu, sau khi cô có phản ứng đưa tay sờ sờ thương thế của mình chỉ đụng phải băng bó dày đặc. Trong phòng không có những người khác, Cố Lạc lại động tay phải, súng vẫn còn ở đó.

Cô thở một hơi thật dài ngồi dậy, kéo lại quần áo bị phá hủy. Thầy thuốc đẩy cửa đi vào, cầm bộ quần áo sạch sẽ và đồ ăn cho cô, ông không hề đi ra ngoài, mà là đứng bên cạnh dọn dẹp dụng cụ và mấy thứ bỏ đi một chút, không nhìn Cố Lạc.

Khẩu súng của Cố Lạc đặt ở bên cạnh nơi tay có thể đụng đến, mặt không chút thay đổi thay quần áo, không có đụng đến bất kỳ thức ăn gì.

"Cô có thể ngủ ở chỗ này, sáng mai lại rời đi." Thầy thuốc đề nghị, "Cô cần nghỉ ngơi thật tốt."

Cô dĩ nhiên muốn, nhưng cô không có thời gian.

Lúc Cố Lạc rời đi người thiếu niên kia đang ăn khuya, mà nếu nói ăn khuya chẳng qua cũng chỉ có một ổ bánh bao và một chén nước thôi. Cô bước chân ngừng lại một chút, lộn trở lại đến trước người thiếu niên vô cùng không khách khí một hơi uống sạch ly nước trong tay hắn, sau đó cầm lên bánh bao bị cậu cắn qua bỏ đi, lưu lại thiếu niên vẻ mặt ngốc trệ.

. . . . . .

Thầy thuốc vén một góc màn cửa lên, mắt thấy Cố Lạc rời đi, lấy điện thoại từ trong ngăn kéo bấm một mã số:

"Cô ấy đi rồi."

. . . . . .

***

Trong lúc Cố Lạc tìm kiếm Trình Tiếu Nghiên đồng thời Thi Dạ Triêu cũng đã bước lên đất nước K, chạy thẳng tới địa chỉ Trình Tiếu Nghiên báo cho biết trong điện thoại.

Khi đó đã là rạng sáng, chân trời ánh nắng ban mai hơi lộ ra.

Một khắc đồng hồ sau, khắp cả vùng đất đều thức tỉnh, sắc trời màu vỏ quýt đè ở trên tầng mây vừa dầy vừa nặng, nhưng không cách nào nhuộm vào đáy mắt thâm trầm của Thi Dạ Triêu.

Dọc theo đường đi đều thử bấm số điện thoại di động của Cố Lạc, đáp án lại chỉ có không cách nào tiếp thông. Trong lòng anh treo một cây châm, theo thời gian trôi qua từng tấc ghim vào trong lòng anh, bén nhọn, lại không có cách kháng cự.

Không ai biết, thời điểm Cố Lạc nói muốn giúp Cố Doãn đi làm chút chuyện anh cũng đã mơ hồ cảm giác nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Anh từng muốn ngăn cản, muốn đến mang Cố Lạc cùng nhau trở về, cô cự tuyệt, anh cũng liền không kiên trì, bởi vì biết không bỏ được mồi tốt là không câu được cá lớn. Rốt cuộc là ai một mực sau lưng tìm anh gây phiền toái, thậm chí muốn mạng của anh, trực giác nói cho anh biết nếu như bắt được một cơ hội này, anh có thể bắt được rất nhiều thứ .

Mà Cố Lạc, đúng là mồi tốt nhất của anh, là một nước cờ hiểm của anh.

Đúng như anh và Lục Kya Việt nói qua, mặc kệ giá cao luôn luôn đều là thủ đoạn của anh, cho dù đối tượng là Cố Lạc.

Ánh mặt trời chói mắt rốt cuộc trải khắp cả vùng đất nước K, đón ánh sáng, ánh mắt của anh càng thêm khó có thể nắm bắt, phức tạp khó phân. 72 không ngừng thử gọi điện thoại di động cho Cố Lạc, không có kết quả, lông mày chau lại lo lắng."Vẫn là không liên lạc được."

Thi Dạ Triêu ngón trỏ gõ nhịp, cũng không có phản ứng. 72 lại đè xuống nút send, một lát sau để xuống:"Nếu như cô ấy thật sự xảy ra chuyện. . . . . ."

"Sống hay là thi thể, tôi đều muốn." Thi Dạ Triêu nhàn nhạt trả lời, lúc nói lời này thì chỉ có đuôi mắt khẽ đóng lại.

Từng cho là sau khi Chử Dư Tịch rời đi cũng sẽ không có loại cảm giác này, nếu sự thật là như vậy, ai có thể nói cho anh biết khi nói ra hai chữ "Thi thể" này khỏi miệng tim của anh tại sao lại cảm thấy đột nhiên trống rỗng? Sau đó không kiềm chế được cảm giác đau đớn không ngừng không ngừng đánh về phía anh. . . . . .

Buổi sáng tám giờ.

Xe Thi Dạ Triêu dừng ở bên ngoài khu vực vắng vẻ nào đó, bốn người từ trên xe bước xuống, chia ra chiếm cứ bốn phương tám hướng cảnh giới. 72 từ trong xe ra ngoài quan sát địa hình quanh mình mới đi vào bên trong, thời điểm trở ra bên cạnh có một người phụ nữ.

72 kéo cửa sau xe ra, Trình Tiểu Nghiên ngồi vào.

Trong xe chỉ có hai người, tài xế, cùng người đàn ông ở ghế sau đeo kính đen.

Trình Tiểu Nghiên không thấy rõ ánh mắt của anh, chỉ biết là anh đang nhìn mình, nuốt nước miếng một cái, sợ hãi hỏi: "Anh là người trong điện thoại kia sao?"

Anh không có lập tức trả lời, quanh thân tản ra một cỗ cảm giác ngột ngạt cực kỳ mạnh.

Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm người phụ nữ này, sau một lát mới mở miệng."Nơi cuối cùng hai người đi chung với nhau là ở đâu?"

"Một cửa hàng gần chợ ở trạm xe, nơi đó đã. . . . . Nổ tung."

Cô vừa nói dứt lời, Thi Dạ Triêu chợt nghiêng người trồm tới, một tay nhẹ nắm cằm của cô, giọng nói vô cùng rõ ràng gọi cô: "Trình tiểu thư."

"A. . . . . ."

"Nếu như tìm được một cánh tay của cô ấy, liền chặt một cánh tay của cô, tìm được một chân, liền chặt một chân của cô."

Trình Tiểu Nghiên mồ hôi lạnh bắt đầu tỏa ra ngoài, người này chẳng lẽ không phải tới cứu mình hay sao? "Nếu như. . . . . Nếu như chúng ta không có tìm được cô ấy?"

72 khẽ nhìn lướt qua ngoài xe, mím môi. Thi Dạ Triêu trầm mặc, khoảng khắc môi mỏng hé mở.

"Vậy thì không thể làm gì khác hơn là mời Trình tiểu thư chôn theo —— người phụ nữ của tôi."

69. Chương 69

Trình Tiểu Nghiên toàn thân cứng đờ, tiếp đó liền bị một đoàn khí lạnh bao phủ. Hai người nhìn nhau chẳng nói mấy giây, cô thậm chí cảm thấy một khắc tiếp theo mình cũng sẽ bị bóp chết.

"Cô ấy. . . . . Cô ấy sẽ không chết." Trình Tiểu Nghiên cũng không biết tại sao, cô từ trong trầm mặc của người đàn ông này cảm nhận được một loại cảm xúc vô cùng mãnh liệt, là chán ghét, vô cùng chán ghét, hay là —— hận.

Anh ta là người nguy hiểm, cho dù ở thời điểm đối mặt với Cố Doãn Trình Tiểu Nghiên cũng không có mãnh liệt cảm thấy mình là ở vào trong tình thế nguy hiểm như vậy.

Thi Dạ Triêu không lên tiếng, rốt cuộc thu hồi khí tức bén nhọn trên người, không có làm khó cô quá lâu, thả tay, gõ cửa sổ xe hai cái.

Cửa xe lập tức bị kéo ra, mấy người động tác lưu loát chia ra ngồi vào trước sau bọn họ, còn có một người đàn ông cố ý ngồi ở bên cạnh Trình Tiếu Nghiên. Tất cả mọi người đều mặt không chút thay đổi, không khí lạnh đến làm cho cô không dám thở.

72 quay đầu lại liếc nhìn Trình Tiếu Nghiên, tiếp thu được ánh mắt bất lực cô cầu cứu, không mang theo cảm xúc mở miệng hỏi: "Trình tiểu thư, sau khi xảy ra chuyện không may cô có liên lạc với Cố tiên sinh không?"

Trình Tiếu Nghiên liên tục không ngừng lắc đầu khoát tay, "Athena không để cho tôi liên lạc với bất luận kẻ nào, chỉ cấp cho tôi dãy số này. . . . . ."

Cô nói xong len lén quan sát người đàn ông ở bên cạnh âm thầm oán thầm, còn tưởng rằng cú điện thoại này sẽ mang đến cứu binh bộ dáng nào, thì ra là một dạng nhân vật tử thần, anh ta thật sự là tới cứu người sao?

72 sáng tỏ, khóe miệng hơi vểnh lên: "Làm rất tốt."

Dụng ý của Cố Lạc, Thi Dạ Triêu và 72 đều hiểu. 72 thầm nghĩ, cô ấy rốt cuộc không phải phụ nữ tầm thường, giảo hoạt như vậy không thua bất luận kẻ nào, sợ là ngay cả Cố Doãn cũng không nghĩ đến sẽ bị em gái mình xếp đặt. Còn không rõ ràng là ai đã hạ thủ, nhưng chỉ cần có vị Trình tiểu thư này trong tay trăm lợi vô hại.

Mặc dù Thi Dạ Triêu chưa nói, chỉ dựa vào dụng ý lần này của Cố Lạc khiến 72 mơ hồ có loại dự cảm, chuyện này ít nhiều gì Cố Doãn không thoát được quan hệ, nhưng nếu thật là như thế, vậy sẽ là một âm mưu như thế nào. . . . . .

***

Ban ngày khu A cho đến mười giờ sáng cửa hàng mới có thể mở cửa buôn bán, trên đường người từ từ nhiều lên.

Một chiếc xe công cộng cũ nát dừng ở ven đường, ước chừng mười mấy học sinh bước xuống xe, ở cửa trường học bị người bán hàng rong hấp dẫn, tốp năm tốp ba ngồi chồm hổm xuống vây xem. Hai vị thầy giáo vừa trò chuyện xa vời vừa đuổi người bán hàng đi, cửa trường học trong lúc nhất thời hỗn loạn tưng bừng, không ai đi quan tâm người phụ nữ yên lặng ngồi dựa bên đường kia, ngay cả mấy học sinh kia đụng phải cũng chỉ là ngẩng mắt nhìn, lại vội vàng chạy đi. Ở một quốc gia sinh mạng đều không được tôn trọng, có thể trông cậy vào có bao nhiêu lễ phép tồn tại.

Cố Lạc đem áo lông choàng vén lên một chút, bởi vì bị đụng vào vết thương đau đến biến sắc mặt.

Những người đó vẫn tìm cô cả đêm như cũ không hề từ bỏ, một người phụ nữ độc thân đi thương rất dễ bị hoài nghi bị chú ý. Bên phải phía trước lại có mấy người đàn ông bước tới đây, trong tay mỗi người đều nắm một cái gậy nhỏ, cái mũ kéo xuống thật thấp, tầm mắt như radar dò xét chung quanh.

Cố Lạc quay lưng lại, áo choàng đắp lên đầu và mặt, tiện tay tóm được một cô bé ở bên cạnh cô đanh chơi đùa, ngồi xổm xuống giả vờ hỏi đường. Cô gái nhỏ hiển nhiên nghe không hiểu Anh ngữ, nghiêng đầu vẻ mặt mờ mịt. Cố Lạc đổi ngôn ngữ địa phương, nói rất chậm, lực chú ý đều ở trên người mấy người đàn ông kia. Khi đoàn người đi tới thì tròng mắt của người cầm đầu vóc dáng cao lớn nhìn họ một chút. Cố Lạc kéo áo choàng thấp che hơn nửa cái đầu, đem cô gái nhỏ ôm vào trong ngực, lợi dụng cô gái nhỏ che mặt lại.

Bọn chúng đi rất chậm, đang ở thời điểm sắp lướt qua bọn họ, bước chân người cầm đầu chợt dừng lại.

Cố Lạc trong lòng căng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chú vào chân mấy người kia, tay ôm bé gái âm thầm hơi co rúc.

Vậy mà chính là ở đôi tay này, tay của phụ nữ, đã làm bại lộ cô —— phụ nữ nước K, nhất là phụ nữ khu A, phụ nữ mặc như thế là sẽ không có một đôi tay mảnh khảnh trắng mịn như vậy.

Người đàn ông kia chậm rãi quay đầu lại, sau lưng mấy người đi theo tầm mắt của hắn rơi vào trên người Cố Lạc, vẻ mặt khẽ biến. Ánh mắt của người đàn ông giống như dao găm bắn tới đây, Cố Lạc đột nhiên ý thức được vấn đề màu da, toàn thân không khỏi tiến vào trạng thái phòng bị.

Trong lúc nhất thời, một loại không khí khẩn trương vô hình âm thầm lan tràn với những người đàn ông này, cùng náo nhiệt quanh mình không hợp nhau, ngay cả cô gái nhỏ trong ngực Cố Lạc cũng cảm giác được cái gì, cũng không dám vọng động.

Một giây, hai giây, ba giây.

Chỉ có điều ba giây, trận giằng co không tiếng động này bỗng dưng bị một khắc bước chân trái bước lên dẫn đầu đánh vỡ.

Mà gần như ở lúc gót giày hắn vừa rời khỏi mặt đất, Cố Lạc cắn răng một cái, buông cô gái nhỏ ra kéo xe buôn bán nhỏ ở bên cạnh đẩy ngã xuống đất, nhanh chóng chợt tiến vào trong đám người hỗn loạn ở phía trước. Mấy người đàn ông căn bản không nhận được bất cứ mệnh lệnh gì, nhấc chân giơ súng liền đuổi theo.

Chỉ thấy thân hình Cố Lạc lưu loát như con thoi ở giữa đám người và tòa nhà tìm kiếm che chở, không cho đối phương một chút cơ hội nổ súng.

Linh hoạt luôn luôn là ưu thế của Cố Lạc, nhưng là lúc này hoàn cảnh xấu hơn ưu thế rất nhiều: đối phương quen thuộc địa hình nơi này hơn so với cô hơn nữa đã chia tay thành ba tổ tiến hành bao vây chặn đánh cô, cô chỉ có thể bị động chạy trốn.

Từ từ, cô có loại ảo giác, mình giống như là con mồi đã sớm rơi vào bẫy rập, mỗi một bước hành động đều ở trong lòng bàn tay của đối phương.

Đối phương hình như cũng không vội vã muốn mạng của cô —— đây là chuyện Cố Lạc đang hoài nghi sau mấy lần chạy trốn kinh hiểm suýt nữa bị bắt được. Xuyên qua phố xá sầm uất cách xa khu cư trú phía sau mới phát hiện nơi này khắp nơi đều là rừng cây rậm rạp, trong lòng cô đang không ngừng trầm xuống, càng thêm xác định hoài nghi lúc trước của mình: xem ra cho dù là kết quả xấu nhất cô cũng sẽ không chết ở nơi này, nhưng sau khi bị bắt sống sẽ xảy ra cái gì cô không cách nào tưởng tượng.

Chiến đấu ở trong rừng là sở trường của cô, Cố Lạc tìm được một chỗ tạm thời che chở, trước khi đối phương chưa đuổi tới kiểm tra đạn dược còn thừa lại, hơn nữa lợi dụng tất cả những thứ chung quanh có thể lợi dụng để làm vũ khí dự bị, đạn dược luôn có lúc dùng hết. Vết thương nóng hừng hực xé đau, nơi đó có cảm giác ướt át, không cần nhìn cũng biết thấm máu ra ngoài.

Chung quanh có thực vật hoang dại không độc có thể ăn, cô tiện tay nhéo đi một chút nhét vào trong miệng nhai, dùng cái này bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu bổ sung năng lượng. Cố Lạc tựa vào đại thụ khẽ nhắm mắt lại, bàn tay cọ xát trên mặt đất, đem tang vật bôi ở trên mặt làm ngụy trang. Bùn đất ướt át mang theo hơi thở rừng rậm, Cố Lạc ngay cả thở cũng không dám dùng quá sức, cố gắng điều chỉnh tiết tấu hô hấp, tận lực xem thường thân thể đau đớn.

Cô ôm súng, ngón tay lần nữa nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ, ở trong đó cất giấu máy định vị, chỉ cần mở ra, Thi Dạ Triêu có thể lập tức biết được phương hướng chỗ ở của cô. Nhưng người có thể tìm được cô không chỉ có Thi Dạ Triêu, người của đối phương cũng có thể tìm kiếm theo tần số này, vì vậy cô chỉ có thể thường cách một đoạn thời gian mới mở một lần, một lần chỉ có mấy giây. Tín hiệu này có bị che giấu chặn lại hay không cô không cách nào biết được, nhưng cô biết Thi Dạ Triêu đang đợi cô truyền đi tín hiệu cầu cứu.

Thi Dạ Triêu. . . . . .

Cái tên này ở trong miệng cô quay một vòng, vô hạn lưu luyến.

Khi một người ở hoàn cảnh cực đoan trong đầu đều là bóng dáng người nào đó, vậy đại biểu cái gì chứ?

Cố Lạc vô lực cười, theo bản năng sờ lên cổ, nơi đó trống không. Cô mỗi lần làm nhiệm vụ cũng sẽ đem tất cả vật phẩm riêng tư trên người lấy xuống, để ngừa lưu lại tai họa ngầm mang tới cho người nhà nguy hiểm, nhưng lúc này, Cố Lạc so bất cứ lúc nào cũng muốn có nó nó, và anh.

Một chỗ khác khu A, trên màn ảnh đồng hồ của Thi Dạ Triêu chợt nhấp nhoáng một điểm sang nho nhỏ, 72 nhanh chóng lần theo nguồn gốc tín hiệu này. Thi Dạ Triêu mím môi không nói, sắc mặt sóng nước chẳng xao, hạ tròng mắt: cô còn sống, đây là tin tức tốt nhất anh có được.

Địa phương bị nổ tung một mảnh hỗn độn, Trình Tiếu Nghiên lấy tay che môi, không dám hé răng, vẻ mặt gần như muốn khóc. Thi Dạ Triêu cũng không có bất kỳ động tác gì, cô không hiểu, nhỏ giọng hỏi 72: “Các

ngươi không vào tìm một chút sao?"

"Không cần tìm, cô ấy không ở nơi này." 72 lau một bên nám đen trên cây cột lưu lại ký hiệu của Cố Lạc, lấy ra bản đồ điện tử ở chỗ nào đó chấm một cái, hỏi Thi Dạ Triêu: "Tín hiệu đứt, chỉ có thể tìm được đại khái phương hướng, cùng phương hướng lần trước hoàn toàn không nhất trí, một Nam một Bắc, làm thế nào?"

Sau khi gặp chuyện không may, tín hiệu tổng cộng xuất hiện bốn lần, đều là hai tần số giống nhau như đúc nhưng phương hướng tín hiệu hoàn toàn khác biệt, không có cách nào phán đoán được cái nào mới chỗ của Cố Lạc. Thi Dạ Triêu trầm ngâm, cuối cùng ra lệnh, ngón tay gõ xuống hướng Nam: "Cô dẫn người đi nơi này."

72 phản đối, "Anh và Trình tiểu thư ở lại, chúng tôi chia làm hai đường."

"Đừng để cho tôi lặp lại lời giống như vậy." Thi Dạ Triêu lạnh lùng liếc nhìn Trình Tiếu Nghiên."Để lại hai người chăm sóc Trình tiểu thư, một sợi tóc cũng không thể thiếu, nếu không chúng ta lấy gì trả cho Cố Doãn?"

Từ trong ánh mắt âm trầm của Thi Dạ Triêu, Trình Tiếu Nghiên hoảng hốt ý thức được tình cảnh của mình, phàm là có dính líu quan hệ tới Cố Doãn sẽ không có một chuyện tốt.

72 dẫn người đi hướng Nam nơi tín hiệu phát ra, Thi Dạ Triêu đi theo phương Bắc nơi tín hiệu phát ra. Trước khi anh xuất phát không có gì ngoài tín hiệu của Cố Lạc phát đi, nhưng lúc anh đi tới rừng cây trước mặt, Thi Dạ Triêu có loại cảm giác mãnh liệt, người phụ nữ của anh đang ở trong rừng cây này.

***

Sự thật cũng gần giống như Cố Lạc dự tính, đối phương đang cùng cô chơi một trò chơi, chó cùng rứt giậu.

Mà con khốn thú kia dĩ nhiên là cô.

Cô bị vây ở trong rừng cây hai ngày hai đêm, giao thủ ba lượt, đều để cho cô "May mắn" trốn thoát. Chân chính may mắn là cô có thể thuận lợi tìm được nguồn nước cùng thức ăn no bụng, mặc dù mùi vị người bình thường không cách nào nuốt được, nhưng ở tình huống đặc biết những thứ này đều là năng lượng vô cùng trân quý.

Lọ thuốc tiêu viêm cuối cùng mang bên người đã bị cô sử dụng, vẫn ức chế không được tồi tệ trong hoàn cảnh thương thế chuyển biến xấu.

Gần tới mặt trời lặn, ánh sáng trong rừng cây dần dần tối xuống. Đã là ngày thứ ba, thời gian dài thân thể hành hạ và tinh thần hành hạ khiến Cố Lạc không dám buông lỏng cảnh giác chút nào, có bất kỳ gió thổi cỏ lay cũng không thể bỏ qua.

Vì che giấu mình, Cố Lạc leo lên một cây đại thụ tươi tốt, lợi dụng thân cây to lớn thô ráp cùng chạc cây sum xuê để ẩn mình, nhân cơ hội nghỉ ngơi, có thể bảo đảm an toàn ở mức độ cao nhất.

Bỗng dưng, trong hoảng hốt cô thấy cách đó không xa hình như có bóng người ở giữa rừng cây đung đưa.

Cố Lạc thần kinh căng thẳng, tay móc súng lục ra nhắm ngay cái hướng kia, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò.

Khoảng khắc, bóng người kia xuất hiện lần nữa.

Cố Lạc ngắm một lát, phương hướng người nọ đi tiếp đúng là về phía bên này, nhưng vì sao lại chỉ có một người? Đối phương cho tới bây giờ đều thành tổ ba, năm người hành động.

. . . . . .

Một khả năng ở trong đầu cô chợt xông ra, lại bị cô nhanh chóng phủ quyết, không thể là như vậy, không thể nào là anh!

Cố Lạc nháy mắt một cái cũng không, thẳng tắp nhìn chằm chằm bên kia, cho đến khi thân hình người nọ càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng quen thuộc. . . . . Ngón trỏ của cô rời khỏi cò súng, đóng hạ mắt, cảm giác trong mắt chua xót không dứt.

Chẳng lẽ là mình hoa mắt, bởi vì quá mức nhớ nhung sinh ra ảo giác, hoặc là bởi vì vết thương nhiễm trùng chuyển xấu sinh ra ảo giác, thậm chí là tinh thần khẩn trương thái quá sinh ra ảo giác. . . . . .

Cô nhảy xuống khỏi cây đại thụ trốn, thu hồi súng, lấy ra chủy thủ kẹp vào ngón giữa, vểnh tai nghe người nọ càng ngày càng đến gần dùng cái âm thanh này phán đoán cự ly.

Không ai biết người nọ mỗi lần đến gần một bước, tim của cô đập cũng nhanh một tiết tấu.

Một bước, gần một bước nữa, gần một bước nữa.

Cố Lạc nín thở, xoay người, giơ tay, thả cổ tay, chủy thủ bay ra, không sai chút nào thẳng tắp cắm vào thân cây.

Thân cây cách mặt của Thi Dạ Triêu chỉ có mấy centimet.

Lúc chủy thủ vẫn còn khẽ rung động Thi Dạ Triêu đã giơ súng, nếu không phải thấy rõ đối phương là ai, viên kia đạn chắc chắn sẽ bắn ra.

Cố Lạc nhìn thấy động tác anh rút súng, ngay cả tránh cũng không tránh, hai mắt không hề chớp nhìn anh chằm chằm, không nói một lời.

Thi Dạ Triêu dừng một khắc, thu hồi súng, môi mỏng mím chặt, bởi vì khắc chế nội tâm kéo căng, tầm mắt không rời mắt của cô.

Gần như là ở cùng thời khắc đó, hai người nhấc chân đi về phía đối phương, không vui, không chậm, không nhanh, không từ từ.

Gần như là ăn ý, ở thời điểm cô nhào vào trong ngực anh, cánh tay Thi Dạ Triêu vòng chắc hông của cô, kéo cô gần lại. Hai người ôm chặt lấy nhau, không có ngôn ngữ, chỉ dùng phương thức trực tiếp nhất xác nhận phần cảm tình trong lòng kia.

Có lẽ,

Không xa rời nhau một lần, chúng ta vĩnh viễn đều sẽ không biết mình có bao nhiêu nhớ nhung đối phương.

Không xa rời nhau một lần, chúng ta vĩnh viễn đều sẽ không biết mình có bao nhiêu cần đối phương.

Ngay cả tư thế ôm nhau cũng là thân thể phù hợp như vậy.

Cũng có lẽ, không xa rời nhau một lần, chúng ta vĩnh viễn đều sẽ không biết mình có bao nhiêu sợ mất đi đối phương, đó là loại mất đi thì sẽ không tìm về được mất đi.

70. Chương 70

Một cái ôm này, rót vào tâm Cố Lạc năng lượng khổng lồ, nhưng cũng làm cho cô giống như bị vét sạch hoàn toàn không có hơi sức.

Thi Dạ Triêu tiếp được thân thể của cô, ôm ngang đến dưới tàng cây, từ túi đeo sau lưng lấy nước đưa tới thấm ướt đôi môi khô khốc của cô."Bị thương ở chỗ nào, " nhiệt độ khác thường từ cô vừa mới bắt đầu liền chứng tỏ trong người cô có thương tích .

Cố Lạc vén lên áo ngoài, Thi Dạ Triêu lấy ra công cụ cấp cứu cắt bỏ bang đeo nhuốm máu, tình huống vết thương làm cho anh khẽ động hạ mi, có chút thịt đã thối rữa, nhất định phải bỏ đi, nếu không đối với cô càng thêm bất lợi. Thi Dạ Triêu mở tầng bên trong túi cấp cứu. Cố Lạc liếc nhìn, cười nói, "Chuẩn bị đầy đủ hết như vậy, chưa từng nghĩ có lẽ anh căn bản không tìm được em sao?"

Thi Dạ Triêu giống như không nghe thấy, lấy ra một ống chích dài nhỏ, Cố Lạc đưa tay ngăn lại: "Không cần thuốc tê."

"Em không chịu nổi." Thi Dạ Triêu trầm giọng.

Cố Lạc lắc đầu, "Em không sợ đau, lúc trước thời điểm khâu lại nếu dùng thuốc tê, anh hiện tại thật sự không tìm được em."

Thi Dạ Triêu thân thể cứng lại nửa khắc, thu hồi ống chích. Cố Lạc nửa dựa vào trong ngực anh, cằm đệm lên vai anh, cảnh giác sau lung của anh.“Bắt đầu đi.” Sau đó cầm lấy một đoạn nhánh cây lấy răng cắn chặt.

Thi Dạ Triêu không có do dự nữa, cắt bỏ chỉ vá lại, móc vết thương. Cố Lạc thân thể căng thẳng, cổ họng không một tiếng. Vết thương đã có chút khép lại lần nữa bị tạo ra, cây kéo sắc bén duỗi với đi vào lật khuấy thối thịt rữa, cắt đứt, gắp ra, một lần nữa lật khuấy.

Thi Dạ Triêu một tay ôm thân thể cô đau đến phát run, vẻ mặt không thay đổi tiếp tục động tác trên tay, hết sức chuyên chú. Toàn bộ bén nhọn đau nhức hành hạ Cố Lạc, răng nghiến lại kẽo kẹt vang dội, mồ hôi lạnh bổ nhào rơi xuống, thấm ướt tóc của cô, áo của anh.

Lại một trận cảm giác đau kịch liệt không thể hình dung đánh tới, cơ thể cô mãnh liệt co quắp hạ xuống, lời kêu đau đến bên miệng lại cứng rắn bị dừng, nhánh cây hết. Thi Dạ Triêu giữ chặt cái ót của cô ấn cô trở về: “Cắn anh.”

Cố Lạc bất chấp tất cả, há miệng hung hăng cắn đầu vai anh.

Sau đó, ý thức từ từ nặng trĩu, đau đớn bất tri bất giác giảm bớt —— phải nói tất cả cảm giác cũng trở nên mơ hồ không rõ. Thi Dạ Triêu vá lại cho cô lần nữa như thế nào, băng bó cho cô lần nữa như thế nào hoàn toàn không biết, nhưng là vẫn không chịu thư giản lực ý chí như cũ ánh mắt của cô thủy chung khống chế chưa từng nhắm lại.

Đầu vai bị cô cắn đến máu thịt be bét, đơn giản xử lý qua sau đó Thi Dạ Triêu ôm cô, kiên nhẫn đợi cô khôi phục ý thức, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu cùng con ngươi tan rã của cô.

Không biết qua bao lâu, sắc trời hoàn toàn đen xuống. Cố Lạc chỉ có cảm giác mình ở trong lồng ngực ấm áp của một người đàn ông, không hề rét lạnh nữa không còn là một mình tác chiến, có người từng phát từng phát khẽ vuốt ve đầu của cô, dịu dàng giống như độc dược ăn mòn phòng tuyến của cô. Giữa mùi thực vật xen lẫn hơi thở nào đó đối với cô mà nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, Cố Lạc giật giật cánh môi, lập tức có một dòng nước trong chảy vào giữa răng môi, làm dịu cô.

Cô lại thử giật giật thân thể, bị Thi Dạ Triêu ngăn chặn.“Đừng động, trên tay có kim truyền nước biển.”

Cô ổn định thần, chú ý tới đỉnh đầu treo một túi dược thủy, sức chống cự cùng năng lượng theo ống truyền dịch chảy vào thân thể của cô.

Cố Lạc ngửa đầu nhìn Thi Dạ Triêu, ở trên cằm anh in cái hôn.“Không ngờ anh sẽ đến.”

“Vậy em nghĩ ai sẽ tới? Eric?”

Thi Dạ Triêu cố ý xuyên tạc ý của cô, Cố Lạc vô lực cười , hướng trong ngực anh nhích lại gần, lười phải giải thích.“Khi anh đi vào không đụng phải bọn họ sao?”

“Không có.”

“Không sai bọn họ mười hai người, ba tổ, đối với địa hình hoàn cảnh nơi này hết sức quen thuộc, tổ chức nghiêm mật hành động có làm phải là có kế hoạch, em cùng bọn họ đã giao thủ, đều không phải là người bình thường.”

“Lính đánh thuê.”

Cố Lạc gật đầu, “Bọn họ có cơ hội bắt được em.”

Thi Dạ Triêu không có lên tiếng, ánh mắt Cố Lạc tĩnh mịch sâu thẳm, hắng giọng nói: “Em một mực nghĩ vì cái gì bọn họ chậm chạp không có xuống tay, cho đến khi anh xuất hiện. Mục tiêu của bọn họ không phải Trình Tiếu Nghiên, chỉ là lợi dụng cơ hội lần này. . . . . Có lẽ cũng không phải là em.”

“. . . . . .”

Đè nén lan tràn ở giữa hai người, Cố Lạc cắn cắn cánh môi khô ráo, mặt ở trên ngực anh cọ xát, sau khi làm rõ ý nghĩ đáp án liền có chút thay đổi đến càng thêm rõ ràng.“Anh có phải đã sớm nghĩ tới những thứ này rồi hay không hả?”

Thi Dạ Triêu nâng mặt của cô lên, hôn môi cô, dùng trầm mặc thay thế trả lời. Cố Lạc né tránh môi của anh, tức giận trách cứ: "Anh không nên ."

"Anh nếu không, em sẽ chết ở tại đây."

"Em vận số không có kém như vậy, bản lĩnh cũng không phải kém như vậy, đừng quên là ai dạy em, là Từ Ngao, đội trưởng Athena!"

Thi Dạ Triêu không thể 100% xác định thực lực Cố Lạc, nhưng đã có thể xác định là người phụ nữ này vĩnh viễn làm ình nhìn thấy cô càng cường đại hơn, cô vẫn cố ý giấu giếm, anh cũng không phơi bày."Anh có trách nhiệm khiến cho anh nhất định phải như thế."

Cố Lạc cười nhạo: "Trách nhiệm gì?"

"Trách nhiệm đem em còn sống mang về." Thi Dạ Triêu nhàn nhạt, ôm cô chặt một chút, ngửa đầu tựa vào trên cây khô."Bảo tồn thể lực, không cần nói."

Cố Lạc câm miệng, trong lòng khó chịu tựa như bị khoét.

Mà Thi Dạ Triêu làm sao biết, lần này khó khăn so với tưởng tượng của anh lớn hơn rất nhiều.

***

Thời tiết lạnh, trong rừng cây ánh mặt trời thưa thớt loang lổ, tiếng chim líu lo ríu rít.

Nghỉ ngơi một đêm tình trạng Cố Lạc khá hơn nhiều, nhiệt độ khôi phục bình thường, hơi sức trở lại, ánh mắt cũng trở nên linh hoạt. Nhưng dù sao cô cũng bị đang thương, ý chí mạnh mẽ đến đâu thì chung quy hành động không thể bằng bình thường. Gặp phải con đường đặc biệt khó đi, Thi Dạ Triêu liền cõng cô, giảm bớt đau đớn hành hạ cô.

Cố Lạc vào trên lưng của anh, cầm chủy thủ trong tay giơ tay chém đứt dây leo rủ xuống ở phía trước, chợt mở miệng: "Trình Tiếu Nghiên đâu?"

"Có người trông nom, rất tốt."

"Anh đưa cô ấy đi đâu rồi? Chuyện này không có quan hệ gì với cô ấy, bảo người của anh không nên làm khó cô ấy."

Thi Dạ Triêu cười lạnh: "Không có quan hệ gì với cô ta, cùng người đàn ông của cô ta có quan hệ."

"Chuyện chưa điều tra tìm hiểu rõ, không thể kết luận bừa."

Ở một dòng suối nhỏ phía trước, Thi Dạ Triêu dừng bước lại, đặt cô xuống , giọng nói lành lạnh: "Nếu không liên quan đến Cố Doãn, em sẽ đem Trình Tiếu Nghiên giao vào tay anh làm lợi thế? Cố Lạc, những chuyện khác anh cho phép em giả bộ ngu, nhưng chuyện này mặc dù chưa rõ, trong lòng anh và em đều rõ ràng Cố Doãn không thoát được liên quan."

Anh nửa ngồi, một tay làm sạch ống truyền nước một chút, từ trong ba lô lấy ra cái ly làm sạch nước, đưa cho Cố Lạc. Cố Lạc không có nhận: "Em chỉ là . . . . . hoài nghi, cũng không thể kết luận anh trai em có liên quan, các người là quan hệ hợp tác, làm như vậy đối với hắn có ích lợi gì? Lại nói, Cố Doãn là anh của em, chung quy sẽ không thật sự muốn giết em."

Thi Dạ Triêu ngửa đầu đã uống vài ngụm, khóe miệng xé ra, cười có chút châm chọc, lại cất giấu mấy phần bi thương."Cô gái nhỏ đừng ngây thơ, loại tình cảm anh em có mấy phần sâu nặng, anh rõ ràng hơn so với em."

Đến phiên Cố Lạc cười lạnh: "Anh mà rõ ràng hơn so với em, ít nhất anh em đối với em không có giống anh đối với Eric xuống tay ác như vậy."

Thi Dạ Triêu cất xong cái ly, "Không sai, em đối với anh em cũng không có giống như Eric đối với anh xuống tay ngoan độc."

Cố Lạc mơ hồ cảm thấy câu nói này của Thi Dạ Triêu có hàm ý khác, vẻ mặt trở nên nặng nề. Thi Dạ Triêu thật sự cũng không giấu giếm, "Eric là mang hận, không chọn thủ đoạn không chỉ mình anh, đừng

tưởng rằng sau khi nó rời khỏi Thi gia liền hoàn toàn tẩy trắng rồi, nó cũng không có bao nhiêu cái em cho là sạch sẽ."

"Không thể nào!" Thi Dạ Triêu gần như là phơi bày cô ra ngoài ánh sáng, chuyện này cũng có lien quan đến Thi Dạ Diễm, Cố Lạc dĩ nhiên không tin tưởng.

Thi Dạ Triêu lau khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mỉa mai nói: "Xem ra tin tưởng của em đối với anh còn chưa bằng nó, đợi rời khỏi nơi này, anh nên để cho em tận mắt xem người đàn ông em yêu kia đến tột cùng coi em là cái gì?"

Cố Lạc hồi lâu không lên tiếng, kinh ngạc nhìn chăm chú vào người đàn ông này, ánh mắt phức tạp."Tin tưởng của anh đối với em, có mấy phần? Anh xem em thành cái gì?"

Nếu trên tay có chứng cớ Thi Dạ Diễm cùng Cố Doãn cấu kết, lấy thông minh của Thi Dạ Triêu sẽ không để cho cô lâm vào tình cảnh hiện tại, anh cái gì cũng biết, cái gì cũng ngờ tới, nhưng cũng thật sự xảy ra.

Vốn cho rằng mình là mồi, nhưng bây giờ phát hiện người đàn ông này cũng đem mình làm thành miếng mồi lớn nhất.

Cô xác định một khắc khi anh tìm được cô kia, cái đó ôm đủ để chứng minh tất cả, nhưng ở trước mặt hiện thực, giữa bọn họ hình như rất khó giữ vững quan hệ đơn thuần.

Tình cảm của Thi Dạ Triêu đối với cô, rốt cuộc là như thế nào. . . . . .

Thi Dạ Triêu không có cho cô đáp án, nên trả lời như thế nào anh cũng tự hỏi ở trong lòng, tự hỏi tại cái ôm đó trước kia tất cả của Cố Lạc anh đều có thể nắm trong tay, lại vì sao khi cô đơn độc tim của anh liền vì vậy rối loạn.

Một khắc kia có rất nhiều thứ anh quen thuộc, đã lâu không gặp, cảm xúc xa lạ tự nhiên mà phát, mỗi một loại đều là kịch liệt như vậy, đều ở đây nói cho anh biết tầm quan trọng của người phụ nữ này với anh.

Lúc Cố Lạc đau đến mất đi ý thức, nhìn khuôn mặt quật cường đến khiến người đau lòng của anh, đáy lòng vẫn như cũ dâng lên tình cảm khổng lồ.

Anh đang quan tâm cô, hơn nữa quan tâm đối với cô đã đến mức không cách nào điều khiển tự động, cơ hồ muốn chiếm đoạt tâm trí của anh, anh thậm chí không biết làm sao.

Không biết làm sao như vậy anh từng trải qua, anh biết đó là cái gì, chỉ là nó tới quá mãnh liệt, mãnh liệt làm cho anh trong lúc nhất thời dừng bước không dám lên trước.

Cái đó là. . . . . Yêu sao?

Nhưng nếu đúng, như vậy là có phải anh lại làm ra chuyện tổn thương cô hay không?

Cô một thân vết thương chồng chất khiến Thi Dạ Triêu không cách nào nhìn thẳng, anh đã làm chuyện tổn thương tới cô.

Thi Dạ Triêu mở to mắt, không nhìn ánh mắt trần trụi của cô nữa, không phải trốn tránh, mà là luống cuống.

Cố Lạc vào lúc anh xoay người ánh mắt vô cùng ảm đạm, hai người theo đuổi tâm tư của mình một trước một sau dọc theo dòng suốt hướng hạ du đi tới. Thi Dạ Triêu ở trước mặt mở đường, Cố Lạc phụ trách cảnh giới phía sau.

Bóng lưng của anh một mực sáng ngời ở trước mắt cô, hồi tưởng những lời đó, Cố Lạc tâm loạn không dứt, tâm càng loạn càng thấy khó chịu, một cỗ khí ở trong dạ dày dấy lên, càng ngày càng không thoải mái, càng ngày càng ghê tởm.

Thi Dạ Triêu quay đầu lại nhìn thấy Cố Lạc dựa vào cây đang nôn mửa, đưa nước cùng khăn vải qua. Cố Lạc chỉ tiếp nước súc miệng, tay vuốt ngực thở gấp.

"Ăn cái gì không an toàn sao?"

Thi Dạ Triêu hỏi, gặp phải Cố Lạc xem thường."Ăn cái gì trong lòng em có tính toán."

Một ý niệm chợt thoáng qua trong đầu Thi Dạ Triêu, "Kỳ sinh lý của em có phải là từ lâu chưa tới hay không?"

Cố Lạc sững sờ, trong lòng tính toán một chút, sau đó. . . . . Từ từ đổi sắc mặt, không trách được gần đây phản ứng nhạy cảm như vậy, kỳ quái thế kia, thế nhưng ——

Thi Dạ Triêu cũng thay đổi sắc mặt theo: "Em mang thai bản thân mình còn không biết?"

Cố Lạc ảo não: "Em làm sao biết! Em lại chưa từng mang thai!"

. . . . . .

. . . . . .

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Thi Dạ Triêu càng trở nên âm trầm."Em nói cái gì?"

Cố Lạc tâm cả kinh, nguy rồi. . . . . .

Cô muốn làm đà điểu, Thi Dạ Triêu làm sao dễ dàng thả cô như vậy, một tay nắm ở cằm của cô ép hỏi."Nói, lại, một, lần, nữa! Em chưa từng mang thai đứa bé? Lục Kya Việt là của ai? Không phải của em và Eric hay sao?"

Cố Lạc quả thật muốn cắn chết anh, hung hăng đẩy tay của anh ra, "Thi Dạ Triêu! Anh có phải đầu óc bị nước vào hay không? Tại sao có thể là em cùng Eric? Kya Kya thích tiểu Trà Diệp anh cũng không phải không biết! Nếu là con Eric, em có thể để mặc cho nó có tình cảm với tiểu Trà Diệp? Anh cái người này đầu óc thật là ——"

Đến phiên Thi Dạ Triêu sững sờ, đại não có mấy giây là trống không, nháy mắt mấy lần: anh làm sao lại quên một chuyện rõ ràng như vậy. . . . . .

Cho nên, Lục Kya Việt không phải đứa bé của Cố Lạc và Eric, càng không phải là Cố Lạc sở sinh.

Người phụ nữ của anh, không có sinh đứa bé cho bất kỳ người đàn ông nào!

"Em lại có thể lừa anh bao nhiêu lâu nay!" Anh trừng tròng mắt, cắn răng nghiến lợi.

Cố Lạc không dám tin: "Đừng nói với em anh không nghĩ tới!"

Đang lúc bọn họ giằng co thì ánh mắt chợt lóe nghe được một tiếng máy móc rất nhỏ: có người!

Động tác Thi Dạ Triêu rõ ràng nhanh hơn nửa giây so với Cố Lạc, kéo cô ngã về phía sau lẩn vào rừng cây.

Ở thời điểm Cố Lạc ngã nhào trong nháy mắt đưa tay lấy ra chủy thủ bên hông ném đi, trúng mục tiêu tập kích ở đối diện phía sau bụi cây.

Hai người lấy bụi cây cao cỡ nửa người và đại thụ làm che chở tránh khỏi rừng súng mưa đạn, hỏa lực đối phương quá mạnh, không cách nào để đánh chính diện. Thật may là Thi Dạ Triêu vốn có chuẩn bị mà đến, ý bảo Cố Lạc nên rời đi trước.

Cố Lạc vẫn còn đang do dự, Thi Dạ Triêu lại cúi đầu hôn cô: "Đi."

Cô vừa muốn phản bác, lòng bàn tay của anh liền bao trùm lên trên bụng bằng phẳng của cô, chỉ là một cái động tác, ngăn chặn tất cả lời nói kế tiếp của cô."Dọc theo con suối nhỏ này là có thể đi ra ngoài, nghĩ biện pháp liên lạc với 72, tín hiệu nơi này đã bị che giấu toàn bộ."

"Vậy còn anh?"

"Anh phải xem xem người đứng sau màn này."

Đây cũng chính là mục đích cô tự nguyện sa lưới, Cố Lạc khẽ cắn răng, nhận lấy súng đạn trang bị tốt anh đưa tới, tay bao trùm ở trên mu bàn tay anh, nhẹ nhàng mà nắm chặt."Em chờ anh."

Có Thi Dạ Triêu che chở, Cố Lạc rút lui rất thuận lợi. Cô càng không ngừng chạy, đem tất cả nhét vào sau lưng, nhưng phần bụng lien quan bị thương quá đau, cô ẩn thân ở sau một tảng đá lớn nghỉ ngơi ngắn ngủi và hồi phục.

Hai con sóc con từ trên cây bò xuống, ôm một quả thong nhọn đến trước mặt cô.

Cố Lạc điều chỉnh hô hấp, nhìn hai con vật nhỏ này ngẩn người. Tay cô che ở bụng nhỏ, tiếng súng tiếng nổ mạnh mơ hồ truyền đến, quấy nhiễu tất cả cảm xúc của cô. Trong đầu giờ phút này đều là lời nói của Dr. J. . . . . Nhưng nếu trong bụng thật sự có một tiểu sinh mệnh, cô bây giờ không có dũng khí mạo hiểm lưu nó lại, huống chi có thể thuận lợi sinh nó hay không vẫn là ẩn số.

Một đứa bé thuộc về hai người cô và Thi Dạ Triêu, là chuyệncoo kỳ vọng nhất cũng sợ nhất.

Không cách nào tưởng tượng được sau khi cô rời đi Thi Dạ Triêu sẽ đối mặt với đứa bé của anh như thế nào, càng không cách nào tưởng tượng tương lai nếu đứa bé cũng có số mạng giống như vậy thì sẽ như thế nào.

Cố Lạc đần độn lấy điện thoại ra, máy móc muốn gọi điện thoai cho Dr. J, lại đang thông liền bỏ.

Nơi này không có tín hiệu. . . . . .

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, gắt gao cắn môi, liều mạng đem tất cả không đành lòng áp chế xuống đáy lòng, hít sâu một hơi, đứng dậy, sải bước dài, buộc chặt đai lưng cùng băng chân, xoay người trở về đường cũ.

Cô không thể rời khỏi Thi Dạ Triêu, ít nhất hiện tại không thể rời đi.

Bây giờ tiểu sinh mệnh là thứ duy nhất tồn tại giữa bọn họ, cô phải tận hết sức để cho bọn họ có thể ở cùng nhau nhiều hơn một chút.

Dùng bất kỳ phương thức nào, lấy bất kỳ giá nào.

71. Chương 71

Từ trước đến nay có thể an toàn rút lui để yểm trợ người khác ít lại càng ít, hơn nữa dưới tình huống địch nhiều ta ít thực lực khác xa.

Thi Dạ Triêu mặc dù đã chuẩn bị xong sẽ bị bắt, nhưng vẫn hết khả năng trì hoãn đối phương cho Cố Lạc tranh thủ thời gian. Theo như lời Cố Lạc những người này xác thực khó đối phó, đối phương tính bắt sống xuống tay có vẻ chiếu cố, trong lúc vô hình tạo nhiều thời gian hơn, nhưng cũng từ từ tiêu hao hết đạn dược của Thi Dạ Triêu.

Cuối cùng một băng đạn bắn hết, đối phương từ từ thu nhỏ dần vòng vây hướng đến gần.

Người đàn ông cầm đầu mặc dù không cao, vừa đen lại vừa cường tráng, hắn cầm theo súng đứng ở nơi đó quan sát lên lên xuống xuống Thi Dạ Triêu, mà trên mũ hắn in một cái tên, Bố Khắc. Thủ hạ ở bên cạnh lục soát một vòng không có tìm được Cố Lạc, người đàn ông trong miệng nhai kẹo cao su hỏi, “Người phụ nữ kia đi đâu rồi, ”

Thi Dạ Triêu vẻ mặt lạnh lùng, cũng không lên tiếng, không biến sắc quan sát chung quanh tám người võ trang đầy đủ này.

Anh vẫn cao ngạo như thế, người đàn ông tự nhiên cực kỳ khó chịu, tiến lên vài bước, nòng súng nâng cao cằm của anh, lập tức có người ở phía sau ghìm chặt cổ của anh dùng chủy thủ chống đỡ động mạch cổ của anh. Người nọ hơi dùng chút sức, da bị vạch ngang, máu tươi chảy ra.

Người đàn ông không có thấy chút ý tứ sợ hãi nào ở trong mắt của anh, cười.“Tôi tên là Bố Khắc, tôi biết rõ anh, nói thật tôi cũng không muốn động người nhà họ Thi, nhưng đối phương đưa ra giá thật quá mê người, hơn nữa ——” nói tới chỗ này, nụ cười trên mặt hắn có chút kinh khủng.“Mười hai anh em chúng tôi, hiện tại chỉ còn lại có tám, cái này cũng là nhờ anh và người phụ nữ của anh ban tặng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí chợt trở nên khẩn trương, hơi thở chém giết tùy ý lẻn vào, thái độ của mấy người đàn ông tàn khốc rét lạnh.

Cổ lần nữa truyền đến cảm giác đau bén nhọn, tròng mắt Thi Dạ Triêu liếc hắn, rốt cuộc ở giữa không khí khẩn trương chậm rãi mở miệng lặp lại một lần nữa tên của hắn: “Bố Khắc.”

Bố Khắc vẫn còn đang cười, sau một khắc lại đưa tay nhanh chóng rút ra dao găm ngắn bên hông hắn không chút do dự đâm vào thân thể Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu lông mày nhíu lại, thanh âm buồn bực hô ra, khống chế hô hấp của mình. Anh mặt không đổi sắc, Bố Khắc để cho thủ hạ thả Thi Dạ Triêu ra, lại nhận lấy cây dao găm ngắn khác ở trong tay vuốt vuốt."Yên tâm, sẽ không để cho anh chết, ít nhất không phải chết trong tay chúng tôi, nhưng tin tưởng tôi, chết trong tay chúng tôi sẽ may mắn hơn một chút." Dứt lời đem chủy thủ lần nữa đâm vào thân thể của anh, cách vết thương kia chỉ có mấy tấc.

Đau nhức rõ ràng truyền vào mỗi đầu dây thần kinh toàn thân Thi Dạ Triêu, anh cắn răng không có phát ra bất kỳ âm thanh gì. Bố Khắc nhận lấy hai cây chủy thủ thuộc hạ đưa tới, tiện tay ném lên không trung chơi đùa.

"Đông Nam Tây Bắc là hướng nào, nói cho tôi biết, anh có thể ở chỗ của tôi giảm chút ít tội, có đầy đủ tinh lực đi đối phó người muốn bắt anh."

. . . . . .

Trả lời hắn vẫn như cũ là sự trầm mặc của Thi Dạ Triêu, Bố Khắc ánh mắt hung ác, tay vung, trong đó một cây đao lưỡi dao đâm vào cổ tay phải Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu không thể không dựa vào đại thụ, xách theo một hơi không thả, thầm cười khổ, xem ra người khác thực sự muốn mạng của anh.

Bố Khắc ném cho thủ hạ một cái ánh mắt, người đàn ông quấn khăn trùm đầu màu xám tro tiến lên, cầm môt cây chủy thủ khẽ dùng sức ở bên trong cơ thể anh chuyển động, lật khuấy. Thi Dạ Triêu mồ hôi lạnh bổ nhào rơi xuống, không nói là không muốn phản kháng, nhưng chung quanh mấy nòng súng chỉa vào mình, phàm là anh hành động thiếu suy nghĩ cũng sẽ không có kết quả tốt. Những người này sẽ không giết anh, nhưng Bố Khắc nói rất đúng, anh nhất định phải cất giữ đầy đủ tinh lực ứng đối chuyện xảy ra tiếp theo.

Anh không biết thật ra thì ở trong lòng Bố Khắc thật sự đổ mồ hôi dầm dề, có hai nhiệm vụ mục tiêu, vả lại đều là bắt sống, nhất là Cố Lạc, không được thương tổn cô một chút nào. Nhưng bây giờ chẳng những làm cho cô bị thương, còn để cho cô chạy trốn từ dưới mí mắt. Hắn cho rằng Cố Lạc mới là người quan trọng nhất, cũng chỉ có thể khai đao với Thi Dạ Triêu. Thay vào đó người đàn ông này rốt cuộc không phải nhân vật bình thường, thân phận bối cảnh vững vàng, tính tình cứng rắn, làm cho hắn cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Đúng vào lúc này, bỗng dưng một tiếng súng vang lên, chờ đón Bố Khắc chính là cổ tay phải truyền tới đau đớn kịch liệt: viên đạn này không biết từ đâu bay ra ngoài đang ghim vào cổ tay phải hắn. Hắn kêu rên một tiếng, hô to: "Ẩn nấp!"

Người thủ hạ lập tức động tác nhanh chóng tìm kiếm che chở gần đây, mà cơ hồ ở cùng thời khắc đó Thi Dạ Triêu tìm đúng cơ hội đánh bất ngờ, cầm cánh tay người trùm khăn màu xám tro bẻ ngược lại một kích dữ dội, một tiếng rắc thanh thúy vang lên cánh tay người trùm khăn màu xám tro liền bị gãy.

Hắn theo phản xạ đi sờ súng, lại phát hiện bên hông đã sớm trống trơn.

"Đừng động." Cây súng chẳng biết lúc nào đã rơi vào tay Thi Dạ Triêu hơn nữa chống đỡ ở mi tâm hắn.

Thời điểm người trùm khăn phản ứng lại thì bản thân mình đã thành con tin của anh, không cần nhiều lời, so với hắn ai cũng hiểu là tốc độ đạn bắn xuyên đầu hắn vẫn là nhanh hơn tốc độ hắn rút chủy thủ ra, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói.

Nhưng chỉ mấy cái này động tác mà thôi, đã làm cho anh đau cơ hồ muốn bất tỉnh. Trong cổ họng mùi máu tươi càng ngày càng nặng, Thi Dạ Triêu nhịn lại nhịn cuối cùng nhịn không được ho khan, chất lỏng ấm áp sặc ra khỏi miệng ra ngoài, không cần nhìn cũng biết đầy máu. Anh không nghĩ ngợi được nhiều, khống chế người trùm khăn làm lá chắn lui về phía sau.

Nhưng mà chỉ mới bước mấy bước, một viên đạn liền bay sượt qua tai anh, ép anh không thể không dừng lại.

Bố Khắc tay trái cầm súng ngắm đầu Thi Dạ Triêu, "Có cần phải nói cho anh biết, tôi dùng tay trái cũng có thể bắn bể đầu anh hay không?"

Vừa dứt lời, lại một tiếng súng vang, cái mũ của Bố Khắc bị đạn bắn tới mang chấn động làm rớt trên mặt đất.

Một phát này, là khiêu khích, là uy hiếp. Bố Khắc híp mắt một cái, sắc mặt buộc thật chặt. Nhíu cặp mắt, nhưng không ai phát hiện súng bắn tỉa ở nơi nào.

Địch ở trong tối, đối với đoàn người Bố Khắc cực kỳ bất lợi, nhưng một lát sau, Bố Khắc nhếch khóe miệng hả hê cười. Hắn từ phía sau cây đi ra, họng súng vẫn như cũ nhắm ngay vào Thi Dạ Triêu, cất giọng hướng chung quanh hô: "Tưởng bắn chết tôi dễ dàng sao, nhưng đừng quên cô chỉ có một khẩu súng, chúng tôi có bảy khẩu, mà anh ta chỉ có một cái mạng."

Chung quanh hoàn toàn lâm vào tĩnh mịch.

Bố Khắc thả chậm tốc độ thu súng, cột chắc băng vải cầm máu trên cổ tay."Cô có thể lựa chọn nổ súng, tôi không ngại cho anh ta chôn theo tôi."

. . . . . .

Một khắc nhìn thấy Cố Lạc cầm súng xuất hiện kia, Thi Dạ Triêu hiểu một chuyện.

Cái gọi là nhược điểm, luôn chỉ có bản thân mình bất luận như thế nào đều không nguyện ý buông tha rồi lại cam nguyện dừng lại buông tha tất cả thậm chí buông tha sinh mạng.

Mà anh, là nhược điểm của Cố Lạc.

Bọn họ. . . . . Là nhược điểm của nhau.

Trái ngược với ánh mắt xa cách của cô thì Thi Dạ Triêu là tức giận, tức giận cô lại trở về tự chui đầu vào lưới.

Cố Lạc nhìn ra được sự phẫn nộ của anh, hơn nữa nhìn thấy thương thế của anh. Nếu là đổi một tình huống khác, Cố Lạc nhất định dùng súng trong tay xuyên thủng đầu Bố Khắc, nhưng cô không thể. Bố Khắc nói không sai, đối phương có thể mất đi Bố Khắc, nhưng là cô không thể mất đi Thi Dạ Triêu.

Bố Khắc nhặt lên cái mũ bị bắn xuyên một lỗ nhỏ lần nữa đeo lên, than thở thương pháp của cô, tức giận nhưng cũng bị kích thích trước nay chưa có. Hắn đi tới trước mặt Cố Lạc, dùng tay phải bị trúng đạn của cô đem máu tươi cọ ở trên mặt của cô."Cô gái, côlà đang trả thù tôi đả thương tay phải của anh ta sao?"

Cố Lạc mắt lộ ra ánh sáng tàn nhẫn, Bố Khắc tàn nhẫn cười một tiếng."Rất tốt, rất tốt, vậy tôi sẽ chơi cùng với cô một chút." Tay hắn giương lên, thủ hạ rối rít âm thầm đi ra, giơ súng đề phòng."Muốn cứu người đàn ông của cô sao? Tôi cho cô cơ hội, đánh bại mọi người ở đây, tôi thả các người đi."

Bố Khắc lui về phía sau mấy bước, một người đàn ông đầu đội khăn đen khác ném khẩu súng cho đồng bọn, đi lên trước lấn đến gần mặt của cô: "Cô không phải là có thể đánh sao? Tiểu cô nương, chớ bỏ qua cơ hội lần này."

Cố Lạc không trốn không tránh, nghiêng đầu nhìn về phía Thi Dạ Triêu, cũng chỉ lấy được dấu môi của anh ra lệnh: "Đi."

Cố Lạc nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không nhìn mọi người đỡ Thi Dạ Triêu sang một bên, nhân cơ hội kín đáo đưa cho anh một băng đạn cùng một quả lựu đạn. Thi Dạ Triêu cầm tay của cô: Em đánh không lại bọn họ."

"Coi như đánh thắng được họ cũng sẽ không thả chúng ta đi." Cố Lạc muốn rút dao găm ở trên người của anh ra, lại phát hiện trừ một đao ở cổ tay, Bố Khắc xuống tay mỗi một chỗ cũng cũng không phải là tùy ý, không có vết thương trí mệnh, nhưng ở dưới tình huống không có thiết bị chữa trị mà rút dao găm ra hẳn phải chết là không thể nghi ngờ, nếu không rút ra sau mấy tiếng sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.

Cô nhớ rất nhiều năm trước Từ Ngao từng đã dạy cô một bài học này, thế nào cũng nghĩ không tới hôm nay một chiêu này bị dùng ở trên người Thi Dạ Triêu. Cố Lạc nhắm hai mắt lại, mở ra lần nữa, vẫn như

cũ không thể kềm chế được lửa giận. Cô nghiêng người hôn môi của anh, "Anh tới cứu em, có nguyên nhân khác hay không?"

Thi Dạ Triêu khẽ vuốt cánh môi cô dính máu của mình: "Em thì sao?"

Cố Lạc khom môi cười cười, nhàn nhạt, cũng là chắc chắn, nhẹ tay cầm dao găm trên cổ tay phải của hắn, còn không đợi động tác, Thi Dạ Triêu bắt lấy tay cô. Cố Lạc sớm có dự liệu này, trở tay gạt anh ra, nhìn thẳng mắt của anh."Mặc kệ mục đích của bọn họ là cái gì, ít nhất sẽ không giết em, chữa khỏi vết thương, tới cứu em."

Dứt lời, không hề cho Thi Dạ Triêu cơ hội nói chuyện nữa, bỗng dưng rút ra dao găm ở trên cổ tay anh ném về phía người đàn ông đang đội khăn ở bên cạnh gần nhất, tinh chuẩn trúng mục tiêu cổ kia. Người đàn ông đội khăn không dám tin mở mắt ngã quỵ trên đất, cuối cùng cả người ngã quỵ co quắp, phía dưới nhanh chóng lan tràn một vũng lớn máu tươi.

Trong phút chốc, tám người mất đi một.

Cố Lạc đứng dậy mắt nhìn Bố Khắc hỏi: "Tôi quên anh nói đánh bại hay là đánh chết?"

Bố Khắc trừng mắt, vung tay lên, người trùm khăn màu lam trên đầu nhếch miệng khinh thường chê cười, "Có thể đánh chết coi như cô bản lãnh."

Cố Lạc ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, người trùm khăn màu lam nghênh ngang đi qua. Hắn ước chừng cao hơn Cố Lạc một cái đầu, thân hình cường tráng như hổ, cánh tay lớn tương đương với bắp đùi Cố Lạc. Thân hình chênh lệch cách xa như thế, người trùm khăn màu lam khinh địch là chắc chắn.

Cố Lạc hai tay sau lưng, vẻ mặt không có biểu cảm gì làm cho cô thoạt nhìn rất vô tội. Người trùm khăn màu lam cố ý cúi đầu, tới gần ngửi mặt của cô."Phụ nữ phương Đông, tôi còn chưa thử qua."

"Vậy thì tới nếm thử một chút." Cố Lạc khóe miệng khẽ nhếch lên, tay phải chợt hướng tới cổ hắn đánh ra một quyền.

Người trùm khăn màu lam sớm có phòng bị, lòng bàn tay kịp thời bắt được quả đấm nhỏ của cô, tiếp theo muốn cười nhạo, nhưng còn chưa kịp phát ra âm thanh, chỉ thấy tay trái Cố Lạc thoáng một cái đánh bất ngờ, một đạo ánh trắng đánh thẳng cổ họng hắn, sau một khắc cần cổ nhất thời chợt lạnh, đã không kịp tránh né lần nữa.

Hắn tự tay sờ, lại sờ soạng thấy một tay máu tươi, lại nhìn lần nữa, tay trái Cố Lạc đột nhiên xuất hiện một tấm chỉ hổ (chỉ hổ là cái gì thế???) sắc bén, phía trên đang dính máu cổ hắn chảy ra.

Người trùm khăn màu lam chậm rãi ngã xuống đất, Thi Dạ Triêu chớp mắt hiển nhiên cũng giống mấy người ở chỗ này lấy làm kinh hãi.

Mấy người còn lại cũng không dám khinh thường, bao gồm Bố Khắc mọi người rốt cuộc nghiêm túc.

Bố Khắc vung tay lên, cùng lúc có hai người đàn ông gầy rốt rít nhảy một bước về phía Cố Lạc.

Bây giờ bắt đầu tới thật.

Cố Lạc lấy ra một tấm chỉ hổ khác, đề khí bước ra một bước bày xong tư thế chuẩn bị đánh lộn, che giấu vẻ mặt, khắc nghiệt lãnh khốc, trong mắt hiển lộ một chút xíu sát ý."Đến đây đi."

72. Chương 72

Thi Dạ Triêu đã gặp qua Cố Lạc ra tay.

Phút chốc cô một cước đá gãy xương đùi K kia anh liền từng hoài nghi Cố Lạc chính là vị nữ thành viên trong Athena kia, nhưng từ đầu đến cuối không có chứng cớ càng không có điều tra, hôm nay nhìn lại cô giao đấu cùng những lính đánh thuê này từng chiêu từng thức ác độc bén nhọn càng sinh nghi.

Thì ra là trước đó cô đối với mình thực sự có che giấu sức mạnh, bản lĩnh Cố Lạc tuyệt đối ở trên72.

Lần đầu hai người đàn ông gầy này vây khốn cô, một người một chiêu cũng có lưu tình nhưng nếu nhiều chiêu lại ép cô vào góc chết, Cố Lạc nín thở hết sức chăm chú không lưu lại sơ hở cho đối phương. Bố Khắc cùng bốn người còn lại nhìn kịch hay, Thi Dạ Triêu máu chảy đầy đất.

Đối phương ra tay cố ý lưu tình, Cố Lạc mới miễn cưỡng ứng phó, nhưng cô rất nhanh ý thức được mình đang từ từ ở thế yếu. Bởi vì bị thương, thể lực của cô trở thành vấn đề lớn nhất.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, xuyên vào trong mắt, Cố Lạc cắn răng tránh khỏi công kích, nhấc chân đánh về phía xương sườn đối phương. Không biết một cước này dùng bao nhiêu sức lực, người đàn ông cường tráng rên lên một tiếng té ngã trên đất, tiếng xương giòn tan bay vào trong tai mỗi người.

Người đàn ông nhỏ gầy muốn bảo vệ đồng bọn lại trúng một quyền của Cố Lạc, đỉnh chỉ hổ sắc bén nhọn ghim vào trong thịt, cố chấp đâm kim loại vào xương làm đau, sắc mặt hắn khó coi, miệng phun ra ngụm máu lại tấn công tới.

Người phụ nữ hung hãn.

Bố Khắc mắt hơi híp, từ sau hông kéo ra một cây roi, giật giật cổ tay thẳng tắp quăng roi về phía Thi Dạ Triêu.

Cố Lạc từ lúc hắn vừa có động tác nâng tay liền chú ý tới, khi hắn ra tay hết sức cũng chính là thời khắc đoản trong tay người đàn ông nhỏ gầy đâm tới. Cố Lạc tâm quýnh lên, ngẩng đầu né tránh đoản, mắt thấy không kịp bên này, tay cầm chủy thủ bên hông không hề nghĩ ngợi dùng sức phi về phía Bố Khắc.

Không ngờ Bố Khắc chợt thu tay lại, một cái giả bộ liền khiến Cố Lạc giải quyết, cô bận bịu đối phó bị người đàn ông nhỏ gầy đánh trúng, nặng nề té ngã trên đất. Lực đánh vào khiến cô lăn lông lốc trên mặt đất vài vòng, đầu đập trúng hòn đá, trong đầu nhất thời ông ông tác hưởng.

Cô chớp mắt mấy cái, trời đất quay cuồng, thị lực từ từ trở nên mơ hồ, bên cạnh tất cả âm thanh cũng biến thành một đoàn tạp âm, chói tai khó chịu. Cô mới vừa chống lên gần nửa người, lại ngã trở về, nằm ở trên cỏ lạnh như băng cả người yếu ớt, không dùng được một chút hơi sức.

Vào giờ phút này cô cách Thi Dạ Triêu chỉ có vài thước, gần như là bò ở dưới chân của anh.

Thi Dạ Triêu gọi cô mấy tiếng, Cố Lạc bản không nghe được, trong hoảng hốt chỉ có thể nhìn thấy cái miệng của anh giống như đang động, sau đó bóng dáng của anh biến thành vô số.

Trong mắt cô không có tiêu cự, ý thức trống rỗng, dạ dày co quắp, tiếp đó truyền đến đau nhức.

Chợt một cỗ mùi máu tanh xông tới, chất lỏng ấm áp nào đó từ trong miệng cô nôn ra, đỏ tươi, chói mắt.

Cô không ngủ được, mặc dù không nghe được, nhưng tiềm thức một mực cố gắng nghe rõ âm thanh kia. Bụng, đầu, lồng ngực, tất cả đau đớn cô đã phân biệt không rõ.

Thi Dạ Triêu tay cầm dao găm ngắn của Bố Khắc cắm ở trong khe hở xương sườn (đoán là ở giữa 2 chiếc xương sườn). Cắn răng không biến sắc một tấc một tấc rút ra ngoài, không cho bất luận kẻ nào phát giác được động tác của anh, không biết tại sao trong đầu một lần lại một lần quanh quẩn câu nói cô nỉ non lúc bị trúng đạn hôn mê ở nước Z kia: tôi không thể chết được, không thể chết được. . . . . .

Ánh mắt của hai người không tiếng động đan vào, cho dù là ở thời điểm cô ý thức không rõ.

Người đàn ông nhỏ gầy đi tới đá hai chân Cố Lạc, ngồi xổm xuống nắm cô cằm, tay lại đè ép lên vết thương trên bụng đã rỉ ra máu của cô, dùng đau đớn buộc cô tỉnh táo. Ngón tay Cố Lạc cố gắng kéo ra chợt biến thành căng thẳng, gắt gao nắm bùn đất thảm cỏ.

Người đàn ông gầy buông tay ra đứng dậy, lại một cước hung hăng đạp ở bụng của cô."Như vậy thì không được sao?"

Thi Dạ Triêu đáy mắt lộ ra lạnh lẽo kinh người, huyệt Thái Dương giật giật, tay một dùng sức, hơn nửa dao găm đã rút ra, từng dòng máu tươi ở chảy ra ngoài. Anh lại không dễ dàng phát giác cầm một dao găm

khác chậm rãi dùng sức, nếu sợ bị phát hiện chỉ có thể dùng tốc độ chậm nhất, nhưng cũng khiến thời gian lưỡi đao kim loại cứa vào thân thể cùng cảm giác đau hành hạ gia tăng gấp trăm lần.

Bố Khắc cho người đội mũ xanh ở bên cạnh một ánh mắt, người đội mũ xanh đi tới sau lưng Thi Dạ Triêu, giơ lên trong tay đã sửa chữa lại AK, họng súng chống đỡ cái trán Thi Dạ Triêu.

"Cô gái, cô tính toán nằm trên mặt đất bao lâu? Cho cô ba phút, nếu không bò dậy nổi tôi hiện tại liền dùng mạng người đàn ông của cô để tế những anh em đã chết đi của tôi."

Bố Khắc vung roi rảnh rang đợi, người đội mũ xanh một tay cầm súng tính toán thời gian. Cố Lạc từ trong đau nhức từ từ khôi phục ý thức, ngón tay hãm sâu vào trong đất bùn, một cái tay khác cố gắng đẩy giầy người đàn ông gầy đang dẫm mình, ngược lại bị dẫm càng ác hơn.

Bụng khó chịu tựa như kim châm, hạ thân giống như có thứ chảy ra. . . . . .

Đứa bé. . . . . .

Cố Lạc nhắm mắt lại, tiếp theo khổ sở ngẩng đầu lên, vừa vặn chống lại hai mắt của Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu nhất định sẽ không hiểu được nỗi khổ sở của cô đến tột cùng phát sinh ở chỗ nào, nhưng là một khắc kia, anh hoảng hốt thấy trong mắt cô chảy xuống một hàng lệ.

Nước mắt?

Có lẽ là anh nhìn lầm rồi, nhưng tim đau như bị đao cắt so với đau đớn thân thể mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đáy mắt hai người lúc đầu khổ sở cùng giãy giụa từ từ rút đi, thay vào đó là ngoan tuyệt rét lạnh, là sát ý mãnh liệt từ trước đến nay chưa có.

Không có ai chú ý tới bọn họ trao đổi ánh mắt,người đội mũ xanh bỗng chốc để xuống vẻ ngoài, cất giọng nói cho Bố Khắc: "Đã đến giờ!"

Bố Khắc cười ha ha, trước hết bỏ qua quá khứ, bắt lấy mắt cá chân Cố Lạc."Tôi cho các người quá nhiều thời gian, tôi chỉ có thể nhân từ như vậy." Dứt lời ý bảo người đội mũ xanh động thủ.

Nhưng vào lúc này, Thi Dạ Triêu chợt rút ra chủy thủ, tay phải linh hoạt chuyển một cái động tác thật nhanh đem nó hung hăng cắm vào vị trí tim người đội mũ xanh, đồng thời gọi tên Cố Lạc.

Cố Lạc nắm lên một nắm bùn đất vẩy vào khuôn mặt người đàn ông gầy, một cái tay khác nắm cái chân đang giẫm ở trên người, còn mình nghiêng người lúc dùng sức vặn một cái, rắc một tiếng vặn gãy, vừa vặn giơ tay tiếp được chủy thủ Thi Dạ Triêu ném qua ngồi dậy không chần chờ chút nào trực tiếp đâm vào cổ họng người đàn ông gầy.

. . . . . .

Người đàn ông gầy lúc sắp chết vẫn không cam lòng trợn to hai mắt, ngón trỏ người đội mũ xanh đến chết cũng không thể bóp cò súng.

Chỉ trong phút chốc, Bố Khắc chỉ còn dư lại hai người, trong lòng hắn giận dữ, thu hồi roi túm Cố Lạc về hướng mình. Thi Dạ Triêu nhanh chóng nhào qua muốn bắt được tay của cô một hàng đạn cũng đã bay tới đánh vào trên mặt đất ở giữa tay bọn họ sắp đụng phải, nâng lên bụi cùng cỏ dại tạo thành một đạo trở ngại đành tách rời ra hai người.

Thi Dạ Triêu nhặt súng của người đội mũ xanh lên vừa định bắn trả, nhìn hình ảnh trước mắt ngây ngẩn cả người.

Một đầu roi khác của Bố Khắc thật chặt cuốn lấy cổ Cố Lạc, cô quỳ trên mặt đất một tay níu lại roi, một cái tay khác giơ cao dao găm vẫn nắm chặt như cũ, mà một đầu khác của chủy thủ thật sâu đâm vào lồng ngực Bố Khắc.

Hai người thủ hạ bị một màn bất thình lình dọa sợ đến ngây dại.

Mà Thi Dạ Triêu cũng thấy hạ thân Cố Lạc vầng nhuộm ra một mảng lớn vết máu màu đậm, trong nháy mắt đó, cho dù là anh cũng không biết nên có phản ứng như thế nào.

Hai người thủ hạ rất nhanh tỉnh lại từ trong khiếp sợ, cùng nhau trao đổi một cái ánh mắt, một người kèm hai bên Cố Lạc, một người khác vừa định nổ súng liền bị đồng bọn quát dừng lại. Việc đã đến nước này, giống như rắn mất đầu, bọn họ chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ lấy được tiền thuê, không muốn bồi thêm tính mạng.

Hai người khống chế Cố Lạc lui về phía sau, Thi Dạ Triêu súng thủy chung không rời tay, tư thế bắn súng giữ vững không thay đổi, cắn nát đôi môi ép mình tỉnh táo, nhắm ngay một người trong đó không chút lưu tình đánh gục.

Người đàn ông trùm khăn màu tro kèm hai bên Cố Lạc không dám tin anh ở dưới tình huống thế này vẫn còn dám tùy tiện nổ súng, rốt cuộc luống cuống tay chân, súng hung hăng chỉa vào đầu Cố Lạc, mình thì núp ở phía sau cô uy hiếp: "Anh không sợ tôi sẽ nổ súng sao? Anh không muốn mạng người phụ nữ này sao?"

Cố Lạc dùng khẩu hình môi ra dấu với Thi Dạ Triêu, anh đơn giản để họng súng nhắm ngay mi tâm Cố Lạc.

Ba, hai, một!

Cố Lạc bỗng dưng cúi đầu, Thi Dạ Triêu quả quyết bóp cò.

Thình lình lại một tiếng súng vang, người đội khăn màu tro trúng đạn giữa mi tâm, hai giây sau ầm ầm ngã xuống.

Cố Lạc tiếp được súng rơi xuống từ trong tay người đội khăn màu tro, lấy súng làm chống đỡ đỡ ổn định thân thể, cô che bụng, cúi đầu nhìn chăm chú ống quần nhuộm máu, không có dũng khí nhìn ánh mắt của Thi Dạ Triêu.

Khi cô lấy dũng khí ngẩng đầu, không có thấy bất kỳ vẻ mặt gì ở trên mặt anh, ngay cả khóe miệng cũng không có độ cong .

Cố Lạc gần như chết đuối ở trong trầm mặc của anh.

Thi Dạ Triêu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu ngăn chặn cảm xúc dâng trào ở trong lòng đi về phía cô, bước đi có chút lảo đảo. Cố Lạc mới phát hiện chân của anh trúng đạn, Thi Dạ Triêu tiếp được thân thể của cô dùng hết hơi sức ôm vào trong ngực, vùi đầu ở trên cổ cô, thật lâu mới có thể phát ra âm thanh.

"Em làm cho anh rốt cuộc biết cái gì gọi là ——" anh lần nữa hít sâu, gian nan khạc ra hai chữ: "Sợ hãi."

Cố Lạc bị anh ôm khó có thể hô hấp, bụng vẫn đau như cũ, đáy mắt cô tràn đầy bi thương thật lớn, ách giọng nói: "Đứa bé. . . . . ."

"Cố Lạc!" Thi Dạ Triêu cắt đứt cô, nghiêng đầu cắn làn da trên gáy cô, không biết đang khắc chế cái gì ngay cả hàm răng cũng hơi run rẩy: "Em ở đây. . . . . Là đủ."

Cố Lạc cố nén nước mắt cùng những thứ áy náy kia vĩnh viễn không thể nói ra khỏi miệng, gạt cánh tay của anh, xé quần áo trói chặt vết thương của anh để cầm máu, dắt díu lấy anh đi trở về.

Nhưng vào lúc này, sau lưng Thi Dạ Triêu bỗng dưng đau xót, chờ đón chính là cảm giác toàn thân nhanh chóng chết lặng —— không, là từ từ không còn cảm giác.

Cố Lạc chỉ cảm thấy thân thể anh cứng đờ, sau đó cả người quỳ xuống, cô sợ hết hồn, chợt thấy trên lưng anh không biết từ lúc nào thì có một ống tiêm thuốc mê. Cô nhổ hết ống tiêm, cắn răng giơ súng lên nhắm ngay lùm cây rậm rạp.

Liều lượng thuốc mê không nhỏ, trong miệng Thi Dạ Triêu chỉ có thể phát ra một chữ: "Đi!"

Đi?

Chạy đi đâu được.

Từ sau bụi cây lập tức xông ra mấy người đàn ông cầm vũ khí trong tay, tất cả đều cường tráng như trâu, võ trang đầy đủ, trong tay một người trong số đó đang giơ một súng thuốc mê. Người nọ đeo kính mát, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay.

Mặc dù không quay đầu được, Thi Dạ Triêu cũng biết tình huống phía sau là như thế nào.

Anh mắt nhìn phía trước trong bụi cây chớp lên bóng người, ở một khắc trước khi tầm mắt trở nên mơ hồ rốt cuộc nhận ra thân phận của người cầm đầu kia, ra sức giơ tay lên nắm chặt cô, "Từ —— Ngao."

Không sai, là Từ Ngao.

Từ Ngao dẫn đầu một đội người của Athena tiến lên.

Người đàn ông đeo kính đen thấy vậy không chút hoang mang lần nữa bóp cò, một cây châm thuốc mê bắn trúng vai Cố Lạc, chỉ là hai giây, súng trong tay của cô giống như nặng ngàn cân, sau đó rớt xuống đất.

Hai người của đối phương bước tới vác cô lên vai liền đi, toàn bộ thế giới bị đảo ngược, trước khi Cố Lạc mất đi ý thức nhìn một màn cuối cùng trước mắt là Từ Ngao đi tới bên cạnh Thi Dạ Triêu, Ace cùng một đội chiến hữu đang chạy về phía cô.

Tiếng súng nổi lên bốn phía, có người gọi tên cô, sau đó hắc ám phủ xuống, tất cả biến mất.

Im lặng.

73. Chương 73

Hình như có rất nhiều người ở bên cạnh kêu la:

Huyết áp!

Nhịp tim!

Truyền máu! Chuẩn bị kích điện. . . . . .

Cố Lạc muốn mở mắt ra nhìn là ai đang nói chuyện, là ai đang gọi tên của cô, mí mắt lại giống như nặng ngàn cân.

Dần dần, tất cả âm thanh chung quanh biến mất, tiếng gió lạnh thấu xương và tiếng súng bắn ra trở nên trống không. Tất cả tiếng vang đan vào lẫn nhau, làm cho đầu cô đau muốn nứt, có người dắt thân thể của cô, cô lại bị một cỗ lực lượng vô hình trói tay chân không thể động đậy chút nào.

Cô. . . . . Đã chết rồi sao? Nếu như là, tại sao vẫn có cảm giác nặng nề như thế; nếu như không phải, tại sao không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, chỗ sâu trong óc ngược lại có một bóng dáng luôn không xua đi được.

Cố Lạc dùng hết hơi sức thử nhìn rõ cái bóng kia, nhưng càng cố gắng trong lòng càng khó chịu, như bị một tấm lưới bao lại trái tim lần nữa buộc chặt, buộc chặt, đem cô đè ép đến máu thịt be bét, cắt thành từng khối từng khối .

Cho đến cuối cùng, chung quanh chợt trở nên yên tĩnh như chết, cô có thể nghe được chỉ có nhịp tim của mình.

. . . . . .

Một khắc kia trên thiết bị hiển thị nhịp tim đập của cô là số 0.

Một chỗ khác trên bàn mổ, toàn thân bị gây mê nằm đó đang giải phẫu, toàn thân Thi Dạ Triêu kịch liệt co quắp hạ xuống, lông mi phát động, mi gian nhíu lại, nhịp tim cùng huyết áp tụt xuống đến trình độ không thể tưởng tượng nổi. Nhân viên cứu hộ bối rối, sắc mặt Từ Ngao tái xanh đứng ở một bên, trên người dính vết máu còn chưa khô của Thi Dạ Triêu.

Bên ngoài lều, Ace mang theo anh em tay không mà về, đứng ở nơi đó chờ chỉ thị. Thấy vẻ mặt hắn như vậy, Từ Ngao không cần phải hỏi nhiều, hai cánh tay để ngang trước ngực, hàm răng nghiến kẽo kẹt vang dội."Tiếp tục tìm! Không thể nào một chút đầu mối cũng không lưu lại."

Ace gật đầu, xốc một góc lều nhìn bên trong thăm dò chút, chân mày nhíu chặt: "Phải đưa anh ta đến nơi khác chữa trị, nơi này không được."

"Vậy anh ta sẽ phải chết ở trên đường." Từ Ngao đôi mắt trầm xuống: "Nếu anh ta xảy ra chuyện, Thi gia sẽ không dễ dàng bỏ qua."

Có người tiến lên rỉ tai với Ace, hắn mặt trầm xuống: "Thi gia đã có động tác." Hắn liếc nhìn đồng hồ, ánh mắt giao với Từ Ngào: "Thi tiên sinh sáng sớm ngày mai sẽ đến."

Mà ở bờ bên kia đại dương Lục Kya Việt đang cắt sửa thực vật bị cây kéo đâm vào mu bàn tay, máu tươi lập tức đều đặn chảy ra từ vết thương. Trong lòng cậu không khỏi bất an, không nhịn được chạy về phòng bấm sô điện thoại của Thi Dạ Triêu, kết quả không người nào nghe, gọi nữa, vẫn là giống như vậy.

Lục Kya Việt suy nghĩ một chút, trong lòng mang theo hi vọng gọi số điện thoại cá nhân của Cố Lạc, ngoài dự đoán cũng không phải là trạng thái tắt máy.

Tiếng chuông reo thật lâu rốt cuộc bị người bắt máy, Lục Kya Việt hưng phấn không thôi: "Mẹ?"

Bên kia trầm mặc chốc lát, ngay sau đó truyền tới giọng một người đàn ông hơi lộ ra lạnh lùng nghi vấn: "Ngươi là ai?"

Lục Kya Việt trong lòng giật mình, lập tức cắt đứt.

Cú điện thoại này khiến Cố Doãn không giải thích được, bất chợt, trong đầu hắn có thứ gì đó chợt lóe, mở điện thoại di động xem lại số gọi tới. Đó là mã số đến từ Vancouver, không có nghe sai, mới vừa rồi bên kia điện thoại là âm thanh một bé trai.

Nhưng ngay lúc hắn nắm bắt được một chút vi diệu ở trong đó thì hai mắt Cố Lạc vốn là khép chặt bỗng dưng nôn ra một ngụm máu tươi, chụp dưỡng khí bị văng tung tóe một mảng hồng kinh người.

Cố Doãn vào lúc này được bác sĩ báo ột chuyện: "Cố tiên sinh, cô ấy—— mang thai!"

Vậy mà còn không đợi hắn có bất kỳ phản ứng nào, nhịp tim và huyết áp của Cố Lạc kịch liệt giảm xuống, Cố Doãn trong lúc nhất thời miệng không thể nói, như bị sét đánh, lại cứ như vậy nhìn cô cuối cùng dừng lại hô hấp. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Sáng sớm hôm sau, máy bay tư nhân của Thi Thác Thần đáp xuống đất nước K, Cố Doãn sau đó chạy tới. Cặp mắt hắn đỏ tươi, mím môi buộc chặt cảm xúc.

Nhân viên cứu hộ vẫn đang cấp cứu Thi Dạ Triêu, dưới bàn giải phẫu khắp nơi ném băng gạc nhuộm máu. Thi Thác Thần đem tầm mắt từ trên người Thi Dạ Triêu thoi thóp một hơi thở dời đi, liếc nhìn Cố Doãn và đội viên của Athena ở phía sau, ánh mắt lẫm liệt gần như cực điểm.

Từ Ngao và Ace một trái một phải đứng ở bên người Cố Doãn, trang bị bất ly thân, rõ ràng là tư thái bảo vệ chủ.

Đáy mắt Cố Doãn cuồn cuộn cảm xúc kịch liệt, nhưng thủy chung không nói một lời. Cái này gọi là yên tĩnh trước cơn bão táp, khiến không khí càng giương cung bạt kiếm, mỗi người có mặt đều thần kinh căng thẳng thời khắc đề phòng. 72 đối với Từ Ngao vô cùng kiêng kỵ, tiến lên một bước dùng nửa người ngăn ở bên trái Thi Thác Thần, đứng chắp tay, lặng lẽ nắm chặt súng trong tay.

Cuối cùng, phần giằng co này khiến mọi người cảm thấy đè nén do Thi Thác Thần đánh vỡ: "Cố Lạc đâu?"

Cố Lạc nhìn về phía Từ Ngao, Từ Ngao vẻ mặt khó coi lắc đầu một cái: "Không rõ tung tích."

Thấy Cố Doãn muốn vặn hỏi, Ace lập tức chen vào nói: "Đối phương rút lui nhanh chóng, sớm có chuẩn bị, đã tăng cường đuổi theo tìm kiếm."

Bốn chữ "Sớm có chuẩn bị" khiến Thi Thác Thần nặn ra một nụ cười lạnh lùng: "Athena chỉ có chút khả năng này?"

Nhất thời, mặt của Từ Ngao và Ace như bị đánh một quyền, Cố Doãn tiến lên một bước: "Chính là 'chút năng lực ấy' mới không cho Thi Dạ Triêu chết ở xứ người!"

Tiếng nói vừa dứt, sau lưng Thi Thác Thần một loạt tiếng rút súng, họng súng của 72 thậm chí trực tiếp đè ở mi tâm của hắn. Gần như trong cùng một lúc Athena giơ súng lên cò nhắm trúng mục tiêu một loạt động tác gọn gàng linh hoạt giống như phản xạ có điều kiện, trong tay Ace là M16 cải tiến nhắm ngay huyệt thái dương của 72, đôi mắt màu xanh dương nháy mắt cũng không nháy, ngón trỏ giữ bóp cò.

Không khí giống như một dây cung sắp đứt đoạn.

Toàn hiện trường chỉ có một người không nhúc nhích, là Từ Ngao. Đây là tình huống hắn lo lắng nhất, cuối cùng cũng xảy ra."Thi tiên sinh, bảo thuộc hạ của ngài tỉnh táo, chuyện còn chưa có tra rõ, Cố Lạc sống chết còn chưa biết, tình huống Thi Dạ Triêu rất xấu, hai bên không cần đối kháng vào lúc này cũng không có lợi gì."

Thi Thác Thần sóng nước chẳng xao, không biến sắc, giằng co một hồi lâu sau rốt cuộc nhẹ đẩy 72 vai một chút. 72 không cam lòng, nhưng Từ Ngao nói đúng, cô chậm rãi dời nòng súng từ mi tâm Cố Doãn đi, không quên cho Ace một ánh mắt khiêu khích. Ace nhướng lông mày, đôi măt màu xanh thoáng qua một tia hài hước, cũng thu súng theo.

Cố Doãn vẻ mặt trầm như nước, Thi Thác Thần mở miệng nói: "Cậu, hoặc là Cố Bạch Bùi, phải giao cho tôi một cái công đạo!"

Hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết, Cố Doãn lúc trước đè ép tính tình nóng nảy rốt cuộc bộc phát, "Công đạo? Tôi còn muốn Thi Dạ Triêu một cái công đạo! Cố Lạc xảy ra chuyện ở trên tay anh ta!"

Đôi mắt hẹp dài của Thi Thác Thần uốn một đường cong châm chọc, quăng cho 72 một cái ánh mắt. Thi Dạ Triêu hôn mê bất tỉnh bị mang đi, do đoàn chữa bệnh ở sau lung Thi Thác Thần ưu tú hơn tiếp nhận.

72 là người cuối cùng rời đi, cô dẫn người dốc lòng đi hướng Nam nơi phát ra tín hiệu lại vô ích cuối cùng cắt đứt liên lạc với Thi Dạ Triêu cũng biết hắn nhất định gặp phải nguy hiểm, làm thế nào cũng không nghĩ đến nghiêm trọng như thế.

Trong ánh mắt cô hoài nghi quá rõ ràng, Cố Doãn vặn lông mày: "Chủ của cô cho dù chết rồi, ít nhất còn toàn thây! Cố Lạc bây giờ là chết hay sống đều không biết được!"

72 khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, "Tôi không rõ ràng lắm người làm chuyện này rốt cuộc có mục đích gì, nhưng chân tướng sẽ phơi bày trên mặt nước ."

Cố Doãn tròng mắt híp lại, 72 vứt một vật cho hắn: "Cố tiên sinh, tự giải quyết cho tốt."

Cô xoay người rời đi, Cố Doãn đem món đồ kia nắm ở trong tay, trái tim lần nữa một mảnh lo lắng: đó là thứ hắn đưa cho Trình Tiếu Nghiên.

Ace nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Từ Ngao, "Cô ấy tên gì? 72?"

Từ Ngao gật đầu, Ace sờ lên cằm, ánh mắt lộ ra một tia hứng thú.

. . . . . .

***

Từ sau ngày đó, Cố Doãn không còn tin tức của Thi Dạ Triêu, đồng dạng, Từ Ngao cũng không thể tìm được nửa điểm đầu mối về Cố Lạc mất tích.

Hai người kia, giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Cố gia cho Athena áp lực gần như toàn bộ rơi vào trên người Từ Ngao và Ace, nhất là Từ Ngao.

Nhan Hạ không biết xảy ra chuyện lớn như vậy, hồi lâu không liên lạc được ột mình Cố Lạc vì cô lại tiếp đón nhân vật. Cho đến ngày nào đó buổi tối Từ Ngao lần nữa không mời mà tới, cô mới mơ hồ phát hiện ra Cố Lạc đã xong việc. Từ Ngao kín miệng, tự nhiên sẽ không để lộ cho cô nửa chữ, nửa ép buộc đem Nhan Hạ ăn sảng khoái ngồi ở bên giường mãnh liệt hút thuốc lá.

Nhan Hạ cọ cọ gối lên chân của hắn, ngón tay khẽ vuốt vết sẹo lớn nhỏ không đều trên người hắn: "Thật sự không thể nói cho em biết? Lạc rốt cuộc ở nơi nào?"

Từ ngao trầm mặc hút xong thuốc lá, hung hăng đè vào trong cái gạt tàn thuốc. Nhan Hạ trề môi: "Có phải anh cũng không biết cô ấy ở nơi nào hay không?" Trong lúc vô tình một câu nói này đâm trúng tim của Từ Ngao, hắn phiền não xoa xoa cái trán, lên tiếng văng tục. Nhan Hạ vọt ngồi dậy, "Anh thật sự không biết?"

Hắn trầm mặc tương đương với cam chịu, Nhan Hạ đầu óc nổ tung, hung hăng đập hắn mấy cái, "Làm sao anh có thể không biết! Cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Từ Ngao nằm ngửa ở trên giường nhìn chằm chằm trần nhà, "Mặc kệ cô ấy ở nơi nào, anh chỉ muốn cô ấy còn. . . . . Còn sống là đủ rồi."

Nhan Hạ sợ run nửa ngày mới ý thức tới tính chất nghiêm trọng của chuyện này, trong mắt nhất thời tràn đầy nước mắt. Từ Ngao kéo đầu của cô đặt ở trước ngực, ". . . . . Nhan Hạ, đợi anh thêm một năm."

"Làm cái gì?" Cô cọ nước mắt lên trên người hắn, lẩm bẩm hỏi: "Qua một năm nữa anh liền chuẩn bị rửa tay không làm sao? Sau đó thì sao?"

Từ Ngao cảm thụ nhiệt độ nước mắt của cô, rõ ràng mà thận trọng nói ra hai chữ: "Cưới em."

Nhan Hạ thân thể chấn động, nước mắt bỗng dưng chảy nhiều hơn.

. . . . . .

. . . . . .

Ba tháng sau, quan hệ giữa hai nhà Thi – Cố tan vỡ, bên ngoài đồn vị hôn thê của Thi Dạ Triêu hành tung không rõ, Cố gia lấy cái này trở mặt, mà Thi gia lại với này kiềm giữ giữ nguyên ý kiến, về phần chuyện hôn ước không có ai ra mặt đáp lại, mà tình huống thương thế Thi Dạ Triêu càng thêm giữ bí mật đến giọt nước không lọt.

Lần này đám hỏi liên thủ mạnh mẽ trong mắt người ngoài còn chưa có chính thức bắt đầu cứ như vậy kết thúc, nhưng mà trên thực tế đây chỉ là một chuyện mở đầu.

Trải qua mấy ngày, Thi Dạ Triêu rốt cuộc thoát khỏi nguy hiểm kỳ.

Chuyện đầu tiên khi anh mở mắt khôi phục ý thức chính là muốn đi tìm Cố Lạc, Thi Thác Thần ngày đêm phái người canh chừng anh, không cho anh bất cứ cơ hội nào, thậm chí không để cho 72 đến gần anh.

72 mặc dù không gặp được Thi Dạ Triêu, nhưng vẫn âm thầm không buông tha tìm kiếm Cố Lạc.

Lục Kya Việt từ truyền thông biết được chuyện này, lòng như lửa đốt, cậu nghĩ tới nghĩ lui người có thể tìm chỉ có một: Thi Dạ Diễm. Nhưng 72 phái người khống chế tất cả hành động của cậu, chỉ bằng cậu căn bản không cách nào liên lạc được với Dạ Diễm.

Thi Dạ Triêu rốt cuộc có thể xuống giường, ai có thể ngăn được anh? Anh trực tiếp đi nước M tìm nhân vật mấu chốt là Cố Doãn, mà Cố Doãn nơi nào chịu thừa nhận?

"Nếu như là tôi làm, tôi sẽ để Từ Ngao đi cứu các người?" Bộ dáng Cố Doãn giận quá hóa cười.

Thi Dạ Triêu tổn thương nặng nề vừa mới khỏi, cả người gầy đi một vòng, nhưng khí thế tàn bạo trên người khiến hộ vệ bên cạnh Cố Doãn trong lòng run sợ, không dám lười biếng chút nào. Cố Doãn ở trước lúc anh đi mới gọi anh 1 câu, nín nửa ngày mới mở miệng: "Người phụ nữ kia đâu?"

"Người nào?" Thi Dạ Triêu biết rõ còn hỏi.

Cố Doãn ném ra một cái tên: "Trình Tiểu Nghiên."

Thi Dạ Triêu nâng lên ý cười trong trẻo lạnh lùng, dùng lời vừa rồi của hắn để chặn cái miệng của hắn: "Người phụ nữ của anh không tự chăm sóc, còn đi hỏi người khác?"

"Cô ấy không phải là người phụ nữ của tôi." Cố Doãn xì mũi coi thường.

Vậy mà lời hắn vừa dứt, chỉ thấy Thi Dạ Triêu cũng không quay đầu lại cho 72 một mệnh lệnh: "Giải quyết xong."

Cố Doãn lúc này ngồi không vững, "Thi, Dạ, Triêu!"

Thi Dạ Triêu ngược lại thật sự là dừng bước lại, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị: "Một mạng đổi một mạng đối với tôi mà nói, vĩnh viễn, vĩnh viễn, không, đủ."

74. Chương 74: Khắc Cốt Ghi Tâm

Thi Dạ Triêu đi rồi, Cố Doãn lạnh mặt quay lưng lại, nhớ lại từng màn Cố Lạc mình đầy thương tích kinh tâm động phách đó, không khỏi nắm chặt ngón tay. Xem ra tổn thương của Thi Dạ Triêu nặng hơn anh tưởng, chỉ sợ cũng là cửu tử nhất sinh. Nếu cậu ta động lòng với Cố Lạc thật thì theo lời cậu ta, một mạng đổi một mạng còn lâu mới đủ. Người đàn ông này không chỉ mất đi vợ chưa cưới.

Vệ sĩ phía sau thấy anh rất lâu không nói gì, cả gan nói: "Athena muốn cứu một người không phải việc khó. Trình tiểu thư ở trong tay anh ta càng lâu thì càng nguy hiểm."

Bọn họ không phải là đàn ông không có nhân tính. Tuy Cố Doãn không thừa nhận Trình Tiếu Nghiên nhưng bọn họ đều thấy ba tháng qua anh ăn ngủ không yên. Chỉ là không hiểu vì sao anh chậm chạp không có hành động gì. Nếu hôm nay đã mở miệng hỏi Thi Dạ Triêu thì rốt cuộc là đã không kiềm nén được nữa rồi.

Ai ngờ Cố Doãn vừa nghe lời này thì sắc mặt chỉ càng trầm hơn, cuối cùng không mặn không nhạt nói một câu: "Không chết được. Tuy Vera bảo vệ mặt mũi của cô ta không tệ nhưng cũng không để cho cô ấy chết."

Vệ sĩ lo lắng: "Nhưng loại người như Thi Dạ Triêu sao có thể nể mặt người ta? Trình tiểu thư lại không phải là đàn ông, yếu đuối –"

Cố Doãn liếc mắt qua, anh ta liền im ngay, thầm nghĩ ông chủ thật là vịt chết còn cứng mỏ, không, là lòng dạ sắt đá.

Thật ra Cố Doãn vừa hỏi thì Thi Dạ Triêu liền nhìn thấu người trước mắt. Đều là đàn ông, anh nhìn ra được Cố Doãn cố gắng che giấu sự lo lắng nhưng sự lo lắng này có bao nhiêu quan trọng thì anh không dư thời gian mà quan tâm.

Người được phái đi tìm Cố Lạc chưa hề mang về một manh mối có ích nào. Thậm chí sau này còn không có người dám nhắc tới chuyện này với anh.

Lần đầu tiên Lạc Già Việt gặp Thi Dạ Triêu sau khi anh gặp chuyện không may là vào một buổi chiều khi tan học. Lái xe tới đón cậu về, vừa vào cổng chính thì đã thấy một chiếc xe màu đen đậu ở đó.

Lục Già Việt không đợi xe dừng hẳn, vội vàng mở cửa xe, nhảy xuống, chạy như bay vào.

Đó là một cảm giác mới lạ mà Thi Dạ Triêu được thể nghiệm lần đầu tiên trong đời.

Một đứa bé gọi to tên anh, chưa đi tới cửa thì đã nghe thấy, đợi anh xoay người thì vừa hay nhào tới cạnh chân anh. Trong nháy mắt này dường như có thứ gì đó quất mạnh vào lòng anh.

"Evan!" Lục Già Việt ôm chặt lấy đùi anh, ngửa đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng quan tâm không chút che giấu. Thi Dạ Triêu sửng sốt một chút rồi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu. Anh vừa mở miệng nói một chữ thì bỗng Lục Già Việt dùng hai tay ôm chặt lấy cổ anh, gào khóc: "Sao chú không về nhà? Mẹ không có ở đây, chú cũng không ở đây. Chẳng lẽ hai người không cần con nữa? Phải không?"

Lòng Thi Dạ Triêu trùng xuống nhưng hồi lâu không nói được nên lời. 72 quay đầu đi, tự rót một ly rượu ở quầy bar uống một hơi cạn sạch, viền mắt hơi ướt.

Thi Dạ Triêu im lặng rất lâu, bàn tay to chần chừ vỗ nhè nhẹ lên lưng Lạc Già Việt. Ai ngờ cậu bé càng khóc dữ hơn, bàn tay nhỏ bé đấm lung tung lên người anh để trút hết toàn bộ cảm xúc trong thời gian này ra. Người ở lại chăm sóc Lục Già Việt nghe tiếng chạy tới, mở to hai mắt, không thể tin được mà nhìn một màn này: Thi Dạ Triêu luôn cao cao tại thượng vậy mà lại đang dỗ một cậu bé.

Cô nhỏ giọng hỏi 72: "Đứa nhỏ này, ặc, rốt cuộc là có quan hệ gì với ông chủ? Là con riêng thật à?"

72 cười, lau đôi mắt, trả lời mập mờ không rõ: "Khó mà nói, ai biết được."

Từ lúc có trí nhớ tới nay, Lục Già Việt chưa bao giờ khóc như thế. Bởi vì chưa bao giờ có lý do cho cậu chảy nước mắt. Cố Lạc vẫn luôn cho cậu những thứ cậu muốn.

Chỉ tới giờ phút này, cậu mới cảm nhận được sợ hãi là gì, hoảng hốt là gì.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này cũng không rõ "mất đi một người" là chuyện bọn họ không thể chấp nhận được nhất, cố tình ông trời lại sắp xếp để họ không còn lựa chọn nào khác mà phải chấp nhận chuyện này.

72 chuẩn bị bữa tối. Rốt cuộc Lục Già Việt dừng khóc, buông Thi Dạ Triêu ra, vô cùng mất tự nhiên mà lau đôi mắt đã sưng đỏ.

Thi Dạ Triêu càng thiếu thốn từ ngữ hơn. Lục Già Việt cũng mất tự nhiên, cái miệng nhỏ nhắn kể chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra bên cạnh nó trong khoảng thời gian này không ngừng như đang báo cáo. Chuyện có ích vô ích đều nói hết ra, mặc kệ anh có thích nghe không.

72 ngồi ở một chỗ khác trên bàn ăn, vừa đáp lời Lục Già Việt vừa lén quan sát vẻ mặt của Thi Dạ Triêu. Anh là một người rất ghét ồn ào, bây giờ lại nuông chiều Lạc Già Việt hết cỡ. Cô cũng không quên thái độ thù địch và kháng cự của đứa bé này với Thi Dạ Triêu.

Mọi người đều sẽ thay đổi. Sự dựa dẫm của ba người này với nhau vượt quá tưởng tượng của cô.

Buổi tối, Lục Già Việt ngồi cạnh bồn tắm nhìn 72 pha nước tắm, muốn nói lại thôi. Dường như 72 đang né tránh ánh mắt của cậu, bởi vì biết người trong lời cậu định nói là ai.

Chân nhỏ của Lục Già Việt dừng việc đá nước, ôm khăn tắm, chạy chân không ra ngoài. 72 không ngăn cản mà chỉ thầm thở dài.

Thi Dạ Triêu nghe tiếng Lục Già Việt mở cửa vào, vẫn chưa mở mắt, tiếp tục ngâm trong bồn tắm, trên trán đắp khăn.

Lục Già Việt bước lên hai bậc thang, cố lấy dũng khí, nói: "Con muốn tắm với chú."

Thi Dạ Triêu không có phản ứng, động cũng không thèm động một cái. Lục Già Việt thật cẩn thận đạo vào bồn tắm, học bộ dáng của anh, ngồi vào cạnh anh dưới sự ngầm đồng ý của anh. Trong lúc đó hai người không hề trao đổi gì nhưng bầu không khí rất tốt. Một lúc sau, Lạc Già Việt lấy khăn của anh, bước qua bắt đầu lau người cho anh, còn cẩn thận tránh mấy vết sẹo trên người anh.

Cậu nhìn ra được đây đều là những vết thương mới. Có lẽ…là có liên quan tới vết thương của Cố Lạc.

Bàn tay nhỏ bé của cậu lau giọt nước mắt còn chưa kịp rơi ra, hít hít mũi. Thi Dạ Triêu nhíu mày, mở mắt ra, hít một hơi thuốc nhưng lại phát hiện ra thuốc đã hết từ lâu.

Lục Già Việt to gan ngăn cản động tác lấy thuốc của anh, "Mẹ không thích mùi khói."

Tay Thi Dạ Triêu dừng lại một chút, đáy mắt thoáng qua tia đau đớn không rõ. Anh buông hộp thuốc lá xuống, hai người lại rơi vào im lặng một lần nữa.

"Mẹ sẽ về." Bỗng Lục Già Việt nói rất chắc chắn: "Đây là lời hứa của mẹ với con."

"…"

"Cho nên chú đừng lo lắng."

"…"

Chờ mẹ về – đây là lời hứa hẹn nặng nề nhất trước mỗi lần Cố Lạc nhận nhiệm vụ nói với Lục Già Việt.

Dưỡng thương cho tốt, em chờ anh tới cứu em – đây là lời hứa hẹn nặng nề nhất mà Cố Lạc nhận được từ Thi Dạ Triêu. Cố Lạc tin tưởng anh.

Trái tim Thi Dạ Triêu như bị dao cứa, đứng dậy mặc áo tắm vào, không nói một lời, để Lục Già Việt lại.

72 nghe thấy tiếng cửa phòng mở thì đi theo Thi Dạ Triêu lên sân thượng.

Anh đón gió mà đứng, miệng ngậm điếu thuốc chưa châm, hơi thở trang nghiêm đầy áp lực tỏa khắp xung quanh.

Mưa ở Vancouver nói đến là đến. 72 mở dù che cho anh, không biết phải an ủi thế nào. Trên vai Thi Dạ Triêu có dấu răng. Là dấu vết cô để lại khi anh xử lý vết thương cho cô. Đã qua lâu vậy rồi mà nó vẫn còn rõ như thế. Anh chạm vào vai qua lớp vải áo: "72."

72 tiến lên một bước, chờ được chỉ thị, lại nghe anh nỉ non như đang lẩm bẩm: "Có phải tôi không nên đối xử với cô ấy như thế không."

Tìm ra người đứng sau lưng quan trọng hay cô…quan trọng.

72 theo anh đã lâu, đây là lần đầu tiên thấy anh nghi ngờ quyết định của mình: "Đừng lo quá, Cố tiểu thư sẽ không sao –"

"Cô ấy có thai rồi."

"…"

Hồi lâu sau 72 mới hiểu được, phản ứng đầu tiên là dường như muốn trốn đi, không có dũng khí nhìn xem nét mặt lúc này của Thi Dạ Triêu là thế nào. Trong tình huống này, khả năng có thể giữ đứa bé dường như là 0. Nếu thế, đây cũng là lần thứ hai Thi Dạ Triêu tận mắt nhìn thấy đứa bé của mình rời đi.

Nghĩ tới ngôi mộ kia, 72 che môi lại, dùng hết toàn bộ sức kiềm chế để không khóc thành tiếng, chỉ sợ phát ra chút tiếng động nào quấy nhiễu tới anh.

Thi Dạ Triêu vẫn luôn không quay lại, đứng sừng sững như tượng đá.

Anh càng sóng nước chẳng xao như thế, 72 càng khó có thể khống chế cảm xúc của mình: "Tôi sẽ phái người đi thăm dò." Cô bỏ lại những lời này thì xoay người rời đi…

Mấy ngày sau, có người tìm tới 72. Giọng đàn ông trong điện thoại có phần xa lạ. Cô tìm tòi thông tin liên quan tới giọng nói này trong đầu thì người nọ bỗng nở nụ cười: "Vẫn nghĩ không ra thì quay đầu lại nhìn đi."

Người 72 đờ ra, vội vàng quay đầu lại, tiến vào tầm mắt cô là Ngải Tư với vẻ mặt bất cần đời và đôi mắt màu lam đầy tà khí.

…

Ngải Tư là người bên Cố Doãn nhưng anh lại một mình tới gặp 72 chỉ vì một chuyện.

Bên Từ Ngao cũng đang tìm Cố Lạc, 72 biết rõ trong lòng. Cô ung dung cúp điện thoại dưới cái nhìn chăm chú chứa ý cười của Ngải Tư, xoay người đi vào một cửa hàng bán hàng thủ công mỹ nghệ bên đường.

Ngải Tư quan sát xung quanh, không thấy có gì khác thường, mấy phút sau anh cũng vào theo.

Không gian trong cửa hàng rộng rãi nhưng trên kệ hàng bày đầy những bức tượng thủ công mỹ nghệ, cũng ngăn cản tầm nhìn.

Ngải Tư tìm được người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc ngắn trước cái kệ thứ hai đếm ngược từ dưới lên. Cô đang cầm một cái lọ hoa có tạo hình kỳ lạ, đôi màu tinh tế nhíu lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Dáng người mảnh khảng với đường cong rõ ràng dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của anh. Ngải Tư thong thả bước tới, dừng lại bên cạnh cô, đưa lưng về phía cô, thuận tay cầm lấy một thứ thưởng thức.

Hồi lâu, 72 chờ không thấy anh nói gì thì lui lại một bước, khẽ dựa vào kệ hàng: "Bên phía đội trưởng Từ có mới không?"

Ngải Tư cũng lùi lại một bước, hai người đứng đối diện nhau. 72 tập trung chờ anh trả lời nhưng không ngờ anh lại từ trên cao nhìn xuống, liếc mình vài lần, cười tủm tỉm, dùng tiếng Trung hỏi: "72 là mã số của cô à? Có thể hỏi tên thật của cô được không?"

Lúc nói chuyện, tay anh xẹt qua đuôi tóc của cô. 72 không để lại dấu vết tránh khỏi, cũng đổi sang tiếng Trung: "Thời gian của tôi không nhiều, xin nhanh một chút."

Khóe miệng Ngải Tư nhếch lên, lấn về phía cô. 72 lấy bình hoa trong tay ngăn thân mình anh lại, tạo khoảng cách giữa hai người. Ai ngờ Ngải Tư lại thuận thế lấy bình hoa trong tay cô đi, với tay đặt nó về vị trí cũ. Lúc này giữa hai người không còn gì ngăn cách, chỉ cách một khoảng nhỏ.

Đầu 72 bị ép sát vào kệ hàng phía sau, không còn đường lui. May là Ngải Tư không vượt qua khoảng cách giữa họ, chỉ hơi cúi đầu, cố đè giọng xuống thấp nhất: "Cô cho là ai làm chuyện này? Vẫn nghi ngờ Cố Doãn à?"

Tư thế của anh ngả ngớn nhưng lại bàn bạc chuyện rất đứng đắn. 72 kiềm chế, "Tôi không mong là anh ta. Dù sao thì Cố tiểu thư cũng là em gái của anh ta."

Ngải Tư ra hiệu cho cô nói hết nhưng lại chống hai cánh tay bên cạnh cô, vây cô ở trước người mình. 72 mấp máy môi, giơ một tay lên, nhẹ nhàng khoác lên cổ anh.

Trong mắt người khác, bọn họ như một đôi tình nhân, chỉ có Ngải Tư biết rằng chỉ cần tay cô dùng sức một chút là có thể vặn gãy cổ anh.

Sao người phụ nữ nào anh cảm thấy có hứng thú đều khó đối phó thế?

Ngải Tư hậm hực thu tay, kéo mũ xuống, an phận đút tay vào túi quần, trấn an cô: "Đừng căng thẳng thế. Chỉ là để che mắt người khác thôi, cô biết mà."

72 hừ lạnh một tiếng đầy ghét bỏ, xoay người rời đi, không hề nói nhiều thêm với anh nửa chữ. Ngải Tư gọi cô cũng không nghe.

Người phụ nữ này, tính tình đủ lớn. Ngải Tư bất đắc dĩ theo sau cô. 72 vung tay ra sau, vẻ mặt như chạm phải thứ gì đó không sạch sẽ. "Tôi nói rồi, không có dư thời gian cho anh."

Ngải Tư rất bi thương, nhún nhún vai: Ok, đưa tôi đi gặp Thi Dạ Triêu."

...

Toronto

Lần đầu tiên Ngải Tư vào nhà lớn của nhà họ Thi, cũng là lần đầu tiên gặp Thi Dạ Triêu sau khi sự kiện kia xảy ra.

Trước cửa sổ sát đất là một ma - mơ - canh mặc một bộ áo cưới trắng tinh. Ngải Tư cũng biết đó là để chuẩn bị cho ai, trong lòng buồn bã. Anh giờ một lát mới thấy Thi Dạ Triêu xuất hiện, rõ ràngd đ L q đrằng anh ta không kiên nhẫn hơn 72 chút nào, đi thẳng vào vấn đề bằng một chữ: "Nói."

Ngải Tư cũng không nói lời vô ích, "Tin tức không rõ, manh mối có hạn, bối cảnh của người này không hề nhỏ."

Khuôn mặt tuấn tú của Thi Dạ Triêu tái đi, "Từ Ngao bảo anh mang vài câu vô nghĩa thế cho tôi à?"

Ngải Tư như không nghe thấy lời mỉa ai của anh, ghi lại từng manh mối trong đầu cho anh. "Tư liệu nắm được trước mắt vẫn là một người đại diện anh ta."

Thi Dạ Triêu nhanh chóng đọc lướt qua, nghe vậy thì giương mắt: "Ai?"

"Một người phụ nữ." Ngải Tư nói tới đây thì biết không cần phải nhiều lời nữa.

72 nhíu mi. Thực ra mục tiêu người này muốn nhằm vào không phải chỉ là Cố Lạc hoặc Thi Dạ Triêu mà là hai người bọn họ. Là au mà ra tay độc ác với Cố Lạc như thế? Là ai hận Thi Dạ Triêu như vậy?

Phụ nữ...

Theo vẻ mặt của Thi Dạ Triêu thì bọn họ cùng nghĩ tới một người.

Ngải Tư cũng là người có năng lực đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cười: "Có người rồi?"

72 lấy ra một bộ album và manh mối, mở ra từng cái một. Người tình của Hổ Sa chết, có người lén đặt bom trong xe Thi Dạ Triêu, suýt nữa gây thành thảm kịch v.vv...Từng sự kiện xâu chuỗi với nhau.

Ngải Tư cầm lấy mấy tấm hình trong số đó, dừng trên tấm cuối cùng. 72 hỏi: "Sao?"

"Tôi từng gặp người này." Anh chỉ người đàn ông quay mặt lại trên tấm hình.

"Gặp ở đâu?"

Ngải Tư trầm ngâm nhớ lại, cuối cùng cho ra một đáp án: "Vài năm trước, tôi theo Cố Lạc đi Miami, từng gặp người này bên cạnh người nào đó. Sở dĩ nhớ rõ như thế là bởi vì một con mắt của anh ta là giả."

Miami! Lòng 72 căng thẳng, quay sang nhìn về phía Thi Dạ Triêu vẫn luôn không nói một lời. "Gặp người này bên cạnh ai?"

Ngải Tư cố ý dừng một chút, đưa ra một câu trả lời rất chắc chắn:

"Eric."

...

Quả nhiên.

72 cụt hứng ngồi trên ghế, Thi Dạ Triêu từ từ hạ mi mắt, để lại một phòng yên tĩnh đầy áp lực.

Một bóng người đứng thẳng trước cửa, Ngải Tư cách một cái bàn đều cảm nhận được gió bão lạnh thấu xương càng ngày càng lớn, chỉ có hơn chứ không kém lần gặp mặt giương cung bạt kiếm ở nước K ba tháng trước.

Ngực Thi Thác Thần bởi vì quá kiềm chế mà phập phồng, rồi sau đó lấy điện thoại trong ngực ra, chờ bên kia được nối máy thì nghiến răng nghiến lợi hạ lệnh:

"Đưa Eric về đây, không quan tâm là dùng cách nào!"

75. Chương 75: Khắc Cốt Ghi Tâm

Người đàn ông bị Ace chỉ đích danh trên tấm ảnh đúng là người ở cạnh A kia mà Thi Dạ Triêu và 72 gặp ở sân bay lần đó.

Mà A, cũng là người phụ nữ mà Ace nhắc tới.

Trên ảnh, tư thế cúi đầu kề tai của hai người khiến Thi Thác Thần sôi gan. Lời Ace như một quả bom khiến hai ngài Thi trầm mặc tới mức không khí ở đây khiến người ta nghẹt thở.

72 dẫn Ace ra khỏi phòng, còn ngoài dự kiến mà tiễn anh một đoạn. Dọc đường, Ace đều suy nghĩ về đầu mối mới này, xem có cần phải báo cáo một chút với Từ Ngao không. Bọn họ cần đổi cách suy nghĩ lại.

Xe từ từ dừng lại, Ace vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ nên chưa phát hiện. 72 nắm vô - lăng, trầm ngâm một lát rồi nhìn anh bằng ánh mắt sáng như đuốc. "Anh nói có thật không?"

Ace hoàn hồn: "Câu nào?"

"Anh vừa nói lời đó trước mặt ngài Thi, có nghĩ tới sẽ có hậu quả gì không?"

"Đây không phải chuyện tôi cần quan tâm. Nhiệm vụ của tôi là tìm Cố Lạc về." Giọng Ace lạnh nhạt hơn giọng trầm trọng của cô. "Anh em bọn họ trong lúc đó thế nào không liên quan. Tôi chỉ nói thật."

72 quay sang nhìn anh, "Anh ở Athena bao lâu rồi? Còn người thân không?"

Ace cười híp mắt, đồng tử màu lam trong vắt. "Nói cho tôi biết tên cô thì tôi sẽ nói chuyện về tôi mà cô muốn biết. Rất công bằng nhỉ?"

72 làm như không nghe thấy lời của anh, đuổi thẳng anh xuống xe. Ace quấn lấy cửa xe phía bên cô, hơi khom người, hỏi cô: "Cô sẽ làm gì vị Trình tiểu thư kia? Sẽ không để lại để làm ấm giường cho Thi Dạ Triêu chứ?"

Anh đã chuẩn bị bị 72 kinh bỉ hoặc không thèm đếm xỉa nhưng lại không ngờ rằng 72 lại thừa nhận lời ah: "Đúng vậy. Anh trở về thì nói cho Cố Doãn là được rồi."

Ace bày ra vẻ mặt khó coi, nhìn xe cô đi xa, xoa cằm theo thói quen: Cô nàng này không thích mặc đồ lót, không biết cảm giác khi sờ lên thế nào?

***

Thi Dạ Triêu trở lại Vancouver thì đã là buổi tối. Lục Già Việt đang ăn khuya, càng muốn anh qua ăn cùng.

"Chú có rảnh không?" Lục Già Việt nuốt một đũa mì xào: "Nhan Hạ đang tìm chú."

Trên cổ tay cậu quấn băng, Thi Dạ Triêu cúi người xuống hỏi: "Tay sao vậy?"

Mặt Lục Già Việt lập tức ảo não: "Luyện quyền bị thương." Như để chứng minh mình không yếu, cậu lập tức buông đũa xuống, chơi mấy quyền. Nhưng cậu đánh rất nghiêm túc, từng quyền sinh gió, vẻ mặt ngưng trọng. Nhưng Thi Dạ Triêu không nhìn cậu, ăn xong thứ gì đó rồi dặn một câu "Ngủ sớm đi." rồi đi lên lầu.

Chờ anh ra khỏi thư phòng thì thấy Lục Già Việt đang ôm sách tiếng Nga chờ anh trong phòng, đi tới mới phát hiện bên cạnh cậu bé là cái lọ nuôi rắn của anh. Con rắn nhỏ màu nâu cuộn mình đầy nhu thuận bên cạnh cậu.

Thi Dạ Triêu hơi ngạc nhiên, "Con lấy Cooper ra làm gì?"

"Cooper?" Lục Già Việt cúi đầu nhìn nhìn con rắn nhỏ: "Thì ra tên nó là Cooper." Nghĩ rằng Thi Dạ Triêu mất hứng, Lục Già Việt vội thả con rắn vào lọ, ôm trở về vị trí cũ. "Chú thường không ở nhà, một mình con rất buồn."

"Con không sợ nó?"

"Mẹ nói rắn không công kích người ta dễ dàng, chỉ có dưới tình huống cảm thấy nguy hiểm mới có thể trở nên hung dữ. Đây là cách bọn nó bảo vệ bản thân." Lục Già Việt nhìn con rắn nhỏ qua lớp kính, "Con có thể ngủ với chú không?"

"Tùy con, đừng ép tới nó."

Lục Già Việt quay lại, nháy mắt: "Con không nói tới Cooper."

Động tác của Thi Dạ Triêu dừng lại, "Chú không phải mẹ con, sẽ không đọc truyện cổ tích cho con, sẽ không đắp chăn dỗ con ngủ đâu.'

"Con không phải trẻ con, không cần những thứ này."

Lục Già Việt lập tức cãi lại, đã thấy Thi Dạ Triêu vung tay lên cắt ngang lời cậu: "Con biết ý chú là gì. Lục Già Việt, có chuyện chúng ta nói rõ ràng thì tốt hơn. Chú không thích người có tính ỷ lại quá mạnh mẽ."

"Nếu đổi thành mẹ con thì sao?" Lục Già Việt bĩu môi, "Chỉ có mẹ mới có thể ngủ với chú? Chỉ có mẹ mới có thể ỷ lại chú?"

Thi Dạ Triêu nở nụ cười khổ: "Cô ấy không ỷ lại chú, là cần chú."

Sao Lục Già Việt có thể hiểu được sự khác nhau ở đây.

*

Buổi sáng, Nhan Hạ tới công ty thì trợ lý báo có một người đàn ông tìm cô, không xưng tên, chỉ để lại thời gian và địa điểm. Nhan Hạ dựa theo thời gian mà bên kia để lại, đi tới một nhà hàng kiểu Nhật, vừa vào cửa liền có người dẫn đường, đưa thẳng cô tới một phòng bí mật nhất.

Người chờ cô bên trong là Thi Dạ Triêu. "Gặp anh một lần thật không dễ, y như đặc công trong phim vậy."

Không cần nói Thi Dạ Triêu cũng biết mục đích chuyến này của cô là gì. Nhưng lúc cô xuất hiện thì trên hàng mày anh không khỏi nhiễm lên một tầng sương.

“Thật ra tôi đoán các anh sẽ không nói cho tôi biết, không rõ vì sao các anh lại thế, xảy ra chuyện thì cả đám đều biến thành hũ nút, không chịu lộ ra một chữ.” Nhan Hạ mang theo chút buồn bực, uống một ngụm rượu. Thi Dạ Triêu mỉm cười, “Biết càng ít thì càng tốt cho cô.”

“Chỉ có tôi tốt thì làm được gì! Cố Lạc là chị em tốt nhất của tôi!” Nhan Hạ đặt mạnh cái ly xuống bàn, đỏ mắt trừng anh: “Chẳng phải không gì anh không làm được à? Vậy mà người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được!”

“Câm miệng!”

Chưa dứt lời thì một giọng đàn ông quát khẽ vang lên, ngay sau đó cánh cửa dán giấy được kéo ra, Từ Ngao bước vào.

Nhan Hạ sửng sốt, “Sao anh biết em ở đây?”

Từ Ngao cũng không quan tâm tới Nhan Hạ, công khai ngồi đối diện với Thi Dạ Triêu, “Ace đã nói với tôi rồi.” Anh ta lấy ra một tấm hình từ trong ngực, đẩy tới trước mặt anh.

Thi Dạ Triêu cũng không ngoài ý muốn, liếc người phụ nữ trên ảnh. “Anh chắc chắn là cô ta?”

Từ Ngao gật đầu: “Đây xem như là nợ phong lưu của anh nhỉ?”

Thi Dạ Triêu không đáp, hỏi ngược lại, “Còn biết thêm gì không?”

“Về ai? Người phụ nữ trước của anh, hay là em trai của anh?”

Từ Ngao mỉa mai rất thẳng thắn,Nhan Hạ cái hiểu cái không, hít một hơi. “Từ từ! Từ Ngao, anh nói tới ai vậy?” Từ Ngao làm như không nhìn thấy cô, cô không thể không quay sang hỏi Thi Dạ Triêu: “Anh…Anh có mấy em trai? Chỉ có một?”

Thi Dạ Triêu hờ hững liếc Nhan Hạ đang mặt trắng bệch không còn chút máu. Một em trai anh đã chịu đủ rồi.

Thái độ của hai người đều là ngầm thừa nhận. Nhan Hạ trợn mắt, không muốn tin: “Chắc chắn là các anh nhầm rồi. Không thể là Thi Dạ Diễm được.”

Rốt cuộc Từ Ngao cho cô một cái nhìn thẳng, cũng hơi có mùi chua chua: “Sao? Em rất hiểu anh ta?”

“Không, nhưng em hiểu Cố Lạc. Em tin người cô ấy tin.”

Hai người đàn ông không hẹn mà cùng khẽ lộ ra sự chế giễu. Từ Ngao đuổi cô sang một bên rồi mới nói khẽ với Thi Dạ Triêu: “Sau chuyện này, Cố Doãn âm thầm gặp mặt Eric.”

Đó là ba tháng trước, sau khi Thi Dạ Diễm biết được Thi Dạ Triêu và Cố Lạc gặp chuyện không may thì đi tìm anh. Thi Dạ Triêu còn chưa thoát khỏi nguy hiểm nên Thi Thác Thần không cho bất kỳ ai gặp anh. Tuy lúc đó nghi ngờ là do Cố Doãn gây nen nhưng trước khi Thi Dạ Triêu tỉnh thì 72 im lặng không nhắc gì tới chuyện này.

Thi Dạ Diễm hiểu ý cô, “Nghi ngờ tôi?”

Dưới tình huống sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ, 72 chỉ mong Thi Dạ Triêu có thể mở mắt ra.

“Từ nhỏ tới lớn, đã nhiều năm như thế, đây là lần thứ hai tôi thấy anh ấy nằm trong đó.” Thi Dạ Diễm nhìn Thi Dạ Triêu đang nằm qua lớp kính cửa sổ, nhớ lại một màn mấy năm trước. Người đó từng Chử Dư Tịch gây thương tích, mà bây giờ thì là vì Cố Lạc mà bị thương.

Thi Dạ Triêu là một người vô cùng tiếc mạng. Bởi vì chỉ có thể sống mới có thể biến dục vọng thành hiện thực, mới có thể hoàn thành dã tâm của anh. Lúc tuổi bọn họ chưa lớn, Thi Dạ Triêu từng nói một câu với anh ta: “Anh không biết cái gì là anh em, chỉ biết là người thắng làm vua.”

Thi Dạ Triêu làm tất cả chỉ là vì bốn chữ “Người thắng làm vua” này. Cho dù là đối mặt với đối thủ cạnh tranh hay là anh ta. Anh ta không muốn nhắc lại Chử Dư Tịch, nhưng từ lúc đó anh ta bắt đầu dao động. Nếu Thi Dạ Triêu và Cố Lạc ở bên nhau là có mục đích thì đến bây giờ, phải chăng cái giá phải trả ục đích đó quá lớn?

Về việc này, Thi Dạ Diễm muốn tới nhà họ Cố hỏi cho rõ ràng nhưng Cố Doãn lại tìm tới anh ta trước.

Cố Doãn rất ít khi chủ động hẹn anh ta. Hai nhà trở mặt, vốn tưởng rằng sẽ chạm mặt nhau một lần lành ít dữ nhiều nhưng thái độ của Cố Doãn lại khiến người ta đoán không ra. Thi Dạ Diễm không nhìn thấy quá nhiều cảm xúc từ trên mặt anh ta, chỉ chủ yếu nói chuyện xưa, cũng không nhắc nhiều về Cố Lạc. Cuối cùng mới vòng trở lại điểm quan trọng. Rốt cuộc ánh mắt Cố Doãn từ từ thay đổi. Thi Dạ Diễm biết rốt cuộc anh ta quyết định nói ra mục đích chuyến này.

"Chắc chắn anh không biết lần đầu tiên tôi biết anh từ chỗ Cố Lạc trong tình huống nào." Cố Doãn nói.

Thi Dạ Diễm cũng không thấy lạ, chỉ cảm thấy trong ánh mắt nhìn mình lúc này của Cố Doãn có mang theo chút khó hiểu. "Anh có tin tức của Cố Lạc không?"

Cố Doãn nhắm mắt, day day đầu đang âm ỉ đau. "Nếu có thì tôi ngồi đây nói chuyện với anh làm gì?"

Thi Dạ Diễm không nói, chớp mắt rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta. Cố Doãn đứng dậy, đi tới trước cửa sổ để tránh ánh mắt của anh ta, một lúc lâu sau mới nặng nề nói: "Eric, tôi biết anh muốn gì."

Thi Dạ Diễm nhíu mày chờ anh ta nói tiếp. Cố Doãn đốt thuốc: "Nếu anh muốn, tôi có thể giúp. Anh hiểu ý của tôi."

Chỉ trong nháy mắt đó, bỗng có rất nhiều thứ hiện lên trong đầu Thi Dạ Diễm. Nhưng nó chỉ lướt qua chứ không để anh nắm rõ đó là thứ gì. "Tôi nghĩ anh đang ở cạnh Evan."

"Tôi chỉ có một em gái là Cố Lạc." Cố Doãn cắn điếu thuốc, thong thả nói: "Vả lại cô ấy không chỉ là em của tôi."

Dường như những lời này đã là đáp án như Thi Dạ Diễm cũng không cho rằng là như thế. Anh cười mỉa mai: "Rốt cuộc là Evan đắc tội ai, cũng là anh đắc tội ai? Nếu anh nghĩ vậy thật thì có lẽ Cố Lạc sẽ không xảy ra chuyện."

Không sai. Thi Dạ Diễm chưa bao giờ nghĩ lời Cố Doãn là thật. Giống như mối quan hệ giữa Cố Doãn và Thi Dạ Triêu chẳng qua chỉ là thành lập trên cơ sở đôi bên cùng có lợi chứ không phải là bạn bè như họ nói.

Người như bọn họ rất ít tin ai đó thật sự. Bọn họ chỉ tin vào mình, mục đích cuối cùng chẳng qua là quyền thế và lợi ích. Thi Dạ Triêu như thế, Cố Doãn càng hơn thế.

Trước khi đi, Cố Doãn để lại một câu: "Eric, mong anh đừng quên tất cả mọi thứ bây giờ của anh là ai cho."

Những lời này không chỉ nói tới một người.

76. Chương 77: Khắc Cốt Ghi Tâm

Hai anh em dùng ánh mắt giằng co nhau. Ánh mắt Thi Dạ Diễm đầy oán hận ác độc như muốn khoét anh ra. Mặt Thi Dạ Triêu cũng buộc chặt. A đứng bên cạnh lén nhìn một màn này, không khỏi nhớ lại xem lần cuối cùng hai người đàn ông này ra tay là bao nhiêu năm trước kia rồi.

Thời gian A ở bên Thi Dạ Triêu không ngắn nên nhìn ra được có rất nhiều lần Thi Dạ Triêu hạ thủ lưu tình với Thi Dạ Diễm. Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì thì anh không đuổi tận giết tuyệt thật sự. Nhưng rốt cuộc, rốt cuộc cho tới ngày hôm nay, vì Cố Lạc mà anh động sát tâm.

"Chú Tưởng." Thi Dạ Triêu bỗng nói, "Lúc các chú đuổi tới thì bọn họ đang làm gì?"

Người được gọi là chú Tưởng là người đàn ông đã làm việc nhiều năm bên cạnh Thi Thác Thần. Mặt ông lúng túng, dừng một chút mới nói: "Đang nói chuyện của Cố tiểu thư và cậu."

Ông kể lại những gì mình nghe được khi đứng ngoài cửa. Thi Dạ Triêu cảm thấy huyệt thái dương của mình vừa căng vừa đang nảy thình thịch.

"Chuyện Hổ Sa này tôi chỉ nói cho cậu. Sau khi Bách Vĩ xuất hiện ở Mexico tôi đã điều tra thì thấy đã 'ngoài ý muốn' mà chết; đêm có người đặt bom trên xe tôi, tôi tin không phải tự tay cậu làm nhưng không có nghĩa là không có người làm thay cậu. Gian lận trên camera giám sát ở bãi đỗ xe không có nghĩa là tôi không tra ra được đêm đó Tiểu Thủy cũng có mặt! Người mà mấy tháng trước A gặp đầu tiên khi về Canada là cậu chứ không phải tôi. Cậu và cô ta len lút liên lạc bao nhiêu lần tôi không rõ nhưng cô ta đi Miami không chỉ một lần! Mỗi một lần trước và sau khi cô ta xuất hiện ở nước M thì vừa vặn cậu cũng ở đó! Vừa nãy…vừa nãy, được!"

Thi Dạ Triêu lấy mấy tấm ảnh làm bằng chứng trong tay 72 ném lên người Thi Dạ Diễm: "Cho dù tạm thời không nhắc tới mấy thứ này thì tôi tận mắt nhìn thấy A và Roy ở cùng nhau. Chẳng phải Roy là người của cậu sao? Cậu ta là người cùng rời khỏi nhà họ Thi với cậu lúc trước! Khả năng người có thể theo cậu vào lúc cậu nghèo túng nhất bán đứng cậu là bao nhiêu? Còn có rất nhiều chuyện nhằm vào tôi mà tôi không muốn nói ra. Tôi đoán được động cơ cậu định đối phó tôi. Tôi chỉ muốn biết một việc, Eric." Anh bước lên hai bước, giữa đồng tử là sự phẫn nộ lạnh thấu xương: "Vì sao lại kéo Cố Lạc vào? Cậu lợi dụng ai cũng được, sao lại không tha cho họ?"

Trước rất nhiều chứng cứ xác thực trước mặt, Thi Dạ Diễm chỉ cảm thấy buồn cười. Nếu đứng ngoài cuộc thì chính anh ta cũng không tin mình. Thi Dạ Diễm tiện tay lật những chứng cứ phạm tội đủ để anh chết hơn trăm lần, không trả lời thẳng câu hỏi của anh mà là giương mắt liếc A một cái.

A không nói lời nào nhưng trong mắt của Thi Dạ Triêu thì cô ta lại nghiêng đầu, đổi sang một tư thế khác. Thái độ trước mặt hai người đàn ông không rõ ràng, ái muội mơ hồ.

"Xem ra, đến bây giờ tôi không thừa nhận thì có vẻ không có ý nghĩa gì." Thi Dạ Diễm cười khẩy, trả lại những thứ đó cho Thi Dạ Triêu, giận dỗi mà thừa nhận. "Đã như vật, tôi liền cho các người một câu trả lời mà ai cũng muốn nghe: Nguyên nhân rất đơn giản, thế giới này không phải do Thi Dạ Triêu anh một tay che trời, không phải anh muốn gì được nấy, anh phải – mất đi gì đó. Đừng quên tôi là em trai anh, anh thế nào thì tôi thế ấy, không ác độc thì thật có lỗi với dòng họ trên đầu tôi đúng không? Về phần Cố Lạc, còn nhớ lúc trước anh đối xử với tôi thế nào không? Tôi muốn xem xem trước tình huống như thế thì anh sẽ lựa chọn thế nào."

Mặt Thi Thác Thần trắng bệch không còn chút máu, cằm Thi Dạ Diễm khẽ nhếch, gằn từng chữ rất rõ ràng: "Bây giờ không giống ngày xưa. Tôi còn nhiều cách khiến anh thân bại danh liệt. Nhưng anh nên biết tôi muốn nhìn khuôn mặt anh khi lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, buông tay hết thảy ở nhà họ Thi hay buông tay người phụ nữ của anh?" Thi Dạ Diễm nhìn Thi Thác Thần đang có sắc mặt trắng bệch: "Nói thật là ông không uy hiếp nổi tôi nữa đâu. Ở đây đã sớm không còn thứ thuộc về tôi nữa rồi." Dứt lời, xoay người rời đi ngay lập tức.

Thi Dạ Triêu dịch chân, nghiêng người che trước người anh, cơ hồ không đè nén nổi cảm xúc trong lòng. 72 chỉ sợ hai người động thủ nhưng dưới tình huống này thì cô không thể nhúng tay vào. Thi Dạ Triêu cũng không nói một chữ nhưng trong đôi đồng tử màu hổ phách nổi lên sự tàn bạo. Anh cố gắng khắc chế mình, dường như sắp nghiến gãy răng, "Cô ấy còn sống?"

"Sao, anh cho rằng cô ấy đã chết à?" Thi Dạ Diễm chế nhạo. "Lợi thế quan trọng như vậy, dù là ai cũng sẽ nắm trong tay cẩn thận. Nhưng cô ấy có quan trọng hay không chỉ phụ thuộc vào một ý nghĩ của anh thôi. Không cần phải cho tôi đáp án. Tôi cho anh thời gian suy nghĩ chọn lựa." Anh giơ tay vỗ vỗ vai Thi Dạ Triêu: "Nghĩ cho rõ ràng xem thứ gì là quan trọng với anh, hay là cái gì mới có thể khiến anh buông tay."

Chân trước Thi Dạ Diễm vừa đi thì chân sau A bước theo ngay.

Khoảng nửa giờ sau, điện thoại của người nào đó ở nước M xa xôi vang lên, giọng nói nhẹ nhàng của A truyền qua ống nghe.

"Cô thật nên có mặt, nhìn vẻ mặt như muốn giết người của anh ta." Cô ta cười nhưng tiếng cười chưa dứt thì ánh mắt đã ảm đạm: "Rốt cuộc Thi Dạ Triêu cũng có ngày hôm nay. Nếu anh ta chọn cô thì tôi cũng chẳng bất ngờ chút nào. Đừng hiểu lầm, tôi chỉ chọn buông tay cô thôi."

Cô ta dừng một chút: "Muốn đánh cuộc với tôi một ván không? —Cố Lạc."

Đầu bên kia im lặng rất lâu rồi một giọng nói bình tĩnh mới vang lên, "Không."

Sau đó, bên kia cúp điện thoại.

***

Di động vừa hay bị người ta lấy đi, Cố Lạc liền nghe thấy tiếng bước chân tới gần từ ngoài cửa. Một lát sau, cửa mở, một người đàn ông đi tới.

Với góc độ của Cố Lạc thì chỉ nhìn thấy một đôi giày da nhưng từ lúc vào cửa thì ánh mắt người này chưa hề rời khỏi cô.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Dường như cứ vài ngày sẽ lại được nghe một câu thế này. Có người báo cáo chi tiết nhưng anh ta vẫn không hài lòng, sau đó đuổi mọi người ra ngoài, trong phòng chỉ còn cô và anh ta.

Anh ta nhấc chân bước tới gần cô. Mắt Cố Lạc khe khẽ nhắm lại. Hơi thở của người đàn ông càng ngày càng gần cô, mắt đảo qua toàn thân cô một lần rồi sau đó ngồi xổm xuống, nghiêng người qua.

Cố Lạc như nhận ra, nghiêng người tránh đi nụ hôn của anh ta. Người đàn ông dừng một lát, xoay mặt cô qua, mạnh mẽ hôn lên.

Cố Lạc mở mắt ra, vẻ mặt phẫn nộ, cố tình đầu lại bị anh ta ghì chặt không thể tránh né, cứ như vậy mà bị cưỡng hôn. Người đàn ông bóp chặt cằm cô cực kỳ có kinh nghiệm, khiến cô không có hơi sức mà cắn mình bị thương, không để ý tới việc cô cứng đờ và chống cự.

Nụ hôn được cho là triền miên chấm dứt, Tác Nhĩ vẫn luyến tiếc rời khỏi môi cô, liếm liếm một chút, giọng khàn khàn: "Đôi môi em là mỹ vị ngon nhất mà anh hưởng qua. Hôn môi với em mới là hôn môi thật."

Hai tay hai chân Cố Lạc bị trói, tay nắm lấy tay vịn của ghế dựa, bởi vì quá dùng sức mà móng tay cắm sâu vào thịt. Tác Nhĩ dường như không nhìn thấy sự chán ghét trong mắt cô, vẻ mặt vẫn say mê như cũ.

Bỗng dưng, Tác Nhĩ bế cô vào phòng, đặt cô lên giường còn mình thì chống nửa người đè lên cô. Cố Lạc vùng vẫy, muốn tìm cách thoát khỏi vòng tay anh ta nhưng lại bị anh ta nói một câu mà dựng cả tóc gáy.

"Hơn ba tháng, thân thể của em hẳn là bình phục rồi." Một tay Tác Nhĩ vuốt nhẹ trên bụng cô rồi tới ngực, chạm vào như có như không. "Cố Lạc, anh muốn làm chuyện thân mật hơn với em, để em biết anh yêu em bao nhiêu."

Người Cố Lạc cứng đờ, lạnh lùng trừng anh ta. "Chạm vào tôi, có nghĩ tới anh sẽ phải trả cái giá rất đắt không?"

Tác Nhĩ mỉm cười: "Chẳng phải người Trung Quốc có câu 'chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu sao'." Anh cúi đầu, ấn một cái hôn lên vai cô: "Em sẽ thích anh. Bình thường anh đều bắt đầu chinh phục phụ nữ trên giường trước tiên. Chỉ có em là ngoại lệ."

Lúc Tác Nhĩ vươn tay xoa bóp bộ ngực mềm mại của cô qua lớp áo, Cố Lạc chỉ có thể dùng hết hơi sức toàn thân mà tránh né anh ta. Hơn nữa, lúc anh ta cởi quần áo mà lơi lỏng sự đề phòng, cô cong đầu gối đánh về chỗ yếu ớt nhất của người đàn ông.

Dục vọng của Tác Nhĩ đang vận sức chờ phát động, lúc này mặt đau đến không còn chút máu, chống người trên giường, cắn răng đầy đau đớn. Cố Lạc chỉ muốn cách xa anh ta một chút, đến nỗi lăn luôn xuống giường. Lúc Tác Nhĩ bớt đau thì bước qua, định xách cô lên.

Làm sao Cố Lạc chịu đi vào khuôn khổ, cô phản kháng kịch liệt. "Anh có thể giam tôi bao lâu? Sao không chừa đường lui ình?"

"Sao? Vẫn trông mong có người tới cứu em? Là Thi Dạ Triêu à? Gần đây anh ta sẽ rất bận, căn bản không có thời gian mà quan tâm tới em."

Cô linh hoạt như một con cá chạch, Tác Nhĩ đuổi theo cô không được, dứt khoát đứng dậy, đạp một cước lên bụng cô. "Lần trước là anh tha cho anh ta một mạng, nhưng nếu nhất định phải –"

"Anh chỉ có thể dùng ám chiêu?" Cố Lạc cười lạnh, cắt ngang lời kiêu ngạo của anh ta: "Dường như anh đã lầm một chuyện. Giữa tôi và anh ấy không giống như anh nghĩ. Quan hệ của chúng tôi chẳng qua chỉ là

thành lập trên cơ sở lợi ích cao nhất. Chúng tôi sẽ không vì ai mà thực sự hi sinh bản thân mình. Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi."

Cố Lạc cố gắng phủi sạch quan hệ với Thi Dạ Triêu thế này càng khiến Tác Nhĩ hiểu rõ tình cảm của họ, trong lòng không khỏi ghen ghét dữ dội, ngay cả đồng tử màu nâu cũng lộ ra sự độc ác: "Nếu đúng thế, sao lúc em biết không giữ được đứa bé trong bụng thì anh thấy thứ gì đó như sự tuyệt vọng trong mắt em?"

Anh ta dùng sức ở chân, mắt lạnh nhìn vào Cố Lạc đang cuộn tròn người: "Em để ý hắn, để ý tới đứa bé này đúng không?"

Đau đớn tới tan lòng nát dạ như một loại chất độc ùa vào tứ chi bách hài của cô. "Không có người phụ nữ nào không để ý tới con của mình. Đây là thiên tính của phụ nữ nhưng cũng không phải tất cả phụ nữ đều để ý tới cha đứa bé."

Đến phiên Tác Nhĩ cười lạnh. Anh ta dời chân, ngồi xổm xuống cạnh cô, kéo tóc cô, lôi cô lên. "Em nghĩ vậy thật?" Ngón tay xẹt qua mặt cô: "Vậy thì nếu trong bụng em có con của anh thì sao? Em cũng để ý tới đứa bé này sao?"

Mặt Cố Lạc trắng bệch, "Anh, nằm, mơ."

Tác Nhĩ vén áo cô lên, chạm vào vết sẹo vẫn còn rất rõ trên người cô."Nói vậy chắc em cũng vừa nhận được tin Thi Dạ Diễm đã cho anh ta đề để lựa chọn. Không bằng chúng ta cũng chơi một chút. Anh cũng cho em đề để lựa chọn: Có đứa bé của anh hoặc…Anh báo cho anh ta tới cứu em, a, không, nếu anh ta biết đứa bé của hai người không còn, sẽ trả giá lớn để tới dẹp người chứ nhỉ?"

Cố Lạc biết nếu báo cho Thi Dạ Triêu thì khả năng kết quả chỉ có một: Dữ nhiều lành ít.

Cô im lặng thật lâu, rốt cuộc cho anh ta một câu trả lời: "Tôi muốn gặp Cố Doãn."

77. Chương 78: Khắc Cốt Ghi Tâm

Cố Lạc im lặng thật lâu, cuối cùng cho anh ta một câu trả lời: "Tôi muốn gặp Cố Doãn."

Mà Tác Nhĩ nghe lời này xong thì nở nụ cười, "Muốn anh nhắc nhở em là bây giờ em đang bị giam lỏng à? Không phải em muốn gặp ai là có thể gặp người đó." Anh ta ôm Cố Lạc về giường một lần nữa, vừa định nghiêng người hôn lên thì liền phát hiện Cố Lạc bất thường.

Hai hàng lông mày cô cau chặt, sắc mặt trắng bệch, Tác Nhĩ vừa buông tay thì cô cuộn tròn người lại đầy đau đớn, hai tay ôm đầu đầy quật cường, không chịu phát ra tiếng.

"Đầu lại đau rồi à?" Trái tim Tác Nhĩ căng lên, lập tức gọi người đưa thuốc tới cho cô uống. Anh ta đã từng thấy cô như thế này rất nhiều lần. Là do di chứng của não bộ bị thương.

Sau khi uống thuốc, Tác Nhĩ không chạm vào cô nữa. Chờ triệu chứng đau đầu của cô chuyển biến tốt thì mới nghiêng qua, ôm cô vào lòng. "Đừng phản kháng, anh chỉ ôm em thôi, không làm gì cả."

Thật ra Cố Lạc không còn hơi sức mà chống lại, từ từ nhắm mắt, không còn cách nào khác mà phải chọn cách nhẫn nại. Tác Nhĩ biết cô không ngủ, chỉ không muốn đối mặt với mình thôi. "Nói cho anh biết anh phải làm sao thì mới có thể có được em? Chắc chắn em không tin, từ lần đầu tiên em giơ súng xuất hiện trước mặt anh thì anh đã cảm thấy hứng thú với em. Sau này ngày nào anh cũng nhớ tới em."

Anh ta than nhẹ, "Hãy tin anh cũng không muốn dùng cách này để giữ em lại bên cạnh. Nhưng em từ chối anh quá dứt khoát, không làm thế thì em sẽ vĩnh viễn không liếc nhìn anh.

Trước đó, Tác Nhĩ vì cô mà tạo ra không ít lần "tình cờ gặp" nhưng đều không ngoại lệ là bị Cố Lạc ngoảnh mặt làm ngơ hoặc sẽ dứt khoát quay đầu bước đi. Cô không phải đang trốn tránh anh ta mà là trong mắt cô ngay cả coi anh ta là người qua đường cũng không muốn. Cô gái này làm việc mạnh mẽ vang dội, thế nên khiến người ta có một thời gian tưởng mình bị ảo giác.

Dường như lời này của anh ta cũng không làm cô cảm động, ngược lại còn khiến cô phản cảm, nghiêng đầu đi. Tác Nhĩ nắm cằm cô, "Cô gái, em có biết kháng cự quá mức thực ra là một loại dụ hoặc và khiêu khích, sẽ kích thích dục vọng chinh phục biến thái của đàn ông không?"

Cố Lạc đang nhắm chặt hai mắt vì những lời này mà hơi mở mắt ra, rốt cuộc có phản ứng: "Hơn ba tháng trước, lúc tôi bị thương nặng nằm trên bàn phẫu thuật, anh có mặt không?"

Tác Nhĩ không nói lời nào, nghe Cố Lạc tiếp tục hỏi: "Trái tim tôi ngừng đập bao lâu?"

"Một phần hai mươi chín giây." Tác Nhĩ không cần suy nghĩ mà trả lời. Đó là một màn kinh tâm động phách nhất mà anh ta trải qua, chưa bao giờ gặp một người có ý chí sống mạnh mẽ kiên cường như vậy.

Cố Lạc chuyển mắt, nhìn trả lại anh ta không chút sợ hãi: "Một người dường như đã chết, tôi còn sợ anh cái gì?"

Tác Nhĩ nhướng mày, bàn tay đang nắm cằm cô nới lỏng một chút, ánh mắt miêu tả khuôn mặt tinh xảo của cô. Bởi vì nằm lâu trên giường nên sắc mặt cô hơi trắng. Dù vẻ mặt của cô khoog hồng hào như trước kia nhưng thứ gì đó nơi đáy mắt lại chưa bao giờ thay đổi.

Đây là gì? Đại diện cho cái gì? Tác Nhĩ cảm thấy mãi mãi anh ta cũng không cách nào biết được. Nhưng chắc chắn nó có liên quan tới Thi Dạ Triêu.

Cố Lạc dĩ nhiên không gặp được Cố Doãn. Nhìn qua thì có vẻ mọi chuyện đều là Tác Nhĩ làm vì cô, không liên quan tới Cố Doãn. Cô không hỏi tới, tiếp tục dẫn tính tình lại, dưỡng thân thể thật tốt dưới sự sắp xếp của anh ta.

Mấy ngày sau, A xuất hiện trước mặt cô. Đây là lần thứ hai kể từ khi cô gặp chuyện không may cô ta tới "hỏi thăm sức khỏe" Cố Lạc, thuận tiện man tới tin tức giật gân: "Bây giờ tất cả mũi nhọn đều chĩa vào Thi Dạ Diễm. Chắc chắn cô cảm thấy anh ta thành cái đích ọi người chỉ trích đúng không?"

Cố Lạc nằm nghiêng trên ghế, nhắm mắt không lên tiếng. A tới bên cửa sổ, hai tay kéo rèm cửa ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào người Cố Lạc. Cô khẽ cau mày, hơi quay đầu sang chỗ khác. A nói từng tin một cho cô: Vì Thi Dạ Triêu bị thương nặng mới khỏi, Thi Thác Thần tự mình đi xử lý chuyện sản xuất RX-7 ở phía đông Amy nhưng lại bị tập kích bất ngờ, kho vũ khí bị nổ, toàn bộ căn cứ bị hủy mất hai phần ba…"

A nói đến đây thì cố ý dừng một chút để quan sát phản ứng của cô: "Đối với Thi Dạ Triêu mà nói thì ngày cưới gần tới, vợ chưa cưới vẫn không biết sống chết như trước, lại rút dao ra một lần nữa với em trai sau nhiều năm. Lần này còn liên lụy tới Thi Thác Thần…Cô hẳn là biết người mua RX-7 là ai. Bởi vì việc này mà quan hệ giữa nhà họ Thi và nhà họ Cố chuyển xấu thêm một bước. Không thể tính ra Amy tổn thất bao nhiêu, sự kiện bị tập kích dẫn tới ảnh hưởng khổng lồ khiến nhà họ Thi gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có." Cô ta khẽ cười, giọng điệu vô cùng đồng tình: "Trong trí nhớ của tôi, đây là cửa ải khó nhất mà Evan phải vượt qua, không biết anh ta có thể thừa nhận được bao nhiêu."

Từ đầu tới cuối đều chỉ có mình cô ta nói, cho tới cuối cùng thì Cố Lạc mới có phản ứng: "Làm tất cả những chuyện này với anh ấy thì cô được lợi gì?"

A nhún vai, tặng thêm một tin tức: "Nếu cứ thế thì rất khó nói Thi Dạ Diễm là địch hay bạn. Thi Dạ Triêu lâm vào vảnh trước sau có địch nhưng tất cả chỉ vì một người."

Người này là ai vậy? Cố Lạc đã có đáp án từ trong ánh mắt căm hận của cô ta. Người có người giống mình, hoặc khuôn mặt giống, hoặc lòng dạ giống. A có khuôn mặt rất giống Chử Tư Tịch. Đây gọi là khuôn mặt trở nên vặn vẹo vì tình.

"Rốt cuộc thì tôi đã biết gì sao lúc trước Thi Dạ Triêu lại chọn thả cô đi. Cô không có cả tư cách làm thế thân cho Chử Tư Tịch nữa."

Ngày hôm sau, Tác Nhĩ lần đầu tiên được Cố Lạc gọi điện nhưng anh ta không thể ngờ cô lại nói như vậy.

"Tôi sẽ không sinh con cho anh. Anh có thể dùng thai nhi vẫn chưa mất trong bụng tôi mà dụ anh ấy tới cứu tôi." Cố Lạc vỗ về cái bụng bằng phẳng, cố gắng quên đi nơi đó từng có một sinh mệnh nhỏ. "Nhưng nếu anh ấy cứu được tôi ra thì xin anh cho tôi ba năm."

Tác Nhĩ vô cùng kinh ngạc: “Cái gì?”

“Trong vòng ba năm xin anh đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi. Ba năm sau, tôi sẽ rời khỏi anh ấy.”

”Sao em muốn ah phải đối đầu với nhà họ Thi? Chuyện này không có lợi gì cả. Anh hiểu rất rõ hai anh em nhà họ. Chẳng qua là tạm thời bị che mắt. Em cho rằng người nhà họ Thi ngu xuẩn mà đi tự giết lẫn nhau như em muốn, phải khiến ột mất một còn à? Em sẽ vĩnh viễn không hiểu được tình cảm giữa bọn họ đâu. Chờ ngày nào đó bọn họ bừng tỉnh đại ngộ thì em cảm thấy có bao nhiêu phần thắng?

Tác Nhĩ: “Nếu anh ta thực sự mạnh nhe thế thì cần gì em phải hy sinh để bảo vệ anh ta bình an?”

78. Chương 79: Khắc Cốt Ghi Tâm

Cố Doãn không giải thích gì thêm, phiền lòng đến mức đau đầu, về lại nhà trọ, nhịn không được mà rót một ly rượu mạnh.

Trong khoảng thời gian này không biết Dr.J đã gọi tới bao nhiêu lần để hỏi thăm tin tức về Cố Lạc. Cố Doãn không có tâm tư mà nói chuyện nên trực tiếp ngắt máy. Rất nhanh, chuông di động lại vang lên lần nữa, giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng truyền tới, nói cho anh một tin tức quả khiến người ta lo lắng. “Thi Thác Thần khó qua cơn nguy hiểm, xem ra thực sự là vết thương không nhẹ đâu.”

Đồng thử Cố Doãn lóe lóe: “Chuyện khi nào?”

A nhìn đồng hồ, nói: ”Hai giờ trước, nghe được tin thì lập tức báo cho anh. Thật sự là không nhìn lầm anh. Ba người đàn ông tài ba trong nhà họ Thi đều thua trong tay anh.

Cố Doãn cười khẽ. “Tin tức này Thi Dạ Triêu sẽ phong tỏa, bản lĩnh của cô thật không nhỏ.”

“Bọn họ phái người chú ý hành động của tôi, nếu không phải tình hình đặc biệt thì chúng ta không thể tùy tiện liên lạc với nhau.” A bây giờ còn có thể nghênh ngang không phải là nhà họ Thi không hề cảnh giác cô ta mà là muốn dùng cô ta làm dây câu cá.

Cố Doãn nhấp một ngumh rượu, vẻ mặt rất hưởng thụ. “Th iDaj Triêu sao rồi?”

“Anh ta?” Ánh mắt A ảm đạm một chút: “Nếu Thi Thác Thần nhắm mắt thật thì đây chính là một lần đả kích to lớn nhất với anh ta.”

Cố Doãn đứng thẳng một mình trước cửa sổ, tập trung suy nghĩ, từ từ nói ra nhưng giọng điệu cũng đồng tình: “Đã là khoảng thời gian khó khăn nhất của anh ta thì hẳn là nên có người ở cạnh mới đúng.”

A không hiểu bước tiếp theo trong kế hoạch của Cố Doãn là gì, không biết anh ta sẽ đi nước cờ tiếp như thế nào. Cô ta chỉ là một nhân vật chỉ để làm xáo trộn lực chú ý, che giấu tai mắt của mọi người trong bàn cờ này, kể cả Tác Nhĩ. Hai người bọn họ bằng lòng tham gia thật ra cũng chỉ vì nhu cầu. Tác Nhĩ muốn Cố Lạc mà cô thì chỉ vì trả thù. Cố Doãn rốt cuộc muốn làm tới mức nào thì từ đầu tới cuối A không biết rõ. Anh ta dùng nhiều năm để bày một ván cờ. Từ Thi Dạ Diễm nhiều năm trước tới Thi Thác Thần bây giờ, anh ta chưa từng bỏ qua cho ai.

Nhưng cho dù mục đích của anh ta là gì thì A đều đã trở thành đồng lõa, không cách nào thoát ra được. Chẳng qua cảm giác trả được thù còn kém xa khoái cảm khi cô ta đoán được mọi chuyện.

...

Mấy ngày sau, Cố Doãn chủ động tìm Tác Nhĩ. Quyết định của anh ta Tác Nhĩ có thể đoán sơ được.

Hôm đó Cố Lạc được phép ra bãi cỏ hít thở không khí. Rất lâu rồi chưa từng phơi nắng khiến cô hơi không thích ứng được với ánh mặt trời.

Vì để cố gắng không khiến tâm trạng cô quá tệ, Tác Nhĩ nuôi vài con chó giống nổi tiếng cho cô. Bình thường Cố Lạc cũng chẳng thân thiết với mấy con chó nhưng bây giờ đang dắt chó thong dong đi dạo.

Bốn phía cách đó không xa đều có người trông cô, với tình hình thân thể bây giờ của cô thì làm gì cũng chỉ là không biết tự lượng sức mình. Nhưng Cố Lạc không cam lòng bỏ qua từng cơ hội liên lạc với bên ngoài.

Cô không biết rằng trong một căn phòng nào đó của biệt thự phía sau lưng, có hai người đàn ông đang nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô.

"Tôi đoán trong đầu cô ấy đang tính xem nên chạy đi thế nào." Tác Nhĩ cười nói.

Cố Doãn không cho là đúng, vô cùng nắm chắc rằng cô sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

"Anh dạy cô ấy cực kỳ tốt. Nếu cô ấy là đàn ông thì sẽ uy hiếp anh ở nhà họ Cố. Đáng tiếc là – không, cũng may, cũng may cô ấy là phụ nữ." Tác Nhĩ im lặng rồi nói tiếp: "Là vì cô ấy không phải em ruột anh nên anh mới có thể lợi dụng cô ấy để đối phó với Thi Dạ Triêu?"

Tác Nhĩ không biết rõ nguyên nhân thật sự. Anh ta nào biết rằng mình chỉ nói đúng một nửa. Chỉ vì cô và Cố Doãn không có quan hệ huyết thống nên mới dẫn tới tất cả mọi chuyện sau này.

Cố Doãn không nói lời nào, Tác Nhĩ đành phải tự giễu: "Tôi chưa từng làm to chuyện vì một người phụ nữ thế này. Tôi muốn thân thể của cô ấy nhưng nếu có thể, tôi cũng muốn lòng của cô ấy…Còn như anh muốn, bây giờ nhà họ Thi đã rối loạn, sức sống bị thương tổn lớn.

"Còn chưa đủ." Đáy mắt Cố Doãn lộ ra vài phần âm ngoan.

Tác Nhĩ hỏi: "Cho nên anh muốn làm thế nào?"

Cố Lạc đi tới đi lui theo mấy con chó bỗng dừng lại, không biết vì sao lại nghiêng nửa người nhìn xung quanh. Cô tự nhiên không thấy được Cố Doãn nhưng Cố Doãn có thể thấy được cô.

Dường như vẫn luôn nhìn thẳng như thế, trong mắt cô luôn không có bóng dáng anh nhưng cô lại chiếm rất nhiều tâm tư của anh…Cố Doãn miêu tả hình dáng cô bằng mắt rồi quay lưng đi: "Làm theo lời cô ấy nói, để cô ấy đi đi."

"Bây giờ để cô ấy đi, chẳng phải là rửa sạch tội danh cho Thi Dạ Diễm à? Tôi không muốn làm cái bia sống đâu." Tác Nhĩ lo lắng.

"Yên tâm, tôi có thể đảm bảo điều này cho anh. Cô ấy sẽ không làm thế đâu."

…

Cùng lúc đó ở nhà họ Thi vẫn vùi trong hỗn loạn trước nay chưa từng có. Mấy ngày rồi Thi Dạ Triêu chưa từng chợp mắt để xử lý từng nguy cơ khó giải quyết. Ngắn ngủi mấy ngày, Thi Thác Thần dạo quanh bờ vực cái chết ba lần, Kỷ Linh canh giữ bên người ông một tấc không rời.

Rốt cuộc Thi Dạ Triêu cũng có thời gian rảnh mà thở một hơi, lập tức lái xe vào bệnh viện. Mắt Kỷ Linh hơi sưng nhưng vẻ mặt từ đầu tới cuối vẫn trầm tĩnh, không hoảng hốt rối loạn. Thi Dạ Triêu vỗ nhẹ bờ vai cô, "Đi nghỉ đi, ông ấy sẽ không muốn nhìn thấy cô mệt mỏi mà ngã xuống đâu."

Không biết mấy ngày nay Thi Dạ Triêu bị vây vào trạng thái gì, một khi hé miệng ra thì giọng nói khàn tới mức khiến người ta kinh hãi.

79. Chương 80: Khắc Cốt Ghi Tâm

Quay trở lại mấy ngày trước ở nước M.

Tác Nhĩ nghiêm túc cân nhắc lời cô từng nói, hơn nữa còn thả cô đi như cô muốn. Ra ngoài dễ dàng như thế thật là ngoài dự đoán của Cố Lạc. Lúc đó Tác Nhĩ còn trêu chọc vẻ mặt không dám tin của cô, cầm lấy tay cô, khẽ hôn lên mu bàn tay cô. "Ba năm này là lời hứa lớn nhất của anh với em. Anh mặc kệ vì sao em lại cần ba năm này, cũng không muốn biết gì sao em bằng lòng rời khỏi anh ta, miễn là em hiểu rõ khi tới hẹn ba năm thì anh sẽ lập tức để em trở lại bên cạnh anh. Em hẳn nên rõ anh nhất định phải có em."

Đối mặt với Tác Nhĩ, Cố Lạc lại không hề cho rằng Thi Dạ Triêu tàn nhẫn máu lạnh. Cô không về Vancourver ngay mà lén lút tới thành phố N gặp Dr.J, yêu cầu làm kiểm tra một lần. Trước khi có kết quả cô tạm thời

ở trong trụ sở, không bước chân ra khỏi nhà, cũng không liên lạc với bất kỳ ai dưới sự sắp xếp của Dr.J. Cô không muốn nói nên Dr.J cũng không hỏi. Anh chỉ là bác sĩ, nên quan tâm tới thân thể của cô, bệnh tình của cô.

Có kết quả kiểm tra, vẻ mặt Dr.J cũng không thoải mái, "Cố Lạc, tôi mạnh mẽ yêu cầu cô ở lại nhận điều trị."

"Tôi ở lại chữa bệnh như lời anh thì khả năng khỏi là bao nhiêu? 50%? 40%?" Cố Lạc ngẩng đầu lên khỏi tờ giấy kiểm tra, hỏi dò: "10%"

"Cô bình tĩnh một chút."

"Cho dù khả năng chữa khỏi chỉ có 10%, không, 5% thì tôi đều sẽ ở lại nhận điều trị, tùy anh dùng cách nào thì dùng, miễn là có thể trị khỏi cho tôi là được." Cố Lạc khép kết quả kiểm tra lại: "Nhưng anh và tôi đều hiểu rõ là không có khả năng này, nên tôi càng không thể lãng phí thời gian ở đây."

"Cố Lạc, cô phải tích cực đối mặt với vấn đề này. Cô có biết đầu bị thương có thể gây ảnh hưởng rất lớn tới bệnh tình của cô không? Tôi nói thẳng ra chút nhé. Tốc độ phát triển của bệnh vượt quá mong đợi của tôi, tin rằng chính cô cũng cảm nhận được. Cô không thể lại tùy hứng như thế nữa. Cô phải bình tĩnh!"

"Tôi không hề mất bình tĩnh! Tôi rất bình tĩnh!" Cố Lạc bất giác nâng cao âm lượng, tài liệu trong tay bị cô ném 'bốp' một cái xuống đất. Nói chính xác hơn là nó rơi từ tay cô xuống đất.

Dr.J không nói tiếp, dường như trong khoảnh khắc này đã mất đi tất cả những lời dùng để khuyên cô.

Bầu không khí cứng lại như bị đóng băng.

Hai người nhìn chằm chằm vào tập tài liệu trên đất, im lặng không nói. Cố Lạc từ từ ngồi xuống ghế sô pha, qua một lúc lâu mới bình tĩnh nói: "Kê cho tôi ít thuốc, thuốc gì cũng được.

…

…

Ngày Dr.J tiễn cô đi, Cố Lạc hỏi anh một vấn đề: "Nếu bây giờ tôi mang thai thì đứa bé –"

"Không đề nghị người bị bệnh xơ cứng teo cơ cột bên có thai, sinh con quá mạo hiểu, nhất định phải sinh mổ, không ai có thể đảm bảo trong thời kỳ mang thai mà trong quá trình phẫu thuật sẽ không có chuyện gì, nhất là với tình trạng thân thể cô trước mắt. Hơn nữa –"

"Mà còn di truyền." Cố Lạc khoát tay, giả vờ không thèm để ý. Cô đã sớm có đáp án cho vấn đề này. "Tôi biết, vẫn còn một vấn đề."

Là vấn đề gì mà khiến Cố Lạc khó nói, trong lòng Dr.J đã có đáp án.

"Anh nghĩ…Tôi còn bao nhiêu thời gian?"

"Cố Lạc, cảm xúc lạc quan và thái độ tích cực đều có lợi cho bất kỳ bệnh nhân nào."

"Năm năm?"

"…"

"Ba năm?"

"…"

Anh không phản bác được khiến khóe miệng Cố Lạc nhếch thành nụ cười nhạt như gió.

Thì ra cô vẫn đánh giá cao bản thân mình. Không ngờ thời gian của cô còn không đủ ba năm.

…

…

Mấy giờ sau, Cố Lạc xuống máy bay, lại bước lên mảnh đất Vancourver một lần nữa. Lúc chờ kết quả kiểm tra cô đã hiểu đại khái về tình hình nhà họ Thi bây giờ. Quả nhiên quan hệ giữa hai anh em căng thẳng

hơn từ trước tới nay như lời A nói. Cô quyết định đi gặp Thi Dạ Diễm trước. Nếu cô gặp Thi Dạ Triêu thì chỉ sợ rất khó có cơ hội hỏi cho rõ ràng.

Thi Dạ Diễm nhận được điện thoại của cô thì rất bất ngờ. Cố Lạc không để anh đi đón để tránh động tĩnh quá lớn, gặp phải chuyện lớn hơn nữa.

Khi gặp lại Cố Lạc sau vài tháng một lần nữa, Thi Dạ Diễm thầm giật mình. Cô thay đổi quá lớn. Thay đổi này không phải từ việc cô gầy đi và tóc ngắn đi mà là một cảm giác không nói rõ được.

Cố Lạc đóng cửa lại thì không chào hỏi gì mà chất vấn Thi Dạ Diễm: "Đầu óc anh bị hư rồi à? Sao lại nhận chuyện này có liên quan tới anh?"

Thi Dạ Diễm cười tự giễu: "Anh phủ nhận mà được à? Không đơn giản vậy đâu. Không phải nói hai ba câu là được. Chuyện này chắc chắn có liên quan tới nhà họ Thi. Không phải anh thì là anh ta, trong lúc đó tất yếu phải chọn một người giữa bọn anh. Em không biết à?"

Chính xác, đây là kết quả mà Cố Lạc đã sớm phân thích ra. Thi Dạ Triêu có ý lợi dụng cô nhưng cô càng khẳng định anh sẽ không buông bỏ mọi chuyện.

Thi Dạ Diễm kéo Cố Lạc lại gần, tỉ mỉ nhìn cô, sờ mái tóc ngắn của cô: "Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì đi?"

Đã xảy ra chuyện gì…

Đã xảy ra nhiều chuyện lắm. Cố Lạc mở to mắt, trong lúc vô ý nhìn thấy rất nhiều tấm hình hình lá trà treo trên tường. Ánh mắt cô cố định trên một tấm hình trong đó. Trong lá trà là một đứa bé đang sơ sinh, ngậm ngón tay nho nhỏ trăng trắng mềm mềm trong miệng, đôi mắt to sáng lóng lánh như ngọc lưu ly. Cô nhìn hình lại phảng phất như đang nhìn người.

Cố Lạc vỗ cái bụng nhỏ theo bản năng, vẻ mặt như đang cực lực kiềm chế gì đó. Thi Dạ Diễm nhìn theo ánh mắt cô tới tấm hình đứa trẻ sơ sinh, suy nghĩ chợt thay đổi, không dám tin. "Em có thai rồi à?"

Không, nếu như thế thì ít nhất Cố Lạc đã có thai được hơn bốn tháng. Cô mặc váy bó sát, sao bụng lại bằng phẳng như vậy?

Chẳng lẽ…Thi Dạ Diễm cả kinh, lại nhìn Cố Lạc, khóe miệng nhếch lên đầy bướng bỉnh, bi thương trong mắt lúc nào cũng có thể chảy ra. "Em không biết rốt cuộc anh ấy thích con trai hay con gái. Có lẽ…Đều thích."

Thi Dạ Diễm dường như đã hiểu rõ gì đó. Anh chưa bao giờ thấy Cố Lạc như thế này. Cô mong manh dễ vỡ như vừa chạm vào liền tan ra. Dáng vẻ ẩn nhẫn của cô khiến anh nhìn mà khí chịu, cơ hồ nhưng muốn nâng tay chạm vào cô thì chợt nghe tiếng đập cửa.

Lúc Thi Dạ Triêu xuất hiện với tư thái như từ trên trời giáng xuống thì nhất thời Cố Lạc không phản ứng kịp. Không biết có phải do bệnh tình nên phản ứng của cô đều trở nên không được như xưa hay không, nhưng cô chỉ có thể đứng sững sờ ngơ ngác tại chỗ, nhìn chằm chằm vào người khiến cô ngày nhớ đêm mong tới phát điên, nước mắt chảy xuống cũng không biết.

Mà nước mắt cô hoàn toàn đánh tan chút lý trí còn sót lại của Thi Dạ Triêu. Anh xoay người quăng một quyền về phía Thi Dạ Diễm.

Một quyền này quá đột ngột khiến Thi Dạ Diễm không hề đề phòng, bị đánh một cái tới mức miệng lập tức đầy mùi máu tươi. 72 vừa định tiến lên đã bị Thi Dạ Triêu quát dừng lại. Anh lấy kính râm xuống, cởi cúc tây trang, kéo cà vạt ra, khí thế gặp Phật giết Phật. "Đóng cửa lại cho tôi! Không được nhúng tay vào. Đây là chuyện của tôi và nó."

Thi Dạ Diễm xoa hàm dưới suýt bị hủy, nhổ ra một ngụm máu loãng, cũng cởi cúc áo sơ mi, xắn tay áo lên. "Đúng vậy, sớm nên có một ngày này."

Dứt lời liền giơ quyền đánh trả. Hai người đàn ông cứ như vậy mà đánh nhau, xuống tay không chút lưu tình. Không bao lâu trong phòng đã biến thành một đống lộn xộn, 72 sốt ruột nhưng không có cách nào.

Trong tiếng rầm rầm xoảng xoảng của đồ vật vỡ, Cố Lạc nhắm chặt mắt. Lúc này cô mới phát hiện mình đang khóc. Đã bao lâu rồi cô không chảy nước mắt? Chính cô cũng không biết.

Từ Ngao từng nói cho cô biết nước mắt và đau đớn đều là dấu hiệu của kẻ yếu, lúc thỏa hiệp và tuyệt vọng mới khóc, không đủ mạnh mẽ và đau đớn mới khóc, còn có…lúc yêu.

Hai người đàn ông, hai khuôn mặt tương tự nhưng khí chất lại khác biệt khiến cô có hai loại tình cảm. Trong cuộc đời không dài của cô, những gì có liên quan tới tình yêu cô đã cho hết hai người có xu thế như nước với lửa này.

Trong sự giằng co kịch liệt nhất, người bại đầu tiên là cô.

Cố Lạc lau mặt, nhìn cũng không nhìn bọn họ, xoay người mở cửa, đi ra ngoài.

"Cố tiểu thư!" 72 cố ý kêu lớn. Quả nhiên hai người đàn ông cùng dừng tay, Thi Dạ Diễm đuổi theo sau, không biết sao Thi Dạ Triêu lại dừng chân lại.

Sau biệt thự là một khi trồng chè nhỏ. Cố Lạc ngồi xuống xích đu như đang chờ Thi Dạ Diễm xuất hiện. Trên mặt anh còn có dấu vết bị thương do đánh nhau. Cố Lạc dùng tay lau một cách nghiêm túc cho anh từng chút từng chút một. Trong lòng cô không có ý nghĩ khác, cũng khiến Thi Dạ Diễm sinh ra chút áy náy. "Có lẽ anh không nên nói với em những lời vừa rồi."

"Vì sao?"

"Phụ nữ là động vật rất kỳ lạ. Có khi bết rõ sự thật nhưng chỉ cần không bị vạch trần thì sẽ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả." Không biết là anh đang châm chọc hay bất đắc dĩ: "Anh đã quên em cũng là phụ nữ."

"Em không quên là được."

Thi Dạ Diễm nhíu mày: "Em đã biết gì?"

Nét mặt Cố Lạc không thay đổi. "Biết hay không biết thì có gì quan trọng? Ngoại trừ anh ấy ra thì không ai có thể muốn em, không ai muốn em, cho dù là em giả vờ."

"Đầu em mới bị hỏng ấy." Thi Dạ Diễm vô cùng tức giận, đẩy hai tay cô ra. Cố Lạc cũng không phản bác, trên mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm thong dong bình tĩnh. Thi Dạ Diễm híp mắt, không thể không tinh tế đánh giá cô một lần nữa. Quả thật cô gái này không giống trước. Mà thay đổi này là từ lúc nào mà anh không chú ý tới? "Em đang nghĩ gì vậy?"

Cố Lạc nâng tay dạo một vòng trên mặt anh, đáy mắt lóe lên kỷ niệm ấm áp nào đó, say đó mới từ từ nói: "Lần đầu tiên nhìn thấy anh là lúc em chưa tròn mười bảy tuổi. Anh là người đàn ông đầu tiên khiến em yêu đến mức chân tay luống cuống. Chắc chắn anh không biết trước kia mỗi lần đối mặt với anh em luống cuống bao nhiêu, sợ anh không nhận ra em yêu anh, lại sợ anh nhận ra em yêu anh, không biết có thể làm gì cho anh, lại muốn làm rất nhiều việc cho anh, bất kể việc gì, cho dù chỉ là pha tách cà phê. Không cần anh phải báo đáp, không cần anh nói cảm ơn, chỉ muốn tới gần anh một chút, bạn bè, bạn thân, đồng nghiệp, lấy tất cả thân phận có thể, chỉ cần một vị trí có thể thấy được anh, chạm tới vị trí của anh thì em liền thỏa mãn."

Đây là rất nhiều tình cảm từ khi hai người biết nhau tới giờ mà lần đầu tiên Cố Lạc nhắc trực tiếp với anh, ở ngay trước mặt anh.

Sắc mặt Thi Dạ Diễm không đổi nhưng cũng không chỉ có vậy. Đối với cảm giác trống trải cô đơn thì cô chỉ muốn thế này.

Lời Cố Lạc lọt vào tai Thi Dạ Triêu đang đứng sau chỗ rẽ không sót chút nào. Mặt anh trầm như nước, ánh mắt lạnh như băng, chưa từng phát hiện ra mình cũng căng thẳng tới mức nắm chặt nắm đấm.

Muốn giết một người là điều trước nay Thi Dạ Triêu chưa hề nghĩ tới.

Nhưng, anh chỉ nhẹ nhàng xoay gót, rời đi…

Khóe mắt Cố Lạc thoáng nhìn thấy bóng dáng anh rời đi, nuốt nghẹn ngào lại trong cổ, nói tiếp: "Em cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Em cũng đối xử với Thi Dạ Triêu hoàn toàn khác. Em biết mình đang làm gì, biết mình muốn gì." Cô nhìn thẳng Thi Dạ Diễm, trong mắt lại là khuôn mặt của một người khác: "Em muốn ở lại bên cạnh anh ấy mà không chỉ là tới gần, không chỉ là để được nhìn thấy anh ấy…Em muốn gả cho anh ấy, Eric, em chỉ muốn dùng một thân phận duy nhất là Thi phu nhân để ở bên cạnh anh ấy, trừ điều này ra thì em chẳng cần thân phận gì khác cả. Có lẽ anh rất khó hiểu nhưng anh không cần hiểu. Em chỉ là…Chỉ là…"

Trong mắt Cố Lạc, Thi Dạ Diễm cảm thấy có thứ gì đó vỡ tan thành từng mảnh, sau đó từ từ chảy ra từ đáy mắt cô, tựa như nước mắt cô lúc thấy Thi Dạ Triêu xuất hiện.

Cô đang đau đớn, đang khóc lóc, đang hò hét nhưng từ đầu tới cuối chỉ yên lặng. Cố Lạc như thế dường như khiến Thi Dạ Diễm không có cách nào mà nhìn thẳng. "Có phải em có chuyện gì không?"

Cố Lạc cần một cái ôm thì mới có thể thổ lộ mong muốn chân thực nhất nơi đáy lòng. Thi Dạ Diễm không thể từ chối, bàn tay to nhẹ phủ lên đầu cô, hạ thấp giọng như đang dỗ dành trẻ con, hỏi: "Khó chịu thì nói với anh."

Rất lâu sau khi anh hỏi thì mới nghe thấy Cố Lạc nói tiếp:

"Em chỉ là…Muốn ở cùng anh ấy cho tới khi thiên hoang địa lão."

Đây là giấc mộng chân thực nhất ở tận đáy lòng chúng ta, cũng thường là giấc mộng xa xỉ nhất, lại bởi vì quá xa xỉ nên mới không thể tin được nó sẽ thành hiện thực.

80. Chương 82: Khắc Cốt Ghi Tâm

Nhắc tới Thi Thác Thần, Cố Lạc vài lần đề xuất tới bệnh viện thăm nhưng đều bị Thi Dạ Triêu từ chối. Cố Lạc không hiểu, "Biết đâu em vừa lộ mặt thì vừa hay sẽ xoa dịu sự căng thẳng giữa hai nhà, cũng có thể khiến lời đồn đãi vô căn cứ chuyển hướng?"

Nói gì Thi Dạ Triêu cũng không chịu, "Tới lúc anh sẽ dẫn em tới, tạm thời đừng lộ mặt, không vội."

Cố Lạc trầm mặc: "Anh có cần phải đề phòng em thế không?"

Tin tức về tình hình của Thi Thác Thần vẫn được phong tỏa, ngoài A từng tiết lộ ra thì Cố Lạc chưa hề nghe Thi Dạ Triêu đề cập tới chuyện này nửa chữ.

"Em nghĩ nhiều rồi." Thi Dạ Triêu cũng không nhìn cô, soi gương thắt lại cà vạt. "Em vừa về không bao lâu, cần phải dưỡng thân thể, ở nhà theo Già Già mới tốt, đừng quan tâm tới chuyện khác."

"Nhưng Amy và ngài Thi –"

"Đều không liên quan tới em nữa." Thi Dạ Triêu cắt ngang lời cô, mặc áo khoác Âu phục mà cô đưa tới. "Anh sẽ xử lý tất cả mọi chuyện."

"Em thì sao?" Cố Lạc hơi giận dỗi: "Anh định để em ngốc đến mốc meo trong nhà hả?"

Lúc này Thi Dạ Triêu mới quay qua, kéo cô vào lòng, hôn mạnh lên môi cô rồi mới rời môi ra, hỏi: "Lúc nhận nuôi Già Già em nghĩ gì?"

"Nó nói với anh rồi hả?" Lòng Cố Lạc trống rỗng. Rốt cuộc chuyện này vẫn bị anh biết.

"Còn cần phải lừa anh à?" Thi Dạ Triêu nắm cằm của cô. "Nếu không phải em không cẩn thận mà lỡ miệng thì có phải định giấu anh cả đời không? Để anh nghĩ em chưa kết hôn đã có con có lợi gì?"

"Anh đã nói không để ý tới chuyện em có con trai mà."

"Có phải tới bây giờ em vẫn không rõ điểm quan trọng là gì không?" Mặt Thi Dạ Triêu lạnh lại, vừa kiềm chế cảm xúc vừa ôm cô, không nói lời nào.

"Dù sao thì các anh sống chung với nhau lâu như vậy, nó có phải con ruột của em hay không đã không còn quan trọng nữa." Cố Lạc không dám nhìn anh, kéo kéo nút thắt cà vạt của anh: "Với em mà nói thì Già Già là con ruột của em. Nó là…hy vọng của em."

"Hy vọng gì? Em nuôi nó như một đứa trẻ bình thường thì có hy vọng gì? Là con trai của anh thì mới có hy vọng."

Một câu này gợi lên vết thương mà hai người cố gắng quên đi. Thi Dạ Triêu ép đầu cô vào ngực mình, hôn lên giữa mái tóc cô: "Chờ tất cả mọi chuyện qua đi. Em hãy dưỡng thân thể cho tốt." Anh cúi đầu ghé sát vào tai cô nói: "Chúng ta sinh một đứa."

Cố Lạc nhắm mắt lại, hít hơi thở và độ ấm của anh một cách tham lam: "Con trai hay con gái?"

Một kỵ sĩ nhỏ như Già Già hay một cô công chúa nhỏ như Tiểu Trà Diệp? Khóe môi Thi Dạ Triêu nhếch lên thành ý cười: "Một trai một gái là tốt nhất. Chỉ cần không phải hai đứa con trai."

Có vài thứ anh chỉ trải qua một lần là đủ rồi. Cố Lạc biết Thi Dạ Triêu không muốn đưa những thứ tàn khóc vào thế giới của đời sau.

Trong bức tranh tương lai của anh có cô. Cố Lạc ngẩng đầu lên, chạm nhẹ môi vào cổ anh, khóe mắt ướt át, giọng khàn khàn, thì thầm: "Em hận anh, hận mình không thể bảo vệ tốt đứa bé…"

Sự quyến luyến bịn rịn này dễ dàng khơi lên tình cảm sâu sắc của Thi Dạ Triêu. Anh hiểu nỗi đau của cô. Càng hiểu thì trong lòng càng tự trách và căm hận, khó có thể ức chế được.

"Lạc Lạc, nói cho anh biết có phải người làm những chuyện này là Cố Doãn không?" Anh đã hỏi vài lần nhưng Cố Lạc phủ nhận. Mỗi lần hai người nhắc tới đề tài này thì đều đi vào ngõ cụt. Cô vừa khiến anh không nghi ngờ Eric vừa không thừa nhận là Cố Doãn nhưng căn bản không có chứng cứ để chứng minh cho lời nói của mình.

"Đưa em đi gặp ngài Thi thì em sẽ cân nhắc." Cố Lạc cò kè mặc cả, Thi Dạ Triêu lập tức buông cô ra, chấm dứt câu chuyện.

…

Kỷ Linh biết việc này thì thái độ hoàn toàn trái ngược với anh, cũng không phản đối để Cố Lạc tới. "Tôi biết cậu cẩn thận. Cố Lạc có thể an toàn trở về đúng là kỳ lạ. Có chuyện cô ấy gạt cậu nhưng cậu cũng giấu cô ấy rất nhiều việc, nói cho cùng thì cũng công bằng."

Thi Dạ Triêu nheo mắt lại, "Trước khi chưa tra rõ mọi chuyện thì không thể mạo hiểm."

"Thật ra cậu đã sớm biết A có vấn đề đúng không? Với sự cẩn thận của cậu thì sao không bố trí phòng ngự với A chứ? Nhưng lại dùng chính cô ta để câu cá." Kỷ Linh mỉa mai, "a" khẽ một tiếng: "Chẳng qua không đoán được Cố Lạc có thai thôi."

"Chuyện gì cũng không thể qua mắt bà" Thi Dạ Triêu lạnh mắt: "Tôi còn sẽ cưới cô ấy nữa."

"Trong lúc mối quan hệ giữa nhà họ Cố và nhà họ Thi căng thẳng? Cố Bạch Bùi chưa hẳn bằng lòng gả con gái cho cậu."

"Tôi cưới cô ấy không liên quan gì tới ai cả, càng không liên quan tới lợi ích."

Đôi mắt đẹp của Kỷ Linh chuyển động. Hôn nhân không liên quan tới lợi ích và âm mưu, chẳng lẽ là chỉ liên quan tới tình yêu à? Nhưng sau khi gặp Cố Lạc thì Kỷ Linh cảm thấy giữa bọn họ không phải chỉ có tình yêu. Ít nhất thứ trong mắt Cố Lạc và Thi Dạ Triêu không giống nhau.

Quả thật dường như cô lén gạt đi rất nhiều chuyện, là tốt hay xấu thì không ai biết, chỉ có thể khẳng định là có liên quan tới Thi Dạ Triêu.

Thi Thác Thần nằm trong phòng quan sát, hôn mê bất tỉnh. Tình hình còn nghiêm trọng hơn Cố Lạc đoán rất nhiều. Cô không dám tin Thi Dạ Triêu có thể tỏ ra bình tĩnh như thế.

Thi Thác Thần cố ý không nhắc tới nhà họ Cố trước mặt bọn họ. Cố Lạc ra khỏi bệnh viện thì liên lạc ngay với Nhan Hạ. Ngày hai người hẹn gặp nhau, Nhan Hạ không để ý tới hình tượng mà khóc lem hết cả lớp trang điểm. Cố Lạc đang an ủi thì một người đàn ông đeo kính râm đội mũ bước vào.

Cố Lạc liếc người nọ một cái, nhét khăn giấy vào tay Nhan Hạ, mượn cớ đi nhà vệ sinh.

Vị trí của nhà vệ sinh khá khuất. Cố Lạc cố ý đi rất chậm, chú ý quan sát xung quanh rồi bóng lóe lên, quẹo vào nhà vệ sinh nam.

Cô trốn vào một căn phòng cạnh đó, rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Tiếng bước chân dừng trước cửa phòng cô đang ở thì dừng lại, gõ hai cái theo tiết tấu rồi mới đẩy cửa vào.

Người đàn ông đánh giá Cố Lạc, cho cô một cái ôm thật chặt, thở ra một hơi thật dài. "Anh có thể vì em mà giảm thọ vài năm đấy."

Người này chính là Từ Ngao. Cố Lạc bị anh đùa đến mức bật cười, vỗ vỗ vai anh. "Em không sao. Thời gian không nhiều, chúng ta nói ngắn gọn."

Từ Ngao dùng khẩu hình nói ra tên một người. "Tác Nhĩ?"

Cố Lạc chần chừ một lúc rồi gật đầu. Từ Ngao lập tức bốc hỏa, lộ ra sát ý. "Anh ta có làm gì với em không?"

"Ngoài suýt chút nữa không gặp lại các anh." Cố Lạc tự giễu, "Thì không có gì. Trừ lần đó ra thì anh ta không làm gì cả." Cô muốn nói lại thôi. Từ Ngao hiểu rõ: "Anh không có chứng cứ xác thực để chứng minh là anh trai em và anh ta nhưng đúng là anh em từng gặp Eric."

81. Chương 84: Khắc Cốt Ghi Tâm

Lúc trước, Cố Lạc cũng không nghĩ tới chuyện để cậu tham gia vào thế giới của cô khi quyết định giữ Lục Già Việt lại bên cạnh. Làm trẻ con nhà bình thường sẽ mang đến cho cậu càng nhiều niềm vui và tự do cùng với cuộc sống quan trọng nhất là yên ổn. Đó là thứ mà cô luôn muốn nhưng không có được. Tuy nuôi nấng Lục Già Việt rất mạo hiểm nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới việc bỏ cậu. Vì để làm được những thứ này Cố Lạc đã phải trả giá rất nhiều. Cô cố gắng để cậu có cuộc sống bình thường nhất, tuy với năng lực của mình thì cô có thể cho cậu đãi ngộ cao hơn.

Ở trong mắt người khác, Lục Già Việt không gia thế không bối cảnh có thể có liên quan tới nhân vật quan trọng như Thi Dạ Triêu là điều không thể. Trừ phi dưới tình huống –

Để không bại lộ thân phận, Cố Lạc rất ít tới trường của Lục Già Việt, chỉ có vài lần mai phục sau này khi Thi Dạ Triêu nghĩ Lục Già Việt gặp chuyện không may thì cô mới vội vàng tới trường này một lần. Cũng chỉ một lần này, không ai biết Thi Dạ Triêu bị một học sinh lắm chuyện nhận ra. Chuyện này vô tình trở thành tai họa ngầm lớn nhất…

Vài lời đồn theo vài phiên bản truyền đi trong các bạn học. Ví dụ như cậu là con riêng mà Cố Lạc và Thi Dạ Triêu là đôi tình nhân không dám cho ai biết. Thậm chí còn nói cuộc sống riêng của Cố Lạc quá mức hỗn loạn nên mới dẫn tới việc cha của Lục Già Việt họ gì tên chi cũng không rõ.

Tuy mới đầu Lục Già Việt rất phản cảm với những lời đồn này nhưng cũng không quá quan tâm. Bởi vậy cậu bị đa số bạn học trong trường tẩy chay. Mà sau khi Cố Lạc và Thi Dạ Triêu gặp chuyện không may, tuy "thân phận" của Cố Lạc từ "tình nhân" được đổi thành "chính thức" nhưng lời đồn lại càng ngày càng tệ hại hơn: Đám hỏi xấu xí, lợi dụng lẫn nhau một cách đê tiện, vô sỉ âm mưu hãm hại người ta, kể cả chuyện nhà họ Thi có bối cảnh hắc đạo cũng bị đào ra, thêm mắm thêm muối y như thật, trở thành chủ đề câu chuyện nặng nề khó nghe. Cùng lúc đó, mức độ xa lánh Lục Già Việt càng lên cao, càng sâu hơn tới mức đe dọa đuổi học cậu. Tất cả oán hận tích tụ lại, cuối cùng như một trái bom bị kích nổ vào một buổi chiều nọ, lại khiến Lục Già Việt bị hãm hại ác ý không thể nhịn được nữa mà đánh nhau với Ken là đứa cầm đầu và vài đứa nữa.

Ngọn nguồn câu chuyện đều do Ken mà nên. Mà ba Statham của nó đã sớm nhận ra thân phận của Thi Dạ Triêu, cũng sau khi con mình bị Lục Già Việt đả thương mà tức giận, phơi bày tất cả mọi việc ra ánh sáng để trả thù. Toàn bộ mọi chuyện tạo ra một cơn sóng gió thật lớn.

Khi chuyện này gây xôn xao dư luận chỉ trong một đêm thì ông mới ý thức được mình đã gây họa, chọc vào người không nên chọc. Nhưng so với rắc rối của ông ta mà nói thì người bị tổn thương trong vụ "gièm pha" này không chỉ là Lục Già Việt. Cố Lạc càng bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Có người đoán Lục Già Việt là con riêng của Cố Lạc và Thi Dạ Diễm, bởi vậy mới dẫn tới hai anh em hoàn toàn đoạn tuyệt. Thậm chí ngay cả Thi Dạ Triêu - người được cho là sớm biết chuyện Cố Lạc có con riêng cũng không trở nên cực đoan mà trả thù như mọi người nghĩ.

Việc này bị Thi Dạ Triêu cố gắng tạm thời đè xuống, không thể truyền tới tai Kỷ Linh nhưng anh biết không kéo dài được bao lâu.

Nhà họ Cố bất động thanh sắc, không truyền ra tin tức gì cả. Bên Thi Dạ Triêu cũng vậy. Cố Lạc không đoán ra anh đang có kế hoạch gì nhưng càng ngày càng lo lắng.

Một nhà Ken biến mất không thấy tăm hơi sau chuyện đó, 72 phái người tìm kiếm. Vài ngày không thấy Thi Dạ Triêu chưa lộ diện. Rốt cuộc vào chạng vạng một ngày, Cố Lạc nhận một cuộc điện thoại của 72, muốn cô chạy nhanh tới một nơi, chỉ có cô mới có thể ngăn Thi Dạ Triêu làm ra chuyện không thể vãn hồi được.

Cố Lạc cả kinh, nhớ lại ánh mắt cực kỳ giận dữ của Thi Dạ Triêu ngày ấy thì có dự cảm chẳng lành. Có thể anh đã tìm được hành tung cả nhà Ken. Với tính cách anh thì có "đại khai sát giới" cũng chẳng có gì là lạ.

Cố Lạc dặn Lạc Già Việt ngàn vạn lần đừng ra cửa, thay quần áo rồi vội vàng rời đi. Chờ tới khi cô đuổi tới thì mới phát hiện đó là một quảng trường trước một quán rượu nổi tiếng. Cảnh mặt trời sắp lặn trên quảng trường rất đẹp khiến không ít người thích chụp ảnh tụ tập lại.

Gọi điện cho Thi Dạ Triêu và 72, Cố Lạc đội mũ đeo kính râm tìm kiếm trong đám người nhưng không thấy bóng dáng của bọn họ.

Cố Lạc đẩy đám người ra, đi thẳng vào giữa quảng trường. Xung quanh toàn là những gương mặt xa lạ. Ngay lúc lòng cô nóng như lửa đốt thì những người xung quanh bắt đầu dùng cùng một ánh mắt mà nhìn cô, dường như đã nhận ra thân phận của cô.

Cố Lạc vừa định rời đi thì bỗng bị người đứng sau túm chặt lấy vai. Từ sau chuyện kia tính cảnh giác của cô đặc biệt mạnh. Cô xoay tay đánh trả theo bản năng nhưng bị người nọ bắt lại rất chuẩn xác.

"Là anh."

Thi Dạ Triêu nắm cổ tay cô, kéo cô về phía mình, ôm nhẹ lấy eo cô. "Nhìn chuẩn rồi hãy ra tay."

Cố Lạc ngạc nhiên, nào có tâm tư liếc mắt đưa tình với anh trong tình huống này. Cô kéo tay anh, khẽ hỏi: "72 bảo em tới đây ngăn cản anh. Mặc kệ anh muốn làm gì thì cũng đừng xúc động, bạo lực không phải cách để giải quyết vấn đề."

Thi Dạ Triêu nhíu mày, "Trong mắt em anh chỉ có thể làm những chuyện này thôi sao?"

Người xung quanh tụ tập lại, Cố Lạc để ý xung quanh, xem nhẹ nụ cười nhàn nhạt trên môi anh. "Chúng ta nhanh rời khỏi đây đi."

"Nhớ đây là đâu không?" Thi Dạ Triêu không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào tòa nhà cao tầng cách đó mấy trăm mét: "Đây là nơi chúng ta đính hôn trước kia, là nơi lần đầu tiên em biết phải gả cho anh."

Cố Lạc sửng sốt, nhìn theo tầm mắt của anh, ký ức ập vào đầu cô trong nháy mắt. "Đã…Lâu như thế rồi…"

Thi Dạ Triêu nâng cằm cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Lâu như vậy anh mới có thể có được sự cam tâm tình nguyện của em."

Cố Lạc rất muốn hỏi một câu là vì sao thì lại bị hành động tiếp theo của anh mà không nói nên lời.

Thi Dạ Triêu lui ra phía sau hai bước, lấy ra một cái hộp tròn nhỏ bằng nhung màu lam nho nhỏ, mở ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương. Cố Lạc giật mình, đôi môi khẽ nhếch, thoáng chốc nơi đáy mắt có một tầng sương mù. Thi Dạ Triêu bỗng khom người, quỳ một chân xuống trong tiếng ồ lên của mọi người, mở cái hộp nhẫn ra, hơi ngẩng mặt, đôi môi khi đóng khi khép, chỉ nói ra ba chữ –

"Gả cho anh."

...

Ngay lập tức, tiếng ồ lên của mọi người liền biến thành tiếng hít khí và tiếng máy ảnh lạch xạch, không ai tin vào những gì hai mắt mình nhìn thấy, lại không thể không tin.

Hai mắt Cố Lạc không hề chớp mà nhìn anh. Người đàn ông luôn ngông cuồng tự cao tự đại từ khi chào đời tới nay chưa bao giờ quỳ trước ai, cho dù chỉ một giây. Với quan hệ của bọn họ thì Cố Lạc lại càng không dám hy vọng xa vời có một ngày sẽ được anh cầu hôn như thế, lại còn dưới tình huống như thế này.

Cô nắm chặt hai nắm tay, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, giọng lại run run. "Anh là vì để dẹp yên chuyện này nên mới diễn trò ư?"

Thi Dạ Triêu hơi khó chịu, "Tuy là diễn trò cũng không có gì đáng cho anh phải vứt bỏ thân phận mà làm chuyện thế này trước mặt đám đông – trừ em ra." Anh biết lần đó ở nước M Cố Doãn cố ý làm khó dễ mà đòi sính lễ của anh, thực ra Cố Lạc rất mong chờ anh có thể cầu hôn như một người đàn ông bình thường.

Cô cho anh tương lai, anh sẽ cho cô tất cả mọi thứ có thể cho.

"Chỉ là diễn trò?" Cố Lạc nghẹn ngào chất vấn. Như lần trước thì chỉ có mấy người Cố Doãn biết chuyện cầu hôn này, còn lần này thì mọi người đều biết. Với anh mà nói thì "cái giá phải trả" quá lớn.

Thi Dạ Triêu nhếch mày, chỉ nói một câu kia: "Gả cho anh, Cố Lạc."

Nếu chỉ là một vở kịch thì Cố Lạc hy vọng mình có thể diễn vai này vĩnh viễn.

Sương mù nơi đáy mắt khiến cô thấy khuôn mặt Thi Dạ Triêu trở nên mờ mờ ảo ảo. Cô lau mắt, nghiêng đầu, cố gắng ép nước mắt lại, sau đó túm lấy cái nhẫn trong tay anh, bá đạo tuyên bố: "Anh phải nghĩ cho rõ, cưới em thì đời này anh chỉ có thể có một mình em, dù bất cứ chuyện gì xảy ra em sẽ không đồng ý ly hôn."

Thi Dạ Triêu tao nhã đứng dậy, nắm tay cô, luồn chiếc nhẫn vào ngón áp út, cúi đầu ấn một nụ hôn lên mu bàn tay cô, hứ: "Bắt đầu từ ngày mai Lục Già Việt sẽ sửa thành họ Thi. Từ nay về sau anh có muốn vô lại cũng không được nữa."

Một tia đề phòng và đấu tranh cuối cùng bị những lời này đánh nát. Cố Lạc ngã vào lòng anh, cố gắng cắn môi nén nước mắt sắp trào ra lại.

Thi Dạ Triêu ấn đầu cô vào ngực mình, đảo mắt qua những người đang vây xem, giọng không lớn không nhỏ vang lên bên tai Cố Lạc: "Con trai anh, anh sẽ dùng hết mọi khả năng để nó không bị tổn thương nữa."

Một câu này vừa là lời hứa vừa là sự bao dung và yêu thương lớn nhất cuộc đời này mà Thi Dạ Triêu dành cho cô.

Cố Lạc nhắm mắt lại. Lòng dạ người đàn ông này sâu thế nào cô không quan tâm nữa. Có thế nào cô cũng không ngờ anh đã dùng cách quang minh chính đại nhất để thừa nhận thân phận của cô và Lục Già Việt, dễ dàng khiến các tin đồn tự sụp đổ, dùng cách tốt nhất để cho cô một lời cầu hôn khó quên nhất.

Xe của 72 xuất hiện rất đúng lúc để đón bọn họ. Cố Lạc vừa lên xe thì liền gục trong lòng Thi Dạ Triêu, dốc sức hôn anh.

"Đợi lát nữa." Thi Dạ Triêu vừa nhận sự nhiệt tình của cô vừa cố gắng ngăn cô lại, "Đợi một chút, Cố Lạc…Đợi chút."

Cố Lạc không quan tâm, chủ động khác thường. 72 mím môi cười, tập trung lái xe. Thi Dạ Triêu không thể không giơ hai tay giữ chặt đầu cô để ép cô dừng lại. Anh khẽ mổ lên môi cô: "Anh định cử hành hôn lễ vào một tháng sau. Có ý kiến gì không?"

"Em nghĩ anh sẽ nói là ngày mai." Cố Lạc khàn khàn nói.

Thi Dạ Triêu cười trêu: "Anh nghi ngờ em sẽ vây anh trên giường vài ngày. Chắc chắn ngày mai sẽ không kết hôn được đâu."

Mặt Cố Lạc đỏ lên, dứt khoát kéo tay anh ra, hôn anh lần nữa.

…

Ánh chiều tà cuối cùng chiếu lên hai người qua cửa sổ xe.

So với tất cả mọi chuyện trên thế gian này thì chỉ có yêu anh mới là chuyện Cố Lạc muốn làm nhất.

Tận mắt nhìn thấy mình chết dần từng ngày cũng không bi thương. Bi thương là trong quá trình này mà phải trơ mắt nhìn mình dần dần yêu một người, cuối cùng không cách nào tự kiềm chế được.

Cô cảm nhận được sự ấm áp khác hẳn người thường nơi người đàn ông này. Sự ấm áp này báu vật duy nhất trong đời này của cô.

Yêu và được yêu là ân huệ của ông trời. Cô không thể cầu xin gì hơn.

Nhưng, Thi Dạ Triêu, em còn muốn…Ở bên anh cho đến cuối cuộc đời.

82. Chương 88: Khắc Tận Xương

Cảm giác vô lực.

Cố Lạc lại cảm nhận được thế nào là cảm giác vô lực một cách sâu sắc một lần nữa.

Kỷ Linh, Thi Dạ Diễm, Thi Dạ Triêu, 72…Dường như mỗi đôi mắt nhìn cô đều tràn đầy vô số câu hỏi, nghi ngờ, chất vấn v.vv..

Mỗi một đôi mắt, mỗi người đều không phải là dễ dàng qua loa cho xong. Thân phận nhạy cảm của cô quyết định từng chữ của cô đều có thể sẽ khiến chuyện phát triển theo hướng không thể tưởng tượng được.

Căn phòng yên tĩnh không tiếng động đè nặng lên người cô, hơi thở cũng nặng nề.

Thi Dạ Diễm trước mặt, Thi Dạ Triêu sau lưng, bất kể là ai cũng đều có hàng ngàn hàng vạn mối dây liên hệ với cô, cô không muốn tổn thương bất cứ ai.

Cố Lạc không lui bước được, cụp mắt xuống, cúi thấp người trước mặt Kỷ Linh. "Tôi không biết gì, chỉ biết cho dù thế nào đi chăng nữa thì Eric cũng tới vì ngài Thi."

Mắt Kỷ Linh đỏ lên, nước mắt đảo quanh trong mắt không chịu chảy ra, nâng cằm với đường cong cứng ngắc, duy trì sự ngạo mạn trước sau như một của bà, không chịu để lộ quá nhiều yếu đuối trước mặt người khác. Dường như bà dùng rất nhiều sức lực mới bình phục được tâm trạng, xoay người, lâu sau mới nói: "Tôi muốn yên tĩnh một chút. Tất cả ra ngoài hết đi, Evan ở lại."

Rời phòng đầu tiên là 72, Thi Dạ Triêu và Thi Dạ Diễm cũng không nhìn nhau thêm một cái nhưng bầu không khí vẫn giương cung bạt kiếm.

Đầu Cố Lạc bắt đầu nhức, sờ soạng trong túi, phát hiện đã quên mang theo thuốc.

Cơn đau này tới vừa vội vừa nhanh. Mồ hôi lớn bằng hạt đậu nhanh chóng chảy xuống từ trán cô. Cô cố nén, xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Cố Lạc cảm thấy đầu mình như nứt ra, chống tay lên tường đi mấy mét đã bắt đầu run rẩy.

Đang lúc cô dựa vào tường, gần như đứng không vững thì bỗng được hai bàn tay to đỡ kịp thời. "Khó chịu ở đâu?"

Thi Dạ Diễm vừa ra tới đã thấy cô lảo đảo muốn ngã, thở hổn hển. Cố Lạc nâng đầu lên nhưng khuôn mặt của anh đã trở nên lờ mờ trước mắt cô.

"Cố Lạc?" Giọng anh càng lúc càng xa xôi.

"Thuốc ở trong xe, mau dẫn em tới đó lấy…Đừng…Đừng để Evan nhìn thấy…" Cố Lạc vịn tay anh, cố gắng giữ vững tỉnh táo. Khi nói xong câu đó thì hai chân mềm nhũn, người xụi xuống.

Thi Dạ Diễm nâng người đang trượt xuống của cô, xoay mặt cô lại, lòng thần cả kinh.

Hai mắt Cố Lạc nhắm nghiền, đã mất đi ý thức.

…

Khi tỉnh lại, Cố Lạc đã không còn trong bệnh viện mà là trong một căn phòng quen thuộc.

Là chỗ ở của cô.

Trên bàn bày mấy lọ thuốc. Thuốc bác sĩ J cho cô có tác dụng như thuốc giảm đau đầu sau khi đầu cô bị thương quá nặng, cũng có mấy loại thuốc không hề bình thường.

Lúc này, Thi Dạ Diễm đang bóp một lọ trong số đó, nhưng trên không có bất cứ dấu hiệu giải thích gì. Thấy lqđ cô tỉnh lại, anh để lọ thuốc xuống, nghiêng nghiêng người đỡ cô tựa vào đầu giường. "Cảm thấy thế nào rồi?"

Cố Lạc mờ mịt mở to mắt, ngẩn người rất lâu mới giơ tay lên xoa xoa đầu. "Em ngủ bao lâu rồi?"

Giọng cô hơi khàn, dáng vẻ yếu đuối lúc khẽ nhíu mày khiến Thi Dạ Diễm nhìn chằm chằm một lúc. Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay. "Ba giờ." Anh dừng lại một chút, trước khi đặt câu hỏi thì cầm điện thoại di động của cô qua. "Anh ta đi tìm em."

Ba cuộc gọi nhỡ đều tới từ Thi Dạ Triêu. Cố Lạc cầm điện thoại, đầu ngón tay trượt trên tên anh. "Anh vẫn luôn ở đây?"

"Ừ."

"Lúc nãy tôi ngủ trông thế nào?"

"Đó không phải là ngủ." Thi Dạ Điễm sửa cho đúng: "Đó là ngất xỉu, nếu không phải còn hít thở thì em yên lặng như người chết." Giống như Thi Thác Thần chỉ có thể thở dựa vào máy hôm nay…Nghĩ tới đây, cổ họng Thi Dạ Diễm bỗng nghẹn nghẹn. "Chỗ em có thuốc không?"

Cố Lạc chỉ chỉ ngăn kéo. Là do Từ Ngao để lại lần trước.

Thi Dạ Diễm đi tới trước cửa sổ, châm thuốc hít một hơi. Cố Lạc nghiêng đầu nhìn anh, cũng không biết đang nghĩ gì, mãi cho tới lúc anh quay lại nhìn cô cô vẫn chưa lấy lại tinh thần.

"Đang nghĩ gì?" Thi Dạ Diễm ngậm thuốc, hỏi.

"Dáng vẻ anh hút thuốc lá rất giống anh ấy."

Thi Dạ Diễm có thể đoán được chính xác trăm phần trăm là trong lòng Cố Lạc cất giấu một bí mật, một bí mật d.đ.l.q.đ cực kỳ lớn. Với tính tình của cô sao có thể dễ dàng bày tình cảm của mình trước mặt anh, mà còn không chỉ một lần.

Ánh mắt cô nhìn anh gần như si mê, trong mắt có rất nhiều thứ. Anh có muốn coi nhẹ thâm tình trong đó cũng không thể. Mà loại si mê và thâm tình này cũng đều không phải do anh mà ra. Cô chỉ đang tìm kiếm bóng dáng của anh trai anh trên người anh mà thôi.

Thi Dạ Diễm dùng điếu thuốc đè nén sự bi thương do chuyện Thi Thác Thần mang tới, hất cằm về phía mấy lọ thuốc anh để đầu giường được lấy từ trong túi cô ra. "Bây giờ có thể nói cho anh biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không?"

Cố Lạc không thu hồi ánh mắt trên người anh về, "Có thể đồng ý với em một chuyện không?"

Thi Dạ Diễm gần như đoán được cô định nói gì, cũng không đáp lời.

"Đừng đấu với anh ấy."

Trả lời cô là một nụ cười lạnh của anh. "Chuyện tới mức này rồi em còn nói vậy."

"Eric."

"Anh không muốn bàn chuyện có liên quan tới anh ta với em." Thi Dạ Diễm từ chối rất thẳng thắn, giống y như dự đoán của Cố Lạc.

Cô không nói tiếp, vén chăn lên bước chân trần xuống giường, đi tới sóng vai với anh bên cửa sổ. "Được."

Hai người giữ vững im lặng trong khoảng thời gian rất dài. Thời gian lẳng lặng trôi đi, rốt cuộc anh đợi tới lúc cô mở miệng.

"Vậy thì chúng ta nói về chuyện chúng ta." Cố Lạc ra vẻ không thèm đếm xỉa tới, "Anh muốn biết chuyện gì của em?"

Không chờ Thi Dạ Diễm trả lời, cô tự hỏi tự đáp, nói tiếp: "Ở gáy em có một vết thương rất dài." Cô cầm tay anh sờ lên chỗ vết thương, "Là bị thương lúc gặp chuyện không may ở nước K, đã làm phẫu thuật nhưng không tính là thành công hoàn toàn. Anh đã thấy di chứng."

"Là ai —— "

Lời Thi Dạ Diễm bị Cố Lạc cắt ngang. Cô phủ tay lên bụng mình: "Lúc đó trong bụng em đã có một sinh mệnh nhỏ."

Thi Dạ Diễm ngạc nhiên. Tuy trước lúc gặp nhau đã đoán nhưng sự chấn động hoàn toàn khác với chính tai nghe cô thừa nhận. Cố Lạc rất bình tĩnh, lúc che lên bụng thì ngẩng đầu nhìn anh: "Trong ấn tượng của anh, Thi Dạ Triêu là người như vậy à?"

"..."

"Tâm cơ, sắc sảo, tàn nhẫn, ác độc, máu lạnh, không từ thủ đoạn nào, còn rất nhiều nữa, đúng không?" Cố Lạc cười nhàn nhạt, "Em không phủ nhận. Bởi vì có một vài chuyện em đã trải qua với anh, cho dù là bây giờ, em cũng không phủ nhận anh ấy là một người như vậy."

Nhưng số mạng chính là vô thường như vậy, khiến cô ở bên một người đàn ông đáng sợ như vậy. Lúc cô phản kháng kịch liệt nhất, cứng rắn trói buộc cuộc đời hai con người ở cùng một chỗ, chờ cô thỏa hiệp, chấp nhận số phận, bình thường trở lại thì lại dùng một cách mạnh mẽ tách họ ra, tách số mạng họ ra khỏi nhau.

Thi Dạ Diễm không biết cô nhớ lại điều gì mà lại có thể khiến cô cứ chảy nước mắt trước mặt anh như vậy d.đ.l.q.đ mà không biết. Cô là Cố Lạc, là Cố Lạc mà Từ Ngao bội phục, là Cố Lạc chưa từng bị bất cứ khó khăn gì đánh bại nhưng lại khóc không ra tiếng như thế này.

Thi Dạ Diễm không dám tin mà chạm vào khóe mắt cô, nước mắt ướt đẫm tay anh. "Cố Lạc, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Cô như một pho tượng búp bê dễ vỡ, anh chỉ đụng một cái là nước mắt đau đớn trong mắt cô lăn xuống lập tức. "Đó là đứa bé đầu tiên của em và Thi Dạ Triêu, cũng là…duy nhất. Sau này sẽ không có nữa."

Câu hỏi của Thi Dạ Diễm không thể ra khỏi miệng. Anh có ảo giác nguyên nhân kia sẽ khiến cô sụp đổ, hay có lẽ bây giờ cô đã sụp đổ rồi.

Anh kéo đầu cô qua, để cô dựa vào ngực mình, để cô khóc thỏa thuê. "Em có thể không nói, coi như anh chưa từng hỏi." Anh bỗng không muốn biết gì cả nhưng lý trí lại nói cho anh biết rằng không thể.

"..."

"Khóc thành tiếng đi."

"..."

Quả thực là từ trước tới nay chưa từng khóc, người Cố Lạc run lên nhưng lại không phát ra được tiếng động gì. Cô nhếch môi lên thở, ngửa đầu mở to mắt nhưng làm thế nào cũng không thể dừng bi thương và tuyệt vọng chảy ra từ trong mắt.

"Em bị bệnh." Cô nghẹn ngào, ngón tay nắm chặt quần áo anh, bất lực trước nay chưa từng thấy: "Eric, em bị bệnh. Anh nói cho em biết phải làm sao bây giờ có được hay không?…Em còn có rất lqđ nhiều chuyện

chưa làm, rất nhiều mơ ước chưa thực hiện, không được chứng kiến Già Già lớn lên, không được nhìn thấy Nhan Hạ kết hôn, không được gả cho Thi Dạ Triêu, không được…Không được sinh cho anh ấy một đứa bé…"

Nói tới cuối cùng, rốt cuộc cô từ khóc không thành tiếng trở thành từ từ trượt xuống từ trong lòng anh, ngồi xổm trên đất, hai tay bịt mắt khóc thật lớn, rất lâu không dừng lại.

Hôm nay, rốt cuộc Thi Dạ Diễm hiểu thứ không thể diễn tả thành lời mà mình cảm nhận được từ cô từ trước tới nay là gì.

Đó là không cam lòng sâu sắc và tuyệt vọng.

…

***

Mấy giờ sau khi Cố Lạc biến mất, rốt cuộc Thi Dạ Triêu nhận được điện thoại của thuộc hạ, biết được hành tung của cô.

Khi đó Cố Lạc đã trở lại bệnh viện, vừa đi tới lầu một.

Cô sửa sang lại nhan sắc trước gương ở lầu một. Dấu vết mắt khi khóc sau khi được trang điểm đã nhạt đi rất nhiều. Cô vừa định xoay người vào thang máy thì bỗng bị một cái tay giữ vai lại từ phía sau.

Cảm giác quen thuộc lập tức xâm nhập vào các giác quan của cô. Không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai.

Cố Doãn nắm chặt vai cô, nhấn cô vào lòng mình, cúi đầu ghé vào tai cô, giọng nói mang theo ý nguy hiểm rất rõ ràng: "Bản lĩnh của em thật là lợi hại hơn anh nghĩ."

Sự chống cự của Cố Lạc cũng không khiến Cố Doãn buông lỏng. Anh ta xoay mặt cô lại đối mặt với mình. Nhìn thấy mặt Cố Doãn lần nữa, sự tức giận mà cô vốn cho là có thể kìm nén được lại còn mãnh liệt hơn mong muốn. "Sao anh lại tới đây?"

"Câu hỏi này thật kỳ lạ. Anh là anh trai em, tới thăm em sau khi em xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn cần hỏi tại sao à?" Bàn về khả năng diễn xuất thì Cố Doãn hoàn toàn là một cao thủ. Anh ta vô tình mà nhìn xung quanh. "Huống hồ lúc Thi Thác Thần sống chết chưa rõ, anh tới thăm thì có gì không thể à?"

Cố Lạc mím môi không nói, chờ Cố Doãn rốt cuộc nhắc tới trọng điểm chuyến đi lần này: "Còn nữa, đương nhiên cũng phải gặp con trai ngoan đáng yêu của em."

Cố Lạc không muốn nói thêm gì với anh ta ở đây, cố gắng đẩy anh ta ra, xoay người định đi nhưng lại thấy Thi Dạ Triêu ra khỏi thang máy. Lúc này, một chân cô bỗng mất đi cảm giác, suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt anh.

83. Chương 89: Khắc Tận Xương

Cố Lạc định rời đi, đột nhiên đúng lúc này một chân mất đi cảm giác, suýt chút nữa quỳ xuống trước mặt Thi Dạ Triêu, may nhờ anh có lòng từ bi đưa tay đỡ lấy cô.

Cố Lạc dựa vào sức lực của anh đứng vững, nhưng tay vẫn không buông anh ra, nắm lấy cánh tay anh không bỏ.

Thi Dạ Triêu liếc mắt nhìn cô, sau đó giằng co không tiếng động với Cố Doãn: "Đi đâu vậy?"

"Chúng ta ở đây không thích hợp lqd trong tình huống này, ra ngoài đi lòng vòng." Cố Lạc nhẹ nhàng kéo anh, "Em không thoải mái."

Những lời nói này thành công kéo sự chú ý của Thi Dạ Triêu vốn vẫn để trên người Cố Doãn, "Nhức đầu?"

Cố Lạc gật đầu, hết sức mệt mỏi dựa vào vai anh, hai cánh tay vòng lên sau gáy anh, không che giấu ỷ lại cùng quyến luyến chút nào, đâm thẳng vào mắt Cố Doãn: "Lạc Lạc, trở về cùng anh làm kiểm tra toàn diện, ba rất lo lắng cho em."

Cố Lạc ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của anh ta, Thi Dạ Triêu cởi áo ngoài khoác lên người cô, "Đưa em trở về trước."

Với Cố Doãn mà nói vài động tác cùng trao đổi đơn giản của hai người không phải là khiêu khích thì cũng là châm chọc, dieendaanleequuydonn sao mà anh cho phép được: "Cậu vất vả như vậy cũng không cần cố miễn cưỡng, mặc dù tôi rất đồng cảm với nguy cơ mà nhà họ Thi gặp phải hiện nay, nhưng cũng không thể không nhắc nhở cậu, sự hợp tác giữa chúng ta đã chấm dứt, em gái tôi không thể gả cho cậu."

Gần như trong nháy mắt, Cố Lạc cảm nhận được tức giận mãnh liệt toát ra từ trên người Thi Dạ Triêu, cô lập tức vượt lên trước thốt ra tiếng hét với Cố Doãn: "Anh đủ rồi! Chuyện của em do em quyết định, anh không có quyền can thiệp! Em không phải con chó nhỏ con mèo nhỏ nhà anh! Hơn nữa anh đừng quên lúc đầu anh vì lợi ích mà cố ý bán em, bây giờ sao không biết xấu hổ mà lật lọng vậy?"

Chỉ sợ vào lúc này sẽ xảy ra xung đột * giữa hai người đàn ông, Cố Lạc nói xong lập tức nửa thật nửa giả ôm chặt đầu, lộ vẻ mặt đau đớn: "Đầu em rất đau, không muốn ầm ĩ cùng anh."

(*) Nguyên gốc: Hỏa tinh đụng địa cầu.

Cô xoay người dựa vào trong ngực Thi Dạ Triêu, yếu ớt van xin: "Em không muốn ở lại đây, đưa em về nhà."

Câu nói cuối cùng của Cố Lạc hết sức thần kỳ đã ngăn chặn tất cả cảm xúc của Thi Dạ Triêu đã nổi lên, anh không còn chần chừ gì nữa mà xoay ngang người ôm cô lên, cũng không nhìn Cố Doãn nữa mà nhanh chóng rời bước đi.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện, theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, đầu óc Cố Lạc rơi vào hỗn loạn, không rõ bản thân đang suy nghĩ điều gì, sau khi phục hồi lại tinh thần thì phát hiện đã đến nhà, Thi Dạ Triều đang đưa xe vào gara.

Cố Lạc ngồi chỗ tay lái phụ yên lặng nhìn anh, bỗng nhiên đưa tay lên vuốt ve bờ môi anh đang mím chặt, bất ngờ khi thấy râu mới nhô ra của anh, trong lòng bỗng dưng đau nhói.

Người đàn ông này trước giờ vốn kiêu ngạo không ai bì nổi, vừa rồi vì cô mà cố gắng chịu đựng làm lơ Cố Doãn, dù những lời của Cố Doãn là sỉ nhục không thể chịu được với anh.

Xe tắt máy, Thi Dạ Triêu ôm Cố Lạc lqd xuống xe, cho đến khi tới cửa nhà mới thả cô xuống, thấy cô vẫn đứng không vững, không khỏi cười lạnh: "Thế nào, chột dạ thành như vậy?"

"Em chột dạ cái gì?" Cố Lạc không hiểu, lại ngẩng đầu, khi đối diện với hai mắt của anh thì đúng là bắt đầu chột dạ.

Lục Già Việt gần như ngủ không ngon cả đêm nghe thấy âm thanh chạy xuống tầng dưới, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm trọng truy hỏi Thi Dạ Triêu tới cùng: "Thi tiên sinh có khỏe không?"

Động tác pha cà phê của Thi Dạ Triêu hơi dừng lại, trầm mặc xoay người lướt qua cậu bé đi lên tầng trên, cũng không cho bé câu trả lời.

Lục Già Việt bị xem nhẹ không rõ chân tướng, ngược lại nhìn về phía Cố Lạc: "Sao vậy? Tình huống thật sự không tốt sao?"

Đâu chỉ không tốt, Cố Lạc khó khăn duy trì bình tĩnh: "Vết thương trí mạng của Thi tiên sinh là ở đầu, đã xuất hiện hôn mê sâu, phản xạ duy trì não biến mất, sóng điện não biến mất…"

Đây là tổn hại không thể đảo ngược, hoàn toàn mất hết chức năng kết cục gặp phải chỉ có chết.

Lục Già Việt đang cố gắng tiêu hóa tin tức nhận được, cũng không chú ý đến lời nói của Cố Lạc trong lúc này là có tâm tình như thế nào.

Tử vong, là tai họa khiến cho người ta không có chút năng lực phản kháng nào.

Mặc dù biết bây giờ không phải là lúc tốt nhất để hai người ở chung, nhưng Cố Lạc không thể để Thi Dạ Triêu chịu đựng một mình vào lúc này.

Quả nhiên, Thi Dạ Triêu đang lẳng lqd lặng ở tầng trên uống cà phê, không uống rượu bởi vì anh phải giữ tỉnh táo, tiếp tục ứng phó với tất cả vấn đề có thể xảy ra cùng cục diện xấu nhất.

Nghe thấy tiếng bước chân của Cố Lạc đang đến gần, cô ngồi trên ghế dựa bên cạnh anh cũng không quấy rầy, chỉ yên lặng cùng anh.

Dường như ở giữa hai người trầm mặc có một hố đen thật lớn, cắn nuốt đáy lòng lẫn nhau cùng ý định tới gần lẫn kích thích đề phòng, đột nhiên, Thi Dạ Triêu mở miệng: "Em đã đi đâu vậy?"

"Em chỉ ——"

"Đi cùng với Eric trong mấy giờ." Anh cắt đứt lời Cố Lạc nói, để ly xuống ngước mắt nhìn cô: "Hai người đi đâu vậy?"

Đã biết trước là không gạt được anh, Cố Lạc cũng không ngoài ý muốn khi anh hỏi như vậy: "Anh ấy đưa em về nhà trọ nghỉ ngơi."

Thi Dạ Triêu không nói gì thật lâu, chỉ nhìn thẳng cô chằm chằm, như muốn nhìn thấu khuôn mặt bĩnh tĩnh dưới lớp ngụy trang của cô. "Thành viên nữ Athena trong truyền thuyết kia, có phải là em không?"

Có một số việc, cuối cùng đã tới lúc đối mặt, ngay từ khhi nước K xảy ra chuyện Cố Lạc đã có sự chuẩn bị tâm lý, Thi Dạ Triêu vẫn không nhắc tới không có nghĩa anh bằng lòng giả ngu.

Cố Lạc đón ánh mắt của anh, thẳng thắn thừa nhận, cho dù cô không thừa nhận, sự thật đã phát sinh cũng đủ nói rõ rồi. "Đã từng, vì để cho em ở bên cạnh anh, Cố Doãn đã thu lại chức vụ của em."

Trong khoảnh khắc, Thi Dạ Triêu nở nụ cười, dieendaanleequuydonn độ cong trên môi anh rơi vào trong mắt Cố Lạc sao mà chói mắt vậy. "Dường như bỗng nhiên anh hiểu rõ rất nhiều chuyện."

"Cái gì?"

"Rất khó tưởng tượng anh ta sẽ cam lòng đưa em đến Athena bồi dưỡng thành lính đánh thuê, nhưng nếu như anh ta có thể nhẫn tâm như vậy, dường như có một số việc đã có thể giải thích rất rõ."

Anh chỉ vụ kia, Cố Lạc hỏi không được, dường như Thi Dạ Triêu không muốn cho cô cơ hội trốn tránh, dễ dàng mở vấn đề ra: "Nếu không, tại sao em còn có thể sống mà quay trở lại, anh vẫn rằng người làm chuyện này mục tiêu là anh, sở dĩ bắt lấy em không sớm thì muộn sẽ có người đòi hỏi anh trao đổi điều kiện, nhưng khi anh chờ đối phương tìm tới cửa trước, em đột nhiên trở lại như vậy."

Thi Dạ Triêu đưa tay, nâng mặt cô lên: "Anh thừa nhận đây là khổ nhục kế đặc sắc, mà em là diễn viên ra sức nhất, nhưng mặc kệ Eric hay Cố Doãn, có thể nói cho anh biết rốt cuộc mục đích của bọn họ trong âm mưu này là gì không?"

"Anh cứ tin tưởng như vậy, cái gọi là âm mưu đó có sự tham dự của em?" Cố Lạc nắm chặt tay, cố gắng áp chế cảm xúc. "Âm mưu như thế nào để khiến cho em tình nguyện liên lụy đến hôn nhân của mình, mạng của mình, thậm chí là …của chúng ta." Cổ họng cô chua xót đau đớn, giọng nói khàn khàn: "… con của chúng ta?"

Lòng Thi Dạ Triêu bị năm chữ * cuối cùng nặng nề đánh một đấm, trong nháy mắt đau tận xương hận tận tim, sức lực lqd trên tay không tự chủ tăng thêm, cắn răng nghiến lợi. "Ai nào biết chuyện đứa nhỏ có phải là chuyện ngoài ý muốn của tất cả mọi người?"

(*) con của chúng ta, nguyên gốc là (hài tử của chúng ta), có 5 chữ.

Cố Lạc cũng đau, cảm nhận sâu sắc phẫn nộ cùng đau thương cùng cực mà cô vẫn luôn đè nén đã bộc phát rồi, ra sức đẩy tay anh đứng lên, không nhịn được tung một quyền đánh về phía anh, nhưng khi sắp đụng tới anh lại dừng lại.

Thi Dạ Triêu vẫn không nhúc nhích, lại cũng không tránh, chỉ chờ sau khi cô ngừng công kích liền bắt lấy cổ tay cô kéo vào trong ngực, cúi đầu cưỡng ép hôn lên.

Cố Lạc kịch liệt phản kháng, Thi Dạ Triêu liều mạng giữ chặt, nước mắt của hai người đã trút hết vào trong lòng nhưng vẫn không chịu mở miệng thừa nhận tình cảm.

Thi Dạ Triêu mạnh mẽ, thậm chí tàn bạo hôn môi của cô, không quan tâm có làm cô bị thương hay không.

Cô sẽ đau chứ? Đau hơn anh sao?

Thi Dạ Triêu không biết, giống như anh vừa mới nói, trời mới biết đây có lẽ chính là Cố Doãn dò xét anh, dò xét xem rốt cuộc trong lòng anh Cố Lạc chiếm bao nhiêu trọng lượng mà diễn một vở diễn khổ nhục kế, chỉ có điều trong kế hoạch của anh ta đã bỏ quên mất việc Cố Lạc có thể sẽ thật sự động lòng với anh …

Hoặc là, Cố Lạc quả thật là đồng bọn lqd của anh ta, càng có khả năng ngay cả đứa bé cũng là một phần trong kế hoạch, chỉ vì để thử dò xét xem có phải anh có cảm tình với cô không…

Tình yêu.

Thi Dạ Triêu nếm thấy mùi máu trong nụ hôn, đau thương càng ngày càng sâu.

Trái tim càng rõ ràng hơn suy nghĩ của chính anh, nụ hôn dần dần ngừng kịch liệt lại, nhưng vẫn như trước không coi là dịu dàng.

Anh đã ôm chặt Cố Lạc ở trong ngực, khép hờ mắt nhìn cô, bởi vì đau đớn mà đường nét giữa chân mày khi cau lại càng thấy rõ, Thi Dạ Triêu giữ chặt gáy cô, trong lúc vô tình sờ tới vết thương ở chỗ đó của cô.

"Cố Lạc…" Anh ngậm môi cô, nỉ non gọi tên cô: "Nói cho anh biết, em không phải như anh nghĩ, em không phải là…"

Nếu có thể, Thi Dạ Triêu rất muốn moi trái tim mình ra cho cô, để cho cô biết, so với bất kỳ ai, anh không hề muốn tin tưởng Cố Lạc vì tính toán anh mà liên lụy đến tính mạng đứa nhỏ của bọn họ, điều này ngang với việc phủ nhận tình cảm giữa bọn họ.

Thi Dạ Triêu bị mâu thuẫn xé rách bản thân, giống như có hai người, không ngừng thuyết phục đối phương, bất kỳ ai cũng không nhìn thấy áp lực mà anh phải chịu lâu như vậy cho tới nay… bao gồm cả Cố Lạc.

Sau khi Lạc Già Việt ở cầu thang nghe được tất cả nội dung trận cãi nhau của bọn họ đã khiếp sợ che cái miệng nhỏ nhắn, bản thân cũng không thể tin được mình đã biết rõ điều gì, thì ra sau khi trở về Cố Lạc lqd khác thường là có nguyên nhân, hóa ra trong bụng của mẹ đã có em bé… từng có một em bé.

Lục Già Việt chạy thẳng về phòng mình khóa cửa lại, đâm thẳng đầu vào trong chăn, nước mắt đã kiềm chế không được mà chảy xuống. Bé không thể lý giải mọi chuyện, bé chỉ đau lòng cho Cố Lạc vẫn cố gắng làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra trước mặt bé, cố làm ra vẻ kiên cường.

Không, mẹ bé vẫn kiên cường, vẫn luôn luôn kiên cường.

Mà hai người ở tầng trên, rốt cuộc đã chấm dứt tổn thương kịch liệt không tiếng động cho nhau.

Không hẹn mà cùng không tiếp tục đề tài kia, rốt cuộc cô là người của ai, là con cờ của ai, là công cụ của ai, Thi Dạ Triêu lqd ép buộc bản thân không nghĩ đến nữa, ít nhất từ trong nụ hôn kia, anh có thể cảm nhận được sự quan tâm của Cố Lạc giống như anh.

Anh cúi đầu chôn sâu trong cổ cô, hấp thu mùi của cô, cố gắng hồi phục cảm xúc điên cuồng, trầm mặc là ngôn ngữ thâm sâu nhất của hai bên, mà bịt tai trộm chuông * tự thôi miên bản thân có lẽ chính là cách thức duy nhất để bảo vệ tình yêu yếu ớt lại chịu không nổi của bọn họ vốn đã đến không dễ.

(*) Bịt tai trộm chuông: Tự lừa dối mình hoặc dối mình không dối được người.

84. Chương 90: Khắc Tận Xương

Cố Lạc nhốt mình trong phòng ngủ một giấc đến tối, Lục Già Việt tự mình xuống bếp luộc trứng mang lên phòng cho cô.

Nhìn thấy có chén canh nhũ cáp cẩu kỷ, Cố Lạc nếm thử một miếng thấy mùi vị cũng không tệ: "Đây cũng là tự làm?"

Lục Già Việt xấu hổ lắc đầu, "Là chị 72, trình độ con không tốt, con đã hỏi rồi, cái này rất bổ cho thân thể phụ nữ, nhất là _____"

Cậu muốn nói lại thôi, Cố Lạc gắp miếng trứng mới đưa vào trong miệng, nhạy cảm liếc cậu một cái, "Nhất là cái gì?"

Lục Già Việt cúi đầu, ngồi một bên không lên tiếng, lúc ngẩng đầu lên lần nữa nét mặt như muốn khóc lên. "Mẹ."

"Hả?"

"Còn đau lắm không?"

Đôi mắt cậu đo đỏ, cái miệng nhỏ nhắn quật cường mím môi, rất nỗ lực kìm nén nước mắt, con ngươi đen nhánh lóe lên ánh sáng trong suốt, Cố Lạc không dám nhìn, tiếp tục cúi đầu ăn trứng. "Đầu không đau."

Vừa dứt lời, bàn tay nhỏ bé của Lục Già Việt thận trọng bao trùm lên chiếc bụng bằng phẳng của cô, "Nơi này, còn đau không? Nếu đau có thể nói ra, con sẽ không chê cười, sẽ giữ bí mật."

Cố Lạc không dừng động tác ăn cơm, cụp mắt: "Con nghe được?"

"Con không cố ý nghe lén." Lục Già Việt lấy mu bàn tay lau khóe mắt, bất đắc dĩ nước mắt kia như cố ý đối nghịch với cậu, càng lau càng nhiều. "Mẹ, em bé được bao lâu….."

"Cũng không biết, một tháng, hai tháng, ai biết được."

Cố Lạc càng như không có chuyện gì xảy ra, Lục Già Việt càng thấy cực kỳ khó chịu, cuối cùng dứt khoát bổ nhào vào ngực cô bắt đầu nức nở. "Già Già thật là khổ sở….."

Bỗng dưng, cái muỗng từ tay Cố Lạc rơi xuống, lòng của cô trầm lại, có chút đần độn nhìn chằm chằm tay phải vô lực, tay trái nắm lấy, không có cảm giác gì… Trong chốc lát mắt nhắm lại rồi mở ra, cô thuyết phục chính mình cố gắng chịu đựng cảm giác vô lực này, đổi bưng canh sang tay trái nhấp một hớp, trong nháy mắt nuốt xuống lại kịch liệt ho khan.

Lục Già Việt liên tục không ngừng lấy khăn giấy ra giúp cô lau mồm và nước canh trên người, lại phát hiện cô như bị điểm huyệt ngồi im một chỗ. "Mẹ?"

Cố Lạc làm như không nghe thấy, trong đầu xẹt qua xấp tài liệu Dr.J đưa cho cô trong đó có một câu: đến một giai đoạn nào đó của bệnh thần kinh sẽ bị tổn thương sau đó xuất hiện hiện tượng nói năng không rõ, nuốt khó khăn, thậm chí uống nước ho khan…..

Cô đè ép tim, hoàn toàn không đoán được vừa rồi là cô không cẩn thận ho khan hay là…..

Lục Già Việt đẩy cô mấy cái mới gọi ý thức của cô về được, cho là do mình gợi lên cảm xúc bi thương của cô, cực kỳ tự trách rồi lại không nhịn được mà hỏi thăm: "Mẹ không cần khổ sở, con đã hỏi qua chị 72, em bé mất rồi còn có thể có tiếp, mẹ còn trẻ…."

Ánh mắt Cố Lạc di chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của con, lòng như bị đào rỗng, cô nhếch miệng, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đáy mắt cất giấu đau đớn khôn cùng: "Mẹ không khó chịu, bởi vì….. căn bản mẹ cũng không muốn sinh đứa bé này ra."

Cô không biết, câu nói này lại bị người đàn ông vừa mới trở về rõ ràng nghe được.

Bước chân Thi Dạ Triêu ngừng lại một lúc, trong nháy mắt hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, tay nắm tay cầm cửa chậm rãi buông ra.

"Tại sao không muốn?" Lục Già Việt không hiểu vì sao cô còn có thể bật cười, "Đây là em bé của Evan mà." Trong nhận thức của cậu, không phải mỗi người mẹ đều sẽ yêu con mình, nếu không cậu cũng sẽ không trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi, nhưng Cố Lạc nhất định là người mẹ tốt nhất trên đời, cậu làm sao cũng không thể hiểu hàm nghĩa của những lời này, cố gắng muốn nhìn rõ cô, đợi cô ột đáp án rõ ràng.

Nhưng Cố Lạc chỉ chống trán lên trán cậu, nhẹ nhàng thở dài. "Có lẽ, cũng là bởi vì đó là đứa bẻ của Thi Dạ Triêu." Cô chặn chiếc miệng đang cố gắng tiếp tục đặt câu hỏi của Lục Già Việt lại, "Con còn quá nhỏ, sẽ không hiểu những chuyện này đâu, mẹ không cần những đứa bé khác, mẹ có con là được rồi."

… …… ….

Bên ngoài đổ mưa to, mới từ bên ngoài tiến vào 72 khom người vặn nước, vừa chạm một cái, mặc dù có bản lĩnh nhưng cô vẫn bị lực đạo này đẩy lui về phía sau mấy bước, vừa nhấc mắt chỉ thấy bóng lưng Thi Dạ Triêu rời đi.

"Evan?"

72 nghĩ là đã có chuyện xảy ra, phản ứng cực nhanh che đi bả vai bị đụng đau đi theo. "Đi đâu vậy?"

Cô vừa muốn đưa tay kéo anh, chỉ thấy Thi Dạ Triêu chợt dừng bước, đột nhiên vung quả đấm, hung hăng đấm lên sang bên cạnh một cái.

Tiếng rầu rĩ lặp đi lặp lại cùng âm thanh thủy tinh chấn động khiến 72 cả kinh không nhịn được nuốt nước miếng một cái, không biết có phải ảo giác của cô không, cảm giác giờ phút này Thi Dạ Triêu giống như đang nhịn sự tức giận to lớn, hay là những tâm tình khác.

Anh đáng sợ như vậy, căn bản cô không có lá gan bước gần thêm nữa, đến khi chú ý đếnvết máu tươi đang chảy xuống trên tấm thủy tinh mới lấy dũng khí tiến lên kéo tay anh, máu thịt be bét, thậm chí khẽ run.

72 đi tìm đồ băng bó cho anh, điện thoại Thi Dạ Triêu chợt vang lên, anh giống như không nghe thấy gì chỉ đứng sừng sững trước cửa sổ không nhúc nhích. Đợi cô cầm hộp cấp cứu trở lại, điện thoại của anh lại vang lên, 72 dùng tốc độ nhanh nhất xử lý vết thương của anh. Thi Dạ Triêu rốt cuộc có chút phản ứng, nghe điện thoại, bên kia truyền tới giọng nói không thể quen thuộc hơn với anh.

"Có thời gian rảnh không?" Bên kia Thi Dạ Diễm truyền đến tiếng mưa rơi.

"… …… ……."

Không chờ anh đáp lại, Thi Dạ Diễm nói tiếp: "Hẹn một chỗ, nói chuyện một chút đi."

Im lặng thật lâu, rốt cuộc Thi Dạ Triêu âm trầm mở miệng: "Nhất định phải gặp?"

"Dĩ nhiên."

"Nhưng tôi tới không đảm bảo không có chuyện gì xảy ra."

Thi Dạ Diễm không quan tâm đến uy hiếp của anh: "Giờ này ngày mai, đợi ở chỗ cũ."

"Rất tốt." Thi Dạ Triêu tắt máy, trong lúc vô tình nhìn thấy bóng dáng gầy nhỏ đang ở cầu thang được phản chiếu trên kính, trầm mặc nhìn thẳng vào mắt cô, lúc mở miệng giọng nói vẫn như thường ngày. "Nghỉ ngơi như thế nào?"

Cố Lạc gật đầu: "Hoàn hảo, anh về lúc nào vậy?"

Thi Dạ Triêu không trả lời cô, xoay người hơi ngước đầu nhìn thẳng cô.

Bắt đầu từ khi nào, sắc mặt của cô không còn như trước mà lộ ra chút trắng bệch, ánh mắt cô không còn trong suốt thuần túy, mà lại giấu rất nhiều thứ vẩn đục ảm đạm sâu lắng.

Thi Dạ Triêu hồi tưởng hồi quen biết cô nhiều năm trước, từ thời điểm cô còn là thiếu nữ đến từng giai đoạn trưởng thành hơn, ít nhiều gì anh cũng có tham dự, nhưng đại đa số đều đem hai người thành một, có tham dự hay không cũng không sao.

Có lẽ trong thế giới của cô Thi Dạ Diễm mới là trọng tâm, mới là người quan trọng chứng kiến cô lớn lên, mà anh là người có cũng được không có cũng không sao, là người vội vã áp đặt gông xích lên người cô, tại sao anh có thể quên ban đầu cô đã kháng cự anh xông vào cuộc sống của cô đến cỡ nào.

Thi Dạ Triêu trầm mặc thật lâu, Cố Lạc nhìn trong mắt anh đầy sự lo lắng, không hiểu nhìn về phía 72. 72 lắc đầu một cái, lúc này cô mới chú ý đến tay anh và vết máu trên tấm kính, trong lòng cả kinh, vội vã

chạy tới dùng tay bé nhỏ cầm mặt anh, kiểm tra trên người anh có những vết thương khác không: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương đến mức này?"

"Không sao." Thi Dạ Triêu mặc cho cô đụng chạm mình. "Cố Lạc."

Cô ngẩng đầu, chống lại tròng mắt anh: "Có muốn xem một chút áo cưới của mình không?

Đột nhiên cứ như vậy, Cố Lạc bị Thi Dạ Triêu mang về nhà cũ của Thi gia ở Toronto.

Kỷ Linh làm bạn với Thi Trác Thần ở bệnh viện, Thi gia an tĩnh đến đáng sợ, Cố Lạc bị anh dắt tới một căn phòng ở cuối hành lang, đẩy cửa ra, bất ngờ đập vào mắt là bộ áo cưới thanh khiết. Theo sở thích của anh và cô, trân châu tô điểm cánh bướm xinh đẹp, còn có phần đuôi thật dài buông thõng giắt sau lưng, Cố Lạc kinh ngạc che mồm, một hồi lâu mới phát ra được âm thanh.

Cô vươn tay, cũng không dám chạm vào, chỉ sợ chiếc áo cưới này là ảo giác của cô, vừa đụng liền tan. Cố Lạc không dam nhìn nhiều, xoay người nhào vào ngực anh, không kìm nén được kích động: "Thật hận vì sao không tổ chức đám cưới ngay ngày mai."

"Không thể chờ được nữa sao?" Thi Dạ Triêu nhẹ nhàng nắm vai cô, nhưng là câu hỏi không mang chút cảm xúc nào.

Cố Lạc đắm chìm trong vui sướng cũng không phát hiện, kéo đầu của anh lại hôn, mà Thi Dạ Triêu cũng không kéo dài nụ hôn, ôm cô đi đến trước áo cưới: "Có muốn mặc thử không?"

Không để cô cự tuyệt, Thi Dạ Triêu không nhờ ai, mà tự tay vì cô mặc vào,sau khi cài xong cúc áo sau lưng, anh vén tóc Cố Lạc lên đeo lên tấm mạng che mặt, sau đó nhìn cô qua cặp kính.

Song tấm mạng che mặt che nửa mặt cô, khiến cô không nhìn rõ ánh mắt lúc này của anh.

Cố Lạc nâng váy lên đi mấy bước đến chiếc gương, hốc mắt có chút chua xót, cô không trang điểm, cảm giác giờ phút này mình không xứng với chiếc áo cưới.

Cô mừng rỡ quay người lại, chợt phát hiện so với sự kích động của cô, người đàn ông này có vẻ tỉnh táo khác thường.

Thi Dạ Triêu đến gần cô, cầm tay cô cúi người ưu nhã hôn một cái lên mu bàn tay.

Anh cũng không lập tức đứng dậy, vẫn duy trì tư thế hôn cô, thành kính mà trân trọng, nguyện đem thời gian dừng lại.

Rốt cục, Thi Dạ Triêu ngẩng đầu, vén mạng che mặt của cô lên, khẽ chạm mi tâm của cô, sau đó quý trọng gấp đôi nhấc cằm cô lên.

"Cố Lạc."

"……."

Anh nhìn thật sâu vào đáy mắt cô, môi mỏng hơi động, giống như lời nói ân ái dịu dàng tột cùng: "Từ bây giờ, không có sự cho phép, không được rời nơi này nửa bước."

Anh chặn môi Cố Lạc, ngăn đi nghi vấn của cô: "Anh sẽ đi gặp Cố tiên sinh cùng anh trai, mặc kệ giao dịch ở giữa là gì, toàn bộ ngưng hết, cưới, sẽ không liên quan đến bất kỳ lợi ích gì, chỉ liên quan đến…… tâm."

85. Chương 91

Trước khi yêu Thi Dạ Triêu, cô vẫn sống cùng Thi Dạ Diễm ở thành phố Vancouver.

Vì có thể tiếp xúc với quá khứ của anh, Cố Lạc chọn thành phố này để định cư với Lục Già Việt, thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ, không hề xa xỉ của cô.

Nhưng tình trạng mấy năm nay, mỗi người đã không còn dáng vẻ lúc trước nữa rồi.

Cố Lạc nghĩ, cô có lẽ chỉ thích hợp sống trong trí nhớ của người kia, mà trong trí nhớ của người kia sẽ mang theo sự tồn tại của cô tiếp tục sống.

Từ cuộc điện thoại khuya hôm trước đến bây giờ đã gần bốn mươi giờ, Thi Thác Thần hôn mê chưa có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào, mọi người hy vọng có thể thấy kỳ tích trên máy điện não đồ, nhưng từ đầu đến cuối là một đường thẳng làm người ta tuyệt vọng.

Kỳ thực trong lòng mỗi người đều đã có kết quả chỉ là quật cường không chịu thừa nhận, một chút may mắn không có ai hiểu hơn Cố Lạc, nhưng thời gian vĩnh viễn là một Phán quan* vô tình nhất.

*là chức quan phụ tá quan địa phương, xử lí công vụ thời nhà Đường, theo mê tín thì xem chức quan này là thuộc hạ của Diêm Vương, quyết định sự sống chết.

Cô sợ thân phận của mình sẽ kích thích Kỷ Linh yếu đuối, không thể làm gì khác hơn là canh giữ ở ngoài phòng bệnh.

Thi Dạ Triêu xử lý xong chuyện của công ty liền chạy tới bệnh viện, đúng lúc Cố Lạc vừa mới trở lại từ chỗ bác sĩ, vừa vặn nhìn thấy anh ngồi cúi đầu nhíu mày trên ghế dài ở hành lang.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Thi Dạ Triêu ngẩng đầu, Cố Lạc thầm kinh ngạc vì mắt anh đỏ ửng. Trở lại phòng nghỉ ngơi, Thi Dạ Triêu muốn cô đi pha cafe, mình thì lại vùi đầu vào máy tính xách tay.

Một lát sau, Cố Lạc bưng cho anh không phải cafe mà là một ly sữa tươi ấm. Thi Dạ Triêu chỉ nhìn lướt qua, sau đó đứng dậy tự mình đi pha cafe.

Dáng người cao ráo, cởi áo khoác chỉ mặc mỗi áo sơ mi càng cao lớn hơn, Cố Lạc rất quen thuộc với bóng lưng của anh, bởi vì trước đây vẫn cho rằng trong ánh mắt của anh cất giấu một sự nghiêm túc, cho nên luôn cố ý tránh đối mặt với anh. Anh trước đây và anh bây giờ, bóng lưng vẫn mê người như trước, bờ vai vẫn rộng rãi thẳng thắn như trước, Cố Lạc hiểu rõ bây giờ có bao nhiêu trọng trách đang đè nặng trên người anh thế nhưng lại không thấy lưng anh mảy may sụp xuống tí nào.

Cô cảm thấy không khỏi tự hào, đây là người đàn ông mà cô lựa chọn, biết anh lúc này đang đứng ở chỗ cao nhất của sự tự tin và vinh quang, hơn nữa lại may mắn được làm bạn với anh lúc anh khó khăn nhất, lúc kiêu ngạo thì đứng ra chịu trách nhiệm.

Anh đang nhận một cuộc điện thoại, Cố Lạc nhẹ nhàng ôm hông anh từ phía sau, mặt dán trên lưng anh. Một tay của Thi Dạ Triêu cầm bàn tay mảnh khảnh của cô, từ đầu tới đuôi đều nhàn nhạt trả lời, cuối cùng im lặng một hồi sau đó mới nói: "Được rồi, cô nói cho bọn họ biết tất cả thủ tục bồi thường theo hợp đồng đã ký ban đầu đi, Amy sẽ không quỵt nợ nhưng cũng sẽ không mặc cho người khác chém giết, sau này cô có thể tự giải quyết mọi việc không cần xin ý kiến của tôi nữa."

Bên kia chần chờ một chút: "Evan, tôi cần phải nhắc nhở anh, Amy chẳng mấy chốc sẽ đền bù một khoảng không, giá cổ phiếu liên tục rớt, lập tức xuất ra một số lượng lớn như vậy, chúng ta rất khó chịu nổi, về sau muốn trở mình cũng khó."

"Chỉ cần tôi còn ở đây, Amy là người quan trọng nhất có tư cách trở mình." Thi Dạ Triêu cười sâu xa, vẫn nên trước quyết định trước, đợi anh để điện thoại xuống xoay người lại, môi của Cố Lạc vừa vặn hôn anh.

Bởi vì sắp tới tình trạng tay chân không có sức xảy ra ngày càng nhiều hơn trước kia, Cố Lạc đã không đi giày cao gót nữa, vì vậy hôn anh cần phải nhón chân. Với Thi Dạ Triêu thật vất vả mà nói lại được hưởng thụ, ôm cô đến ghế sofa, hai người hôn say đắm, cho đến khi tay của anh bắt đầu trở nên không thành thật, Cố Lạc mới chủ động dừng lại nụ hôn này. "Có tinh lực (tinh thần và thể lực) và thời gian không bằng đi ngủ một giấc thật ngon, anh lại còn nghĩ tới chuyện này? Đừng quên tất cả mọi người đều cần anh."

Điện thoại vừa rồi Cố Lạc nghe rất rõ ràng, nhà học Thi bị thiệt hại còn nghiêm trọng hơn dự đoán của cô, từ lúc nhận cuộc điện thoại kia anh vẫn chưa từng chợp mắt. Thi Dạ Triêu giống như đứa bé không nghe lời vậy, cầm tay của cô kéo cao lên, muốn tiếp tục chuyện bị cô ngăn cản. "Trong mọi người cũng bao gồm cả em sao?"

Anh nhỏ giọng nỉ non, thanh âm trầm thấp giống như lời chú quấy nhiễu tâm tư của Cố Lạc. "Em cũng cần, anh là bách độc bất xâm, lì lợm, vững chắc."

Thi Dạ Triêu mỉm cười: "Anh nào có cường đại như vậy, đó là thần."

Lúc hôn nhau vừa rồi áo của hai người lộn xộn rộng mở, Cố Lạc nhìn thấy dấu răng trên vai của anh, chạm vào một cái rồi sau đó ngước lên nhìn anh, dùng ánh mắt sùng bái nói chắc như đinh đóng cột: "Anh chính là thần của em."

Trong nháy mắt Thi Dạ Triêu gần như là tin. "Thần sẽ không dễ dàng để người khác lưu lại ký hiệu trên người mình, đặc biệt là phụ nữ."

Mà sao Cố Lạc lại lưu lại ký hiệu trên người anh chứ?

Tim của anh, sinh mạng của anh đã không thể tách rời cô, đây là nhận thức duy nhất mà Thi Dạ Triêu không kháng cự.

. . . . . .

***

Đưa Cố Lạc về nhà dỗ ngủ, Thi Dạ Triêu lặng lẽ mặc quần áo vào, lái xe quay lại bệnh viện.

Đây gần như là thời gian cuối cùng của Thi Thác Thần, với Kỷ Linh mà nói từng giây từng phút đều là khó khăn, anh nghĩ muốn ở bên cạnh cô, nhưng Kỷ Linh không muốn để người ta nhìn thấy tinh thần sa sút của người đàn ông của mình lúc sắp chết, cho dù là con trai của mình, vì vậy Thi Dạ Triêu nhiều nhất chỉ có thể đứng ngẩn ngơ ngoài phòng bệnh.

Hành lang trống không, ghế dài lạnh lẽo, hai mắt của Thi Dạ Triêu hơi đóng lại, hơi thở dung nhập vào trong không khí yên tĩnh đáng sợ này.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian hẹn Thi Dạ Diễm sắp đến, anh đưa ly cafe chưa uống hớp nào cho 72 ngồi bên cạnh. "Cô ở lại đây, nếu có bất kỳ chuyện gì lập tức thông báo cho tôi biết."

72 không biết anh cố ý để mình lại còn mình thì đi gặp Thi Dạ Diễm một mình rốt cuộc vì chuyện gì, nhưng nhất định là có liên quan tới Cố Lạc.

Mà lúc Thi Dạ Triêu mới rời khỏi nhà, cô nhận được điện thoại của Cố Doãn.

"Cho em nửa giờ, em biết anh không có nhiều kiên nhẫn, biết cứ trốn tránh anh như vậy cũng không thể giải quyết vấn đề." Giọng nói của Cố Doãn ở đầu bên kia lạnh nhạt, không để cô có cơ hội nói không liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cố Lạc đứng bên rèm cửa sổ nhìn đèn đuôi xe của Thi Dạ Triêu cho đến khi biến mất trong màn đêm, cắn răng thay áo khoác quyết định đi đến nơi hẹn.

Cố Lạc đi tới chỗ hẹn, phát hiện đây là một nhà hát nhỏ hoang vu.

Vào lúc này đã đóng cửa, cửa sau của nhà hát có một sân rộng, người làm vườn dùng cây cối xây đắp tạo hình nghệ thuật ở bốn phía, một đường nhỏ lát đá màu nối thẳng lòng bàn chân của người nào đó.

Cố Doãn đậu xe ở giữa sân, anh ngồi dựa vào trước xe, hai cánh tay để ngang trước ngực ngẩng đầu nhìn lên sân khấu tối đen.

Đợi Cố Lạc đến gần, Cố Doãn dập tắt thuốc lá trong tay. "Vẫn là lần đầu tiên tập trung nhìn bầu trời đêm của Canada, anh nghĩ em thích ở đây cũng không phải là không có nguyên nhân."

Cố Lạc đứng cách anh mấy bước, không muốn tới gần anh, ánh mắt của Cố Doãn đảo qua đảo lại ở trên người cô: "Nếu như không phải chuyện thằng bé họ Lục kia bị vạch trần, em định giấu diếm anh bao lâu đây?"

"Vĩnh viễn không để anh biết." Cố Lạc thẳng thắn.

"Vĩnh viễn. . . . . ." Cố Doãn nghiền ngẫm từ này, "Đáng tiếc không như mong muốn, cuối cùng ông trời cũng không đứng về phía em."

“Ông trời cũng chưa chắc đứng về phía anh.”

Lúc này có một người phụ nữ bước xuống xe của Cố Doãn, chỉ là gặp mặt cô ta vài lần sau đó lại biến mất rất lâu. Cố Lạc nheo mắt, ánh mắt nhìn lướt qua hai người kia, cuối cùng dừng ở trên người Cố Doãn. “Chuyện quả nhiên là anh làm.”

Cố Doãn từ chối cho ý kiến, mặt mày của A tươi cười: “Đã lâu không gặp, Cố tiểu thư, bằng sự thông minh của cô tôi đoán nhất định cô đã sớm đoán được một phần chuyện này rồi.”

“Đúng vậy, nhưng trước sau tôi lại không thể hiểu được một chuyện.” Cố Lạc oán hận nhìn cô ta: “Chỉ là anh ấy không yêu cô mà vì vậy để cô nóng lòng muốn anh ấy chết sao?”

A lắc lắc ngón trỏ, “Không, chết là sự khoan dung lớn nhất với một người, tôi hi vọng anh ta sống không bằng chết, chỉ bằng vào sức của tôi dĩ nhiên không đủ, đúng lúc gặp được người cùng chung chí hướng với tôi, thậm chí còn hy vọng anh ta sống không bằng chết hơn cả tôi.”

Chỉ là không yêu cô ta.

Chỉ là. . . . . Không yêu cô ta.

Cố Doãn ở trong lòng yên lặng cắn nát mấy chữ này, cô ấy vốn biết những lời này tổn thương người bao nhiêu, nhưng hết lần này tới lần khác lại dùng phương thức này để anh ở trong cuộc đua tình yêu có cảm giác bị nghiền xương thành tro, không hề có chỗ tồn tại.

Không phải tất cả mọi người đều có thể dễ dàng thoải mái với năm chữ ngắn ngủi này sao.

A mở di động ra trước mặt cô. “Tôi rất hiếu kỳ, đứa bé này là cô cùng ai sinh? Sẽ không thật sự là Eric chứ?”

Trên màn hình chính là hình của Lục Già Việt, Cố Lạc âm thầm nắm chặt tay, xoay người lại tóm lấy cổ áo của Cố Doãn, mà cô chưa kịp hỏi ra khỏi miệng thì bị một câu nói của Cố Doãn làm nghẹn lại trong cổ họng.

“Thi Dạ Triêu và đứa bé này, nếu được lựa chọn một người thì em quan tâm ai hơn?”

. . . . . .

Bên kia, Thi Dạ Triêu dừng xe, đi bộ qua một sân cỏ nhỏ, dừng lại trước đài phun nước lớn.

Thi Dạ Diễm đưa lưng về phía anh, trên tay cầm một đồng tiền xu, khi anh đến gần cũng là lúc ngón cái bắn ra, tiền xu vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ trên không trung chuẩn xác rơi vào trong tay của Thi Dạ Triêu.

Hai thân hình đàn ông không kém nhau là mấy đứng thẳng sóng vai nhau bên cạnh đài phun, dưới đáy có rất nhiều tiền xu, còn có mấy con cá bơi trong nước.

“Có nhớ lúc còn bé chúng ta thường xuyên tới đây ném tiền xu không.” Thi Dạ Diễm mở miệng trước phá vỡ sự im lặng này: “Ai ném chuẩn xác thì có thể hỏi người kia một vấn đề.”

Nước là môi trường khó nắm bắt nhất, ai thua ai thắng không thể nào kết luận được.

Cho dù anh em bọn họ ít khi đang hòa thuận mà so tài với nhau, nhưng ý nghĩa thật sự không phải so tài mà là một phương thức để hiểu rõ lẫn nhau.

Thi Dạ Diễm lại móc ra một đồng tiền xu tung nhịp nhàng ở trong tay, “Đồng màu đen vừa ném cho anh đó, anh là anh cả, anh trước.”

Thi Dạ Triêu cũng không phải tới để nhớ lại với cậu, nhưng không nhớ thì lại tưởng niệm, cho nên cầm tiền xu tính toán lực và góc độ, đột nhiên ra tay ném nó.

Tiền xu rơi vào trong nước bị lực cản, rơi cách điểm mục tiêu vài chục cm.

Đến lượt Thi Dạ Diễm, cậu cũng không nghiêm túc như Thi Dạ Triêu, chỉ là thuận tay ném, cuối cùng vị trí của tiền xu gần như ngược hướng với điểm mục tiêu.

Cậu cười: “Em thua.”

Thi Dạ Triêu âm thầm kinh ngạc liếc nhìn cậu, tự ình “Thua”, cái từ này ở trong mắt bọn họ vĩnh viễn sẽ không dễ dàng thừa nhận. “Em hẹn anh rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

“Cố Lạc.” Thi Dạ Diễm lại móc một đồng tiền xu đưa cho anh: “Vẫn là chỗ đó, anh trước.”

Thi Dạ Triêu ném tiền xu trước, Thi Dạ Diễm lại thuận tay ném lần nữa, nói: “Em lại thua.”

Thi Dạ Triêu do dự trong chốc lát, ánh mắt liếc qua, lại hỏi một vấn đề không liên quan gì tới bầu không khí quái dị này. “Em biết Cố Lạc lúc cô ấy bao nhiêu tuổi?”

Thi Dạ Diễm nhớ lại, trả lời: “Không tới 17.”

Nếu cậu không nhìn lầm thì sao lại có cảm giác vẻ mặt của Thi Dạ Triêu giống như là muốn đánh cậu một trận?

Khi Thi Dạ Triêu lấy được đồng tiền xu thứ ba thì không hề nghĩ gì liền ném, chờ Thi Dạ Diễm tự giác “Nhận thua”, vậy mà lần này Thi Dạ Diễm lại nghiêm túc, nhắm trúng điểm mục tiêu ném tiền xu, dễ dàng trúng đích, gần như không kém là mấy.

Ánh mắt của Thi Dạ Triêu dao động, nhìn thấy cậu lộ ra nụ cười gian xảo: “Trước khi anh tới em đã luyện tập qua rất nhiều lần rồi.” Tiền xu dưới đáy nước hầu như đều là lúc cậu luyện tập ném vào.

“Muốn hỏi gì?” Thi Dạ Triêu có chơi có chịu.

“Anh còn nhớ cái đêm đã cứu người họ Thái kia không? Đêm đó cũng là sinh nhật của anh.”

Thi Dạ Triêu gật đầu, sao anh quên được chứ. “Nhớ.”

“Vậy có nhớ cô gái đêm đó lên giường với anh không?”

. . . . . .

Thi Dạ Triêu vẫn nhớ cô gái kia, nhưng chợt có gì đó thoáng qua trong đầu anh, “Em đưa cô gái kia tới sao?”

Thi Dạ Diễm cong môi, không thừa nước đục thả câu nữa: “Đó là —— Cố Lạc.”

Lúc này trong lòng Thi Dạ Triêu hung hăng co quắp một cái, không dám tin hỏi lại: “Em nói lại lần nữa?”

Thi Dạ Diễm không nhịn được thở dài, quay đầu nhìn thẳng vào hai mắt đã kích động của anh: “Đêm đó cô gái ngủ với anh chính là Cố Lạc, trước giờ cô ấy vẫn cho là người lên giường với cô ấy là em, nhưng tất cả đều là hiểu lầm. Evan, em và Cố Lạc chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, cho tới bây giờ em cũng chưa chạm qua cô ấy, từ đầu đến cuối cô ấy chỉ có một người đàn ông là anh.”

86. Chương 92: Khắc Tận Xương

Thật sự có thể khiến ình ngã xuống, không phải là đối thủ, mà là nội tâm tuyệt vọng của mình.

Trong cuộc sống không dài, người đàn ông ảnh hưởng tới Cố Lạc có ba người.

Cố Doãn, không thể nghi ngờ là người thứ nhất.

Anh ta là người thứ nhất mà Cố Lạc ỷ lại, khi đó anh là anh trai cô, cô có thể không hề kiêng dè gì mà ở bên cạnh anh làm bất cứ việc gì, vui mừng hoặc tức giận, lấy lòng hay làm càn.

Anh ta cũng là người thứ nhất khiến cho Cố Lạc cảm nhận được cái gọi là người đáng sợ, từ khi anh ta bắt đầu không che giấu dục vọng đối với cô, thân mật giữa hai người sinh ra khoảng cách vô hình. Từ sau khi anh ta xăm lên hình xăm thứ nhất trên lưng cô, Cố Doãn chỉ biết, anh và Cố Lạc, đã không thể trở về như lúc ban đầu.

Anh vẫn là anh trai của cô như trước, càng là người đòi nợ cô.

Sở dĩ Cố Lạc cảm thấy anh đáng sợ, là bởi vì Cố Doãn hiểu rõ tính cách của cô thà làm ngọc vỡ, nhưng vẫn chưa bao giờ buông tha khát vọng đối với cô, mặc kệ việc cô làm bạn ở bên cạnh Thi Dạ Diễm, hay là suýt nữa thì mất mạng vì Thi Dạ Triêu… Đúng là cố chấp gần như biến thái, khiến Cố Lạc tình nguyện trở thành lính đánh thuê cũng không muốn đi theo bên cạnh anh ta.

Cô vẫn luôn không ngừng để cho bản thân trở nên cường đại, hơn nữa lại cẩn thận không lưu lại bất kỳ nhược điểm gì, nhưng lạ thay vẫn không như mong muốn, cô cẩn thận nhiều năm như vậy, kết quả vẫn bị Cố Doãn dễ dàng nắm lấy hai nhược điểm lớn nhất.

"Thi Dạ Triêu, cùng thằng bé này, nếu phải lựa chọn một, em quan tâm người nào hơn?" Cố Doãn cũng không ngại bị cô níu chặt như vậy, dieendaanleequuydonn thậm chí nhẹ nhàng bao trùm lấy cô, bởi vì hơi dùng sức mà nắm tay lộ vẻ dữ tợn, dùng nó trấn an cảm xúc của cô.

"Rất khó lựa chọn sao?" Anh vuốt ve tay Cố Lạc, hỏi rất vô tội.

A ở bên cạnh cười khẽ, "Mặc kệ cô lựa chọn ai, hai người này sẽ không có kết quả tốt đẹp, cho dù đứa bé có phải do cô sinh ra hay không, tôi muốn nhà họ Cố và nhà họ Thi đều không buông tha cho nó."

Cố Doãn vung một ánh mắt cảnh cáo qua, A nhún nhún vai ngậm miệng.

Cố Lạc ngửa đầu nhìn trực tiếp vào đáy mắt anh, "Đến tột cùng anh còn muốn làm tới mức nào mới chịu dừng tay? Nhất định phải thấy tôi chết?"

"Sao lại có thể nghĩ em chết?" Cố Doãn lắc đầu, "Em không hiểu hết trái tim anh, anh đã chờ cơ hội này nhiều năm như vậy, cũng không phải muốn em chết."Anh kéo cổ Cố Lạc gần hơn, cúi đầu hôn lên giữa hai chân mày cô. "Anh chỉ muốn xem xem khi em bị ràng buộc đến đường cùng sẽ lộ ra biểu cảm gì mà thôi."

"Anh vừa lòng rồi chứ?" Cố Lạc không tránh sự kiềm chế của anh ta, một lòng muốn hỏi cho rõ ràng.

"Thế nào, em đã đến đường cùng rồi hả?" Cố Doãn than thở: "Đụng chạm vào người của em, người em quan tâm, anh sẽ không dễ dàng coi như vậy là xong."

Cố Doãn chạm lên môi cô, "Đừng nóng vội, anh sẽ từ từ nói tất cả bí mật cho em biết, thật ra thì ngay từ đầu mục tiêu của anh chỉ có một mình Thi Dạ Diễm."

Cố Lạc rùng mình nhìn, Cố Doãn cong khóe miệng, "Còn nhớ sự kiện lúc trước anh ta bị bạn trai cũ của Du Nguyệt Như hãm hại đến hai bàn tay trắng không?"

"Đường Lạp An?" Cố Lạc nhớ tên người này, lúc đầu là tình địch lớn nhất của Thi Dạ Diễm. "Sự việc kia là do anh làm?"

"Lúc ấy Eric lăn lộn được thuận buồm xuôi gió, em cho rằng lật ngã thiếu gia thứ hai nhà họ Thi là dễ dàng? Nhưng cũng lqd may anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhược điểm quá sâu của anh ta chính là yêu quá sâu Du Nguyệt Như, anh chỉ ở sau lưng đẩy Đường Lạp An một cái, giúp anh ta tạo ra một cơ hội mà thôi, vẫn là anh ta thông minh, biết nắm bắt cơ hội này để lợi dụng, mà lúc đó Thi Dạ Triêu cũng muốn mượn tay anh hoàn toàn tiêu diệt anh ta, chỉ có điều…" Cố Doãn nói đến đây hơi ngừng lại một chút: "Em không để cho anh đụng vào cậu ta, vì em, anh buông tha cơ hội tuyệt hảo này."

Cố Lạc nghĩ lại, chính là năm kia khi cô gãy xương đùi được Cố Doãn đón về nhà, cũng là ngày đầu tiên cô gặp Thi Dạ Triêu.

Mặc dù khi đó Cố Doãn không phản đối Thi Dạ Diễm xuống tay, nhưng Cố Lạc lại hiểu rõ địch ý của anh ta với Thi Dạ Diễm, khiến cho Cố Lạc bỏ xuống tất cả đi theo bên cạnh anh ta, thuyết phục Cố Bạch Bùi chìa tay giúp đỡ anh ta.

"Em cho rằng, tại sao lúc đó anh không phản đối ba giúp cậu ta?"

"Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi." Cố Lạc dễ dàng đoán được tâm tư của anh ta, Cố Doãn cho cô một ánh mắt tán thưởng.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ tới Thi Dạ Diễm vì Du Nguyệt Như mà chủ động rời khỏi nhà họ Thi, vì vậy Cố Doãn không được thấy cảnh huynh đệ tương tàn như ý nguyện. "Nhưng điều này không nói lên anh không có cách nào lấy được kết quả như mong muốn, ba sắp xếp cho em cùng nhà họ Thi kết thân, vừa đúng lúc cho anh đây một cơ hội, đừng quên lời anh vừa mới nói." Anh nâng cằm Cố Lạc lên, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô: "Thất bại chủ yếu của một người đàn ông cường đại thường là do một người phụ nữ, Eric thua ở trong tay Du Nguyệt Như, như vậy, ai sẽ thất bại trong tay em? Anh rất may mắn đã thế chấp đúng bảo bối, quay đầu lại, cuối cùng Thi Dạ Triêu thất bại trong tay người đẹp duy nhất này."

Cố Lạc cố gắng tiêu hóa hết tất cả lời Cố Doãn nói: "Làm sao anh có thể kết luận nhất định là anh ấy sẽ quan tâm tới tôi?"

"Em rất không hiểu đàn ông." Cố Doãn lqd vuốt ve đôi môi hơi run run của cô: "Bản thân người phụ nữ chống lại người đàn ông đã là sự hấp dẫn và mê hoặc cực lớn, mà quan hệ của em và Eric trăm lợi không có hại gì với cậu ta, chỉ bằng điểm này cậu ta sẽ không cự tuyệt cuộc hôn nhân này, dĩ nhiên những thứ này còn lâu mới đủ, tình cảm của Eric với em mới là nguyên nhân quan trọng nhất để cho cậu ta định chinh phục em, thử nghĩ coi một người cao cao tự đại, sao có thể cam tâm tình nguyện để người phụ nữ của mình yêu em mình? Mà nhiều khi thách thức càng lớn, tinh thần và thể lực cũng phải trả giá càng lớn, quá trình tập trung đi chinh phục chính là không nhận thấy được bản thân đã bị chinh phục. Em cho rằng anh cố ý muốn em ở lại bên người cậu ta lúc vệ sĩ của cậu ta đến là vì cái gì? Mấy người ngày đêm làm bạn, lại bao gồm vài lần em liều mình 'hộ giá', cậu ta mà không động tâm thì trừ phi cậu ta thích đàn ông, về phần anh, chiêu thức này có hiệu quả không, không phải đã được chứng minh ở nước K sao?"

Đột nhiên giống như Cố Doãn nhớ ra cái gì, "Thiếu chút nữa đã quên, còn phải tìm một tình địch tới đúng lúc kích thích cậu ta một chút, Tác Nhĩ đa tình chính là thí sinh tốt nhất, bằng không anh đã không ba lần bốn lượt bố trí nhiệm vụ để ấy người có cơ hội tiếp xúc."

Đột nhiên, Cố Lạc cảm thấy trong đầu bắt đầu ong ong, thì ra ngay từ đầu lúc cô cùng Từ Ngao bắt đầu nghĩ cách đi giúp đỡ Tác Nhĩ, tất cả đã là một cái bẫy.

Không ——

Là ngay từ mấy năm trước, khi Đường Lạp An hãm hại Thi Dạ Diễm hai bàn tay trắng thì sắp đặt của Cố Doãn đã bắt đầu.

A ở một bên nghe được đến mê mẩn không khỏi vỗ vỗ tay, cảm thán Cố Doãn này, lúc đầu thật sự xem thường anh ta, thì ra anh ta ẩn núp sâu như vậy.

Cố Lạc nhìn A, đột nhiên hiểu ra cô gái này cũng chỉ là một con cờ nho nhỏ trong tay Cố Doãn trong âm mưu lớn này, dieendaanleequuydonn chính là mượn hận thù của cô ta với Thi Dạ Triêu và quan hệ lúc trước với Thi Dạ Diễm để lợi dụng khích bác vào lúc thích hợp, khiến cho hai anh em bọn họ bao gồm cả Thi Thác Thần và Kỷ Linh, tất cả mọi người đều tin rằng đây là vở kịch anh em tương tàn diễn ra sau nhiều năm trì hoãn.

"Về phần Ngải Mỹ sinh con ở phía Đông bị tập kích cùng chuyện Thi Thác Thần bị thương nặng, thật đáng tiếc Eric phải chịu oan uổng."

"Vài lần có người ám sát Thi Dạ Triêu, việc làm ăn gian lận của Eric ở Miami cùng K. một loạt chuyện của K cùng Hổ Sa, đều do anh làm?" Trong đầu Cố Lạc đã rối tung, giờ phút này đã để cho cô thấy chân tướng tất cả câu đố chưa từng có lời giải.

Cố Doãn nhún vai: "Là người của Tác Nhĩ làm, anh chỉ phái người áp dụng kế nhỏ đưa Bách Vĩ cùng Bạch Thủy ra ngoài làm kẻ chết thay."

"Bom trong xe Evan là tôi đặt." A thẳng thắn. "Thật ra bom này được điều khiển từ xa, điểm này các cô không ngờ tới thôi."

Chỉ có bom điều khiển từ xa mới có thể khống chế thời gian nổ chuẩn xác, làm ngộ nhận suy nghĩ của cô và Thi Dạ Triêu, đặt tội danh lên người Thi Dạ Diễm.

Tất cả mọi chuyện đều rõ ràng, Cố Lạc chậm chạp lui về phía sau mấy bước, dùng ánh mắt giống như thấy ma quỷ nhìn Cố Doãn

"Anh…" Bởi vì quá khiếp sợ, cô gần như nói không ra lời: "Không sợ tôi nói rõ những chuyện này cho Thi Dạ Triêu?"

Gần như trong nháy mắt khi câu hỏi thốt ra khỏi miệng, trong lòng Cố Lạc đã có cân nhắc, Cố Doãn có thể cho cô lqd biết những điều này thì chắc chắn đã lưu lại chiêu phòng bị.

Quả nhiên, Cố Doãn mãn nguyện cười cười: "Người đàn ông này cũng không phải ngu ngốc, Kỷ phu nhân cũng không phải là đèn đã cạn dầu *, em ở đây mai danh ẩn tích ba tháng sau mới trở lại, chẳng lẽ bọn họ không nghi ngờ em?"

(*) đèn đã cạn dầu: ý chỉ người dễ bắt nạt.

Cố Doãn nhìn vẻ mặt của cô cũng đã biết đáp án: "Thi Dạ Triêu này, anh bội phục cậu ta một điểm để đạt mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, có lẽ em đã đoán được phần nào, cậu ta nên bắt đầu nghi ngờ em từ sớm, nếu không lấy đầu óc cùng thực lực của cậu ta, nếu không muốn em gặp chuyện không may sẽ bảo vệ em đến mức một giọt nước cũng không lọt, còn có thể để em đi nước K tự đặt mình vào nguy hiểm? Anh dùng em tới câu con cá lớn là cậu ta, mà cậu ta đã nghĩ rằng em ở trong tay anh sẽ không phải lo lắng tới tính mạng mới tương kế tựu kế ngược lại dùng em cùng chính cậu ta tới câu kẻ phản bội ở sau màn.

Em có thể đi nói cho cậu ta biết, nhưng cậu ta sẽ tin em từ đầu đến đuôi đều vô tội sao? Em chính là người nhà họ Cố, là người của Cố Doãn anh, em có thể an toàn trở lại là chứng minh tốt nhất. Dĩ nhiên, em có thể đi nói cho Eric, dùng giao tình nhiều năm của hai người đánh cuộc một lần, nhìn xem với sự khôn khéo của cậu ta có đoán được ban đầu chúng ta giúp cậu ta cũng là một phần trong kế hoạch, chỉ có điều bởi vì cậu ta rút lui khỏi nhà họ Thi khiến cho kế hoạch gặp trở ngại, giữa các em, từ đầu tới cuối đều giả dối, bao gồm cả việc lúc trước em phó thác mình cho cậu ta, anh chỉ nói anh muốn ngầm chiếm đoạt nhà họ Thi là nước cờ thứ nhất, em cho rằng, sự thật trước mặt, cậu ta sẽ lựa chọn tin tưởng ai?"

Cố Lạc che môi lại, cô đã không còn kế sách, trong nháy mắt không có tinh thần, giống như bị hút hết vậy, đột nhiên cảm thấy Cố Doãn là kẻ quá mức đáng sợ: "Anh đã tính toán hết tất cả các khả năng…"

Cố Doãn không lên tiếng, Cố Lạc lqd không biết anh không vân đạm phong khinh * như vậy, anh đã tính toán hết tất cả các khả năng, chỉ không tính toán đến bào thai trong bụng cô, không tính toán tới tình cảm của cô với Thi Dạ Triêu sâu đậm như vậy, không có cách nào quay lại.

(*) vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

Cố Doãn duỗi tay ra, kéo cô trở lại bên cạnh mình, cằm đặt trên trán cô mắt nhìn phía trước: "Lạc Lạc, theo anh về đi, sau đó thưởng thức cuộc chiến tốt đẹp giữa hai người, có lẽ lần này Tiền Nhậm của em sẽ thắng, bây giờ trước sau Thi Dạ Triêu đều có địch vết thương chồng chất, phản bội của em lúc này chính là một kích trí mạng nhất."

Anh nâng khuôn mặt đã xám tro của Cố Lạc lên, lòng ngón tay xẹt qua đôi môi đã không còn chút máu nào: "Anh nói rồi sẽ không để cho bất kỳ ai lấy được em, em đã lựa chọn người đàn ông nhà họ Thi, vậy bọn họ sẽ phải trả giá thật lớn, bọn họ có ngày hôm nay đều là bởi vì em, nếu như lúc trước em sớm khuất phục anh, bây giờ sẽ không có bất kỳ ai bị thương tổn."

87. Chương 93: Khắc Tận Xương

"Tôi và Cố Lạc chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, cho tới bây giờ tôi cũng không chạm qua cô ấy, từ đầu tới cuối cô ấy chỉ có một người đàn ông là anh, chỉ có một mình anh."

. . . . . .

Những lời Thi Dạ Diễm một mực giải thích hiểu lầm vào đêm đó quanh quẩn bên tai Thi Dạ Triêu. Anh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào mặt Thi Dạ Diễm thật lâu cũng không nói.

Phản ứng lớn như vậy thật ra khiến Thi Dạ Diễm cảm thấy ngoài dự đoán lại hợp tình hợp lý: "Đã biết thế, anh nghĩ gì?"

Thi Dạ Triêu rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, hầu kết chuyển động lên xuống: "Thật sự chú không chạm qua cô ấy dù chỉ một lần?"

Thi Dạ Diễm đột nhiên cười, không nhịn được trêu ghẹo: "Thế nào? Trước giờ tôi và cô ấy vẫn cho rằng anh không để ý tới những chuyện như thế này."

Đâu phải không để ý, mà là càng ngày càng để bụng, Thi Dạ Triêu ánh mắt hơi ác lên, Thi Dạ Diễm biết điều không giễu cợt nữa: "Tôi biết lòng của cô ấy đối với tôi, mặc dù thời điểm cô ấy giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn mấy năm kia, cũng không dùng điều kiện yêu cầu tôi đáp lại tình cảm của cô ấy. Mặc kệ lời đồn đãi bên ngoài thế nào, quan hệ giữa tôi và cô ấy không có nửa điểm không thể lộ ra ngoài ánh sáng, so với ao nước còn trong sạch hơn, sức quyến rũ lớn nhất của cô gái Cố Lạc này có lẽ là ở đây." Thi Dạ Diễm lại nói: "Cô ấy có ơn với gia đình tôi, mà tôi có Nguyệt Như, trên mặt tình cảm thậm chí trên mối quan hệ nam nữ không thể bù đắp cho cô ấy, đó cũng là tôn trọng cô ấy."

Thi Dạ Triêu hơi ngạc nhiên: tôn trọng? Bạn đang xem truyện được từ dieen daan lee quy doon. Theo sự hiểu biết rõ của anh đối với Thi Dạ Diễm, có thể từ trong miệng của người đàn ông cực kỳ kiêu ngạo không coi ai ra gì nói ra hai chữ này còn khó hơn so với lên trời, cậu ta học được kỹ năng mới từ khi nào? "Xem ra Du Nguyệt Như quả thật không đơn giản, có thể thuần phục chú đến trình độ này."

Thi Dạ Diễm nhún vai, không thèm để ý lời châm chọc của anh: "Có nhớ mấy tháng trước anh đi San Francisco thì tôi gọi điện thoại cho anh, có nói tương lai anh nhất định sẽ cảm ơn tôi, chính là chuyện này."

"Tại sao anh phải cảm ơn chú?" Thi Dạ Triêu buồn nôn nghi hoặc.

"Mặc kệ anh thừa nhận hay không, đều là tôi đưa Cố Lạc đến bên cạnh anh đi."

Nhiều năm trước, Thi Dạ Diễm vô tình kết hợp đôi nam nữ này, khiến quỹ đạo vận mệnh của bọn họ lấy phương thức đặc biệt va chạm vào nhau, vì vậy đưa Cố Lạc vào trong sinh mệnh của anh, đó là phục bút* quan trọng nhất cho tình cảm sau này.

*Phục bút : thủ pháp văn học, đưa trước ra tiền đề ột sự kiện xảy ra đằng sau

Thi Dạ Diễm ném ra trong tay một đồng tiền xu cuối cùng, ánh mắt buồn bã, thành La Mã không thể xây trong một ngày*, đây hết thảy cũng không thể hóa giải mâu thuẫn sâu nhất giữa hai người: "Nhưng nếu như có thể, tôi lại hi vọng hai người không bao giờ quen biết nhau, còn một điều nữa, tôi nghĩ nên do chính cô ấy nói cho anh biết, tôi không có tư cách thay cô ấy đưa ra quyết định có nên hay không để cho anh biết."

* "Thành La Mã không thể xây trong một ngày" : hàm ý rằng những việc phức tạp cần thời gian và tính kiên nhẫn mới hoàn thành được.

Anh đã hứa với Cố Lạc sẽ giữ bí mật về bệnh tình của cô, nhất là đối với Thi Dạ Triêu càng không thể nhắc tới nửa chữ. Không phải anh không muốn nói cho Thi Dạ Triêu, mà là không thể. Nếu không phải ngày đó tận mắt chứng kiến, e là anh vĩnh viễn cũng không tưởng tượng nổi một người phụ nữ lại có thể kiên quyết quật cường đến như vậy. Vì Thi Dạ Triêu, cô tự nguyện buống xuống lòng kiêu ngạo và tự ái chưa bao giờ tháo, bộ dạng yếu ớt và bất lực mở mồm cầu xin anh.

"Coi như là anh trả lại tôi một món nợ ân tình, Eric…" Cố Lạc hai mắt đẫm lệ nhìn anh, tất cả trong mắt đều là khẩn cầu. "Ban đầu ở thời điểm anh khó khăn nhất, anh ấy cũng từng cho anh cơ hội trở mình, anh quên rồi sao?"

Thi Dạ Diễm khi đó có quá nhiều lý do có thể phản bác cô. Khi anh bị hãm hại dẫn đến bị mọi người bao gồm Kỷ Linh đều căm thù anh, cho rằng anh hại chết Thi Thác Thần, khi Thi Dạ Triêu đem thanh đao gần như gác ở trên cổ anh thì Cố Lạc lại để cho anh thối lui khỏi trận chiến này.

"Em phải hiểu, việc đã đến nước này, không phải chỉ nói anh rút lui là anh ta có thể bỏ qua cho anh." Tình cảm của Thi Thác Thần đối với hai người bọn họ ai cũng không thể so với ai thiếu một phân. Thi Thác

Thần nếu thật nhắm hai mắt lại, này sẽ là thời điểm hai anh em bọn họ lại mở ra cuộc tranh đấu.

Cố Lạc dụi mắt, ánh mắt nặng nề, có vẻ trong lòng đã sớm nghĩ xong cách đối phó: "Chỉ cần anh đáp ứng tôi, chuyện về sau tất cả giao cho tôi, tôi sẽ không để cho anh ấy gây tổn hại anh."

Thi Dạ Diễm cũng không biết cô rốt cuộc đang suy tính gì, chỉ có thể không có lựa chọn nào khác đáp ứng cô, anh không cách nào cự tuyệt Cố Lạc như vậy.

***

Thi Dạ Triêu trở lại bệnh viện, mới vừa đi ra thang máy liền đụng ngay 72 đang tức giận ửng đỏ hai mắt: "Thế nào?"

"Anh đi xem phu nhân chút đi." 72 giọng nói nghẹn ngào, Thi Dạ Triêu tâm trầm xuống, nhanh chóng bước đi tới phòng bệnh của Thi Thác Thần.

Kỷ Linh chống đầu đứng ở bên cửa sổ, cúi đầu không nói, nhưng cả người đang kiềm chế bi thương cực điểm.

Bác sĩ vừa thấy Thi Dạ Triêu trở lại, giữa lông mày càng thêm khóa chặt: "Evan, anh quay về thật đúng lúc, chỉ có anh tới khuyên nhủ phu nhân, Thi tiên sinh đã hôn mê sâu kéo dài 48 giờ, khớp với tình trạng chết não, bây giờ hoàn toàn phụ thuộc vào các công cụ hỗ trợ mạng sống, chuyện này… hoàn toàn không có tác dụng."

Kỷ Linh lúc này cười lạnh một tiếng, quay đầu đi che lại mắt.

Thi Dạ Triêu siết chặt quyền, nhìn người cha nhắm nghiền mắt nằm ở nơi đó mang theo máy hô hấp, từ đầu đến cuối đều nghĩ đây tất cả đều không phải sự thật. Dieen daan lee quy doon chấm cơm. Nếu rút máy thở, một điểm may mắn cuối cùng trong lòng bọn anh cũng biến mất.

"Evan, tôi hiểu chuyện này rất khó tiếp nhận, nhưng hi vọng anh có thể tỉnh táo ——"

Thi Dạ Triêu vung tay cắt đứt lời bác sĩ, lại nhìn một chút bả vai khẽ run của Kỷ Linh: "Y học chẩn đoán chết não là không thể đảo ngược tình trạng hôn mê sâu, ngưng thở, mất phản xạ thân não, mất sóng điện não. Bệnh nhân được kết luận tử vong sau khi kết thúc khám nghiệm lặp lại trong vòng 24 giờ đến 72 giờ của lần thứ hai nếu kết quả không thay đổi."

"Thi tiên sinh đã qua 48 giờ ——" Bác sĩ nói tiếp còn chưa xong liền bị Thi Dạ Triêu ném tới ánh mắt bảo im miệng cực đáng sợ.

Bầu không khí trong lúc nhất thời ngưng trệ, ai cũng không chịu thối lui, nhưng thái độ của họ đã cho đáp án. Bác sĩ thở dài, lựa chọn không kiên trì vô vị nữa: "Nếu vậy, thế thì chờ lần nữa, có lẽ 72 giờ sau…" Ông dừng một chút, trái lương tâm an ủi: "Có lẽ sau 72 giờ, sẽ có kỳ tích."

Bác sĩ lắc đầu thở dài đi ra, dù sao ông theo nghề y mấy chục năm này còn chưa bao giờ từng gặp phải một phép lạ như vậy.

Kỷ Linh lau khô nước mắt trở lại bên giường bệnh, khinh f phủ Thi Thác Thần mặt mày anh tuấn, nắm lấy tay ông để ở bên môi, nhắm mắt lại: "Tại trước khi mẹ còn chưa yêu cha con, mẹ đã bốc đồng rất nhiều lần rời khỏi ông ấy, lại chưa từng nghĩ tới có một ngày ông ấy cũng sẽ rời khỏi mẹ —— theo cách này."

Nước mắt lần nữa từ khóe mắt bà không tiếng động chảy xuống, rơi vào mu bàn tay của Thi Thác Thần: "Ông ấy thương yêu mẹ cả đời, dễ dàng tha thứ tất cả tổn thương lúc trẻ mẹ gây cho ông ấy. Mỗi một lần mẹ cho rằng ông ấy sẽ buông tha, nhưng không, ông ấy nói đã chọn yêu mẹ, thì vị trí bên cạnh ông chỉ thuộc về một người tên Kỷ Linh, mặc kệ mẹ có nguyện ý hay không. Mà hai anh em các con, có lẽ cũng di truyền cái loại cố chấp của ông ấy, thật khổ cho người phụ nữ của các con."

Thi Dạ Triêu nhẹ nhàng đặt tay lên vai bà, mà cái đụng chạm nhẹ nhàng này khiến mọi kiên trì trong lòng Kỷ Linh tất cả cơ hồ sụp xuống: "Mẹ đã từng hận ông ấy, giống bộ dạng mãnh liệt của Chử Dư Tịch hận con vậy, mặc dù hiện tại cái loại hận ý đó vẫn còn tồn tại, nhưng giữa mẹ và ông ấy nếu như phải có một người đi trước… mẹ thà người đó là ông ấy."

Kỷ linh cúi đầu, ấn lên trán ông một nụ hôn, nước mắt không cách nào ức chế: "Bởi vì người ở lại sẽ phải chịu đựng nỗi đau gậm nhấm không ai có thể tưởng tượng được, đó là điều duy nhất cha con không thể chống lại."

Người đàn ông trước khi rơi vào ái tình, mạnh mẽ đến lì lợm, rất khó tìm được nhược điểm.

Người đàn bà sau khi rơi vào tình ái, cô ta dũng cảm không thể địch nổi, thậm chí có thể dùng toàn bộ sức lực để bảo vệ điều cô ta muốn bảo vệ.

Về sau, Thi Dạ Triêu rất ảo não tại sao không đem những lời này để ở trong lòng, cho đến nhiều năm sau anh mới hiểu được Cố Lạc vì yêu anh mà bỏ ra tâm tư, đó là phần tình cảm sâu nặng mà anh cả đời cũng không thể trả nổi.

Có thể gặp được nhau, là món quà quý giá nhất, kỷ niệm đẹp nhất mà ông trời ban tặng.

Ở lại bệnh viện cho đến khi trời sáng, 72 lái xe đưa Thi Dạ Triêu về nhà thay quần áo. Để không quấy rầy anh nghỉ ngơi, cô cố ý chọn đường vòng yên tĩnh.

Mà Thi Dạ Triêu ngồi ở sau xe khẽ nhếch đầu, khép hờ mắt: "Cách ngày cưới bao lâu nữa?"

"Mười ngày, mai tôi đi lấy nhẫn cưới." 72 nhìn anh qua kính chiếu hậu: "Anh chắc chắn muốn cử hành hôn lễ vào thời điểm này? Nếu phu nhân biết chuyện đứa nhỏ, sợ rằng không thể nào chấp nhận được."

"Vì vậy mới làm hôn lễ trước, sự tồn tại của Lục Già Việt sớm muộn cũng truyền tới tai bà." Thi Dạ Triêu giọng nói nhàn nhạt tự giễu: "Tôi hận không thể hôm nay liền cưới cô ấy."

72 không nhịn được mặt mày tươi cười: "Không có ai giành phụ nữ với anh mà đã gấp thành cái bộ dáng này, ngẫm lại lúc anh vừa biết sắp phải kết hôn với cô ấy còn tỏ vẻ mặt khó chịu cự tuyệt cơ đấy."

Thi Dạ Triêu vểnh mép, 72 nhìn mà không hiểu thỏa mãn trong nụ cười của anh.

Người phụ nữ của anh, Cố Lạc của anh, từ đầu tới cuối đều chỉ thuộc về một mình anh. Hãy xem truyện tại nguồn diễn đàn của lê quý đôn nha. Cô đã sớm biết, nhưng lại giấu anh lâu như vậy, chờ lát nữa nhất định phải thật tốt trừng phạt cô.

Nhưng chờ anh về đến nhà, thì nào còn bóng dáng Cố Lạc?

Anh sờ vào chiếc giường đệm lạnh lẽo, lấy di động ra gọi cho cô. Điện thoại reo lên mấy tiếng cũng không có người nghe.

Mặc dù Thi Dạ Triêu có chút chút không hài lòng cô không vâng lời, nhưng bởi vì biết được cái bí mật động trời kia nên anh nguyện ý không truy cứu.

Đặt xuống điện thoại, Thi Dạ Triêu cởi áo khoác vào phòng tắm, cũng không quay đầu lại phân phó: "Đi chuẩn bị chút đồ ăn."

72 tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, Thi Dạ Triêu khoác áo choàng tắm xuống lầu thì vừa lúc chuông điện thoại reo lên, là số của Cố Lạc.

"Lá gan càng lúc càng lớn, không nghe lời như vậy." Thi Dạ Triêu kẹp di động bên vai, nhận lấy tách cà phê đen 72 vừa pha còn tỏa mùi thơm nồng.

Lời tuy đang trách móc, cũng không khó nghe ra trong giọng nói cưng chiều, điều này làm cho người phụ nữ đầu dây bên kia thêm mấy phần ghen tỵ.

"Quả nhiên tình cảm đối với cô ta không tầm thường nha, Evan, khiến tôi chợt hoài niệm tới đoạn thời gian trước kia ở bên cạnh anh có thể ỷ sủng mà kiêu."

Thi Dạ Triêu động tác uống cà phê dừng lại, biểu tình ánh mắt lúc này lạnh lẽo: "A?"

"Anh còn nhớ giọng của tôi thật làm cho tôi vui nha."

"Cố Lạc đâu? Di động của cô ấy sao lại trong tay cô?"

A cười cười, vẫn có vài phần dáng dấp giống Chử Dư Tịch, phần tương tự ấy đã từng khiến anh ưng cô ta nhất, nhưng bây giờ anh lại hết sức chán ghét. Anh đặt ly xuống, có loại dự cảm xấu: "Đừng nói với tôi lần này cô lại lặp lại chiêu cũ."

"Tôi làm sao dám? Yên tâm, lần này tôi cái gì cũng không làm, chỉ là thay cô ấy chuyển lời cho anh thôi."

"Cái gì?"

A nhẹ nhàng cười một cái: "Cô dâu của anh đào hôn, không có ý định gả cho anh."

88. Chương 94

Nghe được tên A từ miệng Thi Dạ Triêu, 72 liền nhíu mày, cô không biết A nói gì trong điện thoại chỉ thấy sắc mặt của Thi Dạ Triêu chợt biến, bóp chặt điện thoại trong tay, sau đó hung hăng đóng nó lại. "Đặt vé máy bay!"

Anh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly café đen đắng kia, vẻ mặt u ám đứng dậy đi lên lầu, 72 đuổi theo hỏi: "Anh muốn đi đâu vậy?"

"Đi gặp nhân vật quan trọng của nhà họ Cố!"

72 hít vào một hơi, bất chấp anh đang thay quần áo xông thẳng vào phòng thay quần áo. "Anh không thể đi!"

Thi Dạ Triêu làm như không nghe thấy, buộc dây lưng xong lại lấy áo sơ mi trong tủ quần áo ra liền bị 72 đoạt đi, anh không thể không đặt lực chú ý ở trên người cô.

"Evan, anh bình tĩnh một chút! Không nói đến lúc này anh có thể thoát thân hay không, có nên bỏ lại cục diện rối rắm này mà đi hay không." 72 chỉ vào mấy vết sẹo nước K lưu lại trên người anh: "Nhà họ Thi và nhà họ Cố đã trở mặt thành cái dạng này rồi, lúc này anh tới nhà họ Cố là muốn đưa mình vào quỷ môn quan lần nữa sao!"

Thi Dạ Triêu thờ ơ, đưa tay ra: "Đưa quần áo cho tôi."

72 vô cùng tức giận, hận không thể mở đầu óc của anh ra moi hết những thứ quấy nhiễu đến lý trí của anh. "Cứu Cố Lạc không cần nóng vội, bây giờ ngài Thi ——"

Thi Dạ Triêu nhíu mày, im lặng nhanh tay bất ngờ lấy lại áo sơ mi 72 đang cầm lúc cô cho là anh thay đổi chủ ý mặc vào: "Nếu đổi lại là cậu ấy thì càng sẽ không để mẹ tôi có bất kỳ bất trắc nào."

"Không phải tôi không quan tâm đến Cố Lạc, chỉ là trách nhiệm của tôi không thể nhìn anh nhảy vào nguy hiểm!" 72 chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên, nhưng phát hiện chẳng ăn thua gì.

Động tác của Thi Dạ Triêu lưu loát nhanh chóng cài xong nút áo, ngẩng cao đầu đứng thẳng trước mặt cô, ánh nắng buổi sáng sớm kéo dài bóng dáng của anh, anh cứ đứng đó nhìn cô như vậy, ánh mắt bình tĩnh mà cô chưa từng thấy qua. "Uổng phí đi theo bên cạnh tôi lâu như vậy, đến bây giờ còn không rõ tôi là dạng người gì sao?"

Anh vẫn không quên được chuyện xảy ra ở nước K, Cố Lạc vì anh mà bị thương, vì anh mà quay lại, vì anh mà liều mạng vật lộn, hình ảnh cả người cô đầy máu cho tới bây giờ vẫn khiến anh nhìn thấy mà đau lòng, khi đó Thi Dạ Triêu cũng đã biết đời này của mình hoàn toàn nằm trong tay người phụ nữ này.

"Bất kể cái gì đang chờ tôi ở nhà họ Cố, cũng không quản âm mưu sau cùng là vì cái gì, những thứ này —— đều không bằng mạng của cô ấy, tôi phải đi." Thi Dạ Triêu mặc áo khoác vào, "Cho dù có một số việc không tránh được, nhưng để một mình cô ấy đối mặt, tôi không làm được."

72 biết mình không còn lời nào để nói, cô không thay đổi được chuyện mà Thi Dạ Triêu đã quyết định.

Trước khi đi, anh đi bệnh viện, Kỷ Linh ngủ thiếp đi trước giường bệnh của Thi Thác Thần, trên trán có sợi tóc buông xuống không thể che giấu đi sự yếu đuối.

Có vài người phụ nữ lúc nào nhìn qua cũng không thể nào chịu nổi một sự đả kích, kỳ thật trong nội tâm lại mạnh mẽ hơn nhiều người, Kỷ Linh chính là như vậy.

Trên điện não đồ không có bất kỳ dao động nào, Thi Thác Thần vẫn luôn ngủ mê, Thi Dạ Triêu quỳ một gối xuống nhẹ nhàng sửa lại góc chăn cho ông, chỉ để lại một câu nói.

"Mọi chuyện nhà họ Thi đã có con."

Nếu như đây là một lời tạm biệt, anh nghĩ Thi Thác Thần sẽ hiểu lúc này anh không có lý do để canh giữ ở bên cạnh ông.

72 bị lưu lại lần nữa, bởi vì lúc Thi Dạ Triêu không ở đây rất nhiều chuyện chỉ có cô mới có thể làm.

Nhìn máy bay cất cánh, 72 nhức đầu day day thái dương huyệt, không thể không lo lắng cho anh chuyến này gặp chuyện không may, suy đi nghĩ lại thật lâu cuối cùng ra một quyết định lớn.

Thi Dạ Diễm nhìn xe của Thi Dạ Triêu ở trước cửa nhà mình cảm thấy hết sức ngoài ý muốn, 72 thấy cậu liền đi tới. "Eric."

Thi Dạ Diễm nhìn lướt một vòng trong xe, không thấy bóng dáng của Thi Dạ Triêu. "Chỉ có một mình cô sao? Ông chủ cuả cô đâu?"

72 cắn môi, còn hơi do dự, Thi Dạ Diễm nhìn cô từ trên xuống dưới: "Anh ta không biết cô tìm tôi đúng không?"

Thấy cô ngầm thừa nhận, Thi Dạ Diễm cố tình châm chọc một chút, mỉa mai cười một tiếng. "Đây là trò hề gì vậy? Hay là lại "phát hiện" ra chứng cứ tôi làm cái gì gây bất lợi cho anh ta, cho nên tìm tôi đòi nợ?"

72 cười khổ, "Chung quy anh ấy vẫn là anh trai của anh."

"Vì vậy mà?" Thi Dạ Diễm lơ đễnh chờ câu sau của cô.

"Vì vậy. . . . . .Bây giờ tôi lựa chọn tin tưởng lời nói của Cố tiểu thư, chuyện kia không liên quan tới anh."

Thi Dạ Diễm nhíu mày, "Đây là. . . . . Xảy ra chuyện gì?"

"Tôi cũng không thể xác định được đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên không thấy Cố tiểu thư, Alice gọi điện thoại nói hủy bỏ hôn lễ, Evan đi nhà họ Cố, chỉ đi một mình."

Ánh mắt và giọng nói của 72 khiến Thi Dạ Diễm không khỏi giật mình, sắc mặt thay đổi: "A?"

***

Lần trước đến nhà họ Cố, đã là chuyện của mấy tháng trước rồi.

Hôm nay đi tới thành phố này lần nữa, mọi thứ đã không giống trước đây nữa rồi.

Anh không thể nhìn thấy Cố Lạc như mong muốn, lại càng sẽ không kích động xông thẳng vào nhà họ Cố đòi người, lúc anh chưa có hành động gì thì nhận được điện thoại của A.

"Hành động của anh còn nhanh hơn tôi nghĩ đấy."

Thi Dạ Triêu chịu đựng, "Cô muốn như thế nào?"

"Anh có thể mở cửa, tôi sẽ đối mặt nói cho anh biết tôi muốn như thế nào."

Quả nhiên, anh mở cửa phòng, A đứng ở trước cửa, trong tay giơ điện thoại của Cố Lạc lên, cô ta cười ngọt ngào, đóng điện thoại di động lại. "Hi."

Thi Dạ Triêu nghiêng người để cô ta đi vào, A tiến lên từng bước, thân thể dán vào anh, ngẩng đầu lên giống như đang chờ nụ hôn của anh. "Nhìn vẻ mặt của anh hình như không một chút ngoài ý muốn tôi tới tìm anh nhỉ."

Tay của cô ta phủ lên tay của anh đang nắm tay cầm cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đầu ngón tay không nghiêm túc sờ cằm của anh, trượt xuống lồng ngực rắn chắc, vừa mới đụng tới nút áo của anh, liền nghe Thi Dạ Triêu mở miệng châm chọc. "Mấy năm nay cô học được làm sao hèn hạ đụng chạm vào đàn ông đúng không?"

"Chuyện này tôi không cần học." A cong môi nhún vai, bỗng dưng buông anh ra, đi tới kéo rèm cửa sổ ra: "Cô dâu của anh chạy, không bằng để tôi giúp đỡ?"

Thi Dạ Triêu không kiên nhẫn bị cô ta quấy rầy hoàn toàn, "Cút."

A bất mãn nên biểu hiện ra vẻ mặt uất ức của người phụ nữ, cầm điện thoại của Cố Lạc trong tay ngắm nghía. "Tôi sẽ cút, nhưng trước khi cút tôi còn một tâm nguyện chưa làm xong, nhớ chúng ta gặp mặt một đêm trước đây tôi đã nói gì không?"

Dưới cái nhìn chán ghét của anh, A cầm điện thoại của Cố Lạc giơ lên bồn tắm bên cạnh, ngón tay buông lỏng, điện thoại thoáng chốc rơi vào trong nước, chìm xuống đáy.

Cô ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của người đàn ông này, đôi mắt màu hổ phách từng là chấp niệm gần nửa đời của cô ta. "Tôi nói rồi, anh từng cho tôi, tôi sẽ trả lại anh từng chuyện một, tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt lúc anh đến đường cùng và ánh mắt lúc anh tuyệt vọng nhất nữa."

"Có lẽ ở bên cạnh anh đã lâu nên tôi học được một vài thứ từ anh." Cô ta móc ra một tờ giấy đặt lên bàn, đi tới trước mặt anh." Năm đó chuyện của Chử Dư Tịch, tôi nợ anh một câu xin lỗi, tôi rất xin lỗi vì đã dùng phương pháp này tổn thương người anh yêu, hôm nay cũng giống vậy, tôi rất xin lỗi vì trả thù anh đã bỏ rơi tôi còn làm mọi chuyện với anh, nhưng tôi không hối hận bởi vì đây là phương thức duy nhất có thể để anh nhớ tôi."

Lúc trước hình như anh cũng tàn nhẫn làm Chử Dư Tịch tổn thương như vậy, chỉ là dùng phương thức cực đoan khiến cô ấy nhớ tới mình, nếu không làm người yêu của nhau được vậy thì tiếp tục hận đi.

Trên mặt A đã không thấy vẻ mặt oán hận đó nữa, đưa tay lên chạm vào cà vạt lỏng lẻo của anh, nghiêm túc thắt đẹp lại cho anh, ngón tay thật cẩn thận xoa nhẹ phía trên, chẳng bao lâu sau chuyện cô hạnh phúc nhất là mỗi sáng sớm đeo cà vạt cho anh.

"Evan, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt vào đêm đó của mấy năm trước, tôi chỉ muốn nói cho anh biết tên của tôi không phải A, tên tôi là Alice."

Hai người im lặng thật lâu, cô nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông này không có bất kỳ biến đổi nào, một chút cũng không có, A cười tự giễu, kéo khoảng cách ra với anh: "Tôi bất cứ lúc nào cũng chờ anh đến trừng phạt tôi, anh tìm được tôi cực kỳ dễ dàng."

A đi, Thi Dạ Triêu cầm tờ giấy có hình ảnh kia lên, phía trên viết một địa chỉ còn có một câu.

—— những chuyện kia mày cho là xác thực, cũng không giống như suy nghĩ của mày.

***

Thi Dạ Triêu đi tới bến tàu, gió biển ở đây khác với ở Vancouver, trong không khí tràn đầy mùi vị ẩm ướt khiến người ta không yên lòng.

Một chiếc du thuyền màu trắng im lặng cập bến, ở đây là địa bàn của Cố Doãn, Thi Dạ Triêu nhìn xung quanh phát hiện ra nơi này đặc biệt đơn giản khác với tác phong yêu thích sự xa xỉ thường ngày của Cố Doãn.

Trên bờ cát có đống lửa, bày bàn ghế gỗ, vải trải trên bàn không ngừng đong đưa theo gió. Có một người đàn ông ngồi trên ghế, phía trên để trần, thân chỉ khoác một khăn tắm rộng, trong tay cầm ly rượu nhàn nhã nửa nằm ở đó.

Cố Doãn nhìn thấy Thi Dạ Triêu đi từ xa tới đây, nâng kính mát lên nâng ly rượu về phía anh. "Nếm thử một chút chứ?"

Nhìn thấy Cố Doãn, trong lòng Thi Dạ Triêu đã giải thích được một vài nghi ngờ, trái lại không vội, anh ta tỏ ý vì mình rót ly rượu đỏ.

Cảnh này giống như rất quen, trước đây không lâu lúc Cố Doãn đi Canada tìm anh, không phải trình diễn một cảnh này sao?

"Cậu thật sự là tới một mình sao?" Giọng nói của Cố Doãn mang theo tiếc nuối: "Sao cậu không mang theo trợ lý mê người kia chứ?"

Thi Dạ Triêu luôn luôn không nói nhảm nhiều như Cố Doãn, hai người uống xong ly rượu này, Cố Doãn ngồi dậy, tự mình rót rượu, đốt thuốc cho anh. "Tình trạng của ngài Thi sao rồi?"

"Không cần lo lắng." Thi Dạ Triêu không đợi được anh ta mở miệng, đành phải đi thẳng vào vấn đề. "Cô ấy ở đâu?"

"Ai vậy?" Cố Doãn giả ngu.

"Cố Lạc." Dường như khiêu khích, Thi Dạ Triêu nhàn nhạt bỏ thêm một câu: "Vợ chưa cưới của tôi."

Bỗng dưng, Cố Doãn cười, vừa uống rượu vừa nghiền ngẫm lặp lại cái danh hiệu này: "Vợ chưa cưới."

Anh ta lấy kính mát xuống, nhìn anh cười lạnh. "A không phải đã chuyển lời cho cậu, cô ấy sẽ không gả cho cậu."

Thi Dạ Triêu phun ra một ngụm khói, khẽ nghiêng mình tới trước mặt anh ta, gạt tro thuốc vào trong ly rượu của anh ta. "Tôi hỏi lần nữa, người phụ nữ của tôi rốt cuộc ở đâu?"

Cố Doãn cười lạnh, giả vờ bất đắc dĩ gật đầu một cái với người phía sau anh. "Anh em hai người bàn bạc xong chưa? Tất cả đều chạy tới tìm tôi đòi người."

Thi Dạ Triêu nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại nhìn, không ngờ nhìn thấy Thi Dạ Diễm hùng hổ đi tới, một người phụ nữ đi ở phía sau cậu, dường như đang tìm đủ mọi cách ngăn cản anh.

Thi Dạ Triêu nhíu mắt lại, sắc mặt âm trầm.

Thi Dạ Diễm thấy anh dừng lại, mà trước đó tất cả lực chú ý của người phụ nữ ở trên người của anh ta lúc này mới phát hiện ra Thi Dạ Triêu, nhìn thấy anh liền cứng nhắc lui về sau một bước.

Đó không phải là Cố Lạc còn có thể là ai.

Nhiệt độ trong không khí chợt giảm xuống, trong không khí đóng băng này Cố Doãn đứng dậy, đưa tay xoa đầu Cố Lạc. "Cậu ta tới đón em, em thấy sao? Muốn trở về với cậu ta sao?"

Không biết là Cố Doãn cố tình hay là không quan tâm, anh ta làm động tác đơn giản này không thèm để ý khăn tắm trượt xuống, lại càng không để ý hình xăm dữ tợn trên vai lộ ra trước mắt người khác.

Cố Lạc muốn che giấu đã không kịp nữa rồi, mà Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm hình xăm kia, trong phút chốc hiểu ra rất nhiều chuyện, lúc nhìn Cố Lạc ánh mắt thâm thúy như hồ sâu.

"Hình xăm sau lưng em hóa ra là kiệt tác của anh ta."

89. Chương 95: Khắc Tận Xương.

Từ đầu vai tới khuỷu tay cánh tay phải của Cố Doãn, toàn bộ cánh tay bao gồm gần nửa cái lưng đều bị totem * phức tạp kia bao trùm.

(*) Totem: là một thuật ngữ mà tiếng Anh đã mượn từ một ngôn ngữ của người bản địa Châu Mỹ. "Từ điển tiếng Việt" của Trung tâm Khoa học Xã hội và Nhân văn Quốc gia do Nguyễn Kim Thản, Hồ Hải Thụy, Nguyễn Đức Dương biên soạn (Nxb Văn hóa Sài Gòn, 2005) giảng totem là "động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên và có sự gần gũi máu thịt". Từ điển tiếng Việt do Văn Tân

chủ biên (NXB Khoa học xã hội, Hà Nội, 1967) cũng giảng tô tem là: "Động vật hay thực vật người nguyên thuỷ sùng bái, coi là tổ tiên của thị tộc"

Thi Dạ Triêu nhớ lại, Cố Doãn lqd quả thật chưa bao giờ cởi áo trước mặt người khác, có lẽ là cố ý che giấu hình xăm này.

Anh bỗng nhiên đưa tay kéo Cố Lạc, cứng rắn ấn ở bên cạnh bàn cơm bằng gỗ, một tay vén áo cô lên lộ lưng ra cùng với hình xăm trên lưng.

Cố Lạc bị anh khống chế được điểm yếu, không còn hơi sức phản kháng, chờ đến khi cuối cùng anh buông lỏng sức lực thì lập tức thoát khỏi sự kìm hãm của anh kéo lại quần áo, liên tiếp lui về sau hai bước, gần như đứng không vững dưới ánh mắt khiến người ta sợ hãi của anh.

Thi Dạ Diễm cũng chấn động như vậy, có chút không dám tin nhìn Cố Doãn một chút, rồi lại liếc nhìn Cố Lạc.

Nếu như anh nhớ không nhầm, hình xăm trên người bọn họ là một totem rất cổ xưa của phương Tây, đại biểu ột tín ngưỡng, đường vân ở trên người đại biểu cho bất luận là thân thể hay linh hồn, bất luận từ khi sinh ra cho đến chết, đời đời kiếp kiếp chỉ thuộc về một chủ nhân, nếu phản bội, linh hồn này vĩnh viễn đóng chặt, nói một cách khác, cô thuộc về Cố Doãn.

Về ý nghĩa của totem này còn có rất nhiều, mặc dù chứa chút sắc thái truyền thuyết thần thoại, nhưng bởi vì hàm nghĩa quá mức độc ác nên có rất ít người sẵn lòng xăm nó lên người.

...

"Thế nào, em đã không nói với cậu ta sao?" Cố Doãn nhặt khăn tắm choàng lên lần nữa, kéo gương mặt cứng ngắc của Cố Lạc lqd sang gõ nhẹ xuống trán của cô, giống như đối đãi với vật cưng nhỏ tiện tay chỉnh lại tóc của cô bị gió biển thổi loạn. "Lần đầu tiên anh xăm cho em thì em bao nhiêu? Mười lăm tuổi?"

...

...

Cố Lạc nhìn Thi Dạ Triêu trầm mặc, cam chịu như vậy.

Một cảnh này hôm nay, Thi Dạ Triêu chân chính nhìn thấy thì mới phát hiện ra đáy lòng mình không kinh ngạc, dường như đã đoán trước từ trong tiềm thức.

Không phải như vậy?

Trước đây chỉ biết cô không phải là người phụ nữ bình thường, bản lĩnh tốt nhất, tính tình còn quật cường cứng cỏi hơn đàn ông, ngay cả anh cũng phải bội phục sự nhẫn nại, Cố Doãn cam chịu để cho cô chỉ làm một công chúa đơn thuần như thế nào.

"Có phải còn có chuyện gì anh không biết không?" Thi Dạ Triêu cố đè cảm xúc trong lòng xuống, hai cánh tay ôm ngực, thái độ lạnh lùng bất cận nhân tình *.

(*) Bất cận nhân tình: không gần với lòng người. Ý nói viển vông, không thực tế, không hợp lý.

Khóe miệng Cố Doãn khẽ nhếch lên, chắp tay tặng cơ hội "giải thích" cho Cố Lạc, ngồi lại trên ghế tựa, bày ra một tư thế xin mời với Thi Dạ Diễm.

Thi Dạ Diễm sao mà để ý đến anh ta, dieendaanlêquydoonn chọn cách xem thường anh ta, dùng ánh mắt hỏi Cố Lạc.

Cố Lạc không nói chuyện hồi lâu, Cố Doãn lạnh lùng hừ một tiếng, cầm ly rót rượu đỏ đưa cho cô: "Nếu không tiện mở miệng nói, uống chút này để hỗ trợ."

"Cũng tốt." Cố Lạc không nhìn ly rượu kia của Cố Doãn, xoay người cầm chai Vodka trên bàn, đầu ngửa lên ùng ục ùng ục một hơi uống hơn nửa chai.

Cô bỏ chai rượu xuống, hai tay chống lên bàn hít thở thật sâu, cảm giác có một dòng bỏng cháy mạnh mẽ từ yết hầu chạy lên, thẳng vào lỗ mũi trí não, mấy người đàn ông yên lặng, bị hành động hào phóng của

cô làm kinh sợ. Cố Lạc lau miệng, cảm nhận lửa nóng bùng cháy mãnh liệt nhanh chóng xâm nhập tứ chi bách hài * của cô, mỗi một mạch máu, mỗi một dây thần kinh.

(*) tứ chi bách hài: tứ chi = hai chân hai tay, bách hài = trăm xương.

Cô từ từ quay người lại, tỏ vẻ thoải mái hé môi: "Cuối cùng đã tới lúc này, không uống chút rượu tôi thật sự không có cách nào nói ra miệng…"

Trong mắt Thi Dạ Triêu có chút không nỡ xẹt qua, Cố Lạc chỉ coi như không nhìn thấy: "Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, tất cả mọi chuyện không phức tạp như anh nghĩ, thật ra thì rất đơn giản, như anh thấy ——" cô buông tay: "Tôi là người Athena, từ khi tôi mười ba tuổi vào Athena có lẽ chính là vì đợi ngày này, trở thành một con át chủ bài không ai nghĩ tới."

Thi Dạ Triêu cười lạnh: "Em thật sự không đơn giản, anh vẫn không biết coi thường em chính là xem trọng em, nếu em lqd không thể lựa chọn bán mạng vì nhà họ Cố, như vậy ở chung một chỗ với người đàn ông nào đó đều là nghe theo sự sắp xếp sao?"

"Anh nói giống Eric." Cô mấp máy khóe miệng, lắc đầu: "Không, đó là ý nguyện của tôi."

Giống như sợ anh nghe không hiểu, Cố Lạc đón ánh mắt của anh lặp lại từng câu từng chữ rõ ràng: "Tôi yêu anh ấy, là chuyện của tôi, không liên quan tới bất kỳ ai, nếu không phải có Du Nguyệt Như, cả đời tôi sẽ không buông tay mà thương anh ấy."

Thi Dạ Diễm nuốt nuốt nước miếng, âm thầm suy đoán ý đồ lời nói lần này của Cố Lạc, lặng lẽ cách Thi Dạ Triêu bên cạnh một chút, miễn cho người đàn ông này trong cơn tức giận chém chết.

Mà Thi Dạ Triêu vẫn duy trì tỉnh táo như cũ, "Như vậy, nếu em biết tám năm trước lên giường của anh chẳng phải sẽ hận chết anh?"

Cố Lạc lập tức biết anh định đánh tới điều bí mật này, liếc nhìn về phía Thi Dạ Diễm, còn Cố Doãn ở một bên hoài nghi nhăn mày: "Tám năm trước…?" Anh xoay sang Cố Lạc, ánh mắt hơi hung ác: "Đêm đó rốt cuộc là ai chạm vào em?"

"Là ai bây giờ có quan trọng không?" Thù hận trong mắt Cố Lạc bây giờ chỉ có Cố Doãn nhìn thấy: "Tôi giúp anh chiếm được kết cục mà anh muốn thấy, chỉ cần anh đồng ý, phá hủy nhà họ Thi không phải là chuyện trong phút chốc?"

Cô đẩy tay của anh ta ra, ép bản thân đối mặt với Thi Dạ Triêu: "Không phải anh vẫn luôn muốn biết chân tướng? Bây giờ tôi nói tất cả cho anh biết, anh ta muốn nhà họ Thi, lợi dụng tôi và anh làm một cuộc chiến tranh không khói súng, dĩ nhiên điều này cần anh phối hợp mới có thể làm được."

Cô siết chặt tay đưa về phía anh, chạm rãi mở lòng bàn tay ra bông tai anh tự tay đeo cho cô đại biểu cho toàn bộ thân thế của anh. "Bao gồm nó, anh cho rằng tôi thiếu mấy thứ hiếm lạ này?"

Cố Lạc dùng hết hơi sức giơ tay ném bông tai này ra ngoài, trơ mắt nhìn nó rơi xuống biển, khi xoay người lại thì đôi mắt đã đỏ. "Tôi yêu Eric là tự nguyện, đến bên cạnh anh mới là bị bắt buộc, tôi chưa từng ——"

Gần như là chỉ một khắc khi cô nói những lời này ra miệng, Thi Dạ Triêu giống như không thể kìm nén được nữa, bỗng dưng kéo cô vào trong ngực, trước mặt mọi người giữ chặt cằm của cô, cúi đầu hôn mạnh mẽ lên, chặn lại tất cả lời nói đả thương người.

Cố Lạc đâu chịu đi vào khuôn khổ, liều mạng giãy dụa, đánh, nhưng Thi Dạ Triêu vẫn thừa nhận tất cả phản kháng, khóa chặt thân thể của cô, dùng sức ôm cô, hôn mãnh liệt đến cực điểm, rồi sau đó ghé vào bên tai cô nói mấy tiếng trầm thấp khàn khàn như khóc.

"Hôn lễ còn chưa tới hai trăm giờ, em còn muốn tùy hứng đến mức nào, nói cho anh biết, để anh còn chuẩn bị tâm lý."

Nghe được câu này, trong nháy mắt nước mắt Cố Lạc suýt nữa tràn mi.

Đột nhiên gió biển nổi lên, cuốn hạt cát, xẹt qua làn da đau giống như dao cắt.

Anh vẫn ôm chặt cô không buông như trước, Cố Lạc tránh thoát không được, nghiêng đầu há mồm nhắm ngay vào cổ anh mà cắn, cắn mạnh mẽ.

Nhược điểm, điểm đau của con người, đến tột cùng là ở đâu?

Nếu yêu một người, chỉ cần về cô, nơi nơi đều là nhược điểm của anh, phàm là nơi bị cô chạm qua, chỉ cần cô khẽ dùng sức, anh liền đau đến không muốn sống.

Anh biết tim mình ở đâu, biết tình cảm hướng về đâu, đã từng bỏ lỡ một người, đã từng mất đi một người, đã từng không hiểu như thế nào gọi là yêu, cho nên khi Cố Lạc dạy anh cái gọi là tình yêu, cái gì là bỏ ra, cái gì là quý trọng, sau khi anh học được năng lực yêu người khác, để cho anh buông tha cô như thế nào? Sao có thể buông tha cô?

Rốt cuộc, chất lỏng ấm áp dính vào môi của cô, mùi máu tươi nhàn nhạt lan tỏa trong môi cô, Cố Lạc nới lỏng răng, nhưng vẫn bị anh ôm.

"Em thương anh ta là quá khứ, anh yêu em mới là hiện tại, là tương lai, em có thể hành hạ anh, nhưng không cần đi ngược lại trái tim mình."

Thi Dạ Triêu dán ở bên tai cô, buông bỏ tất cả kiêu ngạo, lần đầu tiên thừa nhận có cảm tình với cô.

Cố Lạc chợt ngưng giãy dụa, bởi vì những lời nói này của anh mà tất cả kháng cự trong nháy mắt đã hóa thành đau đớn, tụ tập trong miệng điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Cố Doãn ở một bên không thể tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt, một đạp đá ngã bàn gỗ, đưa tay thò vào sau lưng tấm áo choàng tắm.

Thi Dạ Diễm nhất thời cảm thấy không ổn, nhưng anh vừa có động tác, không biết từ nơi nào bắn tới một hàng đạn chuẩn xác vào trong đất cát cách mũi chân anh mấy tấc, mà chờ lúc anh ngẩng đầu lên, trong tay Cố Doãn đã nhiều hơn một cây súng lục, nhằm thẳng vào đầu Thi Dạ Triêu.

"Tao nên nói bị mày cảm động, hay nên nói đồng tình với mày?" Cố Doãn tàn nhẫn cười, "Chứng minh rằng tất cả những cảm xúc có liên quan ở giữa mày và nó, đều là vì tính kế mà tồn tại, ở nước K, tao có cơ hội lqd lấy mạng của mày, nhưng tao không làm vậy, biết nguyên nhân vì sao không?" Anh hừ lạnh: "Đó là vì tao thấy rõ mày có tình cảm bao sâu với nó mà thiết kế một tuồng kịch thôi, tao đoán được mày sẽ đi cứu nó, bao gồm cả việc nó vì mày mà bị thương, cũng chỉ là một nước cờ tao định ày hãm càng sâu xuống trong tình cảm. Đừng tưởng rằng làm sao tao có thể chịu để cho nó bị thương, Trình Tiếu Nghiên là do tao tự bố trí đưa đi nước K, không làm như vậy sao mày có thể tin tưởng? Về phần người đàn bà ngu xuẩn, là giết hay lóc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được, thật sự cho rằng tao để ý cô ta?"

Anh kéo Cố Lạc về bên cạnh mình, họng súng vẫn không để xuống. "Nhưng đàn ông nhà họ Thi tụi mày thật sự là ai cũng đa tình." Anh liếc nhìn Cố Lạc: "Cậu ta đối với em thâm tình như vậy, em nói anh nên hồi báo cậu ta thế nào mới tốt? Không bằng theo như nguyện vọng của cậu ta, tiếp tục hôn lễ?"

Cố Lạc không dám làm bừa, Cố Doãn dùng sức hơi lớn cầm tay cô gần như muốn nắm gãy xương cốt của cô.

Dĩ nhiên Cố Doãn không che giấu tức giận nữa, ngón trỏ chỉ cần khẽ nhích là có thể lấy tính mạng của cậu ta. "Thi Dạ Triêu, đầu óc mày thông minh thì thế nào? Bây giờ còn không thấy rõ chân tướng?"

Là không thấy rõ, hay là không muốn thấy rõ, Thi Dạ Triêu hiểu rõ lòng mình hơn ai hết, tất cả âm mưu tính toán vào lúc này anh đã sáng tỏ, chỉ là tất cả đều chống không lại một câu nói của cô.

Thi Dạ Triêu cũng không để uy hiếp của Cố Doãn vào trong mắt, vươn tay phải ra về phía Cố Lạc, chỉ chờ một câu trả lời của cô.

"Tao không biết mày có thể bỏ ra lqd bao nhiêu vì nó." Hung ác nham hiểm nơi đáy mắt Cố Doãn hóa thành tàn nhẫn dữ tợn, "Muốn mang nó đi có thể, nhưng tao thật sự không nhịn được hai người đàn ông có liên quan tới con bé đều họ Thi, ít nhất là một, thiếu một tao sẽ thoải mái chút, mày nói đi?"

Thái độ của Cố Doãn bỗng nhiên thay đổi, thu tay lại, họng súng xuống phía dưới, lại có thể đưa khẩu súng tới trước mặt anh (TDT): "Nên làm như thế nào thì chính mày lựa chọn."

Thi Dạ Diễm cau mày, đen mặt châm chọc nói: "Quá nham hiểm nhỉ?"

Nhưng vào lúc này, Thi Dạ Triêu thật sự nhận lấy súng, hơn nữa giơ lên về phía Thi Dạ Diễm.

"Không cần." Cố Lạc hít sâu một hơi tách ra khỏi Cố Doãn, không hề nghĩ ngợi ngăn trước người Thi Dạ Diễm, khi anh ấy chuẩn bị bóp cò thì trong nháy mắt đánh về phía cổ tay phải của anh.

Thi Dạ Triêu bị đau, buông tay, súng lục thoát ra khỏi lòng bàn tay, anh cố gắng dùng tay trái đón, bị Cố Lạc nhìn ra ý đồ ngăn tay anh lại, đã vượt lên trước một bước, súng rơi vào trong tay Cố Lạc, mà giữa lúc tranh đoạt, chợt vang lên một tiếng súng.

…

Có người trúng đạn, nhưng không phải Thi Dạ Diễm.

Cố Lạc trố mắt nhìn chằm chằm một luồng khói súng tỏa ra từ trong tay, lại di chuyển tầm mắt đến trước mặt người này.

Thi Dạ Triêu che bụng chảy máu, sắc mặt giận hờn: "Một phát này, là em thay Thi Dạ Diễm trả lại cho anh sao?"

90. Chương 96: Khắc Tận Xương

Năm đó ép Thi Dạ Diễm rời khỏi Thi gia, một viên đạn như đã cắt đứt tình anh em.

Ngày hôm nay, viên đạn bắn ra từ tay Cố Lạc cũng đã đánh nát tất cả hy vọng còn sót lại trong đáy lòng Thi Dạ Triêu.

Đạn xuyên qua bụng anh, máu chảy ra, anh gần như có thể nghe được mùi máu thịt bị thiêu đốt, tay che vết thương, mắt nhìn Cố Lạc, tim như bị đao cắt: "Phát đạn này, là em thay hắn trả lại anh sao?"

Cố Lạc tay cầm súng hơi run lên, trong nháy mắt hơi sức như bị rút đi, ngón tay cứng ngắc, khí lạnh từ trong lòng bắt đầu lan ra, lại không điều khiển được cái tay kia.

Cô âm thầm dúng sức muốn dùng nó, nhưng khẩu súng lục như nặng ngàn cân, nỗi tuyệt vọng kéo đến, không ai có thể nghe thấy tiếng khóc từ cô, tay của cô.

"Đúng _____ thì sao?"

Tất cả lời nói muốn giải thích, ở thời điểm cái tay mất tri giác kia đều hóa thành tro bụi, Cố Lạc hít một hơi thật sâu, vẫn làm như không thèm để ý nói ta chuyện đã chôn sâu trong lòng đã lâu: "Anh muốn tôi chỉ vì một câu nói của anh mà khăng khăng một mực đi theo anh sao?"

Tất cả mọi chuyện rốt cuộc trở lại thời điểm ban đầu… dieendann Cô từ từ lui ra, quay sang nhìn Cố Doãn, lại nhìn Thi Dạ Triêu. "Tất cả mọi người đều nói yêu tôi, nhưng trong lòng lại tính toán kế hoạch của chính mình, tất cả mọi người đều lấy ta làm mồi nhử để lấy được thức các ngươi muốn, sau đó lại nói thật ra là bởi vì tôi, tôi có nên cảm tạ mọi người đã coi trọng tôi không? Tôi chảy máu như vậy, từng bị thương như vậy, là vì cái gì? Thi Dạ Triêu, tôi không hiểu sao anh có thể tự tin cho rằng tôi sẽ vì anh mà bỏ hết thảy mọi thứ đi theo anh chứ?"

Tốc độ mất máu so với dự đoán nhanh hơn, sắc mặt Thi Dạ Triêu trắng bệch, anh không cách nào phản bác lại lời của Cố Lạc, bởi vì theo như lời của cô anh đã làm một chuyện mà anh hối hận nhất từ trước đến nay: "Cho nên em dùng phương thức này để trả thù anh? Cố Lạc, em hỏi lương tâm của mình một chút, chẳng lẽ nó nói tất cả những thứ phát sinh giữa chúng ta đều là giả sao? Nếu em không có chút tình cảm với anh, tại sao còn quay trở lại?"

"Tôi trở lại chỉ là muốn xem một chút người đàn ông mất đi cốt nhục sẽ biến thành dạng gì thôi." Cố Lạc tàn nhẫn, hung hăng bổ một đao vào lòng anh: "Mặc dù… cho đến bây giờ tôi không muốn sinh nó ra, anh

có biết một người phụ nữ tình nguyện bỏ đi đứa con của mình, nguyên nhân lớn nhất cũng là bởi vì cha đứa bé…"

Thi Dạ Diễm không thể nhịn được nữa, kéo Cố Lạc lại: "Em điên rồi! Rõ ràng_____"

"Em không điên! Em biết mình đang làm gì." Ánh mắt Cố Lạc khẩn cầu nhìn Thi Dạ Diễm, "Không phải chính anh cũng cảnh cáo em, anh ta có mục đích mới đến với em sao?"

"Cố Lạc_____" Lời nói của Thi Dạ Diễm còn chưa ra khỏi miệng, Cố Lạc đã giơ tay che miệng anh lại, "Có lẽ anh chính là người duy nhất chưa từng lợi dụng em."

Cô xoay người lại, phát hiện ống quần và tay của Thi Dạ Triêu đều bị máu tươi nhuộm đỏ, máu từ vết thương của anh đang rỉ ra từng giọt từng giọt, đọng lại thành một màu sắc kinh người. Cố Lạc đã từng bị thương như vậy, biết rằng sẽ rất đau, vết thương do đạn bắn ở khoảng cách gần có thể tổn thương còn lớn hơn, cô không dám tưởng tượng vết thương bị che dưới quần áo còn nặng như thế nào, anh có thể chống đỡ bao lâu, nhưng chợt hiểu ban đầu anh vì cô mà cúi đầu trước Hoàng Phủ gia bề ngoài thì bình tĩnh nhưng nội tâm bên trong nhất định là hốt hoảng luống cuống, mặc dù khi đó anh không thừa nhận đó là bởi vì yêu.

Anh từng vì cô mà tự tay mặc áo cưới cho cô, vì cô mà chuẩn bị hôn lễ, đón nhận Lục Già Việt không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào với mình, dùng hành động để cho cô một sự cam kết giá trị ngàn vàng, người đàn ông này, đã vì cô mà làm những chuyện tốt đẹp nhất, Cố Lạc hài lòng, hết thảy đều đáng giá.

"Bất kể anh có tin hay không." —— cho nên, cô càng muốn ép mình tàn nhẫn hơn:

"Ban đầu lúc trợ giúp anh ấy, tôi không nghĩ tới sau lại cùng anh phát triển trở thành quan hệ như bây giờ, nếu có thể biết trước… trước tiên tôi sẽ buộc anh ấy buông tha hết thảy cho Thi gia sau đó giết anh, Thi Dạ Triêu, có tôi ở đây, anh không thể động đến anh ấy được đâu."

Cố Lạc vô tình liếc Cố Doãn, nửa sau câu kia, cũng là để uy hiếp hắn: Có cô ở đây, Cố Doãn không thể động đến Thi Dạ Triêu.

Có những lúc phương pháp duy nhất để bảo vệ một người không bị tổn thương chính là tự tay tổn thương người đó, cõi đời này, chính là châm chọc như vậy đấy.

Thi Dạ Diễm im lặng, ánh mắt không dám nhìn Thi Dạ Triêu, anh chợt có chút hiểu ý đồ của Cố Lạc, ddleequyydon chẳng qua là không biết cực hạn chịu đựng của Thi Dạ Triêu là ở đâu.

Trong lúc yên tĩnh, chợt vang lên tiếng chuông điện thoại.

Thi Dạ Diễm lấy điện thoại di động ra, trong lòng trầm xuống, đây là mã số từ Toronto. Trong chốc lát tiếp điện thoại, bỗng dưng sắc mặt anh trầm xuống, tắt điện thoại nhắm mắt nhớ lại tin tức mang đến thống khổ kia.

"Để hắn đi."

Ba chữ đơn giản, khuấy động lòng của hai người.

Cùng lúc đó, chuông điện thoại của Thi Dạ Triêu vang lên, để nó vang lên hồi lâu, rốt cuộc Thi Dạ Triêu cũng nghe điện, bên kia là giọng nói nghẹn ngào của 72: "Evan, Thi tiên sinh… vừa mới, qua đời."

…

Có thể do mất máu khá nhiều khiến nhiệt độ hạ xuống, thoáng chốc Thi Dạ Triêu có cảm giác bị cỗ hàn khí bao vây, câu nói kế tiếp của 72 anh không nghe vào được một chữ, chỉ cứng nhắc cúp điện thoại.

Từ nét mặt hai người có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, vẻ mặt Cố Doãn tiếc nuối hừ hừ, "Không nghĩ tới Thi Thác Thần có thể kiên trì lâu như vậy mới tắt thở, sớm biết hắn thống khổ như vậy ban đầu không nên hạ thủ lưu tình."

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn cảm giác được một quyền bén nhọn đang hướng mặt mình xông tới, ngay sau đó cằm bị một kích nặng nề, hắn bị mất thăng bằng, bị lực đạo to lớn đánh ngã xuống đất.

Thi Dạ Triêu dùng đôi tay dính đầy máu ra quyền, trong mắt tràn đầy cuồng phong, Cố Doãn đâu chịu thua thiệt, thân thủ lưu loát nhảy lên, vuốt vuốt cằm. "Rất tốt, tao muốn đánh mày đã lâu rồi."

Dứt lời nhấc chân đánh trả, tức khắc hai người lao vào đánh nhau, từng quyền đánh ra đều không có đường lui, trong lòng người xem cũng run sợ.

Cố Doãn như thế, Cố Lạc cũng không xa lạ gì, ánh mắt hai người lạnh như băng cùng nhìn Cố Lạc.

""Lui về phía sau."

Không có lệnh của Cố Doãn không ai dám nổ súng, nhưng họng súng vẫn hướng đến Cố Lạc và Thi Dạ Diễm, phòng ngừa bọn họ có có nửa động tác.

Bên kia đánh nhau không kéo dài được bao lâu, Thi Dạ Triêu bị thương rất nhanh bị Cố Doãn chiếm thế thượng phong, mỗi bước chân của anh đều lưu lại dấu vết đỏ sẫm, đánh nhau làm áo khoác bay lên khiến Cố Lạc liếc thấy chiếc áo sơ mi trắng giờ đã bị nhuộm đỏ toàn bộ, không cách nào ngồi yên được nữa, cô đẩy họng súng ra muốn tiến lên ngăn cản.

"Cố Lạc!" Một người da ngăm đen chặn đường đi của cô, họng súng để trên trán, hình như sợ cướp cò, vốn là tay đang để nhẹ trên cò súng liền rời đi. "Đừng làm khó bọn tôi."

"Được." Cố Lạc sảng khoái đáp ứng, sau đó một súng của hắn để lên trán mình. "Hoặc là nổ súng, hoặc là để cho tôi qua."

Hai người không tiếng động giằng co, dienndanleeequdoonn trong lòng nam nhân tức giận mắng, cũng biết không thể dễ dàng như vậy. "tôi không muốn động thủ với cô, nhưng tôi không thể cãi lại lệnh."

Vừa mới dứt lời, Cố Lạc đã hiểu ý, đem nòng súng hướng sang bên cạnh, chế trụ cổ tay của hắn, xoay người lại, mượn lực đem hắn ngã trên đất, lập tức phá hủy súng.

Người đàn ông nằm trên mặt đất rên lên một tiếng, mở mắt ra lần nữa thì phát hiện ra cô đang đem khẩu súng ném ra xa.

"Cái này không tính là anh cãi lệnh." Cố Lạc lại cho hắn một cước để cảm tạ.

Người đàn ông nằm trên đất, xoa chỗ ngực bị đau, không hiểu vì sao Thi Dạ Triêu lại tình nguyện mạo hiểm cả tính mạng cũng muốn cưới người phụ nữ này về làm vợ.

Đồng đội đứng một bên liếc mắt nhìn, đây chính là nguyên nhân tại sao Cố Doãn không mang theo Từ Ngao và Ace, chỉ tiếc cả đội bọn họ mọi người đều có đức hạnh không tốt, phương thức khác nhau mà thôi.

Kẻ đứng đối diện với Thi Dạ Diễm cũng không dám khinh thường, cầm vũ khí trong tay thật chặt, vì để lấy lại chút mặt mũi cho đồng đội còn giải thích mấy câu: "Chúng tao không có biện pháp đối với cô ta, nhưng chúng tao không có gì cố kỵ với mày cả, cho nên mày nên thành thật một chút."

Đối đầu với Thi Dạ Triêu, Cố Doãn đã phải nhịn bao nhiêu năm, hận không có dao găm trên tay, để đâm chết anh , mỗi lần ra tay đều không để lại lối thoát.

Tức giận và hận ý khiến Thi Dạ Triêu mất đi tỉnh táo, rất dễ dàng để cho Cố Doãn thừa sơ hở mà áp chế, bởi vì bị thương khiên sức lức của anh không thể chống đỡ nổi, hành động không còn nhanh nhẹn nữa, mắt thấy một cước kia đang bay về phía mình muốn tránh nhưng không kịp.

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng đen nhanh chóng lao đến, trong lòng Cố Doãn giật mình.

Công phu của Cố Lạc trong thời gian qua Thi Dạ Triêu cũng đã biết, cô nhấc chân thẳng tắp đá xuống cổ chân Cố Doãn, dùng hết toàn lực chặn đòn của hắn.

Hai người đồng thời thu hồi chân, Cố Doãn cố nhịn đau đớn truyền từ cổ chân miễn cưỡng đứng thẳng: "Cố, Lạc!"

Khí lực của hắn quá lớn, sau khi Cố Lạc thu chân đứng không vững, suýt nữa ngã nhào, cứ như vậy rơi vào trong ngực Thi Dạ Triêu.

Cô ngẩng đầu, vừa lúc nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, Cố Lạc nhanh chóng điều chỉnh tư thế giữ một khoảng cách với anh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh, "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh nên biết tự lượng sức mình, anh đã không còn là Thi Dạ Triêu lúc trước, không có tư cách lấy cứng đối cứng với bất kỳ kẻ nào, thay vì chết ở chỗ này, không bằng trở về quan tâm đến Kỷ Linh, đừng quên cục diện nhà họ Thi đang rối rắm, có muốn tôi giống ngày trước từng giúp Eric giúp anh trở lại ngày xưa không?"

Ngày trước cho dù cô che giấu khá hơn nữa, từ vẻ phiếm hồng nơi đáy mắt đến ánh mắt phức tạp đang nhìn lén cũng sẽ khiến anh phát hiện ra, nhưng bây giờ Thi Dạ Triêu đã không còn tinh lực để suy nghĩ cái gì nữa, hơi thở chặn ở ngực không ngừng dâng trào, anh không nhịn được ho khan mấy cái, nhưng lại ho ra một tia máu đỏ.

Rốt cục kéo được lý trí trở về, Thi Dạ Triêu lấy tay lau khóe miệng, cố gắng tìm lại giọng nói của mình. "Rất tốt."

Đây chính là kết cục A đã từng tiên đoán sao, Thi Dạ Triêu hắn cũng sẽ có một ngày như thế này, bất lực, tuyệt vọng, trong khoảnh khắc mất đi tất cả…

Dường như anh có thiên ngôn vạn ngữ phải nói, cuối cùng chỉ để lại hai chữ này, xoay người không hề liếc nhìn cô một cái.

Sau lưng anh, Cố Lạc che miệng cố gắng để không khóc, gắt gao cắn môi dùng đau đớn kiềm chế xúc động muốn đến ôm anh.

Rốt cục, Thi Dạ Triêu nâng chân, rời đi.

Cô không biết trước khi anh rời đi đã trầm mặc một giây, phải chăng đang đợi cô, chờ cô ôm anh từ sau lưng, nói cho anh biết hết thảy chỉ là cô nói giỡn.

Bước chân của anh có chút tập tễnh, nhưng lại không chần chờ do dự nửa bước, cứ như vậy từng chút từng chút cách cô ngày càng xa, từng chút từng chút đi ra khỏi sinh mệnh của cô.

Cố Lạc quay đầu nhìn về chỗ Cố Doãn đnag tức giận. "Thả anh ấy đi."

Cố Doãn trầm mặc hồi lâu, dienndaaanlquyydon nhặt một bình rượu từ trong đống đổ nát ngửa đầu uống vài hớp.

"Đi." Cố Lạc khoát tay một cái với Thi Dạ Diễm, vô cùng mệt mỏi nhắc nhở: "Đừng quên chuyện anh đã đáp ứng em."

Thi Dạ Diễm sâu sắc nhìn cô một cái, Athena ghìm sũng trước mặt anh lặng lẽ đưa ra một ánh mắt thúc giục, Thi Dạ Diễm lùi về phía sau mấy bước, sau khi xem xét tình thế trước mắt anh chỉ có thể đuổi theo Thi Dạ Triêu.

Chờ những người không có nhiệm vụ hết thảy đi hết, Cố Doãn im lặng nãy giờ bông dưng đạp chai rượu, nảy sinh ác độc muốn nhéo cô, "Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì? Anh con mẹ nó tại sao lại vì em mà lần lượt bỏ qua cho hắn chứ?"

Hai mắt Cố Lạc đã đỏ lên, đáy mắt toát lên đau đớn đến kinh người. "Không phải anh đã nói, nếu như có ngày em yêu anh ấy, đời này anh chỉ coi em như em gái anh, em muốn cái gì anh cũng đáp ứng em."

Cố Doãn ngừng một lát, rồi lại cười lạnh: "Anh đổi ý! Anh hận không được đem hắn băm ra thành trăm mảnh!"

"Anh ấy đã cứu mạng em." Động tác của Cố Lạc đã có chút dần độn.

Cố Doãn chỉ đầu mình chất vấn: "Hắn đã cứu em, anh chưa từng cứu em sao? Hắn vì em chảy máu, anh chưa từng vì em chảy máu sao?"

Cố Lạc tức cười, ánh mắt phức tạp, cuối cùng giơ tay lên kéo ống tay áo hắn, mang theo khẩn cầu kêu hắn một tiếng: "Anh trai…"

Cổ họng Cố Doãn nghẹn lại, kiên quyết hất tay cô ra. "Tôi không phải là anh cô, không muốn làm anh cô, cho tới bây giờ chưa từng muốn!"

Cố Lạc cảm thấy rất mệt mỏi, tay nhỏ bé nắm y phục của hắn. "Em đáp ứng anh không gả cho anh ấy, không lấy bất cứ ai." Đầu của cô để lên tấm lưng rộng lớn của anh, nhìn chằm chằm hạt cát dưới chân, nháy mắt một cái một giọt nước mắt rơi xuống. "Anh thu tay lại, đừng để em hận anh đến chết cũng không nhắm mắt."

***

Thi Dạ Diễm không khó để đuổi kịp Thi Dạ Triêu, tất cả mọi nơi anh đi qua đều đầy vết máu, nhưng nhìn bóng lưng người đàn ông này, anh (Thi Dạ Diễm) không tìm ra bất cứ từ nào để an ủi anh (Thi Dạ Triêu) cả, thậm chí còn không dám chạm đến anh.

Anh em cuối cùng vẫn là anh em, Thi Dạ Diễm là người hiểu nội tâm lúc này của Thi Dạ Triêu nhất.

Có lẽ rốt cục thể lực không chống đỡ được nữa, Th Dạ Triêu chống một tay nên cây đại thụ nghỉ ngơi, mồ hôi lạnh từng giọt nhỏ xuống, hết thảy mọi vật trước mắt đều đung đưa, mơ hồ không rõ.

Thi Dạ Diễm đứng cách anh mấy bước, rốt cuộc ở một khắc cuối cùng tiến lên đỡ lấy anh.

Thi Dạ Triêu vĩnh viễn không biết, lần đầu tiên Thi Dạ Diễm ở trước mắt anh cúi lưng, là để cõng anh, là để anh không bị ngã xuống…

…

Thi Dạ Diễm cõng anh đi trên một đoạn đường không một bóng người, chợt phát hiện trước mặt cách đó không xa dưới đèn đường có một người phụ nữ đang đứng đó.

Người phụ nữ tiến gần đến bọn họ, nhìn Thi Dạ Triêu đã hôn mê một chút, đầu nghiêng sang một bên, ý chỉ đến chiếc xe đang dừng bên cạnh. "Anh ta cần chữa trị, lên xe."

Hình như Thi Dạ Diễm đã gặp cô ta ở đâu đó rồi, nhất thời anh không nhớ ra. "Cô là ai?"

Người phụ nữ ngửa mặt lên, lộ ra khuôn mặt còn trẻ, khuôn mặt hơi lãnh đamh xa cách, tự nhiên nói ra tên mình.

"Trình Tiếu Nghiên."

91. Chương 97

—— Cố Doãn, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể để tôi khuất phục anh.

——Tôi không hiểu, anh có lòng tin là cô ấy sẽ không yêu Evan sao, vậy thì anh cho là những việc này không quan trọng với anh sao?

. . . . . .

Hai giọng nói ở trong đầu liên tục đáp lại, Cố Doãn đột nhiên mở mắt ra kinh sợ ngồi dậy, thừ người ra trong chốc lát mới nhận ra đây là cơn ác mộng, vò đầu rồi rót ình ly nước, ánh mắt liếc nhìn điếu thuốc lá trên bàn, tâm tình buồn bực cầm lên đốt, nhưng chỉ hít vài hơi lại hung hăng dập tắt.

Anh ta đi tới phòng của Cố Lạc, nhẹ nhàng mở cửa rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Trong trí nhớ của Cố Doãn, chỉ có khi Cố Lạc còn nhỏ nhìn là tròn trịa, càng lớn dáng người càng mảnh khảnh, giống như dáng vẻ yên lặng nằm ngủ của cô lúc này, nhưng sẽ cho anh ta một ảo giác là cô chết.

Cố Doãn nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, chống đầu nhìn chăm chú mặt của cô, thật sự đã quên bao lâu rồi không nhìn cô chăm chú như vậy. Trước đây lúc trời mưa dông vào ban đêm cô gái nhỏ này đã từng kiên quyết ôm gối chen lên giường anh ta, bây giờ đã trưởng thành làm anh ta gần như không thể nắm người phụ nữ quật cường này trong tay.

Cô nở rộ trong lòng bàn tay của anh ta, trở nên mạnh mẽ ở trong tay anh ta, nhưng cũng giống như có dấu hiệu tàn lụi ở trước mặt anh ta.

Với mỗi người mà nói tình yêu đến tột cùng là cái gì?

Anh ta luôn cho là chỉ cần anh ta muốn là có được, nếu tổn thương thì phá hủy.

Cố Lạc gây ra những tổn thương cho anh ta, anh ta dùng rất nhiều cách nhưng chưa từng có được cô. Cố Doãn cúi đầu lại gần, cọ nhẹ trên gò má của cô, không có dục vọng chỉ muốn đến gần.

"Anh nhớ em đã từng nói, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể để em khuất phục anh." Anh ta nhỏ giọng nỉ non, ôm cô vào ngực. "Bây giờ lại vì cậu ta."

Cố Lạc vẫn nhắm mắt, khẽ nghiêng đầu, Cố Doãn giật mình, khẽ quay mặt của cô sang mình. "Nếu bây giờ anh muốn em, em vẫn sẽ kháng cự anh sao?"

Một lát sau, Cố Lạc mở mắt hơi sưng đỏ ra, đáy mắt cũng không có nhiều cảm xúc mãnh liệt nào. "Nếu anh làm như vậy chẳng khác nào chặt đứt một phần tình cảm còn lại giữa chúng ta."

Cố Doãn cười: "Em còn tình cảm với anh sao?"

"Anh cứ nói đi?" Cố Lạc nhàn nhạt hỏi lại, "Mặc kệ anh muốn đưa tôi cho ai, lợi dụng tôi làm gì đó, tôi đều tình nguyện tin tưởng rằng ở chỗ sâu nhất trong lòng anh vẫn không muốn buông tha tôi, nhưng nếu anh khăng khăng muốn tôi, sau này tôi ——"

Cố Doãn chợt lấy tay che môi của cô, sợ cô nói ra gì đó làm anh ta sợ hãi. "Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người tốt, anh không có được cũng sẽ không để cô ấy tốt hơn."

Cố Lạc nhắm mắt lại, xoay người đưa lưng về phía anh ta. "Vậy chúng ta cứ giày vò nhau như vậy đi."

Giữa anh ta và cô không có con đường phía trước, anh ta không thể lui lại được nữa, chỉ có thể dậm chân tại chỗ. "Em có hận anh không?" Cố Doãn chán nản ngã xuống giường ở sau lưng cô, nhìn trần nhà. "Hận, có đúng không?"

Qua thật lâu Cố Lạc mới trả lời anh ta: "Giống như anh hận tôi thôi."

. . . . . .

***

Tại sao vào lúc này Trình Tiếu Nghiên lại tới, tại sao giống như đã sớm sắp xếp xong hết thảy, cô không chịu tiết lộ, Thi Dạ Diễm cũng không biết.

Cô lái xe chở bọn họ đến một căn nhà yên tĩnh, ở đây đã chuẩn bị xong và đầy đủ các thiết bị, phẫu thuật cho Thi Dạ Triêu do Trình Tiếu Nghiên tự mình làm, trong quá trình này Thi Dạ Diễm nửa bước cũng không rời đi.

Khi cắt bỏ quần áo của Thi Dạ Triêu, Thi Dạ Diễm kinh ngạc vì mấy vết sẹo nổi bật trên người anh, gần như đều sát chỗ trí mạng, ngay cả Trình Tiếu Nghiên đang cầm cây kéo trong tay cũng dừng lại.

Phân tích theo tình trạng khôi phục của vết sẹo, chắc là gặp chuyện ở nước K rồi để lại, mà vết sẹo lâu nhất là ở ngực do Chử Dư Tịch để lại cho anh nhiều năm trước, đã nhạt đi chỉ còn lại dấu vết mờ mờ.

Đã qua, trước sau cũng qua rồi.

Rất yêu rất yêu một người, đòi hỏi phải cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện mới có thể hiểu cảm giác này, Thi Dạ Diễm và Du Nguyệt cũng đã từng trải qua rất nhiều trở ngại, nhưng bây giờ ở trước mặt Thi Dạ Triêu, anh lại không nói được gì.

Anh cho rằng trên đời này tình cảm là tốt nhất, cho dù đối mặt với những trở ngại như thế nào, đối mặt với bao nhiêu gian nan hiểm trở, cho dù cách xa nhau vạn dặm, cho dù tất cả mọi người đều không nhìn thấy hi vọng, chỉ biết ở một thế giới khác người kia thật ra chưa bao giờ buông tha mình. . . . . .

Thi Dạ Triêu và Cố Lạc biết nhau nhiều năm như vậy, từ lúc đầu là người lạ gặp nhau cho tới bây giờ là cả hai cùng bị thương, Thi Dạ Diễm không tham dự nhiều, nhưng nhìn thấy những thứ này ở chỗ anh đã đủ để Thi Dạ Diễm hiểu rõ phần tình cảm này sâu nặng ra sao ở trong lòng hai người.

Có lẽ lỗi sai lớn nhất của con người là một lần lại một lần đánh giá mình quá cao, luôn cho là có thể thừa nhận, lúc để lộ ra bộ mặt thất bại thảm hại, không chịu nổi một kích.

Nhưng tất cả âm mưu và tổn thương, ghen tị và thù hận, trước sự sống chết lại không đáng giá một đồng, chỉ có Cố Lạc có thể thấy rõ, chỉ có cô có thể làm được, bởi vì ông trời chỉ con đường này cho cô.

Khi đó Thi Dạ Triêu không thật sự muốn nổ súng về phía anh, Thi Dạ Diễm hiểu ánh mắt của anh, cổ tay phải của anh bị thương ở nước K sau này vẫn chưa khôi phục lại độ linh hoạt như trước đây, coi như Cố Lạc sẽ liều mạng ngăn cản, nhưng phát súng kia bắn vào người anh, Thi Dạ Diễm tin tưởng tuyệt đối không phải Cố Lạc cố ý.

. . . . . .

Nghiêm túc nhớ lại lúc ấy những chi tiết nhỏ sau khi cây súng kia rơi vào tay Cố Lạc, chợt thấy rằng sau đó gần như cô không dùng tay phải nữa. . . . . .

Bởi vì quá hiểu rõ chứng khoán của Lôi thị, một khả năng hiện ra ở trong đầu, Thi Dạ Diễm buồn phiền nhưng cũng đau đớn.

Một lần vô tình lau súng cướp cò, làm vỡ tâm của hai người.

"Trình tiểu thư." Anh chợt mở miệng nói.

Trình Tiếu Nghiên đang chuyên tâm xử lý vết thương của Thi Dạ Triêu, không ngẩng đầu lên, cũng không lên tiếng.

Thi Dạ Diễm quan sát người phụ nữ bình tĩnh này, nói ra suy đoán trong lòng. "Cô tới giúp chúng tôi là vì người kia sao?"

Trình Tiếu Nghiên hơi ngẩng lên, khẩu trang che mặt của cô, chỉ lộ ra hai mắt to đen trắng rõ ràng nhìn kỹ anh, lại nhìn mắt đang hôn mê của Thi Dạ Triêu, sau đó cúi đầu tiếp tục phẫu thuật.

"Tôi đã đồng ý với cô ấy không nói cho ai hết."

Cô nói tiếng Anh, vì vậy từ "cô" trong câu nói đó đã cho Thi Dạ Diễm đáp án.

Đó là ngay trước khi xảy ra chuyện ở nước K Cố Lạc nhờ cô một chuyện, cũng là trước khi Trình Tiếu Nghiên đang bất chấp tất cả để rời đi.

Thi Dạ Diễm không nói một lúc lâu, nghiêng đầu nhìn đêm tối vô tận ngoài cửa sổ, nghĩ tới ý định của Cố Lạc, để hôm nay đoạn tuyệt với Thi Dạ Triêu rốt cuộc đã chuẩn bị bao nhiêu thứ.

. . . . . .

. . . . . .

Phẫu thuật rất thuận lợi, Thi Dạ Triêu mất máu quá nhiều, hôn mê sâu, sau đó bắt đầu liên tục sốt cao.

Trình Tiếu Nghiên dùng rất nhiều phương pháp vẫn không thể làm giảm nhiệt độ cơ thể của anh xuống, chỉ có thể lựa chọn phương pháp vật lý hạ nhiệt nguyên thủy nhất, dùng vải mềm thấm rượu cồn lau thân thể của anh.

Lúc đó, Thi Dạ Triêu tỉnh lại mấy lần, nhưng ý thức trước sau đều là mơ hồ không rõ.

Ba ngày sau, cuối cùng anh cũng mở mắt, lòng Thi Dạ Diễm mới xem như để xuống, đút anh một chút nước. "Cảm thấy sao rồi?"

Thi Dạ Triêu cảm thấy toàn thân không có sức, môi trắng bệch, vuốt vuốt đầu nặng trĩu, giọng khàn khàn làm người khác kinh ngạc. "Cô ấy đâu?"

"Ai?"

"Cố Lạc." Ánh mắt của Thi Dạ Triêu cứng nhắc chậm chạp, nắm tay của Thi Dạ Diễm nhìn đồng hồ và ngày tháng. "Hôn lễ sao rồi? 72 chuẩn bị xong chưa?"

". . . . ." Nghe anh nói năng lộn xộn, Thi Dạ Diễm ngạc nhiên, đưa tay lên quơ quơ trước mắt anh. "Anh có khỏe không?"

"Cút." Thi Dạ Triêu cực kỳ suy yếu, nói mấy câu nói đơn giản này giống như hao hết hơi sức, sau đó mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại, ngủ lại rất nhanh.

Thi Dạ Diễm sững sờ im lặng rất lâu đứng trước giường bệnh của anh, Trình Tiếu Nghiên ở một bên không nghe thấy thở dài. "Một người sốt cao từ 42 độ trở lên, lại kéo dài hơn mười tiếng, có thể sẽ xuất hiện tình huống như vậy, không cần lo lắng, với lại anh ta sốt lâu như vậy, không nóng hư đầu óc đã vô cùng may mắn rồi."

"Vậy anh ấy coi là gì?"

"Lựa chọn mất trí nhớ." Trình Tiếu Nghiên đo huyết áp của Thi Dạ Triêu, ánh mắt sâu xa nói: "Có lẽ tiềm thức của anh ta lựa chọn thay anh ta, quên đi những chuyện trong quá khứ khiến anh ta đau khổ nhất."

Giống như lên cơn sốt, nó không phải một loại bệnh, chỉ là thân thể đang chống cự lại một triệu chứng bị lây nhiễm mà thôi.

Mà ở trong lòng Thi Dạ Triêu, ở chỗ người khác nhìn không thấy anh lại đang chống cự cái gì. . . . . .

. . . . . .

Vài ngày sau, 72 mang người sang đón Thi Dạ Triêu về Canada.

Kỷ Linh đã biết tất cả mọi chuyện, bao gồm chuyện của Lục Già Việt, sau những chuyện này, bà lại nhìn rõ yêu hận, không giống như 72 cho là bà căm hận giận dữ, suy nghĩ một lúc lâu, chỉ nói: "Dẫn đứa bé kia đến để cho tôi nhìn một chút."

72 đoán không ra tâm tư của bà, len lén liếc Thi Dạ Diễm một cái, thấy Thi Dạ Diễm khẽ vuốt cằm mới lĩnh mệnh rời đi.

Còn lại hai mẹ con, Kỷ Linh tràn đầy áy náy với anh, lại không biết mở miệng như thế nào. "Eric. . . . . ."

Thi Dạ Diễm biết bà muốn nói gì, không để ý phất tay một cái. "Bà biết sự thật là được rồi, những thứ khác không cần nói nhiều, cho dù tôi không có ở nhà họ Thi nhưng tôi vẫn là con của bà."

Thi Thác Thần và Kỷ Linh quả thật thiếu nợ Thi Dạ Diễm rất nhiều, nhưng những thứ có thể bù đắp lại thì quá ít, với lại Thi Dạ Diễm đã sớm buông bỏ, anh không cần bất kỳ đền bù nào, Kỷ Tinh gọi một câu, một ánh mắt liền đủ rồi.

"Tại sao Cố Lạc phải làm như vậy?" Kỷ Linh sớm đã nhìn ra cô đang giấu diếm cái gì đó, nhưng vẫn cho là tình cảm của cô dành cho Thi Dạ Triêu ít nhất có thể bảo đảm anh không bị thương tổn, là bà đã nhìn lầm người sao?

"Cô ấy làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của mình." Thi Dạ Diễm nhìn về phía cửa phòng của Thi Dạ Triêu."Sau này ra sao chỉ có thể chờ Evan tỉnh lại rồi tự mình quyết định."

"Mẹ cho là Cố Lạc yêu Evan." Kỷ Linh lắc đầu thở dài, xoay người rời đi.

Thi Dạ Diễm cười khổ: Evan, cô ấy yêu anh, cho dù có bao nhiêu âm mưu và tổn thương, đây là chuyện duy nhất em có thể khẳng định.

Người phụ nữ của anh trên đời này là người phụ nữ mạnh mẽ nhất.

. . . . . .

. . . . . .

Thi Dạ Triêu không kịp đến tang lễ của Thi Thác Thần, dĩ nhiên cũng không kịp đến hôn lễ của mình.

Ngày anh thực sự khôi phục lại ý thức, câu nói đầu tiên khi tỉnh lại vẫn như cũ là: Cố Lạc đâu?

. . . . . .

— —— BỔ SUNG THÊM — ——

Chương 97:

edit: tuyền xù

—— Cố Doãn, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể để tôi khuất phục anh.

——Tôi không hiểu, anh có lòng tin là cô ấy sẽ không yêu Evan sao, vậy thì anh cho là những việc này không quan trọng với anh sao?

. . . . . .

Hai giọng nói ở trong đầu liên tục đáp lại, Cố Doãn đột nhiên mở mắt ra kinh sợ ngồi dậy, thừ người ra trong chốc lát mới nhận ra đây là cơn ác mộng, vò đầu rồi rót ình ly nước, ánh mắt liếc nhìn điếu thuốc lá trên bàn, tâm tình buồn bực cầm lên đốt, nhưng chỉ hít vài hơi lại hung hăng dập tắt.

Anh ta đi tới phòng của Cố Lạc, nhẹ nhàng mở cửa rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Trong trí nhớ của Cố Doãn, chỉ có khi Cố Lạc còn nhỏ nhìn là tròn trịa, càng lớn dáng người càng mảnh khảnh, giống như dáng vẻ yên lặng nằm ngủ của cô lúc này, nhưng sẽ cho anh ta một ảo giác là cô chết.

Cố Doãn nhẹ nhàng nằm xuống cạnh cô, chống đầu nhìn chăm chú mặt của cô, thật sự đã quên bao lâu rồi không nhìn cô chăm chú như vậy. Trước đây lúc trời mưa dông vào ban đêm cô gái nhỏ này đã từng kiên quyết ôm gối chen lên giường anh ta, bây giờ đã trưởng thành làm anh ta gần như không thể nắm người phụ nữ quật cường này trong tay.

Cô nở rộ trong lòng bàn tay của anh ta, trở nên mạnh mẽ ở trong tay anh ta, nhưng cũng giống như có dấu hiệu tàn lụi ở trước mặt anh ta.

Với mỗi người mà nói tình yêu đến tột cùng là cái gì?

Anh ta luôn cho là chỉ cần anh ta muốn là có được, nếu tổn thương thì phá hủy.

Cố Lạc gây ra những tổn thương cho anh ta, anh ta dùng rất nhiều cách nhưng chưa từng có được cô. Cố Doãn cúi đầu lại gần, cọ nhẹ trên gò má của cô, không có dục vọng chỉ muốn đến gần.

"Anh nhớ em đã từng nói, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể để em khuất phục anh." Anh ta nhỏ giọng nỉ non, ôm cô vào ngực. "Bây giờ lại vì cậu ta."

Cố Lạc vẫn nhắm mắt, khẽ nghiêng đầu, Cố Doãn giật mình, khẽ quay mặt của cô sang mình. "Nếu bây giờ anh muốn em, em vẫn sẽ kháng cự anh sao?"

Một lát sau, Cố Lạc mở mắt hơi sưng đỏ ra, đáy mắt cũng không có nhiều cảm xúc mãnh liệt nào. "Nếu anh làm như vậy chẳng khác nào chặt đứt một phần tình cảm còn lại giữa chúng ta."

Cố Doãn cười: "Em còn tình cảm với anh sao?"

"Anh cứ nói đi?" Cố Lạc nhàn nhạt hỏi lại, "Mặc kệ anh muốn đưa tôi cho ai, lợi dụng tôi làm gì đó, tôi đều tình nguyện tin tưởng rằng ở chỗ sâu nhất trong lòng anh vẫn không muốn buông tha tôi, nhưng nếu anh khăng khăng muốn tôi, sau này tôi ——"

Cố Doãn chợt lấy tay che môi của cô, sợ cô nói ra gì đó làm anh ta sợ hãi. "Cho tới bây giờ anh cũng không phải là người tốt, anh không có được cũng sẽ không để cô ấy tốt hơn."

Cố Lạc nhắm mắt lại, xoay người đưa lưng về phía anh ta. "Vậy chúng ta cứ giày vò nhau như vậy đi."

Giữa anh ta và cô không có con đường phía trước, anh ta không thể lui lại được nữa, chỉ có thể dậm chân tại chỗ. "Em có hận anh không?" Cố Doãn chán nản ngã xuống giường ở sau lưng cô, nhìn trần nhà. "Hận, có đúng không?"

Qua thật lâu Cố Lạc mới trả lời anh ta: "Giống như anh hận tôi thôi."

. . . . . .

***

Tại sao vào lúc này Trình Tiếu Nghiên lại tới, tại sao giống như đã sớm sắp xếp xong hết thảy, cô không chịu tiết lộ, Thi Dạ Diễm cũng không biết.

Cô lái xe chở bọn họ đến một căn nhà yên tĩnh, ở đây đã chuẩn bị xong và đầy đủ các thiết bị, phẫu thuật cho Thi Dạ Triêu do Trình Tiếu Nghiên tự mình làm, trong quá trình này Thi Dạ Diễm nửa bước cũng không rời đi.

Khi cắt bỏ quần áo của Thi Dạ Triêu, Thi Dạ Diễm kinh ngạc vì mấy vết sẹo nổi bật trên người anh, gần như đều sát chỗ trí mạng, ngay cả Trình Tiếu Nghiên đang cầm cây kéo trong tay cũng dừng lại.

Phân tích theo tình trạng khôi phục của vết sẹo, chắc là gặp chuyện ở nước K rồi để lại, mà vết sẹo lâu nhất là ở ngực do Chử Dư Tịch để lại cho anh nhiều năm trước, đã nhạt đi chỉ còn lại dấu vết mờ mờ.

Đã qua, trước sau cũng qua rồi.

Rất yêu rất yêu một người, đòi hỏi phải cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện mới có thể hiểu cảm giác này, Thi Dạ Diễm và Du Nguyệt cũng đã từng trải qua rất nhiều trở ngại, nhưng bây giờ ở trước mặt Thi Dạ Triêu, anh lại không nói được gì.

Anh cho rằng trên đời này tình cảm là tốt nhất, cho dù đối mặt với những trở ngại như thế nào, đối mặt với bao nhiêu gian nan hiểm trở, cho dù cách xa nhau vạn dặm, cho dù tất cả mọi người đều không nhìn thấy hi vọng, chỉ biết ở một thế giới khác người kia thật ra chưa bao giờ buông tha mình. . . . . .

Thi Dạ Triêu và Cố Lạc biết nhau nhiều năm như vậy, từ lúc đầu là người lạ gặp nhau cho tới bây giờ là cả hai cùng bị thương, Thi Dạ Diễm không tham dự nhiều, nhưng nhìn thấy những thứ này ở chỗ anh đã đủ để Thi Dạ Diễm hiểu rõ phần tình cảm này sâu nặng ra sao ở trong lòng hai người.

Có lẽ lỗi sai lớn nhất của con người là một lần lại một lần đánh giá mình quá cao, luôn cho là có thể thừa nhận, lúc để lộ ra bộ mặt thất bại thảm hại, không chịu nổi một kích.

Nhưng tất cả âm mưu và tổn thương, ghen tị và thù hận, trước sự sống chết lại không đáng giá một đồng, chỉ có Cố Lạc có thể thấy rõ, chỉ có cô có thể làm được, bởi vì ông trời chỉ con đường này cho cô.

Khi đó Thi Dạ Triêu không thật sự muốn nổ súng về phía anh, Thi Dạ Diễm hiểu ánh mắt của anh, cổ tay phải của anh bị thương ở nước K sau này vẫn chưa khôi phục lại độ linh hoạt như trước đây, coi như Cố Lạc sẽ liều mạng ngăn cản, nhưng phát súng kia bắn vào người anh, Thi Dạ Diễm tin tưởng tuyệt đối không phải Cố Lạc cố ý.

. . . . . .

Nghiêm túc nhớ lại lúc ấy những chi tiết nhỏ sau khi cây súng kia rơi vào tay Cố Lạc, chợt thấy rằng sau đó gần như cô không dùng tay phải nữa. . . . . .

Bởi vì quá hiểu rõ chứng khoán của Lôi thị, một khả năng hiện ra ở trong đầu, Thi Dạ Diễm buồn phiền nhưng cũng đau đớn.

Một lần vô tình lau súng cướp cò, làm vỡ tâm của hai người.

"Trình tiểu thư." Anh chợt mở miệng nói.

Trình Tiếu Nghiên đang chuyên tâm xử lý vết thương của Thi Dạ Triêu, không ngẩng đầu lên, cũng không lên tiếng.

Thi Dạ Diễm quan sát người phụ nữ bình tĩnh này, nói ra suy đoán trong lòng. "Cô tới giúp chúng tôi là vì người kia sao?"

Trình Tiếu Nghiên hơi ngẩng lên, khẩu trang che mặt của cô, chỉ lộ ra hai mắt to đen trắng rõ ràng nhìn kỹ anh, lại nhìn mắt đang hôn mê của Thi Dạ Triêu, sau đó cúi đầu tiếp tục phẫu thuật.

"Tôi đã đồng ý với cô ấy không nói cho ai hết."

Cô nói tiếng Anh, vì vậy từ "cô" trong câu nói đó đã cho Thi Dạ Diễm đáp án.

Đó là ngay trước khi xảy ra chuyện ở nước K Cố Lạc nhờ cô một chuyện, cũng là trước khi Trình Tiếu Nghiên đang bất chấp tất cả để rời đi.

Thi Dạ Diễm không nói một lúc lâu, nghiêng đầu nhìn đêm tối vô tận ngoài cửa sổ, nghĩ tới ý định của Cố Lạc, để hôm nay đoạn tuyệt với Thi Dạ Triêu rốt cuộc đã chuẩn bị bao nhiêu thứ.

. . . . . .

. . . . . .

Phẫu thuật rất thuận lợi, Thi Dạ Triêu mất máu quá nhiều, hôn mê sâu, sau đó bắt đầu liên tục sốt cao.

Trình Tiếu Nghiên dùng rất nhiều phương pháp vẫn không thể làm giảm nhiệt độ cơ thể của anh xuống, chỉ có thể lựa chọn phương pháp vật lý hạ nhiệt nguyên thủy nhất, dùng vải mềm thấm rượu cồn lau thân thể của anh.

Lúc đó, Thi Dạ Triêu tỉnh lại mấy lần, nhưng ý thức trước sau đều là mơ hồ không rõ.

Ba ngày sau, cuối cùng anh cũng mở mắt, lòng Thi Dạ Diễm mới xem như để xuống, đút anh một chút nước. "Cảm thấy sao rồi?"

Thi Dạ Triêu cảm thấy toàn thân không có sức, môi trắng bệch, vuốt vuốt đầu nặng trĩu, giọng khàn khàn làm người khác kinh ngạc. "Cô ấy đâu?"

"Ai?"

"Cố Lạc." Ánh mắt của Thi Dạ Triêu cứng nhắc chậm chạp, nắm tay của Thi Dạ Diễm nhìn đồng hồ và ngày tháng. "Hôn lễ sao rồi? 72 chuẩn bị xong chưa?"

". . . . . ." Nghe anh nói năng lộn xộn, Thi Dạ Diễm ngạc nhiên, đưa tay lên quơ quơ trước mắt anh. "Anh có khỏe không?"

"Cút." Thi Dạ Triêu cực kỳ suy yếu, nói mấy câu nói đơn giản này giống như hao hết hơi sức, sau đó mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại, ngủ lại rất nhanh.

Thi Dạ Diễm sững sờ im lặng rất lâu đứng trước giường bệnh của anh, Trình Tiếu Nghiên ở một bên không nghe thấy thở dài. "Một người sốt cao từ 42 độ trở lên, lại kéo dài hơn mười tiếng, có thể sẽ xuất hiện tình huống như vậy, không cần lo lắng, với lại anh ta sốt lâu như vậy, không nóng hư đầu óc đã vô cùng may mắn rồi."

"Vậy anh ấy coi là gì?"

"Lựa chọn mất trí nhớ." Trình Tiếu Nghiên đo huyết áp của Thi Dạ Triêu, ánh mắt sâu xa nói: "Có lẽ tiềm thức của anh ta lựa chọn thay anh ta, quên đi những chuyện trong quá khứ khiến anh ta đau khổ nhất."

Giống như lên cơn sốt, nó không phải một loại bệnh, chỉ là thân thể đang chống cự lại một triệu chứng bị lây nhiễm mà thôi.

Mà ở trong lòng Thi Dạ Triêu, ở chỗ người khác nhìn không thấy anh lại đang chống cự cái gì. . . . . .

. . . . . .

Vài ngày sau, 72 mang người sang đón Thi Dạ Triêu về Canada.

Kỷ Linh đã biết tất cả mọi chuyện, bao gồm chuyện của Lục Già Việt, sau những chuyện này, bà lại nhìn rõ yêu hận, không giống như 72 cho là bà căm hận giận dữ, suy nghĩ một lúc lâu, chỉ nói: "Dẫn đứa bé kia đến để cho tôi nhìn một chút."

72 đoán không ra tâm tư của bà, len lén liếc Thi Dạ Diễm một cái, thấy Thi Dạ Diễm khẽ vuốt cằm mới lĩnh mệnh rời đi.

Còn lại hai mẹ con, Kỷ Linh tràn đầy áy náy với anh, lại không biết mở miệng như thế nào. "Eric. . . . . ."

Thi Dạ Diễm biết bà muốn nói gì, không để ý phất tay một cái. "Bà biết sự thật là được rồi, những thứ khác không cần nói nhiều, cho dù tôi không có ở nhà họ Thi nhưng tôi vẫn là con của bà."

Thi Thác Thần và Kỷ Linh quả thật thiếu nợ Thi Dạ Diễm rất nhiều, nhưng những thứ có thể bù đắp lại thì quá ít, với lại Thi Dạ Diễm đã sớm buông bỏ, anh không cần bất kỳ đền bù nào, Kỷ Tinh gọi một câu, một ánh mắt liền đủ rồi.

"Tại sao Cố Lạc phải làm như vậy?" Kỷ Linh sớm đã nhìn ra cô đang giấu diếm cái gì đó, nhưng vẫn cho là tình cảm của cô dành cho Thi Dạ Triêu ít nhất có thể bảo đảm anh không bị thương tổn, là bà đã nhìn lầm người sao?

"Cô ấy làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của mình." Thi Dạ Diễm nhìn về phía cửa phòng của Thi Dạ Triêu."Sau này ra sao chỉ có thể chờ Evan tỉnh lại rồi tự mình quyết định."

"Mẹ cho là Cố Lạc yêu Evan." Kỷ Linh lắc đầu thở dài, xoay người rời đi.

Thi Dạ Diễm cười khổ: Evan, cô ấy yêu anh, cho dù có bao nhiêu âm mưu và tổn thương, đây là chuyện duy nhất em có thể khẳng định.

Người phụ nữ của anh trên đời này là người phụ nữ mạnh mẽ nhất.

. . . . . .

. . . . . .

Thi Dạ Triêu không kịp đến tang lễ của Thi Thác Thần, dĩ nhiên cũng không kịp đến hôn lễ của mình.

Ngày anh thực sự khôi phục lại ý thức, câu nói đầu tiên khi tỉnh lại vẫn như cũ là: Cố Lạc đâu?

92. Chương 98: Khắc Tận Xương

Nếu không có Cố Doãn, không có Thi Dạ Diễm, có lẽ đến chết Thi Dạ Triêu cùng Cố Lạc cũng sẽ không có một đoạn tình cảm như vậy, có lẽ vĩnh viễn chỉ là một đôi người qua đường thoáng gặp.

Hôn lễ đã chuẩn bị từ lâu bị buộc hủy bỏ —— không, là kéo dài có thời hạn.

Đây là ý của Thi Dạ Triêu, 72 không chút do dự theo lời anh nói đi hoãn lại hết tất cả các công việc chuẩn bị cho hôn lễ, nhà họ Thi cũng không giải thích nhiều về nguyên do lần này.

Cố Lạc đã từng nói, anh có năng lực lqd tự lành dồi dào giống như súc sinh, bị thương nặng hơn cũng có thể khôi phục rất nhanh.

Hôm Thi Dạ Triêu có thể xuống giường đi thắp nhang cúng bái cho Thi Thác Thần, 72 cùng Kỷ Linh đi phía sau anh, cảm nhận được bên trong trầm mặc đè nén đau thương.

Không ai biết trong đầu anh đang nghĩ gì, sau kinh nghiệm những chuyện này, dường như anh càng trở nên khó nắm bắt.

Khi anh xoay người chuẩn bị rời đi, thì nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ từ bên kia đi tới.

Lục Già Việt mặc một bộ tây trang màu đen giống anh, sắc mặt nặng nề, trong tay đang cầm một bó hoa đi tới trước mộ Thi Thác Thần đặt xuống sau đó cúi người thật sâu chào.

Thi Dạ Triêu cúi đầu nhìn cậu bé, ngược lại hỏi Kỷ Linh. "Tại sao thằng bé lại ở chỗ này?"

Nét mặt Kỷ Linh hết sức lạnh nhạt, trong ánh mắt nhìn Lục Già Việt cũng không có quá nhiều bài xích, ngược lại có mấy phần châm chọc Thi Dạ Triêu. "Con đã tuyên bố với mọi người thằng bé là con của con rồi, lại đổi họ cho thằng bé thành họ Thi, thế nào, mẹ không nên để ột đứa bé họ Thi tới cúng bái cha con?"

Thi Dạ Triêu bị chặn hết lời để nói, Lục Già Việt lễ phép với Kỷ Linh, một mực cung kính gọi một tiếng phu nhân.

Kỷ Linh khẽ gật gật đầu, đây là lần thứ hai bà nhìn thấy Lục Già Việt, nhớ lại ngày hôm đó khi 72 mang thằng bé này lqd tới nhà họ Thi, bà thật bất ngờ với tuổi của Lục Già Việt.

"Cháu là con trai của Cố Lạc?"

Lục Già Việt gật đầu rồi lại lắc đầu, "Người là mẹ cháu, nhưng cháu không phải do người sanh."

Kỷ Linh nhìn 72 chứng thực, lấy được lời khẳng định, ngoắc kêu cậu bé đến bên cạnh mình, nâng cằm nhỏ của cậu nhìn cẩn thận, tướng mạo quả thật không giống Cố Lạc, nhưng phong cách giữa chân mày lại cực kỳ giống. "Cháu cũng đã biết ta là ai?"

Dĩ nhiên là Lục Già Việt biết, cho nên mới khẩn trương như thế. "Nếu như không phải do cháu làm sai chuyện, Evan sẽ không ra hạ sách này, chú ấy vì giúp cháu với mẹ, chú ấy yêu mẹ."

Cho là Kỷ Linh vì chuyện con riêng mới muốn gặp mình, Lục Già Việt vội vã giải thích, "cởi tội" vì Thi Dạ Triêu. Kỷ Linh kinh ngạc với lời đứa nhỏ này nói, "Về chuyện giữa bọn họ, cháu còn biết cái gì?"

Lục Già Việt cúi đầu, đáy mắt hơi hồng, tiếng nói mang theo tiếng khóc nức nở không khỏi động tới dây cung yếu ớt trong lòng Kỷ Linh. "Cháu không biết vì sao mẹ phải làm vậy, chỉ biết mẹ không phải là người xấu, người nhất định có lý do của người, nhưng tuyệt đối không phải để tổn thương Evan, tuyệt đối không phải."

"Chuyện đã xảy ra, cháu còn có thể khẳng định mẹ cháu không muốn làm tổn thương Evan?" Kỷ Linh cười khổ.

Lục Già Việt ngẩng đầu lên, dieendaanleequuydonn khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, ánh mắt kiên định, giống như những lời của bà là một loại sỉ nhục Cố Lạc: "Bà sẽ giao con ột người muốn đi hại người sao? Hơn nữa để cho bọn họ chung đụng ngày đêm dưới một mái hiên, nói cho anh ta biết phải yêu mình giống như yêu người kia sao? Mẹ cháu sẽ không! Người yêu Evan!"

"Tại sao?" Kỷ Linh mở cổ họng, nghẹn ngào hỏi ngược lại: "Tại sao cho tới bây giờ mấy người vẫn còn tin tưởng Cố Lạc yêu nó, hơn nữa không có chút hoài nghi nào với lần này? Không phải tận mắt nhìn thấy vết thương của nó sao? Có thể là giả sao?"

Vấn đề này vượt qua phạm vi hiểu biết của Lục Già Việt, cậu không biết phải trả lời như thế nào, lại vẫn là dáng vẻ kiên định như cũ, nước mắt cứ đảo quanh trong vành mắt, quật cường không chịu chảy xuống.

72 ở phía sau cậu vẫn không lên tiếng cuối cùng bình tĩnh mở miệng: "Tôi cũng tin tưởng như vậy."

Ánh mắt Kỷ Linh ngập tràn khó hiểu, 72 ngồi xổm xuống trước mặt Lục Già Việt, động tác êm ái lấy ngón tay lau ướt át nơi khóe mắt cậu bé: "Phu nhân, ngài chưa từng có thời gian dài tiếp xúc với Cố tiểu thư, nếu như có, ngài cũng sẽ tin tưởng."

Lục Già Việt không nhịn được nữa mở rộng tay ôm lấy cổ của 72, che giấu khổ sở.

72 nhẹ nhàng vỗ về cậu vì âm thầm chịu đựng mà thân thể run run, đáy mắt dâng lên ẩm ướt. "Cố tiểu thư là người duy nhất trên đời này sẽ không hại Evan, cho dù là vì Eric, vì bất kỳ ai."

Không có ai trong nhóm bọn họ có thể nhìn rõ ràng như 72, cho nên không có quá nhiều nguyên nhân, càng không cần lqd quá nhiều lý do, cô chính là tin tưởng Cố Lạc, trả giá trong mối tình cảm này, cô ấy tuyệt đối không thiếu nửa phần so với Thi Dạ Triêu. Hai người luôn luôn dùng phương thức của mình để cứu lẫn nhau, vĩnh viễn sẽ không có ngày phản bội đối phương.

Kỷ Linh phỏng đoán, đây có lẽ cũng là suy nghĩ trong nội tâm Thi Dạ Triêu, nếu không đối với việc hôn lễ không có một cô dâu, quyết định của nó không phải chỉ là kéo dài thời hạn, mà chính là hủy bỏ.

Đối mặt với Thi Dạ Triêu, trong ánh mắt của Lục Già Việt không che giấu việc lệ thuộc vào, nhưng bởi vì vẻ mặt lạnh lẽo của anh mà khiếp sợ.

Thi Dạ Triêu cúi mặt xuống, đầu nhỏ của Lục Già Việt ngước lên, một lớn một nhỏ, trầm mặc nhìn nhau, có rất nhiều lời muốn hỏi đối phương, nhưng một người là không biết mở đầu như thế nào, còn một người khác thì không dám mở miệng.

Vì thế nên thôi, Thi Dạ Triêu đeo mắt kính xoay người đi xuống bậc cầu thang, dưới ánh mắt âm thầm khích lệ của 72 Lục Già Việt đuổi theo. Cậu quá sốt ruột, lúc ở bậc thềm cuối không kịp ổn định bước chân, bởi vì theo quán tính thân thể liền vọt ra ngoài trước, theo phản xạ Thi Dạ Triêu đưa tay đón lấy, sau đó để cậu xuống.

Động tác đơn giản này động tới vết thương, Thi Dạ Triêu ngồi trên ghế dựa bình tĩnh lại, đường cong khóe miệng không quá gay gắt, vẻ mặt Lục Già Việt tự trách cùng lo lắng, bất chấp chuyện gì, đôi tay nhỏ bé cẩn thận lau mồ hôi lạnh vì đau trên trán của anh.

Hai người cũng không nói chuyện, Thi Dạ Triêu không chống lại, toàn bộ trong mắt Lục Già Việt là đau lòng.

Tài xế lái xe tới, sau khi Thi Dạ Triêu d%đ(l@q*đ lên xe cũng không đóng cửa xe, Lục Già Việt chần chừ chốc lát ở ngoài xe, sau đó cũng chui vào theo.

Kỷ Linh nhìn chăm chú một cảnh này, vốn tưởng rằng Lục Già Việt sẽ bị Thi Dạ Triêu vứt ra, nhưng xe cứ chạy đi như vậy.

Bà rất khó tưởng tượng Thi Dạ Triêu sẽ tiếp nhận "con riêng" của Cố Lạc, nhưng hôm nay chỉ với mấy cử động đơn giản đã chứng minh đầy đủ cho bà biết rằng những thứ kia đều sai.

Người phụ nữ Cố Lạc này, rốt cuộc có bao nhiêu ma lực? Bất tri bất giác dễ dàng chiếm được tha thứ cùng thương yêu của Thi Dạ Triêu.

Mới vừa rồi một cảnh kia, ngay cả bà cũng không khỏi sinh ra một ảo giác, giống như đứa bé kia là của hai người không cẩn thận mà lưu lại trong nhiều năm trước, là an ủi lớn nhất bên cạnh Thi Dạ Triêu vào lúc này của trời cao ——

Cùng hi vọng.

Sóng gió của nhà họ Thi, rốt cuộc lấy một kết cục mà không ai ngờ tới kết thúc.

Vốn người ngoài cho rằng Thi Dạ Diễm bị buộc rời khỏi nhiều năm trước sẽ khó có được cơ hội lần này thậm chí Thi Dạ Triêu sẽ tiến hành trả đũa, ai ngờ anh ta dốc hết toàn lực không màng hậu quả kéo nhà họ Thi từ con đường tử vong của phá sản trở về, một cặp anh em đã từng rút đao khiêu chiến bây giờ trở lại như cũ, nhưng có một số thứ đã khác.

Nhà họ Cố cùng nhà họ Thi không tiếp tục làm ra chuyện gì đáp lại cuộc hôn nhân, có người suy đoán rằng Thi Dạ Triêu đã bí mật thành hôn với Cố Lạc, có người nghĩ rằng sau chuyện này còn có bí mật khổng lồ không ai biết, trong một khoảng thời gian dài, chuyện này gần như đã được vinh dự trở thành bí ẩn những năm gần đây nhất chưa có lời đáp.

Nhưng Lục Già Việt —— bây giờ đã đổi tên thành Thi Già Việt điều mà bọn họ gọi là "con riêng", cũng dựa vào dòng họ này, với thân phận mới mà quang minh chính đại bắt đầu cuộc sống mới. Thi Dạ Triêu để 72 bố trí chuyển trường cho cậu, thu xếp cuộc sống của cậu, hơn nữa bắt đầu từng chút từng chút một để cho cậu tham gia vào tất cả những chuyện có liên quan tới nhà họ Thi.

Thi Dạ Triêu cũng không đưa Thi Già Việt đi, hai người cùng sinh hoạt chung một chỗ, hơn nữa sau khi vết thương của anh tốt hơn thì bắt đầu nghiêm túc dạy võ cho cậu bé .

Giữa bọn họ, không ai nhắc tới Cố Lạc, hai năm tiếp theo, trọng tâm cuộc sống của Thi Dạ Triêu đều là chấn hưng lại sự nghiệp kỹ nghệ Ngải Mỹ của nhà họ Thi.

Có đôi lúc Kỷ Linh cảm thấy, có phải sau khi nó sốt cao thì lựa chọn mất trí nhớ vĩnh viễn, quên tất cả về Cố Lạc, nếu không thì vì sao mà sống kiểu giống như cô ấy chưa từng xuất hiện trong sinh mệnh của nó, không thấy đau thương, không thấy yếu ớt.

Lễ Noel năm ấy, bởi vì hai đứa trẻ Thi Già Việt cùng Thi Duy Ân, Thi Dạ Diễm mang theo Nguyệt Như cùng nhau trở lại Toronto.

Thi Già Việt đang trổ mã điên cuồng, thân thể cao nhanh chóng mãnh liệt, bỏ Thi Duy Ân lại phía sau rất xa.

Mấy cô gái mỗi khi nhìn thấy cậu đều cảm thấy cậu cao lớn hơn trước đây, ánh mắt cũng lặng lẽ phát sinh thay đổi.

Nhà họ Thi thiếu Thi Thác Thần, cũng không phân tán, nhà họ Thi nhiều thêm Thi Già Việt, càng thêm ấm áp.

Đêm đó Du Nguyệt Như lqd để ý đến Thi Dạ Triêu, sự thay đổi của người đàn ông này trong vài năm qua khiến cho cô phải thay đổi cách nhìn, thay đổi của anh không phải ở bề ngoài, mà là trong nội tâm, là ánh mắt.

Phần lớn thời gian anh trầm mặc ít nói, nhưng đáy mắt không còn khiến cho cô cảm thấy đáng sợ.

Lúc bọn nhỏ mở quà là lúc vui nhất, Du Nguyệt Như không nhìn thấy bóng dáng Thi Dạ Triêu, cuối cùng tìm được anh ở sau nhà.

Điếu thuốc ngậm trong miệng anh vẫn chưa đốt, ngửa đầu nhìn tuyết bay trên bầu trời đêm, nghe tiếng bước chân của Du Nguyệt Như mới thu hồi tầm mắt.

Du Nguyệt Như ngồi trên ghế đối diện với anh, "Có thời gian không, giúp tôi?"

Thi Dạ Triêu nhíu mày: "Cô có một người đàn ông chịu xông pha khói lửa * xuống địa ngục cho cô, còn cần tôi giúp một tay?"

(*) xông pha khói lửa: phó thang đạo hỏa, vượt lửa qua sông, vào nơi nước sôi lửa bỏng.

"Cần." Du Nguyệt Như móc ra một hộp quà nhỏ tuyệt đẹp, "Tôi biết ba ngày sau anh muốn đi nước Z, chuyển giúp tôi thứ này ột người bạn."

"Tôi đi nói chuyện làm ăn, không phải đi chơi." Thi Dạ Triêu từ chối thẳng thừng, không hề nể mặt.

Du Nguyệt Như cũng không để ý, dieêndaanleequuydônn thả món quà trực tiếp vào trong tay anh: "Chiếm không bao nhiêu thời gian của anh."

Ba ngày sau, Thi Dạ Triêu tới nước Z, nơi này và Canada đều đang bị bão tuyết.

Xử lý xong công việc, lúc đang thu dọn hành lý 72 phát hiện chiếc hộp quà nhỏ trong va li hành lý. "Đây là quà tặng chuẩn bị cho ai?"

Lúc này Thi Dạ Triêu mới nhớ ra Du Nguyệt Như nhờ mình việc kia, rút tấm thẻ ra nhìn một chút, phía trên chỉ có địa chỉ, không có tên.

Lúc Thi Dạ Triêu ở chỗ nói chuyện làm ăn từng nghe dân bản xứ nhắc tới, nghe nói chỗ đó có một rừng lá phong, cảnh sắc có thể so với Canada.

"Để tôi đưa đi." 72 nói.

Thi Dạ Triêu nhét thẻ trở lại: "Không, tôi đi."

Theo địa chỉ của Du Nguyệt Như cung cấp, Thi Dạ Triêu rất dễ dàng tìm được mảnh rừng lá phong.

Dĩ nhiên trong mùa này, cũng không thấy được toàn cảnh lá phong đỏ, ngược lại có chút cảm giác tiêu điều đổ nát. Thi Dạ Triêu đi xuyên qua đường mòn, nhanh chóng tìm thấy khu biệt thự, anh tìm số nhà trên tấm thẻ, giơ tay bấm chuông cửa, nhưng không có ai ra ngoài mở cửa.

Thi Dạ Triêu bước chậm trở lại con đường lúc tới, đứng chỗ tầm mắt tốt nhất trông về nơi xa thưởng thức vẻ đẹp mùa đông ở nơi đây.

Cũng không lâu lắm, có bóng dáng lqd một người từ đầu đường mòn đi tới, giày cao gót, là một phụ nữ.

Trong lúc vô tình Thi Dạ Triêu hơi nghiêng đầu, đúng lúc va chạm với tầm mắt của người phụ nữ kia.

Hai người đồng thời sững sờ, sau đó trầm mặc hồi lâu.

Chử Dư Tịch chưa từng nghĩ tới còn có thể nhìn thấy Thi Dạ Triêu một lần nữa, giống như cảm giác của Thi Dạ Triêu lúc này, phảng phất như chuyện giữa anh và cô đã là quá khứ, đã là chuyện của đời trước.

93. Chương 99: Khắc Tận Xương.

Cần gì nhẫn nhịn chịu đau, thời gian sẽ xóa nhòa vết thương.

***

Nếu giữa bạn và một người đã từng phát sinh quá nhiều chuyện trầm trọng, càng từng khiến bạn như nghiền nát xương thành tro bụi, sau đó bạn dùng mọi cách chôn vùi đoạn hồi ức đau khổ. Nhưng cảm giác đó để lại vết sẹo ngoan cố nơi con tim, muốn hoàn toàn chữa lành rất khó.

Đây là cảm xúc đã chiếm lấy Thi Dạ Triêu nhiều năm, vậy mà hôm nay cùng Chử Dư Tịch như vậy không hẹn mà gặp, khuôn mặt trước mắt kia không biết từ lúc nào đã vô thức sớm phai mờ trong trí, anh chợt buồn cười bản thân trước giờ quá ngu.

Cần gì nhẫn nhịn chịu đau, thời gian sẽ xóa nhòa vết thương.

"Cô… sống ở đây?" Thi Dạ Triêu nhìn thấy cô lập tức liền hiểu ý tứ của Du Nguyệt Như, cái đó nếu nói "bạn bè", còn không phải chính là em dâu của cô, Chử Dư Tịch.

Hồi tưởng lại quá khứ, Thi Dạ Triêu không khỏi suy đoán người phụ nữ này vừa thấy anh sẽ sinh ra loại sợ hãi cực độ, hiện tại sẽ không vẫn như xưa chứ.

Nhưng Chử Dư Tịch không chạy trốn như anh dự đoán, càng không lộ ra ánh mắt vừa sợ sệt vừa oán hận ngày trước, trong mắt cô là một mảnh yên tĩnh.

Đây cũng là một trải nghiệm mới.

Hoặc có thể còn chưa kịp phản ứng anh từ đâu chui ra, Chử Dư Tịch trầm mặc thật lâu, mới khẽ gật đầu một cái: "Đúng."

Thi Dạ Triêu cười nhạt, "Tôi có hơi kinh ngạc, rằng cô sẽ nguyện ý ở tại một nơi như Vancouver."

"Cây phong này là sau khi tôi tới ở mới trồng." Chử Dư Tịch nhàn nhạt giọng êm ái nói, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, âm thầm quan sát người đàn ông đã cho cô quá nhiều hồi ức bất kham này. Vào diễn đàn lê quý đôn để cập nhật chương mới nhất. Từ lúc hai người quen biết sơ sơ tới nay, đến tột cùng đã qua bao nhiêu năm? Chín năm? Hay là mười năm… Cô đã không nhớ rõ.

Thi Dạ Triêu từ từ rảo bước gần tới trước mặt cô, lấy ra hộp quà nhỏ từ trong ngực: "Nguyệt Như nhờ tôi tới đưa cái này cho bạn cô ta, tôi không biết là cô."

Chử Dư Tịch nhìn chăm chú vào ngón tay thon dài xinh đẹp của anh hồi lâu, mới đưa tay lên nhận lấy hộp quà mở ra nhìn: "Là quà cho con tôi." Cô ngửa đầu, "Là song thai một trai một gái."

Đáy mắt hai người chậm rãi xẹt qua một điều gì đó không xác định: Cái thai chưa đầy tháng không giữ được kia, là nghiệp chướng nặng nhất giữa anh và cô.

Trong hôn lễ mấy năm trước của cô và Hoàng Phủ Luật, về sau cô mới hiểu suy tính của Thi Dạ Triêu, cũng biết chuyện anh vì đứa bé mà lập mộ, cho nên hôm nay mới có thể thản nhiên đứng trước mặt anh. Có lẽ tình yêu và thương tổn anh cho cô đã thuyên giảm đi rất nhiều.

Không phải cố ý trầm mặc, chỉ là không tìm được đề tài trao đổi.

Tuyết bắt đầu rơi, từ những hạt nhỏ li ti hóa lớn, rơi lên đầu hai người, trên vai, và bay đi xa.

"Thật sao? Tên là gì?" Thi Dạ Triêu bình tĩnh hỏi, thật sự bình tĩnh, trong lòng không gợn một chút sóng.

"Bé trai là Khiếu Mộc Diên, bé gái là Khiếu Tử Du."

"Tên rất dễ nghe." Anh tiếc nuối xòe tay: "Tiếc là tôi không có quà cho cô."

"Không cần, anh đã cho rồi."

Bộ dạng Thi Dạ Triêu giờ phút này chau mày lại, giống mười năm trước, cái vẻ mặt đó là khi anh lần đầu tiên gặp cô. Bạn đang xem truyện được không xin phép từ diễn đàn của lê quý đôn, hãy tẩy chay chúng. Nhưng thời gian mười năm đã thay đổi người đàn ông này quá nhiều, đáy mắt ẩn chứa thù địch của anh giờ

đây không còn thấy nữa. Không ngờ anh có con ngươi màu hổ phách tuyệt đẹp, càng nhiều hơn một tầng ấm áp.

Mà sự ấm áp này, trước đây cô bất kể như thế nào cũng không cách nào tưởng tượng được có thể tìm được trên người anh.

Chử Dư Tịch nghĩ, những khó khăn trong quá khứ đã đi qua, bây giờ không còn bận tâm đến điều gì, thậm chí bản thân cô còn không thể tin được mình đã từng căm hận sâu sắc người ấy. Tất cả ngọn nguồn gút mắt chỉ vì cô không yêu anh, còn anh thì cố chấp điên cuồng. Cho tới khi trong mắt trong tim anh đã có một hình bóng khác, thì giữa anh và cô lúc này mới thật sự đã thành quá khứ.

Những ký ức đó, từng là mộng đẹp của anh, nhưng là ác mộng của cô, đều đã tỉnh. Bọn họ ai cũng không còn là người nào của người nào.

Thi Dạ Triêu lướt qua cô, mới đi mấy bước, liền nghe truyền đến tiếng của Chử Dư Tịch từ sau lưng.

"Nếu Cố Lạc về , thay tôi cám ơn cô ấy." Cám ơn cô ấy đã chỉ cho người đàn ông này những thứ cô không thể cho được.

Thi Dạ Triêu hơi dừng bước, bởi vì cái tên này ngay lập tức khiến tim anh đau nhói.

72 chờ tới khuya cũng chưa thấy anh quay về khách sạn, gọi điện lại một mực không nghe máy, nên cô quyết định ra ngoài tìm anh. Diễn đàn lê quý đôn chấm cơm. Cô vừa mới xuống lầu, liền thấy Thi Dạ Triêu vừa từ trong xe ra ngoài.

"Lâu như vậy? Không có xảy ra chuyện gì chứ?"

72 lập tức tiến lên hỏi thăm, Thi Dạ Triêu buồn cười: "Có thể có chuyện gì?"

"Không có việc gì là tốt." 72 nhún vai, báo cáo lịch trình với anh: "Tôi đã đặt được vé máy bay ngày mai, nếu như..."

Cô muốn nói lại thôi, bộ dạng rất khó mở miệng khiến Thi Dạ Triêu tò mò: "Hình như cô có chuyện, hả?"

"Tôi đã đóng gói hành lý, chuyện cần thu xếp cũng đã thu xếp thỏa đáng. Nếu không có việc gì khác, tôi muốn xin phép nghỉ để đi gặp bạn." 72 khẽ đỏ mặt.

"Bạn? Cô ở nước Z này có bạn?"

72 cũng như anh từ nhỏ lớn lên ở Canada, làm sao có bạn ở chỗ này? Nhưng Thi Dạ Triêu là ai, chỉ cần nhìn ánh mắt cô lóe lên đã đoán được mấy phần, khẽ cong khóe môi: "Đàn ông?"

72 xem như không nhìn thấy anh giễu cợt: "Được không?"

"Không được." Thi Dạ Triêu cố ý gây khó dễ, xoay người đi về phía tòa nhà khách sạn.

72 đuổi theo, ngăn anh lại trước khi anh bấm nút thang, bất chấp khó khăn thừa nhận: "Được được được, là đàn ông."

"72, với tư cách là ông chủ của cô, tôi có chút khó chịu." Thi Dạ Triêu khoanh tay trước ngực: "Cô và người đàn ông kia đã bí mật lui tới trong một thời gian dài. Cậu ta cũng có thể vì cô đuổi theo tới tận đây, mà tôi còn chưa biết cậu ta là ai."

72 sờ sờ mái tóc ngắn ngang vai che giấu lúng túng: "Tôi không ở chung một chỗ với anh ấy, cũng không tính là bạn."

"Vậy coi là gì? Bạn tình để thỏa mãn nhu cầu sinh lý?" Thi Dạ Triêu nói quá trắng trợn, khuôn mặt nhỏ bé của 72 nhất thời như bị lửa đốt thành một mảnh.

"Tôi không gạt anh, chỉ là... không thể nói cho anh biết."

"Tôi cũng sẽ không can thiệp cô ở chung một chỗ với ai." Dường như tối nay Thi Dạ Triêu có tâm trạng rất tốt, quét mắt nhìn đồng hồ trong đại sảnh khách: "Hiện giờ vẫn chưa muộn, hẹn cậu ta ra ngoài mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm."

Thi Dạ Triêu sớm đánh ra cái chủ ý này, nói xong liền đi ra ngoài. Ý anh đã quyết, 72 hoàn toàn không ngăn cản được.

. . . . . .

Trên đường đi, 72 thường xuyên nhìn anh qua kính chiếu hậu, Thi Dạ Triêu buồn cười. Mãi cho đến khi xe dừng trước một khách sạn, cô thấp thỏm đã đến cực hạn.

Thi Dạ Triêu kéo chỉnh những nếp gấp nhỏ trên tây trang, vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang khẩn trương của cô: "Tôi không phải hổ ăn thịt người. Sao phải sợ như vậy?"

72 cười không nổi, cắn môi, hít một hơi thật sâu: "Anh sẽ không vui khi gặp anh ấy. Nếu anh tức giận, muốn đánh nhau, tôi sẽ đứng một bên, chỉ là... *nấc cụt* xin anh nhẹ tay."

Trong lời nói của cô có ẩn ý, Thi Dạ Triêu phút chốc khẽ im lặng, nói: "Cô tìm ra cái dạng đàn ông gì thế?"

72 cười gượng: "Anh gặp sẽ biết."

Gặp sẽ biết.

Quả nhiên, vào cửa, trông thấy người đàn ông vốn đang khom lưng chợt ngẩng đầu lên, Thi Dạ Triêu liền hiểu tại sao 72 lo lắng anh sẽ muốn ra tay như vậy.

"Ace?" Thi Dạ Triêu tròng mắt lạnh lẽo, âm thầm liếc 72 một cái.

72 không dám nhìn anh, trốn tránh tầm mắt của anh, kéo ghế giúp anh. Thi Dạ Triêu đường hoàng ngồi xuống, tầm mắt ở trên người hai người quét tới lui mấy phen: "Thì ra người đàn ông của cô ấy là cậu."

"Không phải!" 72 lập tức phản bác, "Tôi không có quan hệ với anh ta."

Ace rất bất mãn việc cô phủi sạch quan hệ với anh: "Đã lâu không gặp, không ngờ Thi tiên sinh còn nhớ tôi là ai."

Nói đúng ra, giữa Thi Dạ Triêu và Ace cũng không hay cùng xuất hiện, chỉ là từng gặp qua bên cạnh Cố Doãn vài lần, biết anh là một người có trọng lượng trong Athena ngoại trừ thủ lĩnh Từ Ngao, và hình như có giao tình không nhẹ với Cố Lạc.

"Tất nhiên." Thi Dạ Triêu theo thói quen lấy ra điếu thuốc đưa lên môi, nhưng vẫn chưa đốt."Các người bắt đầu từ khi nào? Làm việc bí mật là không sai, tôi vậy mà một chút cũng không biết là cậu."

Ace cười khẩy, trợn trừng nhìn 72, lên tiếng châm chọc: "Là thuộc hạ của anh quá trung thành, không muốn có bất cứ quan hệ gì với người nhà họ Cố, chỉ chịu làm âm thầm."

72 không chịu yếu thế trừng lại, vừa muốn phản bác, Thi Dạ Triêu khoát tay kịp ngăn cản: "Cô trước tiên đi ra ngoài."

"Evan!" 72 sao mà chịu.

"Em sợ cái gì?" Lời nói này đổi thành Ace, đôi mắt xanh tà khí đảo qua: "Nói thế nào thì anh ta cũng là ông chủ em, anh còn có thể làm gì anh ta?"

"Anh im đi!" 72 hối hận đã để hai người này gặp mặt. Nhưng Thi Dạ Triêu không nghĩ như vậy, cho cô một ánh mắt ra lệnh, cô không có biện pháp chỉ có thể trước tiên lui ra ngoài. Nếu đây không phải trang diễn đàn của lê quý đôn, có nghĩa là bọn này đã cóp py không xin phép đó. Tẩy chay chúng đi.

Ace vô cùng khó chịu với loại ăn ý này giữa bọn họ: "Cô ấy ngược lại rất nghe lời anh, sao ở trước mặt tôi lại không bao giờ như thế?"

"Phụ nữ bên cạnh tôi đều có nóng nảy, hơn nữa cũng không nhỏ." Thi Dạ Triêu nhàn nhạt thưởng thức hớp trà: "Chỉ là, ngay cả như vậy, cậu cũng không thu phục được?"

Những lời này dễ dàng thỏa mãn người đàn ông có lòng hư vinh như Ace, anh là người biết co biết duỗi, một khi vui vẻ thì cái gì cũng đều quên hết, cầm lấy cái bật lửa châm thuốc cho Thi Dạ Triêu.

Thi Dạ Triêu lịch sự từ chối: "Bỏ rồi."

Bỏ rồi còn ngậm lấy điếu thuốc làm gì, Ace ngồi trở về, đi thẳng vào vấn đề cũng không muốn vòng vo: "Từ đầu tôi cũng đã có nói, cần gặp anh một lần, nhưng cô ấy phản đối. Tôi không hiểu tôi muốn cô ấy thì có quan hệ gì tới ông chủ của cô ấy?"

Thi Dạ Triêu nhẹ giọng cười: "Đó là bởi vì, quan hệ của tôi và cô ấy không chỉ đơn giản là ông chủ và thuộc hạ như vậy."

Ace biến sắc mấy lần, hết sức khó coi: "Chẳng lẽ cô ấy còn phụ trách làm ấm giường cho anh?"

"Nếu tôi nói thế, cậu nghĩ thế nào?"

"Cô ấy có nói qua các người không có xảy ra bất cứ điều gì!" Ace đập mạnh bàn. Không đợi cậu ta nổi đóa, Thi Dạ Triêu lại mở miệng: "Cậu nghiêm túc với cô ấy?"

"Chơi cổ? Tôi không muốn sống sao?"

"Nghiêm túc tới mức độ nào?"

Ace bĩu môi: "Bản thân tôi trong hai năm cũng chỉ ngủ mới một người phụ nữ là cô ấy. Đây xem là mức độ gì?"

"Nếu yêu cô ấy, ít nhất phải làm được một chuyện."

"Chuyện gì?"

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt rũ mắt xuống: "Tin tưởng."

Ace đột nhiên cảm thấy mình không nói nên lời, chậm rãi ngồi xuống ghế, quan sát cẩn thận người đàn ông này.

Tin tưởng, đối với bọn họ mà nói, là từ ngữ mang trách nhiệm nặng nhất.

"Nếu như là thế, vậy tôi có thể hiểu như vậy." Ace thu hồi sự bất cần đời, khó có được nghiêm trang: "Thi Dạ Triêu, có phải anh cho tới bây giờ cũng không tin Cố Lạc phản bội anh?"

Hồi lâu, Thi Dạ Triêu rốt cuộc nâng mắt lên, rõ ràng kiên định cho cậu ta một cái đáp án:

"Đúng."

94. Chương 100: Chương 100

Hai năm trước, Thi Dạ Triêu sốt cao vài ngày, sau đó lấy lại ý thức, chỉ mở miệng nói —— tên của Cố Lạc.

Thi Dạ Diễm cũng ở đây, lúc tất cả mọi người không biết trả lời lại như thế nào thì anh ra hiệu để mọi người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thi Dạ Diễm móc vật gì đó trong túi áo ra đặt trên đầu giường.

Đây là vật mà Cố Lạc tự tay ném vào biển ngay trước mặt Thi Dạ Triêu, là bông tai có khắc tên Thi Dạ Triêu.

Trước khi bọn họ lên máy bay đi Canada, Cố Lạc tới gặp Thi Dạ Diễm.

"Trả lại cho anh ấy." Cố Lạc đưa bông tai cho anh, đây là sau khi bọn họ đi cô dẫn người đi tìm ba ngày bên bờ biển mới tìm thấy nó.

"Anh ấy không cần vật này, mà là cần em."

"Để anh ấy hận em đi, dù sao vẫn tốt hơn cho anh ấy biết em sắp chết." Cố Lạc nghiêng đầu, "Anh ấy cần một hy vọng."

Một hi vọng có thể để sau này một người sống thật tốt, anh ấy cần một lý do để cố gắng cho dù lý do này là không cam lòng.

"Vậy Già Việt thì sao đây? Nó làm sao bây giờ?"

"Nó ở với Evan, em không lo lắng."

"Trình tiểu thư kia hình như có chút quan hệ với Cố Doãn? Cô ta có thân phận gì?"

"Điều kiện giữa cô ta và em là không tiết lộ thân phận của cô ta, chỉ cần biết cô ta có thể tin tưởng là đủ rồi."

"Quả nhiên em đã sớm sắp xếp xong tất cả mọi thứ." Thi Dạ Diễm nắm chặt bông tai. "Em thật sự có thể ác độc như vậy sao, không phải với anh ấy mà là với chính em, Evan quan tâm em vượt qua sự mong đợi của anh, anh bắt đầu nghi ngờ mình thật sự có thể giữ bí mật này hay không."

"Anh muốn em chết không nhắm mắt sao?"

Mắt của Cố Lạc đỏ lên nhìn anh chằm chằm, lúc này Thi Dạ Diễm làm sao chịu được ánh mắt này của cô chứ, giơ tay đầu hàng: "Anh sẽ nhịn, anh không nói, anh chỉ nghĩ hai người còn có thể sống cùng nhau hay không?"

Vận mệnh cường đại, ai có thể chống cự lại đây.

"Trừ phi có kỳ tích."

Cố Lạc tự giễu cười cười, Thi Dạ Diễm vỗ vỗ đầu cô, nắm chặt vật trong tay. "Em có thể tìm lại được vật này, anh tin tưởng kỳ tích là tồn tại."

Nhìn máy bay cất cánh, từ từ biến mất trong tầm mắt, Cố Lạc cảm thấy lòng mình trống rỗng.

Cô cố làm ra vẻ mặt lạnh nhạt, xoay người rời đi nhưng trong nháy mắt lại không kiềm được, bước chân ngày càng nhanh, giống như đang tìm gì đó, vừa giống như đang trốn tránh, che giấu gì đó. . . . . .

Đi ra phòng chờ chuyến bay, Cố Lạc liếc nhìn cái mô hình ròng rọc nước ở trong góc, mũi chân quay lại nhanh chóng bước tới, hai tay cầm thùng nước dùng sức giơ qua đỉnh đầu, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, cổ tay lật lại để thùng nước đổ thẳng xuống đầu.

Trong nháy mắt tóc và quần áo ướt đẫm, nước lạnh chảy xuôi theo cằm, cô giống như búp bê vải mới vớt từ trong nước ra, nhếch nhác không chịu nổi.

Ngải Tư được cử theo canh chừng cô, đi tới cởi áo khoác choàng lên người cô, xoa xoa mặt của cô. "Cô vẫn luôn có thể làm ra chuyện khiến tôi bội phục."

Cố Lạc máy móc nhìn anh ta, đôi môi khẽ mấp máy, Ngải Tư hình như nhìn thấy trong mắt cô có thứ gì đó chảy ra —— hay chỉ là nước chảy qua mặt cô —— mà thôi.

Anh ta cười mình nhất định là nhìn lầm rồi, người phụ nữ này còn kiên cường hơn đàn ông sao có thể khóc chứ. Người tụ tập xung quanh ngày càng nhiều, Ngải Tư lái xe chạy đến trước máy ròng rọc nước.

Từ sân bay đi ra, không khí ngột ngạt nặng nề khiến Ngải Tư không chịu nổi, dừng xe ở ven đường, buồn bực đốt điếu thuốc, nói: "Cho cô nửa giờ, đủ chưa?"

Cố Lạc ngồi ở ghế phụ nhắm mắt lại không lên tiếng, sau đó nghe được anh xuống xe và tiếng đóng cửa xe.

Ngải Tư đứng hút thuốc cách xe mười mét, nhìn Cố Lạc im lặng ngồi trong xe, anh ta xoay người nhìn về hướng bắc, sâu kín than thở đó là hướng Canada, tâm của Cố Lạc ở đó. Anh ta không biết đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại là vì Thi Dạ Triêu.

Ngải Tư hút vài điếu thuốc xong, trở lại trong xe: "Cố Lạc, nếu cô muốn quay về bên cạnh anh ta thì bây giờ tôi sẽ quay đầu xe lại đi ra sân bay."

Anh ta không thấy nước mắt trên mặt Cố Lạc nhưng lại vẫn có thể cảm giác được lòng cô đang khóc, anh ta hi vọng cô gật đầu, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói gì.

"Người phụ nữ bướng bỉnh chết tiệt này." Ngải Tư bất đắc dĩ, "Tôi không hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ gì."

. . . . . .

Thi Dạ Diễm cảm thấy bông tai này chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt với Thi Dạ Triêu và Cố Lạc, nếu không sao lúc anh nhìn thấy nó thì ánh mắt đang u ám lóe lên ánh sáng chứ.

Mấy ngày sau, lúc Thi Dạ Diễm lại đến thăm anh thì Thi Dạ Triêu hỏi cậu ta một câu: "Có phải em biết chuyện gì đúng không?"

"Chuyện gì?" Thi Dạ Diễm giả bộ ngu.

"Một vài chuyện của cô ấy nhưng anh không biết."

"Cô ấy chỉ nói em trả vật này lại cho anh." Thi Dạ Diễm luôn cảm thấy nói dối là kỹ thuật rất khó, anh không giỏi nói dối, mà Thi Dạ Triêu lại là một người thông minh, chẳng trách Cố Lạc lại nói ra lời nói tàn nhẫn kia để tổn thương Thi Dạ Triêu, ngay cả anh cũng không nghe nổi, huống hồ là một người đàn ông vì cô mà một mình xông vào hang hổ.

Nhưng tất cả sự tàn nhẫn tổn thương và lời nói dối, cũng chỉ vì thành toàn ột phần tình cảm của Cố Lạc.

Sau đó Thi Dạ Triêu trở lại Vancouver, mọi thứ trong nhà vẫn là dáng vẻ đó khi cô ở đây, trong tủ quần áo hơn một nửa đều là quần áo của cô, phần lớn đều chưa mặc, trên bàn trang điểm mỹ phẩm dưỡng da của cô, trong phòng tắm có bàn chãi đánh răng của cô, khắp nơi đều là bóng dáng của cô. . . . . .

Quá trình một người tiến vào trong lòng của một người khác giống như hạt giống gieo vào trong đất vậy, im lặng mọc rễ, im lặng nảy mầm, không ai nghe thấy tiếng động, không ai thấy nó chui từ dưới đất lên, tất cả đều im lặng. Nhưng có một ngày bạn quay đầu lại nhìn, sẽ phát hiện ra mọi thứ bạn thay đổi long trời lở đất là vì cô, hạt giống lúc đầu kia, trong lúc bạn không để ý đã lớn thành một cây đại thụ che trời rồi.

Lúc đầu cho là chuyện rất khó thay đổi, nhưng hôm nay đã thay đổi rồi.

Thi Dạ Triêu một mình ở trong phòng, trước mắt đều bóng dáng của cô, cảm thấy khi hít thở đều rất đau, anh đi tới trước cửa phòng của Thi Già Việt, vừa mới giơ tay còn chưa gõ cửa thì cửa liền mở ra. Thi Già Việt thấy anh sững sờ, vẻ mặt Thi Dạ Triêu không biểu cảm gì, nói dối: "Ba tới nhìn con một chút, tại sao còn chưa ngủ?"

Thi Già Việt vuốt vuốt chóp mũi đỏ bừng. "Không có mẹ kể chuyện xưa trước khi ngủ cho con nghe nên không ngủ được."

Tên nhóc lừa gạt nói dối này, nó xem thường nhất là đứa trẻ đã lớn rồi còn muốn người lớn kể chuyện xưa trước khi ngủ.

Nhưng hôm nay Thi Dạ Triêu lại hết sức cảm ơn khi nghe cậu nhóc nói vậy, vì vậy một đêm đó một lớn một nhỏ, lần đầu tiên nằm chung một giường.

Thi Già Việt tìm một quyển trên giá sách đưa cho anh, chui vào kéo chăn lên, vẻ mặt mong chờ. Thi Dạ Triêu lật tờ đầu tiên, "Đây là nhật ký của con sao?"

"Con không có sách đó." Thi Già Việt thật thà nói, "Đây là con và mẹ cùng nhau viết nhật ký, con nghe cái này là được rồi."

Vết thương của Thi Dạ Triêu chưa lành hẳn nên không thể ngồi lâu, dựa vào đầu giường thuận tay lật một tờ, đọc:

—— thứ tư, ngày x tháng x năm x.

Tôi nghi ngờ ba của Già Già phải là một người rất thông minh, chí ít chỉ số thông minh rất ới có thể cho con anh ta gien tốt như vậy, con mới bốn tháng thì đã bắt đầu gọi mẹ không rõ rồi.

. . . . . .

Thứ hai, ngày x tháng x năm x.

Có phải đứa bé nào cũng nghịch ngợm giống Già Già không? Thật muốn chết mà, nuôi con thật sự là một chuyện không dễ dàng.

. . . . . .

Mắt Thi Già Việt hơi đỏ, tay nhỏ bé lật lung tung cuốn nhật ký, hình như muốn từ chối tất cả ký ức có liên quan tới mẹ cậu, lật tới tờ cuối cùng, ném trả lại cho anh.

Thi Dạ Triêu nhìn lướt qua, cổ họng đột nhiên khô khốc ——

Chủ nhật, ngày x tháng x năm x.

Già Già, phải đồng ý với mẹ, lúc mẹ không ở bên cạnh con thì con phải bảo vệ mình thật tốt, hãy sống thật tốt, lớn lên yêu người con yêu, không chịu khuất phục một ai.

Mẹ nuôi con nhiều năm như vậy, đổi lại con vì mẹ làm một chuyện: thay mẹ chăm sóc Evan, hãy nhớ yêu ba phải như yêu mẹ, đó là người đàn ông mà mẹ đến chết cũng không bỏ được.

. . . . . .

. . . . . .

Thi Dạ Triêu khép cuốn nhật ký lại, tiện tay tắt đèn bàn, để tránh tiết lộ những thứ mà anh không muốn ai thấy.

95. Chương 101

Lúc 72 chờ ở bên ngoài liên tiếp nhìn đồng hồ, mới chỉ trôi qua một phút mà đã nóng lòng như lửa đốt.

Cô đẩy cửa sổ chỗ hành lang, gió lạnh đập vào mặt, muốn mượn cơn gió thổi tan cảm xúc hấp tấp trong trái tim.

Đột nhiên, một bàn tay từ phía sau đóng cửa sổ lại, lúc cô đang kinh ngạc thì nó vòng quanh thân thể cô. 72 quen thuộc hơi thở của anh ta, xoay người ở trong lòng anh. "Các anh có hay không ——"

Đáy mắt cô tràn đầy lo lắng, khóe miệng lqd Ngải Tư nhếch lên lộ ra tâm tình thật tốt, không để cho cô nói hết lời liền cúi đầu xuống hôn. "Anh yêu em."

72 chấn động trong lòng, ánh mắt ngây ngô chớp chớp. "Cái gì?"

Ngải Tư cười, lại hôn cô. "Không có gì."

Bữa tối nay ăn những thứ gì, 72 không hề có chút ấn tượng nào, trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ lúc Ngải Tư hôn cô.

Đêm đó lúc ba người chia tay, Ngải Tư nhắc nhở Thi Dạ Triêu: "Nếu cậu cảm thấy Dr.J mất tích có quan hệ với chuyện này, như vậy thì đi điều tra một chút, dù sao tôi và Từ Ngao làm việc hơi khó khăn."

Thi Dạ Triêu hiểu ý, đòi chìa khóa xe chỗ 72, trêu ghẹo nói: "Chúc hai người vượt qua một đêm vui vẻ, đừng lỡ máy bay ngày mai."

"Tôi còn tưởng rằng tôi tiết lộ một phần tin tình báo này cho cậu, cậu có thể để cho cô ấy ở lại cùng người đàn ông của cô ấy." Ngải Tư mất hứng, bị 72 liếc mắt.

"Được, tôi không cầu xin ngày mai cô ấy nhất định phải trở về cùng tôi, để cho cô ấy tự lựa chọn muốn với ai đi."

72 mím môi cười yếu ớt, nhưng ánh mắt cũng đã trần trụi cho Ngải Tư đáp án, vì vậy đêm đó Ngải Tư dũng mãnh khác thường, lòng dạ hẹp hòi dùng phương thức phát tiết đặc biệt ở trên giường.

Trưa ngày hôm sau, Thi Dạ Triêu vừa mới chuẩn bị xuất phát đi sân bay, 72 trở về. Cho đến lúc máy bay cất cánh, Thi Dạ Triêu d%đ&l@q*đ mới nhịn không được mà nhắc nhở cô: "Cô có thể soi gương."

"Trên mặt tôi có gì?" 72 vội lấy gương trong giỏ xách tùy thân ra nhìn, cũng không phát hiện có gì không ổn.

"Trên mặt cô viết mấy chữ ——" Thi Dạ Triêu lật đi lật lại tờ báo: "Còn chưa làm đủ."

72 vô cùng xấu hổ, 'cạch' khép lại gương nhỏ. "Nếu như tôi động thủ với anh, anh có giảm lương của tôi không?"

Khóe miệng Thi Dạ Triêu khẽ nhếch, "Quả nhiên không nên đồng ý để hai người ở chung một chỗ, hiện tại vì đàn ông mà đòi động thủ với ông chủ rồi."

72 bĩu môi, "Tỉnh lại đi, lúc anh và Cố tiểu thư đi chung với nhau cũng không thôi hành hạ tôi."

Đường cong nơi khóe miệng Thi Dạ Triêu dần dần biến mất, nghiêng đầu nhìn mây trôi nhẹ nhàng ngoài cửa sổ. "Chuyện Dr. J, trở về lập tức đi thăm dò."

"Vâng."

Một thầy thuốc mất tích, rốt cuộc có liên hệ gì với Cố Lạc?

72 suy nghĩ mãi cũng không có cách nào lý giải, chắc không thể bởi vì thân thể Cố Lạc xảy ra vấn đề gì, bản lĩnh người lqd phụ nữ này còn tốt hơn cô, tố chất thân thể đâu kém đàn ông bình thường, người như vậy thân thể có thể có vấn đề gì?

Tuy nói thế, nhưng 72 không dám lười biếng, trở lại Vancouver lập tức liên hệ với một người —— Nhan Hạ.

Nhan Hạ đã từng gặp 72, ấn tượng với cô cũng không tệ lắm. Hai phụ nữ hẹn gặp nhau ở chỗ do 72 sắp xếp, là nơi vô cùng lịch sự tao nhã yên tĩnh, Nhan Hạ tan việc chạy xe đến, có người đưa cô đi đến vị trí có tầm nhìn tốt nhất, 72 đã chờ ở đó từ sớm.

Nếu lực hút giữa phụ nữ đúng nhịp, nói chuyện sẽ tiến hành vô cùng thuận lợi, huống chi là vì Cố Lạc.

"Trong lòng người phụ nữ Cố Lạc kia chỉ có một người đàn ông, cô ấy có thể có vấn đề gì?"

Nhan Hạ giống như đang nghe chuyện cười bác bỏ, 72 mỉm cười, "Cô biết thân phận thật sự của Cố Lạc?"

"Cô nói là Athena sao? Biết." Nhan Hạ thở dài: "Nhưng chi tiết về nhà họ Cố thì tôi không rõ ràng, đó chẳng phải là cuộc sống mà Cố Lạc muốn, thường ngày cô ấy cũng không nói chuyện nhiều."

"Phụ nữ, đương nhiên là muốn tình yêu, dieendaanleêquyydoônn ở bên cạnh người đàn ông mà mình yêu vượt qua Thiên Hoang Địa Lão * ——". Bỗng nhiên, trong đầu giống như có thứ gì thoáng quá, Nhan Hạ nhíu mày cố gắng nhớ lại. "Một buổi tối thật lâu trước, cô ấy từng gọi điện thoại cho tôi, nói mấy câu không giải thích được, cô ấy hỏi tôi nếu tôi phát hiện thời gian mình còn sống không nhiều lắm thì nên làm như thế nào?"

(*) Thiên Hoang Địa Lão: thời gian dài đằng đẵng, lâu như trời đất.

...

Lời vừa dứt, hai người đồng thời trầm mặc, bởi vì khả năng cực kỳ nhỏ phía sau câu nói này khiến cho sắc mặt thay đổi.

Nhan Hạ cười gượng, nhấp một ngụm trà sữa. "Nhất định là tôi mệt mỏi hồ đồ, lại có thể suy nghĩ lung tung, xin lỗi, ta không rõ chuyện này lắm, hai năm qua cô ấy không liên lạc với tôi, Dr. J kia tôi cũng không biết."

Mấy ngày sau, 72 báo lại tin tức đã thu thập được cho Thi Dạ Triêu, nhưng trong đó không có nhiều tư liệu có thể sử dụng.

"Về Dr. J, tôi đã nghe Ngải Tư nói một ít, Dr. J vẫn luôn là bác sỹ tư nhân của Cố tiểu thư, bắt đầu từ khi cô ấy mười mấy tuổi vào Athena, thân thể xảy ra bất kỳ tình trạng gì đều do anh ta phụ trách, quan hệ hai người không tệ." Cô phỏng đoán tỉ mỉ: "Sau khi Cố tiểu thư xảy ra chuyện bị Cố Doãn giấu đi đâu

Ngải Tư và Từ Ngao thật sự không biết, nhưng Ngải Tư nói trước kia Cố Doãn làm mấy việc đó phần lớn không phải tự tay gây ra, anh ta tìm người chết thay, hơn nữa…"

72 nhìn Thi Dạ Triêu một chút, "Người này rất có hứng thú với Cố Lạc, hơn nữa ngay từ lúc bắt đầu đã từng bí mật gặp Cố Doãn mấy lần, Cố Doãn cố ý tạo ra rất nhiều cơ hội cho bọn họ, bao gồm cả sự kiện nước K, cũng do người này tìm lính đánh thuê hạ thủ với anh —— vốn mục tiêu đúng là anh, nhưng Cố Doãn kịp thời để cho anh ta thay đổi quyết định, khiến Cố Lạc bị thương là chủ ý lqd của bản thân Bố Khắc, bọn họ vốn cho rằng muốn bắt một phụ nữ là một chuyện rất thoải mái, chỉ có điều không ngờ Cố Lạc còn khó đối phó hơn bọn họ tưởng tượng, Bố Khắc hao binh tổn tướng mù quáng, mới hạ sát thủ với bọn họ."

Thi Dạ Triêu trầm tư hồi lâu, nhớ đến một người: "Tác Nhĩ?"

72 gật đầu, lại nói: "Còn có một việc, tôi không biết nói ra có cần thiết hay không, Nhan Hạ, anh còn nhớ rõ chứ?"

"Người bạn kia của Cố Lạc?"

"Ừ, cô ấy nói rất lâu trước đây Cố Lạc từng gọi một cú điện thoại không giải thích được cho cô ấy." 72 thuật lại lời Nhan Hạ nói, "Tôi nhớ đại khái thời gian, là lúc anh bay suốt đêm đến nước M tìm cô ấy, chiều hôm đó, Cố Lạc không gọi điện thoại cho anh?"

Thi Dạ Triêu đột nhiên nhớ ra Cố Lạc nói muốn gọi điện thoại cho Lục Già Việt, cũng bởi vì lúc đó cô ấy nói một câu "Sợ hãi" khiến Thi Dạ Triêu không yên lòng tâm phiền ý loạn *, mới bay cả đêm đến bên cạnh cô, mà anh còn nhớ rõ, đêm đó Cố Lạc uống rượu.

(*) Tâm phiền ý loạn: phiền muộn rối loạn trong lòng

Thi Dạ Triêu nắm chặt tay, lúc đó anh vô ý tìm tòi nghiên cứu thế giới nội tâm của Cố Lạc, bởi vì sau khi anh say mê hôn cô lại kêu tên Chử Dư Tịch khiến cho quan hệ giữa hai người có một lần chiến tranh lạnh, cũng bởi vậy trong lúc vô ý kích thích tâm tư Cố Lạc, vốn tưởng rằng Cố Lạc uống say là vì anh, còn từng âm thầm tự đắc rốt cuộc cô đã nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân, bây giờ nghĩ lại, ánh mắt đêm hôm đó của Cố Lạc rõ ràng khác thường, nhưng anh lại không phát hiện ra.

Đến tột cùng là chuyện gì, để cho đêm đó Cố Lạc d$đ&l@q*đ cần anh giống như điên, để cho đáy mắt cô thỉnh thoảng lộ ra giống như… ánh mắt tuyệt vọng

72 cũng suy nghĩ chuyện này, "Nhan Hạ nói cô ấy cũng không biết thân thể Cố Lạc có vấn đề gì, đã quen biết cô ấy nhiều năm, Cố Lạc gần như chưa bao giờ sinh bệnh, ngay cả cảm mạo nóng sốt bình thường cũng không có." Cô tiếc nuối lắc lắc đầu, "Tình huống thân thể trở nên kém của cô ấy là từ sau khi bắt đầu sự kiện nước K ——"

Bỗng nhiên Thi Dạ Triêu sực nhớ ra gì đó, hai mắt nghiêm túc, lập tức nắm lấy chìa khóa xe đứng dậy, 72 vội vàng đi theo.

…

72 không hiểu tại sao Thi Dạ Triêu lái xe tới bệnh viện, trong lòng càng lo lắng.

"Còn nhớ rõ lần Cố Lạc té xỉu trong nhà không?"

Thi Dạ Triêu nhắc nhở như vậy, 72 nhớ lại rồi lập tức sáng tỏ: "Tôi đi tìm bác sỹ kia."

Không lâu lắm, 72 quay trở lại: "Ông ta đang làm một giải phẫu lớn, sợ rằng phải chờ rất lâu."

"Đợi."

Thi Dạ Triêu chỉ nói một chữ này, sau đó ở bệnh viện vượt qua năm giờ buồn tẻ dài lâu.

Bác sỹ vừa phẫu thuật xong mới ra ngoài thì có y tá nói cho anh ta biết chuyện này, anh ta nào dám trì hoãn, thậm chí không còn kịp thay quần áo trở về phòng làm việc.

"Evan? Có chuyện gì mà tìm tôi gấp vậy?"

Thi Dạ Triêu há miệng, đột nhiên lqd có chút sợ hãi, "Lần Cố Lạc té xỉu đó, tôi nhớ anh từng nhắc cô ấy uống thuốc, tôi muốn biết là thuốc gì? Để trị bệnh gì?"

Vẻ mặt bác sỹ hơi đổi, tránh tầm mắt Thi Dạ Triêu: "Đầu Cố tiểu thư bị thương nặng, sẽ có một ít di chứng về sau ——"

"Nếu như tôi chỉ muốn nghe anh nói những điều này, sẽ không ở đây chờ anh năm giờ." Sao Thi Dạ Triêu không nhìn ra thay đổi của anh ta, ánh mắt khôn khéo sắc bén, khiến cho người ta không có chỗ ẩn núp.

72 nhìn ra anh ta dao động, không biến sắc bắt đầu cổ vũ: "Có một số việc, chúng tôi đã biết, chỉ tới xác nhận một chút, anh không cần áp lực quá."

Cô ấy đã nói như vậy, bác sỹ hít một hơi dài. "Thân thể Cố tiểu tư quả thật có vấn đề, nhưng tôi cũng chỉ hoài nghi suy đoán, lúc ấy muốn khuyên cô ấy tới kiểm tra, nhưng cô ấy cự tuyệt, nói bất kỳ chuyện gì đều do bác sỹ của cô ấy tới phụ trách, không để cho tôi nhúng tay vào hơn nữa càng không để cho tôi nói với bất kỳ ai chuyện này, nhất là… là cậu."

72 liếc nhìn Thi Dạ Triêu, lại hỏi: "Cô ấy bị vấn đề gì?"

Bác sỹ trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Các cậu biết chứng bệnh thần kinh vận động chứ? Đó là ——"

Phía sau còn chưa nói hết, anh ta liền bị một sức lực khổng lồ níu lấy vạt áo, hai mắt Thi Dạ Triêu chứa ngọn lửa khiến người ta sợ hãi, hàm răng sít chặt, các khớp xương đáng sợ dữ tợn níu lấy ngón tay của anh ta. "Anh nói lại một lần nữa."

"Ơ, thần… bệnh thần kinh vận động." Bác sỹ nâng mắt kính sắp rớt xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đây là lần đầu tiên 72 nghe nói loại bệnh này, hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng cô dám xác định bệnh này rất nghiêm trọng, dieendaanleequuydonn bởi vì cô chưa từng thấy thái độ của Thi Dạ Triêu đáng sợ như vậy.

Cứ giằng co như vậy một lúc, rốt cuộc Thi Dạ Triêu buông lỏng tay anh ta ra, đứng yên tại chỗ không biết đang suy nghĩ gì, 72 không dám tiến lên quấy rầy, bác sỹ càng không dám thở mạnh.

Sau đó, Thi Dạ Triêu lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số rồi đặt lên bên tai, 72 cảm giác mình hoa mắt, thế mà lại phát hiện tay anh hơi run run.

Điện thoại của Thi Dạ Diễm nhanh chóng được kết nối, nhưng Thi Dạ Triêu lại cảm thấy dường như mình mất giọng nói.

Thi Dạ Diễm đầu bên kia nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Eric." Thi Dạ Triêu ép buộc bản thân tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói: "Em đang ở đâu? Anh có việc muốn hỏi em."

Thi Dạ Diễm phát hiện trong giọng nói trầm thấp có vẻ run rẩy, trong lòng đột nhiên giật mình. "Em đang ở San Francisco, đang định rời đi."

"Đừng đi, anh đi tìm em." Thi Dạ Triêu cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu xoay người rời đi.

72 chưa cùng đi, tiến lên hỏi bác sỹ, "Đó là bệnh gì?"

Bác sỹ lau mồ hôi đầy đầu, lấy mấy trang giấy trong hộc tủ đưa cho cô, "Tự cô xem đi, từ lúc tôi biết đã hai năm rồi, không biết lqd bây giờ tình hình như thế nào, có rất nhiều người mắc chứng bệnh thần kinh vận động đã không thể tự hít thở chỉ sau một năm…"

Ánh mắt 72 nhanh chóng quét qua tờ giấy giải thích về chứng bệnh này, lại nghe lời bác sỹ nói, trong lòng không ngừng khó chịu, không nhịn được gầm lên một tiếng: "Câm miệng!"

Bác sỹ cười khổ, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. "Làm một bác sỹ, tôi cũng không hy vọng thấy có người mắc chứng bệnh này, nhất là phụ nữ tuổi còn trẻ như Cố tiểu thư."

72 xé mấy trang giấy thành mấy mảnh ném mạnh lên bàn, trừng hai mắt. "Không! Có! Khả năng!"

96. Chương 102: Khắc Tận Xương

Thi Dạ Triêu dùng tốc độ nhanh nhất tới San Francisco, trong nháy mắt nhìn thấy Thi Dạ Diễm một quyền nhanh chóng bay tới.

Một quyền này hơi mạnh, Thi Dạ Diễm bị anh đánh liên tục lùi lại, phải chống vào tường mới đừng vững, trong miệng rất nhanh ngập tràn mùi màu tươi, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, liền bị Thi Dạ Triêu níu lấy cổ áo đè lên tường.

Mắt thấy quả đấm đang vung tới, bên cạnh bất chợt có giọng nói non nớt kêu lên một tiếng: "Evan!"

Thi Dạ Triêu nhận ra giọng nói kia, động tác dienđanleqydon dừng lại, quay đầu lại quả nhiên thấy khuôn mặt Thi Duy Dạ đang nhìn mình chằm chằm. Anh cố đè nén cảm xúc, thu lại quả đấm, ngược lại nhìn Thi Dạ Diễm. "Đem tất cả những điều em biết nói rõ ràng cho anh, nếu không cho dù ở ngay trước mặt con gái em cũng đừng mong anh sẽ để lại mặt mũi cho em!"

Thi Duy Ân đã chạy tới kéo vạt áo Thi Dạ Triêu, "Evan, mọi người không thể đánh nhau."

Thấy anh như vậy, Thi Dạ Diễm cũng đoán được vài phần nguyên nhân, liếm máu ở khóe miệng một cái, nghiêng đầu nói. "Trước hết để em mang tiểu Trà Diệp ra ngoài đã."

Thi Dạ Triêu buông lỏng tay quay lưng đi, Thi Dạ Diễm ôm lấy con gái. "Đi xuống lầu tìm mẹ, cha có chuyện muốn nói với Evan."

Thi Duy Ân là lần đầu tiên nhìn thấy hai người đánh nhau, mới bị giật mình, cái miệng nhỏ nhắn kéo kéo Thi Dạ Triêu lo lắng hỏi: "Bác sẽ đáp ứng cháu chứ?"

Thi Dạ Triêu quét ánh mắt qua, bất đắc dĩ khẽ gật đầu.

Đưa tiểu Trà Diệp ra ngoài xong, Thi Dạ Diễm liền đóng cửa lại, đi vào phòng tắm mở vòi nước rửa qua khuôn mặt nhếch nhác của mình. Lúc anh cầm khăn lau mặt đi ra thì kiên nhẫn của Thi Dạ Triêu cũng gần cạn hết, trong miệng không có khói thuốc bị anh gắt gao cắn, tiếng kẽo kẹt vang dội.

Thi Dạ Diễm chợt ý thức được một chuyện, sau khi chia tay với Cố Lạc chưa từng nhìn thấy Thi Dạ Triêu hút thuốc. "Anh thật sự cai thuốc rồi hả?"

Thi Dạ Triêu vò nát điếu thuốc trong tay, "Anh không muốn nghe em nói nhảm."

Thi Dạ Diễm vuốt nước trên mặt, ngồi lên ghế sa lon, đem khăn che trên mặt. "Em đã đồng ý giữ bí mật cho cô ấy."

"Em lại muốn bị đánh?" Thi Dạ Triêu hung ác uy hiếp nói.

"Nếu như làm vậy có thể thay đổi được ít chuyện, em tình nguyện để anh đánh một trận." Thi Dạ Diễm lại nói: "Trước khi anh đến, 72 đã gọi điện cho em, nếu anh đã biết hết mọi chuyện, vậy thì đã không còn bí mật nào cả."

Anh kéo khăn lông xuống, nội tâm đấu tranh gay gắt. Thi Dạ Triêu rốt cục có chút khiếp đảm khi nghe được chân tướng từ chính miệng Thi Dạ Diễm nói, hai quả đấm âm thầm siết chặt, không hề chớp mắt nhìn anh chằm chằm.

Thi Dạ Diễm rót ra chút rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, đợi cảm giác cay trong miền tan ra, dung nhập vào máu, anh để chiếc ly xuống, ánh mắt ảm đạm.

"Nếu không phải chỉ vì anh, em muốn cô ấy sẽ không nói cho bất kỳ người nào, ngày cha chết hôm đó, cô ấy đã ngất trước mặt em, trước lúc ngất đi cô ấy dặn em mang cô ấy đi đừng cho anh biết, cũng chính là ngày đó cô ấy… cầu xin em, để em không đấu cùng anh nữa."

Thi Dạ Diễm cười: "Biết Cố Lạc nhiều năm như vậy đấy là lần đầu tiên em thấy cô ấy khóc, cũng là lần đầu tiên cô ấy mở miệng cầu người, hơn nữa lại cầu em giữ bí mật với anh, anh không nhìn thấy bộ dáng của cô ấy lúc đó, em chưa từng nhìn thấy một Cố Lạc như vậy bao giờ."

"Về phần vì sao cô ấy chợt đào hôn…" Thi Dạ Diễm lại rót một ly rượu, uống vào. "Bây giờ đã rất rõ ràng, cũng là vì anh, Cố Doãn yêu cô ấy lâu như vậy, vốn cho là phải nhận được cô ấy một cách nguyên vẹn, không ngờ cô ấy đã *** với người đàn ông khác, Cố Doãn người này, có chút giống anh ngày xưa, cố chấp đến điên cuồng đối với thứ mình muốn, lại khác hẳn với anh tình cảm và thân thể anh ta thích sạch sẽ, lại thêm việc Cố Lạc mang thai con của anh… Tất cả chuyện này gộp lại khiến anh ta muốn anh với em phải trả giá cao nhất, nhất là anh, cho nên hắn mới – –."

Hai người càng yêu nhau, càng hiểu làm thế nào sẽ khiến đối phương đau nhất. Cố Lạc đã sớm chuẩn bị cho sự chia lìa, cố gắng lớn nhất để giảm bớt tổn thương mà cô mang đến cho anh, Amy có nguy cơ chết cùng với Thi Thác Thần, kể cả anh bị tập kích mấy lần suýt bỏ mạng ở nước K… Mỗi sự kiện đều bởi vì cô mà ra, khi cô biết những thứ này đã không còn cách nào chống lại sự trả thù của Cố Doãn, bởi vì cô đã mất đi vũ khí lớn nhất – thời gian.

Thi Dạ Diễm uống ly rượu thứ ba, tay siết chặt: "Bác sĩ kia nói không sai, thân thể của cô ấy quả thực có vấn đề, bị bệnh, là bệnh thần kinh vận động."

Đem toàn bộ nói ra xong, trong phòng dienddnlequyddon yên tĩnh khác thường.

Thi Dạ Diễm xoay người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đem toàn bộ thời gian và không gian cho Thi Dạ Triêu.

Hai người cứ trầm mặc như vậy hồi lâu, Thi Dạ Triêu mới gian nan mở miệng: "Hai năm qua, cô ấy… ở đâu?"

Thi Dạ Diễm hít một hơi thật sâu, nói ra một đáp án anh không thể tưởng tượng được: "Em đoán, là ở Vancouver."

"Cái gì?" Thi Dạ Triêu không dám tin.

"Cô ấy không đi đâu xa cả, vẫn luôn ở Canada." Thi Dạ Diễm cười khổ: "Em không biết tột cùng cô ấy ở nơi nào, nhưng bồn hoa trên bệ cửa sổ nhà cô ấy luôn có người tưới nước." Mà Thi Dạ Triêu cùng Lục Già Việt chưa từng trở về, càng không phải là do Nhan Hạ. Mà Thi Dạ Diễm từng phát hiện ở dưới bồn hoa có hai chiếc lá phong, trong phòng không để lại quá nhiều dấu vết, nhưng anh lại không thấy cảm giác vắng lạnh, giống như cô mới vừa vặn rời đi.

Tri Dạ Triêu kinh ngạc sửng sốt một hồi, bỗng dưng bật dậy chạy ra ngoài, bị Thi Dạ Diễm gọi lại: "Anh đem lật tung cả Canada cũng không tìm được cô ấy đâu, anh trai, đã trễ quá rồi."

Thi Dạ Diễm quay người lại, "Ba tháng trước, cô ấy đã rời đi." Bởi vì bồn hoa đã khô héo, là phong cũng khô như cánh ve, rơi nhẹ nhàng một cái liền bể.

Rời đi.

Rời đi là ý nghĩa gì?

Thi Dạ Triêu không dám hỏi, đáy mắt tràn ngập nỗi đau kinh người, chậm rãi trở về chỗ ngồi. Thi Dạ Diễm cầm cái chén không trước mặt anh, rót đầy. "Hai năm qua Cố Doãn không có bất cứ động tĩnh gì, em không biết Cố Lạc dùng phương pháp gì thuyết phục buông tha trả thù, nhưng ít ra cũng giúp Amy và anh có cơ hội khôi phục lại nguyên khí."

Thi Dạ Triêu giơ tay lên, nhưng không cầm ly rượu kia, mà trực tiếp cầm chai rượu trong tay Thi Dạ Diễm, ngửa đầu ừng ực rót vào cổ họng, một giọt cũng không rơi ra.

Một tay anh che mắt, trầm mặc như pho tượng đá.

Thi Dạ Diễm lại mở một chai rượu từ trong tủ ra, đặt ở trước mặt anh. "Ít nhất, Cố Lạc không phải vì phản bội anh mà rời đi."

"Nhất định em cho rằng, anh yêu cô ấy." Thi Dạ Triêu hờ hững mở miệng.

“Không phải chỉ có em, mà là tất cả mọi người đều biết là như vậy.”

“Mọi người sai lầm hết rồi.” Anh dốc hết toàn lực, rốt cục nói ra mấy chữ. “___ Anh hận cô ấy.”

Cảm giác hiện tại của Thi Dạ Triêu là hận Cố Lạc, cô biết rõ rằng mình sẽ chết, biết rất rõ sẽ có một ngày như thế, tại sao còn muốn trầm luân cùng anh, tại sao còn muốn để anh thấy cô yêu anh, kéo anh từ vũng bùn trong quá khứ ra, tại sao lại cho anh hy vọng, tại sao lại để anh thấy một tình yêu động lòng người nhất…. ….

Đến khi rốt cục cô trở thành người không thể thay thế trong anh thì lại đưa anh vào tận cùng địa ngục, không cách nào trở mình.

“Mặc kệ cô ấy sống hay chết, anh đều sẽ tìm ra cô ấy, cô ấy thiếu anh một mạng…” Thi Dạ Triêu cô đè xuống đau đớn phát ra từ trong tim: “Còn thiếu anh một hôn lễ nữa.”

– – cũng đã nói bên nhau trọn đời.

…

Sau đó, Thi Dạ Triêu vận dụng tất cả năng lực đi tìm Cố Lạc, Thi Già Việt vui mừng rốt cục đợi được đến ngày này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn trong mắt Thi Dạ Triêu thấy thật chói mắt, không cách nào nhìn thẳng. “Có nhớ ba từng nói với con một câu gì không?”

“Mỗi câu ba nói con đều nhớ.” Thấy vẻ mặt anh ngưng trọng, Thi Già Việt cũng nghiêm túc.

Thi Dạ Triêu nhìn chằm chằm con hồi lâu, trước ánh mắt kinh ngạc của Thi Già Việt anh chợt hạ một chân quỳ xuống đất, nhìn thẳng vào con. “Ba từng nói qua, một người cường đại chân chính không phải ở công phu hắn tốt bao nhiêu, địa vị cao bao nhiêu, quyền thế lớn bao nhiêu.”

“Mà là ở chỗ này.” Thi Già Việt vỗ vỗ trái tim của mình, nói ra hai chữ. “Tín niệm.”

Khóe miệng Thi Dạ Triêu hơi nhếch lên, lấy sợ dây chuyền từ trên cổ xuống, đeo vào cổ Thi Già Việt. “Đây là vật rất có giá trị, giờ ba giao nó cho con.”

Thi Già Việt thu sủng nhược kinh, cậu biết hàm nghĩa của sợi dây chuyền này. “Con… Tại sao con có thể? Dù sao…” Dù sao cậu cũng không phải con ruột của Cố Lạc, hơn nữa cũng không có chút quan hệ nào với anh.

“Ba không muốn nghe một câu này của con trong bất kỳ một tình huống nào nữa.” Ánh mắt Thi Dạ Triêu kiên định, “Thi Già Việt, không có ai có đủ tư cách hơn con, nó không phải đại biểu cho quyền lực của Thi gia.”

“Vậy là cái gì?”

Thi Dạ Triêu đứng dậy, nhẹ nhàng khép mắt, không nói cho cậu biết đáp án.

Mà về sau Thi Già Việt mới biết ý nghĩa quan trọng nhất của sợi dây chuyền: Đó là sự cam kết lớn nhất giữa Cố Lạc và Thi Dạ Triêu, lưu luyến sâu nhất, cũng chính là bằng chứng minh chứng cho tình yêu bền chắc nhất.

……..

***

Từ sau sự kiện hai năm trước Cố Doãn dường như thay đổi thành người khác, sự biến hóa này rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, tính khí biến đổi thất thường hơn so với trước kia, thường xuyên nóng nảy như muốn giết người, nhốt mình, một mình ở trong phòng mấy ngày không muốn gặp ai khác, hay là ở nhiều thởi điểm hắn nổi giận, hắn thế nhưng có thể bất động thanh sắc nhịn xuống tất cả cảm xúc.

Tóm lại biến hóa này rất quỷ dị, làm cho người ta khó có thể đoán được, có lẽ Cố Bạch Bùi đã biết, nếu không vì sao mỗi lần vào thời điểm này chỉ trầm mặt than thở.

Cố Doãn không mang theo bất kỳ một người phụ nữ nào bên người nữa, rồi lại thỉnh thoảng lại nổi điên bắt một người làm chuyện yêu.

Đoàn người Từ Ngao đã từng cố gắng nghe ngóng hành tung của Cố Lạc, nhưng không nghe ra bất kỳ tin tức gì, hắn chỉ biết Cố Doãn khác thường nhất định là bởi vì Cố Lạc, nhưng rốt cục giữa hai người xảy ra chuyện gì thì thủy chung không có ai biết.

Cho đên một hôm, Thi Dạ Triêu tìm đến Cố Doãn, Từ Ngao mới biết chân tướng đã bị che giấu hơn hai năm.

97. Chương 103

Có người nói, thù hận trên đời này là khó giải quyết nhất trong tình cảm giữa hai người yêu nhau.

Tối nay hai năm trước là lần đầu tiên Thi Dạ Triêu gặp Cố Doãn.

Ngoài dự đoán nhưng lại hợp tình hợp lý.

Cố Doãn nói Từ Ngao rời khỏi, nhưng Từ Ngao không đi xa, lúc nãy anh ta nhìn thấy ánh mắt của Thi Dạ Triêu thì đã có một dự cảm, tối nay tuyệt đối sẽ có chuyện xảy ra.

Cố Doãn cũng không bất ngờ khi Thi Dạ Triêu xuất hiện. "Đã lâu không gặp, tới tìm tôi tính nợ sao?"

Hôm nay Thi Dạ Triêu đã xem nhẹ thù hận, anh không phải không hận Cố Doãn, nhưng trước sự sống chết của Cố Lạc thì tất cả đều không quan trọng bằng cô.

"Chuyện giữa tôi và anh sau này hãy nói, tôi tới làm một việc." Sau khi nghe cuộc nói chuyện giữa bác sĩ và Thi Dạ Diễm, mỗi một lần anh đọc tên Cố Lạc đều cảm thấy đau đớn giống như có con dao đang đâm vào tim anh. "Cố Lạc ở đâu?"

"Cô ấy ở đâu thì mắc mớ gì tới cậu chứ? Cậu đã quên hai năm trước cô ấy đã không cần cậu nữa rồi sao?" Cố Doãn cười lạnh: "Vẫn chưa từ bỏ ý định à."

Thi Dạ Triêu khẽ hất cằm lên, cũng cười lạnh, nhưng nụ cười khiến Cố Doãn cảm thấy mình đang bị chế nhạo đến cực điểm, dường như anh có thể nhìn thấu tất cả nỗi nhục trong lòng mình, đều là những chuyện buồn cười mà anh ta đã làm.

"Trước kia tôi chưa nghĩ tới rốt cuộc có chuyện gì khiến anh để ý, nhưng bây giờ tôi muốn hỏi anh." Thi Dạ Triêu tiến lên vài bước. "Cố Doãn, thật ra anh đang sợ, đúng không? Mặc kệ là trả thù Eric hay là tôi, ngoài sự độc chiếm biến thái của anh với Cố Lạc ra còn có sự ghen tỵ, hơn nữa là một sự sợ hãi, anh sợ cô ấy yêu bất kỳ người đàn ông nào ngoài anh, anh sợ trong lòng cô ấy vốn không có vị trí dành cho anh, càng sợ Cố Lạc nhận ra do cô ấy không yêu mình mà mình lại không thể kiềm nén sự quan tâm dành cho cô ấy, sợ cô ấy coi thường anh, cho nên thà rằng đưa cô ấy đến Athena đối mặt nguy hiểm, thà rằng để cô ấy trở thành con cờ trả thù của anh, cũng muốn diễn cho người khác xem: nhìn đi, thật ra tôi cũng không yêu người phụ nữ này nhiều như thế, tôi cũng không phải không có cô ấy là không được."

Vẻ mặt của Cố Doãn ngày càng khó coi, Thi Dạ Triêu vẫn đâm một đao cuối cùng, một đao vô cùng tàn nhẫn: "Chỉ tiếc đến cuối cùng, chỉ có anh biết những đau thương trong cuộc sống của cô ấy là do anh ban tặng, anh còn ban tặng những khoản nợ khác, mỗi một chuyện đều khắc sâu vào lòng của anh, linh hồn của anh, cuối cùng người cô ấy yêu cũng không phải là anh, mà ngay cả cơ hội bù đắp lại anh cũng không có, cho dù anh muốn bù đắp lại nhưng lại nhận ra cơ hội này đã không còn —— tôi nói có chỗ nào không đúng không?"

Chỗ nào không đúng chứ?

Chữ nào cũng là châu ngọc, những câu đâm thẳng vào tim, Cố Doãn trừng mắt nhìn anh, một chữ phản bác cũng nói không được. "Cậu thật sự rất hiểu đó."

"Tôi biết anh muốn nói gì." Thi Dạ Triêu cởi nút áo cổ áo ra, "Tôi không để ý sự châm chọc của anh, tôi cũng không để ý bất cứ chuyện gì, tôi chỉ muốn biết một chuyện đó là cô ấy ở đâu?"

Cố Doãn cắn điếu thuốc trong miệng, cảm giác trong lòng tràn đầy sự cùng đường và tan nát. "Cô ấy sao? Giống như cậu nói, vì không để người khác nhìn ra tâm tư của mình, tôi đưa cô ấy đi, đưa cho người khác giống như ban đầu đưa đến bên cạnh cậu."

Ánh mắt của Thi Dạ Triêu liền sắc bén. "Tác Nhĩ?"

"Cậu đã biết rồi vậy tôi cũng không việc gì phải che giấu nữa, đúng vậy, không phải chỉ có cậu coi trọng Cố Lạc, ban đầu cô ấy biến mất ba tháng vẫn luôn ở chỗ Tác Nhĩ, đang nghĩ cô ấy làm giao dịch gì với Tác Nhĩ để cô ấy trở lại sao?" Cố Doãn cười chua sót: "Cô ấy yêu cầu ba năm với Tác Nhĩ, ba năm sau cô ấy sẽ chủ động rời khỏi cậu, cho nên Thi Dạ Triêu, mặc kệ tôi ép cô ấy thì sao, lựa chọn cuối cùng của cô ấy vẫn là rời khỏi cậu, cũng không muốn nhớ cậu, chỉ vì thời gian tôi ở bên cạnh cô ấy lâu hơn cậu, cậu tốt hơn tôi được bao nhiêu chứ?"

Cố Doãn móc một vật trong túi áo ra rồi ném cho Thi Dạ Triêu, "Tôi cũng muốn nhìn một chút, sau chuyện đó thì còn chuyện gì có thể đánh ngã cậu."

Đó là tấm thẻ màu xám, nhìn lướt qua rất giống cái chốt cửa phòng, nhưng phía trên không có tiêu chí dư thừa nào.

Đây là đầu mối Cố Doãn cho anh, Thi Dạ Triêu nắm chặt thẻ trong tay, liếc nhìn anh ta một cái. "Tôi cũng muốn nhìn một chút, nhiều năm sau sẽ có ai hay chuyện gì có thể khiến anh làm lại lần nữa."

Thi Dạ Triêu đi, Cố Doãn chìm vào trong sự yên tĩnh ở đây, từ từ cúi đầu xuống, hình như có thứ gì đó nhỏ xuống sàn nhà từ trong mắt anh ta.

Anh ta cũng muốn biết sẽ có ai hay chuyện gì có thể khiến anh ta thoát khỏi sự giày vò này.

Từ Ngao chờ bên ngoài, sau khi Thi Dạ Triêu ra ngoài hai người im lặng trao đổi ánh mắt.

Chờ anh rời khỏi, Từ Ngao xông vào phòng, "Tôi muốn biết, "không có cơ hội" anh ta mới vừa nói là có ý gì!"

Cố Doãn vẫn ngồi tư thế đó trên ghế sô pha, Từ Ngao kiềm chế lại sự nóng nảy của mình, "Tôi nhìn anh và Cố Lạc giày vò nhau nhiều năm như vậy, hoàn toàn tin tưởng anh sẽ không muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết, nhưng nếu đúng như suy nghĩ của tôi thì Cố Doãn à, anh biết tôi sẽ làm ra chuyện gì mà."

Từ Ngao nặng nề nói xong lời này, Cố Doãn im lặng sau đó bỗng dưng cười: "Muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết cũng không phải là tôi."

"Có ý gì?" Từ Ngao cau mày.

"Anh không phải vẫn muốn biết tại sao Dr. J bốc hơi khỏi nhân gian sao? Chưa từng nghĩ tới sự liên quan giữa chuyện anh ta và Cố Lạc cùng biến mất sao?"

Lòng Từ Ngao trầm xuống: "Cô ấy làm sao?"

Thân thể của Cố Doãn dựa vào ghế sô pha, ngửa đầu dựa vào thành ghế. "Mặc kệ cô ấy ra sao, mặc kệ lúc cô ấy còn trẻ người non dạ hay là đã trải qua những sóng gió, cô ấy sống hay —— cô ấy chết, mãi mãi đều là một loại hành hạ với tôi."

98. Chương 104: Khắc Tận Xương

Tìm được Cố Lạc, cũng tự nhiên tìm được Dr. J mất tích bí ẩn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Dr. J mất tích thật sự bởi vì Cố Lạc, mà dường như sự xuất hiện của anh cũng nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Dr. J.

Hai người gặp mặt nhau lần đầu tiên, Dr. J liếc mắt một cái liền nhìn thấu tình cảm sâu sắc của người đàn ông này đối với Cố Lạc.

Bây giờ Cố Lạc đã xuất hiện bệnh trạng phát âm líu lưỡi, lúc tay chân vô lực cứng ngắc vẫn tồn tại như cũ, nhưng đối với Dr. J, xem ra đã là kỳ tích.

"Vốn theo phỏng đoán thân thể của cô ấy ban đầu, cũng đã nghiên cứu tới những ca bệnh trước đó, tình hình phát bệnh của Cố Lạc lqd quả thật đã vào giai đoạn đình trệ rồi." Dr. J cười: "Chúng tôi đều cho rằng cô ấy vốn không chống nổi qua ba năm, nếu không cô ấy sẽ không nhẫn tâm đối xử với anh như vậy."

Thi Dạ Triêu dỗ Cố Lạc ngủ, ngồi nói chuyện phiếm với Dr. J bên bờ hồ.

"Tôi chỉ đoán là cô ấy có chuyện không muốn để tôi biết, không ngờ lại là chuyện này, nếu không có chết tôi cũng sẽ không để cho cô ấy rời khỏi tôi."

Dr. J than thở: "Chúng ta đã xem thường lòng tự ái của phụ nữ, càng coi thường sự tàn nhẫn của chứng bệnh thần kinh vận động, người bệnh đến giai đoạn cuối sẽ mất hết tất cả năng lực, không chỉ không có cách nào đi bộ hoặc cầm nắm thứ gì đó đơn giản như vậy, cuối cùng ngay cả hô hấp cũng là xa xỉ, ăn cơm dựa vào thức ăn lỏng thậm chí phải truyền nước biển, khoong thể nói chuyện, không biết cười cũng sẽ không tỏ vẻ mặt tức giận cho anh xem, nhúc nhích ngón tay cũng không làm được, bệnh biến chứng mang tới tra tấn dữ dội, cô ấy có thể diễn tả cũng chỉ có thể trầm mặc, cô ấy không cảm nhận được sự đụng chạm của anh, lại còn vĩnh viễn không thể gọi tên của anh, có lẽ đến cuối cùng, ngay cả con mắt của cô ấy cũng không thể chuyển động, bắp thịt sẽ khô héo, cả người sẽ gầy gò thành dáng vẻ da bọc xương… Cô ấy là người phụ nữ kiêu ngạo, sao muốn người cô ấy yêu tận mắt thấy quá trình cô ấy trở nên xấu xí đáng sợ, tôi nghĩ không một người phụ nữ nào muốn mang bộ mặt tàn lụi như vậy, càng sợ anh không cách nào thừa nhận, cho nên… Evan, tôi hy vọng anh có thể tha thứ cho cô ấy đã lựa chọn như vậy, chúng ta không phải cô ấy, vĩnh viễn không thể cảm thấy nỗi thống khổ trong lòng cô ấy, bởi vì cho đến chết, suy nghĩ ý thức của lqd cô ấy đều tỉnh táo, đây là quá trình chính mắt thấy mình chết đi, không một tiếng động, lại là quá trình tê tâm liệt phế *. Huống chi, cô ấy rời đi, cũng chỉ vì anh, vì để cho Cố Doãn thu tay lại, cô ấy lấy toàn bộ bệnh tật của mình ra để chống đỡ, hơn nữa dùng từ bỏ trị liệu để uy hiếp… Cảm tình của cô ấy đối với anh, không chỉ đơn giản là nghĩ gả cho anh như vậy."

(*) tê tâm liệt phế: đau đớn tột cùng.

…

Thi Dạ Triêu yên lặng uống rượu sakê, mặt mày thu lại, cũng không đáp lại bất kỳ điều gì.

Dr. J liếc nhìn vài vết thương trên cánh tay anh, còn có bùn đất trên giày anh mà lắc đầu cảm khái: "Lúc trước biết được anh không hủy bỏ hôn lễ, tôi biết tất cả những gì Cố Lạc làm vì anh đều đáng giá."

Thi Dạ Triêu không phải hạng người nhất thời bị thù hận che mờ lý trí, anh biết mình muốn gì, một khi quyết định, chỉ còn dư lại hai chữ kiên định.

Cố Lạc chọn đúng người, cô chọn một người đàn ông cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì đều không buông tha.

Thi Dạ Triêu trở về phòng, Cố Lạc còn ngủ, nhưng chờ khi anh tắm rửa xong đi ra từ phòng tắm thì phát hiện cô đã tỉnh rồi, mở to mắt ôm chăn ngồi trên giường chờ anh, như con nít khéo léo.

Thi Dạ Triêu vừa định cúi đầu hôn cô liền bị Cố Lạc đẩy ra, mở hòm thuốc đầu giường lấy ra thuốc nước, thận trọng lau thuốc nước sát trùng vết thương trên cánh tay anh.

Thi Dạ Triêu nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào trong đáy mắt cô. "Bây giờ anh muốn làm một chuyện nhất, em biết là gì không?"

Cố Lạc lắc đầu, Thi Dạ Triêu d%đ*l@q$đ đè ngã cô lên giường, ấn xuống một nụ hôn lên môi cô, bàn tay dò dưới áo cô, đôi môi cọ nhẹ bên vành tai cô. "Muốn em mạnh mẽ."

Cố Lạc lập tức bắt lấy tay anh: "Không…"

"Muốn." Thi Dạ Triêu cầm ngược lại tay nhỏ bé của cô, "Nhưng không phải bây giờ, còn phải đợi."

Chờ cái gì?

Anh chưa nói, Cố Lạc cũng không thể biết.

Nhưng một đêm kia, Thi Dạ Triêu thật sự không làm chuyện gì xấu với cô, chỉ ôm cô hôn cô, vành tai tóc mai chạm nhau, coi cô như vật quý.

Mấy ngày này ở trên đảo, Thi Dạ Triêu không đề cập tới muốn đi, càng không nói muốn dẫn cô đi, chỉ có 72 đang nghỉ ngơi rời đi hai ngày sau.

Mỗi sáng sớm khi Cố Lạc tỉnh dậy, cũng có thể ăn bữa sáng do Thi Dạ Triêu chuẩn bị, anh làm rất tinh tế, hơn nữa hầu như đút cô ăn từng chút một, Cố Lạc ăn rất cẩn thận, hơn nữa trước mắt triệu chứng ho khan cô cũng ít khi thấy, giống như Dr. J từng nói, gần như tất cả triệu chứng trên người cô đều đình trệ, không tiếp tục phát triển.

Chỉ sợ trời cao quan tâm bọn họ nhất, sau tai nạn cho bọn họ một kỳ tích không tưởng tượng được.

Rốt cuộc vào một ngày nào đấy, một chiếc máy bay trực thăng đón bọn họ đi, sau nhiều chặng Thi Dạ Triêu mang cô lqd trở lại Canada, trở lại Toronto.

Lúc máy bay hạ xuống mặt đất, màn đêm đã buông xuống.

Bọn họ cũng không về thẳng nhà, mà đi tới khách sạn, lúc Cố Lạc nghi ngờ mở cửa phòng, liếc mắt liền nhìn thấy bộ áo cưới treo giữa phòng, cả người như bị cố định tại chỗ.

Kỷ Linh đã chờ ở khách sạn từ sớm, thấy cô mỉm cười, cũng cho cô một cái ôm ấm áp. "Mẹ muốn cho con nghỉ ngơi thêm một ngày, nhưng Evan chờ không kịp, kiên trì xuống máy bay lập tức cử hành hôn lễ, cho nên đã vất vả cho con rồi."

Cố Lạc quay đầu nhìn Thi Dạ Triêu, điều gì cũng còn chưa hỏi ra miệng đã bị chặn môi lại.

"Cho em hai tiếng để chuẩn bị, anh đi thay quần áo, lát sau gặp, Thi phu nhân." Thi Dạ Triêu không cho cô quá nhiều thời gian để do dự, giao cho Kỷ Linh một ánh mắt rồi xoay người đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người.

Vì vậy Cố Lạc với đầu óc mơ hồ cứ bị đẩy vào phòng tắm tắm rửa như vậy, sau đó tự tay Kỷ Linh thay áo cưới cho cô, bà cầm lấy son môi trong tay thợ trang điểm cẩn thận thoa lên bờ môi của cô, hơn nữa đội lụa mỏng lên đầu, thỏa mãn mà gật đầu. "Ánh mắt chọn phụ nữ của con trai mẹ cũng không tệ lắm."

"Phu nhân, con ——" Cố Lạc nhìn mình trong gương, chính là gương mặt kinh hoàng vô dụng.

"Có một số việc không phải là lỗi của con." Kỷ Linh cầm tay cô, "Chuyện đã qua, mẹ không muốn nhắc lại, dieendaanleequyydônn con cũng không cần suy nghĩ thêm, không có gì có thể so với quyết định nó muốn cưới con mà con cũng muốn gả cho nó."

Cố Lạc đang tính nói tiếp, lúc này cửa bị đẩy ra, một phụ nữ xinh đẹp mặc váy ngắn màu xanh biếc đi giày cao gót hấp tấp chạy tới —— Nhan Hạ vừa sửa bó hoa trong tay vừa thúc giục: "Đã đến giờ rồi, còn chưa chuẩn bị xong sao ——"

Câu nói tiếp theo, lúc Cố Lạc ngẩng đầu lên nhìn thấy Cố Lạc đã im bặt, trong đáy mắt lấp lánh nước, quay đầu đi cố nén, sau đó cho cô ấy một cái ôm thật chặt. "Cô nhóc chết tiệt kia, rốt cuộc còn gả ra ngoài sớm hơn tớ, tớ làm cô dâu phụ cho cậu, nhớ ném hoa cô dâu cho tớ."

Cố Lạc rất may mắn có người chị em như Nhan Hạ, không hỏi cô tại sao đột nhiên hoàn toàn không có tin tức, không hỏi cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô bình an trở lại, lúc cô cần cô ấy, sẽ rực rỡ nhất đứng bên cạnh cô.

Đó là một buổi hôn lễ tới trễ hai năm, vẫn là những người ban đầu đó, ánh mắt phong phú kèm theo suy đoán phong phú, nhưng khi cô lqd xuất hiện trên thảm đỏ với bộ áo cưới thiêng liêng, không tiếng động phá tan tất cả lời đồn đãi.

Không ai nhà họ Cố xuất hiện, cũng không cần có ai xuất hiện, Cố Lạc không cầm tay ai, chính cô sẽ từng bước từng bước một đi tới bên cạnh anh, cho dù con đường này có chật vật đi nữa.

Đã từng cho là đường cùng, đã từng cho rằng sẽ rời khỏi người, nhưng bây giờ xem ra, anh vẫn luôn ở đó, chưa bao giờ rời đi.

Thế giới lớn như vậy, cho dù cô đi tới đâu, cuối cùng rốt cuộc sẽ về đến bên cạnh anh.

99. Chương 105: Khắc Tận Xương

Trước đó, Thi Dạ Triêu đã từng ảo tưởng vô số lần cô dâu của anh sẽ dùng dáng vẻ nào để gả cho anh.

Đầu bên kia thảm đỏ, đầu đội voan mỏng tay ôm bó hoa cô dâu, Cố Lạc nâng váy, bước chân chậm chạp lại kiên định đi tới gần anh, mỗi một bước giống như dẫm lên đáy lòng người anh yêu nhất.

Ngay lúc cách anh chừng hai bước thì đột nhiên Cố Lạc dừng lại, trọng tâm thân thể bất ổn lung lay. Không ai thấy đôi tay đang siết chặt hoa cô dâu len lén dùng sức, Nhan Hạ không biến sắc đi tới, nhẹ nhàng đỡ lấy Cố Lạc, duy trì thăng bằng cho cô.

Chưa từng nghĩ tới cô lại phát bệnh vào lúc này, khi đó lòng Thi Dạ Triêu siết chặt, gần như muốn xông qua ôm cô, dieendaanleequuyddoonn nhưng anh cùng phù rể Từ Ngao không ai nhúc nhích, chỉ lẳng lặng chờ.

Mọi người không hiểu sao Cố Lạc dừng lại, nhưng vẫn kiên nhẫn nhìn như cũ.

Cố Lạc kiêu ngạo hơi ngước cằm, ánh mắt nhìn Thi Dạ Triêu chằm chằm, cũng nhìn thấy tin tưởng nơi đáy mắt anh. Cố Lạc mượn sức Nhan Hạ, âm thầm cắn răng cố gắng bước ra bước đầu tiên.

Thi Dạ Triêu duỗi tay về phía cô, Cố Lạc hít một hơi thật sâu, dùng hết tất cả sức lực bước về phía anh một bước cuối cùng, đặt tay mình trong lòng bàn tay anh.

Bắt đầu từ khi nào, nhiệt độ trên tay anh không còn mang theo hơi lạnh giống như trước nữa, rõ ràng bao quanh cô là một đốm lửa.

"Sau này bắt đầu mỗi bước, anh đều sẽ ở bên cạnh giúp em." Thi Dạ Triêu dùng âm lượng chỉ đủ để cho hai người nghe nói ra lời thề của mình.

Cố Lạc bị nụ cười bên khóe môi anh khuấy động rối loạn đầu óc, khi phản ứng lại thì tất cả mọi người đang chờ cô nói câu "Tôi nguyện ý."

Môi hồng của Cố Lạc khẽ mở, nhẹ giọng nói ra một câu đơn giản nhất nhưng cũng là cam kết nặng nề nhất: "I do."

Gần như chỉ trong nháy mắt khi cô nói xong câu nói đó, Thi Dạ Triêu đã không kịp chờ đợi nữa lồng chiếc nhẫn kim cương lqd anh vẫn mang theo người suốt hai năm vào ngón áp út của cô, sau đó vén voan mỏng trên đầu cô, nâng đầu cô lên hôn mạnh mẽ.

Cha sứ thấy nhưng không thể trách chau mày, chú rể nóng lòng như vậy cũng không phải chưa từng thấy, nhưng Thi tiên sinh này có thể hơi khống chế một chút dục vọng trắng trợn trong mắt không?

Đương nhiên là người khác không biết chuyện xảy ra giữa hai người, ở đây chỉ là một buổi hôn lễ, rõ ràng là sống sót sau tai nạn giống như mất đi mà được lại.

Lúc cô gần như bị Thi Dạ Triêu hôn đến không thở nổi thì sau lưng Cố Lạc truyền đến một giọng nói quen thuộc của thiếu niên.

"Mẹ."

Thân thể cô chấn động, đẩy Thi Dạ Triêu ra quay người lại, đột nhiên nhìn thấy Thi Già Việt mặc âu phục và cao hơn một cái đầu đứng trước mặt cô.

"Con biết mẹ sẽ trở về, cha sẽ tìm được mẹ." Giọng Thi Già Việt chắc chắn, sung sướng khi gặp lại hiện lên giữa mặt mày không cần nói cũng biết, mà cảm xúc nhiều hơn không nên bị người ngoài dòm ngó đã được cậu không chế tốt trong mắt.

Lúc này Cố Lạc rất muốn khóc, trên người thằng bé này đã có thứ gì đó thay đổi, thậm chí có bóng dáng của Thi Dạ Triêu, đó là tài năng mà chỉ có cha mới có thể cho cậu.

Trước đây, cô chưa từng nghĩ Thi Già Việt sẽ lấy thân phận quang minh chính đại mà xuất hiện trong hôn lễ của cô, d$đ&l@q*đ nhưng vào giờ phút này cậu cứ đứng như vậy ở đó, tất cả mọi người nhìn, hơn nữa không hề thấy nửa điểm khác thường trong ánh mắt của bọn họ, giống như tất cả vốn là như thế.

Cố Lạc đã có thể thấy dáng vẻ sau khi trưởng thành của Thi Già Việt sau nhiều năm, sẽ lớn mạnh đến mức cô không có cách nào tưởng tượng.

...

Cuối cùng hôn lễ đêm đó do Thi Dạ Diễm chống đỡ, Thi Dạ Triêu đã sớm mang theo Cố Lạc đi, ném lại tất cả cho anh ta.

Có một số việc có một số người, tránh né được nhất thời, nhưng dù sao cũng sẽ phải đối mặt vào lúc khác.

Cố Lạc kéo dài thời gian từ phòng tắm ra ngoài, phát hiện trên giường đã chuẩn bị sẵn rượu đỏ cùng hai cái ly, Thi Dạ Triêu đã tắm xong từ sớm ra ban công hút thuốc lá.

Ban đêm gió nhẹ, Thi Dạ Triêu nghe thấy hương vị của cô trong không khí, sau đó điếu thuốc bị cô lấy đi. Lúc này Cố Lạc mới phát hiện điếu thuốc kia vốn không đốt, khóe miệng Thi Dạ Triêu khẽ nhếch lên, ôm cô vào trong ngực, cằm dựa vào tóc cô.

"Lúc không có em anh nhớ em muốn điên lên, thậm chí nhớ tới dáng vẻ em hung dữ thu điếu thuốc của anh, cho nên anh vẫn không dám hút."

Hút xong cả điếu thuốc cô vẫn sẽ không xuất hiện, bởi vì không muốn cảm giác thất vọng cô đơn đó, dần dần, anh lại từ bỏ thuốc.

Lòng Cố Lạc đau xót, ngẩng đầu lqd lên, cố ý trêu ghẹo để ức chế cảm giác này. "Em đã không nhận ra anh rồi."

Thi Dạ Triêu kéo tay cô đặt lên môi hôn lên chiếc nhẫn kim cương trước mặt. "Em có thời gian một đời để biết rõ anh."

Cố Lạc rút tay về, đùa bỡn chiếc nhẫn hỏi. "Đây là anh đi đặt lần nữa sao?"

"Nếu như khi đó em không rời khỏi anh, nó đã ở trên tay em hai năm rồi."

Thi Dạ Triêu không che giấu uất ức này chút nào, chọc cho Cố Lạc bật cười, rúc vào trong ngực anh ôm eo anh. "Ôm em một cái, hơi dùng sức."

Thi Dạ Triêu siết chặt hai cánh tay, ôm cô chặt chẽ ở trong ngực, ôm đến mức ngay cả hít thở cũng khó khăn, nhưng cô cần cảm giác đó, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được tim đập cùng nhiệt độ cơ thể của anh.

Cô cho là Thi Dạ Triêu sẽ có nhiều điều muốn hỏi cô, nhưng anh không có, thậm chí từ khi gặp lại cho đến giờ anh vẫn không nhắc đến một chữ về bệnh của cô.

Cố Lạc lẳng lặng cảm nhận sự hiện hữu của anh, lấy dũng khí nói: "Gả cho anh, chính là chuyện dũng cảm nhất mà em đã làm."

Cô giao phó tất cả bản thân cho anh, nếu anh hiểu lòng cô cùng quyết định của cô, nên biết cô rất sợ hãi. "Em không biết em còn bao nhiêu thời gian, càng không biết một ngày kia em đột nhiên ngã xuống có đứng dậy nổi không, nếu như ——"

Thi Dạ Triêu nâng cằm cô lên lấy môi chặn lại lời của cô, "Ban đầu em không nên tới trêu chọc anh, lại càng không nên đẩy anh xuống nước khiến anh yêu em, nhưng đã là như thế, dieendaânleequuydônn đời

này chúng ta đều dây dưa không rõ rồi, là hành hạ hay làm bạn cũng sẽ mãi cho đến cuối cùng, em không tránh được anh, anh cũng sẽ không buông tha em."

Không phải là ai cùng với ai, mà là làm bạn với nhau, không phải tạm thời dựa vào nhau, mà đã nói rồi đấy thiên trường địa cửu *.

(*) thiên trường địa cửu: dài lâu như trời đất, nghĩa bóng là mãi mãi.

Cùng nhau đến già, trả giá đắt đỏ, anh cũng trả nổi.

Cố Lạc đã chuẩn bị để giải thích xong, nhưng sau lời nói của Thi Dạ Triêu bỗng nhiên cảm thấy không cần thiết phải nói ra miệng nữa.

Giống như anh nói, cô trêu chọc người đàn ông này, rốt cuộc là cô trốn không thoát, cô lại giãy dụa thì phải làm thế nào?

…

Bỗng nhiên, Thi Dạ Triêu bồng cô lên, ánh mắt sáng quắc tỏa sáng: "Thi phu nhân, hay là bỏ lo lắng xuống tối nay thỏa mãn lqd dục vọng đã đè nén vài năm của chồng em đi."

Tim Cố Lạc đập mạnh, cảm giác được sủng ái mà phát sốt. "Trước… uống chút rượu trước?"

Nhận ra cô khẩn trương, Thi Dạ Triêu cười đến không có ý tốt: "Dĩ nhiên, anh rất mong đợi biểu hiện khi say rượu của em, không ——"

Anh cọ xát bên tai cô, khàn giọng ám chỉ: "Là hoài niệm."

100. Chương 106: Khắc Tận Xương

Tận tình mấy ngày, khi Thi Dạ Triêu tỉnh lại vào buổi chiều nào đấy, rốt cuộc ý thức được mình làm quá mức rồi, thân thể hơi trống không. Đi qua công ty rồi trở về, Cố Lạc vẫn còn đang ngủ, tóc dài tán loạn làm tổ trên giường của anh, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp trầm ổn theo quy luật, Thi Dạ Triêu nằm nghiêng người chống tay bên cạnh cô, ngón tay quấn lấy tóc dài của cô, một vòng lại một vòng.

Cố Lạc đang nhắm mắt khẽ cong lên một đường cong, nhếch khóe miệng, nhích lại gần ngực anh, hôn lên ngực anh. "Buổi sáng tốt lành, Thi tiên sinh."

"Đã xế chiều, Thi phu nhân."

Thi Dạ Triêu vuốt vuốt mặt của cô, "Đứng lên ăn cái gì, Già Già đã bắt đầu mặt nặng mày nhẹ với anh rồi, trách anh lqd cứ chiếm lấy em."

Cố Lạc cười khẽ, duỗi lưng dài mỏi mệt rồi mở mặt ra, đập vào mắt là đóa hoa hồng tươi đẹp ướt át.

Cô ngẩn ra, đưa hoa lên mũi ngửi nhẹ, hơi bất mãn: "Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho em, lại chỉ có một bông."

Thi Dạ Triêu không phủ nhận.

"Thật thiệt thòi, em cứ như vậy mà gả cho anh, ai có thể nghĩ đến ngay cả hoa em cũng không nhận được." Cố Lạc oán trách, để cuống hoa đặt ngang trong miệng làm một tư thế lẳng lơ, dụ dỗ anh nhịn không được hôn cô một cái mới khó nhọc bò dậy từ trên giường.

Cố Lạc vừa mới ngồi dậy, đột nhiên phát hiện trên giường, dưới sàn nhà, thế mà bày vô số đóa hồng đỏ tươi, cô sửng sốt hai giây, ngạc nhiên vui vẻ vô cùng xoay người lại dùng chân nhỏ đạp anh. "Đồ trứng thối!"

Thi Dạ Triêu bắt được chân nhỏ của cô không đàng hoàng liếm một cái, cảm giác tê liệt khiến Cố Lạc rụt lại, vội vàng thu chân lăn xuống giường đi tắm.

Thi Dạ Triêu cũng không đuổi theo, nửa phút sau Cố Lạc lại chạy từ trong phòng tắm ra, trong ngực tràn đầy hoa hồng tươi mới. "Anh điên rồi, sao phòng tắm cũng có?"

Trên mặt cô không ức chế được vui sướng, Thi Dạ Triêu cười nhàn nhạt, rất mê người.

Mà sau khi cô rửa mặt xong từ trong phòng ngủ đi ra, mắt choáng váng hoàn toàn triệt để, trước cửa, cầu thang, dieênddaanlleequuyyydoonnn còn có hành lang sân thượng lớn phủ kín hoa hồng không thể đếm được.

Cố Lạc thật sự kinh hãi, nhặt hoa hồng màu trắng bên chân, cười đến ướt mắt: "Em không ngờ anh lại nguyện ý làm chuyện thô tục này."

Sắc mặt Thi Dạ Triêu xẹt qua tia ngượng ngùng, ho nhẹ một cái: "Già Già nói anh làm như vậy, nó nói em nhất định sẽ thích."

Cố Lạc cười đến lạc giọng, ôm lấy anh hôn mạnh một cái, tốt bụng an ủi tâm hồn bị khuất nhục nho nhỏ của anh. "Mặc dù rất thô tục, nhưng quả thật là em thích."

Thi Dạ Triêu âm thầm vì những câu này mà thở phào nhẹ nhõm, lại nghe cô hỏi nghiêm túc: "Ngoại trừ em ra, anh có đưa hoa cho những người phụ nữ khác không?"

Thi Dạ Triêu thông minh không trả lời, nhìn đồng hồ. "Anh đã chọn vị trí tốt lắm, không bằng lấp đầy bụng đã rồi nói những chuyện khác?"

Cố Lạc sao có thể để cho anh lừa gạt, một tay níu anh lại, thái độ rõ ràng nếu không cho cô một câu trả lời hài lòng thì không thả người, Thi Dạ Triêu không có cách nào, nới lỏng nút cổ áo. "Chỉ có một, nhưng không cho cô ta phô trương như hôm nay."

Cố Lạc nửa tin nửa ngờ nhíu mày, Thi Dạ Triêu tự giễu: "Anh muốn cho nhiều hơn nữa, nhưng phải có người sẵn lòng nhận lấy mới được."

Cũng không biết trả lời như vậy cô có hài lòng không, Cố Lạc chỉ nhìn anh chằm chằm không cho anh phản ứng, Thi Dạ Triêu lqd không muốn khiến cho bản thân cô khẩn trương, cố làm ra vẻ không sao quay mặt đi.

Cố Lạc bỗng dưng nở nụ cười, như mèo nhỏ cọ xát ở cần cổ anh: "Anh muốn cho, hay không muốn cho, em đều thu cả."

Rốt cuộc Thi Dạ Triêu là người như thế nào, Cố Lạc hiểu anh rất nhiều mặt, nhưng anh luôn khiến cho cô có nhận thức mới về anh, mà tất cả những điều đó không quan trọng, đây là người đàn ông của cô, anh xấu hay tốt đều thuộc về cô.

Ở trong mắt Nhan Hạ, anh em nhà họ Thi đều là đàn ông cực phẩm, sau khi cô biết được chân tướng từ trong miệng Từ Ngao thì khóc đến không kiềm chế được, hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận.

Cho nên trước khi 72 về Canada đã tìm cô, khi nói cho cô biết đề nghị làm dâu phụ cho Cố Lạc, Nhan Hạ gần như không thể tin được vào lỗ tai mình —— Thi Dạ Triêu lại thật sự bằng lòng cưới Cố Lạc dưới tình huống này.

72 đưa ra giải thích vô cùng đơn giản, nhưng cũng hợp tình hợp lý: "Kinh nghiệm nhiều như vậy, cho tới thời khắc này, coi như bây giờ Cố Lạc chỉ là một đống xương trắng, Evan cũng sẽ mang về canh giữ bên cạnh, để cho anh ấy buông tha Cố Lạc, tuyệt đối không có khả năng."

Nhan Hạ yên lặng chảy nước mắt, thở dài: "Có lẽ đây chính là nguyên nhân Cố Lạc cố ý giấu mình, không có người phụ nữ nào không muốn lưu lại dáng vẻ xinh đẹp nhất của mình trong trí nhớ người đàn ông mình yêu."

72 hiểu, bởi vì các cô đều là phụ nữ, hiểu được lựa chọn của Cố Lạc.

Trước khi cử hành hôn lễ, Thi Già Việt d%đ#l@q(đ là người khẩn trương nhất, Thi Duy Ân tìm được cậu đang tĩnh lặng sau bồn hoa.

Thi Già Việt ngồi đó sững sờ, Thi Duy Ân mặc bộ váy lễ phục nhảy nhảy nhót nhót chạy đến trước mặt cậu, ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt khó coi của cậu.

“Già Già? Sao vậy?” Thi Duy Ân lo lắng, đứng cạnh chân cậu: “Khó chịu ở đâu?”

“Không có.” Tầm mắt Thi Già Việt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cô bé. “Đuôi sam bện đẹp lắm?”

“Ừ.” Thi Duy Ân buồn bực chỉ tóc mình oán trách: “Nhưng em không thích mẹ bện.”

“Để anh.” Thi Già Việt cười nhạt, kéo cô bé ngồi yên trên đùi mình, gỡ bím tóc ở hai bên tai của cô bé bắt đầu thay đổi kiểu tóc.

Tuổi hai đứa bé càng lớn, khác biệt về thân hình cũng càng lớn. Thi Già Việt cao hơn cô bé rất nhiều, cho dù ngồi, Thi Duy Ân cũng phải ngửa mặt lên nhìn cậu.

Ánh mắt của cô bé đơn thuần mà thẳng thắn, hai ngón tay Thi Già Việt linh hoạt bện bím tóc, liếc cô bé một cái: “Đang nhìn gì vậy?”

“Ánh mắt của anh và cha em còn có Evan nữa đều không giống nhau, cũng không giống em.” Thi Duy Ân có cặp con ngươi lqd màu hổ phách chứng tỏ người nhà họ Thi, mà tròng mắt Thi Già Việt màu đen giống như Cố Lạc.

“Như vậy không tốt sao?” Thi Già Việt không yên lòng, liền nghe Thi Duy Ân nói: “Dường như càng ngày em càng thích ánh mắt của Già Già rồi.”

Thi Già Việt chột dạ: “Chỉ thích đôi mắt của anh?”

“Ưmh…” Thi Duy Ân nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Chỗ nào của anh em cũng thích, mẹ nói con gái có người trong lòng là muốn gả cho người đó, em muốn gả cho Già Già.”

Lời Thi Duy Ân vừa thốt ra khỏi miệng, động tác trên tay Thi Già Việt dừng lại, ánh mắt nhìn cô bé từ từ phát sinh thay đổi, bé không hiểu vì sao lại có thay đổi này, nghi hoặc chớp mắt.

“Gả cho anh không thể chỉ có yêu mến đơn giản như vậy.” Thi Già Việt nhìn cô bé thật sâu.

“Vậy còn cần gì?”

Thi Già Việt nuốt nước miếng, cầm cằm nhỏ tinh xảo của cô bé lên, ánh mắt quét qua miệng nhỏ màu hồng phấn: “Còn cần —— yêu.”

“Yêu là như thế nào?” Thi Duy Ân quá mức tin tưởng cậu ta, hoàn toàn không hiểu thâm ý trong đó, lại càng không biết mình dieendaanleequuydonn bất tri bất giác bị người mà mình tin tưởng nhất đưa vào thế giới chưa hiểu rõ.

“Là như thế này.” Thi Già Việt lại gần cô bé, cách môi cô bé mấy centimet thì dừng lại: “Ân Ân.”

“Hả?”

“Nhắm mắt lại.”

“Oh.”

Thi Duy Ân nghe lời nhắm mắt lại, trên môi lập tức có một cảm xúc ấm áp mềm mại ép tới, không biết như thế nào, lòng của bé lqd đột nhiên căng thẳng, lại kèm theo bối rối mà bé không hiểu.

Thì ra là môi Già Già, mềm mại như vậy… Ăn ngon như vậy.

Chỉ rất lâu sau bé mới biết, chuyện đêm hôm đó Thi Già Việt làm với bé, người khác vẫn gọi là: nụ hôn đầu.

Yêu theo như lời của cậu ta, thật sự không chỉ đơn giản là thích như vậy, mà bé muốn gả cho Thi Già Việt, càng không phải dễ dàng như lời bé nói.

101. Chương 107: Khắc Tận Xương

Giống như cô gái bình thường trong tình yêu, kết hôn thậm chí sinh con với người yêu, với Cố Lạc mà nói, là một giấc mộng rất xa xôi, nhưng bây giờ quay đầu nhìn lại, giấc mộng này đã thực hiện được một nửa, nửa còn lại Cố Lạc không dám nghĩ.

Sau khi cưới, Thi Dạ Triêu vẫn không dùng biện pháp tránh thai nào, Cố Lạc không phản ứng, nhưng không lâu sau, rốt cuộc Thi Dạ Triêu phát hiện ra một chuyện.

Anh vứt mấy hộp thuốc tránh thai nhỏ xuống trước mặt cô, mặt trầm xuống hỏi: "Đừng nói với anh là em vẫn luôn len lén uống thuốc."

Cố Lạc vội thu thuốc lại, đi tới lấy lòng anh. "Không phải anh không thích mang bao sao, em cũng không thích."

Thi Dạ Triêu hừ lạnh, không hề lqd nể mặt chọc thủng cô: "Không phải anh không thích mang, anh vốn không muốn mang nó."

"Không có gì khác…"

"Đừng giả ngốc giả ngu." Thi Dạ Triêu gõ gõ lên gáy cô, "Có phải em không hề muốn sinh con cho anh?"

Về chuyện này, Thi Dạ Triêu vẫn canh cánh trong lòng, mặc dù hiểu rõ tình cảm của cô đối với mình, nhưng trong lòng vẫn thủy chung xoay quanh chỗ khúc mắc này.

Vẻ mặt Cố Lạc uất ức, "Ai nói em không muốn."

Mặt mày cô nhíu lại khiến lòng Thi Dạ Triêu mềm nhũn, vẻ mặt căng cứng, nhưng trong giọng nói đã bớt nghiêm túc: "Vậy không cần vụng trộm uống thuốc sau lưng anh."

Buổi tối khi thân mật, Cố Lạc cảm thấy Thi Dạ Triêu càng ra sức hơn trước kia, sau khi phóng ra cũng không chịu ra ngoài, ôm cô không buông.

Cố Lạc rất thích sau khi yêu còn được anh ôm như vậy, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, cảm thụ độ ấm trên người anh, còn có cảm giác an toàn, cảm giác thỏa mãn kia.

Hồi phục từ trong dư vị tuyệt vời, Cố Lạc đẩy anh một cái. "Anh nặng quá, đứng lên."

"Không đứng."

Thi Dạ Triêu chỉ hơi nâng người lên, dieendaânleêquuydoonn Cố Lạc lập tức cảm nhận được bộ phận kia biến hóa, vội vàng thở gấp: "Chẳng lẽ anh còn muốn?"

"Đoán thử xem nào?" Thi Dạ Triêu cười xấu xa một tiếng, cọ xát mềm mại của cô. "Cũng không nghĩ xem anh thủ thân như ngọc bao lâu, em nợ anh sao có thể dễ dàng bồi thường hết như vậy?"

Vì thế Cố Lạc lại bị anh vui vẻ tràn trề ăn một lần, sáng sớm hôm sau, lúc Thi Già Việt ăn điểm tâm thấy Cố Lạc chống nạnh xuống tầng dưới thì mím miệng nhỏ nhắn cười.

Cố Lạc ngáp dài ngồi đối diện cậu. "Cười cái gì?"

"Thắt lưng lại bị trật sao?"

Thi Già Việt hỏi ngây thơ, mặt Cố Lạc không đỏ tim không đập mạnh nói dối trước sau như một. "Đúng vậy, chỉ có điều thắt lưng mẹ bị trật sao con lại có vẻ vui mừng như vậy?"

"Chú ý một chút thôi." Thi Già Việt liếc nhìn Thi Dạ Triêu, tiếp sau đó ăn cơm, mà khóe miệng Thi Dạ Triêu khẽ nhếch lên, giải đáp thắc mắc cho Cố Lạc. "Con đã trưởng thành, em nên đổi lý do khác."

Thi Già Việt gật đầu: "Con biết mà mẹ, thật ra mẹ không cần dùng lý do này để gạt con nữa."

Cố Lạc cũng là người thông minh, lập tức lqd nghe hiểu ám hiệu trong lời nói, trên mặt phát sốt. "Hai kẻ khốn kiếp." Cô chọc Thi Già Việt: "Mẹ thật uổng công nuôi con, có người khi dễ mẹ con còn không hướng về mẹ?"

Thi Dạ Triêu nghiêm mặt sửa chữa lời nói sai lầm trong giáo dục con trai của Cố Lạc: "Sau này con sẽ biết, có lúc xuống tay hung ác một chút với phụ nữ mới có thể chứng minh bản thân."

"Chứng minh bản thân cái gì? Chứng minh thân thể anh khỏe mạnh à?" Cố Lạc cũng không phải đèn đã cạn dầu, nhấp một ngụm sữa tươi đưa mắt liếc xéo xoi mói anh, nhất định phải ép anh không nói mấy lời buồn nôn trước mặt con trai.

Đến lượt Thi Dạ Triêu mím môi, lần này Thi Già Việt rất có lương tâm đứng về phía Cố Lạc, càng "Ngây thơ" hỏi ngược lại ba mình: "Chứng minh cái gì?"

"..."

"..."

"Chứng minh..." Thi Dạ Triêu cố làm mặt lạnh tỏ vẻ không việc gì, nhắm mắt nói: "Chứng minh mình có nhiều quan tâm tới người phụ nữ này."

Thi Già Việt không dám cười quá lqd càn rỡ, gật gật đầu sáng tỏ, Cố Lạc hài lòng nheo mắt, đứng dậy cách nửa cái bàn hôn môi anh.

Hai người cứ công khai tình nồng ý mật như vậy vào sáng sớm, Thi Già Việt thở dài, hai ba miếng giải quyết bữa sáng, cầm lấy giỏ sách. "Con đi học."

Dĩ nhiên, không ai để ý đến cậu.

...

Sau chuyện này, Cố Lạc vẫn tiếp tục uống thuốc, nhưng chu kỳ sinh lý của cô đã kéo dài hơn bình thường.

Nghĩ đến khả năng đó, Cố Lạc chạy đến chỗ Nhan Hạ, vừa vào cửa liền vọt vào phòng cô ấy, lấy que thử thai trong ngăn kéo chạy vào toilet.

"Sao cô biết tôi có que thử thai?" Nhan Hạ ở ngoài nhà vệ sinh hỏi.

"Cô hận không thể sinh cho Từ Ngao tám mười đứa, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được nhất định là cô có dự sẵn cái này."

Một lát sau, Cố Lạc mở cửa, vẻ mặt d#đ@l&q#đ như trời sập xuống, giơ que thử thai lên. "Làm sao bây giờ?"

HCG dương tính, mang thai.

...

Hai người phụ nữ nhìn nhau, đều hơi ngẩn người.

"Sao... làm sao bây giờ?" Nhan Hạ cầu trời cầu đất nhưng không mang thai được, người phụ nữ này không muốn có đứa bé lại còn uống thuốc còn có thể mang thai. "Không phải cô uống thuốc sao? Sao lại có thể trúng thưởng? Tinh trùng của Thi Dạ Triêu được làm từ nguyên liệu đặc biệt gì?"

Cố Lạc cắn môi suy tư một lát: "Tôi đi bệnh viện kiểm tra."

Bệnh viện cho ra kết quả cũng không thay đổi, Cố Lạc cầm tờ xét nghiệm về nhà, thấy Thi Già Việt và Thi Duy Ân đang vì chơi ghép hình mà buồn phiền, thấy cô trở về thì nở nụ cười, xông ra ôm lấy cô.

"Lạc Lạc mau tới giúp cháu ghép hình!"

Cô bé không nặng không nhẹ, nhưng Thi Dạ Triêu ở bên cạnh sợ quá mức, vội vàng kín đáo đưa Thi Duy Ân cho Thi Già Việt, mặt căng thẳng sờ bụng cô. "Sao rồi? Có bị đụng vào không?"

Cố Lạc ý thức được điều gì, vẻ mặt kỳ quái nhìn anh. "Tại sao anh lại hỏi thế?"

72 đang rảnh rỗi chơi ghép hình lqd với Thi Duy Ân ở trên ghế sa lon mở miệng: "Anh ấy đã biết trước kết quả kiểm tra ở bệnh viện trên tay cô."

Quả nhiên!

Sao cô lại quên mất người đàn ông mà mình gả cho là ai! Cố Lạc nhức đầu nâng trán, "Anh lại đủ bình tĩnh."

"Anh muốn chờ em chủ động nói với anh." Nhưng bây giờ người muốn thẳng thắn đổi lại là anh, Thi Dạ Triêu đỡ cô ngồi xuống: "Lần trước anh đã đổi thuốc của em, cũng biết thời kỳ rụng trứng của em, cho nên ____"

"Cho nên em mang thai, em đi bệnh viện kiểm tra anh ở đây đều nắm rõ trong lòng bàn tay rồi hả?" Cố Lạc nói tiếp, cũng không hẳn là vui sướng, mà lo lắng thật sâu.

Vì tin tức năng ký mà Thi Duy Ân và Thi Già Việt kinh ngạc há to miệng:

"Lạc Lạc có em bé rồi hả?"

"Mẹ có em bé rồi hả?"

...

72 biết cô đang lo lắng điều gì, xếp xong một khối ghép hình rồi mới nói: "Evan đã tự mình đi tìm Dr. J từ sớm rồi, ông ấy không phản đối điều này, mặc dù nhất định có nguy hiểm, nhưng không phải không thể."

Trước kia bọn họ đều cho rằng thời gian của cô không còn nhiều, mang thai vốn không thể được, nhưng tình huống bây giờ trở nên không giống vậy, có lẽ... có lẽ cô thật sự có thể sinh một em bé cho Thi Dạ Triêu.

Thi Già Việt vẫn còn kinh ngạc, dieendaanleequuydonn tay nhỏ bé thận trọng sờ sờ bụng vẫn còn bằng phẳng của Cố Lạc. Thi Duy Ân học dáng vẻ của cậu cũng sờ lên bụng Cố Lạc mấy cái: "Là bé trai hay bé gái?"

Thi Già Việt suy nghĩ một lát: "Anh đoán là bé gái." Sau đó lại thêm một câu: "Em bé đáng yêu xinh đẹp giống như Ân Ân vậy."

Bỗng dưng, trong lòng Thi Duy Ân nổi lên chút gợn sóng lăn tăn —— bé gái? Bé gái giống mình, vậy Già Già sẽ đối với bé giống như đối với mình sao? Em bé sẽ kề cận Già Già giống mình sao?

Ưmh... Dường như trong lòng không thoải mái.

"Em đoán là bé trai!"

Thi Duy Ân phồng miệng nhỏ kiên định phản đối, chọc cười Thi Già Việt cùng 72, cậu thuận theo ý của cô nhóc. "Em bé nào cũng được, dù sao anh đều thích."

"Hừ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Duy Ân xoay xoay, Già Già chỉ thích bé mới đúng.

Cố Lạc kéo Thi Dạ Triêu trở lại trên tầng trên, vừa mới vào phòng còn chưa kịp nói chuyện liền bị Thi Dạ Triêu ôm chặt lấy. "Lạc Lạc..."

Trong nháy mắt trong lòng Cố Lạc d#đ*l@q&đ tràn đầy chua xót, "Anh có nghĩ tới sẽ có hậu quả gì chưa?"

"Bất kỳ hậu quả gì đều có anh chịu trách nhiệm." Thi Dạ Triêu ấn lên trán cô một nụ hôn: "Anh cho rằng đã cưới một người phụ nữ dũng cảm nhất trên đời, mỗi người đều có con đường riêng của mình, không ai biết trong tương lai con chúng ta sẽ đối mặt với cái gì, nưhng anh tin con không phải là người hèn yếu, nhưng... nếu như em không muốn đứa bé này, anh... tôn trọng em."

Cố Lạc không có cách nào tưởng tượng, Thi Dạ Triêu đã từng mất đi hai đứa bé lại quyết tâm cho cô hai chữ tôn trọng này, chỉ có điều lại xác định một lần nữa người đàn ông này đáng giá để cho cô làm bất cứ chuyện gì.

"Già Già làm sao bây giờ? Em lo lắng con..."

Thi Dạ Triêu cười, "Anh nghĩ anh nên nói cho em biết, thuốc của em là con cho anh."

Liên hệ máu mủ là một quan hệ kiên cố nhất, nhưng thật ra, chân chính quan trọng nhất là lòng người.

Thi Dạ Triêu là người có lòng, Thi Già Việt cũng thế, Cố Lạc càng ngày càng phát hiện thật ra trời cao không tệ với cô, hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô vì cô mà cam tâm tình nguyện thành

lập lqd một mối quan hệ cha con khiến người ta uất ức, trong lòng họ đúc thành ủng hộ mạnh mẽ nhất, dốc lòng bảo vệ cô…

Có lẽ, cô cũng nên làm một lựa chọn, điều mà trong quá khứ đã không chọn, lựa chọn cho tương lai.

…

…

Ngày này năm sau, như Thi Già Việt từng nói, Cố Lạc sinh một bé gái, bé gái xinh đẹp đáng yêu như Thi Duy Ân.

Cũng trong ngày đó, lần đầu tiên Thi Duy Ân chiến tranh lạnh với Thi Già Việt, mặc dù Thi Già Việt hoàn toàn không hiểu nguyên nhân chiến tranh lạnh.

102. Chương 108: Khắc Tận Xương

Bởi vì tình huống của Cố Lạc đặc biệt, lúc Thi Duy Nỉ vẫn còn trong bụng mẹ thì người một nhà đã rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Lúc mang thai sáu tháng đã từng xuất hiện vài tình huống nguy hiểm, may mà đều hóa nguy thành an.

Khi Thi Duy Nỉ ra đời, "Mẹ con bình an" là bốn chữ động tới trái tim của Thi Dạ Triêu khi anh nghe thấy.

Xác định Cố Lạc tất cả đều bình thường, Thi Dạ Triêu mới thật sự yên tâm, cầm tay cô đặt lên ngực mình, môi đặt lên d@đˆl#q(đ giữa chân mày của cô, tiếng khàn khàn không ngừng kêu tên cô: "Lạc Lạc, Lạc Lạc…"

Cố Lạc vô cùng suy yếu, cảm thụ trái tim của anh dưới lòng bàn tay mình đập điên cuồng, lại cười: "Tim đập quá nhanh, Evan."

Thi Dạ Triêu nào còn để ý cô cười nhạo, hôn cô một cái. "Đều bởi vì em."

Trừ bác sỹ y tá, Thi Già Việt là người đầu tiên chạm vào người em bé, hưng phấn luôn luôn cười khúc khích, mặc dù chỉ vụng trộm chạm vào ngón tay nhỏ bé của em bé.

Cảm xúc thịt mềm mại yếu ớt có thể nói hoàn toàn là thể nghiệm mới, dĩ nhiên với Thi Dạ Triêu mà nói cũng là như vậy.

Ban đêm, hai người đàn ông một lớn một nhỏ vây xung quanh lồng giữ nhiệt tập trung tinh thần nhìn thứ nho nhỏ này, mắt vốn luyến tiếc rời đi.

"Em bé đúng là do mẹ sinh ra?" Mắt to của Thi Già Việt không hề chớp nhìn em gái, hạ thấp giọng nói đến mức thấp nhất, để tránh ầm ĩ đến cô bé.

Thi Dạ Triêu ngồi xổm xuống, dieênddanleequyyddoonn hồi hộp không dám hô hấp giống cậu, chỉ sợ thổi bay bé. "Chắc là…đúng vậy."

Thi Già Việt ghét bỏ bĩu môi: "Nỉ Nỉ là con gái của ba, hừ, ba lại có thể dùng từ 'chắc là' này."

"… Ba không thể không đánh con?"

Thi Dạ Triêu hung ác uy hiếp, Thi Già Việt nhỏ giọng hừ một tiếng: "Ba phải đối xử tốt với con một chút, nếu không nhờ con, ba đâu nhanh được làm cha."

"…"

"…"

"Không phải ba đã làm cha mấy năm?"

Thi Dạ Triêu trả lời thản nhiên, Thi Già Việt hơi sửng sốt, sau đó len lén cười.

Lúc đi ra ngoài hai người đều có dáng vẻ hài lòng, khuôn mặt Thi Già Việt tràn đầy vui sướng ra khoe với Thi Duy Ân ở bên ngoài: "Anh cũng có một em gái."

“Em gái?” Thi Duy Ân hơi buồn bực, vẻ mặt nặng nề: “Em không phải em gái anh sao?”

“Đương nhiên là không phải, lqd Nỉ Nỉ mới đúng.” Thi Già Việt vui sướng khiến đầu óc choáng váng, hoàn toàn không chú ý tới Thi Duy Ân khác thường, chỉ thấy cô bé nhảy xuống ghế khuôn mặt nhỏ bé phồng lên, tay nhỏ bé nắm chặt gõ mạnh lên trán anh.

“Thi Già Việt! Gặp, lại!”

Câu gặp lại này của Thi Duy Ân, gần như lạnh nhạt với Thi Già Việt hai tháng, không gặp mặt, không điện thoại.

Ngay cả khi Thi Dạ Diễm cùng Du Nguyệt Như đến Vancouver thăm Cố Lạc bé cũng không đi theo, sống chết không xuống xe.

Bởi vì bản thân đã sinh con gái, cho nên Du Nguyệt Như cực kỳ thích bé gái, ôm trong ngực liền không chịu buông tay, lưu luyến không rời.

“May mà đều là con gái như Trà Diệp bé nhỏ, không phải hai đứa bé trai.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đàn ông trong phòng không hẹn mà gặp cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng xoay mặt đi, cố làm ra vẻ lạnh nhạt.

“Hai bé gái cũng có phiền toái của hai bé gái.” Thi Dạ Diễm liếc nhìn Thi Duy Ân chạy đi tìm Thi Già Việt, “Trà Diệp bé nhỏ luôn vì vậy mà mất hứng.”

Du Nguyệt Như xem thường. “Có cái gì đáng giá để mất hứng? Nỉ Nỉ cũng là em gái của con bé.”

Thi Dạ Diễm thở dài vì người phụ nữ lqd của mình chậm chạp, nhưng Cố Lạc hiểu ý tức của anh, có tư tưởng xấu cười: “Nhỏ như vậy đã biết ăn giấm, về sau Già Già chỉ có thể chịu đựng.”

Thi Dạ Diễm nhún vai tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt một tới một đi của hai người khiến vẻ mặt Thi Dạ Triêu vô cùng… khó chịu.

Bởi vì lý do công việc, lúc này Thi Dạ Diễm lưu lại Vancouver khá lâu, Du Nguyệt Như lại rất thích Thi Duy Nỉ, thường phải tới thăm ngắm nghía bé con, vì vậy số lần mọi người ở chung với nhau càng thường xuyên.

Trước kia quan hệ hai anh em căng thẳng, hiếm có cơ hội hòa bình ở chung như vậy, cho nên Thi Dạ Triêu chưa từng thật sự cảm nhận quan hệ ăn ý giữa Cố Lạc và Thi Dạ Diễm, ngay cả Du Nguyệt Như chen vào cũng không lọt.

“Có mệt không? Có muốn đi ngủ không?” Thi Dạ Triêu chợt để ly xuống hỏi cô.

“Không mệt.” Cố Lạc lắc đầu, dieendaanleequuydonn cô đã ngủ tới quá trưa rồi.

“Nguyệt Như, coi chừng Nỉ Nỉ giùm tôi.” Dứt lời, giống như không nghe thấy câu trả lời của Cố Lạc, Thi Dạ Triêu vẫn lấy lý do cô mệt mỏi kéo cô trở lên tầng trên, để lại Du Nguyệt Như không hiểu ra sao cùng chồng: “Anh ấy giở trò quỷ gì vậy?”

Thi Dạ Diễm vẫn cười cười: “Có lúc thật nghi ngờ rốt cuộc Trà Diệp bé nhỏ là con gái ai.”

“Hả?”

“Đang ghen hoàn toàn không nói đạo lý.” Thi Dạ Diễm trêu chọc nháy mắt với bé con, “Cho đến bây giờ cha con vẫn ăn giấm của chú, con nói nên làm thế nào?”

Lúc này Du Nguyệt Như mới phản ứng kịp, lại hơi bất mãn dẩu môi. “Ai bảo anh với Cố Lạc không biết thu liễm lại, cũng không thể trách người ta.”

Mắt Thi Dạ Diễm ngước lên, cười đến mê người, nghiêng người nói nhỏ bên tai cô: “Đó là bởi vì anh rất thích dáng vẻ nhiệt tình khi trên giường của em sau mỗi lần gặp Cố Lạc.”

Du Nguyệt Như bị vạch trần tâm tư nhỏ mọn, ngay lập tức mặt đỏ ngượng ngùng không thốt nên lời.

Còn chưa tới phòng, Thi Dạ Triêu đã không chờ đợi kịp mà bồng Cố Lạc thả lên giường lớn, sau đó thân thể đè lên chặt chẽ…

Nhu cầu của anh tới vừa vội vừa mãnh liệt, Cố Lạc còn chưa hiểu vì sao đã bị ăn một lần.

Xong chuyện, cô nằm trên người Thi Dạ Triêu thở hổn hển, ngón tay chọc chọc cằm anh. "Sao anh luôn phát tình ở bất cứ lúc nào bất cứ đâu? Mấy người Eric còn ở đây."

"Bởi vì nó đang ở đây." Thi Dạ Triêu d#đ@l&q$đ bá đạo ôm cô, ép buộc cô nằm bên cạnh mình. "Anh không thích nghe tụi em nói những chuyện có liên quan đến em mà anh chưa từng tham dự."

Lòng Cố Lạc thoáng mềm đi, cánh tay quấn lấy hông anh, làm ổ trong lòng anh. "Nhưng hiện tại và tương lai của em bây giờ cũng chỉ có anh có thể tham dự."

Thi Dạ Triêu luôn để ý cô như vậy, để ý mỗi câu nói, từng biểu cảm, từng động tác của cô, ánh mắt nhìn cô của anh giống như muốn khắc tất cả về cô vào trong lòng mình.

Thi Dạ Triêu, nếu như có một ngày em không ở đây, em muốn anh thay em chăm sóc chính anh, thế giới của Già Già cũng Nỉ Nỉ, em không lo lắng —— chỉ có anh, mới là giá trị duy nhất để em hết sức cố gắng kiên trì.

Có tai nạn, cũng sẽ có kỳ tích, chuyện trên đời luôn lấy phương thức của nó làm kinh nghiệm cho người ta, để cho người ta trưởng thành nhờ vào đó, lắng đọng tài năng khi tuổi còn trẻ, phủ lên cuộc đời những dấu vết khiến cho người ta đau nhức nhối.

Không biết rằng ý chí của Cố Lạc lqd đã đủ để rung chuyển số mạng, có lẽ số mạng không đành lòng cho cô vì yêu mà khổ sở kiên trì, nói tóm lại nó cho bọn họ thời gian nhiều hơn tưởng tượng của bọn họ để thực hiện lời hứa bên nhau.

Cố Lạc để lại cho Thi Dạ Triêu không chỉ một đứa bé, còn có toàn bộ tình yêu, hy vọng cùng niềm tin của cô.

Thời gian là con dao tàn nhẫn, mà người phụ nữ khi yêu là đôi tay dịu dàng, bảo vệ người đàn ông mà cô yêu kiên cường ở thế giới không có cô —— giống như cô vậy.

103. Chương 109: Khắc Tận Xương (người Đẹp Và Thú Hoang, 1)

Nghiêm chỉnh mà nói, lần đầu tiên Ngải Tư cảm thấy có hứng thú với 72 chính là từ lần Cố Lạc cùng Thi Dạ Triêu xảy ra chuyện ở nước K.

Khi Thi Thác Thần cùng Athena giương cung bạt kiếm giằng co, người phụ nữ tóc ngắn tinh tế là người duy nhất dám dùng họng súng chĩa thẳng đến giữa chân mày Cố Doãn.

Mà lúc đó M16 trong tay Ngải Tư lqd cũng đang nhắm thẳng tới huyệt thái dương của cô, nhưng người phụ nữ này mắt nhìn thẳng chớp mắt cũng không chớp mắt, hoàn toàn không quan tâm tới tình cảnh của mình, giống như chờ đợi Thi Thác Thần ra lệnh một tiếng thì cô sẽ báo thù cho ông chủ.

Một cự ly M16, khiến gò má trong trẻo lạnh lùng in rõ ràng ở trong đầu Ngải Tư, lập tức có cảm giác nếu thật sự phải bóp súng, người phụ nữ xinh đẹp như vậy chết dưới súng của anh thật sự hơi… đáng tiếc.

May mà đó chỉ là chuyện không đâu, Từ Ngao luôn luôn là người bình tĩnh nhất trong mọi thời điểm, nói mấy câu hòa giải trận ác chiến.

Ánh mắt khiêu khích của 72 lúc gần đi, không khỏi khiến cho Ngải Tư nhớ mãi không quên.

Nhớ mãi không quên?

Chính xác, Ngải Tư đã làm ở đây hơn mười năm, trải qua vô số thời khắc sống chết lớn nhỏ, đã sớm nhìn thấu được mất, người và chuyện thật sự khiến anh nhớ mãi không quên ít lại càng ít, nhưng ánh mắt cô gái này lại có thể khắc vào trong lòng anh rồi.

Ba tháng sau, quan hệ giữa hai nhà Thi Cố tan vỡ, hành tung Cố Lạc thành câu đố, Từ Ngao cùng Thi Dạ Triêu âm thầm trao đổi tin tức.

Để tránh tai mắt của người khác, Từ Ngao để Ngải Tư một thân một mình đi trước chạm mặt, đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Lại nói Ngải Tư luôn theo đuổi tận hưởng lạc thú trước mắt theo nguyên tắc săn bắn nhiều vô kể, có rất ít người phụ nữ d#đ(l@qˆđ mà anh không giải quyết được, trước đây gặp phải khó khăn lớn nhất mà nói chính là Cố Lạc. Đối với người phụ nữ này, từ khi là một nụ hoa trưởng thành thành đóa hoa hồng nở rộ, Ngải Tư cùng những thành viên khác của Athena đều giống nhau, mặc dù có sắc tâm, nhưng thưởng thức và thương tiếc chiếm nhiều hơn, huống chi cô ấy có Từ Ngao che chở, không ai động được.

72 có thể khiến cho Ngải Tư chú ý, cũng bởi vì khi cô dùng súng chĩa vào Cố Doãn có ánh mắt hung dữ giống hệt Cố Lạc, nhưng rõ ràng cô hoàn toàn không giống Cố Lạc.

Có lẽ nguyên do bởi công việc, cô cho người khác ấn tượng luôn luôn là khôn khéo lão luyện, không cố chấp lưu loát mạnh mẽ tuyệt đối không dài dòng dây dưa, nhưng có vài lúc cô lại mềm yếu như bình hoa vô hại. Không gần gũi thân thiết, không biết bản lĩnh của cô như thế nào, nhưng có thể được Thi Dạ Triêu giữ ở bên người làm trợ lý kiêm hộ vệ riêng, Ngải Tư tuyệt đối không dám xem thường.

Còn có một điểm, Ngải Tư dám xác đinh, 72 nhất định là người con gái lương thiện, chỉ bằng mức độ cô ấy để ý tới sự an nguy của Cố Lạc.

Gặp Thi Dạ Triêu, 72 tự mình lái xe đưa Ngải Tư đi, trên đường không nói nhiều một chữ.

Cánh tay Ngải Tư chống đầu, dửng dưng quan sát 72, lại miêu tả kỹ lưỡng gò má 72, nhịn không được lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

"Nói cho anh biết tên của em, có khó khăn vậy sao?"

"Không khó." Giọng 72 không có gợn sóng, mắt nhìn về phía trước lái xe.

"Hả?"

"72."

"..." Ngải Tư bật cười, "Được rồi, anh tự giới thiệu trước, anh tên là Ngải Tư, dĩ nhiên khi anh ở Athena đã từng dùng mười mấy cái tên."

"Hửm?" 72 nể tình để tiếp tục đề tài: "Vậy lúc mới bắt đầu tên anh là gì?"

Ngải Tư nhún vai: "Xin lỗi, anh quên, chỉ có điều những thứ kia không quan trọng, nó chỉ là danh hiệu."

"Đúng."

"Đúng cái gì?"

72 dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn lqd thẳng anh lần đầu tiên từ khi anh lên xe: "Tên chỉ là danh hiệu, rốt cuộc tên của tôi là gì vốn không quan trọng."

Ngải Tư cười một tiếng, trong đôi mắt màu lam tràn đầy hứng thú: "Không, tên tuổi một người phụ nữ xinh đẹp rất quan trọng đối với anh."

Anh lấn người đến, 72 không trốn tránh, chỉ có điều cổ tay thoáng qua, không biết làm sao mà trong tay có nhiều hơn một thanh dao găm nhỏ sắc bén, lưỡi dao cách cổ họng anh chỉ kém mấy tấc.

Ngải Tư thức thời dừng lại, nghiêng đầu liếm liếm mũi dao, thoáng chốc trên đầu lưỡi xuất hiện một vệt máu, anh cuốn lấy đầu lưỡi nuốt mùi máu tươi khiến người ta hưng phấn vào. "Em thích chơi cái này? Đổi một nơi khác, anh sẽ cho em một thể nghiệm khó quên, như thế nào?"

Khát vọng trong mắt anh rất rõ ràng, 72 muốn bỏ qua cũng không thể. "Nếu đổi là người khác có lẽ tôi sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu như là anh, tôi nghĩ vẫn nên thôi."

Ngải Tư không hiểu: "Anh thì sao?"

"Toàn thân có vị lăng nhăng, quá bẩn." 72 nhẹ giọng nói, ánh mắt khi dễ rất phách lối, đẩy anh ta xuống xe, xoay tay lái, nhấn chân ga, rời đi không lưu luyến chút nào.

Ngải Tư bị ghét bỏ khi không nhìn lqd thấy xe của cô thì giơ cánh tay lên ngửi ngửi: "Không có vị gì."

…

Từ Ngao cùng Ngải Tư đã quen biết nhiều năm, kề vai chiến đấu vào sinh ra tử, anh ta hiểu tương đối rõ ràng người này, thấy trong miệng anh ngâm nga bài hát mặt đầy cảnh xuân trở lại, ngẩng đầu lên quét mắt qua cũng biết có chuyện: "Coi trọng người phụ nữ kia?"

Ngải Tư cởi áo đứng trước gương thưởng thức thân thể cường tráng dưới bụng mình, tự luyến sờ lên cơ bắp, đột nhiên nghe Từ Ngao hắt một gáo nước lạnh tới: "Không phải người phụ nữ nào cũng thích cơ bắp."

Ngải Tư dừng động tác, nghiêng đầu hỏi: "Người phụ nữ phương Đông thích đàn ông như thế nào? Tiểu bạch kiểm * sao?" Nói xong liền không chịu nổi mà oán giận: "Không phải chứ, dường như đàn bà muốn đàn ông có thể kiên trì ở trên giường mấy phút? Mười phút?"

(*) tiểu bạch kiểm: trai bao, người đàn ông trắng trẻo, ẻo lả (ý châm chọc).

Từ Ngao chê cười: "Nói chuẩn xác là không thích kiểu thú hoang chỉ biết đóng cọc ở trên giường, nhất là phụ nữ phương Đông."

Ngải Tư vốn không biết những lời này là Nhan Hạ dùng để làm tổn thương Từ Ngao, đây chính là làm tổn thương nghiêm trọng lòng tự ái của đội trưởng Từ đó.

Chính xác, Ngải Tư rất ít khi chạm vào phụ nữ phương Đông, bởi vì một Cố Lạc khiến cho anh sinh ra bóng ma không nhỏ trong lòng về người phụ nữ mắt đen tóc đen.

Bàn tay to của anh kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Từ Ngao, dùng tiếng Hoa không quá lưu loát cố làm ra vẻ xin chỉ giáo: "Đội trưởng, xin chỉ điểm một chút."

Từ Ngao lật một tờ tài liệu trong tay, mắt không ngước lên mà nói: "Kiểu phụ nữ này tương đối thích đàn ông có cử chỉ lịch thiệp ga lăng."

"Hả?"

"Ví dụ như —— Thi Dạ Triêu."

Ngải Tư định văng tục theo phản xạ, "Anh ta lịch thiệp ga lăng? Con rắn độc đó không tốt hơn chúng ta bao nhiêu?"

Nói tới đây, dáng vẻ Từ Ngao d#đ*l@q&đ chính là khinh bỉ: "Phụ nữ chính là phiền toái, chẳng lẽ lịch thiệp đến trên giường cũng lễ phép hỏi trước một câu 'xin hỏi anh có thể … với em không'?"

Ngải Tư không hiểu chữ này, nhưng đại khái đoán ra được ý nghĩa, bỗng dưng, giống như anh hiểu ra điều gì nở nụ cười: "Có phải anh đã ăn thua thiệt với người phụ nữ nơi đó không?"

Câu trả lời cho anh là Từ Ngao ném tài liệu lên mặt anh: "Tóm lại, 72 sẽ không coi trọng người đàn ông có hơi thở súc sinh như cậu, những phụ nữ đó thích kiểu mặt người dạ thú như anh em nhà họ Thi, cậu chết tâm đi!"

Từ Ngao khó chịu đi ra ngoài, để lại Ngải Tư hơi buồn bực quay đầu nhìn hình dáng cơ bụng rõ ràng của mình trong gương, chậc chậc mấy tiếng.

"Mặt người dạ thú, còn không phải đều là cầm thú?"

Sau khi bị Từ Ngao dội nước lạnh, ham muốn chinh phục 72 trong máu Ngải Tư dường như tăng lên mấy cấp.

Vừa nghĩ tới 72 người phụ nữ với da thịt mềm mại cuối cùng sẽ có một ngày thần phục anh, Ngải Tư hưng phấn không kiềm chế lqd được, trong nháy mắt trong đầu anh ảo tưởng ra vô số hình ảnh nóng bỏng kích thích tươi đẹp, sau đó phát hiện đũng quần mình từ từ chống lên một cái lều.

Anh nở nụ cười xấu xa, xem ra khát vọng với 72, thân thể của anh càng vội vàng hơn ý thức.

104. Chương 110: Người Đẹp Và Thú Hoang, 2

Muốn chinh phục, nhưng sau đó Ngải Tư không có quá nhiều cơ hội nhìn thấy 72, quan hệ giữa hai nhà Cố Thi càng lúc càng căng thẳng, vì không để cho cô cùng bản thân tìm phiền toái, Ngải Tư chỉ có thể gác lại chuyện này trước. Nhưng coi như anh không gác lại, mỗi lần 72 gặp anh thì ánh mắt của cô cũng tràn đầy phòng bị, dưới hoàn cảnh này khiến cho anh có lực cũng không phát ra được.

Trước khi Cố Lạc chưa quay về, 72 đã từng lén lút đi tìm Ngải Tư, điều này khiến cho Ngải Tư "Thụ sủng nhược kinh *."

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, được cưng mà sợ.

Đó là đêm đầu tiên khi anh trở lại chỗ ở, nửa đêm khi anh đang ngủ say thì đột nhiên bị một tiếng động rất nhỏ đánh thức, anh mở to mắt tay sờ súng lục giấu dưới gối. Trong bóng tối, đôi mắt xanh lam của anh giống ra radar tìm tòi phạm vi có thể đập vào mắt, anh xác định có người tiến vào, nhưng đối phương giấu rất kỹ.

Ngải Tư lặng lẽ kéo chốt bảo hiểm, đi chân trần giẫm trên sàn nhà lặng yên không phát ra tiếng động đi tới cửa phòng, tay cầm lên quả đấm cửa, nhẹ nhàng mở hết ra, rồi sau đó đưa súng ra trước cửa.

Nhưng khi anh giơ súng thì một lực ở ngoài cửa nắm lấy cổ tay anh, lúc Ngải Tư định đánh trả thì bỗng nhiên ý thức được điều gì —— sức lực cùng xúc cảm này không phải đến từ một người đàn ông, rõ ràng đến từ phụ nữ.

Phụ nữ?

Ngải Tư còn đang nghi ngờ, liền nghe thấy người nọ mở miệng: "Muốn tìm anh, thật đúng không phải là chuyện dễ dàng."

Ngải Tư không hề xa lạ giọng nói này, anh chậm rãi nhếch mép, thu cánh tay lại đồng thời kéo cô đến gần. "Phụ nữ nửa đêm chạy vào phòng anh, muốn đi cũng không phải chuyện dễ dàng."

Khi 72 bị Ngải Tư hôn lên mu bàn tay thì rút tay lại, d#đ&l@q&đ lướt nhìn bốn phía chung quanh anh, tiện tay nhặt một chiếc quần cộc ném cho anh. "Mặc vào."

"Tại sao?"

72 xoay người không nhìn anh, "Chướng mắt."

Nghe được ám chỉ trong lời nói của cô, Ngải Tư cúi đầu nhìn thứ đang diễu võ dương oai kia của mình, nghe lời vì bản thân mình vốn là người ăn mặc văn minh.

"Để cho anh đoán một chút, em đang nghĩ đến anh?" Anh bật đèn tường, đối diện với bóng lưng yểu điệu của 72 mà huýt sáo lỗ mãng.

72 mượn ánh sáng lờ mờ mà anh đem lại đánh giá căn phòng có thể nói là đơn sơ một lần: "Nếu như tôi nói, có thể mua một tin tức từ anh không?"

Ngải Tư để trần nửa trên, cố ý rêu rao khắp nơi, lấy bình rượu ở phía sau giá sách, cũng không lấy ly, ngồi ở trên bàn, trực tiếp ngửa đầu ực một hớp, vị cay nồng xâm nhập vào phân nửa thần kinh, sảng khoái phát ra một tiếng rên ngâm hưng phấn là dấu hiệu thuộc về người trong nước M. "Tình báo trên tay anh chưa bao giờ bán ra, phải xem em có thứ gì đáng giá để trao đổi không."

Dục vọng trong đáy mắt anh rất rõ ràng, hai cánh tay 72 ôm ngực giằng co với anh một lát, sau khi lý giải ý của anh thì thong thả mà tao nhã ngồi bên giường anh, nhẹ nhàng kéo khóa kéo ở ngực ra một chút, lộ ra làn da trắng như tuyết cùng bóng mờ như ẩn như hiện.

…

…

Trong nháy mắt không khí trong phòng biến đổi khiến cho người ta miệng đắng lưỡi khô, Ngải Tư nhìn thẳng cô chằm chằm, trầm mặc lại ực một ngụm rượu, sau đó đặt lên bàn đứng dậy đi về phía cô, bàn tay to giữ chặt phía sau cổ mảnh khảnh của cô để cho cô ngẩng mặt lên, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại.

72 chỉ định dò xét anh, nào ngờ anh lại to gan trực tiếp như vậy —— không, là thô lỗ tới đây cưỡng ép hôn mình.

Cô phản kháng theo bản năng, lại bị Ngải Tư tóm được mánh khóe nghiêng người đè lên giường, người đàn ông này giống như một ngọn núi, chặt chẽ chân thật đè trên người cô, nơi nào đó bùng nổ cộm vào khiến cho cô phát đau, ý thức được đó là cái gì, đầu óc cô ong lên, lại hơi —— luống cuống.

Cùng người đàn ông như Ngải Tư, nếu chỉ liều mạng đơn thuần, sợ rằng có rất ít người là đối thủ của anh, huống chi cô là phụ nữ?

Nhưng nếu như không liều mạng, cô vốn không có cơ hội, Ngải Tư giảo hoạt tiên hạ thủ vi cường *, lấy một tay khống chế hai tay của cô trước, lại nhân lúc cô chưa kịp phản ứng một tay tách hai chân của cô ra đặt mình ở giữa, trong lúc đó ngay cả môi cũng bị anh lấy khí thế như gió cuốn mây tan mà ăn…

(*) tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước giành được lợi thế/ ra tay trước đoạt thế mạnh

Mặc dù đã bị đặt vào thế yếu, dieenddaânleequyyddôn 72 không định khoanh tay chịu trói, thân thể giãy dụa không yên, cố gắng tránh sự đụng chạm của anh, nhưng sự phản kháng của cô chỉ là uổng phí hơi sức đối với Ngải Tư.

Chờ sau khi anh vui vẻ tràn trề nếm vui sướng, rốt cuộc buông môi cô ra, vẻ mặt hoàn toàn thỏa mãn nhìn người phụ nữ đang thở hổn hển: “Mùi vị không tệ, rất tốt.”

72 thở gấp kịch liệt, hai mắt gần như muốn phát hỏa, Ngải Tư vốn tưởng rằng sẽ nghe cô chửi ầm lên, nhưng không ngờ cô lại cười khẽ: “Không ngờ anh lại dễ dàng thỏa mãn như vậy, chỉ là một cái hôn mà thôi.”

Nếu như cô đã hạ chiến thiếp *, vậy Ngải Tư sẽ tiếp nhận!

(*) chiến thiếp: thiệp mời chiến đấu

“Nếu muốn thỏa mãn anh, chỉ sợ em sẽ chết trên giường của anh.” Ngải Tư cười xấu xa, liếm lên gáy trắng mảnh khảnh của cô, hấp thu thật sâu hương vị tươi mát trên thân thể người phụ nữ này. “Anh vốn không thể tưởng tượng được cảm giác vùi mình vào trong thân thể của em, anh sợ sẽ không khống chế được mà xé nát em.”

Những lời này, Ngải Tư không giống như đang nói đùa, tiên đoán cùng uy hiếp tràn đầy đáng sợ, 72 rõ ràng cảm nhận được trên thân thể người đàn ông này tản ra hơi thở nguy hiểm cùng tính cách xâm lược không che giấu chút nào, không hề khiêu khích tiếp, cũng không dám cử động nữa, chỉ sợ hành động kế tiếp của anh ta chính là xuyên qua cô.

Thấy cô đã đàng hoàng, khóe miệng Ngải Tư hơi nhếch, vậy mà lại buông lỏng kiềm chế cô, lật thân thể nằm nghiêng bên người cô. “Nói đi, muốn tin tức tình báo gì?”

Trong nháy mắt, 72 không kịp đề phòng bị thuần túy của anh biến thành bối rối, cầm cổ tay đau giật giật vẻ mặt kỳ quái nhìn anh, gần như đã định hỏi anh “Không ăn hả”?

Ngải Tư nhíu mày, lại ép người tới. “Nhìn vẻ mặt của em, hình như có chuyện gì đáng tiếc hả?”

Một câu nói khiến 72 cả kinh lập tức đẩy anh ngồi dậy, kéo khóa kéo ở ngực lên đến tận cổ, từ sau lưng truyền đến tiếng cười trầm thấp của Ngải Tư, sau khi 72 bình tĩnh lại mới mở miệng: "Tôi quả thật muốn biết một chuyện từ anh."

Ngải Tư chống cằm, tầm mắt lướt qua đường cong của cô dưới lớp áo nịt bó sát. "Gì hử?"

"Chuyện kia, rốt cuộc có phải do Cố Doãn gây nên?"

"..." Ánh mắt Ngải Tư ngừng một chút, thu lại vài phần nét mặt bất cần đời, anh không nói lời nào khi 72 quay đầu nhìn anh.

"Em biết anh là người của Athena chứ?"

"Vậy thì sao?"

"Anh cũng có đạo đức nghề nghiệp, tiểu thư, em vì ông chủ của em, chẳng lẽ anh liền bán ông chủ của anh?"

Mặt 72 tràn đầy khinh bỉ, "Thù lao d#đ*l@q&đ anh đã nhận, cho tôi câu trả lời như vậy, cũng coi là đạo đức nghề nghiệp của anh?"

Mặt Ngải Tư vô lại, nhún vai. "Thù lao của em chỉ có một nụ hôn thôi, em sẽ vì một nụ hôn mà bán Thi Dạ Triêu?"

72 từ chối tranh luận với anh, đổi sang vấn đề khác: "Rốt cuộc Cố tiểu thư ở đâu?"

Ngải Tư lại không nói, thái độ 72 trì hoãn, "Tôi chỉ muốn biết cô ấy còn sống, có đúng không?"

"Nếu như cô ấy còn sống, có phải em sẽ càng xác định chuyện này do Cố Doãn gây nên?"

"..."

Ngải Tư vuốt mông cô một cái: "Thật sự mà nói, anh cũng không biết."

"Có quỷ mới tin!" 72 hất bàn tay xấu xa của anh ra, "Athena chính là tay sai của Cố Doãn!"

"Có một việc, em có thể tin tưởng." Ngải Tư không thèm để ý tới cách dùng từ của cô, trái lại ánh mắt mềm đi vài phần. "Athena không có ai hy vọng Cố Lạc chết, đối với anh và Từ Ngao mà nói cô ấy không chỉ có thân phận là em gái Cố Doãn, tụi anh nhìn cô ấy lớn lên, tình cảm giữa tụi anh sâu nhiều hơn em tưởng tượng, huống chi ——" Ngải Tư cười gian: "Trước khi gặp em, cô ấy chính là người phụ nữ duy nhất anh không đoạt tới tay, anh không hy vọng cô ấy hương tiêu ngọc vẫn như vậy, cho dù trong tay Cố Doãn."

Rốt cuộc Ngải Tư là người như thế nào, lúc này 72 đã không có cách nào xác định, trong ấn tượng anh chính là người miệng lưỡi trơn tru nhìn thấy phụ nữ liền cợt nhả là ngựa đực tinh trùng lên não, càng không chịu thua thiệt dù chỉ một điểm, ngay vừa rồi, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Ngải Tư mạnh mẽ đoạt lấy, nhưng anh đòi hỏi thù lao của cô chỉ có một nụ hôn mà thôi.

72 vốn tưởng rằng mình hiểu rõ kiểu đàn ông này, nhưng vào giờ phút này, sau khi Ngải Tư nói xong, chứng kiến tình huống chỗ bụng dưới của anh chống thành cái lều, trong lòng cô bắt đầu có chút dao động.

"Có muốn anh cởi hết cho em xem rõ ràng không?" Ngải Tư làm ra vẻ sẽ cởi dây lưng quần, 72 lập tức liếc anh một cái, đứng dậy muốn đi, tự biết sẽ không chiếm được bất cứ tin tức tình báo có ích nào từ anh, cô đã tính toán sai, Ngải Tư người này khó đối phó hơn cô nghĩ.

"Chậm đã." Ngải Tư gọi cô, sau đó có thứ gì đi qua.

72 vững vàng nhận được, nhìn kỹ, là một dãy số điện thoại di động. "Làm cái gì?"

"Gọi số điện thoại này tìm anh, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu." Anh chớp mắt ám muội, "Giải quyết tất cả các vấn đề cá nhân của em."

72 vốn không muốn, nhưng không biết tại sao lại giữ lại.

"Cô em, nhớ kỹ, lần sau nếu nửa đêm tới phòng anh, anh sẽ không dễ dàng để cho em rời đi như vậy." Ngải Tư vẫn giữ tư thế kia nhìn cô, bàn tay vô tình hay cố ý lướt qua háng, cho cô ám hiệu rất rõ ràng, trong lòng 72 giật nảy, phụng phịu mạnh mẽ đạp cửa mà đi.

Trăng sáng sao thưa, sau khi cô đi Ngải Tư ngã ầm xuống giường, ôm nơi cứng rắn phát đau khổ sở lăn lộn, tự biên tự diễn với không khí.

"Lại có thể để cho cô ấy chạy? Tối nay sống sao? Phế bỏ?"

...

Về sau, có một khoảng thời gian rất lâu bọn họ không gặp lại, cảm xúc của Ngải Tư vô cùng không tốt, anh không thích cảm giác nhớ mãi không quên một người, đối với người như anh mà nói là rất nguy hiểm, vì thế anh bắt đầu săn tình.

Rốt cuộc, anh lăn lộn thoải mái sảng khoái hai buổi tối liên tiếp với một người phụ nữ da trắng ngực lớn, càng nhớ bóng dáng mảnh khảnh, rốt cuộc 72 định làm cái quỷ gì với anh, Ngải Tư nghĩ mãi không xong.

Sau này, Cố Lạc bình yên vô sự đột nhiên trở lại, sau nữa, trước khi đám cưới, cô và Thi Dạ Triêu lấy phương thức đoạn tuyệt khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi, Thi Dạ Triêu bị thương nặng được Thi Dạ Diễm mang đi.

72 đón anh ta trở về Canada vào ngày đó, nhiệm vụ của Ngải Tư là để ý tới Cố Lạc đến đưa tiễn.

Cố Lạc nói chuyện với Thi Dạ Diễm ở bên kia, 72 lạnh lùng nhìn, Ngải Tư rảnh rang tựa vào chỗ nhộn nhịp trong đám đông cách đó không xa nhìn chăm chú tất cả.

Đột nhiên, 72 quay đầu lại, tầm mắt rơi chính xác trên người anh, giống như đã biết anh ở đó từ trước, sau đó, cô đi về phía anh.

105. Chương 111: Người Đẹp Và Thú Hoang, 3

Đã lâu không gặp, gần mới nhìn rõ, Ngải Tư cảm thấy dường như 72 gầy đi, trước khi kịp phản ứng đã đưa tay sờ lên mặt cô.

72 nghiêng đầu né tránh, ánh mắt lạnh lùng. "Ngày ấy, anh ở đâu?"

Ngải Tư biết cô nói ngày đó, lắc đầu. "Cố Doãn cố ý gạt anh cùng Từ Ngao, sau đó anh mới biết chuyện này, sao, em không tin?"

72 không nói lời nào, giống như đang cân nhắc có nên cho anh sự tin tưởng không.

Hai cánh tay Ngải Tư ôm ngực, nhẹ giọng chê cười. "Nếu anh có mặt, chuyện giữa Thi Dạ Triêu và Cố Lạc cũng không lqd tới phiên người khác nhúng tay vào."

"Nếu như anh có ở đấy, tôi nhất định sẽ không để yên cho anh."

Vẻ mặt Ngải Tư vô tội, "Cũng không phải anh đả thương anh ta, sao lại muốn anh tới gánh chịu hậu quả? Em rõ ràng là trút hận cá nhân, không công bằng."

"Đúng, trút hận cá nhân!" 72 thẳng thắn, một chút cũng không để ý tới cái mà anh gọi là "Công bằng."

"..." Ngải Tư khẽ nghiêng người, ngửi ngửi trên người cô. "Vậy em chuẩn bị không để yên cho anh như thế nào? Vì để cho em vui vẻ sảng khoái, anh sẽ bằng lòng đưa mình tới cửa, cảm động không?"

72 lườm qua, siết chặt nắm tay lại buông lỏng, cố ý tới gần trong ngực anh, ép anh tới gần cây cột, lấy ngón trỏ hoạt động trên ngực anh, cảm nhận cơ ngực phập phồng cách áo, sau đó dưới ánh mắt mong đợi của anh đưa tay thăm dò xuống dưới, đi thẳng tới... của anh, lướt nhẹ như có như không.

Quyến rũ to gan lớn mật như vậy sao Ngải Tư chịu được, cho dù trong lòng biết có bẫy cũng ngoan ngoãn nổi phản ứng. "Phương thức này? Anh thích."

Khóe miệng 72 khẽ nhếch, tay nắm lấy, bỗng nhiên dùng sức gập lại... Lập tức nghe được tiếng Ngải Tư hút khí.

Cô nhanh chóng rời khỏi ngực anh, xoa xoa tay giống như chạm phải vật bẩn. "Đối phó với anh, tôi không cần phải động não."

Thân thể cao lớn của Ngải Tư gập xuống, đã đoán trước được cô sẽ xuống tay với mình ở đây, cho nên chỉ đề phòng chân của cô, nào ngờ cô lại trực tiếp sử dụng tay.

Chờ khi lên máy bay, Thi Dạ Diễm phát hiện 72 luôn nhìn tay mình mà ngẩn người, không hiểu. "Tay sao vậy?"

Cũng không biết 72 đang nghĩ gì mà mê mẩn vậy, gần như không nghe thấy lời quan tâm của anh, Thi Dạ Diễm vỗ tay trước mặt mới lấy được sự chú ý của cô.

"Tay thế nào? Không thoải mái?"

"A, không có… không có." 72 thuận miệng.

"Không có? Vậy cô nhìn chằm chằm tay mình một hồi lâu rồi." Thi Dạ Diễm hoài nghi bản thân mình nói sai gì rồi, nếu lqd không sao mặt cô gái này bỗng nhiên đỏ. "Người đàn ông đi theo Cố Lạc tới, cô biết? Tôi nhìn thấy hai người nói chuyện."

72 gật đầu, "Anh ta tên Ngải Tư, tôi hỏi thăm tình huống ngày hôm đó."

"Ừ, tôi biết." Thi Dạ Diễm day day huyệt thái dương. "Bởi vì quan hệ với Cố Lạc, tôi đã từng tiếp xúc một chút với anh ta."

72 ái ngại: "Anh ta chính là người khi nhìn thấy phụ nữ thì trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện khốn kiếp kia, bớt tiếp xúc thì tốt hơn."

Cô cho rằng đây là câu hết sức bình thường, châm chọc, nhưng đổi lại là ánh mắt hàm ý sâu xa của Thi Dạ Diễm, nhìn khiến lòng cô trống rỗng. "Sao? Tôi nói sai?"

"Tôi không biết, chuẩn xác mà nói tôi không có cách nào phán đoán xem cô nói sai hay không." Thi Dạ Diễm cười nhẹ trêu ghẹo: "Tôi không biết rõ Ngải Tư như cô, cho nên không rõ trước mặt phụ nữ thì anh ta có tình trạng gì."

Lời của anh có ám hiệu gì đó, 72 lập tức thông minh ngậm miệng, ngưng hẳn đề tài này, cố làm ra vẻ không có hứng thú lật xem tạp chí trong tay.

Hai ngón tay của Thi Dạ Diễm giữ huyệt thái dương liếc nhìn cô hành động giống như tự nhiên, một lát sau cười khẽ, 72 không nhịn được lấy ánh mắt hỏi thăm.

"Tôi nhớ trước đó Cố Lạc cũng như vậy trước mặt tôi, rõ ràng đã có cái gì với Evan, nhưng lại cố ý phủi sạch quan hệ với anh ấy."

72 lập tức trả lời mỉa mai lại: "Tôi không có gì với Ngải Tư!"

So sánh với phản ứng kích động của cô, d#đ*l@q$đ Thi Dạ Diễm lạnh nhạt khiến người ta phát điên. "Tôi có nói… hai người có gì sao?"

72 cứng họng, bị chính mình tức chết!

"Chỉ có điều, bỗng nhiên tôi thật tò mò, cô ưa kiểu đàn ông đó?" Thi Dạ Diễm không nhịn được cười. "Có cần tôi lưu ý giúp cô không?"

"Không cần, tôi không cần quá lo lắng vấn đề này."

Quả thật, trước đó 72 hoàn toàn không hề nghĩ đến vấn đề cá nhân, vì công việc của Thi Dạ Triêu gần như chiếm toàn bộ thời gian và tinh lực của cô, mà sau này, đối mặt với vết thương chồng chất của nhà họ Thi và Thi Dạ Triêu, cô càng không thể phân tâm.

Sau lần xa cách Ngải Tư đó, 72 cho là với quan hệ đối đầu như nước với lửa của nhà họ Thi cùng nhà họ Cố, cô và Ngải Tư vốn không có cơ hội gặp mặt riêng nữa.

Nhưng cô sai rồi.

Sau khi vết thương của Thi Dạ Triêu tốt hơn, lấy toàn bộ tinh lực tập trung trên công việc, mà Thi Dạ Diễm cũng chìa tay giúp đỡ nhà họ Thi, bất chấp hậu quả cứu vớt Ngải Mỹ gần như phá sản.

72 là phụ tá đắc lực nhất của Thi Dạ Triêu, thường khi anh không thể phân thân thì cô thay mặt xử lý vấn đề, hai tháng liên tục, cô không hề nghỉ ngơi một ngày.

Cường độ công việc cao cùng với áp lực cực lớn cộng thêm thời tiết Canada rét lạnh, rốt cuộc khiến cho cô cảm thấy không gánh vác được, nếu không phải Thi Dạ Triêu nhìn thấy sắc mặt không tốt của cô mạnh mẽ cưỡng chế cô về nghỉ ngơi, sợ rằng cô sẽ luôn kiên trì đến khi ngã xuống thì thôi.

Nơi 72 ở cách nhà Thi Dạ Triêu lqd không xa, Thi Dạ Triêu tự mình lái xe đưa cô về.

Lúc xuống xe, không biết do đường trơn hay do cô quá yếu đuối, lại suýt nữa té ngã, may mà Thi Dạ Triêu nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt dọa người, Thi Dạ Triêu định bồng cô trở về phòng.

Chờ anh rời đi, 72 uống thuốc, ngủ một giấc đến tối, khi tỉnh lại trời đã tối rồi, mới vừa bò dậy chuẩn bị ăn thứ gì đó thì nhận được điện thoại của người chị em.

Bên ngoài tuyết rơi lớn, xe của cô chạy đến chỗ nào đó thì không cách nào chạy tiếp, đành phải xuống xe đi bộ đến hộp đêm, trong đám người ồn ào tìm được người chị em say như chết.

Người phụ nữ tóc đỏ này không biết uống bao nhiêu, tiếng Anh nói không còn rõ ràng, trong miệng lùng bùng khiến người xung quanh nghe không hiểu đang nói gì. Mà bên người cô ấy có ba người đàn ông cao lớn đang vây quanh, dường như trong đó có hai người đang tính động tay động chân với cô ấy.

72 còn chưa tới gần, chỉ thấy mấy người đàn ông kia mang theo cô ấy rời đi từ cửa sau, cô đuổi theo, đi tới sau hẻm, vừa lúc thấy cánh tay tráng kiện của người đàn ông vung lên, cô gái tóc đỏ té ngã trên đất.

72 lập tức tiến lên chặn đứng anh ta bằng cú đấm, người đàn ông phía sau rất bất ngờ khi thấy có người xuất hiện, càng ngoài ý muốn hơn dưới ánh đèn Neon là gương mặt quen thuộc với mình.

Ngải Tư đội mũ quàng khăn, dieendaanleequuydonn lúc đầu 72 cũng không nhận ra anh, tầm mắt quét xuống mấy người: "Mấy người đàn ông khi dễ một người phụ nữ, tốt vậy sao?"

"Bây giờ em đã đến, không phải vừa đúng hai người phụ nữ?"

Một người da đen trong đó cười không có ý tốt, đưa tay tới đụng vào khuôn mặt trắng nõn của cô, 72 đâu dễ đối phó như vậy, nhấc chân đá một cước trúng ngay cổ họng của anh ta.

"Đừng dùng đôi tay bẩn thỉu của mày đụng vào tao."

Người da đen hơi bất ngờ với người phụ nữ thoạt nhìn yếu đuối này lại đúng là có bản lĩnh, vuốt cổ họng phát đau xoay người nhìn Ngải Tư ở phía sau. "Làm thế nào?"

Một người đàn ông da trắng khác không nhịn được đưa ra ý kiến: "Giết chết thôi."

Ngải Tư thở dài, đá một cước vào mông người nọ, "Cút đi."

Hai người đối mặt nhìn nhau, hết sức không hiểu mệnh lệnh này của anh, mắt thấy tin tức tới tay cứ thế mà từ bỏ? Nhưng trong chính sự, Ngải Tư chưa bao giờ là người thích đùa, cho nên mặc dù có nghi vấn, cuối cùng vẫn phẫn nộ xoay người rời đi.

Người phụ nữ tóc đỏ trên đất nói xằng lqd nói bậy, men say quá sâu, sâu đến mức khiến 72 sinh lòng nghi ngờ, cô lấy mũi chân đá cô ấy. "Joy?"

72 cau mày, vừa đề phòng người đàn ông cao lớn trước mắt, vừa ngồi chồm hổm xoay mặt cô ấy lại.

"Đừng gọi, cô ấy bị hạ thuốc, không có thuốc giải trong chốc lát mà nói ý thức không thể tỉnh lại."

Ngải Tư đột nhiên mở miệng, 72 ngừng lại một chút, không dám tin ngẩng đầu nhìn anh. "Là anh?"

Ngải Tư kéo khăn che mặt xuống, lại lộ ra nụ cười tự cho là mê người: "Thật vui vẻ khi em vẫn còn nhớ rõ giọng nói của anh."

Tức giận trào lên trong đầu 72, bỗng dưng đứng dậy muốn đánh anh một đấm, lại bị Ngải Tư đã dự tính từ trước bắt lấy cổ tay, kéo đến trong ngực.

"Không biết em còn nhớ nụ hôn lqd của anh không?"

Dứt lời, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cúi đầu hôn.

Trong mấy tháng nay, 72 chưa từng nhớ tới Ngải Tư này, nhưng giây phút khi anh hôn lên, 72 đột nhiên phát hiện cô thế mà lại thật sự nhớ rõ anh, nhớ hơi thở của anh, nhớ nụ hôn nóng bỏng cùng bá đạo của anh.

Thậm chí còn có cái kia của anh… Một tay cô nắm chặt ngọn nguồn tà ác.

106. Chương 112: Người Đẹp Và Thú Hoang, 4

Quăng Joy đang hôn mê bất tỉnh lên ghế salon, Ngải Tư xoay người liền khiêng 72 vừa định để anh rời đi lên, đi vào phòng trong.

"Phòng em ở đâu?"

Anh dễ dàng vác 72 trên vai, đi ngang qua từng gian phòng đều muốn mở cửa ra xem, được đặt tên là tìm phòng ngủ, thực tế là tìm tòi nghiên cứu tình huống trong nhà cô.

72 vốn bị bệnh chưa khỏi, đầu bị ép buộc chúi xuống càng thêm choáng váng.

So với chỗ ở đơn sơ của Ngải Tư, nhà 72 có thể nói là hào hoa xa xỉ, điều tra một vòng, Ngải Tư hài lòng lấy lqd được tin tình báo: cô ở một mình, nơi này không hề có chút dấu vết của đàn ông.

Đến khi 72 cảm giác mình sắp nôn, cuối cùng Ngải Tư "để" cô ở trên giường, không dịu dàng, gần như là ném, sau đó cởi áo khoác của mình rồi đi lên theo. "Thi Dạ Triêu không tệ lắm với em, cho em chỗ ở tốt như vậy, còn chưa cho em người đàn ông hầu hạ xứng đáng?"

72 trời đất quay cuồng, trong dạ dày cuồn cuộn một trận. từ trên giường lăn xuống che miệng chạy vào phòng vệ sinh, bởi vì chưa ăn gì, gần như không phun ra cái gì hết.

Ngải Tư tựa cửa nhìn cô quỳ gối bên cạnh bồn cầu nôn khổ sở, trên mặt không hề có vẻ đồng tình lo lắng. "Mang thai à?"

72 nào có sức phản ứng lại anh, nôn xong vẫn quỳ ở đó, vốn không có sức đứng lên, lại không chịu mở miệng nhờ giúp đỡ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Ngải Tư nhàn nhã thong thả dạo bước tới, sờ đầu của cô, đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt cô. "Là phụ nữ có thai, anh còn chưa từng làm, không biết có vị gì."

72 đẩy tay anh ra, lại bị anh tóm được cổ tay, đặt ở chỗ nào đó dưới bụng mình. "Nếu không, em để cho anh nếm thử một chút?"

Có kinh nghiệm phía trước, Ngải Tư lqd rất khéo léo khống chế tay của cô, để cho cô không có hơi sức đánh lén mình, càng không có cách nào thu tay lại, chỉ có điều lòng bàn tay mềm mại khiến "Lửa" càng ngẩng cao dưới ánh mắt nhìn.

Ngải Tư cười, khom người bế cô lên, không để ý tới phản kháng của cô vài ba cái cởi áo khoác ra, mở vòi hoa sen, nước nóng chảy từ đỉnh đầu hai người xuống, trong nháy mắt nước dội lên quần áo còn lại.

Vừa rồi cô vội vã ra cửa, áo ngủ bên trong còn chưa đổi, chất vải mềm nhũn sau khi ướt sạch dán chặt lên da, đường cong lộ liễu. Ngải Tư cũng giống vậy, hình dáng cơ bắp dưới áo sơ mi càng thêm rõ ràng, mỗi một chỗ đều hăng hái tỏ rõ khát vọng của anh với cô.

Phản kháng lúc này của 72 không có bao nhiêu tác dụng, Ngải Tư đặt cô dựa lên tường, cúi đầu giống như hôn mà không phải hôn. "Nói cho anh biết tên em, hoặc là làm chuyện yêu với anh."

72 lạnh lùng xì khẽ, mặt coi thường: "Anh không xứng để biết tên tôi."

"Nói như vậy, là em muốn làm chuyện yêu với anh." Ngải Tư càng gần sát cô hơn, để cho cô cảm nhận mong muốn của mình.

"Anh càng không xứng lên giường của tôi." 72 dùng sức rút tay bị anh cầm, trốn ra khỏi giữa anh và vách tường, cầm lấy khăn tắm phủ lên ngăn cản tầm mắt trắng trợn của anh. "Trước khi tôi nổi giận, cút."

Đây là lệnh đuổi khách, nhưng trả lời cô là một cái mặt cười của Ngải Tư, không những không đi, ngược lại cởi áo sơ mi trước mặt cô, cởi dây lưng, cởi toàn bộ đồ che cơ thể, bắt đầu tắm giống như ở nhà mình.

72 khẽ cắn răng, quay lưng đi, nếu không thật sự không có cách nào nhìn "hung khí" chói lọi đó.

"Không đến tắm cùng sao?" Ngải Tư cười chúm chím nói sau lưng người nào đó, 72 quả quyết rời khỏi phòng tắm đóng sầm cửa.

Chờ Ngải Tư tắm xong ra ngoài, 72 ném cho anh một bộ áo sơ mi cùng quần tây của nam, anh chỉ liếc mắt ngó, hỏi: "Quần áo của ai?"

"Không liên quan gì đến anh, mặc vào, sau đó đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, chuyện của Joy coi như xong." tinh thần 72 bị đánh mạnh vào, dáng vẻ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Ngải Tư nhún vai, dùng khăn lông tùy ý lau đầu, đường hoàng vén chăn chui vào, thoải mái dễ chịu thở dài: "Em làm trở ngại chuyện của anh, có phải nên bồi thường cho anh."

"Joy là bạn tôi, tôi nên bắt đầu l~q~đ hỏi tội anh mới đúng!" 72 tức giận vô cùng, không nhịn được kêu lên.

Lần gặp mặt này, từ đầu tới cuối thái độ của 72 với anh luôn lạnh lùng, thậm chí mang theo ý thù địch, Ngải Tư biết rõ là bởi vì cái gì. "Chuyện hai nhà bọn họ, nhất định phải ảnh hưởng tới quan hệ của hai chúng ta?"

"Anh, tôi." 72 sửa lại: "Không có bất cứ quan hệ gì."

Ngải Tư trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên đứng dậy, chân trước chân sau cất bước xuống giường, lập tức kéo cô vào trong ngực, dùng tốc độ thật nhanh cuốn cô vào trong chăn, hơn nữa lật người đè lên.

"Vậy, anh không thể làm gì khác hơn là để cho chúng ta xảy ra chút quan hệ."

Dứt lời cho cô nụ hôn kịch liệt thứ hai vào tối nay —— lại không chỉ là hôn.

72 bị câu nói mang theo ám chỉ rõ ràng của anh sợ đến mức đáy lòng run lên, nhưng hoàn toàn không phản kháng được anh, không phải vì trời sinh thể lực nam nữ khác biệt, mà bản lãnh chọc tình của anh thật sự khiến cô không có cách nào kháng cự, nụ hôn sâu mang theo khí phách, còn có bàn tay to nóng như lửa đốt, dễ dàng châm lên ngọn lửa đáng sợ trong thế giới quan của cô…

Chờ đến khi cuối cùng anh dừng lại, rốt cuộc khi cô phản ứng kịp, hai người đã "Thẳng thắn gặp nhau", còn có một sự thật đáng sợ nhắc nhở cô về tình cảnh hiện tại cô sẽ —— lập tức bị…

Tồn tại điểm lý trí này ở trong đầu, để cho cô phát ra tiếng kháng nghị yếu đuối: "Ngừng —— ngừng!"

Hoặc đi ngược dòng nước, hoặc thuận thế mà lên, Ngải Tư xác định thân thể 72 đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận anh, nhưng anh vẫn theo lời mà dừng lại. "Hả?"

Bởi vì khát vọng mà giọng nói của anh đã hơi khàn khàn, 72 thở hổn hển một lúc rồi mới có thể nói ra một câu đầy đủ: "Anh không thể —— không thể đụng vào tôi."

"Anh không cho là vậy." Ngải Tư lqd buồn cười hủy bỏ, nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào cặp mắt mê ly của cô. "Mấy tháng vừa rồi, gần như mỗi ngày khi trời tối anh đều bị em tra tấn đến khổ sở, em khiến anh mê muội, cho dù người phụ nữ khác lên giường của anh thì trước mắt anh đều là khuôn mặt của em, còn nhớ tới dáng vẻ lúc em ở trong nhà anh." Anh cúi đầu tựa nhẹ vào bên tai cô: "Mặc kệ em tên gì, mặc kệ em là ai, anh phải có được em, anh không muốn lại bởi vì một người phụ nữ mà ngủ không yên."

…

…

Trong lúc nhất thời, 72 không hề lý giải được ý nghĩa chân thành ẩn giấu trong câu nói này, trước khi cô chưa kịp đưa ra phản ứng, Ngải Tư nâng mặt cô, đáy mắt là vòng xoáy màu lam sâu thẳm, cô bất tri bất giác bị hấp dẫn, cảm giác đó là một ám hiệu ——

"Anh đợi thời khắc này đã lâu rồi, 72."

Ngải Tư cười dưới tình thế bắt buộc, mà khi 72 rốt cuộc ý thức được sắp sửa xảy ra chuyện gì thì trong chớp mắt, chờ đón chính là cơn đau bén nhọn.

…

Không khí ngưng trệ trong nháy mắt, d#đ*l@qˆđ 72 kêu đau nghẹn ngào trong cổ họng, mà Ngải Tư lại phát hiện một sự thật đáng sợ, anh không dám tin, sửng sốt hai giây, vẻ mặt muốn vặn vẹo: "Con mẹ nó! Sao em lại là lần đầu tiên?"

72 nhẫn nại cảm nhận cơn đau chưa từng có, mím chặt môi, bàn tay đưa lên đầu giường, không biết từ nơi nào móc ra con dao găm, định vung về phía Ngải Tư.

Ngải Tư đè cổ tay cô, ánh mắt phức tạp nhìn cô, nhưng vốn không có cách nào rút người lại, văng tục lần nữa.

72 đau cực kỳ, nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Người phụ nữ quật cường!

Ngải Tư lấy con dao găm ném sang một bên, ôm cô lật người lại, để cho cô chiếm thế chủ động. "Anh sợ không khống chế được sức lực, để em nắm giữ, anh không muốn làm cho em quá đau."

72 còn lâu mới để ý tới cử động "Thân thiết" của anh, bắt đầu giãy giụa, nơi nào đó của 72 dùng sức kéo cô trở lại, 72 đau muốn chết, mà Ngải Tư bị kích thích đến đỏ mắt.

"Em đừng tưởng anh sẽ buông tha em, hôm nay không phải em chết thì chính là anh chết." Ngải Tư vứt xuống câu nói, giữ chặt đầu 72 hôn lên.

Anh cố ý xâm chiếm, mà cô l.q.đ lại cố chấp phòng thủ, giai đoạn này của hai người gần như là quá trình đánh nhau, Ngải Tư chưa bao giờ gặp người phụ nữ khó trị như 72, cũng đã đến mức này rồi mà còn không chịu đi vào khuôn khổ.

Hai người lăn lăn lộn lộn lại trở về tư thế truyền thống ban đầu, 72 vô cùng suy yếu, không còn hơi sức, thở hổn hển, chảy mồ hôi: "Anh không phải người… tôi còn bệnh."

"Trị khỏi bệnh trên người." Ngải Tư không hề tốt hơn cô bao nhiêu, nhẫn nại đã đến giới hạn, mạnh mẽ áp chế cô, hít sâu một hơi quyết tâm không buông cô ra.

Bệnh trong lòng, khó trị.

Mà người phụ nữ ở trên giường này, trước đó còn vung dao giết anh, rốt cuộc là thuốc của anh, hay là chất độc với anh, lòng Ngải Tư chợt rối loạn.

Đêm đó Ngải Tư chỉ cần một lần, chỉ dùng tinh lực năm phần đã khiến 72 mệt mỏi ngủ mê man trong lòng anh.

Bên ngoài gió rét lạnh run, anh ôm cô, dùng thân thể cho cô ấm áp chân thực nhất.

Hô hấp nhẹ nhàng của cô thổi lướt qua ngực anh, trong lúc này dáng vẻ bén nhọn ngày thường đã không thấy, giống như con nít dịu dàng yếu ớt.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngải Tư qua đêm với phụ nữ, nhưng chỉ có lần này khiến anh cảm thấy trong lòng không còn trống không, thậm chí có một chút… cảm giác thỏa mãn như vậy.

Anh siết chặt hai cánh tay ôm cô, cảm giác thỏa mãn càng phát ra mãnh liệt.

Ngải Tư nhắm hai mắt lại, hôn vành tai của cô. “Bé cưng, có biết không, đối với anh mà nói hình như em càng ngày càng nguy hiểm.”

Trong giấc mộng 72 vô ý thức nhích tới gần anh thêm mấy phần, khiến Ngải Tư nhớ tới một từ: ỷ lại.

Giữa bọn họ còn chưa nói tới ỷ lại, lúc này bỗng nhiên khiến anh thấy tiếc nuối, thì ra anh muốn phát sinh quan hệ với cô, nhưng không tính là quan hệ.

…

Ngày hôm sau, khi 72 tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, một giường xốc xếch, trong không khí còn tràn ngập mùi vị mê loạn.

Đầu cô đã bớt đau, người cũng không hề khó chịu như hôm qua, khó chịu nhất lại là một chỗ khó mở miệng.

Bên cạnh có dấu vết của Ngải Tư ngủ, còn có nhiều điểm thấm ướt trên ga giường, 72 nhắm mắt lại, trong lòng có cảm giác là lạ.

Không phải vì nguyên nhân khác, mà bởi vì vào giờ phút này, cô không cảm thấy phẫn nộ hay bi ai vì bị mất đi, thậm chí còn cảm thấy cô và Ngải Tư đi tới bước này là chuyện sớm hay muộn, mặc dù cảm giác này rất không giải thích được.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe tiếng cửa mở, sau đó là giọng nói sung sướng trước sau như một của Ngải Tư: “Tỉnh chưa, bảo bối bé nhỏ?”

72 kinh ngạc xoay người lại, chỉ thấy Ngải Tư lqd quấn khăn tắm bên hông, một tay nâng mâm đựng bữa sáng không tệ đứng ở bên giường, trên mặt tràn đầy ý cười sáng lạn.

Khi cô đang sững sờ thì Ngải Tư để khay xuống, đi lại hôn lên môi cô. “Buổi sáng tốt lành.”

72 thấy rõ đáy mắt anh lóe lên màu xanh lam sáng rực, mạnh mẽ kéo chăn lên cao, e sợ tránh không kịp lui về phía sau. “Sao anh còn chưa đi?”

Ngải Tư nhíu mày, “Ăn xong chạy lấy người không phải là phong cách của anh.” Anh xấu bụng ép người tới gần: “Hơn nữa anh còn chưa đủ.”

72 vừa định nổi giận, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Người của anh?” 72 hỏi anh, Ngải Tư lqd lắc đầu: “Anh ra lệnh cho bọn họ không tới quấy rầy, có phải là ‘người của em’ không?”

72 sửng sốt, đáy mắt bỗng có tia kinh sợ thoáng qua, sẽ không phải là —— Thi Dạ Triêu!

107. Chương 113: Người Đẹp Và Thú Hoang, 5

Đang hoài nghi như vậy, điện thoại của Thi Dạ Triêu đã gọi tới: “Không có ở nhà?”

“Ở đây, a… không! Ách… không phải…” 72 có tật giật mình mang tính điển hình, lời nói không mạch lạc, còn Ngải Tư dù gấp gáp vẫn ung dung cầm một miếng sandwich lên ăn, tạo thảnh chênh lệch rõ rệt với sự khẩn trương của cô.

Thi Dạ Triêu là người nhiều khôn khéo, hoài nghi nhìn điện thoại, trực tiếp nói ngắn gọn hai chữ với cô: “Mở cửa.”

72 ảo não đập đầu xuống, cúp điện thoại, dùng tốc độ l;q3d nhanh nhất mặc quần áo vào, vì dùng sức quá mạnh nên lúc đứng lên suýt chút nữa ngã xuống, may nhờ Ngải Tư đỡ cô.

“Sợ anh ta như vậy?”

72 hất tay anh ra, soi gương sửa sang lại bản thân, thuận tiện ném quần áo cho anh. “Anh cứ ngây ngốc ở trong này, không cần đi ra ngoài!”

Không nhận được câu trả lời của anh, 72 nóng nảy thúc giục: “Mặc quần áo vào!”

Lúc này Ngải Tư mới tỏ vẻ lão đại khó chịu chậm rãi mặc quần dài vào: "Em và anh không phải yêu đương vụng trộm, tại sao vậy?"

72 bắn tới một ánh mắt như dao, Ngải Tư không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

Thi Dạ Triêu vừa nhìn thấy 72 đã cảm thấy cô có vẻ không thích hợp, quan sát trên dưới, 72 vuốt vuốt tóc, kéo cổ áo che kín vết hôn. "Sao anh lại tới đây? Có chuyện gì sao?"

"Tới xem cô có tốt không." Thi Dạ Triêu nhìn Joy vẫn ngủ say ngáy khò khò trên ghế sa lon như trước, lại liếc về phía cặp công văn bị cô ấy đè dưới đùi. "Có đồ trong túi xách của cô, tôi tới lấy."

72 lấy cặp công văn dưới đùi Joy đưa cho anh, "Cô ấy uống quá nhiều, ngủ ở chỗ tôi."

Thi Dạ Triêu nhàn nhạt uhm Puck.dien.da.nlequ.ydon một tiếng, mắt liếc về phía phòng ngủ của cô, "Còn có ai ngủ ở trong nhà cô?"

"Không có, không có người khác, chỉ có Joy."

Vừa dứt lời, từ trong phòng ngủ của cô bỗng dưng truyền ra tiếng ti vi, chân mày của Thi Dạ Triêu nhếch lên, trái tim 72 căng thẳng, "Đó là chó của Joy, gần đây cô ấy nuôi chó, rất nghịch ngợm, có thể lại đang nghịch điều khiển ti vi rồi."

…

…

"Joy không thích động vật có lông." Thi Dạ Triêu bình tĩnh phơi bày lời nói dối kém cỏi của cô, lúng túng trên mặt 72 lóe lên, hơi nhếch môi kiên trì không nhìn anh, chỉ coi như không nghe thấy.

Khóe miệng Thi Dạ Triêu cong lên, không ép hỏi nữa.

Hai người nói chuyện chính sự một lát, Thi Dạ Triêu mới rời đi, trước khi đi lại cố tình liếc nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt: "Tôi không can thiệp cuộc sống riêng của cô, không cần tránh tôi, chỉ cần cô nhận thức đúng người là được rồi."

Lời phản bác bị 72 cắn trong răng, chờ Thi Dạ Triêu rời đi, cô lập tức trở lại trong phòng túm lấy Ngải Tư đang nhàn nhã ngồi trên giường xem ti vi.

"Anh cố ý! Phải không?"

"Xem ra bệnh của em đã tốt hơn tối hôm lqd qua nhiều rồi, khí lực đã không giống." Ngải Tư cười hả hê: "Anh đã nói vận động trên giường là vận động rất có lợi cho thể xác và tinh thần, giờ đã tin chưa?"

Người đàn ông vô sỉ!

72 vò đầu, "Khuyên anh nhân dịp bây giờ nhanh chóng rời khỏi nhà tôi, bằng không đợi lúc tôi ổn rồi sẽ không bỏ qua cho anh tên cầm thú này!"

"Vậy thì đừng bỏ qua cho anh." Ngải Tư cười khẽ, vốn không coi uy hiếp của cô là quan trọng. "Tối hôm qua anh muốn hỏi em một chuyện." Anh kéo 72 đến trong ngực, nắm lấy cằm cô. "Em có tật xấu gì à? Sao đến tuổi này rồi mà vẫn ở một mình?"

"Mắc mớ gì tới anh!" 72 thẹn quá thành giận, tránh không thoát khỏi anh, giận đến mức cắn mạnh một cái trên cổ anh, chỉ tiếc rằng toàn thân người đàn ông này đều cứng rắn, cắn lên không dễ dàng như vậy. "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Câu này, 72 hỏi hơi bất đắc dĩ, Ngải Tư suy nghĩ cẩn thận rồi mới cho cô câu trả lời, hết sức chăm chú: "Anh muốn… làm tiếp một lần."

Kết quả dĩ nhiên không có "Lại một lần nữa", anh bị 72 vô tình đuổi ra ngoài.

Không bao lâu, anh lại gọi điện thoại tới, 72 mặc cho tiếng chuông reo thật lâu mới bắt máy, giọng nói của anh vui vẻ mà die,ndanl.equyd.on sung sướng: "Khi nào muốn anh thì gọi điện thoại cho anh, anh lập tức bay đến bên cạnh em."

"Ai sẽ nhớ anh! Gặp lại!"

72 cúp điện thoại, kéo chăn lên đầu, trong lòng vô cùng rối rắm.

Nhớ nhung một người, là cảm giác gì?

Cô sẽ nhớ nhung người đàn ông giống như thú hoang này sao? 72 chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ gặp phải người chồng như thế nào, nhưng không nhất định phải là Ngải Tư nguy hiểm, người đàn ông phát tình ở mọi chỗ.

Nhưng một khi chạm phải, hơn nữa lại có quan hệ, giống như không thể đúng lý hợp tình phủi sạch.

Nhưng trở ngại giữa anh và cô đều là vì cô xấu hổ với thân phận của mình, 72 chỉ có thể đưa ra lựa chọn duy nhất: nhất đao lưỡng đoạn *.

(*) nhất đao lưỡng đoạn: đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ

Chỉ có điều, đoạn tuyệt, đâu có dễ dàng như vậy, nhất là khi Ngải Tư đã xác định mục tiêu, chạy không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Chỉ cần rảnh rỗi, Ngải Tư sẽ chính xác xuất hiện trước mặt cô, mặc kệ là cười đùa giỡn hay lưu manh vô lại, đều sẽ dùng đủ phương thức ăn sạch cô, một lần lại một lần, với nhiều cách thức khác nhau.

Đúng như anh đã từng nói trước đó, với năng lực của anh, bản thân thật sự hạ quyết tâm, nói không chừng 72 sẽ chết trên giường lqd của anh, chuyện tình yêu này, 72 vẫn là lính mới, hoàn toàn không thể địch nổi với kinh nghiệm đầy mình của anh, dù cô kháng cự thế nào thì kết quả đều đắm chìm trong ngực anh.

Ngải Tư xuất hiện thật đột ngột, không hề báo trước, 72 cũng đã hỏi vì sao anh lại dễ dàng tìm được cô, Ngải Tư như đứa bé thỏa mãn, trên mặt là nụ cười tùy tiện đơn thuần. "Bởi vì em chưa bao giờ thật lòng muốn trốn anh."

72 nghẹn lời, lật người đưa lưng về phía anh, Ngải Tư hôn lên sống lưng trơn nhẵn của cô, nắm lấy cánh tay nhỏ bé đặt lên môi hôn. "Anh thấy được khát vọng trong lòng em dành cho anh, cho nên sẽ không để cho em thất vọng."

"Tôi không có." 72 lại lạnh lùng phủ nhận, tỏ vẻ muốn rời giường, bị Ngải Tư kéo về, ôm chặt vào trong ngực, âm thanh trầm thấp nói lên lời tâm tình động lòng người nhất.

"Em không cần đến gần anh, cũng không cần quay đầu lại nhìn anh, chỉ cần em bằng lòng, chỉ cần trong lòng em có anh, cho dù em ở đâu anh đều sẽ tìm được em."

72 cố chấp âm thầm cắn môi: "… Tôi không muốn anh cách tôi quá gần."

"Nhưng mà, em cũng không muốn anh cách quá xa." Cho dù cô có dấu diếm kỹ hơn nữa, cũng không chống lại được Ngải Tư có tâm, nhìn thấy khát vọng anh nhích lại gần mình dưới lớp ngụy trang của cô.

Anh đều hiểu bận tâm cùng lo lắng của cô, bao gồm cả việc đau lòng cho tình yêu khắc cốt ghi tâm của Thi Dạ Triêu và Cố Lạc, chính trực và nghĩa khí của người phụ nữ này có anh thưởng thức, cho nên anh không ép cô, tự hiểu trong lòng mà không nói ra chấp nhận làm tình nhân trong bóng tối của cô, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ cho trò chơi truy đuổi này một cái kết đẹp.

Vì thế mà Từ Ngao rơi vỡ mắt kính, dieendaanleequuydonn đây không phải là phong cách làm việc bình thường của Ngải Tư. "Tình, nhân, trong, bóng, tối?" Cằm của Từ Ngao cùng mấy anh em thiếu chút nữa thì rớt xuống, "Đầu óc cậu có vấn đề?"

Ngải Tư nhún vai, cam chịu thở dài, bản thân cũng cảm thấy rất khó chịu: "Haizzz, người phụ nữ này rất khó trị, lão đại, người phụ nữ nhà anh cũng vậy?"

Từ Ngao dương dương tự đắc, bắt chéo chân, mặt khoe khoang: "Dĩ nhiên là không, cô ấy hận không thể cho toàn thế giới biết người đàn ông của cô ấy là ai, tôi phải giữ bí mật."

Có người mắt tinh phát hiện vết móng tay cào trên cổ Từ Ngao, cười trêu nói: "Đây là mèo gãi sao?"

"Ôi!" Từ Ngao nhẹ giọng cười chê, bất đắc dĩ lau cổ. "Còn không phải vì vậy, cô ấy mất hứng, la lối om sòm, chậc chậc, móng tay của phụ nữ là thứ vũ khí đáng sợ."

"Dẹp yên thế nào?" Người nào đó ngây ngốc hỏi, Từ Ngao còn chưa lên tiếng Ngải Tư đã nở nụ cười cướp đoạt, dùng chân đạp mở mang đầu óc cho anh em. "Còn dẹp yên thế nào nữa, từ trước đến giờ lão đại vẫn lấy bạo lực khống chế bạo lực."

Anh làm một động tác thô bỉ, mọi người sáng tỏ trong nháy mắt, không có ý tốt cười rộ lên, Từ Ngao cũng cười, thậm chí gật đầu thừa nhận, mẫu mực dạy dỗ: "Chiêu này dùng tốt hơn bất cứ chiêu nào." Anh nhíu mày với Ngải Tư: "Có đúng không?"

Lúc này Ngải Tư chỉ có thể cười khổ, nếu chiêu này đều có tác dụng với bất kỳ người phụ nữ nào, sao anh lại rơi vào số phận bi thảm làm tình nhân trong bóng tối chứ?

Quả thật Từ Ngao rất khó tin tưởng Ngải Tư lại có thể coi trọng một người phụ nữ mà buông tha cả rừng rậm, từ lúc cậu ta và 72 bắt đầu, ngoại trừ thỉnh thoảng trêu chọc phụ nữ khác ở bên ngoài, lại chưa từng thấy lqd cậu ta ngủ với ai. Ngoại hình Ngải Tư tương đối xuất sắc, là kiểu người nhiều phụ nữ thích, phụ nữ chủ động đưa tới cửa không phải số ít, Từ Ngao từng giao cho cậu ta một nhiệm vụ dùng sắc dụ phụ nữ, nếu trong quá khứ, Ngải Tư sẽ tuyệt đối thoải mái vui vẻ ngủ cùng với mục tiêu của nhiệm vụ rồi thuận lợi mang tin tức tình báo về hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, nhưng lần đó cậu ta lại có thể cứng rắn trở về, chui thẳng vào trong phòng tắm dội nước lạnh dập lửa.

Nếu không phải anh quá mức quen thuộc với cậu ta, vốn không có cách nào tin tưởng người đàn ông này là Ngải Tư. "Cậu thật sự động lòng với 72 rồi hả? Cô ấy mê hoặc cậu ở chỗ nào?"

Chỗ nào?

Mặt, ngực, eo, mông, chân, tay, da, tóc thậm chí là một ánh mắt hay một nụ cười… Ngải Tư rất vất vả mới dập tắt được nhu cầu lại bị lời này khơi lên.

"Ông đây làm sao biết cô ấy mê hoặc lqd ở chỗ nào, chỉ biết ngủ với cô ấy như thế nào cũng không đủ!"

Ngải Tư phiền não không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là đổi trang phục huấn luyện đi ra ngoài đánh quyền làm tiêu bớt tinh lực dư thừa, Từ Ngao liền cười, cũng thế, không phải anh với Nhan Hạ cũng vậy sao? Nhiều năm như vậy vẫn ngủ không đủ.

Ngủ không đủ, chắc là một trong những biểu hiện của yêu một người mà thôi.

108. Chương 114: Người Đẹp Và Thú Hoang, 6

Thi Dạ Triêu bắt tay với Thi Dạ Diễm hao tốn hơn hai năm để hồi sinh Amy, mà 72 thì như hình với bóng cùng Thi Dạ Triêu, gần như tám phần tinh lực đều dùng ở trên người nhà họ Thi, còn dư lại hai phần dùng để chống cự thế tiến công đầy mạnh mẽ của Ngải Tư.

Mặc dù giữa bọn họ chưa bao giờ đề cập tới bất kỳ một từ nào liên quan đến tình yêu, nhưng Ngải Tư luôn khiến cô có một loại ảo giác, chỉ là cô không dám đi thừa nhận cái gọi là tình yêu.

Ở chung chỗ với một người đàn ông đã một thời gian dài, là một điều rất khủng khiếp, vì nó sẽ vô tình hình thành rất nhiều thói quen làm cùng anh ta.

Hôm nào không có Ngải Tư, 72 càng cảm thấy trống rỗng, thậm chí là cô đơn. Cô bắt đầu hiểu tâm tình buồn bực của Thi Dạ Triêu trước lúc Cố Lạc không có ở bên cạnh. Cho đến khi buột miệng nói ra tên Ngải Tư lúc tán gẫu với bạn bè, 72 mới giật mình trước sực nặng của người đàn ông này trong lòng mình.

"Ngải Tư? Ai vậy?" Joy hỏi, ánh mắt 72 né tránh cũng không đáp lại, khiến bạn bè hiếu kỳ mãnh liệt.

Dưới sự tra hỏi không ngừng, Joy rốt cuộc nghe ra chút vấn đề, sau khi tất cả mọi người đã để cô ấy một mình.

“Có phải là người đó không?”

Joy luôn luôn thẳng thắn, thẳng vào trọng điểm. 72 giả ngu: “Người nào?”

Joy lấy ra một xấp hình, mà người trong hình vừa vặn chính là Ngải Tư và cô. 72 khẽ động ánh mắt, ngước nhìn thẳng cô bạn: “Cậu có ý gì?”

“Đừng mất hứng, không phải là mình cố ý điều tra anh ta, là phu nhân cảm thấy cậu thần thần bí bí. Truyện được đăng tải tại diễn đàn lê quý đôn chấm cơm. Cậu biết sau sự việc lần trước, bà ấy không muốn Evan có bất kỳ sơ xuất gì. Không phải không tin tưởng cậu, chỉ là muốn cẩn thận hơn.” Joy thổ lộ.

72 cầm lấy hình, dùng cái bật lửa đốt từng tờ từng tờ thành tro bụi: “Những thứ này… phu nhân đã xem rồi?”

Joy nhún vai cam chịu: “Hết cách, không thể qua mặt bà ấy.”

72 đóng bật lửa: “Bà ấy muốn cậu làm gì?”

Joy lắc đầu, tay phải đang kẹp điếu thuốc nhướng mày, phong tình vạn chủng nhìn lại 72 ẩn chứa ánh mắt sắc bén.

Hai người phụ nữ giằng co không tiếng động, bầu không khí hơi căng thẳng. Cho đến khi Joy hút xong điếu thuốc kia, dụi vào gạt tàn, mới chợt cười cầu hòa: “Cái tên Ngải Tư đó thật đúng là làm loạn tim cậu rồi. Nếu phu nhân muốn làm gì thì đã sớm động thủ, bà ấy cũng là lo lắng cho cậu, sợ cậu vì đi thăm dò tung tích Cố Lạc mà uất ức bản thân bị tên dã thú đó chiếm tiện nghi. Cũng sợ người nhà họ Cố lợi dụng cậu làm chuyện xấu gì nữa.”

72 thu hồi ánh mắt: “Không có.”

“Hả?”

“Mình không có uất ức bản thân.”

Joy nghe ra ẩn ý trong lời nói, lắc đầu thở dài: “Mình quan sát các cậu lâu như vậy, đại khái cũng hiểu đôi chút. 72 à, cậu yêu anh ta đúng không?”

72 sững sờ, bởi vì lời nói này mà đáy mắt cô lóe lên tia sợ hãi.

Hôm đó 72 rất khuya mới về nhà, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, thì Ngải Tư đột nhiên từ trên trời rớt xuống.

Anh ta chắc mới hoàn thành nhiệm vụ trở lại, trên người còn có mấy chỗ vết thương xử lý qua loa. 72 làm cho anh thức ăn khuya, nhìn anh ăn sạch sẽ. Sau đó khi bị anh mò vào trong ngực hôn hít, cô rốt cuộc nói một câu.

“Sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

“…” Ngải Tư không quan tâm, thoải mái hôn mới muộn màng hỏi ngược lại: “Thế nào, sau này em đến tìm tôi?”

72 chặn lại nụ hôn của anh: “Tôi không muốn gặp lại anh, không muốn nữa.”

Ngải Tư nhíu mày, con ngươi màu xanh dương tà khí nhìn cô: “Tôi chỉ đi làm nhiệm vụ một tháng không có liên lạc với em mà thôi, như vậy liền thay lòng?”

“Ngải Tư, tôi nghiêm túc!” 72 cường điệu, đè lại bàn tay không an phận của anh: “Chúng ta… dừng ở đây thôi.”

Thật là lâu, Ngải Tư đều trầm mặc, nhìn trong đôi mắt thành thạo kia của cô, trầm mặc trở nên càng ngoan lệ.

Bỗng dưng, anh ôm 72 đứng dậy, một tay thô lỗ ném cô lên giường, hung ác cường hôn…

Lần này anh làm đặc biệt thô bạo, mặc kệ cô có chịu nổi hay không. Anh tiếp nhận tất cả phản kháng của 72, thậm chí cô bị buộc khuất phục lúc anh mang tới khoái cảm không cách nào tự kềm chế, anh cũng không chịu buông nhẹ động tác.

. . . . . .

. . . . . .

Xong chuyện, Ngải Tư lật lại 72 đang hơi thở mong manh đối mặt với mình: "Tôi hẳn nên bóp chết cái người phụ nữ không có lương tâm này."

"Anh bắt đầu, tôi kết thúc, rất công bằng." 72 yếu đuối chống đỡ bàn tay kìm kẹp của anh. Nếu đây không phải diendan .com, nghĩa là trang bạn đang xem đã lấy trộm không xin phép.

"Công bằng? Con mẹ nó! Tôi vô ích ngủ với em hai năm, em nói kết thúc liền kết thúc? Cho tới bây giờ tôi vẫn chưa biết tên em, nhưng lại cho em biết tất cả chuyện của tôi, đây là công bằng? Tôi muốn em… Em lại muốn đến đây chấm dứt với tôi, đây là công bằng?"

"Anh cũng có thể muốn người đàn bà khác." 72 không dám nhìn thẳng đôi mắt xanh chất chứa tức giận của anh: "Nhớ trước kia tôi đã nói qua, ghét anh không sạch."

"Con mẹ nó! Ông đây đã lâu không tìm những đàng bà khác rồi! Chỉ có em! Chỉ! Có! Em! Em biết ba chữ này nghĩa gì không?"

72 bị anh gào lên đến đau cả màng nhĩ: "Chẳng qua là anh nhất thời có hứng thú với tôi, sao tôi lại phải ở chung một chỗ với loại người như anh?"

"Loại người như tôi!?" Ngải Tư nhăn mặt: "Tôi là loại người như vậy? Tôi có thể bảo vệ em, có thể cho em lên đỉnh, cho dù em không làm thuộc hạ của Thi Dạ Triêu nữa, tôi cũng có thể cho em no đủ!"

"Cho tôi no đủ?" 72 vẻ mặt chán ghét, giơ lên mấy ngón tay: "Tôi hoài nghi tiền gửi ngân hàng của anh không có nhiêu đây dãy số. Căn nhà đơn sơ kia của anh á, tôi tới một lần cũng không muốn đến lần thứ hai."

Ngải Tư bị tức chết rồi, nhớ danh hiệu của anh cũng là cực kỳ có cân nặng, thế mà lại bị xem thường như vậy: "Cái địa phương tồi tàn đó chỉ là nơi cư trú, không phải nhà."

"Vậy nhà anh đâu? Trông nó như thế nào?"

"Trước khi gặp em, tôi không có nhà." Ngải Tư mím mím môi: "Hiện tại, nhà của tôi ở đây."

Ngón tay anh điểm lên vị trí trái tim cô, 72 lúc này lại kích động muốn khóc: "Anh chẳng qua là khoái cảm muốn chinh phục tôi, chúng ta… chỉ là theo nhu cầu."

. . . . . .

Ngải Tư nhắm mắt lại, buông cô ra, lăn một bên, thở ra một hơi thật dài, lần đầu tiên biết cái gì gọi là thất bại ở phụ nữ.

"Dù là theo nhu cầu, mặc kệ ở đây em nghĩ tôi là gì, tôi 'cần' trước nay cũng chỉ là em."

Nhưng anh biết, 72 không tin, cô cho tới bây giờ cũng không chịu dành cho anh sự tin tưởng.

Ngải Tư vốn là kẻ đa tình, rốt cuộc cũng vướng vào một chữ tình. Nhưng theo tính cách của anh sẽ không vì vậy mà buông xuôi, khó có được chủ động gọi điện cho người phụ nữ nào đó, hẹn cô ta ra ngoài.

Người phụ nữ đã là người có chồng, hơi phát tướng, nhưng dung mạo vẫn như thuở xưa: "Thật ngạc nhiên khi cậu lại có thể biết chủ động tìm tôi."

Ngải Tư cười khổ, cái gì cũng không nói, chỉ uống rượu.

Người phụ nữ khéo hiểu lòng người, cái gì cũng không hỏi, chỉ chờ anh uống xong rượu mới từ từ kể toàn bộ câu chuyện.

"Tôi đã sớm đoán được." Người phụ nữ hết sức vui mừng.

"Đoán cái gì?" Tẩy chay mọi hành vi ăn cắp truyện dịch không xin phép.

"Tôi hiểu cảm nhận của cô ấy, hiểu cô ấy đang sợ cái gì, đấy cũng là nguyên nhân lúc đầu tôi rời khỏi cậu." Người phụ nữ thu lại ý cười, nhưng ánh mắt vẫn mang chút hả hê: "Nếu quả thật chỉ là theo nhu cầu, cậu là một đối tượng rất tốt. Nhưng muốn yêu cậu, người phụ nữ đó phải bỏ ra dũng khí thật lớn."

"Tôi cũng không phải là quái vật ăn thịt người!" Ngải Tư bất mãn phản bác, cô vỗ vỗ vai anh trấn an: "Cái này rất bình thường, chỉ có bản thân cậu không hiểu thôi. Không có người phụ nữ nào chịu tin một người đàn ông có thói quen lưu tình khắp nơi sẽ nghiêm túc với một người phụ nữ."

"Đấy là lời gì, tôi chỉ là ——"

"Hãy nghe tôi nói hết —— chẳng qua tôi có thể khẳng định là cô ấy đã yêu cậu, nếu không cô ấy sẽ không sợ như thế, sợ cậu sẽ ảnh hưởng càng sâu hơn trong thế giới của cô ấy, sợ cậu sẽ rời đi. . . . . ."

"Khoan đã…!" Ngải Tư giơ tay lên cắt đứt, đáy mắt lộ ra tinh quang: "Cô nói là, cô ấy yêu tôi?"

Người phụ nữ nhún vai, Ngải Tư sảng khoái mắng một câu: "Thật con mẹ nó!"

Sau đó liền câu tạm biệt cũng không thèm nói, móc ra mấy tờ tiền lớn vỗ lên bàn, đứng dậy bỏ đi.

Người phụ nữ cất giọng nói: "Tôi còn chưa nói xong!"

"Đủ rồi!"

#Mèo: Ngải Tư (Ace) đã biết được tình cảm của 72, nên đổi cách xưng hô của Ngải Tư thành "anh-em" ùi mẫn nhé.

Ngải Tư cũng không quay đầu lại chào một cái, dùng tốc độ nhanh nhất bay trở về Vancouver tìm 72, nhưng lấy được tin cô đã cùng Thi Dạ Triêu bay đến nước Z, lại ngựa không ngừng vó câu đuổi theo.

Lúc ấy 72 mới vừa đến nước Z, căn bản bận quá không có thời gian cho anh.

"Anh có thể chờ, chỉ cần ở nước Z chờ em hết bận, đợi bao lâu cũng được, nhưng lần này anh nhất định phải gặp em!" Đây là trang diễn đàn của lê quý đôn.

Chỉ nghe giọng nói của anh, 72 cũng đã có chút khắc chế không được nỗi nhớ nhung anh kích động: "Không phải tôi đã nói kết thúc với anh rồi?"

Ngải Tư ở bên kia không giận, lại cười nói: "Cô gái, đừng ép anh đến trước mặt Thi Dạ Triêu cướp em đi. Anh thì không sao, chỉ sợ em mất mặt thôi."

"Anh dám!"

"Em đoán xem anh có dám hay không?"

"Vô sỉ!"

"Em cũng không phải là ngày đầu biết anh!" Ngãi Tư mi gió cô một cái: "Ngoan, em chủ động tới tìm anh, hoặc là anh đi tìm em, tự em lựa chọn."

109. Chương 115: Người Đẹp Và Thú Hoang, 7

Có lẽ lần này chính là thời cơ thích hợp mà Ngải Tư đang đợi.

Anh ta đặc biệt chọn một quán ăn Trung Quốc có phong cảnh không tệ, phù hợp với yêu cầu chất lượng cuộc sống khá cao của cô, trong thời gian chờ cô đến Ngải Tư đi dạo một vòng xung quanh đây.

Trước ngày lễ, cảnh tượng trên đường rất náo nhiệt, nơi này là nơi hẹn hò tốt nhất của đôi tình nhân, từng đôi trai gái ôm nhau hoặc nắm tay nhau đi lướt qua anh ta, ngay cả anh ta cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc của bọn họ.

Từ này lướt qua trong đầu, Ngải Tư dừng bước.

Trước khi sống chung với 72, anh ta đã trải qua một đoạn tình cảm chân thật, nhưng vì một vài nguyên nhân mà cãi nhau nên cuối cùng không có kết quả.

Hạnh phúc, anh ta vẫn chưa kịp cảm nhận qua, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ có được nó.

Thậm chí cảm thấy trong thế giới của anh ta sẽ không tồn tại cảm giác này.

Nhưng tại sao giờ phút này anh ta nhận ra kỳ thật nó không hề xa xỉ, mỗi người đi lướt qua anh ta đều dễ dàng có được.

Thi Dạ Triêu xuất hiện khiến anh ta hơi giật mình, nhưng cảm thấy gặp mặt lần này đến rất đúng lúc, một trong những nguyên nhân 72 không chịu mở lòng ra với anh ta cũng vì người đàn ông trước mắt này, vấn đề này sớm muộn gì cũng phải giải quyết.

Sự kiên nhẫn của Ngải Tư là rất ít, ngoài ra anh ta còn biết Thi Dạ Triêu là người không thích lãng phí thời gian.

"Nếu trước kia tôi biết có ngày hôm nay, có lẽ trước khi cô ấy ra sức vì nhà họ Thi tôi sẽ giữ cô ấy lại bên người, bây giờ cũng không đến mức cô ấy dùng những lý do lộn xộn về thân phận để cự tuyệt tôi."

Nói thật ra, Thi Dạ Triêu quả thật không ngờ tới người đàn ông của 72 là người nhà họ Cố, càng không ngờ tới là Ngải Tư, sau khi gặp Ngải Tư mới biết được nguyên nhân cô giấu tình cảm của mình thật kỹ, nhưng khi xác định được Ngải Tư nghiêm túc với cô, trong lòng cũng không có nhiều bất mãn.

Ngải Tư kính nể Thi Dạ Triêu, người đàn ông thông minh này cũng không vì quan hệ với nhà họ Cố mà giận chó đánh mèo với anh ta, chưa từng nói chuyện về anh với 72, nhưng bây giờ anh ta có thể hoàn toàn hiểu rõ lý do 72 trung thành với anh rồi.

Có lẽ mỗi người đều giống nhau, luôn có một chút gì đó không muốn người khác biết, làm người ta giật mình cảm khái.

Thi Dạ Triêu đối xử với 72 không chỉ đơn thuần đối xử với cấp dưới thân tín, nó giống như cảm giác bạn bè của anh ta và Từ Ngao, rất khó tưởng tượng, nhưng bây giờ lại cảm thấy Cố Lạc có thể yêu người này —— là đã định trước.

Cảm giác vận mệnh khiến Ngải Tư không có sức chống lại, cũng không muốn chống lại, nhưng có chuyện trước sau anh ta vẫn không hiểu, anh ta đành phải không để ý đến thể diện mà xin Thi Dạ Triêu chỉ bảo.

"Anh rốt cuộc dùng phương pháp gì khiến người phụ nữ bướng bỉnh này nghe lời anh như vậy? Cô ấy vì anh mà ngay cả tôi cô ấy cũng không cần."

Nói đến vấn đề này Ngải Tư rất khó chịu, Thi Dạ Triêu cười sâu xa. "Nếu tôi nói là tiền lương rất cao, anh có tin không?"

Ngải Tư trợn mắt, chẳng lẽ cô làm người phụ nữ của anh, vậy là đưa chi phiếu cho cô rồi bỏ sao?

Thật là một người đàn ông có đầu óc đơn giản, Thi Dạ Triêu cười: "Không biết anh có nghe về vụ án bồi thường của Amy mấy năm trước hay không."

Ngải Tư nhớ lại, gật đầu một cái, có chút ấn tượng, lúc đó Cố Doãn còn cười đầu óc của Thi Dạ Triêu có vấn đề, tình nguyện đơn phương hủy bỏ hợp đồng bồi thường một khoản tiền lớn cũng muốn đắc tội với người hợp tác.

"Vì đối phương có ý đồ với cô ấy, không tôn trọng người của tôi chính là không tôn trọng tôi." Anh nhún vai, nói sơ qua quá trình và tổn thất, mày cũng không nhíu chút nào.

Ngải Tư sững sờ, "Còn tưởng rằng anh chỉ biết hào phóng với người phụ nữ của anh thôi chứ."

"Tôi mới vừa nói quan hệ giữa tôi và cô ấy không đơn giản là ông chủ và cấp dưới, ngoài Cố Lạc ra cô ấy là người mà tôi tin tưởng nhất." Thi Dạ Triêu không cần nói thêm gì nữa, Ngải Tư đã hiểu rõ.

Thi Dạ Triêu lại nói: "Tôi tiếp nhận anh chỉ vì anh là người đàn ông mà 72 lựa chọn, ngoài ra không có nguyên nhân nào nữa hết, hi vọng anh tự mình biết lúc cần thiết tôi sẽ không để ý mà đấu tranh vì cô ấy."

Ngải Tư bị làm nhục liền nhíu mày, "Vì sao mỗi người các anh đều cảm thấy tôi không nghiêm túc vậy? Người khác không tin cũng được! Ngay cả cô ấy cũng không tin sao! Mẹ nó bố mày đối với cô ấy ra sao cô ấy là người rõ ràng nhất!"

Thi Dạ Triêu gặp vẻ mặt giống như con rồng sắp phun lửa này cân nhắc trong chốc lát, hỏi "Anh. . . . . đã từng bày tỏ chưa?"

"Bày tỏ gì?"

". . . . . ."

". . . . . ."

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Thi Dạ Triêu, Ngải Tư nhớ tới một sự thật, hình như mình chưa bao giờ bày tỏ một chữ nào có liên quan đến tình yêu. . . . . .

"Mẹ nó! Câu nói kia rất quan trọng sao? Tôi chưa bao giờ nói qua với người phụ nữ khác!"

"Vậy anh có để ý cô ấy nói với người đàn ông khác không?"

"Cô ấy dám!" Ngải Tư càng nói càng kích động, bỗng dưng dừng lại, nháy mắt mấy cái, sau đó cười ha ha, lập tức liền hiểu ra, giơ ngón tay cái lên với Thi Dạ Triêu, tông cửa xông ra.

Ngải Tư có chút cẩu thả nhưng rất thông minh, chỉ một chút liền hiểu.

72 sốt ruột chờ bên ngoài, sợ anh ta và Thi Dạ Triêu đánh nhau, vừa nhìn thấy anh ta, vẻ lo lắng trên mặt hoàn toàn bị giấu đi.

Ai. . . . . .

Trong lòng Ngải Tư thở dài, người phụ nữ này chính là như thế, lúc đầu cho là miệng cô cứng rắn nên tâm cũng cứng rắn, ở chung lâu rồi mới biết được trong lòng người phụ nữ này của anh ta có một chỗ rất mềm, rất yếu đuối, giỏi về che giấu, giấu đến mức để người khác khó có thể phát hiện ở sâu trong nội tâm.

Sau khi Thi Dạ Triêu đi, anh ta kéo 72 chạy tới chỗ náo nhiệt lúc trước đi dạo qua ở trên đường, 72 không hiểu dụng ý của anh ta, kéo không lại con thú hoang này nên đành phải mặc anh ta lôi kéo.

Ngải Tư đi tới trung tâm quảng trường nhỏ, may mà người đang chụp áo cưới ngoại cảnh vẫn còn ở đó, anh ta ôm 72 lên, thô lỗ cướp máy quay từ nhà quay phim nhắm vào mình, lại thấy trong tay thiếu gì đó, cất bước quay trở lại, tháo nhẫn và cầm hoa của cô dâu đã bị dọa sợ tới mức chân nhũn ra sau đó lại đi tới trước mặt 72, dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người quỳ một gối xuống đất.

72 giật mình, "Anh làm gì vậy——"

"Mặc dù em ngủ với anh hai năm, anh vẫn không hỏi tên của em mà chỉ biết biệt danh của em, biết nội y và kích cỡ giày của em, không nhớ kỳ sinh lý của em nhưng anh nhớ mật mã cửa nhà em." Ngải Tư nhún vai, vẫn không quên làm vẻ mặt chẳng hề để ý trước máy quay: "Được rồi, tuy nhiên chuyện này không quan trọng, với lại em cự tuyệt anh rất nhiều lần rồi, em chưa bao giờ nói yêu anh, chán ghét anh ngủ ngáy, chán ghét cơ thể của anh quá nặng, chán ghét màu mắt của anh không giống em, chán ghét cái đó của anh quá lớn, thời gian quá dài ——"

"Im đi!" Anh ta càng nói càng vượt quá giới hạn, ánh mắt của quần chúng vây xem rõ ràng đã thay đổi, vì Ngải Tư nói một đoạn này là dùng tiếng Trung để nói, từ khi nào thì tên khốn kiếp này lén học tiếng Trung đây hả? 72 xấu hổ giận dữ đá anh ta một cái. "Nói nữa tôi liền cắt đầu lưỡi của anh!"

Ngải Tư bĩu môi, vẫn còn nhiều sự ghét bỏ mà anh ta chưa nói ra đó. "Mặc kệ ra sao, anh, Ngải Tư, là người nước M, 34 tuổi, làm công việc mặc dù nguy hiểm nhưng kiếm tiền coi như là công việc chính, mặc dù nhà cửa không lớn trong nhà còn có con gián, mặc dù thường xuyên đem xe đi sửa, nhưng anh biết em không cần những thứ này." Vì vậy người phụ nữ là tiểu phú bà, anh ta nâng máy quay lên cao một chút, vẻ mặt trở nên thận trọng. "Anh thừa nhận trước khi gặp em anh từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng trong lòng của anh coi như. . . . . ừm, thuần khiết."

Thoáng chốc, trong đám người vây xem bật ra vài tiếng cười, lại kiêng kị người đàn ông này nên rất nhanh kiềm nén lại.

Ngải Tư không bị ảnh hưởng, không xấu hổ chút nào hết. "Anh vẫn cho là làm một người phụ nữ vui vẻ rất dễ dàng, nhưng tất cả chiêu tán gái dùng trên người em đều không được, anh biết anh cần làm một chuyện

mà chưa bao giờ làm với người phụ nữ khác mới có thể khiến em vui vẻ, để em thật sự tin tưởng vào anh, thật sự tiếp nhận anh, cho nên —— anh muốn cưới em!"

Một tay của anh ta giơ chiếc nhẫn kim cương còn tay kia giơ hoa của cô dâu lên, "Anh yêu em! Em phải gả cho anh!"

. . . . . .

. . . . . .

Mỗi một chữ, Ngải Tư đều dùng tiếng Trung, mặc dù âm phát ra không chính xác lắm, nhưng câu nói cuối cùng kia là dùng giọng điệu mệnh lệnh mà không phải là giọng điệu khẩn cầu nên trái tim của 72 đã hoàn toàn rung động.

Cô rất giật mình, không dám tin người đàn ông như Ngải Tư lại có thể nói vậy, làm ra chuyện —— cầu hôn trước mặt mọi người, không ngờ còn cướp nhẫn và hoa của người khác để cầu hôn cô.

Xung quanh yên tĩnh, cô dâu lúc trước bị dọa sợ chắp tay trước ngực, nước mắt trong suốt do cảm động, úp vào trong ngực chú rễ lén lau nước mắt, ngay cả nhà quay phim cũng chủ động cẩn thận cầm máy quay đảm nhận công việc quay phim.

72 đè nén lại một dòng nước ấm đang chảy trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh, Ngải Tư nhìn thẳng cô giống như đang chờ tuyên án.

"Em không biết có nên tin anh không." Cuối cùng, dưới ánh mắt mong đợi của mọi người 72 mở miệng.

"Anh đã nói rồi, dùng mạng sống bảo đảm, những điều này đã ghi lại hết rồi, có bằng chứng ở đây, anh sẽ không mặt dày mà đổi ý đâu!"

Vẻ mặt của 72 ghét bỏ, "Da mặt của anh vẫn chưa đủ dày sao?"

Ngải Tư lại lộ ra nụ cười vô sỉ, "Vậy em có lấy chồng hay không!"

72 quay đầu, dứt khoát cự tuyệt. "Không lấy."

Ngải Tư mím chặt môi, bất chấp tất cả đứng dậy cầm tay cô trực tiếp đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, nhét hoa cô dâu vào trong ngực cô, sau đó hung hăng hôn cô.

"Không! Lấy! Cũng! Phải! Lấy!" Anh ta lộ ra "Bản tính": "Bố mày không muốn tiếp tục làm tình nhân bí mật của em nữa!"

"Anh có thể dụng tâm một chút không? Đây là nhẫn của người khác! Ngay cả chiếc nhẫn kim cương anh cũng mua không nổi sao?" 72 vô cùng tức giận, tay bị anh ta nắm căn bản không thể tháo nhẫn xuống.

Ngải Tư nghe ra một chút ý tứ quan trọng trong lời nói của cô, lập tức mở cờ trong bụng, trực tiếp ôm hôn cô trong tiếng cười vang của mọi người; sau đó để sát môi của cô nói. "Ngày mai anh liền đi mua cho em! Sau này anh là người của em rồi nên có thể nói mật mã cửa cho anh biết không?"

"Không nói, không phải anh cũng có thể đi vào sao?" 72 hừ lạnh.

"Nhưng anh không muốn phá hư cửa sổ nhà em —— a, không, là cửa sổ nhà của chúng ta." Ngải Tư cười vui vẻ, ôm cô thật chặt vào trong ngực. "Em không cần lo lắng nhà họ Cố, tất cả giao cho anh, chỉ cần em muốn anh, tất cả vấn đề để anh giải quyết."

Trong lòng của 72 ấm áp, rũ mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, hạnh phúc thở dài, mặc dù lý trí rất rõ ràng bọn họ còn một đoạn đường rất dài phải đi, nhưng ít ra không phải một mình cô.

Ít nhất, con thú hoang này bằng lòng kết bạn với cô, đồng hành với cô.

. . . . . .

— ———-HOÀN—- —— ———

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lau-sung-cuop-co